Bernard Minier

IŞIĞI KAPATMA

Gerilim

PEGASUS

"Onun ölmesine izin verdin..."

Christine Steinmeyer önce Noel akşamı posta kutusunda bulduğu tuhaf mektubun başka birine gönderildiğini düşünür. Ama bir adam onu, sunucusu olduğu radyo programı sırasında arayıp "Onun ölmesine izin verdin..." dediğinde durumun farklı olduğunu anlar... Kısa süre içinde, sanki biri onun hayatının kontrolünü ele geçirmişçesine garip olaylar yaşamaya başlar ve Christine'in hayattaki tüm dayanak noktaları birer birer yıkılır. Ta ki korku hayatını tamamen ele geçirene kadar.

Bu sırada geçici olarak görevinden ayrılan Başkomiser Martin Servaz, içinde otel odası anahtarı bulunan isimsiz bir mektup alır. Bu odada bir sene önce genç bir sanatçı kadın kendini öldürmüştür. Biri Servaz'ın işe dönmesini istiyordur... O da hiyerarşik kuralları ve ekip arkadaşlarının düşüncelerini hiçe sayarak bu ipucunun peşinden gider.

Ya en yakın saydıklarımız göründükleri gibi değilse? Ya karanlıkta kalmış bazı sırlar unutulmayı reddediyorsa? Sakın ışığı kapatmayın ya da en kötüsüne hazırlıklı olun... *Buz* ve *Çember*'in büyük başarısından sonra Bernard Minier en mahrem kâbusları, korkularımızı ve takıntılarımızı takip edip manipülasyon ve zorbalık üzerine korkutucu bir gerilim romanına imza atıyor.

"Bernard Minier, gerilim romanının dinamiklerine tamamen hâkim bir kurguyla, ilginç kahramanlar ve boğucu bir atmosfer eşliğinde, akıl almaz manipülasyonlarla dolu şeytani bir romana imza atmış."
Livres Hebdo

"Taciz ve manipülasyon konusunda, okura kurbanın hissettiklerini yaşatacak, hem görsel hem müzikal bir roman."
France Info

Pegasus Yayınları: 2360

Işığı Kapatma
Bernard Minier
Özgün Adı: N'éteins pas la lumière

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Zeynep Şehiraltı
Düzelti: Mustafa Erdoğan
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2021
ISBN: 978-625-410-003-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2021
Copyright © XO Editions, 2014

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari Pegasus Yayınları

BERNARD MINIER

IŞIĞI KAPATMA

Fransızcadan çeviren:
Çiğdem Büyükataman Guetta

PEGASUS YAYINLARI

Uvertür

Białowieża Ormanı
Beyaz Rusya ile Polonya Sınırı

Ormanın ortasında, karların ve kar fırtınasının içinde yürüyordu. Hava öylesine soğuktu ki dişleri birbirine çarpıyordu. Kaşlarından ve kirpiklerinden ince buz kristalleri sarkıyordu. Kar, kapitone kayak montuna ve ıslak beresine yapışıyordu. Rex de kalın kar katmanının içinde ilerlemekte zorlanıyordu. Her sıçrayışında boynuna kadar kara batıyor, itiraz edermişçesine düzenli aralıklarla havlıyor, sesi uzaklardan yankılanarak geri dönüyordu. Zaman zaman sudan çıkarmışçasına homurdanıyor, silkelediği kahverengimsi siyah tüylerinden kar ve buz bulutu yükseliyordu. İnce ve kaslı bacakları bembeyaz örtünün üzerinde derin izler bırakıyordu. Karnının bıraktığı kavisli iz ise âdeta plastik bir kızağın izlerini andırıyordu.

Hava kararmaya başlıyor, rüzgâr şiddetleniyordu. *Neredeydi?* Kulübe neredeydi? Durdu ve soluklandı. Âdeta inliyordu, ciğerlerinden boğuk bir soluk yükseliyordu. Kayak montunun ve sweatshirtünün altında sırtı ter içindeydi. Orman ona sanki canlı bir organizmaymış hissini veriyordu; rüzgârın etkisiyle hareket eden, karların ağırlaştırdığı dalların sürtünmeleri, soğuğun ısırmasıyla çatlayan ağaç gövdelerinin kuru çıtırtıları, kuzey esintisinin, zaman

zaman kulaklarını ölçüsüzce dolduran fısıldamaları, yakınlarda bir yerlerdeki, henüz tamamıyla donmamış bir derenin billur gevezeliği... Adımlarının altında ezilen karların çıtırtısı, ilerleme temposunu vurgularken, dizlerini yukarı kaldırıyor, ayaklarını saplanan karların içinden çıkarmak için giderek daha fazla enerji harcaması gerekiyordu. Hava da soğuktu. Tanrım, hem de ne soğuktu! Hayatında hiç böylesine bir soğuk görmemişti.

Alaca karanlıkta, gözlerine batan kar tanelerinin arasından, önünde karların üzerinde bir şey fark etti. Metalik ışık yansımaları, üzerinde dişler bulunan iki kasnak... *Bir tuzak*... Çelik çeneler arasına koyu bir gölge sıkışmıştı.

Birkaç saniye kadar, tarifsiz bir rahatsızlık duydu. Orada olan şey, yeryüzündeki hiçbir canlıya benzemeyen bir haldeydi. Yenmişti, kemikleri kırılmıştı, etleri parça parça olmuştu. Tüylerle karışık koyu bir kan, tuzağın etrafındaki karın rengini değiştirmişti. Üzerleri ince bir buz örtüsü ile kaplanmış küçük kemikler ve pembeleşmiş iç organlar da vardı.

Henüz tuzağa bakıyordu ki bedenini âdeta bir paslı bıçak gibi delip geçen acı dolu bir uluma duydu. Öylesine korku, acı, neredeyse insanüstü bir can yanmasıyla dolu bir bağrışı hayatında duyduğunu hatırlamıyordu. Zaten öyle bir ses bir insandan çıkmış olamazdı. Ses tam karşısından, ormanın içinden gelmişti. *Çok uzakta değildi*...İnleme akşamın havasını yeniden yırttığında âdeta kanı dondu, tüyleri diken diken oldu. Derken çığlık, kuzey rüzgârı ile savrularak alaca karanlığın içinde söndü.

Bir an yeniden sessizlik hâkim oldu. Sonra daha hareketli, daha uzaklardan gelen başka ulumaların akisleri yükseldi; sağdan, soldan, karanlığın çöktüğü ormanın her yanından geliyorlardı. *Kurtlar*... Ensesinden ayak uçlarına dek tüm bedeni ürperdi. Yeniden yürümeye koyuldu, çığlığın yükseldiği yöne doğru, çaresizliğin verdiği bir enerjiyle dizlerini daha da gayretli bir şekilde kaldırarak ilerliyordu. Kulübeyi gördü. Kulübe, ağaçların oluşturduğu bir tür doğal patikanın ucunda karaltı halinde yükseliyordu. Buzlarla kaplı

son birkaç metreyi koşar adımlarla aştı. Rex bir şeyler hissetmiş olmalıydı ki havlayarak yerinden sıçradı.

"Rex, bekle! Buraya gel Rex! REX!"

Ancak Alman kurdu, kar yığınının aralık pozisyonda bloke ettiği kapıdan içeri girivermişti bile. Ormanın bu açıklık alanında garip bir sessizlik hüküm sürüyordu. Ormanın derinliklerinden, diğerlerine göre daha güçlü bir baykuş sesi yükseldi. Bu sese, gırtlaktan gelen, birbirlerini çağıran tiz hayvan sesleri cevap verdi. Sesler giderek yaklaşıyordu. Rüzgârın yığdığı kar kümesinin üzerinden beceriksizce atladı ve kulübeye girdi. İçeriyi aydınlatan fırtına lambasının erimiş tereyağı gibi sıcak, titrek ışığı yüzüne vurdu.

Başını çevirince donup kaldı. Sanki beynine bir buz parçası saplanmış gibiydi. Gözlerini kapattı, yeniden açtı.

Bu imkânsız... Gerçek olamaz. Kâbus görüyorum. Kâbustan başka bir şey olamaz.

Gördüğü Marianne'dı. Kulübenin ortasındaki masanın üzerinde çırılçıplak uzanmıştı, bedeninden kan boşalıyordu. Hâlâ sıcaktı, buz gibi soğuk havada üzerinden buharlar yükseliyordu. Hirtmann'ın çok fazla uzaklaşmış olamayacağını düşündü. Bir an onun peşine düşecek oldu. Ancak ellerinin ve ayaklarının titremeye başladığını, karanlık bir uçurumun kıyısında olduğunu, fenalaşacağını veya bilincini kaybedeceğini hissetti. Bayılmaya yakındı. Bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. Bakmak için kendini zorladı. Marianne'ın göğüs kafesi yarılmış, gerdanının çukurundan kasıklarına dek açılmıştı. Bu işlem kuşkusuz o henüz canlıyken gerçekleştirilmişti, zira çok kan akmıştı. Bedeninin üst kısmı, göğüs kafesi kırmızıya boyanmıştı. Üzerinde bulunduğu tahta masa ve yerdeki kaba parkeler de hâlâ buharı tüten, koyu bir kan ile tamamıyla kaplanmıştı. Celladı cildini ve göğüs kafesini yukarı doğru çekerek ayırmıştı. Organlara dokunulmamıştı. Biri hariç... *Kalp*... Hirtmann, ayrılmadan önce kalbi Marianne'ın cinsel organının üzerine özenli bir şekilde yerleştirmişti. Kalp bedenin diğer kısımlarından da sıcaktı. Servaz, kulübenin don-

durucu havası içinde beyaz buharların yükseldiğini görüyordu. Hiçbir bulantı, tiksinti duymamasına şaşırdı. Bu hiç normal değildi. Bu sahne karşısında içi dışına çıkmalı, olanca gücüyle kusmalıydı, ağlamalıydı, haykırmalıydı. Garip bir afallamanın etkisi altındaydı. Tam bu sırada Rex hırlayarak diş gösterdi. Hayvana doğru döndüğünde, Alman kurdunun tüylerinin dikildiğini ve aralık kapıdan dışarı bakmakta olduğunu gördü. Tehditkârdı ve *çok korkmuştu.*

Servaz içinin buz kestiğini hissetti. Kapıya yaklaşıp dışarı doğru baktı. Oradaydılar. Ormanın açıklık alanında. Kulübenin etrafını sarmışlardı. Sekiz adet saydı. Açlıktan gözleri dönmüş, sıskalaşmış *sekiz kurt.*

Marianne...

Onu arabaya kadar taşımalıydı. Silahını torpido gözünde unuttuğunu hatırladı. Rex hırlamaya devam ediyordu. Hayvanın korkusunu, tedirginliğini hissetti ve başını okşadı. Tüylerinin altında kaslarının titrediğini görüyordu.

"Akıllı köpeğim benim..." dedi boğazı düğümlenerek. Çömeldi ve Rex'i kucakladı.

Hayvan ona bal rengi gözleriyle öylesine şefkat dolu, yumuşacık bakıyordu ki gözlerinden yaşlar boşaldı. Alman kurdunun sıcak karnını karnına dayamıştı. Servaz içinde bulunduğu durumdan kurtulmak için tek bir şansının olduğunu biliyordu. Bu o zamana dek yapmak zorunda kaldığı en hüzünlü, en zor şeydi.

Masaya geri dönerek kalbi aldı ve Marianne'ın göğsünün içindeki yerine koydu. Yutkundu, gözlerini kapattı ve kanlar içindeki çıplak bedeni kollarına aldı. Düşündüğünden daha ağırdı.

Kapıya doğru yönelerek emreden bir sesle, "Haydi, gidiyoruz Rex!" dedi.

Hayvandan boğuk bir itiraz havlaması yükseldi, ancak kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış, kulaklarını kısmış bir vaziyette, yeniden hırlamaya koyularak sahibini takip etti.

Kurtlar yarım çember oluşturmuş, bekliyorlardı. Sarı gözleri akkor halinde görünüyordu. Rex'in tüyleri daha da dikilmişti. Yeniden diş göstermeye başladı. Ağızları açık, dudakları ürkütücü dişlerine dek toplanmış vaziyetteki kurtlar ise, daha da şiddetli hırlamalarla karşılık veriyorlardı. Rex onlara doğru havladı. Sekize karşı tekti. Vahşi hayvanlar karşısında bir evcil hayvan. En ufak şansı dahi yoktu. Buna rağmen Servaz ona, "Haydi Rex!" diye haykırdı "Haydi, SALDIR!"

Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, alt dudağı titriyor, zihninden *"Hayır! Gitme! Bunu yapma, dinleme beni!"* diye haykırıyordu. Köpek hiç kıpırdamadan, birkaç defa havladı. Emirlere itaat etmek için eğitilmişti ama aldığı bu komut hayatta kalma güdüsü ile aşırı çelişiyordu.

"Saldır Rex! Saldır!"

Ne var ki emir efendisinden geliyordu, o âdeta taptığı, hiçbir insanoğlunun duyamayacağı kadar büyük bir sevgi, sadakat ve saygı duyduğu efendisinden.

"SALDIRSANA HADİ!"

Hayvan sahibinin sesindeki öfkeyi hissediyordu. Dahası, ona yardım etmek, bağlılığını, sadakatini ispatlamak istiyordu. Korkusuna rağmen...

Saldırdı.

Başta, kurtlardan biri (kuşkusuz sürünün şefi) ona doğru hamle yaptığında, Rex neredeyse üstün durumdaydı, ustalıklı bir şekilde kenara çekilerek, kurdu boynundan yakalamıştı. Diğerleri karın içinde ihtiyatla bir adım geriledi. İki hayvan birbirlerine dolandı. Rex de korkunç, vahşi, gözünü kan bürümüş bir hayvan oluvermişti.

Servaz'ın daha fazla bekleyecek zamanı yoktu. Yolunu değiştirip yürümeye başladı. Kurtlar artık onunla ilgilenmiyorlardı. Şimdilik... Marianne kollarında, ağaçlar arasındaki doğal patikadan ilerledi. Kapitone montu kanla, yüzü gözyaşlarıyla yıkanmıştı. Ardında, köpeğinin ilk acılı ulumalarını, sürünün daha

da katlanan hırlamalarını duyuyordu. Kanı dondu. Rex yeniden haykırdı. Tiz bir çığlıktı. Acıyla ve korkuyla doluydu. *Rex onu yardıma çağırıyordu.* Dişlerini sıktı, adımlarını hızlandırdı. Üç yüz metre kadar yolu kalmıştı...

Rüzgârlı gecede son bir haykırış daha... Rex ölmüştü. Çöken sessizlikten anlaşılıyordu. Kendi kendine, kurtların bu zaferleriyle yetineceklerini mi, yoksa kendisinin peşine mi düşeceklerini soruyordu. Cevabı öğrenmekte gecikmedi. Karda arkasında bıraktığı izde coşkulu bir koşturmaca vardı. Tipinin ortasında, kurtların en azından bir kısmı peşine düşmüştü. Ve bu defa av kendisiydi...

Araba...

Yol kenarında, en az yüz metre kadar mesafede park edilmişti. Karoseri bir kar tabakası ile kaplanmaya başlamıştı. Daha da hızlandı, ciğerleri yanıyordu, korkudan dehşete kapılmış vaziyetteydi. Hırlama sesleri hemen arkasındaydı. Arkasına dönüp baktı. Yetişmişlerdi. *Sekizinden dördü oradaydı...* Soluk amber sarısı gözlerini üzerine dikmiş, saldıracak uygun anı kolluyorlardı. Arabaya asla ulaşamayacaktı. Çok uzaktı. Marianne'ın bedeni kollarında giderek ağırlaşıyordu.

Öldü. Artık onun için hiçbir şey yapamazsın. Ama kendini bu durumdan kurtarabilirsin...

Hayır! Beyni bu fikri reddediyordu. Zaten köpeğini feda etmişti. Marianne'ın göğsüne dayanan bedeni hâlâ sıcaktı. Sıcak kanının ceketini ıslattığını hissediyordu. Gözlerini gökyüzüne doğru kaldırdı. Kar taneleri, tıpkı yıldızlar gibi, sanki gökyüzü yerinden sökülüyormuş da tüm evren onu yutma yarışına girmişçesine üzerine düşüyordu. Öfkesini, çaresizliğini haykırdı. Ancak vahşi hayvanlar bu haykırıştan etkilenmiş görünmüyordu. Kurallı hareket eden hayvanlar olan kurtlar, beklemekten usanmıştı, bu tek başına avdan çok fazla korkacak bir durum olmadığını hissediyorlardı. Korkusunun, bilhassa da o ikinci avdan akan kanın kokusunu alabiliyorlardı. Bir taşla iki kuş vuracaklardı. Karınları çok açtı, çok heyecanlanmışlardı. İlerlediler.

Çekin gidin buradan! Defolun! PİSLİKLER, GİDİN BURADAN!

Kendi kendine gerçekten mi bağırdığını, yoksa zihninin mi haykırdığını düşündü.

Kaçsana! Artık onun için hiçbir şey yapamazsın. Hadi kaç buradan! Şimdi!

Bu defa içindeki sesi dinledi. Marianne'ın ayakları yere değen bacaklarını bıraktı, bir elini bedenin göğsünden içeri soktu. Eldivenli parmakları, hâlâ sıcak, sıkı ve esnek olan kalbi sarmaladı ve yaranın ağzından dışarı çıkardı, kapitone montunun içine, sanki kendi kalbiymişçesine kalbinin üzerine koydu. Kanın sweatshirtünü ıslattığını hissetti. Sonra Marianne'ı karın üzerine bıraktı. Soluk, çıplak beden beyaz örtünün içine boğuk bir hışırtıyla gömülmüştü. Yavaşça üç adım geri çıktı. Kurtlar hemen onun kara gömülen bedeninin üzerine atladılar. Servaz arkasını dönüp kaçtı. Aracın yanına ulaştı. Kapının kilidi açıktı, ancak bir an soğuktan dolayı sıkışmış olduğunu sandı. Kapı kolunu kanlar içindeki parmaklarının olanca gücüyle çekti. Kapı aniden, gıcırdayarak açılınca, az kalsın geriye düşüyordu. Tüm ağırlığını sürücü koltuğuna bıraktı. Anahtarını çıkardığında, kırmızı, yapışkan eldiveni içinde eli öylesine titriyordu ki anahtarını az kalsın iki koltuğun arasına düşürüyordu. Dikiz aynasına göz attı. Aniden arka koltukta birinin oturmakta olduğunu fark etti. Aklını kaçırmakta olduğunu düşündü. *Hayır, bu gerçek olamazdı!* Ancak arka koltuktaki kadın ağzını açarak, yalvarırcasına "Martin..." diye yalvardı.

"MARTIN! MARTIN!"

Sıçrayarak gözlerini açtı. Eski deri koltuğa gömülmüştü, Rex ise koltuğun kolundan sarkan sağ elinin avucunu yalıyordu. Ses köpeğe, "Ayak altında dolaşma, git başkası ile uğraş!" diyerek devam etti, "Martin, iyi misiniz?"

Rex kuyruğunu sallayarak başka bir oyun arkadaşı bulmak üzere uzaklaştı. Zira oynayacak birilerini bulmakta zorlanmıyordu.

Tesisin gerçek bir sakiniydi. Servaz rüyasındaki köpeğin yaptığı gibi homurdandı. Karşısındaki televizyona baktı. Fransızların uzay macerası ile ilgili bir röportaj vardı. Toulouse'un doğusundaki Uzay Parkı'nda bulunan, geceleri kıtaların sınırlarını mavi ışıklı bir şeritle belirginleştiren devasa dünya haritasını, parkın ortasında yükselen tepenin diğer yamacında, Jolimont tarafındaki Uzay ve Havacılık Yüksek Enstitüsü'nün binalarını görünce tanıdı.

Servaz, Élise dışında salonda yalnızdı. Kadının uzadıkça uzayan o uyuşuk kış öğleden sonrasında, binaya hâkim sıcaklığın etkisine yenik düşerek televizyon karşısında uyuyakaldığını anlamıştı. Verandanın camından dışarı doğru baktı, güneş tüm sabah boyunca beyaz manzaranın üzerinde ışıldamıştı. Koridorlarda uçuşan kahve kokusu, çalışanların gülüşmeleri, süslenmiş kocaman yılbaşı ağacı ve dışarının göz alıcı beyazlığı arasındaki o ideal saatlerde, bir parça olsun çocukluk ruhunu yeniden bulmuştu.

Ortak oturma salonunda yenilen öğle yemeğinden kısa bir süre sonra, güneş bulutların arkasına çekilmiş, soğuk bir rüzgâr çıkmış, çıplak dallar camın arkasında hareketlenmeye başlamıştı. Dışarıdaki termometre beş dereceden bir dereceye düşmüştü. Sesi kısık televizyonun karşısında, uyuşuk ve keyifsiz bir şekilde bir koltuğa gömülen polis memuru, kâbuslarla dolu bir uykuya dalmıştı.

"Kötü bir rüya gördünüz," dedi Élise. "Bağırdınız."

Servaz Élise'e baktı. Hâlâ şaşkındı. Ürperdi. Karlar altındaki büyük ormanı, kulübeyi, kurtları *ve Marianne'ı* yeniden gördü. Aslında kâbus olmayan bir kâbus... Geriye hangi umut kalmıştı? Bu sorunun cevabı hiçbiriydi...

"İyi olduğunuza emin misiniz?"

Endişeli bir tavır takınmayı denediğinde bile gözlerinin içi gülen, kırklı yaşlarda, dolgun yapılı bir kadın olan Élise, dinlenme evinin takdir ettiği tek çalışanıydı ve kuşkusuz kendine tahammül eden tek kişi de oydu... Diğerleri, merkezde yüksek mevki elde etmeden önce kür için gelmiş eski polislerdi. Onlara, STAP, yani sosyal tıp asistanı polisler adı verilirdi. Lokalin diğer sakinlerine,

Servaz'a jelatinimsi bir maddeyi andıran, bir çeşit dert ortaklığı, kardeşlik ve şefkatle yaklaşırlardı. Servaz'ı pek sevmezlerdi, zira oyunu oynamayı, kardeşlik bağı kurmayı, kaderinden yakınmayı, *iş birliği yapmayı* reddediyordu.

Élise ise ondan hiçbir şey beklemezdi. Hayatında hiçbir polis merkezinde çalışmamıştı. Kocasının yıllar boyunca kendini aşağılamasını, onu "itip kakmasını", ufak bir anlaşmazlık sonrasında kırsal bir alanda oğlu ile birlikte yüzüstü bırakmak, gecenin ortasında arabasına binip gitmek gibi bir hatada bulunmasını takiben boşanma kararı almıştı. Boşanmalarından sonra kocası onu gece gündüz telefonla rahatsız etmeye devam etmiş, iş yerinden veya bir süpermarketten çıkışını gözlemiş, kendisine geri dönmesi için yalvarmış veya oğlunu kaçırmakla, hatta ikisini de öldürmekle ve sonrasında intihar etmekle tehdit etmişti. Bir defasında onu otoparkta öylesine şiddetli itmişti ki Élise başını arabasının tamponuna çarpıp bilincini kaybetmişti. Her şey oğullarının gözleri önünde olmuştu. Bu olaydan sonra hâkim bir koruma emri çıkarmış ve eski kocanın kadına ve oğluna yaklaşmasını yasaklamıştı. Bu karar kocayı yıldırmamıştı. Adaletle arası zaten iyi olmayan adam, bu tip kararların nadiren bilfiil uygulandığını biliyordu. Derken Élise, artık dayanma gücü tükenmekteyken bu polis dinlenme evindeki işi bulup çok geçmeden herkesin sevgisini kazanmıştı. Nihayetinde dinlenme evinin bazı sakinlerine sorunlarından bahsetti. Eski kocası birden, havadan sudan sebeplerle kendini düzenli olarak ziyaret eden, iş yerindeyken sabah, öğle, akşam telefon eden, *onu dostça selamlamak* için şöyle bir uğrayan, aracını haftada en az iki defa evinin önüne park eden, sokakta yürürken, komşularıyla sohbet ederken, şu veya bu sebeple yanına yaklaşan, senli benli konuşan, bazen biraz (ama vaktiyle Élise'i ittiğinden çok daha hafifçe) itip kakan polislerle buluvermişti kendini. Polisleri kendini taciz etmeleri nedeniyle mahkemeye vermekle tehdit etmiş, ancak hiçbir şey yapmamıştı. Buna karşılık Élise'i ve oğullarını rahatsız etmeyi bırakmıştı. Eski kocası hayatından çıkan kadın,

çok kısa sürede onu tanımadan önceki, bulaşıcı kahkahalarıyla enerji ve yaşama sevinci dolu haline dönmüştü.

"Kızınız aradı."

Servaz bir kaşını yukarı kaldırıp ona baktı.

"Uyuduğunuz için sizi rahatsız etmek istemedi," diye devam etti. "Ama yakında uğrayacakmış."

Servaz televizyonu kumandası ile kapattı. Ayağa kalktı. Dirsekleri ve bilekleri topaklanmaya başlayan eskimiş kazağına baktı. Ertesi günün Noel olduğunu hatırladı.

Élise meydan okuyan bir ses tonuyla, "Belki bu vesileyle tıraş olabilirsiniz," diye önerdi.

Servaz bir süre sessiz kaldı.

"Olmazsam ne olur?"

"O zaman buradaki neredeyse herkesin hakkınızda sahip olduğu düşünceyi haklı çıkarmış olursunuz."

Kaşı yeniden alnının ortasına doğru yükseldi.

"Ne düşünüyorlarmış?

"Aksi keçinin teki, yanına yaklaşılmaz bir tip olduğunuzu."

"Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?"

Élise omuz silkti ve "Gününe göre değişiyor..." dedi.

Servaz kahkaha attı, Élise de onun yanından ayrılırken kahkahasına kahkaha ile karşılık verdi. Ancak kadın gözden kaybolur kaybolmaz, Servaz'ın kahkahası boğazında sönüverdi. Ama başkalarının hakkındaki düşüncelerini dert ettiğinden değil, Margot'nun onu bu durumda görmesini istemediğindendi. Kendini en son ziyaret edişinde, üç ayı aşkın bir süre önce, kızının gözlerinde gördüğü hüznü ve rahatsızlığı unutmamıştı.

Giriş holünden geçip merdivenleri çıktı. Odası en üst katta, çatı altında bulunuyordu. Dokuz metrekare var veya yoktu. İthaka'ya gizlice geri dönen Odysseus'un yatağı kadar dar bir yatak, bir giysi dolabı, bir yazı masası, kitapların bulunduğu birkaç raf. Plautus, Cicero, Titus Livius, Ovidius, Seneca... Sparta'ya yakı-

şır bir dekor. Ancak pencereden görünen tarlaların ve korunun manzarası, kış mevsiminde bile güzeldi.

Eski kazağını ve kazağının altına giydiği tişörtünü çıkardı, üzerine temiz bir gömlek ve kazak geçirdi. Kapitone kayak montunu ve eldivenlerini giyip bir atkı aldı. Sonra, giriş holüne dek merdivenlerden inerek tertemiz karlarla kaplı genişliğe açılan arka kapıya yöneldi.

Beyaz ovanın üzerinde, koruluğa dek sessizce yürüdü. Nemli ve soğuk havayı içine çekti. Karlar üzerinde en ufak bir iz yoktu. Oradan kimse geçmemişti.

Gövdesi yer yer karlarla kaplanmış ağaçların altında taş bir bank vardı. Eldivenli eliyle bankın üzerinde biriken karları temizleyip oturdu. Kalçalarının altında soğuğu ve rutubeti hissetti.

Kargalar, manzaranın geri kalan kısmı ile hemen hemen aynı renkte olan gökyüzünde volta atıyorlardı.

Düşüncelerinin kanatları da kargalarınki kadar koyuydu. Başını arkaya doğru attı ve derin bir nefes aldı, *onun* gülümsemesi bir kez daha belleğine yerleşiyordu. Sanki retinasına kazınmış gibiydi. Depresyon ilaçlarını önceki ay, doktoruna danışmadan bırakmıştı ve aniden, karanlıkların onu yeniden yutacağı korkusuna kapıldı.

Belki de çok aceleci davranıyordu...

Geçirdiği buhranın kendini öldürebileceğini, hayatta kalma mücadelesi verdiğini biliyordu. Ciddi bir depresyonun dehşeti içinde çırpınıyordu ve çırpındıkça, uğursuz bağlarının tıpkı bir gemici düğümü gibi bedenini sıktığını hissediyordu. Böylesine yıkıcı bir acıya daha ne kadar dayanabileceğini, kendi kendine, yüreği daralarak soruyordu. Yıkıcı ve köklü bir acı...

Altı ay önce ev adresine UPS ile gönderilmiş bir koli almıştı. Gönderici, Polonya'nın doğusunda, Beyaz Rusya sınırına yakın, ormanın ortasında bir mezra olan Przewloka'dan, Bay Osoba adında biriydi. Karton kutunun içinde, izoterm ikinci bir ambalaj daha vardı. Servaz, bir mutfak bıçağı yardımıyla paketin balmumu mührünü açarken nabzının hızlandığını hissetmişti. Paketten ne

çıkacağını beklediğini artık hatırlamıyordu, kuşkusuz kesik bir parmak veya kutunun boyutlarına bakılırsa bir el olabilirdi... Ancak çok daha kötü bir şeyle karşılaştı... Büyük bir armut şeklindeydi, kırmızı renkteydi, taze etin parlak kırmızısıydı. *Bir kalpti*... İnsan kalbi olduğuna kuşku yoktu. Beraberinde gönderilen not Lehçe değil, Fransızcaydı:

Senin kalbini kırdı Martin. Bundan böyle kendini daha özgür hissedersin diye düşündüm. Şüphesiz önceleri acı çekeceksin. Ama artık onu araman, umut etmen gerekmeyecek. Böyle düşün...

Dostlukla,

J.H

Tereddütle tutunduğu son bir umut vardı. Bu kötü ve korkunç bir şakaydı, kalp başkasına aitti. Polisin adli tıp birimi, Marianne'ın oğlu Hugo'dan DNA örneği alarak bir inceleme gerçekleştirdi. Bilim hükmünü açıklamıştı; Servaz aklını kaybedecekmiş gibi hissetti. Uçsuz bucaksız Białowieża Ormanı'nın ortasında, tek başına bir evin adresi verilmişti. Hristiyanlık döneminin başlangıcında, Avrupa kıtasının kuzeyini olduğu gibi kaplayan devasa Hersiniyen Ormanı'nın son kalıntısı ve Avrupa'nın son ilkel ormanlarından biriydi. DNA örnekleri ile Hirtmann'ın ve son yıllarda Avrupa'nın farklı ülkelerinde kaybolan, Marianne'ın da aralarında bulunduğu birçok kadının orada konaklamış olduğu anlaşılmıştı. Servaz, ayrıca *Osoba* adının Lehçede "hiç kimse" anlamına geldiğini öğrenmişti. Hirtmann da Homeros'u okumuştu.

Ve pek tabii ki ipuçları burada tükeniyordu...

Servaz bir ay sonra hastalık iznine çıkarıldı ve günde iki saat spor yapmaya, kuru yaprakları süpürmek gibi günlük işlere kendini vermeye zorlandığı, bu depresif polislere özel merkeze gönderildi. Günlük işleri itiraz etmeden kabulleniyordu, ancak paket açma seanslarını reddetmişti. Merkezin diğer sakinleriyle

görüşmekten de kaçıyordu. Oraya gelenlerin neredeyse tamamı yaşadıklarından dolayı veya babadan kalma bir eğilim olarak alkolikti. Yıllarını iğrençliklerin içinde yüzerek geçirdikten sonra nihayetinde contayı yakmış polislerdi... Gün boyu Nazi, aynasız, pislik, mikrop sözcükleriyle itham edilmeye, çocuklarının sırf babaları polis diye okul avlusunda şiddete maruz kaldığını, eşlerinin usanarak evi terk ettiğini görmeye, gerçek pislikler kafeteryalarda veya yataklarında rahatça serilirken tüm bir hayatı nefret edilerek geçirmeye artık dayanamıyorlardı. Birçoğu silahlarının namlusunu en az bir defa ağzına sokmuştu.

Diğer birçok etkisinin dışında, depresyon sizi herhangi bir işin ucundan tutamayacak duruma da getirir. Şefi Stehlin, onun artık mesleğini düzgün bir şekilde icra edemeyecek durumda olduğuna hükmetmekte gecikmemişti. Fikrini sorsalardı, bu durumunu kendi de onaylardı. Katiller, tecavüzcüler, serseriler umurunda değildi. Yiyeceklerin lezzeti, televizyondaki haberler, dünyanın durumu da ve hatta sevgili Latin yazarları... Mahler'in müziği bile umurunda değildi.

Onu en çok endişelendiren de bu sonuncu semptomdu... İyileşmiş miydi? Kesin değildi. Oysa bir süredir, ağır bir buz çözülmesi gibi, hayatının yerini alan o kasvetli, zavallı manzaranın içinde filizler yeşermeye başlamıştı. Kan damarlarında yeniden akmaya başlıyordu. Yine bir süredir, masasında sürüklenen bir dosyayı düşünür olmuştu. Hatta ortağı ve tek gerçek dostu olan Espérandieu'ye sormuştu. Genç adamın yüzü aydınlanmış, "Hayırdır!" demişti. Servaz da ona gülümseyerek karşılık vermişti. Vincent, Indie Rock dinleyip manga okusa ve tutkuları video oyunları, kıyafetler ve high-tech aletler ile sınırlı olsa da Servaz'ın dinleyip saygı duyduğu biriydi. Martin'e üzerinde birlikte çalıştıkları ve hâlâ çözümlenmemiş olan iki dosyada elde edilen son gelişmeleri açıklamıştı. Şefinin gözlerinin içindeki küçük kıvılcımı gördüğünde, gülümsemesi iyi bir espri yapmış bir çocuk gibi yüzüne yayılmıştı.

"Hayatımızın yolunun ortasında

Kendimi karanlık bir ormanda buldum
Çünkü doğru yol kayıptı."
"Ha?" dedi Espérandieu, kaşlarını çatarak.
"Dante..." diye cevapladı Servaz.
"Hımm... Aklıma gelmişken, Asselin ayrıldı."
Komiser Asselin, Kriminal Dairesi'ni yönetiyordu.
"Yerine geçen nasıl?"

Espérandieu yüzünü buruşturdu. Servaz, ilkbahar güneşi ile aydınlanan bir orman gördü. Yerler hâlâ buzla kaplıydı. Koruluğun içinde yolunu kaybetmişti, güneşin yapraklar arasından sızan ılık ışınlarına rağmen iliklerine dek üşüyordu. Gözlerinin önünde canlanan manzarayı kovaladı. Basit bir hayaldi. Çok yakında bir gün, bu ormandan çıkacaktı. Ve bu çıkış yalnızca hayalinde olmayacaktı.

1. PERDE

Ruhunu mahvedecek işkence
Yakın olsun!

Madam Butterfly

1

Perde açılışı

Bu sözcükleri yazıyorum. Son sözcüklerim bunlar. Yazarken artık bittiğini biliyorum. Bu defa geriye dönüş mümkün olmayacak. Bir Noel gecesinde böyle bir şey yaptığım için bana gönül koyacaksın. Senin o sefil terbiye kurallarına son derece ters olduğunu biliyorum. Sen ve lanet yöntemlerin... Yalanlarına, vaatlerine inandığımı düşünüyorum da... Daha fazla laf, daha az gerçeklik; günümüz dünyası bundan ibaret.

Bunu gerçekten yapacağım, biliyorsun. En azından bu bir laf kalabalığı değil. Ellerin titriyor mu şu an? Terliyor musun?

Belki de gülümseyerek okuyorsundur. Bütün bunların arkasındaki sen misin? Yoksa şırfıntın mı? Tüm o operaları bana siz mi gönderdiniz? Ya diğerleri? Diğerlerini de mi siz yolladınız? Neyse ne... Benden kimin bu denli nefret edebileceğini öğrenmek için her şeyimi verebilirdim. Nasıl böylesine büyük bir nefret uyandırabilmiş olduğumu çaresizce anlamaya çalıştığım anlar oldu. Çünkü kendi kendime, bunun kesinlikle benden kaynaklandığını söylüyordum. Artık böyle düşünmüyorum...

Sanırım aklımı kaçırıyorum. Tımarhanelik hale geliyorum. Tabii ilaçların etkisi de olabilir. Zaten artık gücüm kalmadı. Bu defa bitti. Her şeyi durduruyorum. Bunu yapan kimse artık, istediğini başardı. Artık dayanamıyorum. Gözlerime uyku girmez oldu. Bitti.

Hiçbir zaman evlenmeyeceğim, çocuklarım olmayacak. Bu cümleyi bir romanda okumuştum. Hayret doğrusu, ne anlama geldiğini şimdi anlıyorum. Kuşkusuz özlemini duyduğum şeyler olacak... Hayat bazen garip bir sevimliliğe bürünüyor, bunu kuşkusuz bizi daha sonrasında daha iyi kırabilmek için yapıyor... Sen ve ben, belki zamanla birleşebilirdik, belki de birleşmezdik... Önemi yok. Beni kısa sürede unutup gideceğini, dile getirmekten hoşlanmadığımız, sevimsiz hatıralar arasına yerleştireceğini biliyorum. Şırfıntına, tövbekâr bir eda takınarak, "Deli ve depresif biriydi, bu derece olduğunu bilmiyordum" diyeceksin. Sonra sayfayı çevirecek, gülüşecek, sevişeceksiniz. Gebersen de umurumda değil. Ama şimdilik sıra bende.

YİNE DE MUTLU NOELLER DİLİYORUM.

Christine zarfın arkasına baktı, gönderici adı yazmıyordu. Pul da yoktu. Hatta *Christine Steinmeyer,* yani kendi ismi bile yazmıyordu. Birisi doğrudan posta kutusuna bırakmıştı. Yanlışlık olmalıydı... Mutlaka bir yanlışlık vardı. Bu mektup ona yazılmamıştı. Duvarda sıralanan posta kutularına, etiketleri üzerindeki el yazıları ile yazılmış isimlere baktı. Mektubu atan kişi kutuları şaşırmıştı, hepsi bu.

Mektup başkası için yazılmıştı, binadaki başka biri için...

Sonrasında aklından geçen düşünce soluğunu kesti. *Gerçekten göründüğü gibi bir durum muydu?* Aman Tanrım! Hissedebildiği tek şey bir an dengesini kaybettiği oldu. Daktilo harfleriyle yazılmış iki kâğıda yeniden göz gezdirdi. *Durum göründüğü gibiyse... birilerine haber vermek lazım...* Evet, ama kime? Mektubu yazanı düşündü, nasıl bir durumda olduğunu ya da tam o anda ne yapmakta olduğunu... Midesine âdeta bir taş oturmuştu. Son satırları her sözcüğü analiz ederek yeniden yavaşça okudu. "*Gebersen de umurumda değil. Ama şimdilik sıra bende.*" Kuşku yok, hayatına son verecek birinin mektubuydu bu.

Kahretsin...

Bir Noel akşamı, bu şehirde veya yakınlarında bir kişi hayatına son vermek üzereydi veya vermişti bile... Ve Christine bunu bilen tek kişiydi. Ve bunu engelleme imkânı yoktu, zira bu akşam, bu mektup okuması beklenen kişi tarafından okunmayacaktı (bu mektup kuşkusuz bir imdat çağrısıydı).

Bir şakaydı. Mutlaka bir şaka olmalıydı.

İlk satırları bir kez daha okudu. Gizemi ortadan kaldıracak ipuçları bulmaya çalıştı. İyi de Noel akşamı, böyle bir mektubu şaka olsun diye kaleme alma zahmetini kim gösterirdi? Ne çeşit bir hastalıklı ruh bunu yapardı? Sırf yalnızlıklarını yüzüne vurduğu için, yılın bu döneminden nefret eden birçok kişi biliyordu. Ama işi böylesine bir maskaralığa dek vardırmak... Ancak bu mektubun tarzı, akışı kasvetli bir gerçeği ortaya koyuyordu. İçeriğine bakılırsa, okuması beklenen kişi bazı ayrıntıları zaten biliyordu.

Bir isim, herhangi bir itham kelimesi olsaydı, "Şunu biliyor musunuz, bunu tanıyor musunuz?" diye kapı kapı dolaşıp soracaktı.

Otomat ışığı söndürdü, binanın çift camlı ferforje kapısından içeri süzülen sokak lambasının aydınlığı dışında, karanlık içinde kaldı. Sanki posta kutusuna mektubu atan kişi aniden ortaya çıkmış gibi sıçrayıp kapıya doğru baktı. Sokağın diğer tarafındaki pastane vitrinini süslemişti, kar tanelerinin arasında Noel Baba'nın kızağını gördü. Holün karanlığında içi ürperdi, ancak bunun nedeni yalnızca mektup değildi, karanlık onun için bir jilet kadar korkutucuydu.

Tam o sırada cebinde titreşen cep telefonunu hissetti.

"Ne halt karıştırıyorsun?"

Ağır camlı kapıyı çarparak kapattı. Kaldırımda, soğuk rüzgâr atkısını havalandırdı. Kar tanecikleri yanaklarını ıslattı. Kar yeniden başlamıştı. Asfalt ince bir tabaka ile örtülüyordu. Sokağı bakışlarıyla tarıyordu, Gerald'ın kendisine selektör yaptığını gördü.

Aracın sağ ön kapısını açtığında yüzüne Nick Cave'in "Jubilee Street" şarkısı, hoş bir deri koltuk, yeni plastik ve erkek parfümü

kokusu vurdu. Kendisini sarmalayan beyaz *crossover* aracın koltuğa bıraktı ama kapıyı aralık bırakmıştı. Gerald ona döndü, yüzünde Noel'e özel gülümseme vardı. Öpmek için eğildiğinde, gri renkli yumuşak kaşkol çenesini gıdıkladı, aynı anda yün palto yansıyan sıcaklığı ve giysilerini yıkayan parfümü hissetti. Tıpkı eroinin damara girişi gibi, bağımlılığın ısırığını, tekrarın karın boşluğunda beliren ihtiyacı hissetti.

Telefonunu ona doğru çevirerek, "'Eskiden her şey daha iyiydi' bey ve "hiçbir şey yemiyorsun tatlım' hanımla yüzleşmeye hazır mısın?" diye sordu.

Fotoğraf uygulamasının düğmesine bastı.

"Ne yapıyorsun?"

"Gördüğün gibi, fotoğrafını çekiyorum."

Sesi kremamsı bir yudum *irish coffee* gibi içini ısıtmıştı ama yine de içten gülümsemekte zorlanıyordu.

"Önce şuna bak..."

Tavan lambasını yakarak kâğıdı ve zarfı uzattı.

"Christine, zaten yeterince geç kaldık..."

Şefkat dolu ama emin, yumuşak ama otoriter bir sesi vardı. İlk karşılaşmalarında da fiziğinden çok çarpıldığı buydu...

"Yine de bak..."

"Nerede buldun bunu?"

Ses tonu neredeyse karşı koyar gibiydi, sanki o mesajı bulmaktan kendisi sorumluymuş gibi...

"Posta kutumdaydı..."

Loş ışığa rağmen, Christine gözlüklerinin arkasındaki şaşkınlığı ve can sıkıntısını okumuştu. Gérald son dakika değişikliklerinden hoşlanmazdı.

"Yani?" diye sordu. "Ne diyorsun buna?"

Gerald omuz silkti.

"Birileri dalga geçmek için yapmış. Ne olmasını bekliyorsun ki?"

"Sanmam. Gerçek gibi görünüyor."

İç çekip gözlüklerini yukarı çekti. Eldivenli parmaklarının arasında tuttuğu sayfaya, aracın tavan lambasının ışığında yeniden baktı. Dışarıda, far ışığında kar tanecikleri uçuşuyordu. Çok yakınlarından, boğuk bir gürültüyle bir araç geçti. Christine, etrafı karla çevrili soğuk ve karanlık aracın içinde kendisini bir batiskaftaymış gibi hissediyordu. Gérald'ın omuzları üzerinden mektubu yeniden okudu. Sözcükler zihnine kar taneleri gibi iniyordu.

"O zaman bir yanlışlık var..." diye kararını bildirdi Gérald. "Bu mektup başkasına yazılmış."

"Aynen öyle."

Gérald, Christine'e bakarak, "Tamam, bu gizemi sonra çözeriz. Annem ve babam bizi merak etmiştir," dedi.

Evet, tabii... Annen ve baban... Noel... Bu akşam bir kadın intihara niyetlendiyse ne yapalım yani, değil mi?

"Gérald, bu mektubun ne anlama geldiğinin farkında mısın?.."

Gérald ellerini direksiyondan kaldırıp Christine'in kalçalarına götürdü. Çok ciddi ama hüzünlü bir edayla, "Sanırım evet..." dedi. "Ne yapmamızı istiyorsun?"

"Bilmem. Senin bir fikrin var mı? Hiçbir şey yapmadan da duramayız, öyle değil mi?" diye cevap verdi Christine.

"Dinle..." dedi Gérald, yine o azarlayan, "*arı kovanına burnunu sokuyorsun Christine*" diyen tonu takınmıştı. "Annem ve babam bizi yemeğe bekliyorlar tatlım. Onlarla ilk defa karşılaşacaksın ve bir saat kadar geciktik bile... Bu gerçek bir mektup olabilir, olmayabilir de... Gidelim, mektup işini konuşuruz, sana söz veriyorum. Ama şimdi gitmemiz lazım."

Sakin, hatta son derece sakin bir ses tonuyla konuşmuştu. Giderek daha da sık tekrarlanan şekilde, karşı çıktığı zamanlarda kullandığı ses tonunu takınmıştı. "*Doğaüstü bir sabır gösterdiğimi fark et...*" diyordu. Christine başını salladı.

"İki olasılık var; bu okuması gereken kişi okumayacağına göre duyulmayan bir imdat çığlığı ya da birisi bu gece gerçekten

hayatına son verecek... Her iki durumda da bundan haberdar olan tek kişi benim..."

"Ne?"

"Beni iyi duydun... Polise haber vermeliyiz."

Gérald tavana doğru bakarak, "İyi de mektup imzalanmamış bile!" dedi, "Adres de yok! Polise gidip ne diyeceğiz? Alacağı zamanın farkında mısın? Noel yemeğimiz hayal olur!"

"Noel yemeğimiz mi? Ben sana bir ölüm kalım meselesinden bahsediyorum!"

Gérald'ın öfkeden gerildiğini hissetti. Gérald uzun bir nefes alıp vermişti.

"Ne bok yiyelim istiyorsun?" diye haykırdı. "Ne olduğunu öğrenmemizin hiçbir yolu yok Christine! Hiç yok! Zaten çok büyük bir ihtimalle bunu yazan kişi blöf yapıyor. Canımıza tak ettiğinde, gidip posta kutusuna mektup atmayız, notumuzu kendi evimizde veya üzerimizde bırakırız! Kuşkusuz Noel akşamı bir başına kalmış, ilgiyi üzerine çekmenin bir yolu olarak buna başvurmuş mitomanın teki! İmdada çağırması, eyleme geçeceği anlamına gelmiyor!"

"Hiçbir şey olmamış gibi Noel yemeğimizi yiyelim diyorsun, öyle mi? Sanki bu mektubu bulmamış gibi bayram yapalım?"

Gérald'ın gözlüklerinin arkasında, gözlerindeki kıvılcımları gördü. Gérald bakışlarını arabanın ön camında ince, şeffaf bir katman oluşturan kar tanelerine çevirdi. Sanki birilerinin gelip kendisine yardım etmesini bekler gibiydi...

"Tanrı aşkına Christine, ne bileyim! Annem ve babamla ilk defa karşılaşacaksın, üç saat gecikmemizin nasıl bir etki yapacağını düşünsene!"

"Tıpkı şu, metro kapatıldığında, 'Gidip başka yerde intihar edemezler mi?' diyen salakları düşündürüyorsun."

"Sen bana salak mı demek istiyorsun?"

Christine'in sesi bir oktav inmişti, Gérald'a kaçamak bir bakış attı. Gérald sapsarı kesilmişti, dudaklarının dahi rengi solmuştu.

Hay aksi... Çok ileri gitmişti... Eliyle, ateşkes işareti yaptı.

"Hayır, hayır... Elbette hayır. Özür dilerim. Bak, ben... ben üzgünüm. Ama hiçbir şey olmamış gibi de davranamayız, öyle değil mi?"

Gérald yılgın bir şekilde iç çekip düşündü. Deri eldivenli elleri ile direksiyonu sıkıyordu. Christine o aracın içinde fazla deri olduğunu düşündü. Gérald yeniden iç çekti ve "Apartmanında kaç daire var?" diye sordu.

"On... Her katta iki daire."

"Tamam, işte sana teklifim... Gidip her kapıyı çalalım, mektubu gösterelim, mektubu yazan hakkında herhangi bir fikirleri olup olmadığını soralım."

Christine bir an, ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktı.

"Ciddi misin?"

"Evet, zaten muhtemelen yarısı Noel'i kutlamak için başka yerdedir, işimiz daha kısa sürer."

"Annen ve baban ne olacak?"

"Onları, olan biteni açıklamak ve geç kalacağımızı söylemek için arayacağım. Anlayacaklardır. Araştırma alanımızı daha da daraltabiliriz. Bu mektup belli ki bir erkeğe yazılmış. Binada yalnız yaşayan kaç erkek var, biliyor musun?"

Evet biliyordu. Eski bir binaydı. Olabildiğince rant elde etme derdinde olan, bir önceki sahibi tarafından, stüdyo ve tek odalı olmak üzere ufak dairelere bölünmüştü. Kendi dairesinin altındaki katlarda, ailelerin yaşadığı iki büyük daire vardı.

"İki..." diye cevapladı.

"O zaman olsa olsa birkaç dakikamızı alır. Tabii evlerindelerse ve Noel'i başka yerde kutlamak için çıkmadılarsa..."

Christine onun haklı olduğunun, bunu daha önce düşünmesi gerektiğinin farkına vardı.

"Her ihtimale karşı, diğer kapıları da çalarız..." diye ekledi Gérald. Çok fazla zaman almaz. Sonra da kaçarız..."

"Ya hiçbir sonuç elde edemezsek?"

Gérald ona *çok fazla ileri gitmesen iyi olur* anlamına gelen bir bakış attı.

"Annemlere gidince polisi arayıp gerekeni yapmalarını isterim. Christine, elimizden daha fazlası gelmez. Dalga geçmek için yazılmış olması muhtemel bir mektup için Noel'imi mahvetmeyeceğim."

"Teşekkür ederim..."

Gérald omuz silkti, aracın kapısını açmadan önce dikiz aynasına baktı ve ardında erkeksi bir sıcaklık ve koku hayaleti bırakarak soğuk geceye çıktı.

Aynı 24 Aralık gecesi, saat 21.21. Ender rastlanan bir durum olarak Toulouse'a yoğun ve iri taneli bir kar yağıyordu. Karanlık gökyüzü bulutlarla kaplıydı. İnsan kalabalıkları, gölge ve ışık girdapları halinde bir yerlere koşturuyordu. Kaldırımlar üzerindeki Noel süslemeleri giderek daha beyaz parlıyordu. Radyo frekansını değiştirmişti. Radyo 5'teki çalışma arkadaşları, sanki dünyanın sonu gelmiş veya üçüncü dünya savaşı ilan edilmiş gibi heyecanlı görünüyordu. Kar, araç lastiklerinin arasında, egzoz gazlarının etkisi ile yanardöner, sulu sepken bir hal alıyordu. SUV'un lastikleri, Pompidou Köprüsü'nden geçip kütüphanenin büyük kemerinin etrafından döndükten sonra, Jolimont yamacının eteğindeki kar ve çamur karışımı içinde biraz patinaj yapmıştı. Etraflarında korna sesleri, bağrış çağrış, motor gürlemeleri yükseliyordu. Havaya, genel bir sabırsızlık ve aşırı heyecanlılık karışımı bir elektrik hâkimdi. Gérald da ateş püskürüyordu ama sessizce... İki saatten fazla gecikmişlerdi.

Christine yine mektubu ve yazıldığı kişiyi düşündü. Kapıları çalmaları elbette ki bir işe yaramamıştı. Bekârlar kutlama için çıkmışlardı. Çiftler de öyle... Binada yalnızca, biri dört çocuklu, iki aile kalmıştı. Toplumun geri kalanı kadar heyecanlı olan çocukların bağrışmaları yüzünden, Gérald'ın mektubu anne babalarının burnuna doğru tutup yüksek sesle konuşması gerekmişti. Başta ne adam ne de karısı söylediğinden bir şey anlamıştı. Ardından

belli belirsiz bir kavrayış ışığı, Noel hazırlıkları ile istila olan zihinlerinde kendine bir yol açmayı başarmıştı. Christine, kadının kocasına baktığında, gözlerine yerleşen kuşku parlamasını görerek şaşırmıştı. Ama kocanın şaşkınlığı ve bihaber duruşu samimi görünüyordu. İkinci aile ise tek çocuklu genç bir çiftti. Birbirlerine çok yakın, sırdaş görünüyorlardı. Bir an durup kendi kendine, günün birinde Gérald ile onlar gibi olup olmayacaklarını sormuştu. Mektubun içeriğinden samimi olarak etkilenmiş görünüyorlardı. Hamile olduğu bariz olan genç kadın, "Aman Tanrım, ne korkunç bir hikâye!" diye haykırmıştı. Christine onun bir an ağlamaya başlayacağını sanmıştı. Sonra Gérald ile birlikte sessizce aşağı inmişlerdi.

Christine Gérald'a kaçamak bir bakış attı. Aracı dişlerini birbirine kenetlemiş vaziyette sürüyordu. Motoru çalıştırdığından beri tek kelime etmemişti. Alnında, Christine'in zaman zaman yakaladığı, o neredeyse acı veren kırışıklık oluşmuştu.

"Üzerimize düşeni yaptık..." dedi

Gérald cevap vermedi. Başını bile sallamadı. Christine, kendini suçlu hissettirdiği için ona bir an için kırgınlık duydu. Yapmaya çalıştığı da zaten bu değil miydi? Oysa daha ziyade kurtaramadıkları kişi için suçluluk hissetmeleri gerekmez miydi? İlişkileri ciddiyet kazandıkça, Gérald'ın onu giderek zapt etmeye çalıştığını ve ona daha fazla karşı koymaya başladığını düşünüyor, bunun kendi kuruntusundan ibaret olup olmadığını sorguluyordu. Sonrasında bir gülümseme, bir güzel söz ile her şeyi silse de tavırları bir süredir değişmişti. Christine bu değişimin ne zaman başladığını biliyordu; *evlilik* sözcüğünün telaffuz edilmesinden sonra...

Bugün Noel. Kahretsin. Bu bizim ilk Noel yemeğimiz. Bu akşam onun anne ve babasıyla, yarın benimkilerle... Onu sevecekler mi acaba? Ya o, onları sevecek mi? Bu kadar strese kapılmana gerek yok, Gérald'ı herkes seviyor. İş arkadaşları, öğrencileri, arkadaşları, otomobil tamircisi, hatta köpeğin bile... Capitole'deki resepsiyonda onun hakkında düşündüğün ilk şey

de bu değil miydi? Hatırlasana... Daha hoş, daha güzel, daha ince ve kuşkusuz daha zeki bir dolu kadın vardı ama o sana yaklaştı. Hatta terslediğinde, yeniden geldi. Buzlarla ve iri çeyrek yeşil limonlarla dolu rom bardağından (caipirinha'*sından*) *burnunu senin için kaldırdı. Sanki uzun bir uykudan uyanıyormuş gibiydi. Sonra şöyle dedi; "Sesinizi bir yerden çıkaracağım sanki... Nerede duymuş olabilirim?" Hatta ona Radyo 5'teki işini biraz fazla uzatarak anlattığında seni dinledi. Gerçekten dinledi... Eğlenceli, nüktedan olmak istemiş ama neticede pek de öyle olamamıştın. Ancak o her sözünü son derece eğlenceli ve keyifli buluyor gibiydi.*

Herkes Gérald'ı seviyor olabilirdi ama anne ve babası herkes değildi. Guy ve Claire Dorian'ın kızıydı. Onlar televizyonun meşhur Dorian çiftiydi... Arthur Rubinstein, Chagall, Sartre, Tino Rossi, Gainsbourg ve Birkin gibi birçok kişiyle röportaj yapmış olan bu insanlara kendini sevdirmek o kadar da kolay değildi...

Yıllar içinde hem nefret etmeyi hem de dinlemeyi öğrendiği iç sesi, *aynen öyle*, diye düşüncelerini destekledi. *Babam ne bayılır ne de nefret eder. Umurunda bile olmaz. Babamın ilgilendiği tek bir şey vardır; kendi. Televizyonun, ekrandan inmeyen, ağır toplarından biri olup hayatına anonim bir şekilde devam etmek kolay değil. Babam sürekli olarak nostalji ve hatıralar ile yıkanan, buhranını alkol içinde boğan ve bunu saklama zahmeti bile göstermeyen bir adam. Peki ne olacak? O canı istiyorsa hayatını mahvetmeye devam edebilir, ben benimkini mahvetmesine izin vermeyeceğim.*

"İyi misin?" diye sordu Gérald.

Sesinde çok hafif bir pişmanlık vardı. Christine başıyla evet cevabı verdi.

"Şu mektup yüzünden kendini kötü hissetmeni anlıyorum..."

Christine ona baktı ve başıyla onu onayladı. *Elbette ki hayır, anlamıyorsun*, diye düşündü. Yavaşlamışlardı. Bir otobüs durağına asılmış dev bir afişe baktı. Dolce & Gabbana reklamıydı. Bu afişi,

daha önce şehrin başka bir yerinde daha görmüştü. Genç ve güçlü beş erkek, yerde uzanmış bir kadının çevresini sarmıştı. Yağlanmış, parıldayan adaleleriyle aşırı cinselleştirilmiş ve yakışıklıydılar. Tasvirde, bariz bir cinsel gerilim vardı. Erkeklerin bedenlerinin üstü çıplaktı, aralarından biri kadını, bileklerini hareket ettirmesini engelleyerek zeminde tutuyordu. Kadının bedeni doğrulmaya çalışırcasına kavis çiziyordu. Ama boşa çabalıyordu. *Tam anlamıyla açık olmayan* bir reddedişi vardı. Son derece kışkırtıcı giyinmiş olmasına rağmen, mizansenin tüm ustalığı (tabii buna ustalık denebilirse) kadının rızasının olup olmadığını söylemenin zor olmasındaydı. Ancak, maruz kalacağı şeye dair hiçbir kuşku yoktu. *Zombileşmiş tüketiciler için üç kuruşluk kışkırtmadan başka bir şey değil,* diye düşündü. Bir yerlerde, her üç Fransız'dan ikisinin seksist klişeler içeren bir reklamı ayırt edemediğini okumuştu. Vitrin kadınları, süs bebekleri; her yer kadın bedeni ile dolup taşıyor... Christine programına zor durumdaki kadınlara yardım amacı güden bir derneğin müdiresini davet etmişti. Haftanın yedi günü, dövülen, komşusu ile, hele de kocasından bir başka erkekle tek kelime konuşmasına izin verilmeyen, akşam yemeği aşırı pişti veya tuzu fazla kaçtı diye dehşeti yaşayan, kemiklerinde kırıkların ve vuruşların izlerini taşıyan, bir banka hesabına, bir hekime erişim imkânı bulamayan kadınlardan telefonlar alıyordu. Derneğe gelme cesaretini bulduklarında ise, bakışları donuk, boş ve ürkekti.

Henüz küçük bir çocukken, böyle bir sahneye şahit olmuştu... İşte bu nedenle programına güçlü, örnek gösterilecek kadınları davet etme ihtiyacı duyuyordu. Şirket patronları, militanlar, sanatçılar, siyasetçiler... Ve işte bu nedenle asla bir erkeğin kendisine ne yapması gerektiğini söylemesine izin vermeyecekti.

"Emin misin?"

Gérald artık ona dikkat etmiyordu. Bakışlarını yola kilitlemiş, Christine'in içeriğini bilmediği düşüncelere dalmıştı. Mektubu kim yazmıştı? Christine'in bunu öğrenmesi gerekiyordu.

2

Partisyon*

Christine, rüyasında bir kadın gördü. Hoş bir rüya değildi. Kadın, bir mezarlık girişine benzeyen, iki tarafında porsuk ağaçları bulunan karanlık bir yolun ortasında, ay ışığı altında ayakta dikilmişti. Biraz uzakta iki yanında taş sütunlar yükselen bir demir kapı vardı. Kar yağmıştı, çok soğuk bir geceydi, ancak kadın çıplak omuzları üzerinden iki ince askının tuttuğu hafif bir gecelik giymişti. Christine mezarlığa doğru yönelmek istiyordu ama kadın geçişi kapatıyordu. *"Hiçbir şey yapmadınız,"* diyordu *"Beni yüzüstü bıraktınız."*

Christine uykusunda, "Denedim," diye sayıklıyordu "Yemin ederim denedim. Bırak şimdi de geçeyim."

Ancak Christine onun yanından geçerek yoluna devam ederken, kadının başı Christine'i bakışları ile takip etmek için ekseni üzerinde imkânsız bir açıyla dönüyor, gözleri mürekkeple doluyordu. Son derece kalabalık bir siyah kuş sürüsü gökyüzünde girdaplar halinde ve korkunç bir ciyaklamayla uçuşuyordu. Kadın ise gülmeye başlıyordu; uyanmasına neden olan histerik ve çirkin bir gülüştü. Gecenin ortasında, kalbi dörtnala koşan bir atınki gibi çarpıyordu.

Mektup...

---

* Bir orkestra eserinin bütün bölümlerinin notalarını içeren nota defteri. (ç. n.)

Mektubu arabada bıraktığına pişman oldu. Bir kez daha okumak, ölçüp tartmak, kim tarafından ve hangi amaçla yazılmış olabileceğini tahmin etmeye çalışmak isterdi. Komodinin üzerinde, ışığı hafifçe tavanı aydınlatan mavi bir gece lambası pırıldıyordu. Açık kapıdan baktığında, koridorun tavan ışığı da aynı şekilde parlıyor, parıltısı odanın zeminine yansıyordu. Tüm odalar aynı şekildeydi. Bir bacağını yorgandan dışarı çıkardığında, çıplak ayağının üzerinde buz gibi soğuk havayı hissetti. Oda çok soğuktu. Gece henüz perdelerin arkasında saklanmaya devam etse de penceresinin altında trafik hareketlenmeye başlıyordu. Otomobillerin, motosikletlerin, teslimat kamyonlarının ses örtüsü serilmekteydi. Saatli radyosuna baktı. 7.41... *Hay aksi! Uyanamamıştı!* Yorganını itip boş odaya baktı. Bir otel odası olabilirdi, yalnızca uyuma amacına hizmet eden bir oda. Oysa, bir yıl önce, daha ilk ziyaretinde, yüksek tavanları, oturma odasındaki mermer şöminesi ile bu dairenin, Ortaçağ tarzı sokakları, restoranları, bistroları, organik ürünler satan marketi, çamaşırhanesi, içki mağazası ve İtalyan bakkalı ile, çok fazla bilinmeyen, ancak oldukça gözde olan bu mahallenin cazibesine kapılmıştı. Tabii fiyatı da yüksekti. Bankadan otuz yıllık kredi almıştı. Ama hiç pişman değildi. Her sabah o odada uyandığında, kendi kendine bunun yıllardır aldığı en iyi karar olduğunu söylüyordu.

Iggy'nin minik pençeleri parkelerin üzerinde tıkırdadı. Köpek yorganın üzerine sıçradıktan sonra, yatak boyunca ilerleyerek pembe diliyle Christine'in yanağını yaladı. Iggy, karamel ve beyaz renkli tüyleri, sivri kulakları, ünlü bir rock yıldızını andıran (ki ismi de buradan geliyordu) kocaman, yuvarlak kahverengi gözleri ve dikkatli bakışları olan melez bir köpekti. Başını yana doğru eğerek Christine'e baktı. Christine gülümseyerek onu okşadıktan sonra yataktan kalktı.

Üzerine eski bir boğazlı kaşmir kazak ve bir çift kalın yünlü çorap geçirdikten sonra, köpeğinin peşinden Amerikan mutfaklı salonuna gitti.

Eski bir deri kanepe, bir Ikea sehpa ve şöminenin yanındaki televizyon ünitesi üzerine yerleştirilmiş bir plazma televizyon dışında salon boştu. Yalnızca mutfak köşesi düzenlenmişti. Tam ortada bir kürek çekme aleti ve hemen yanına bırakılmış ağırlıklar duruyordu. Christine akşamları televizyon izlerken egzersiz yapmayı seviyordu. Sabahları ise sesi kısık olarak bir sabah programını açardı. Televizyon bütün gece açık kalmıştı, gerçi her gece açık kalırdı... Şöminenin önünde yerde, kitap yığınları, gazeteler ve dergiler vardı. Christine özel bir radyo olan Radyo 5'in gözde programcısıydı. Kayıttan yayın yapılan cumartesi günleri hariç her gün sabah dokuz ile on bir arası radyoda olurdu. *Christine'li Sabahlar* çeşitli bilgi, müzik, oyun ve şakalarla karışık bir kokteyldi. Zaman içinde bilgiye daha az, gülmeye daha çok zaman ayırır olmuştu. Bir saatten kısa bir süre içinde, Noel programı için stüdyoda olacaktı. John ve Yoko'nun "Happy Xmas (War Is Over)" ve Julian Casablancas'ın "I Wish It Was Christmas Today" gibi günün anlamına uygun müzikler dinlenecek, az çok spontane kahkaha krizleri yaşanacak, sonrasında ise programın psikiyatrını ağırlayacak, yalnızlıktan ve yalnız kişiler için yılın bu döneminin zorluklarından konuşacaklardı. Menüde biraz acılara da yer veriliyordu ancak çok fazla aşırıya kaçmadan... Zira Noel'di ve bayram havasında kalınmalıydı.

Bu vesileyle mektuptan birilerine bahsedip bahsedemeyeceğini düşündü. Bercowitz ile bir dostluk bağı kurmuştu. Haftada bir defa, genellikle çarşamba günleri onu programına konuk ediyordu. Ancak o hafta, Noel'e denk gelsin diye söyleşisi yirmi dört saat öne alınmıştı. Çünkü gayet başarılıydı ve dinleyiciler tarafından beğeniliyordu.

Evet, Bercowitz mektubun gerçek olup olmadığı konusunda görüş beyan edebilirdi. Hatta belki ne yapılacağını da bilirdi...

Ama hiçbir şey yapmadığı, aşırı zaman kaybettiği için ona kızabilirdi de. Nihayetinde ne Gérald ne de kendi polise haber vermişti. Christine geceyi daha fazla mahvetme cesaretini gösterememişti. Gérald'ın annesi ve babası her şeyin kusursuz olması

için üstün bir çaba göstermişti. İki saatlik gecikmeyi önemsemez görünmüşlerdi. Gérald'ın babası, sonraki nesilde daha da iyileştirilmiş, ancak ilk *tasarımda* mevcut, zamana yenik düşmeyen temel özellikleri taşıyan bir model olan oğlunun eski sürümüydü; zarafet, gürbüzlük, kişisel kontrol, sıcak kahverengi gözler, insanı sarmalayan doğrudan bir bakış, gizli bir baştan çıkarıcılığı olan bir mizaç, parlak ama sert, nüanslara, hafifliğe pek geçit vermeyen, kadınların rolünün erkeklerin arkasında durmak olduğunu düşünmek gibi can sıkıcı bir eğilimi olan bir zekâ...

Görünüşe bakılırsa annenin genleri oğlunun DNA'sına sızacak bir yol bulmakta zorlanmıştı. Ancak Christine, Gérald'ın kendisine karşı gelinmesini, hele de bunu yapan müstakbel karısıysa, kabullenmekte zorlanmasının altında annesinin, babasının sözünün üzerine söz söylemeye asla cesaret edememesinin, kocasının her sözünü desteklemesinin yatıp yatmadığını düşünmüştü.

Onu hediyelere boğmuşlardı; bir tablet, telefonunu bilgisayara ihtiyaç duymaksızın, doğrudan hoparlörlere bağlamasını sağlayacak bir "dock" (bu hediyelerin, oğlu gibi teknolojiye ve bilime meraklı olan müstakbel kayınpederinin fikri olduğunu tahmin ediyordu) ve bir kazak (Gérald'ın annesinden)... Anlattığı her şeye karşı heyecan duyuyor gibiydiler. Yalnız, Gérald'ın o konuşurken birkaç defa üzerinde yakaladığı bakışlarında bir parça eleştiri vardı.

Kuşkusuz arabadaki konuşmalarından dolayıydı... Daha yumuşak davranmalıydım...

Iggy burnunu mama tabağının içine sokmuş gürültülü bir şekilde mama yemekle meşgulken, o da mutfak tezgâhının arkasına geçerek kendisine bir fincan kahve ile bir bardak mango/çarkıfelek suyu aldı, iki peksimet üzerine kalorisi düşük tereyağı sürdü. Paslanmaz çelik bar taburelerinden birinin üzerine tünemiş vaziyette peksimetlerini kahvesine banıyordu ki içindeki ses yeniden konuştu; "*Annen ve babanın işini kolaylaştıracağını mı sanıyorsun gerçekten? Daha çok beklersin. Asla Madeleine, Chris olmayacaksın. Asla...*"

Aniden midesi yandı, karnına kramp girdi.

İçindeki ses, *çocukluk; uzun sürmez ama açtığı yara hiç kapanmaz,* diye devam etti. *O yaralı çocuk hep oradadır, içimizde. Öyle değil mi Christine? Gece olduğunda korkan, görmemesi gereken şeyi gören çocuk...*

Meyve suyu bardağı kayarak taburenin dibinde, ayaklarının hemen yanında fayansların üzerinde patladı. Christine oturduğu yerde sıçradı. Parçaları toplamak için tünediği yerden indi. Bir pırlanta gibi pırıldayan çok küçük bir cam parçası işaret parmağına saplanınca aniden büyük bir acı duydu. *Hay aksi!* Parmağından anında kanlar akmaya başlamıştı. Kan, fayanslar üzerindeki meyve suyu birikintisine karıştı, bir kokteyl içinde yüzen nar şerbetini andırıyordu. Christine aniden nabzının şiddetlendiğini, ağzının kuruduğunu hissetti. Alnının üzerinde ter damlacıkları oluştu... *Nefes al...* Kan görmeye dayanamıyordu... *Nefes al...* Bercowitz ona bir karından nefes alma tekniği öğretmişti. Gözlerini kapattı, diyaframının aşağıya doğru inişini, göğüs kafesinin olabildiğince genişleyişini hissetti, ardından karnını içeri çekerek kendini zorlamadan nefes verdi. Yerinden doğruldu, titreyen eliyle bir parça kâğıt havlu aldı ve bakmaktan kaçınarak parmağının etrafına kabaca doladı. Sonra eline bir sünger geçirdi ve gözlerini kapayarak zemindeki lekeyi sildi.

Bir gözünü açma riskini göze aldı, ancak pişman olmakta gecikmedi. Uydurduğu kaba pansuman kırmızıya boyanmış, sızdırmaya başlamıştı bile. *Neyse ki televizyonda değil, radyoda çalışıyorsun.*

Duvardaki saat 8.03'ü gösteriyordu. *Haydi sallanma!*

Aceleyle banyoya gitti. Kazağını ve çoraplarını çıkardı. Tavandaki karpuz lamba titriyordu. Ampulün ruhunu teslim etmesi yakındı. Karanlıkta kaldığı her minik zaman dilimi cildi üzerinde küçük bir jilet darbesi, ışığın her ürpermesi etine batan bir kıymık gibiydi. İçindeki çileden çıkaran ses, *fobiler...* dedi. *Yalnızca kan korkusu da değil, geceden, karanlıktan, iğneden, enjeksiyondan, acı duymaktan korkma... Kenofobi, niktofobi,*

algofobi... Hepsinin de bir adı var. Ve hepsini taçlandıran, tüm bu korkulardan dolayı aklını kaçırma korkusu. Bunun da bir adı var, psikofobi... Akıl hastalıklarından korkma. Bu korkularını dizginlemeyi, anksiyete ilaçları ve terapilerle mantık sınırları içinde tutmayı başarmış, ancak tamamıyla yok edememişti. Hâlâ içinde bir yerlerde, yüzeye çıkmak için fırsat gözlüyorlardı. Dişlerini sıktı. Aynada, tavandaki lambanın yarattığı stroboskopik etki ile parça parça gördüğü şeyden çok hoşlanmadı; otuzlu yaşlarında bir kadın... Kulakların arkasında, kısa kestane saçlar, yüzünün bir yanına düşen röfleli bir perçem... Yeşil gözler. Hoş bir kadın olduğu yadsınamazdı, ancak hatları zaman içinde sertleşmişti. Henüz pek belirgin olmayan kaz ayakları vardı. Bedeni ise on yıl önceki haliyle aynıydı; dar kalçalar, düz bir göğüs. Bir İsveç filminde gördüğü aktrisi hatırladı; yüzü kırışıklıklarla doluydu, hatta giysilerini çıkarıp da kameranın karşısında çıplak vücudu göründüğünde, daha genç, daha dolgun ve diri olan bedeni sanki başka birine ait gibiydi.

Pansumanını suyun altına tutmamaya özen göstererek, duşa girdi. Yaşadığı gerilimin altında düğümlenen kasları suyun sıcaklığı altında gevşedi. Yeniden mektubu ve mektubu yazan kadını düşündü. Neredeydi? O anda ne yapıyordu? Kaygıları karnının içinde bir uçurum oyuyordu. On dakika kadar sonra, Iggy'yi son bir defa daha okşadıktan sonra, henüz saçları ıslak halde kapıdan çıktı. Kapısını kilitlerken kat komşusu Michèle, "Günaydın Christine," dedi.

Michèle, elli kilonun altında, son derece ince yapılı, kısa boylu bir kadındı. Yaşına göre oldukça uzun gri saçlarıyla karanlıkta dikiliyordu. Christine onun resmî bir makamdan emekli olduğunu biliyordu, tavrına, diksiyonuna ve hayat görüşüne bakılırsa, Eğitim Bakanlığı'ndan olabilirdi. Emekli olduktan sonra, kendisini oturma izni veya konut hakkı olmayan kişilere yardıma adamıştı, belediyenin yeterince solcu olmayan politikasına karşı düzenlenen tüm gösterilere katılıyordu. Christine, onun arkadaşlarıyla birlikte,

sendikacılar kadar şirket patronlarına, belediye temsilcilerine ve hatta yerel sağcı kesime yer veren, ciddi meselelere giderek daha az parmak basan (bunu kendisi de üzülerek kabul ediyordu) radyo programlarını çekiştirdiğinden emindi. Komşu, şaşırtıcı bir yüksek sesle, "Bugünkü programın konusu ne?" diye sordu.

"Noel..." diye cevap verdi Christine. "Ve bazı insanların yalnızlığı... Yılın bu dönemini buruk geçiren insanların. Noel demişken, size de iyi Noeller..."

Cümlesini tamamlar tamamlamaz, kendisini haklı çıkarma çabasına girdiği için pişmanlık duydu. Komşusu ona pek sevecen olmayan bir bakış attı.

"O halde programınızı Proffesseur-Jammes Sokağı'ndaki izbede yapmalıydınız. Böylece, bu ülkede ne başlarını sokacak bir çatıları ne de gelecekleri olan aileler için Noel'in nasıl olduğunu görürdünüz..."

Christine içinden, *siktir git başımdan,* diye geçirdi. Pigme komşusunun küçük ağzına rağmen pek boşboğaz olduğunu düşündü. Asansörü beklemeden merdivenlerden inerken, "Bir gün sizi de davet ederim, üzülmeyin," diye laf çarptı. "Hepiniz dilediğiniz gibi kendinizi ifade edersiniz. Söz veriyorum."

Dışarının soğuk havası iyi gelmişti. Hava sıcaklığı -5 C° civarına düşmüştü, az kalsın kayarak kaldırıma uzanıveriyordu. Hava egzoz gazı kokusu, kirlilik yüklüydü. Park etmiş araçların, çöp konteynerlerinin kapaklarının üzerinde, pencere önlerinde kar vardı. Buna rağmen o, karşı kaldırımda, kartonların arasında, her zamanki yerindeydi. Böyle bir havada bile misafirhanede kalmaktan ziyade sokakta uyumayı tercih ediyordu. Yol haritasını andıran yüzünün ortasında iki solgun pencere gibi duran, açık renk gözleriyle, delici bakışlarını üzerine kilitlemiş olduğunu fark etti. Sokakta yaşamak yüzünde gözle görülür izler oluşturmuştu; kan çanağı gözler, yara izleri, sinirsel tikler, alkolün neden olduğu titremeler, eksik dişler, hastalık, uyuşturucu veya açlık nedeniyle çukurlaşmış yanaklar, güneşin, kötü hava koşullarının, kirin kavurduğu bir deri... Kaç

yaşındaydı acaba? Söylemek çok zordu. Kırk beş ile altmış arasında olsa gerekti. Kat kat battaniyelere sarınmıştı. Kocamış bir hayvanın kürkü gibi, sakalının kenarları beyaz, ortası siyahtı. Aylardan beri, karşı binanın sundurmasının altında yatıp kalkıyordu. Christine onu ilkbaharın başlarında fark ettiğini hatırlıyordu. Zamanı olduğunda ona bir tas kahve veya çorba getirirdi. Ama o sabah zamanı olmamıştı. Saçları ıslak, elinde bir madenî para ile karşı kaldırıma geçecek zamanı bile zor buldu.

"Günaydın," dedi adam. "Bugün hava soğuk. Dikkat edin, kaymayasınız."

Elini uzattı. Parmakları ve kısa tırnakları siyah parmaksız eldiveni ile neredeyse aynı renkteydi. Kartonlarının ve plastik torbalarının kabarık yığınından yirmi santimetre kadar uzakta, kaldırım beyaz kar altındaydı.

"Gidin sıcak bir şeyler için," dedi Christine.

Kafa salladı. Hafifçe çattığı kara, kalın kaşları altındaki gri gözlerinden bilgece bir ışık geçti. Bu kaş çatışları nedeniyle şakakları etrafında kömürlenmiş gibi kırışıklar oluşmuştu.

"İyi olduğunuza emin misiniz? Sizi biraz endişeli görüyorum. Hayat gailesi değil mi? Tüm o sorumlulukların yükü..."

Christine gülmekten kendini alamamıştı. Adam, -5 C° havada sokakta uyuyordu, salyangoz gibi evini sırtında taşıyordu, yerlerde sürünen siyah çöp torbalarına sokuşturduğu birkaç zavallı eşyası dışında hiçbir varlığı yoktu, bir ailesi, başını sokacak bir çatısı yoktu, Christine'in bildiği kadarıyla bir geleceği de yoktu ama onun için endişe ediyordu... Para vermek için ilk defa yanına yaklaştığında da onun bu halini fark ederek şaşırmıştı. Adam onunla kendiliğinden bir sohbete başlamıştı, Christine onun oturaklı, billur ve sakin, dingin bir güvenle dolu sesi karşısında olduğu yere âdeta çivilenmişti. Hani şu gürültülü bir sohbetin içinde, dinleme eğilimi göstereceğiniz, arkasında üstün bir kültürü, eğitimi hissettiğiniz bir ses... Hiç yakınmaz, çoğunlukla gülümserdi. Kırk yıllık komşular gibi havadan veya güncel haberlerden bahsederdi.

Christine o zamana dek ona nereden geldiğini, o duruma nasıl düştüğünü, geçmişini sorma cesaretini gösterememişti. Ama kendi kendine sözü vardı, eğer gitmezse, bir gün soracaktı.

"Burada kalmak istediğinizden emin misiniz? Acil durum için konaklayabileceğiniz bir misafirhane yok mu?"

Adam hoşgörüyle gülümsedi.

"Misafirhaneler... Bugüne dek hiçbir misafirhanenin eşiğinden adım atmamışsınızdır sanırım... Yanlış anlamayın... Yani demek istediğim, oralar pek şey yerler değil... Anlıyorsunuz ya ne demek istediğimi. Beni merak etmeyin. Yaşlı bir çakal gibi kalındır benim derim... Zaten iyi havalar kapıda, bu sadece gelip geçici, sevimsiz bir dönem, benim güzel hanımefendiciğim..."

"Akşama görüşürüz!" diye seslendi Christine ayrılırken.

"İyi günler!"

Dikkatli adımlarla ilerleyerek (*yeterince heyecana maruz kalmıştı zaten*) bitişik sokağa park ettiği arabasının yanına vardı. Sağ ön kapıyı açarak, torpido gözünden buz çözücü spreyi aldı. Gece çok fazla kar yağmamıştı. Emektar otomobili Saab 9-2'inin karoseri üzerindeki kar katmanı değişmeden kalmıştı. Aracının diğer tarafına geçti ve donakaldı. Otuz saniye kadar kolları iki yanına sarkmış, nefesi ile küçük beyaz bulutlar çıkarır vaziyette durdu. Ön camı kaplayan ince kar tabakasına biri parmağıyla şöyle kazımıştı:

"MUTLU NOELLER, PİS OROSPU"

Christine'i bir ürperti aldı. Etrafına bakındı. Hafifçe başı döndü. Paniklemeye başladığını hissetti. Bu sözleri camına yazan kötü niyetli parmak, kuşkusuz aracın bir kadına ait olduğunu bilen birine aitti. Yazının üzerine buz çözücü püskürttü. Spreyi yeniden torpido gözüne koydu. Saab'ını kilitledi. Zaten bu karlı havada araba ile gidecek zamanı yoktu. Kaymamaya dikkat ederek en yakın metro girişinden içeri daldı.

İşe geç kalmıştı... Oysa yedi yıldır hiç gecikmemişti. Bir defa bile...

3

Koro

Saat 8.37. Neredeyse koşar adımlarla Radyo 5'in kapısından içeri girdi. Jean-Jaurès Sokağı'nın yukarısında bulunan ve radyoyu barındıran bina, girişindeki "GÜÇ SİZDE, SÖZ SİZDE" sloganıyla tahrik ettiği, sinir bozucu bir şekilde üzerine doğru eğilen devasa gölgeli bitişik binalara göre çok daha mütevazı bir görünüme sahipti.

Binanın girişinde, asansörlerin tam karşısında bulunan levhalarda, Radyo 5'in, yüz ölçümü Belçika'nınkinden büyük veya Danimarka'nınkine eş değer (Avrupa haritasıyla ispat edilmiş) ve Fransa'nın en büyük bölgesi olan Midi-Pyrénées'nin en çok dinlenen ikinci radyosu olduğu ilan ediliyordu. Ziyaretçiler, henüz editör ve stüdyo katına ulaşmadan burada yürütülen misyonun önemini hissediyordu. *Madem öylesine önemli bir misyona sahipti, nasıl oluyordu da kadar düşük maaş alıyordu?* Zemin katta, danışmadaki kıza başıyla selam verdi, ikinci katta asansörden indi ve kendisine bir "adil ticaret sertifikalı %100 Arabica" kahve çekirdeğinden *espresso macchiato* almak için kahve makinelerinin ve su sebillerinin bulunduğu dört duvarı cam küçük odaya yöneldi. Bir ses kulağına, "Geç kaldık..." diye fısıldadı. "Acele etsek iyi ederiz. Patronun nevrinin dönmesi yakındır..."

Tanıdık bir parfüm, *La Petite Robe Noire* ve hemen arkasında, hatta aşırı yakınında bir varlık hissetti. Dudaklarını *espresso*'nun köpüğüne batırırken, "Alarmı duymamışım..." diye cevapladı.

"Hımm... Vücudumuzla çılgınlık peşinde koşuyoruz desene..."

"Cordélia..."

"Bundan bahsetmek istemiyor muyuz?"

"Hayır."

"Çok gizemli olduğumuzu biliyor muyuz peki? Hayatımda hiç bu kadar ketum birini görmedim. Bana her şeyi söyleyebileceğini biliyorsun Christine."

"Yok, sanmıyorum."

"On aydır birlikte çalışıyoruz ve hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Profesyonel, çalışkan, disiplinli, zeki, hırslı bir kadın olman dışında... Zirveye tırmanmak için her şeyi yapmaya hazırsın, neticede tıpkı benim gibisin. Ama benim tırmanmak istediğim ise..."

Christine arkasını döndü ve olsa olsa altmış kilo ağırlığında, bir seksen boyunca sırık gibi bir bedenle karşı karşıya geldi.

"Bu yüzden seni işten attırabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Hangi yüzden?"

"Bu tür şeyler söylemen yüzünden. Bu yaptığına taciz deniyor."

"Taciz mi? Aman Tanrım!"

Genç stajyer şoka girmiş bir ifadeye bürünmüş, dudakları alt dudağında iki çelik top piercingle noktalanan gülünç bir O harfi oluşturmuştu.

"Aman Tanrım! Ben henüz on dokuz yaşındayım! Stajyerim! Sefil bir maaş alıyorum zaten, böyle bir şey yapmazsın cidden değil mi?"

"Sen benim arkadaşım değil, asistanımsın. Ben senin yaşlarındayken yetişkinlerin işlerine burnumu sokmuyordum."

Bunu söylerken "yetişkin" lafını vurgulamıştı.

"Zaman değişiyor güzelim."

Cordélia, arkasındaki kahve makinesine para atmak için eğilerek kolunu Christine'in bedeninin etrafından dolaştırıp *cappuccino* tuşuna bastı. Yüzleri neredeyse birbirlerine dokunacak kadar yakındı. Nefesi kahve ve sigara kokuyordu. Christine, dilini yakmasına rağmen kahvesini bitirmek için acele ederek, "Saçlarına ne yaptın?" diye sordu.

"Seninkiler gibi boyattım. Beğendin mi?"

O zamana dek Cordélia'nın saçları platin sarısı ve siyahtı. Kulağının arkasına da kamyoncular gibi bir sigara dalı sıkıştırır, gözlerine aşırı maskara sürer ve üzerlerinde *"Even the paranoid have enemies"* tarzı şeyler yazan uzun kollu tişörtler giyerdi.

"Beğenmem önemli mi?"

Genç kız elinde kahve fincanı camlı kapıyı iterken, "Tahmin edemeyeceğin kadar..." diye cevapladı.

"Saatten haberin var mı?"

Guillaumot, program müdürü... Radyo için çalışmazdı, radyoyla evlenmişti. Yani aslında, program müdürü olmadan önce, Radyo 5'in sahibesi ile evlenmişti. Üst sorumlusu ve maaşını ödeyen kişi karısı olduğundan, sükralfatla iyileştirmeye çalıştığı bir mide ülserine yakalanmıştı. Saçları da dökülmüştü, 1963 yıllarındaki Beatles üyelerini andıran bir peruk takıyordu. İçinde bulunduğu grubun, yani yirmi ile altmış yaş arası evlenmemiş kadınlar için kesinlikle çekici değildi, hatta itici olduğu bile söylenebilirdi. Akla uzun süredir panjurları açılmamış bir odayı getirirdi. Sürekli olarak, sanki gizli bir yükün altında ezilmiş gibi görünürdü. Bu yük belki de bir radyoyu ergenler için liste başı müzikler çalmak dışında bir şeylerle ayakta tutmanın, program içeriğine giderek daha az, dinlenme oranına ise giderek daha az önem veren bir yönetime bağlı olmanın yüküydü...

"Sana da mutlu Noeller!" diye cevaplayıp, editörlerin bulunduğu odanın gürültülü ortamına daldı. Ilan'a "Basın özetinde ne aşamadayız?" diye sordu "Ha mutlu Noeller bu arada..."

"Mutlu neler?"

Ilan, Christine'in bitişiğindeki masada oturuyordu. Gülümsedi ve kesilip masanın üzerine serilmiş makaleleri ve saniyelerin ışıklı noktalar halinde aktığı duvar saatini gösterdi.

"Hazır. Seni bekliyorduk."

Christine bir markör ve tükenmez kalem kapıp hızlıca okumaya başladı. Her zamanki gibi Ilan harika bir iş çıkarmıştı. *Parisien* gazetesinin, Kutsal Doğuş Kilisesi'nin bazilikasından birkaç taş atımı uzakta bulunan ve Katolikler tarafından idare edilen Beytülahim Doğumevi'nin yüzde doksan oranında Müslüman Filistinli kadınları ağırladığından bahseden makalesine göz gezdirirken, "Bu çok iyi," dedi. Diğer makalelere de göz gezdirdi. İngiliz lordları tarafından yasaklanan kaz ciğeri (fonda Sex Pistols'tan "God Save the Queen"* şarkısı). Güney Kore'de Noel vesilesiyle düzenlenen bir dev *speed dating*** (*"Tüm bekârlar toplanıp Noel Baba'dan bunu istemiş* olabilir *miydi?"*). Blagnac Havalimanı'nda, olumsuz hava koşulları nedeniyle iptal edilen yirmi kadar uçuş (*"Evden ayrılmadan önce havayolu şirketinizi arayın"*).

Arkasından bir ses, "Secours Populaire'in sosyal yardım merkezlerinden biri kapanma tehdidi ile karşı karşıya, ilgini çekmiyor mu?" diye atladı. Christine koltuğunu sese doğru çevirdi. Becker, haber yönetmeni... Bir metre altmış santim boyuyla, Christine'i horgörüyle süzüyordu. Kasları ve biraz da yağı kahverengi kazağının içine sıkışmış gibiydi. Onun da saçları dökülüyordu, ancak peruk kullanmıyordu. Tüm radyo habercileri gibi, Becker de mesleğini gerçek bir asaletle icra ettiğine, bir misyonu yerine getirdiğine inanıyordu ve program sunucuları onun gözünde halkı eğlendiren şaklabanlardı. Diğer yandan, ekibinde tek bir kadın yoktu.

"Selam Becker, sana da iyi Noeller!"

---

* (İng.) Tanrı kraliçeyi korusun. (ç. n.)

** Aynı anda birçok kişiyle tanışmak amacıyla bekârların bir araya gelip kısa süreli görüşmeler gerçekleştirdiği bir etkinlik. (ç. n.)

"'Dayanışma', 'Sosyal dışlanma', 'cömertlik' gibi sözcüklere lügatinde yer yok mudur Steinmeyer? Yoksa hediye alma koşturmacasından, en güzel Noel dekorasyonundan bahsetmeyi mi tercih edersin?"

"O sosyal merkez Toulouse'da değil, Concarneau'da."

"Ah öyle mi? Peki nasıl oldu da ulusal bir televizyon kanalı bile haberlerinde yer verdi? Tabii senin dinleyici kitlen için yeterince *fun* olmasa gerek... İnternet üzerinden ilaç satışının serbest bırakılması, yirmi beş yaş altına alkolün tamamen yasaklanması hakkında da hiçbir şey duymadım..."

"Basın özetimi okuduğunu duyduğuma sevindim."

"Sen buna basın özeti mi diyorsun? Ben şaklabanlık diyorum. Basın özetinin gerçek muhabirler tarafından yapılması gerekir," dedi ve bakışlarını Christine'den Ilan'a çevirdi, sonra da daha uzun süre süzdüğü Cordélia'ya doğru kaldırdı. Bu boktan radyonun sorunu, bir radyonun amacının evvela bilgilendirmek olduğunun unutulmasıydı...

Christine onun uzaklaşmasını zerre bir şey hissetmeden izledi. Radyo 5'te de işler dünyanın diğer bütün radyolarında ve televizyonlarında olduğu gibi yürüyordu; haber birimi ile program yapımcıları ve yıldız sunucular arasındaki ilişkiler genellikle gergindi, hatta birbirlerinden nefret ediyorlardı. Birbirlerine çamur atar, hakaretlerde bulunur, horgörü ile bakarlardı. İnternet ortamının da verdiği güçle, anlaşmazlıklar çoğalıyordu.

Christine iç çekti ve kendini koltuğuna doğru atarak asistanlarına döndü.

"Tamam, hadi başlayalım. Hazır mıyız?"

"Başlığa ne koyalım?" diye sordu Ilan.

Sırtını döndü. Christine onun çalışma arkadaşlarıyla dayanışma için üzerinde *smiley*'ler olan bir "bayram" kipası takmış olduğunu görünce gülümsedi.

"Beytülahim'de doğan yalnızca İsa değil..." dedi

Ilan başını heyecan ifadesi olarak enerjik bir şekilde salladı ve "Ha bu arada..." dedi, "bu senin için geldi."

Christine, Ilan'ın bakışlarıyla işaret ettiği, masasının köşesine bırakılmış dolgu korumalı zarfa baktı. Zarfı açtı. İçinde eski bir opera CD'si vardı; Verdi'nin *Il Trovatore*'si. Christine operadan nefret ederdi.

"Bruno için olmalı," dedi.

Bruno müzik programı yapımcısıydı.

"Yanımda nörolog, psikiyatr, etolog ve psikanalist, kaynak gösterilen çok sayıda yapıtın yazarı Dr. Bercowitz var. Bugün, Noel'i zor ve hüzünlü bir dönem olarak yaşayan kişilerden bahsedeceğiz."

25 Aralık, saat 9.01. Stüdyoda, psikiyatr konuşmaya başlamadan önce Christine'in soru sormasını bekliyordu. Bercowitz, radyo tecrübesiyle cesaret kazanmış profesyonel bir iletişim uzmanıydı. Radyodaki işini seviyordu ve bu, sesine de yansıyordu. Sesiyle sıcakkanlı bir kişiliğe ve yadsınamaz bir otoriteye sahip olduğu izlenimini veriyordu. Konuşması ne aşırı teknik ne de laubaliydi. En önemlisi de dinleyiciyle sanki mikrofon arkasında değil de mutfağında veya oturma odasındaymış gibi bir bağ kurabiliyordu. Bercowitz bir radyo için kusursuz bir şanstı ve Christine onun kısa bir süre önce bir ulusal kanaldan teklif aldığını biliyordu.

"Doktor," diye söze başladı, "işte kutlama mevsimi geldi. Çocukların gözleri neşeyle, sokaklar süslemelerle parlıyor... Yalnızca çocukların değil, yetişkinlerin de gözleri parlıyor. Bu dönemde bu denli heyecanlanmamızın nedeni nedir?"

Verilen cevabı yarım yamalak dinlemişti. Konuya girişi, dinleyicinin sesine alışmasını sağlamak için yeterince yavaştı. Konuşmadan yalnızca, "Noel bizi çocukluğumuza götürüyor", "gezegenin neredeyse her yerinde, milyarlarca insanın aynı anda aynı şeyi kutluyor olması, insanlarda, güven ve coşku veren, birbirlerine bağlı olma duyumsamasını uyandırıyor", "büyük sportif faaliyetler, hatta savaş gibi kötü olaylar da aynı duyguyu uyandı-

rıyor" gibi parçalar kapmıştı. Sesi genellikle olduğu gibi birazcık fazla kendinden memnundu ama sorun değildi... Christine sonraki soruya odaklanmıştı bile.

"Çoğumuz için neşe kaynağı olan bu dönemin neden bazı kişiler için buhranlı ve acı dolu olduğunu bizlere açıklayabilir misiniz?"

Bu soru da hiç fena değil.

Bercowitz ölçülü olmasına itina ettiği bir merhamet dokunuşuyla, "Paradoksal bir şekilde, insanların birbirlerine bağlı olduklarını hissetmeleri nedeniyle, yalnız kimseler için dışlanma hissi de o kadar kuvvetli oluyor," diye cevapladı. "Günümüzde aile bağları eskisi kadar önemli bir yer kaplamıyor. Çok sayıda parçalanmış aile var. Yalnızca coğrafi olarak değil, değerler sistemiyle de birbirlerinden ayrılıyorlar. Kliniğime, Noel'den bir ay önce asabiyet şikâyetleri başlayan hastalarım oluyor, Noel yaklaştıkça bu durumları ağırlaşıyor. Bu dönemde duyularımızın son derece yoğun kullanıldıklarını unutmayalım; mağazaların vitrinleri, sokaklardaki süslemeler, reklamlar... Bilinçaltımız uyarıcılar tarafından bombardımana tutuluyor. Yalnız olduğu için, bir ayrılık veya matem yaşadığı için veya maddi imkânları olmadığı için Noel'i sevmeyen insanlar için bu uyarıcılar, toplumsal bir gereklilik olan neşeli olma durumu ile kendi durumu arasında sürekli bir ihtilaf teşkil ediyor. Ayrıca Noel, tüm coşkuları yüzeye çıkardığı gibi, çocukluk döneminin tüm karanlık köşelerini de açığa çıkarıyor."

Bu sözleri dinlerken Christine karnında âdeta küçük bir deprem hissetmişti.

"23 Aralık'ta uyuyup 2 Ocak'ta kalkmamız da pek mümkün olmadığına göre..." dedi. "Her şeye rağmen, bu insanların bu dönemi çok fazla buhran yaşamadan geçirmesi için ne yapılabilir?"

"Her şeyden önce bu akşamı yalnız geçirmemeye çalışın. Kendimize bir ikame aile bulabiliriz. Noel'i aileniz yerine arkadaşlarınızla, hatta iyi geçindiğiniz komşularınızla da kutlayabilirsiniz. Yakınlarınız tarafından takdir edilen biriyseniz, sizi

davet etmekten mutluluk duyacaklardır. Ancak bunun için yalnız olduğunuzu bilmeleri gerekir, yalnız olduğunuzu söylemekten utanmayın. Ayrıca hayır işlerinde de bulunabilirsiniz. Bu da kuşkusuz kendinizi faydalı hissetmenizden, böyle bir akşamda önemli bir şeyler yapmış olmanızdan dolayı size büyük bir huzur verecektir. Derneklerin, gıda dağıtan organizasyonların, evsiz misafirhanelerinin daima gönüllülere ihtiyaçları var. Hava değişimi de iyi gelebilir, imkânınız varsa bir yerlere gidin. Böylece dikkatinizi yeni şeylere odaklayabilirsiniz."

Gitmek... Anne ve babayla yüzleşmektense, Noel kutlamalarına ve aile yemeğine tahammül etmektense kaçmak. Psikiyatrın sözleri zihnine tıpkı kilise kumbarasına atılan madenî paralar gibi düşüyordu.

"Peki şehirden ayrılma ya da arkadaşlarını ağırlama imkânı bulunmayan, gönüllü olarak hayır işleri yapmaya gücü olmayan veya sağlığı izin vermeyen kişiler için *bizlerin* yapabileceği bir şey var mı?" diye sordu, aniden boğazı düğümlenmişti.

Hay aksi... Ne oluyordu ona böyle? Rüyasındaki kadın gözünün önüne geldi: *Hiçbir şey yapmadınız.*

Bercowitz yaşadığı sarsıntıyı hissetmişçesine gözlerinin içine bakarak, "Elbette," diye cevapladı. "*Yapılacak bir şey daima bulunur...*"

Stüdyoyu teknik odadan ayıran camın arkasındaki tombul yapılı, uzun saçlı ve sakallı, otuz yaşlarında bir adam olan program yönetmeni Igor, mikrofonuna doğru eğildi ve psikiyatra kulaklık üzerinden, "Biraz daha hızlı olun doktor..." dedi.

Bercowitz başıyla onayladı ve Christine'e doğru döndü. "Çaresizlik işaretlerine her zamankinden daha fazla dikkat etmeliyiz... Yalnız bir komşu... İmdat çağrısı olabilecek bulanık sözler..."

Rüyasındaki kadın, *hiçbir şey yapmadınız*, diye tekrarlıyordu. Bir yanında teknik odayla arasında bulunan cam, diğer yanında ise, ışığı stor perdelerle tamamen engellenmiş editör birimi bulunan

ve yegâne havalandırması klima olan, dört metreye dört metre stüdyonun içinde bir an kendini kafese kapatılmış gibi hissetti. İçerinin sıcaklığı artmış gibiydi.

Bercowitz gözlerini onun üzerine dikmiş konuşuyordu. Christine onun dudaklarının hareket ettiğini görüyor, ancak söylediklerini duymuyordu. Duyduğu tek bir ses vardı; "*Hiçbir şey yapmadınız.*"

"On saniye..." diye haber verdi Igor.

Christine psikiyatrın sözünü tamamladığını neredeyse fark etmeyecekti. Yarım saniye kadar sessizlik oldu. Bir yaşam, bir gün ölçeğinde bu süre hiçbir şey ifade etmezdi, ancak dinleyiciler için sonsuzluk gibiydi. Igor camın ardından gözlerini onun üzerine dikmiş bakıyordu. Bercowitz de öyle... Tam o anda, takım arkadaşının topu yakalayacak konuma erişmesini umutsuzca bekleyen bir ragbi oyuncusuna benziyordu.

"Ee... peki, teşekkürler... Ee... şimdi dinleyicilerimizin sorularına kulak vereceğiz."

Saat 9.21. Yüzü kızarmıştı, Bilgisayarına bakıyordu. Igor ise afallamış bir halde programın jenerik müziğini yayına soktu. Ekranında, üç dinleyicinin beklemede olduğunu gösteren üç ışık sabırsızlıkla yanıp sönüyordu: hat 1, hat 2 ve hat 3. Kısa mesajlar da vardı. Dinleyiciler sorularını bu yolla da ulaştırabiliyorlar, mesaj bırakıyorlar ve bağlanmayı arzu ettiklerini söylüyorlardı. Bu kişiler önce, iletişim kalitesini, soruların tutarlılığını, kendini ifade kolaylığını değerlendiren koordinatör tarafından karşılanıyor, Christine için hazırlanmış kısa yorumlarla birlikte ona yollanıyorlardı.

İlk hatta bekleyen dinleyici Christine'in dikkatini çekti. Otuz beş yaşında, bekâr bir mimardı. Koordinatör oldukça heyecanlı bir şekilde, "Zeki, tutarlı soru, hoş ses tonu, konuşma kolaylığı, hafif şive: kısaca mükemmel" yorumunu bırakmıştı. Her zaman olduğu gibi, onu en sona saklamaya karar verdi. Igor'a 2. hattı açması için işarette bulundu.

"İlk soru..." dedi. "Reine'i ağırlıyoruz. Merhaba Reine. Verniolle'de yaşıyorsunuz, kırk iki yaşındasınız ve eğitimcisiniz."

Hattaki dinleyici, istenmesi üzerine kendisi hakkında birkaç bilgi verdi, sonra da sorusunu sordu. Psikiyatr soruyu büyük bir iştahla yanıtladı. Sesi âdeta ninni gibiydi. Christine, onun ulusal bir kanala geçmesinden büyük bir üzüntü duyacaktı.

Daha sonra psikiyatrı bir kısa mesajı yanıtlamaya davet etti. Ardından 3. hatta bekleyen Samia'ya söz verdi.

"Teşekkürler," dedi Christine, psikiyatr bir kez daha gelen soruyu cevapladığında. "Bir soru daha alalım mı? Matthias, seninleyiz."

Hat 1.

Saat 9.30.

Hattın yayına alınması için işarette bulundu.

"Birini ölüme terk etmekten dolayı hiç rahatsızlık duymuyor musun?"

Yaşadığı şaşkınlıkla bir an olduğu yerde çakılıp kaldı. Güçlü ve kinayeli bir ses tonu vardı. Hem derin hem sıcak hem de tok, hafif ıslığı andırır perde değişimleri olan bir ses rengi... Bir kulağa doğru eğilip sır veren veya tehditte bulunan ve tehdidini yerine getirebilecek bir ağzı düşündürüyordu. *Sesinde sarmaşık gibi sarmalayan, kayar gibi ilerleyen bir şeyler vardı.* Neden olduğunu bilmeksizin, konuşan tipin karanlıkta, karanlıkların içinde olduğu izlenimine kapıldı. Uzun bir ürperti duydu, beyninin çok daha sıradan kelimeleri deformasyona uğratmış olup olamayacağını düşündü. Hayır öyle değildi, zira ses devam etti:

"Dayanışmadan bahsediyorsun ama Noel akşamı birinin intihar etmesine göz yumdun. Oysa senden yardım istemişti..."

Psikiyatrla göz göze geldi. Bercowitz konuşmak için ağzını açacak oldu ama hiçbir şey söylemeden kapattı.

"Sorunuzu... alayım..."

Kendi sesi kendine yabancı gelmişti. Renksizdi. Genellikle takındığı o değişken, uysal, neredeyse erotik sesinden eser yoktu.

"Ne çeşit bir insansın sen?"

Nemli avuçlarının içindeki teri hissetti. Teknik odadaki Igor'un neredeyse yuvalarından çıkacakmış gibi olan gözlerini ve camdaki kendi şaşkın yansımasını gördü. Nihayetinde, hattın kesilmesi için elini kaldırarak işaret etti.

"Ee... Teşekkürler... Bizi aydınlattığı için Dr. Bercowitz'e de teşekkür ederiz... Herkese mutlu Noeller."

Jenerik müziği yükseldi. Kings of Leon'dan "Notion"... Afallamış bir halde kendini koltuğuna bıraktı, sanki kanı damarlarında akmayı reddediyor gibiydi. Hava almaya ihtiyacı vardı. Stüdyonun basık havası yüreğini daraltıyordu. Adamın sesi kulaklarında çınlamaya devam ediyordu.

Igor'un mikrofona doğru eğildiğini gördü. Sesi kulaklarında patladı:

"BİRİ BANA ORTADA NE BOK DÖNDÜĞÜNÜ SÖYLEYEBİLİR Mİ? CHRISTINE, TANRI AŞKINA, UYUYOR MUSUN?"

Program müdürü sitemkâr bir sesle, "Daha en başında onu YAYINDAN ALDIRMALIYDIN," dedi. "Seninle senli beni konuşur konuşmaz, hatta tutmamalıydın."

Guillaumot ona hafif kızmış bir edayla bakıyordu. Sesi, afallamanın oluşturduğu kalın katman içinden geçerek ulaşıyordu. Christine'in beyni de stüdyonun duvarları gibi akustik özellikli bir kaplama ile çevrilmiş gibiydi. Mikrofonunda açıp kapatması için bir düğme vardı, teknik odanın kumanda panelinde de onlarca tuş vardı... Bir müziği, kayıtlı bir reklamı devreye alma, ses efekti ekleme... Ancak hiçbiri kafasının içindeki gürültüyü durduramazdı. Koordinatör Salomé, "Christine, neyin var bugün senin?" diye sordu "Saçma sapan işler yapıyorsun..."

"Nasıl yani?"

"Davranışın pek de... Kocaman bir sessizlik anı oldu! Sanki yok gibiydin!" Salomé'nin gözleri gözlüklerinin arkasından memnuniyetsizliğin verdiği öfkeyle parlıyordu. "Bu istasyonun imajı, yani sesi olduğunu unutma tatlım. Dinleyicilerin neşeli, pozitif...

profesyonel bir kişilik hayal etmeleri gerek. Kendileri ile aynı tip problemleri olan, her şeye boş vermiş bir tip değil!"

Bu sözlerdeki haksızlık kendine gelmesini sağladı.

"Sağ ol, ama ben bu işi yedi yıldır yapıyorum. Bir defa tökezledim diye... Ayrıca o akıl hastasını yayına kim aldı?"

Salomé'nin gözlerindeki çılgın öfkeyi gördü. Yayında bir skandal yaşanmıştı. Kuşkusuz rapor edilecekti...

"Yeniden dinlemem... mümkün mü?" diye sordu Christine.

Tüm yayınlar kayda alınır, kayıtlar bir ay boyunca saklanır, sonra da Radyo ve Televizyon Üst Kurumu'na gönderilirdi. Ve bunun gibi tüm aksaklıklar bir toplantıda masaya yatırılırdı.

Igor, yüzüne ve sakallarının üzerine düşen kıvırcık saçlarını geri savurmak için bir hareket yaparak, "Nasıl yani?" diye haykırdı. "Dinleyip de ne yapacaksın!"

Program müdürü, Christine'e kuşkuyla bakarak, "Tanıyor musun bu kişiyi? İntihar hikâyesinin neden bahsettiğine dair bir fikrin var mı?"

Christine başını salladı. Üzerinde bakışlarının ağırlığını hissediyordu. "Dosyada telefon numarası var. Polise haber vereceğiz," dedi Salomé.

"Ya sonra? Ne yapacaklar? 'Radyo kanalıyla suç işlemekten' mi tutuklayacaklar?" diye dalga geçti Igor. "Boş verin gitsin... Onca manyak arasında bir manyak işte. Audiard ne demişti, 'Ne mutlu çatlaklara, zira çatlaktan ışık geçer...'"

"Ben bu meseleyi oldukça ciddiye alıyorum," diye cevapladı onu program müdürü. Bu bir Noel yayınıydı farkında mısınız? Ve birisi bizi canlı yayında, insanları intihara terk etmekle itham etti! Tam beş yüz bin dinleyici de buna şahit oldu!"

"GERALD?"

"Chris? Ne oldu? Sesin garip geliyor."

Editör departmanındakilerin duyamayacağı şekilde, kahve makinesinin önünde duruyordu. Işığı yakmamıştı, bulunduğu alan

loştu. Sadece karlı günlere özgü gün ışığı içeri vuruyor, makinenin camından yansıyordu. Kısa süre önce, programını gerçekten takip ettiğini düşündüren yapmacık bir gülümsemeyle yanından geçen Becker'le karşılaşmıştı.

"Mektup? Hâlâ sende mi?"

"Ne?"

Hattın diğer ucunda Gérald'ın hem şaşkınlığını hem de can sıkıntısını fark etmişti.

"Evet... Yani galiba..."

"Nerede?"

"Torpido gözünde kaldı herhalde. Of Chris, sakın bana yine o..."

"Evde misin?"

Sesindeki tereddüdü hissetti.

"Yok, iş yerindeyim."

Bir an bir tereddüt hali ve garip bir ses tonu takınmıştı. Sanki yalan söylemek üzereymiş de sonradan vazgeçmiş gibi... Christine alarm sisteminin devreye girdiğini hissetti. Gérald'ın küçük yalanlarını tanımayı öğrenmişti. Tıpkı internetten bir film indirmek isterken, önceki gün bir porno indirmiş olduğunu keşfettiği gibi... Bir hata olduğunu, başka bir şey kaydettiğini sandığını iddia etmişti. Ancak Christine bunun doğru olmadığını biliyordu.

"İş yerinde misin? Noel günü mü?"

"Benim... halletmem gereken acil bir şey vardı... Chris, iyi olduğuna emin misin?"

"İki saat sonra annem ve babam bizi bekliyorlar, unutmadın değil mi?"

Telefonda hapşırık sesini andıran bir gülme sesi duyuldu.

"Chris, bu unutulacak bir şey değil..."

4

Bariton

KLİK. Gördüğü şeyden emin değildi. Hayal mi, telkin mi, gerçek mi? Klik. Zihni tüm detayların üzerinden yeniden geçiyordu. Tıpkı bir fotoğraf makinesi gibi... Klik. Klik. Sahnenin tamamını temizle. Klik. Hep aynı noktaya geri dön. Tıpkı 1920'li yılların eski sessiz sinema filmlerindeki kamera hareketleri gibi, görüntü titriyor, titreşiyor, üzeri çiziklerle, yanıp sönen noktalarla doluyor ve *ellerin odakta kaldığı* giderek daralan bir daireyle kararıyordu.

Sonra, zihninin karanlık ekranına diyalog satırları hücum ediyordu; *Ellerini, gördün mü görmedin mi? Yan yanaydılar. Hatta sen kapıyı ittiğinde birbirlerine çok yakındılar... Ama nasıl yakındılar?* Chris Rea'nın artık kimsenin ağzına dolanmayan "Driving Home for Christmas" şarkısı zihninde çalarken, Uzay ve Havacılık Yüksek Enstitüsü'nün ıssız koridorlarından tırmandıktan sonra kapıyı iterek içeri girmişti. Montu üzerinde hâlâ kar tanecikleri vardı ve yanakları soğuktan alev alev yanıyordu.

İkisini birlikte görünce, oldukça aptal bir şekilde, "Merhaba," dedi. Denise'i görmekten dolayı şaşkın olması bir yana, onun gözlerinde de aynı şaşkınlığı okumuştu. Ve Gérald'ın gözlerinde de... Sonra hareketin farkına varmıştı. Biraz aşağılarda... Elleri... Masanın hemen köşesinde, onun güneşten yanmış, güçlü sol eli ve hemen yakınında, diğerinin ince, zarif, tırnakları kusursuz sağ eli... Ellerden hangisi önce ayrıldı bunu söyleyemezdi

ama hareketi fark etmişti. *Odaya girdiklerinde el ele tutuşuyor olabilirler miydi?* Kesin değil... Kesin olan bir şey vardı ki rahatsız olmuşlardı. İçindeki aklı başında sesin karşı çıktığı gibi, bu kesin bir şey ifade etmiyordu. Bir odada, bir adam kendisine dokunmak üzereyken, aniden Gérald içeri girse, kuşkusuz o da rahatsızlık hissederdi. Evet. Ancak böyle bir durum henüz hiç yaşanmamıştı. Kaldı ki o ikisinin, bir akşam davetinde veya bir mangal toplantısında birbirlerine yakın durmalarından dolayı, bu bir ilk değildi. Kaldı ki kimseciklerin olmadığı binada sadece ikisi vardı...Noel günü, orada olmaları gerekmiyordu. Christine, Gérald'a sürpriz yapmak istemişti ve netice bu, ah evet... herkes için büyük bir sürpriz olmuştu...

"Selam..." dedi ve başka tek kelime etmedi.

Sessizdi, donup kalmıştı. Sanki iş üstünde yakalanan kendiymiş gibi, yanaklarının ısındığını hissediyordu. İyi de hangi iş üzerinde? Belki de dışarıdaki soğuk (aynı zamanda ısıtma sistemi ayarsız Saab'ındaki) ile koridorlardaki sıcaklık arasındaki kontrasttandı...

Kapıyı da çalmıştı oysa. Duvardaki saati aklına kazıdı: 12.21.

"Merhaba Christine..." dedi Denise. "Nasılsın?"

Denise bir isimdi ama Denise'de demode olan tek şey ismiydi. Yirmi beş yaşlarındaydı. Kısa boylu sayılırdı, güzellikten nasibini almıştı, diş hekimlerini iflas ettirecek bir gülüşe ve oldukça zeki bir doktora öğrencisinin beynine sahipti. Ha bir de Gérald'ın en sevdiği içki olan, *caipirinha* gibi (ama buzsuz) derin, bulanık gözleri vardı. Gérald, onun Uzay ve Havacılık Yüksek Enstitüsü'ndeki tez danışmanıydı. Christine genellikle Gérald'ın arkadaşlarını üç kategoriye ayırırdı; zararsızlar, dikkat etmekte fayda olanlar ve tehlike arz edenler. Denise için başlı başına bir kategori gerekiyordu; aşırı dikkat edilecek/kesinlikle zararsız olmayan/ziyadesiyle tehlikeli... *Nasıl olayım istiyorsun? Seni, ikinizin de başka yerlerde olmanız beklenen Noel günü, bu ıssız binada, özveriye dek varacak bir doktora gayretkeşliğiyle, müstakbel eşimin neredeyse kucağına çıkacak vaziyette buluyorum. Nasıl olmalıyım?*

Ancak sağduyusu sakin davranmasını söylüyordu. Gérald durumu muhtemelen bu şekilde görmüyordu. Erkekler olayları bu şekilde görmezler... Christine ona kaçamak bir bakış attı. Gérald, ancak "rahat" sözcüğü ile tasvir edilebilecek o meşhur gülümsemesiyle karşılık verdi. Bu gülümseme genellikle içini ısıtır, yatışmasını sağlardı; ancak bu defa öyle olmadı. Hayır... Bu defa gülümsemesinin, belki de gerginlik veya sıkılma ile tetiklenen yüz kaslarının basit bir refleksi ve rahatlıktan ziyade otomatik bir hareket olduğunu fark etmişti.

"Seninkilerde buluşmayacak mıydık?" diye sordu Gérald.

Sanki bir sinyal verilmiş gibi, Denise güzel kolları ile kendini geriye doğru iterek masadan ayrıldı.

"Ben artık gideyim... Hayat işten ibaret değil elbette... Zaten çarşambayı da bekleyebilir. Mutlu Noeller Christine, mutlu Noeller Gérald..."

Genç kadının sesi bile mükemmeldi. Tam gereken perdeden ve puslu bir ton. Christine, içinden pek de mutluluk dilemiyor olsa da aynı şekilde karşılık verdi. Kadının yanından geçişini izledi, kusursuzca seçilmiş dar kot pantolonu içindeki kusursuz kalçalarına baktı. Kapanan kapının ardından, enstitünün sessizliğe gömülmüş uzun koridorları boyunca uzaklaşan topuk seslerini duydu.

"Neler oluyor?" diye sordu Gérald, "Yine mektup meselesi mi?"

Keyfi kaçmış görünüyordu. Biraz sonrası için başka planları olduğu için mi acaba? *Yok canım...*

"Mektup sende mi?"

Gérald lafı geçiştirir gibi bir hareket yaptı.

"Söyledim ya, arabada kaldı galiba. Bakmadım. Ne olursun Christine, yeniden başlamayalım!"

"Mektubu polise teslim edeceğim, çok fazla sürmez, sonra anlaştığımız gibi annem ve babamda buluşuruz."

Boyun eğmiş bir edayla kendi de masadan uzağa çekilip yün mantosunu ve kaşkolünü aldı. Koridorda ilerlerlerken Gérald, "Sence biraz fazla uzamadı mı bu mesele?" diye sordu.

Christine ise, "Noel günü burada ne arıyorsun?" diye sormaktan kendini alamadı.

"Nasıl yani? Halletmem gereken küçük bir iş vardı..."

"Denise de aynı küçük iş için mi buradaydı?"

Bu soru ağzından kaçıvermişti ve sonrasında hemen pişman olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

Sesi bir termometre olsaydı, cıva baş döndürücü bir hızla düşerdi.

"Hiç..."

Gérald park alanına açılan camlı kapıyı itti ve yeniden karla yüklenen şiddetli bir rüzgâr üzerlerine hücum etti.

"Evet bir şey demek istedin, açıkla düşünceni. Ne ima ediyorsun?"

Duruma göre aşırı öfkelenmişti. Gérald, bir kabahatinin yakalandığını hissettiğinde öfkelenirdi.

"Hiçbir şey ima etmiyorum. Onun senin etrafında dolaşmasından hoşlanmıyorum, hepsi bu."

"Denise benim etrafımda dolaşmıyor, ben onun tez danışmanıyım. Denise yaptığı işe tutkuyla bağlı. *Tıpkı benim gibi.* Bunu anlıyor olman gerekir, sen de yaptığın işi seviyorsun, öyle değil mi? Senin de bir lafını iki ettirmeyen asistanın var, neydi adı... Ilan. Ve bildiğim kadarıyla, sen de Noel günü çalıştın."

Gerekçeler mantık silsilesi halinde dökülüyordu. Ancak biraz taraflı bir mantık kurulumuydu ve Christine bunun farkındaydı. Ses tonu da fazla zorlamaydı. Arabanın kilidini açtı, içine uzandı ve doğrularak mektubu Christine'e uzattı. Gözlüklerinin önüne gelen saçları rüzgârda dans ediyordu. Kupkuru bir, "Görüşürüz," demekle yetindi.

Gérald binalara doğru uzaklaştı. Christine Saab'ının kilidini açıp sürücü koltuğuna yerleşti. Aracının içi soğuktu. Kot pantolonunun üzerinden buz gibi deri koltuğu hissetti. Kontağı çalıştırdı, kaloriferin fanı ile aynı anda radyo da çalıştı. Lou Reed, şarkısında

"kusursuz bir gündü" diyordu. Ne demezsin... Farları yaktı, ön cam üzerinde ince bir katman oluşturan karları temizlemek için kısa bir süre silecekleri çalıştırdı, hediyelerin yığılı olduğu arka koltuğa bakış attı. Önceki gün, radyo çıkışında, birçok mağaza ve alışveriş merkezini dolaşmıştı. Annesi için şık ve sıcak tutan bir manto, Gérald için ise *The Stanley Kubrick Archives* kitabının bonus olarak verildiği bir Kubrick filmleri arşivi seti, kendi için de seksi bir iç çamaşırı takımı almıştı (soyunma odasındaki aynada kendine bakarken Gérald'ın üzerinde yaratacağı etkiyi hayal etmiş, kapıyı ona o halde açma fikri ile gülümsemiş, aynı zamanda da tahrik olmuştu, ancak Denise'i gördüğünden beri bu fikrinden soğumuştu). Babasına bir hediye bulması uzun sürmüştü. İki yıl üst üste, son anda dolma kalem aldığını hatırladığından, nihayetinde bir tablete karar vermişti. Piyasadaki en hesaplı olandan...

Ayrıca annesinin isteği üzerine istiridye, incir, parmesan peyniri, meyve şekerlemeli küçük Noel ekmekleri, kaz ciğeri için likör tadında beyaz şarap ve "şölen yemeğine yaraşır bir kahve". Işık kordonlarını, mumları, şöminedeki elma ağacı ve meşe odunu ateşini gözlerinin önüne getirdi. Yıllar içinde giderek daha az uğrar olduğu o anne baba evine her gideceği zaman mide bulantısı duyuyordu. Derken Denise'in halen park alanında olan aracını gördü. Kırmızı, beyaz bir Mini... Aniden hafifçe başı döndü. Bakışlarını binaya çevirdi. İçinden bir ses çıkmalarını beklemesini söylüyordu. Ama daha güçlü bir ses, hiçbir şey yapmamasını, oradan çekip gitmesini buyuruyordu. İkinci sesi dinledi. Park alanını pudra gibi örten ince kar tabakasının üzerinde aracını çalıştırdı. İkinci ses ona güven eksikliğinden dolayı sitem ediyordu. "Paranoyadan başka bir şey değil bu," diyordu. Kıskançlık duyması için hiçbir neden yoktu. Denise erkeğinin etrafında dolaşan ne ilk ne de son kadındı...

Başkalarına, hele ki erkeğine güvenmeyi öğrenmesi gerekiyordu...

Bu güven eksikliğinin nereden geldiğini gayet iyi biliyordu, size ihanet edebilecek en son kişi olduğuna inandığınız biri tarafından ihanete uğradığınızda insanlara bir daha nasıl güven duyabilirsiniz ki?

"Neden beklediniz?"

Polis ona, düşüncelerini ele vermeyen hissiz bir yüz ifadesi ile bakıyordu. Yalnızca kravatını sağa sola çekiştirdiği parmakları oynuyordu. Çirkindi. Christine tereddüt etti.

"Noel yemeğine davetliydim. Ben... nişanlımın ailesi ile tanışacaktım... Geç kalmak istemedim."

"Peki," dedi polis saatine bakarak. Saat 13.15 olmuş, daha erken gelebilirdiniz."

"Radyoda çalışıyorum. Bu sabah programım vardı. Kırk dakikadır da sıranın bana gelmesini bekliyorum."

Polisin ilgisi uyanmış göründü.

"Programdaki işiniz nedir?"

"Sunucuyum."

Polis gülümsedi.

"Ben de bu sesi daha önce bir yerde duydum diyordum... Yarım saat sonra bir toplantıya gireceğim, ne yazık ki size ayıracak çok fazla zamanım yok."

Önüne açılmış mektubu daha büyük bir dikkatle inceledi. Christine'in halka mal olmuş biri olması durumu değiştirmiş gibiydi. Sessizlik giderek uzayınca Christine, "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Polis omuzlarını silkti.

"Bilmem. Psikiyatri okumadım. Her halükârda, eğer içinizi rahatlatacaksa dün de bu sabah da bize hiçbir intihar ihbarı gelmedi..."

Bu sözleri sanki basit bir ev soygunundan veya kapkaçtan bahsediyormuş gibi söylemişti. Sonra, "Bana garip geldi bu mektup," diye ekledi. "Net olmayan bir şeyler var..."

"Nasıl yani?"

"Bilmem... Tarzında... Gerçek değil gibi sanki. Kim kendini bu şekilde ifade eder ki? Kim bu şekilde yardım ister? Kimse..."

Christine kendi kendine polisin haklı olduğunu söyledi. Kendi de dokuzuncu veya onuncu defa okuyuşunda aynı şeyi hissetmişti. Metinde bir gariplik, bir anormallik vardı, tuhaf bir hisle, intihardan çok tehdidi düşündürüyordu. Polis artık ona yoğun bir bakışla bakıyordu.

"Bu mektup posta kutunuza yanlışlıkla atılmadıysa?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Mektubu yazan kişi sizin okumanızı istediyse?"

Christine tüm vücudunun ürperdiğini hissetti.

"Saçmalık... Ben neden bahsettiğinizi kesinlikle bilmiyorum."

Polis, meraklı polis gözleri ile Christine'e bakmaya devam ediyordu.

"Emin misiniz?"

"Evet!"

"Peki."

Polis mektubu katladı ve "Sizin parmak izinizden başka parmak izi var mı üzerinde?" diye sordu.

"Nişanlımın parmak izleri de var. Yani? Araştıracak mısınız?"

Polis ellerine, sonra yeniden Christine'e baktı.

"Ne yapabiliriz bakacağım. Programınızın adı neydi?"

Christine'e kur yapıyor olabilir miydi? Christine, parmağında alyans var mı diye baktı, yoktu.

"*Christineli Sabahlar.* Radyo 5'te."

Polis başını salladı ve "Ah evet, severim o kanalı," dedi.

5

Konçerto

"Bize biraz işinizden bahseder misiniz Gérald?"

Christine'in annesi mavi gözleri, 1. Kanal'da, ülkenin zirvedeki tüm isimlerini, oyuncularını, siyasetçilerini, aynı zamanda söz yazarı da olan şarkıcılarını, düşünürlerini ağırladığı programı sunduğu dönemlerdeki gibi merakla doluydu. O zamanlar günümüzdeki kadar stand-up'çı bulunmuyordu ve üstü açık lağımın televizyondaki dengi olan reality programları henüz yoktu.

Christine anne ve babasına baktı. Kusursuz anne baba... Kanepede yan yana oturmuşlar, kırk yıllık evlilikten sonra ilk günkü gibi el ele tutuşmuşlardı. Steinmeyerlerin evinde başkaları üzerinde mükemmel izlenim bırakmaya önem verilirdi. Ayrıntılar kusursuzdu. Giysileri bile birbirleriyle uyumluydu; neredeyse aynı renkte, jilet gibi ütülenmiş gömlekler ve pantolonlar. Giyimde, damak lezzetinde ve sanat anlayışında uyum... Christine, Gérald'ın sade ve bilgilendirici olmaya çalıştığı, ancak sıkıcı olmaktan fazla ileri gidemediği açıklamalarını hafif tereddütle dinledi.

Kendini bir televizyon platformunda bulacağını beklemiyordun kuşkusuz... Benim hatam, seni önceden uyarmam gerekirdi. Hay aksi, oysa sürpriz yapmak istemiştim...

"Tabii tüm bunlar size sıkıcı geliyor olmalı..." diye konuşmasını bağladı Gérald. "İtiraf etmeliyim ki... yine de... heyecan verici bir meslek... yani bence..." diye ekleme gereği duydu.

Of, Tanrı aşkına Gérald! O şakacı mizacına ne oldu?

Gérald kendine destek olması arayışı ile Christine'e doğru baktı. Annesi hoşgörülü bir gülümseme takınmıştı. Christine bu gülüşü tanıyordu. Annesinin ona attığı bakışı da kısmen tanıdı. Yirmi yıl önce, *Pazar Havadisleri* programının setinde karizmadan aşırı yoksun bulduğu bir davetliye yönelttiği bakıştı... Programı her pazar günü saat 17.00'de başlardı. Daha sonrasında bir boşluk döneminden geçmiş, ardından halihazırda düşüşte olan bir haftalık derginin başına geçmişti. Derginin bu düşüşü, internetin yükselişi ile, çok fazla insanın basılı yayın muhabirlerinin demode ve satılmış olduklarını, maksimum yüz kırk karakterden oluşan bir tweet mesajının veya ücretsiz bir yayındaki üç beş satır haberin beyinlerinin entelektüel açıdan beslenmesi için yettiğini düşünmesi ile can çekişmeli bir ölüme dönüşmüştü. Annesi yüzsüzce bir yalanla karşılık verdi:

"Hayır, hayır... Gerçekten, ben bunu oldukça heyecan verici buluyorum, samimiyim..." Hareketli bir şekilde *gerçekten, samimiyim, cidden* ifadelerini kullanan insanlara daima kuşkuyla yaklaşacaksın...Oysa bunu Christine'e o öğretmişti. "Ama yine de tam olarak anlamadığımı itiraf etmeliyim. Christine, şekerim... Onu programına davet etmek için ne bekliyorsun?"

İki taraflı bir gülüşme oldu. Christine, *dinleyicilerimi uyutmak için mi*, diye düşündü. *Hayır, bu çok acımasızca olurdu...*

Babası bu arada ne mi yapıyordu? Gülümsüyor, başını sallıyordu... ve boş gözlerle, sohbeti yürütmelerini izliyordu.

"Bu... harika bir şarap," dedi Gérald.

"Evet," dedi Christine'in annesi başını sallayarak. "Cidden hayatım, Gérald haklı, şarabın kesinlikle muhteşem."

Babasıysa, "Grand-Puy-Lacoste 2005," diye kestirip attı ve şarabı kadehlere doldurmak için eğildi. Christine, onun Madeleine konusunu ne zaman açacağını, konuyu nasıl oraya getireceğini merak ediyordu. Zira illaki getirecekti... Sesinde hafif bir titremeyle, şöyle bir değinme, kinaye ile de olsa... Bu, Noel hindisi

kadar kaçınılmazdı. Madeline on dokuz yıl önce vefat etmişti. O günden bu yana babası yastaydı. Neredeyse meslek haline getirilmiş, sürekli, kalıcı bir yas... – *Mesleğiniz nedir? Gazeteci, yazar, radyo televizyoncu olarak çalıştım,* Büyük Şamata *adlı televizyon programını duymuşsunuzdur... – Ya şimdi? – Şimdi artık yas tutuyorum...* Wikipedia'ya hakkında girilen bilgi şöyleydi; Guy Dorian, gerçek adı Guy Steinmeyer olan, 1948 Sarrance (Fransa'nın Pirene-Atlantik bölgesi) doğumlu Fransız gazeteci ve yazar. Yirmi yıl boyunca Fransa'nın en ünlü radyo programının sunuculuğunu yaptı. 6 Ocak 1972 tarihinde başlayan ve 6.246 bölümden oluşan programı vesilesiyle, Fransa'nın tüm sanatçıları, siyasetçileri, yazarları, bilim insanları ve hatta ikisi iktidardayken üç devlet başkanı ile mülakatlar gerçekleştirdi. (Christine o isimlerden bazılarını hatırlıyordu; Brigitte Bardot, Arthur Rubinstein, Chagall, Sartre...). Sonrasında televizyona geçmiş, aynı başarısını devam ettirmişti. Program akışının yayın saati satın alan reklam ajansları tarafından belirlenmesine, tek bir katılımcı ile tutarlı, zeki sohbetler gerçekleştirilen ve hatta *mahrem* konulara değinilen bir programın, prim yapacak saatlerde yer almasının artık mümkün olmayacağına karar verilmesine dek bu böyle devam etmişti. Annesi, "Nihayet sizinle tanışmaktan çok mutlu olduk," dedi. "Christine bize sizden öyle çok bahsetti ki..."

Öyle mi? Ne ara bahsetmişti?

Gérald sıkılgan bir bakışla Christine'e doğru baktı. "Evet, bana da sizden çok bahsetti."

Bu da koskoca bir yalandı.

"Nihayet kendine göre birini bulmasına öylesine sevindik ki..."

Ah! Hayır, bunu demiş olamazsınız...

Babası nihayet,"Christine ne istediğini bilen biridir," diye beyanda bulundu.

Mükemmel çiftin başları, kusursuzca senkronize edilmiş iki robot gibi, Christine'e doğru çevrildi. Christine'in annesi, "Bu nedenle kızımızla iftihar ediyoruz," diye eşini destekledi.

Christine'e baktı. Oysa, bakışında iftihardan çok, kendini ikna etme çabası okunuyordu...

"Bizim izimizden gitmek istedi. Bunun için çok çalışıyor."

Christine'in babası ise, "Onunla gurur duyuyoruz," diye dozu artırdı. "Kızlarımızla daima gurur duyduk."

"Christine'in kız kardeşi mi var?" diye sordu Gérald.

Tamam işte, konuya gelmiştik... Boğazı düğümlenen baba, açıklamakta gecikmedi:

"Madeleine, Christine'in ablasıydı."

Sesi bir an ergenlik dönemindeki bir gencin sesi gibi perde değiştirmişti. Devam etti, "Onu bir kaza sonucu kaybettik... Maddie çok yetenekli bir kızdı... Christine için onun gölgesinde yaşamak zor oldu. Ama başardı. Nasıl bir hamurdan yapılmış olduğunu ortaya koydu..."

Belleğin ani bir flaşı gibi, bir hatıra canlanmıştı. 1991 yazıydı. Bonnieux'deki ev. Havuz başında arkadaşlarla toplantı. Ekranda göre göre aşinalık kazanılan, çok sayıda yüz. Sanki bir televizyon seti gibiydi. Madeleine kalabalığın ortasındaydı. Tişörtünün altındaki dolgun göğüsleri, dar şortunun içindeki yuvarlak, kadınlara özgü kalçaları ile on altı yaşında gösterse de on üç yaşındaydı. Erkeklerin bakışları altında servis yapıyor, cazibesiyle masum, neşeli bir oyun oynuyor, erkek libidosu üzerindeki vakitsiz gelen gücünü test ediyordu (*On yaşında olan Christine onu gerçekten böyle mi görmüştü? Ya da bu anıyı zihninde sürekli oynata oynata mı bu şekle gelmişti*). Yetişkin kadınların hareketlerini taklit eden, onları gölgede bırakan, saf görünümlü ve Christine'nin asla olmayacağı şekilde seksi bir kız. Çocuk-kadın bedenine sıkışmış bir oyuncak bebek... Madeleine her anıldığında öylesine sarsılıyordu ki ablasının yüzü gözünün önünde dans ediyordu. Elindeki tepsiyi demir masa üzerine bırakışı, kot eteğini ve askılı tişörtünü saf ancak son derece kışkırtıcı bir hareketle, yavaşça çıkararak, mavi bikinisini yaşına göre şaşırtıcı bir şekilde dolduran ince bedenini ve bronzlaşmış bacaklarını sergileyişi yeniden gözünde canlanıyordu. Christine,

çevredeki erkeklerin henüz evlenme yaşına gelmemiş (*"İran hariç,"* dedi içindeki feminist ses) o genç ve rahatsız edici kusursuz bedenini, içlerindeki şehveti inkâr etmeye çalışarak bakışlarıyla okşadıklarını görmüştü (görmüş olduğunu düşünüyordu, gözünde canlandırıyordu, kurguluyordu). Baş döndürücü lolita havuzun kenarına doğru, parmakları üzerinde, hafif bir esinti gibi üç adım ilerlemeden ve kusursuz bir atlayış ile, akşam ışığı altında suyu dalgalandırmadan önce, o bakışlar boş ve pusluydu. Derken alkış ve coşku patlaması. Rahatlama. Kurtarıcı bir fışkırma ile aniden boşalan gerilim... Bayanlar, baylar... Karşınızda gecenin yıldızı. Yalnız gecenin de değil, Madeleine yirmi dört saatin yıldızıydı. Christine ise ev kızı rolüne mahkûm edilmişti.

Gérald'la göz göze geldi. Bakışlarındaki şaşkınlığı okudu. *Bana ablandan hiç bahsetmedin... Annenin ve babanın... Tanrım!.. tanınmış kişiler olduklarını da söylemedin...*

Sessiz kaldığı için Gérald'a minnet duydu. Annesi gülümseyerek, "Küçük bir kızken, Christine umutsuzca ablası gibi olmaya çalışırdı," dedi.

Ah, hayır, ne olursun anne, bari sen yapma.

"Babasının ona yüzmeyi öğrettiği gibi..."

Güldü. Ancak babası gülmemiş, ona bakmamıştı. Bakışlarını uzun parmaklı ellerine yöneltmişti.

"Pek zahmetli bir işti... Ama hırsla sarıldı. Vazgeçmeyi reddetti. Hiç vazgeçmez. Christine işte... Dört elle sarılır. Tüm çocukluğu boyunca önünde öylesine güçlü bir model vardı ki..."

Evet, ona yüzmeyi babası öğretmişti. *Vahşetin Çağrısı, Denizler Altında Yirmi Bin Fersah* ve *Orman Çocuğu* eserlerini onunla keşfetmişti. İlk defa sinemaya onunla gitmişti. Ama ne kadar şefkatli, anlayışlı ve şakacı (*hayda, benim de bir öpücük hakkım yok mu, sadece annenin mi var minik maymunum?*) olsa da hep ablası ile olduğundan biraz daha azdı... Madeleine ile farklıydı. Ancak "üstün" kelimesi ile nitelendirilebilecek bir ilişkiydi aralarındaki. (*Derhal terk et bu modu...* dedi içindeki ses) Gerçek

değil miydi peki? Bir gün babasına, "Beni seviyor musun?" diye sormuştu. Onuncu yaş günüydü. "Elbette seviyorum minik maymunum," dediğini hatırlıyordu. Ona böyle dünya âlemin bildiği şekilde, ekrandaki kocaman gülümsemesi ve derin sesiyle, "minik maymunum" demesini pek severdi. Hem kıkırdar hem de tüyleri diken diken olurdu. Ama Madeleine'e dediği gibi hiç "Benim güzel kızım..." demedi. Ona hep "benim şekerim", "benim bal böceğim", "benim gün ışığım" derdi. Madeleine babasına hiç "Beni seviyor musun?" diye sormamıştı. Çünkü ihtiyacı yoktu. *Biliyordu...*

Babası aksini söyleyip saklasa ve babalık şefkatini eşit olarak dağıttığı hissine sahip olsa da *(Christine, yaşlanıyorsun, o nasıl laf öyle!),* daima Maddie'yi tercih ederdi. Daha on yaşında, olgunluğa ermemiş beyniyle bile, Christine bunu içgüdüsel olarak anlamıştı.

İşin komik tarafı, fiziksel olarak babasına daha fazla benziyordu. *"Babanın burnundan hık demiş düşmüşsün, aynı baban gibi konuşuyorsun, gözlerin tıpkı babanın gözleri..."* Bunları öylesine sık duymuştu ki...

Araca döndüklerinde Gérald, "Aman Tanrım! Beni uyarmalıydın!" diye haykırdı.

"Neye karşı uyarmalıydım?"

Gözbebekleri yuvarlaklaşmıştı. "Annenin ve babanın tanınmış kişiler olduğuna karşı!" diye cevap verdi.

"Tanınmış mı? Kaç kişi onları hatırlıyor ki?"

Bir sürü... dedi içindeki ses. Son programlarının üzerinden on beş yıl geçmesine rağmen, tonlarca mektup almaya devam ediyorlardı. Ünlü olmak kanser gibi bir şeydi; metastaza dönüşüyordu.

"Ben hatırlıyorum! Okuldan döndüğümde annemin kulağı radyoda olurdu, bir sanatçı, bir siyasetçi veya bir entelektüelle röportaj yapan babanın sesini huşu içinde dinlerdi... Ah bir de o jenerik..."

Christine isteksizce, "George Delerue," dedi...

"Evet." Müziği biraz mırıldandı. Christine anımsamıştı; piyano, Hammond klavye, flüt... Zamanın ötesinde bir melodi... çocukluğun anahtarı, müzikal bir şaheser...

"Yayınlarının dünyaya bakış açımızı değiştirdiğinin farkında mısın? Bir nesle şekil verdi... Ya annen! Gençlik dönemlerimde, televizyonumu açtığımda kaç defa onu gördüm karşımda! Neden onların soyadını almadın?"

"İyi de bu benim soyadım!" diye isyan etti Christine. "Değiştirmem için bir gerekçe göremiyorum!"

"Yine de beni haberdar etmeliydin..."

"Üzgünüm... Sürpriz olsun istedim."

"Bunu başardın. Annen ve baban müthiş insanlar! *Bu inanılmaz*... Nasıl da kusursuz bir çiftler. Kaç aydır çıkıyoruz? Ve sen bana onlardan hiç bahsetmedin! Neden?"

Güzel soru...

"Bayıldığım bir konu değil."

CANLARI CEHENNEME... Saab'ını kilitledi ve apartmanına doğru karla kaplı sokakta karşıdan karşıya geçti. Sanki Ay üzerinde yürüyormuşçasına garip bir his veren, yansımalarla, tepeciklerle, tuzaklarla dolu bir manzaraydı. Midesi patlayacakmış gibiydi, kusacak gibi oldu. Bu her yıl tekrarlanan yiyecek israfında yakışıksız bir şeyler olduğunu düşündü.

Edebe aykırı bir şeyler...

Babasının kalp ağrısı kadar yakışıksız bir şeyler... Christine'in içine kendisini hapsettiği o bitmek bilmez yastan dolayı babasına ölesiye kırgınlık duyduğu oluyordu. Onun karşısına geçip, "*Onu biz de kaybettik! Onu biz de seviyorduk! Acıyı tekeline alma!*" diye haykırmak istiyordu. Babası tükürük bezi kanserinden dolayı ameliyat olmuştu. Sıradaki neydi? Bir an kendi kendine, kanser ile intiharın mümkün olup olamayacağını sordu.

Öylesine gergindi ki binanın giriş kapısının kodunu ikinci defa tuşlamak zorunda kaldı. Hol karanlık ve soğuktu. Âdeta

bir anıt mezarı andırıyordu. Posta kutularına doğru ilerlerken ürperdi. Kendi posta kutusunu açarken endişe duydu. *Boştu...* Derin bir nefes aldı. Asansörün kafesine asılmış, "arızalı" yazısını gördü, küfretti ve omuz silkip devam etti. Berbat bir güne uygun berbat bir kapanıştı.

Binanın geri kalan kısmı gibi derin bir sessizlik içindeki merdivenleri çıkmaya koyuldu. İkinci kata geldiğinde otomatın sönmesi ile bir an durakladı. Kapıların ardından televizyon sesleri ve çocuk bağrışmaları duydu. Yoluna devam etti. Işığı yakmamıştı, pencereden gelen gri ışık yetiyordu.

Yorgundu, morali bozuktu. Bugün onun için başından sonuna dek berbat bir gün olmuştu.

"Annen ve baban harikalar. İnanılmazlar. Ne kusursuz bir çift!"

Gérald'cığım, daima söyleyecek komik bir şeyler bulursun.

Dairesinin olduğu kattan çıt çıkmıyordu. Ama bu gayet normaldi, komşusu bir fare kadar sessizdi. Tabii fitneci ağzını açmadıkça... İki basamak kalmıştı ki bir koku hissetti. Burun deliklerini kapattı. Havada asılı kalan, berbat bir kokuydu! Eskimiş, tozlu halı kaplı merdivenlere özgü rahatsız edici ama alışıldık kokunun dışında bir kokuydu. Güçlü bir kokuydu...

Amonyaklı bir koku...

Christine yutkundu. İdrar kokusuydu... *Berbat bir idrar kokusu...* Dairesinin kapısına doğru ilerledi. Koku oradan geliyordu. *Öyk... iğrenç... gerçekten iğrenç...*

Otomatın düğmesine bastı. Burnundan ziyade ağzından nefes almayı deneyerek eğildi. Kapısının ve kapı paspasının ıslak olduğunu midesi kalkarak fark etti... âdeta bir gölet oluşmuştu. Kısa bir süre önce bir hayvan gelip, kapısının önüne işemişti. *Kahretsin!* Ne var ki aynı kattaki komşusunun hayvanı yoktu. Hatta insanlardan çok hayvanlara merhamet edenlere söylemediğini bırakmazdı. Üst kattaki kadın kanişi ile birlikte geçtiğinde neler demişti neler... Tabii ya... Üst kattakinin kanişi. Sokağa çıkana dek tutamadı mı? İlk defa oluyordu ama yine de sahibi temizle-

yebilirdi... Christine, bir dahaki karşılaşmalarında bu konuyu onunla konuşmaya karar verdi. Tam o sırada kapının ardından ev telefonunun çaldığını duydu.

Çantasında anahtarlarını aradı. Anahtar hep en dibe giderdi... Kâğıt mendil, kulaklıklar, naneli sakız, tükenmez kalem ve rujun kaosu içinde, en alta... Telefon sabırsız, inatçı bir şekilde çalmaya devam ediyordu.

Kapıyı açtı. Paspastaki koyu lekenin üzerinden atladı. Ağzı açık çantasını kanepeye attı ve telefona doğru koştu.

"Alo?"

Yavaş bir soluk alıp verişi duydu.

"Alo?" diye tekrar etti.

"O zavallı kadını kurtarabilirdin Christine... Ama yapmadın... Artık çok geç."

Christine irkildi. Bir erkek sesiydi. Kalbi yerinden çıkacak gibi çarpmaya başladı.

"Kimsiniz?"

Cevap yoktu. Yalnızca nefes alıp verme gürültüsü... Ancak Christine sesi tanımıştı; sıcak, derin, hafif ıslık çalan, şiveli... Ve konuşan adamın karanlık içinde olduğu hissi.

"Kimsiniz?" diye sordu.

"Peki ya sen Christine? Sen kim olduğunu biliyor musun? Gerçekten kimsin? Hiç bunu kendine sordun mu?"

Telefondaki tip ona "Christine" diye hitap ediyordu. Yani onu tanıyordu! Polisin sözlerini hatırladı: *"Ya o mektup posta kutunuza yanlışlıkla atılmadıysa?"*

"Kimsiniz? Polisi arayacağım..."

Bunları söylerken sesinde korkunun yankısını duymuştu.

"Öyle mi? Ne diyeceksin?"

Telefondaki ses polise haber verilme ihtimalinden hiç endişe duymuş gibi değildi. Onun kendine olan güveni Christine'in paniğini ikiye katladı.

"Ne diyeceksem diyeceğim..."

Şakakları alev alev yanarak, sanki bir yabancıya açıklamada bulunması gayet normalmiş gibi hesap vererek, "Mektubu polise teslim ettim. Peki siz... siz..." diye devam etmeye çalıştı.

"Birini ölüme terk etmiş olmaktan dolayı hiç sıkılmıyor musun?"

"Benim... telefon numaramı nasıl buldunuz?"

"Pff... Korkarım bu yeterli değil. Hiç yeterli değil. Daha fazlasını yapabilirdin. Ama Noel'in rezil olsun istemedin, değil mi?"

"Kimsiniz?.. Söyleyin..."

"Bir de dayanışmadan bahsediyorsun. Noel gecesi birinin intihar etmesine izin verdin."

"Kapatacağım... Benden ne istiyorsunuz?"

Beyni âdeta bir arı kovanı gibi uğulduyordu.

"Sevdin mi bu oyunu Christine?"

Christine cevap vermedi. Ne oyunundan bahsediyordu ki?

"Christine, beni duyuyor musun?"

Evet, duyuyordu ama tek kelime konuşacak gücü kalmamıştı.

"Onu seviyor musun? Çünkü daha bitmedi. Ah, hayır... Daha yeni başlıyoruz..."

6

Solist

Servaz, boğazı kupkuru kesilmiş bir şekilde pakete bakıyordu. Pençe gibi parmakların ensesini okşadığını, göğsüne battığını hissediyordu. Ancak paket öncekine göre daha küçüktü. Üzerindeki kaşeye bakılırsa Toulouse'dan gönderilmişti. Ancak bu da pek bir şey ifade etmiyordu... Neyse ki paketin boyuna bakılırsa, bir izoterm kutu olamazdı. On santimetre kadar bir şeydi...

Ayrıca Bay Osoba gibi saçma sapan bir gönderici adı da yoktu...

Tereddüt ettikten sonra hediye paketini kuru bir gürültüyle açtı. Bunu yapmaması, tüm izleri incelemesi için adli tıbba haber vermesi gerektiğini, kutuyu mühürlü bir torba içinde laboratuvara götürmesi gerektiğini biliyordu. Ama önceki pakette hiçbir şey bulamamışlardı, bu pakette de bir şey bulamayacaklarına inanıyordu.

Sert, sedefli gri bir kutuydu. Kapağı kutuyu sıkıca sarmalıyordu. Pencereden karlı manzaraya baktı ve derin bir nefes aldı. Sonra titreyen parmaklarıyla kutunun kapağını kaldırdı. Kutunun içine baktı. Ciğerleri, rahatlamanın verdiği güçle hava doluyordu. Korktuğu gibi bir şey bulmamıştı... *Bir parmak, işte korktuğu buydu... Veya bir saç tutamı... Bir kulak...* Onların yerine, üzerinde bir taç simgesi, "T" ve "W" harfleri ile bir logo bulunan, plastikten küçük bir dikdörtgen bulmuştu. Bu bir otel odası anahtarıydı. Logonun hemen altında, küçük harflerle, *Grand*

Hôtel Thomas Wilson yazıyordu. Oda numarası da vardı: 117. Altında, saten kırmızısı kutunun üzerinde katlanmış bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdın katını açtı.

Yarın 117 numaralı odada buluşalım.

Yuvarlak hatlı, esnek bir el yazısı. *Bir kadına ait olabilir mi?*

Kendi kendine, *hangi kadın depresif bir polise, lüks bir otelde randevu verir ki*, dedi. *Ve ne tip bir randevu olabilir? Romantik bir buluşma mı? Otel odasında başka ne olabilir ki? Charlène olabilir mi?* "Nekahet" döneminde iki defa ziyarete gelmişti. Charlène Espérandieu hayatında karşılaştığı en güzel kadındı ama aynı zamanda da yardımcısının karısıydı. Dört kış önce, birbirlerine yakınlaşmış, onarılamaz bir hataya ramak kalacak kadar yaklaşmışlardı. Charlène insanı kendine bağlayan bir kadındı. Birbirlerine karşı konulmaz bir çekim duyduklarında, yedi aylık hamileydi ve Vincent en iyi dostuydu... Dahası oğlunun vaftiz babası olmuştu.

Sonra hayatına Marianne girmişti. Charlène Espérandieu yaşanabilecekken başlama aşamasında biten bir hayatın sis perdesi arkasında kalmıştı. Ama kendini iki defa ziyarete geldiğinde, dinlenme evinin yalnızca yoluna çıkan sakinlerinin değil, onun da başını döndürmüştü. Ancak Servaz zayıf, yalnız ve savunmasız, kolay bir av olduğunu biliyordu. Ve Charlène hâlâ son derece güzel, seksi ve karşı konulmazdı. Bir o kadar da *şaşkın*...

Buluşma teklifi ondan mı geliyordu? Öyleyse neden böyle aniden? Neden şimdi?

Bu anahtarın bir anlamı var mıydı?

Anahtara yeniden baktı ve ürperdi. Wilson Meydanı'nda, Toulouse'un en şık otellerinden biri olan bu otele daha önce bir soruşturma için gitmişti. Otelin adının altında telefon numarası da vardı. Cep telefonunu çıkardı.

"Grand Hotel Thomas Wilson, buyurun."

"Bir oda ayırtmak istiyordum."

"Tabii ki beyefendi. Standart mı, superior mı süit mi olsun?"

"117 numaralı oda olsun."

Sessizlik oldu.

"Ne zaman içindi?"

"Yarın."

Bilgisayarın klavyesine basılma sesleri duyuluyordu.

"Üzgünüm, o oda ayrılmış. Ama size eş değerde başka bir oda önerebilirim..."

"Hayır teşekkürler, ben o odayı istemiştim."

"Neden özellikle o odayı istediğinizi öğrenebilir miyim?" diye sordu adam, şüpheli bir ses tonuyla. "Çok güzel bir oda olduğu doğru ama yine aynı güzellikte başka..."

"Size istediğim odanın o olduğunu söyledim."

Yeniden sessizlik oldu.

"Bu durumda size önerebileceğim tek bir şey var... Telefon numaranızı görüyorum. Bir iptal olursa sizi derhal bilgilendireceğim. Adınız neydi?"

Servaz önce tereddüt etti. Ama neden söylemeyecekti ki...

"Servaz..." dedi.

"'Servaz' mı dediniz? S-E-R-V-A-Z?"

"Evet, neden?"

"Açıkçası anlamadım. Oda zaten sizin adınıza rezerve edilmiş..."

7

Vibrato

Rüyasında bir ormanda koştuğunu gördü. Korkunç, canavarca bir şey tarafından kovalanıyordu. Ne olduğunu bilmiyordu, ancak canavarlığına dair kuşku yoktu. Ağaçların arasında eski bir çiftlik ve binalarını görüyordu. Kapısına yalnızca birkaç metre kala gücü tükenip karlar içine yığılıyordu. Başını kaldırdığında babası eşikte duruyordu. Üzerinde bir atlet, yüksek belli askılı bir pantolon, ayaklarında ise çiftçi botları vardı. "Sana bir mektup var," dedi. Mektubu Christine'in önüne doğru, yere fırlattı ve kapıyı çarparak içeri girdi. Tam o sırada uykudan uyandı.

Korkmuştu. Ter içindeydi. Kalbi *küt küt* atıyordu...

Bir hamlede yatağında doğruldu, gözlerini ve ağzını kocaman açtı. Kuvvetli bir taşikardi başlamıştı. Koltukaltları, alnı, şakakları sırılsıklamdı. Teri çarşaflarını da ıslatmıştı. Stor perdenin aralıklarından, vücut ateşi gibi, soluk bir kış güneşi içeri sızıyordu. Kaç saat uyumuştu?

Saat 8.01'i gösteriyordu.

Ah, hayır, yine mi! Ağzının içi yapış yapıştı. Önceki akşam uyku ilacı almış olduğunu hatırladı. Uzun süredir ilk defa alıyordu. Bir uyku hapı ve bir kadeh cin tonik. Hayır... İki kadeh cin tonik. Gözleri uyumaktan aşırı şişmiş vaziyetteydi. Kıpırdamasıyla Iggy'nin yanağını yalamak ve sabah şefkati dozunu almak için yatağına fırlaması bir olmuştu. Köpeğini makineleşmiş bir şekilde

okşadı. Yaşadıkları beyninin içinde kırık dökük parçalar halinde dolaşıyordu; *Noel yemeği, radyo programı sırasında gelen arama, paspasının üzerindeki idrar lekesi ve tüm bunlar yetmezmiş gibi ev telefonundan arayan o tip...*

Kendini daha yavaş nefes alıp vermeye zorladı. Dairesinin içindeki sessizliği dinledi. İçeride birisi olabilecekmiş gibi, yeniden dinledi... Olan biteni anlamaksızın sabırla bekleyen, kara burnunun altından pembe dilinin ucu görünen, şefkat dolu yuvarlak gözleriyle ona bakmakta olan Iggy'nin çıkardığı ses dışında çıt çıkmıyordu. Christine yatağından kalktı, odadan çıktı ve banyoya gitti. Tişört yığınları, dertop edilmiş çarşaflar, külotlar, ıslak havlular arasından lavaboya yaklaştı ve diş fırçalama bardağına su doldurup suyu bir hamlede içti. Tavan lambası hâlâ yanıp sönüyor, sinirini bozuyordu. Bir fincan kahve almak için açık mutfağına gitti. Buzdolabının kapısını açtığında iştahının olmadığını fark etti.

Yeniden idrar lekesini düşündü... Gece temizleme gücünü kendisinde bulamamış, kapısını iki defa kilitlemekle yetinmişti. Hole doğru yöneldi, anahtarı kilit içinde döndürdükten sonra kapısını açtı. Koku biraz azalmakla birlikte hâlâ oradaydı. Arka planda, belli belirsiz, insanda burnunu kapatma isteği doğuran pis bir kokuydu, hepsi bu...

O anda bununla ilgilenecek zamanı yoktu. Paspası atıp yerine yenisini almanın daha kolay olacağına karar verdi. Akşam gelince alır doğrudan çöp odasına götürürdü, paspası evinin içine alması söz konusu bile olamazdı!

Aniden sevimsiz, çarpık, sarsıcı bir düşünceye kapıldı... *Ya bir hayvan idrarı DEĞİLSE?* Ev telefonu tam kapıya geldiğinde çalmaya başlamıştı. *Rastlantı olamazdı...* Biri onu beklemiş, gözlemişti... O adam radyoyu da aramamış mıydı? Kapısına idrarını yapmış olabilir miydi? Bu düşünceyle hıçkırdı ve paspastan iğrenerek geri çekildi. Korkmuştu. Adamın belki de hemen yukarıdaki merdivenin basamaklarına oturup onun gelişini gözlemiş olduğunu

düşündü. Merdiven boşluğuna doğru kaygıyla baktı. Kalbi hızla çarpıyordu. Bakışını asansöre çevirmeden, elini rastgele uzatarak düğmeye bastı. Hemen motorun uğultusu ve kuyunun dibindeki kabinin gıcırtısı duyuldu...

Asansörün arızalanmasının nedeni de o olabilir miydi? Yoksa iyice paranoyaya kapılmaya mı başlamıştı?

Radyo...

Saat ilerliyordu. Yedi yıldır işine asla geç kalmamışken, iki sabah üst üste geç kalıyordu! Acele ile evine geri döndü ve kapıyı kilitledi.

Duşa girdiğinde, onu bu yabancıdan ayıran tek şeyin, muhtemelen bir işe yaramayan köhne bir kapı kilidi olduğunu düşündü. Kilidi değiştirmeli ve kapının iç tarafına da bir sürgü taktırmalıydı. Hem de acilen... Saçlarını kuruttu ve bedenine bir havlu dolayarak hemen bilgisayarının başına gitti. İnternet üzerinden sarı sayfaları inceledi. Ulaşmayı başardığı ilk üç çilingir birkaç günden önce müsait olmadığını söyledi. Dördüncüsü ise, "Bu akşam 17.00 uygun mu?" diye sordu.

"Harika."

Çilingire adresini verip telefonu kapattı ve hızla üzerini giydi. Makyaj yapmadı, zaman yoktu. Iggy kapının önünde oturmuş, neşeyle kuyruğunu sallıyordu. Christine'in yüreği burkuldu. Onu dün de dışarı çıkaramamıştı, hayvancağız ihtiyacını acil durumlarda kullandığı gazete kâğıtları ile dolu kutu içine uslu uslu yapmıştı. Akşam eve döndüğündeyse, olanlardan sonra sokağa çıkma fikri ile paniğe kapıldığından, zavallı köpek onunla kapı arasında giderek artan bir sıkıntıyla boşuna mekik dokumuş, neticede umudunu yitirmişti. Yirmi dört saattir burnunu kapıdan dışarı çıkarmamıştı... Christine, boğazı düğümlenerek onun ince yapılı kafasını okşadı ve "Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm Iggy. Bu akşam uzun bir yürüyüş yaparız. Söz veriyorum. Olur mu?" dedi.

Bir kez daha dışarı çıkmaktan mahrum edilişine anlam veremeyen köpek, âdeta sorgulayan bir bakışla bakıyordu.

"Söz veriyorum. Uzun bir yürüyüş yapacağız..."

Ama aslında, o ruh hastası ile karanlık sokaklarda karşılaşma fikri ile dehşete kapılıyordu.

"Christine, Tanrı aşkına, ne cehennemdeydin?"

"Üzgünüm, bir daha olmaz!"

Program müdürü Guillaumot'nun önünden hızla geçmek istedi ama Guillaumot onu biledi̇ğinden yakaladı.

"Ofisime gel."

"Ne? İyi de vaktimiz yok! Programın başlamasına yirmi dakikadan az kaldı!"

"Umurumda değil. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Ses tonundan ciddi bir şeyler olduğunu anladı. Guillaumot geri çekilerek içeri girmesine izin verdi ve ardından ofisinin kapısını kapattı. Ofisinin duvarlarında radyonun başarıları ile övünülen afişler vardı. Odasında bir kapsüllü kahve makinesi, bir de sürekli olarak radyonun programlarını dinlediği bir bilgisayar vardı. Kahve makinesine eğildi.

"Kahve ister misin?"

"Zamanımız var mı?"

"Espresso mu olsun lungo mu?"

"Espresso, tek şeker."

Fincanı Christine'in önüne bıraktı ve masasının başına geçti. Parmaklarını kavuşturarak Christine'in gözlerinin içine baktı. Christine, "Ben... geç kaldığım için gerçekten üzgünüm," diye söze başladı.

Guillaumot dudaklarında hoşgörülü bir gülümsemeyle özür dilemeyi bırakması için eliyle işaret etti.

"Bunun için endişelenmene gerek yok Christine. Sen işine hep zamanında geldin. Ne zamandır birlikte çalışıyoruz? Altı, yedi yıldır değil mi? Senin işe geç kaldığını hiç görmedim. Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Grip falan değilsin öyle değil mi? Bize bulaştırma da... Şu sıralar pek yaygın..."

"Yok, yok, ilgisi yok."

Adam rahatlamış bir şekilde başını salladı.

"Aman iyi, iyi... Şu sıralar çalışma ortamın nasıl?"

Christine bir an kendi kendine, *nereye gelmek istiyor olabilir*, diye düşündü.

"Bir radyoda ortamın nasıl olduğunu benden öğrenecek değilsin," dedi. "İyi, neden sordun ki?"

"Becker'le aranız nasıl?"

Christine hafifçe gülümsedi.

"Becker nasıldır bilirsin. Onu hiç kafama takmamışımdır. Bu saatten sonra da takmam. Kahve için teşekkürler ama benim gerçekten..."

Guillaumot bir hareketle onun sözünü kesti. Çekmecelerinden birini açtı ve iki ilaç tüpü çıkararak Christine'e uzattı.

"Nedir bu?" diye sordu Christine.

Guillaumot ona kuşkulu bir gözle baktı.

"Bunu sana sormalı."

Christine ilaçların etiketlerine baktı. Güçlü bir anksiyete ilacı olan Xanax, ağır depresyon ve obsesif kompülsif bozukluklar için kullanılan bir depresyon ilacı olan Floxyfral. Yani ciddi rahatsızlıklar için ağır kimyasallar. Bir anlam veremeden yeniden ilaçlara, sonra yeniden program müdürüne baktı.

"Anlamadım..." dedi kaşlarını çatarak.

"Her şeyin yolunda olduğundan emin misin Christine? Son günlerde tuhaflaştın... Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Önceki gün olanları, gelen telefonu düşündü. Birilerine anlatmak istiyordu. Ama bu kesinlikle o değildi. Ona hiç güvenmiyordu. Gérald... Olan biteni Gérald'a anlatmalıydı. Guillaumot devam etti;

"Özür dilerim, çekmecelerini karıştırmamam gerekirdi... Ancak programa davet edileceklerin listesini arıyordum ve bunları buldum... Bana anlatmak istemediğinden emin misin?"

Yani bunları benim çekmecemde mi buldun?

Guillaumot, Christine'e şu televizyon dizilerinde, polisin kaçınılmaz olanı inkâr eden suçlu karşısında takındığı edayla baktı.

"Hadi Christine... Ben senin dostunum... Bana anlatabilirsin..."

Christine kanının yüzüne hücum ettiğini hissetti.

"O şeylerin çekmeceme nasıl girdikleri hakkında zerre fikrim yok! Birisi masasını karıştırmış olmalı... Bana ait değiller!"

Guillaumot oflamaktan kendini alamadı.

"Dinle Christine, hepimizin zor günleri olabilir..."

"Bana ait değiller diyorum, O KADAR! Daha nasıl söylemeliyim?"

Sesini yükseltmişti. Guillaumot kaşlarını kaldırarak baktı. O daha bir söz söyleyemeden, Christine kapıyı vurup çıktı ve açık alan ofistekilerin bakışları altında, ateş püskürerek masasına doğru yöneldi. Bu sırada Ilan, "Christine nerede kaldın? Saati..." diye haykırmaya başladı ama Christine'in bakışlarını görünce cümlesini tamamlayamadı.

"Kapa çeneni, olur mu?"

"Debriefing için son beş dakika Christine."

Ilan bu defa ona bakmadan konuştu ve masasına gömüldü. Christine dişlerini sıktı ve Mac'inin ekranından e-postalarını kontrol etti. İşi yine batırmıştı. Sözleri kelimenin tam anlamıyla beynini kemiren o ruh hastası yüzünden dikkatini toplayamıyordu. O ilaçlar çekmecesine nasıl girmişti? İç çekti, bir an gözlerini kapayıp açtı ve çevresine göz gezdirdi.

Yandaki masadaki Ilan âdeta patlayacakmış gibi öfkeden kıpkırmızıydı. Christine'e bakmaya cesaret edemiyordu. Bir sonraki basın özetini hazırlamak için önüne yayılmış dergilere ve gazetelere dalmış gibi yapıyordu ama elindeki kalemin titreyişi öfkesini ele veriyordu.

"Yok artık, şu habere bak!" dedi aniden.

Christine kaygıyla ona baktı. Elindeki kalem, sesi gibi titremeye devam ediyordu.

"Bir anne, 11 Eylül'de doğan oğluna *Cihat* adını vermiş! Oğlunu kreşe üzerinde "11 Eylül doğumluyum, bomba gibiyim" yazan bir tişörtle yollamış! Söylenene bakılırsa bu tip tişörtlerin satışı serbestmiş ve oldukça ilgi görüyormuş... Çocuk daha üç yaşında yahu... Tişörtü amcası hediye etmiş! Avukatlarının savunması ne dersin? *Müvekkilim oğlunu suça övgü için kullanmak isteseydi, bu tişörtü giydirip okuma yazma bilmeyen çocukların olduğu okula göndermek yerine şehirde turlardı....* Buna inanabiliyor musun? İnanabiliyor musun? Öğretmenler, veliler de okuma yazma bilmiyor herhalde..."

Tiksinti ile başını salladı. Tam o sırada Christine cebindeki telefonu titreşince ürperdi. Ekranda gizli numara yazıyordu.

"Efendim?"

"Christine Steinmeyer mi?"

Bir erkek sesiydi ama gece arayan ses değildi. Şivesiz, daha ince tonlu, daha az imalı bir sesti. Christine temkinli bir şekilde, "Buyurun benim..." dedi.

"Polis merkezinden arıyorum. Dün getirdiğiniz mektup hakkında görüşecektim."

Hayranı vakit kaybetmemişti.

"Bize uğramanız mümkün mü?"

"Yani... ben işteyim şu an..."

"O halde iş çıkışında uğrayın. Danışmaya gelince komiser Beaulieu'yle görüşmek istediğinizi söyleyin."

Christine teşekkür ederek telefonu kapattı. Yeni bir e-posta aldığını fark etti. Üzerine tıkladı. Konu alanına OYUN yazılmıştı. Göndericinin adresini, malebolge@hell.com, tanımıyordu. Doğrudan çöp kutusuna gönderecek oldu, ancak içeriğindeki mesaj dikkatini çekti:

Şuna bir göz atsana...

Gérald

Kaşlarını çattı. Gérald neden ona bilmediği bir adresten yazıyordu? Şaka mıydı? Şakaysa, hiç zamanı değildi...

Bağlantının üzerine tıkladı.

Jpeg formatında görseller.

Dosya indirme işlemini başlattı ve multimedya oynatıcı hemen çalışmaya başladı. İlk fotoğrafta bir kafenin terası görünüyordu. Müşteriler kaldırım üzerine yerleştirilmiş masalarda, sırtları kafenin camına dönük oturuyorlardı. Üniversiteli genç bir çift, tasmasının kayışını masanın ayağına bağladığı chihuahua köpeği ile yaşlı bir hanım, gazetesini okuyan gabardin ceketli bir bey, hiçbir sima tanıdık değildi. Slayt devam ediyordu. İki saniye sonra başka bir fotoğraf birinci fotoğrafın yerini aldı. Christine yutkundu. Sanki sonarda bir cisim tespit etmiş denizaltı gibi, beyninde sirenler ötmeye başladı. *Sedye topla, savaşa hazırlan, herkes görev başına!* İkinci fotoğrafta kafenin camının arkasındaki bir masada Gérald ve Denise karşı karşıya oturuyordu. Histerik beynindeki denizaltı kaptanı, *torpil yaklaşıyor,* diye olanca gücüyle bağırıyordu. Fotoğraf, gazetesini okuyan beyin omzunun üzerinden ikisine odaklanarak yakınlaştırılmıştı. Birbirlerine doğru eğiliyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakarak gülüyorlardı. Christine'in zihnindeki siren çalmaya devam ediyordu, daha birinci fotoğrafın etkisini sindiremeden, sonraki torpil geldi. Pozisyonları pek değişmemişti, birbirlerine hâlâ aynı şekilde yakındılar. Yine de tutumlarına ve niyetlerine dair kuşkuya, yani umuda açık kapı bırakacak bir mesafeydi. *Ancak Denise'in eldivenli eli Gérald'ın yanağını okşuyordu...* Bir doktora öğrencisinin tez danışmanına yapabileceği bir hareket sayılmazdı... Dördüncü fotoğrafta ise, Denise pencereden sokağa bakıyordu, sanki hareketini bir gören olmasından endişe duyar gibiydi...

Christine katıksız bir nefret duydu. O mesafeden bile, yakınlaştırıcı etkili objektife rağmen Denise'in güzelliği ve gençliği göz alıcıydı. Gérald tamamen büyülenmiş görünüyordu. Genç kadını âdeta gözleri ile içiyor gibiydi.

Değerli nişanlısı... Müstakbel kocası...

Yüzünü ovuşturdu. Gözlerine hücum eden gözyaşlarını frenledi. *Kim?* O fotoğrafları kim ve neden çekmişti? Kim göndermişti? Amacı neydi?

"Christine... Christine..."

Ilan'ın kendine doğru eğilmiş olduğunu fark etti. Gözlerini kocaman açmış vaziyette, bir süredir ona sesleniyordu.

"Debriefing için.... Seni bekliyorlar!"

Neyse ki bulunduğu yerden Christine'in ekranını göremiyordu. Son fotoğrafta Denis ve Gérald kafeden çıkıyorlardı. Denise Gérald'ın koluna girmişti. Sanki kendisinin değil de o sürtüğün nişanlısıymış gibi! Denise Gérald'ın kulağına bir şeyler söylerken gülüyordu. Gérald da koluna en güzel kadını takmış olmanın tatmin duygusu ve gururu ile gülümsüyordu.

Bok herif...

Bir sıçrayışta sandalyesini iterek kalktı ve asistanının şaşkın bakışları altında tuvaletlere doğru koştu. Ana giriş kapısını itti, ardından kadınlar tuvaletinin kapısını öylesine şiddetli itti ki kapı duvara monte edilmiş el kurutma makinesine çarptı. İçeride kimse yoktu. Kırmızı, bej boyalı tuvalet kabinlerinden birine girdi. Öksürerek ve hıçkırarak tuvalete doğru eğildi. Bir an kusacağını sanmış ama kusamamıştı. Yalnızca bir hıçkırık, bir mide spazmıydı. Tüm gücüyle ağlamak istiyordu ama bir şey ona engel oluyordu. *Aynı zamanda çok korkmuştu...* Neler oluyordu? Ona bu fotoğrafları kim göndermişti? Telefon eden kimdi? Hiçbir şey anlamıyordu.

Pantolonunun cebindeki telefonu titreşti. Bir SMS. Telefonunu cebinden çıkardı ve ekranın üst kısmındaki küçük zarf simgesini gördü. Parmağıyla üzerine bastı.

Oyuna devam etmek istiyor musun Christine?

Cep telefonunu duvarlara fırlatıp paramparça edecek oldu.

"CEHENNEMİN DİBİNE DEK YOLUN VAR! MANYAK HERİF!" diye var gücüyle bağırdı ve sesi boş alanda yankılandı.

E-postada teslim alındı onayı vardı. Yine oydu. Telefondaki tip. Kapısına idrarını yapan da oydu. Arabasının ön camındaki

mesajı düşündü. "*İyi Noeller pis orospu*" Notu yazan da mı oydu? Ne istiyordu? Neden bu şekilde üzerine geliyordu? Mektuba yeterince hızlı tepki vermedi diye mi? Peki bunu nereden biliyordu?

"Christine... Christine... Neyin var?"

Cordélia'nın sesiydi. Christine sıçrayarak arkasını döndü. Uzun boylu stajyer tam karşısında duruyor, siyah göz farı içinde kaybolan gözleriyle, kaygıyla ona bakıyordu. Christine içeri girdiğini duymamıştı. Cordélia bir elini omzuna koydu, diğer eliyle de hafifçe yanağını okşadı. Bakışları hem meraklı hem şefkatli hem de kaygılıydı.

"Ters giden bir şeyler mi var? Neler oluyor?"

Genç kadın Christine'i kendine doğru çekti. Christine bir an tereddüt ettikten sonra, kendini onun kollarına bıraktı.

"Neyin var Christine?"

Yumuşak, sakinleştirici bir sesti... Christine hıçkırıklarla sarsıldı, nihayet yanaklarından aşağı yaşlar boşalmıştı.

"Söyle bana, neyin var?"

Cordélia'nın parfümü burun deliklerini dolduruyordu. Şakaklarına değen saçları tütün dumanı kokuyordu.

"Bana güvenebileceğini biliyorsun..."

Güvenebilir miydi? Tereddüt etti. İçini birilerine dökmeyi nasıl da isterdi. Cordélia onu kollarının arasına almış, teselli ediyordu. Biraz kendini bırakmak her şeye rağmen iyi geliyordu. Derken genç kadın Christine'in yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi.

"Buradayım... Yanındayım..."

Derken, dudaklarının ucuna, biraz daha şefkat dolu başka bir öpücük kondurdu... Sonra başını yana yatırıp dudaklarıyla Christine'in dudaklarını aradı. Bulduğunda ise, Christine sanki parmaklarını elektrik prizine sokmuş gibi kaskatı kesildi.

"BIRAK BENİ!"

Stajyerin uzun, sert hatlı bedenini şiddetle itti. Genç kadının sırtı tuvaletin duvarına çarptı. Tuvaletin sarımtırak ışığı içinde

yüzünde hafif bir avcı gülümsemesi belirmiş, şefkatten eser kalmamıştı.

Bunları yapan o muydu?

Peki erkek kimdi? Christine tuvaletten fırlar gibi çıkıp kapıya doğru koştu. Kapı arkasından kapanırken, içeride kalan Cordélia'nın kahkahasının yankısını duymuştu.

Polis merkezinin kapılarından içeri girdiğinde, bir duvara çarpmış gibi hissetti. Bir öfke ve hayal kırıklığı duvarı. Bir hüzün duvarı. Bir boyun eğiş duvarı. Uzun süre önce izlediği bir filmi düşündü; *Berlin Üzerindeki Gökyüzü*. Filmde, insanlar tarafından görülmeyen melekler, güzelliğin ve anlamların arayışında, insanların iç seslerini dinliyorlardı. Burada bulacakları güzellik, anlam ne olurdu? Umut yoksunluğundan başka hangi intibayı edinirlerdi?

Kuyruk güvenlik kapısından danışmaya dek uzanıyordu. Yakındaki tüm koltuklar doluydu. Bir tren garının bekleme salonunda olandan daha fazla insan vardı. Taş gibi sert bakışlarla, şaşkın, bitkin bakışlarla, kullanılmış bir mendilden daha yorgun bakışlarla karşılaştı. Danışmadaki güvenlik sorumlusu kalabalığı idare etmeye çalışıyordu. Muhtemelen nezarethaneden çıkan sıska bir tip, asansörlerin önünde ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu. Başını kaldırdığında ve soluk bakışları Christine'in bakışları ile kesiştiğinde, Christine'in içi buz kesmişti. Geçen gelişinde karşılaştığı tekir sokak kedisinin yine orada olduğunu fark etti. Bankonun üzerindeki bir sepetin içine kıvrılmış, şekerleme yapıyordu. Sıra kendisine geldiğinde, "Komiser Beaulieu ile görüşecektim," dedi.

Güvenlik sorumlusu Christine'in yüzüne bile bakmadan telefonu eline aldı. Kısa bir konuşma yaptı, sonra da çenesiyle sol tarafı işaret etti. Bakışları bir an bile kesişmemişti. Christine bir böcek olduğu hissine kapılmıştı.

Turnikelerden geçti ve bağcıklarını bağlamayı tamamlayan sıska tipin yanına dek ilerledi. Adam kot pantolonunu Doc Martens botlarının üzerine çekti, yerinden doğruldu ve rengi pantolonu

kadar soluk gözlerini Christine'e çevirdi. Gözleri gömlek düğmesi büyüklüğündeydi ve madenî para gibi parlıyordu. Christine'i baştan aşağı süzerken, birçok defa kırpıştırmıştı. En azından ilgi gösteriyordu ama bu ilgi Christine'in seve seve feda edebileceği bir ilgiydi. Adamın dudaklarında keskin, tehlikeli bir gülümseme belirdi. Sanki kör bir bıçakla, alelacele tıraş olmuş gibi, çenesinde ve kulağına doğru kesik izleri vardı. Christine'e doğru eğildi ve kulağına fısıldadı;

Hey, tatlım... İnsan gözlerine bakınca seninkini görüyor...

Parfüm ve ter kokusu Christine'i neredeyse sendeletmişti. Adamın söylediğini anlamayarak, "Ne? Ne dediniz?" dedi kekeleyerek.

"Parmağımı orana ister misin diyorum?"

Christine'in tüm vücudu ürperdi. O yapış yapış ses kulağında, "Arabam dışarıda. Cebimde yüz avro, pantolonumun içinde ise hiç göremeyeceğin kadar büyük şeyim var," diye ısrarla devam etti.

En azından dil bilgisi kurallarına uygun cümleler kurmaya başlamıştı. Christine'in baş dönmesi şiddetlendi. Gömleğinin düğmelerinin en üsttekine dek kapalı olduğunu kontrol ettikten sonra elini duvara dayadı. Yakasının içinden yüzüne doğru, sanki bir havalandırma deliğinin ağzı gibi, sıcak hava dalgası yükseliyordu.

"Gidin başımdan."

Solgun gözler onu âdeta ahlaksız bir dil gibi yalıyordu.

"Haydi bebeğim... İğrenç şeyler yapmayı sevmediğini söyleme bana. Ahlaksız, kötü şeyler..."

"Rahat bırakın beni..."

Christine kulaklarına inanamıyordu. Bu adam muhtemelen cinsel taciz nedeniyle gözaltına alınmıştı ve serbest bırakılır bırakılmaz, hem de henüz polis merkezinin salonundayken, en ufak bir tereddütte bulunmadan kendine yeni bir kurban buluyordu! Asansörün kapıları açıldı ve dışarı üniformasız bir polis çıktı.

"Hector, hanımı rahat bırak, duydun mu beni? Christine Steinmeyer mi?"

Otuz yaşlarında, kahverengi gözlü, gür dalgalı saçlı ve yüzünün alt kısmı hafif gevşek biriydi. Geçen gelişinde görüştüğü kişi değildi. Tek ortak noktaları kravatlarının çirkinliğiydi.

"Ben Komiser Beaulieu..." dedi. "Lütfen beni takip edin."

Sırtını dönüp manyetik kartını çıkardı ve birlikte asansöre bindiler. Christine asansörün içinde olabildiğince uzağa ilerledi. Yukarı çıkışları sırasında komiserin bakışlarını üzerinde hissetti, nihayetinde o da ona baktı, ancak komiser bakışlarını kaçırmadı. Sanki insanları bu şekilde süzmesi de görevinin bir parçası gibiydi. Gözlerinin altında torbalar vardı. Mesleğine ilk başlardaki kadar tutkuyla bağlı olmadığı havasına sahipti. İkinci kata çıktılar.

Dosyalarla dolup taşan ofisine vardıklarında, komiser Beaulieu bir sandalye üzerindeki dosya yığınını aldı ve Christine'den oturmasını rica etti. Telefon çaldı. Tek heceli sözcüklerle konuştuktan sonra, telefonu şiddetli bir şekilde kapattı ve "Kusura bakmayın..." dedi.

Ancak hiç kusurdan çekinir gibi bir hali yoktu. Hafif patlak, yuvarlak gözleriyle, göz kapaklarını kırpmaksızın, bakışlarını yeniden Christine'in üzerine dikmişti. Bodoslama bir şekilde, "Şu sıralar kişisel sorunlarınız var mı?" diye sordu.

"Nasıl bir soru bu böyle? Neden ki?"

"Her şey yolunda mı diye soruyorum..."

"Soruyu anladım... Durun bir dakika, ben burada size teslim ettiğim mektup için bulunuyorum öyle değil mi?"

"Evet."

"O halde bu sorunun mektupla ilgisi nedir?"

Komiser, Christine'i sevimsiz ve kuşkulu bir edayla süzdü.

"Noel günü ne yaptınız?" diye sordu. "Yalnız mıydınız yoksa ailenizle birlikte miydiniz?"

"Nasıl yani? Nişanlımla birlikteydim..."

Komiserin hiçbir şey söylememesi üzerine, ekleme ihtiyacı duydu:

"Noel yemeğini annem ve babamla yedik."

Telefondaki tipten, paspasındaki idrardan komisere bahsetmesinin iyi olup olmayacağını düşünerek sandalyesinin üzerinde kıvranıyordu. Ancak içindeki ses bunun o an için çok iyi bir fikir olmadığını söyledi. Komiser Beaulieu pek anlayacak gibi görünmüyordu. Kendi kendine, diğer polisin ona, yaptığı işten bahsetmiş olup olmadığını sordu. Gerçi bahsetmiş olsa bile, bu bilginin Christine'e olan tavrını etkilemesi düşük ihtimal gibiydi.

"Pekâlâ," dedi komiser. "Şu mektuptan bahsedelim... 24 Aralık günü, Noel kutlamasından önce, posta kutunuzda buldunuz. Doğru mudur?"

"Evet. Gérald'ın anne ve babası bizi bekliyordu. Geç kalmıştık. Biraz... gergindik..."

"Mektup bir zarfın içinde miydi?"

"Evet. Zaten zarfı da meslektaşınıza teslim..."

"Biliyorum. Kimin yazmış olabileceği hakkında en ufak bir fikriniz dahi yok mu?"

"Yok. Zaten o nedenle de komşulara sorduk. Mektubu yazanın, mutlaka posta kutularını karıştırmış olacağını... mektubun binadaki başka biri için yazılmış olduğunu düşündük."

"Evet, evet... Peki nişanlınız, o bu konuda ne düşünüyor?"

Christine tereddüt ettikten sonra, "Kutlama akşamı binadakileri sorguya çekme fikrine pek bayıldığı söylenemez," dedi.

Komiser Beaulieu kaşlarını kaldırdı. Christine, "Daha fazla geç kalmak istemiyordu," diye açıkladı.

"Ah... Onun dışında aranız nasıl, iyi mi?"

"Evet, neden sordunuz ki?"

"Gerginlik, şiddetli kavgalar filan var mı?"

"Bunun mektupla olan alakası nedir?"

"Soruma cevap verin lütfen."

"Size aramız iyi dedim. Yakında evleneceğiz."

"Ah!" dedi pek ikna olmaksızın ve hafifçe gülümsedi. "Tebrikler. Ne zaman?"

Christine duraksadı. Komiserin onu tuzağa düşürmeye çalıştığı gibi keyifsiz bir hisse kapılmaya başlamıştı. İyi de neden böyle davranıyordu?

"Tarih konusunda... henüz fikir birliğine varamadık."

Komiser Beaulieu'nün gözleri hafifçe açıldı. Kafasının içinde birbirlerine taban tabana zıt fikirlere sahip iki kişi tartışıyormuşçasına dalgın bir edayla başını salladı. Christine, söylediğini olumsuz yönde yorumlaması muhtemel olan o yabancıya böylesine bir itirafta bulunduğuna pişman olmakta gecikmedi. Komiser başparmağı ve işaret parmağı arasına aldığı göz kapaklarına masaj yaparak, "Bakın..." dedi. "Söyleyeceklerimi kötü algılamayın ama... Ne 24 Aralık tarihinde, ne sonrasında, dilimizi ısıralım ne de bugün en ufak bir intihar vakasına rastladık. Bu kuşkusuz mutlu olmamız gereken bir durum. İnanın bana, kendi içinde bir başarı. Depresif kişilerin normalde olduğundan daha karamsar eğilimler sergilediği, umudunu yitirmiş olanların eyleme geçtiği bir dönem. Anlatabiliyor muyum? Yalnız kimseler için pek kolay bir dönem değil..." Christine ona bunun bilincinde olduğunu, hatta kısa bir süre önce programında bu konuya yer verdiğini söyleme arzusu duydu. Ancak bu da iyi bir fikir değildi... Sözünü tamamlamasını beklemek daha iyiydi... "Ancak bu yıl, çok şükür hiçbir vaka yok, sıfır... İnanın bana, intiharlar bizim için hiç keyifli vakalar değil."

Christine derin bir rahatlama hissetmişti. Kimse intihar etmemişti... Yüreğinden en azından bir yük kalkmıştı. Neticede hiçbir şey olmadığına göre, hiçbir şeyden sorumlu değildi ve kendisine tacizde bulunan adamın onu suçlaması için hiçbir gerekçe yoktu. Yine de ısrar etti.

"Yazan kişiye ulaşma imkânınız yok mu? Yani henüz eyleme geçmemiş olması... Yani bana ciddi bir risk söz konusu gibi geliyor, öyle değil mi?"

"Hıım... Öyle mi dersiniz?"

"Evet. Sizce değil mi?"

Komiserin yoğun bakışı karşısında yüzü kızararak, "Yani ne bileyim, psikolog değilim ama mektubun kaleme alınış şekline bakılırsa, bir yalancının işi değil gibi..."

Polisin bakışları aniden keskinleşti. Umursamaz tavrını terk eder göründü.

"Gerçekten mi? Size böyle düşündüren nedir?"

"Nasıl yani?"

"Bir yalancının işi olup olmadığını düşünmenize neden olan nedir?... Böyle bir ihtimali düşünmüş olmanız, durumu açıklayıcı gibi öyle değil mi? Bu hipotez aklınıza nasıl geldi?"

Christine elini gömleğinin yakasına götürdü, yeniden kızarmıştı. "Ne bileyim... Yani kim bilir."

"Biri kafadan sallama bir mektup yazıp posta kutunuza atmış olabilir diye düşündünüz, öyle mi?" Kavuşturduğu ellerini açtı. "Sizce bunu yapmasındaki amaç ne olabilir? Biraz... *garip*... bir düşünce değil mi?"

Christine belli belirsiz kaş çattı. Komiserin sesinde daha önceden olmayan bir şeyler fark etmişti.

"Evet... öyle olabilir... ben... ne bileyim... Olası tüm hipotezleri değerlendirmeye çalıştım."

"Öyleyse, bu mektubun dikkati üzerine çekme çabasında olan birileri tarafından yazılmış olması çok daha mantıklı değil mi?"

"Evet, elbette... Ama bu iki olasılık zaten birbiriyle örtüşüyor."

"Bilinçli veya bilinçsiz olarak kendinden bahsettirmeye çalışan, dikkati içinde bulunduğu duruma... çaresizliğine çekmek isteyen biri... bir adam... veya bir kadın..."

Christine'in şaşkınlığı artmıştı. Polisin rastgele konuşmadığının, çemberi giderek bu sohbetin daha başından itibaren belirlediği gerçek amacına doğru daralttığının farkına varmıştı. Komiser öne doğru eğilip ön kollarına dayandı ve Christine'e aşağıdan bakarak, "Üzgünüm," dedi. "Mektubun ve zarfın üzerinde sizinkiler dışında bir parmak izi yok. Yazıcınızın modeli nedir?"

"Ne! Nasıl yani? Sakın bana..."

"Nişanlınız evlilik tarihinizi öteledi mi Matmazel Steinmeyer? İlişkinize ara vermek istediğini, evlenmek istediğinden emin olmadığını söyledi mi? Ya da ayrılmaktan bahsetti mi?"

Christine kulaklarına inanamadı.

"Yok, daha neler!"

Komiser sesini yükseltti.

"Hiç psikiyatrik tedavi gördünüz mü? Yalan söylemeyin. Bunu çok kolay teyit edebileceğimi biliyorsunuz."

Christine yer ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissetti. Komiserin başından beri gelmeye çalıştığı konu buydu. Bu gerizekâlı mektubu onun yazdığını düşünüyordu! Onu bir mitoman, bir kaçık yerine koyuyordu! Yine de inanmayı reddederek, "Bu mektubu size getirmeden önce benim yazmış olduğumu mu ima ediyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle bir şey dedim mi?"

Parlayan gözleriyle Christine'e doğru eğildi.

"Siz mi yazdınız ki? Bu konuda bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

Christine sandalyesini iterek ayağa kalktı ve "Siktirin gidin!" diye cevap verdi.

"Ne? Ne dediniz?" Christine adamın sapsarı kesilerek, yerinden doğrulduğunu gördü. "Memura hakaretten hakkınızda soruşturma açabilirim..."

Christine onun sözünü kesti.

"Bana yolu gösterir misiniz? Konuşacak bir şeyimiz kalmadı."

"Nasıl isterseniz..."

8

Melodram

Servaz, saat 13.00'te, Grand Hôtel Thomas Wilson'un armalı kapısından içeri girdi. Holde, deri, ahşap, sonra yine deri ve yine ahşap döşemelerin bulunduğu bir halıdan diğerine geçerek resepsiyona yaklaştı ve elektronik oda anahtarını bankonun üzerine bıraktı. Ardından polis rozetini gösterdi.

"Bu elektronik oda anahtarı sizin otelinize ait."

Bu bir soru değildi. Resepsiyondaki genç kız bir anahtara bir de sahibine baktı. Sonra da önünde bulunan bilgisayarı inceledi. Servaz, onun beyaz gömleğinin dekoltesinden sutyeninin dantelini gördü.

"Evet. Ancak iptal edilmiş olmalı. Sizin adınıza 117 numaralı oda için bu sabah giriş yapılmış. Nerede buldunuz bu anahtarı?"

"Anahtarlarınız sık sık kaybolur mu?"

Kız yüzünü buruşturdu ve uyuşuk bir şekilde, "Bazen oluyor. Kayboluyor veya çalınıyorlar. Mesela müşterinin Çin uçağına binmeden önce anahtarı teslim etmeyi unuttuğu olabiliyor..." diye cevap verdi.

"117 numaralı oda bugün için rezerve mi?"

Kız yeniden bilgisayarını inceledi.

"Evet."

"Hangi isme?"

"Size bu bilgiyi..."

"Servaz adına değil mi?"

Kız oldukça güzel olan başını salladı.

"Rezervasyon ne zaman gerçekleştirilmiş?"

"Üç gün önce. Otelin internet sitesinden gerçekleştirilmiş."

Servaz genç kıza bir esrarkeşin torbacısına baktığı gibi baktı.

"E-posta adresi veya kredi kartı numarası var mı?"

"İkisi de var. Telefon numarası da var."

"Sayfanın çıktısını alabilir miyim lütfen? Hemen şimdi..."

"E... Önce müdürüme danışmam gerekli."

Genç kızın telefon etmesini izledi, ardından müdürü bekledi-ler. Müdür iki dakika sonra göründü. Uzun boyluydu, gözlük camlarından holdeki lambaların ışığı yansıyordu. Saçları boyalıydı. Kestane ile patlıcan moru arası garip bir renkti. Şakaklarında ise hafif grilikler vardı. Polisin elini törensel bir şekilde sıktı.

"Mesele nedir?"

Servaz düşündü. Hastalık iznindeydi. Oraya gelip sorular sorma, hele de bir soruşturma yürütme yetkisine kesinlikle sahip değildi.

"Bir adli tahkikat dosyası..." diye yalan söyledi. "Kimlikte sahtecilik. Birisi, başkasının kimliğini kullanarak kimlik sahibinin bilgisi dışında bu otelde bir oda rezerve etmiş. Ayrıca kimlik kar-tını kullanarak onun yerine geçmek suretiyle çok sayıda hukuka aykırı eylem gerçekleştirmiş... Çalışanınıza bana rezervasyonun bir suretini teslim etmesini rica ettim."

"Hıım... Sorun değil. Size bu bilgileri sağlarız."

Çalışanına doğru döndü ve "Marjorie..." dedi.

Marjorie bankonun altındaki küçük yazıcıyı çalıştırdı. Eği-lerek kâğıdı aldı ve onlara doğru uzattı. Müdür, Servaz'a teslim etmeden önce kâğıda kısaca göz attı. Hafifçe kaşlarını çatmıştı...

"Ee... Buyurun..."

"Teşekkürler. Şu 117 numaralı oda..." dedi aniden Servaz, "özel bir durumu var mı?"

Müdür ve resepsiyondaki kız bakıştılar. Bu sessiz bakışma üzerine Servaz'ın içinde tehlike çanları çaldı. Müdür ses tellerini temizlemek için hafifçe öksürdükten sonra, "Nasıl desem..." diye söze başladı. "Hıım... Gerçekten de bir yıl önce o odada bir şey oldu..."

Bir elini yüzüne, sonra saçlarına götürdü.

"Bir kadın intihar etti..."

Sesinde tuhaf bir oktav yükselmesi olmuştu. âdeta nezleli bir tremolo gibi... Ardından yaprakların sürtüşmesini andıran bir mırıldanmayla devam etti. "Korkunçtu... dehşet verici... Şey yapmış... hıım... nasıl anlatsam... banyodaki... ve odadaki tüm aynaları kırmış... Sonra da... sonra... bileklerini kesmiş... şey yapmaya çalışmış..." Sesi öylesine hafiflemişti ki Servaz duyabilmek için kulağını yaklaştırmak zorunda kaldı. "Bir ayna parçası ile karnını açmaya çalışmış ama başaramayınca boğazını kesmiş."

Sözlerini tamamladıktan sonra biraz ilerideki koltuklarda oturan iş insanlarının bu korkunç hikâyeyi duymadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. Servaz şakaklarındaki iki kalın damarın attığını hissediyordu. Marianne'ı o kulübede, çırılçıplak karnı yarılmış halde gördüğü rüyasını hatırlamıştı. Başı döndü... Kalbi korkuyla çarpıyordu, vahşeti tanıyan, buz gibi bir sesle, "Odayı görebilir miyim?" diye sordu.

Sesinin artık tok ve kendine güvenli tonunu yitirdiğini hissetti. Müdür başını salladı. Elini resepsiyondaki kıza doğru uzattı ve Servaz'a gönderileninkine benzer bir oda kartı aldı.

"Beni takip edin..."

Asansörde, ikisinin de aynadaki yansımaları endişeli klonlar gibi onlara bakıyordu. Servaz, tavan lambasının ışığı altında, gergin soluk alıp verişi duyulan müdürün patlıcan moru saçlarının diplerinin hafifçe terlemiş olduğunu gördü. Asansörün kapısı halı kaplı bir koridora açıldı. Sessizlik içindeki uzun koridorda ilerlerlerken müdür, "Platin sınıfı odadır," dedi. "Otuz iki metrekare, kral boy yatak, LCD ekran, elli televizyon kanalı, mini

bar, kasa, kahve makinesi, bornoz, terlikler, ADSL ve kablosuz internet bağlantısı, iki kişilik banyo küveti."

Servaz, müdürün kendini telkin ederek, aşina olduğu bir konuya dikkatini yoğunlaştırmaya çalıştığını düşündü. 117 numaralı odaya pek sık uğramıyor olmalıydı. Muhtemelen bu odanın işlerini kat görevlilerine emanet etmişti. Cesedi o mu bulmuştu acaba?

"Adını hatırlıyor musunuz?"

"Maalesef unutulabilecek bir adı yoktu. Célia Jablonka. Bir sanatçı..."

Servaz bu ismi daha önce duymuştu. Ya da okumuştu... Hayal meyal hatırlıyordu. Bir yıl kadar önce gazeteler yazmıştı. İntihar cinayet masasının değil asayişin alanıydı. Ancak genç kadının intihar ediş şekli nedeniyle, o dönem polisler arasında konusu edilmişti.

Müdür durakladı.

Yaldızlı, kocaman kapı kilidinin önüne kartı tuttuğunda, kilidin içeriden açılma sesi duyuldu. Odanın içine, tüm lüks otellerin odası gibi, temiz çamaşır, deterjan ve çiçek kokusu hakimdi. Girişteki kısa koridorda valiz alanı ve askıya asılmış iki beyaz bornoz vardı. Banyonun kapısı hafif aralıktı. *Oda*... Tavana dek uzanan karyola başı gümüş rengi kapitone kaplı iki kocaman baklava dilimi şeklindeydi. Yatağın üzerinde parlak kırmızı yastıklar vardı. Yerler boz renk parke, duvarlar ise abanoz ile kaplıydı. Loş ışık, kromlu küçük lambalarla yırtılıyordu.

Oldukça demode bir tarzda döşenmişti... İnsan orada kendisini gümüş rengi bir kâğıtla birbirlerinden ayrılan iki kat pralinli çikolatayla dolu bir kutunun içinde hissediyordu.

Servaz'ın arkasında duran müdürün gergin nefes alıp verişi dışında oda sessizdi. Çift cam aşağıdaki yuvarlak meydanın gürültüsünü boğuyordu. Duvarlar da kalındı. Kuşkusuz odanın fiyatını yüksek yapan özelliklerinden biri de buydu. Servaz koyu renkli perdelerin arasındaki storlardan dışarıdaki iri kar tanelerinin be-

yaz dansını izledi. Toulouse'a hiç bu kadar kar yağdığına şahit olmamıştı.

"Hangi aynaların kırıldığını gösterir misiniz? Onu nasıl buldunuz? Nasıldı? Ne yapmıştı..."

Müdür ıslık çıkararak nefes aldı.

"Evet..."

Sesi bir fısıltı halini almıştı. Servaz sinirlerinin gerildiğini hissetti. Müdürün gerginliği ona da bulaşmıştı. Küçük ışıkların gözlük camlarına yansıması nedeniyle, Servaz onun gözlerini göremiyordu. Müdür girişe doğru iki adım attı ve banyonun ışığının düğmesine bastı. Servaz içeri girdi. Banyo ışık küresi gibiydi. Çift lavabo, aç-kapa tarzı musluk bataryası, sabunlarla ve şampuanlarla dolu bir sepet, özenle katlanmış temiz havlular, ışık yağmuru altında şaşkın, afallamış yüzlerinin yansıdığı dev bir ayna.

"Bu ayna..." dedi müdür. "Her yerde cam parçaları... ve kan vardı.... Korkunçtu... Lavaboların içleri, yerler, duvarlar... Her yer kanla yıkanmıştı. İnsan yüreğinin kaldıramayacağı bir görüntüydü. Ama onu burada bulmadık..."

Müdür banyodan çıkarak odanın içine yürüdü.

"Bir de bu ayna..."

Yatağın karşısında, üzerinde bir su ısıtıcısı, bir masa lambası ve mektup kâğıtları, altında mini bar bulunan masanın üzerindeki aynayı gösterdi.

"Yatağın üzerinde, kollarını çapraz yapmış vaziyette uzanır halde bulundu."

Apneli dalışa hazırlanan bir dalgıç gibi nefesini içine çekerek, "Çıplaktı..." diye ekledi.

Servaz hiçbir şey söylemedi. Beynine Polonya'dan gelen bir rüzgâr esiyor, kurtlar uluyordu. Karların üzerindeki kan. Gecenin ortasında bir kulübe. Pantolonunun içinde bacaklarının titrediğini hissetti. *Buna hazır değildi...* Çok erkendi.

"Onu kim buldu? Siz mi?"

Müdür onun sesindeki sarsıntıyı hissetmiş olacak ki afallamış bir şekilde Servaz'a baktı. Bir cinayet masası polisinin bu kadar duygusal olabilmesine şaşırmış olmalıydı. Bir an göz göze geldiler, dışarıdan bir korna sesi duyuldu.

"Hayır. Kat görevlisi buldu. Odanın kapısı aralıktı, müzik de sonuna dek açıktı. Müziğin sesi koridora yayılıyordu.... Garibine gittiği için kapıyı itip seslenmiş. Cevap alamayınca da... Bir de o kafa patlatan müzik olunca... opera..."

Opera sözcüğünü sanki bir delilikmiş gibi telaffuz etmişti.

"Opera mı?"

"Evet. CD kapağını yatağın üzerinde, hemen yanında bulduk. Neydi biliyor musunuz? Richard Wagner'in *Uçan Hollandalı* eseri. Hani şu genç bir kadın olan Senta'nın kendini falezden attığı sahne..."

Polisin ne demek istediğini anlamamış olması ihtimaline karşı, "İntihar sahnesi yani..." diye ekledi. Filmlerde olduğu gibi, polislerin sanattan bihaber, kütük tipler olduklarını düşünüyor olmalıydı.

Servaz'ın aklından da bir düşünce geçti. Burada müzikle karşılaşmıştı. Psikiyatri kliniğinde de müzik vardı, dört yıl önce dağda da müziği duymuştu... Kalbinin âdeta bir mengene içinde sıkıştığını hissetti. Göğsünün içinde ağırlaşmış, şişmişti. Kuvvetle atıyordu.

"Zavallı kat görevlisi ilerlemiş... önce ayaklarını görmüş..."

Müdürün anlatımı giderek dayanılmaz bir hal alıyordu. Kat görevlisi gencin yaşadıklarını yansıtır gibiydi.

"Sonra bacaklarını... basenini... İlk olarak karnındaki yara dikkatini çekmiş... Kendini âdeta doğramış, defalarca denemiş, karnı vıcık vıcık hale gelmiş ama hayati bir organa ulaşmayı başaramamış. Sonra içeri ilerledikçe, bileklerinin de son olarak boğazının da kesilmiş olduğunu görmüş... Bir cam parçası boğazına saplanmış olarak kalmış... Kan her yere sıçramış, yatağa, duvarlara, yerlere... Karyola başlığını değiştirmemiz gerekti. Kullanılacak durumda değildi. Üçgen şeklindeki cam parçasıyla önce

harakiri yapmayı denediği söylendi. Başaramayınca da boğazını doğramış."

Servaz bakışlarını boş yatağa dikmişti. Kat görevlisi gencin gözünden, sahneyi zihninde canlandırmayı deniyordu. Karında, bileklerde, boğazda çirkin yaralar... Saplanıp kalmış cam parçası. Kulak zarını patlatırcasına çalan bir opera eseri. Ölü bakışı, açık kalmış bir ağız. Kat görevlisi hâlâ kâbuslar görüyor olabilir miydi? Elbette görüyordu...

"Şu kat görevlisi genç, hâlâ burada çalışıyor mu?"

"Hayır, istifa etti. Yani aslında ertesi gün işe gelmedi. Onu bir daha hiç görmedik. Yaşadıklarından sonra, bizim elbette ki onu işten çıkarmak gibi bir düşüncemiz yoktu... Birkaç hafta sonra e-postayla istifasını gönderdi."

"Onu siz de gördünüz mü?"

Bir an duraklama oldu.

"Evet... Gördüm, evet. Kat görevlisi çocuk beni çağırdı."

Müdür daha fazla konuşmak istemedi. Servaz anlıyordu. Zaten ayrıntıları başka yerden de öğrenebilirdi.

"Odada CD veya MP3 çalar görmüyorum."

"Kendisi getirmiş. Televizyonda radyo ve televizyon kanalları var ayrıca müzik çalar yok."

"Kendi müzik çalarıyla mı gelmiş yani? Sırf hayatına son verirken o müzik çalsın diye mi?"

Müdür, daha ziyade bir polise yaraşır bir tonla, "O şekilde ölmek istemiş herhalde," dedi. "Bir otelde bu tür şeylerin bulunmayacağını biliyor olmalı. Kafasından o sırada neler geçtiğini kim bilebilir..."

"O zaman neden kendi evinde intihar etmesin?"

Müdür ona, *polis olan sensin, ben değil*, edasıyla baktı.

"Hiçbir fikrim yok..."

"Ne kadar zamandır otelde kalıyordu, biliyor musunuz?"

"Aynı gün gelmişti."

Kasıtlı bir seçim. O otelin bir anlamı vardı. Célia Jablonka'nın sahnelenmesinde öneme sahipti. Tıpkı opera eseri gibi... Asayiş masası bu ayrıntıları dikkate almış mıydı? Yoksa dava dosyasını bir çırpıda kapatmışlar mıydı? Otopsi işini kim yüklenmişti? Servaz o kişinin Delmas olmasını umut etti. Delmas öfkesi burnunda ama oldukça profesyonel biriydi. *Vaktiyle kendi de öyleydi...*

Nihayetinde çok önemli iki soru vardı; bir yıl sonra odanın anahtarını ona kim göndermişti? Ve ne amaçla?

9

Antrakt*

Ağacın dalından kopan yaprak arabesk figürlerle bir süre önünde süzüldükten sonra, ayakkabılarının ucuna, kaldırımdaki kirli karın üzerine düştü. Tüm yapraklar uzun süre önce düşmüşken, o tek başına bu zamana dek nasıl dayanabilmişti? Dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarası titrerken, zihninde aniden kendi kırılganlığının, kendi mücadelesinin allak bullak eden resmini gördü. Ruhu nihayet ilkbaharı görebilecek miydi?

Sonuna gelmiş sigarasını dudaklarından çekip yere attı ve omuzlarını kaldırarak, kırmızımtırak yaprağın hemen yanında topuğu ile ezdi. Tövbe eden bir tiryaki hareketi... *Sekiz ay*... Karşıya geçmeden önce, binanın girişindeki sıcak havaya sığınarak cep telefonunu çıkardı ve Delmas'yı aradı.

"Geçen yıl, Grand Hôtel Thomas Wilson'un bir odasında Célia Jablonka adında bir sanatçı intihar etmiş. Bir bilgin var mı?"

"Hıım..."

"Var mı yok mu?"

"Var. Otopsisini ben yaptım."

Servaz gülümsedi.

"Yani?"

"Yani, ne?"

---

* Opera eserlerinde ara. (ç.n.)

"İntihar mı değil mi?"

"İntihar."

"Emin misin?"

Adli tıpçı terslenerek, "Rastgele veya bilip bilmeden konuştuğumu gördün mü hiç?" diye çıkıştı.

Servaz daha kuvvetli gülümsemeye başladı.

"Yok görmedim."

"En ufak bir kuşku yok."

"Ancak itiraf etmelisin ki şu opera meselesi ve bir ayna parçası ile boğazını kesmesi..."

"Bak... Ne kadar inanılmaz gelse de o kız bunu kendi kendine yapmış. Kimseden yardım almamış. Nokta. İnsanların kendilerine neler yapabildiklerini bilsen... Yaranın tipi, bileklerinde zorlama izi olmaması... Biri onu boğazını kesmeye zorlasaydı, inan bana çırpınırdı... Toksikoloji analizleri, cam kırıkları, kan sıçramaları, sağ eldeki *ante mortem* yaralar... Ayrıntılar tam olarak aklımda değil, ancak her şey tutarlıydı. Zerre kuşku yoktu. Net ve açıktı."

"Toksikoloji analizinde ne çıkmıştı, hatırlıyor musun?"

"Evet. Yaklaşık on beş saat öncesinde bir uyku ilacı almıştı. Ayrıca kanında bir fili bile sersemletecek kadar sakinleştirici ve antidepresan vardı... Ama uyuşturucu çıkmadı. Bunu iyi hatırlıyorum çünkü kendine yaptıklarını görünce, ilk önce bir halüsinojen almış olabileceğini, sonrasında ise benzodiazepinlere bağlı bir dekompansasyonu düşünmüştüm... öncesinde intihar eğilimli düşüncelerle birlikte... Sen işe döndün mü?"

"E..."

"Bu hayır demek sanırım... Kabalık etmek istemem ama iki şeyi hatırlatmadan edemeyeceğim; bir, o davanın dosyası kapanalı çok oldu. İki, sen hastalık iznindesin ve sana bu tip bilgileri vermemem gerekir. O zavallı kıza ilgin neden? Tanır mıydın?"

"Bir saat öncesine kadar hayır."

"Peki, tamam. Anlatmak istemiyorsan anlatma. Ama zamanı geldiğinde birdenbire onunla neden ilgilendiğini ve tam olarak ne halt karıştırdığını bilmek isterim Martin."

"Sonra görüşürüz. Teşekkürler."

"Kendine iyi bak. Hazır olduğuna emin misin?"

Hazır mı? Ne için hazır, diye düşündü. Yalnızca birkaç bilgi toplamak istemişti.

"Dinle..." dedi. "Bu konuşmayı hiç yapmamış olalım, olur mu?"

Sessizlik.

"Hangi konuşmayı?"

Telefonu kapattı. Kız gerçekten de intihar etmişti... Delmas'ya kimse kül yutturamazdı. O halde o oda anahtarı, bir cinayet masası polisi olarak, neden ona gönderilmişti? İntihar onun alanına girmiyordu. Ayrıca neden o seçilmişti. Artık görevde değildi, rafa kaldırılmıştı, içindeki buhranın tedavisi için bir dinlenme evinde kalıyordu. Aylardır antrenman yapmamış bir boksör kadar verimsizdi. Dikdörtgen oda anahtarını cebinden çıkarıp "T" ve "W" harflerine, logosuna, ardından üzerinde mavi mürekkeple yazılmış "*Yarın 117 numaralı odada buluşalım*" yazısına baktı.

Diğer tüm yapraklar düşmüşken, dala asılı kalan ve eninde sonunda diğerleri gibi düşen yapraktan daha fazla bir anlam ifade etmiyordu. Kar ve kurt kâbusu, baş edemeyeceği güçler tarafından ezilen bir adamın minik trajedisi kadar anlamsızdı. Milyarlarca adamdan biriydi... Ama biri onu seçmişti. Her şeyden önce, bunun kim olduğunu bulması gerekiyordu.

10

Soprano

Christine, yanında alet çantası açık, kapısı üzerinde çalışan genç adamı izledi. Daha önceden silindir kilit sistemini değiştirmiş, yerine üçlü tiraj sistemli kilit ve kapı zinciri taktırmıştı. Şimdi de kapısına gözetleme deliği taktırıyordu. Çilingir ona en iyisinin eski kapısını, duvara kaynaklı kapı çerçeveli bir çelik kapıyla değiştirmesi olduğunu söylemişti ama Christine işi Alamo Kalesi'ne vardırma niyetinde değildi. Elimiz değmişken panik odası da inşa edelim...

Çilingiri genç bir adamdı, ancak tombul yüzü ve mavi tulumunun içindeki hacimli kalçası yağlı patates kızartması, hamburger ve dondurmayla beslendiğini ele veriyordu. Siyah, yağlı, uzun bir saç tutamı burnunun üzerine düşüyordu, boynunda ve yanaklarında hâlâ akneleri vardı.

"Hırsızların yüzde altmışı içeri girmeyi iki dakika içinde başaramadıklarında, yüzde doksan beşi ise üç dakika içinde başaramadığında vazgeçiyor. Yüzde altmış üçü kapıdan giriyor. Tecavüzlerin yüzde altmış beşinin kurbanın kendi evinde gerçekleştiğini biliyor muydunuz?"

Christine irkildi.

"Tecavüz mü? Tecavüzü nereden çıkardınız ki şimdi?"

Genç adam saç tutamını yana doğru atıp kahverengi gözlerinde, nazik bir küçümsemeyle baktı, "Hırsızlar bazen tecavüzcü de olabiliyorlar. Yani bu sandığımızdan daha sık görülen bir durum."

Neden bana bu saçmalıkları anlatma ihtiyacı duyuyor? Yeterince satış yaptı zaten. Başka şeyler satma peşinde...

"Satın almamı önerdiğiniz başka bir şey mi var?" diye sordu.

Genç adam işini bırakı, bir elini tulumunun ön cebine soktu ve bir broşür çıkardı.

"Bununla güvende olursunuz."

Christine broşürü açtı. Tam donanımlı bir alarm sistemi. Beş hareket dedektörü, üç manyetik dedektör, bir ışıklı, yüz yirmi desibel alarm, hepsi de bir uzaktan izleme merkezine bağlı... Alarmın tetiklenmesi durumunda, broşürde anlatılana göre, şirketle sıkı bir dayanışma içinde çalışan polis on beş dakika içinde kapının önünde oluyordu. Hatta hareket detektörleri içeri girenin fotoğrafını çekiyor ve hem kullanıcının cep telefonuna hem de merkeze gönderiyordu. Kuşe baskı çok güzel bir broşürdü, kaliteli renkli fotoğrafları ve açıklayıcı şemaları ile güven telkin ediyordu. Kuşkusuz saygın, zengin, tanınmış ve işleri yolunda giden bir şirket... Christine broşürü geri uzatarak, "Teşekkürler," dedi. "Ama henüz dairemi bir kaleye çevirmeye hazır değilim."

"Siz bilirsiniz. Broşür sizde kalsın. Olur da fikir değiştirirseniz... *Otomatik Portakal*'ı izlemiş miydiniz?"

Christine adamın dalga geçtiğini düşündü. Görünüşe bakılırsa geçmiyordu... "Kuşkunun giderilmesi prosedürü," diye cevapladı.

"Ha?"

"Güvenlik güçlerine haber vermeden önce, şirketinizin ***kuşkunun giderilmesi*** adı verilen bir prosedürü takip etmesi gerekiyor. Bu zorunlu. Önce konuta telefon etmesi, telefona cevap verilmesi durumunda parolayı istemesi, hat kesilmemişse içeri girildiğini dijital fotoğraflar veya video takibiyle teyit etmesi, elde edilen görsellerin kullanılabilir olması, içeri girenin aileden biri olmaması, yani kabaca kişinin kameraya el sallaması üzerine çoğun-

lukla, şirketiniz tüm bölgeye hizmet verdiği için yakında ya da uzakta bulunan bir çalışanını kontrol için gönderiyor. Çünkü usule uygun şekilde tespit edilen bir haneye giriş veya normalin dışında bir durum olmadan, güvenlik güçlerini seferber etmesi yasak. En iyi ihtimalle yarım saatin, polislerin veya jandarmaların müsait olma durumlarına göre, daha büyük olasılıkla bir ila iki saatin geçmesi gerek... Yani, polisin on beş dakika içinde kapıda olacağını anlatan reklamlarınız yalan... Yalan reklamın da yasalar tarafından öngörülen cezası var. Diğer yandan, kablosuz bir sistem olduğundan, tüm o zımbırtılarınızın devre dışı kalması yüz avroluk bir sinyal bozucuya bakar..." dedi göz kırparak. "Bu konu üzerine bir program yapmıştım."

Adamın ona hain ve sinsi bir şekilde baktığını gördü. Düşüncelerini okudu; "*Senin düşmanın eksik olmaz, kendini korumakla iyi ediyorsun, pis kaltak*" veya ona yakın bir şey... Arkasında telefonun çaldığını duyunca kaskatı kesildi. Tüylerinin diken diken olduğunu hissetti, beynindeki tüm tutarlı düşünceler kayboldu. Genç çilingir gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Kuşkusuz Christine'nin bakışlarında bir şeyler yakalamıştı. Christine istemeye istemeye, acele etmeksizin, mutfak tezgâhı üzerindeki telefona yöneldi. Telefon ısrarlı bir şekilde sessizliği yırtarak çalmaya devam ediyordu. Elini telefona âdeta zehirli bir yılana uzatırken olabileceği kadar isteksizlikle uzattı.

"Alo?"

"Christine?"

Tanıdık bir kadın sesi.

"Ben Denise..."

Christine derin bir oh çekti. Sonrasında ise, Denise'in onu neden arıyor olabileceğini düşündü. Böyle aniden, tam da bilgisayarındaki fotoğrafları görmesini takiben... Şu kafedeki baş başa fotoğraflar... Öfke ve kaygı karışımı bir dalgayla midesine kramp girdi.

"Denise mi? Ne oldu?"

"Christine, konuşmamız lazım."

Sesi çocukken, parmaklarıyla iki tarafından tutup kopana dek çekiştirerek eğlendiği lastiği düşündürüyordu.

"Hangi konuda? Gerçekten acil mi?"

"Evet... Sanırım evet."

Denise'in sesinde hem otoriter hem de düşmanca bir detay vardı... Christine derhal savunma pozisyonunu aldı. Bir şey olmuştu... Sinirlerinin elektrik çarpmış gibi gerildiğini hissetti.

"Ne oldu? Biraz daha açık söyleyemez misin?"

"Bunu gayet iyi biliyorsun."

Bu defa tarzı otoriteyi aşmış, bir suçlama, bir öfke, meydan okuma halini almıştı. Gérald ile olan ilişkisi hakkında mı konuşmak istiyordu?

"Seni hemen görmek istiyorum."

Christine içinin kaskatı kesildiğini hissetti. Bu sürtük kendini ne sanıyordu?

"Bak, neden bahsettiğini gerçekten bilmiyorum. Ancak benimle konuşma tarzın hiç hoşuma gitmiyor. O halde şimdi beni dinle... Zor bir gün geçirdim ve ... Gérald ile senin, onun ve benim hakkımızda konuşma niyetindeyim."

Söylemişti işte. Tepkisini bekledi.

"Yarım saat sonra Saint-Georges Meydanı'nda Walllace'da. Orada olmanı tavsiye ediyorum."

Aman Tanrım! O salak karı yalnızca emir vermekle kalmamış, bir de telefonu yüzüne kapamıştı!

Café Wallace çok kalabalık ve gürültülüydü. *Lounge* tarzı bir dekoru vardı; aşağıdan aydınlatmalı kabartma yalancı taş kaplama duvarlar, küçük kare koltuklar, akvaryumu andıran mavi renkli bir ışıkla aydınlatılmış bir bar. Müşterilerin yüzde sekseni üniversite öğrencisiydi. Inrock dergisinin en iyiler seçkisine yaraşır müzikler çalıyordu; Asaf Avidan, Local Natives, Wave Machines... Sydney'de, Hong Kong'da veya Helsinki'de bulunabilecek bir

mekândı. Kuşkusuz hayatlarını ekran karşısında geçiren gençler arasındaki süksesini de buna borçluydu.

Christine masaya otururken, gözlerini kısarak, "Selam," dedi. Burnunu bardağından kaldırmayan Denise, telefonda olduğundan daha gergin görünüyordu. Güzel yeşil gözlerini yavaşça yukarı kaldırmadan önce, fosforlu karıştırma çubuğu ile kokteylini karıştırır gibi yaptı. *Caipirinha*... Christine alkol için biraz erken olduğunu düşündü. Genç doktora öğrencisinin belki de cesarete ihtiyacı vardı. *Peki ne için?*

Christine, "Gördün mü?" dedi "İstediğin gibi, geldim. Nedir bu buluşmanın amacı? Telefondaki tarzının açıklaması nedir? Tüm bu gizem neden?"

Denise bakışlarını salonda dolaştırdıktan sonra, üzgün bir şekilde Christine'e yöneltti.

"Dün bizi enstitüde... yani Gérald ve beni, onun odasında... buldun..."

Christine midesindeki boşluğun giderek büyüdüğünü hissediyordu. Soğuk bir şekilde,

"'Yakaladın' diyecektin herhalde," diye onu düzeltti.

"Yakaladın, buldun, her neyse..." dedi Denise yeniden düşmanca bir ses tonu takınarak. "Düşündüğün gibi değildi. Hiç değildi. Biz orada iş için bulunuyorduk. O da ben de. O benim tez danışmanım ve..."

"Sağ ol, bunu biliyorum."

"...ve yalnızca benim tezim için değil. Dahası da var. Son derece hırslı bir proje üzerinde çalıştığımızı anlamalısın. GNSS sinyallerinin alımı için, yani uydudan navigasyon sistemleri için yeni bir çözüm önereceğiz," dedikten sonra konuyu takip edebildiğinden emin olmak için Christine'e baktı. "E... Yani mesela senin Amerikan GPS'in gibi. Şimdiye dek Amerikan GPS, Rus GLONASS ve Çinli Beidou vardı. 2005'ten bu yana Avrupa Birliği uzaya dört uydu gönderdi ve sistemi Galileo'nun yakında operasyonel olması bekleniyor. Bizim kullandığımız yöntem... Fourier

dönüşümün frekans çözünürlüğünün, konumlandırma reseptörü bünyesinde hesap yükünün aşırı artışına neden olmaksızın artırılmasını sağlayacak." "Kusura bakma" dercesine bir harekette bulundu. "Biliyorum, biliyorum... Kulağına anlamsız geliyor. Niyetim seni bilimsel terimlere boğmak değil, ancak çok önemli bir makale çıkarmak üzereyiz. O kadar önemli ki ION GNSS konferansı ödülünü alabiliriz. Uydu destekli navigasyon alanında dünyadaki en büyük, en seçkin konferans."

Sesi, bir tür gerginliği ele vermeye başlıyordu.

"Dışarıdan bakıldığında bunun gerçekten sıkıcı olduğunu biliyorum. Ancak, aslında, oldukça heyecan verici bir alan. Gérald ve ben, yaptığımız şeyden, yürüttüğümüz araştırmalardan büyük keyif alıyoruz. Bu eğitim Gérald'ın fikriydi ve gerçekten harika bir tez danışmanı..." dedi ve biraz durakladıktan sonra, "işte bu nedenle Noel günü olmuş olmamış umurumuzda değil... Birden aklıma bir fikir geldi ve bu fikrimi ona telefonda açıkladığımda çok heyecanlandı ve derhal enstitüye gelmemi söyledi," diye anlatmaya devam etti.

"Hıım..."

Christine bu laf kalabalığının altındaki gizli anlamı anlıyordu. *Kendi kendine senaryo yazmayı bırak şekerim. Sen anlamazsın, zira yetecek kadar zekân yok, yeterince akıllı değilsin, yeterince uzun bir eğitim hayatın olmadı... Bu, senin müstakbel kocanla benim ortak alanımız, senin asla erişemeyeceğin bir alan. O nedenle yol yakınken aklını başına toplasan iyi edersin güzelim...*

Christine etrafına bakındı. Orada bulunan öğrencilerden kaçı bilimsel alanda eğitim alıyordu? Uzay ve havacılık endüstrisinin bölgede on binlerce kişiyi istihdam ettiğini ve Rangueil Kampüsü'nün, çevredeki tüm araştırma laboratuvarları gibi, matematik, bilgisayar, evren, uzay ve havacılık bilimlerinde uzmanlaşmış en üstün seviyedeki binlerce öğrenciyi ağırladığını biliyordu. Denise'in bakışları yeniden ona dönmüştü. Bakışında artık kaygı ve gerginlikten eser yoktu, yalnızca itham ediciydi.

"Ama sen, kafanda durumu başka şekilde kurguluyorsun Christine. Güzelim diye, Gérald beni takdir ediyor diye, onunla iyi anlaşıyoruz diye... Kafana ne koydun bilmiyorum ama..."

Christine onun bu son cümlesini söyleyiş tarzından, müstakbel kocası ve Denise arasında var olabilecek entelektüel iş birliğine ve yakınlığa gönderme yapmasından hiç hoşlanmamıştı. Gérald'ın Christine'le onun arasında kıyaslama yapıp yapmadığını düşündü.

Bir şey daha vardı... Ama neydi? Aniden farkına vardı. *Denise ona Madeleine'i hatırlatıyordu...* İnkâr edilemez bir benzerlik vardı. Madeleine'in büyümüş, yetişkin olmuş, çocuksu hatlarını kaybetmiş, zarifleşmiş haliydi...

Bu düşünce onda tarif edilemez bir sarsıntıya neden oldu. Aynı zamanda da rahatlamıştı. Zira oraya gelirken başka bir şey olmasından endişe etmişti. Tam olarak ne mi? Masasının çekmecesinde bulunan ilaçlar gibi kötü bir sürpriz belki de... Gérald ve Denise arasındaki ilişkinin itirafı... Ne olduğunu bilmiyordu ama Denise'in sesini telefonda duyunca kötü bir hisse kapılmıştı.

"Denise," diye cevapladı. "Her şey yolunda. Seni temin ederim ki kafamda kurguladığım bir şey yok. Gérald'ın mesleğini ne kadar sevdiğini ve seni nasıl takdir ettiğini biliyorum. Bu gerçekten sorun değil."

Gerçekten mi? Bundan tam olarak emin misin?

Bunun üzerine Denise buz gibi bir sesle,

"O halde bunu açıklamanı rica ediyorum..." dedi.

Christine kaskatı kesildi. Denise kesik parmaklı eldiveninden çıkan parmaklarıyla, onun önüne doğru bir bilgisayar çıktısı ittirdi.

Tam o sırada garson gelerek mesleki bir heyecanla, "Merhaba, bir şey içmek ister misiniz?" dedi.

Christine ise Denise'e, "Nedir bu?" diye sordu.

Denise, öfke ile titreyen aynı sesle, "Ne olduğunu gerçekten anlamadın mı?" dedi.

Garson aceleyle geri çekildi. Christine kâğıda doğru eğildi. Metni okumak için e-postanın gönderen bilgisi kısmını atladı:

Sevgili Denise, oyununu tahmin etmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun... Erkeğimden uzak dur. Bu sana bir tavsiyedir.

İmza: Chris tırnaklarını çıkarıyor

Masa ve tüm salon dönüyormuş gibi hissetti. *Bu mümkün değildi... Olamazdı...* Metni ikinci defa okudu. Gözlerini kapattı. Yeniden açtı. Bir düşünce ile adeta yıldırım çarpmışa döndü; bu yaşadıklarının hiçbiri gerçek değildi.

"Bunu ben yazmadım..."

"Aman yapma Christine, rica ediyorum! Sen ve benim dışımızda, öfkelendiğin zaman Gérald'ın sana bu şekilde hitap ettiğini başka kim bilebilir?"

"Ne?" dedi başını şiddetle iki yana sallayarak. "Gérald bana böyle mi hitap ediyormuş?"

Denise ona bakıyordu. Yüzünde sabırsızlık ve aşağılama karışımı bir ifade vardı.

"Sanki bilmiyorsun."

"Ben... Olan biteni hiç anlamıyorum..."

Genç kadın düşmanca bir sessizlikle karşılık verdi.

"Denise, hiçbir şey anlamıyorum, seni temin ederim! Bunu sana ben yollamadım! Ne zaman aldın bunu?"

Bir an sessizlik oldu.

"Dün akşam."

Bu onun işiydi. Başka kim olabilirdi ki? İyi de hakkında bu kadar şeyi nasıl bilebiliyordu?

Denise, kalın kafalı bir öğrenciye konuşan bir öğretmen edasıyla, hecelerin üzerine bastırarak, "Christine," dedi, "gönderen kısmında senin e-posta adresin var. Bu e-posta senin bilgisayarından gönderilmiş. Bir de şu imza...Sence de biraz fazla değil mi?"

"Gérald'a bundan bahsettin mi?"

Denise temkinli bir bakış attı.

"Henüz bahsetmedim."

"Rica ederim, ona hiçbir şey söyleme."

"O halde bu e-postayı yazanın sen olduğunu kabul ediyorsun, öyle mi?"

Christine tereddüt etti. İnkâr edebilirdi. İnkâr etmeliydi. Paspastaki idrardan, radyoda olanlardan, polise başvurduğundan, arabasının ön camındaki mesajdan bahsedebilmeliydi... Ya sonra? Yaratacağı izlenimi kesinlikle biliyordu; dörtnala giden bir paranoid psikoz... Denise'i onu arkadaşlarına çekiştirirken hayal etti; *Zavallı kadın, tamamen kafayı yemiş, tımarhanelik, bana sorarsanız... Gérald onda ne buluyor anlamıyorum...*

"Evet," diye kabul etti.

Denise ona yüzünde şaşkınlık belirtilerinin tümüyle baktı. Christine kendini kıyafetleri soyulmuş, yargılanmış ve hüküm giymiş hissediyordu. Hepsi de göz açıp kapayıncaya dek olmuştu. Genç doktora öğrencisi kuşkuyla başını salladı. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Derken sarsılarak toparlandı. Christine onun aklından geçen düşünceyi tahmin ediyordu; *Talihime tüküreyim, bir manyağa denk geldim...*

Denise yavaşça, "Gérald'ı severim," diye söze başladı.

Bu beyanda öyle bir inanç vardı ki Christine "severim" yerine "seviyorum" koymak gerekip gerekmediğini düşündü.

"Hayır, aslına bakarsan onu çok severim," dedi yeşil gözlerini, meydan okurmuşçasına Christine'in gözlerine dikerek. "İyi biri ve harika bir danışman. Tekrar altını çizeyim; Gérald ile aramızda hiçbir şey yok. Ama onu çok severim, evet, bu doğru..."

Tamam anladık, bunu söylemiştin, başka şeye geç artık...

"Düşünüyorum da..." diye devam etti Denise.

"Nedir düşündüğün?"

"Ona uygun biri olup olmadığın..."

Christine yüzüne bir tokat çarpılmış gibi hissetti.

"Ne dedin?"

Denise sesinin tonunda değişiklik olmaksızın başladığı şekilde devam etti. "Kaldı ki aramızda bir şey olmuş olsa dahi, bu şekilde davranman normal değil. Bir psikiyatra başvurmalısın."

Christine tek bir kaşını bile oynatmadan, sanki biri "ekranı dondurmuş" gibi Denise'e bakıyordu. Söze başlamadan önce birkaç saniye öylece kaldı. "Buna nasıl cüret edersin?"

Sesini yükseltmişti. Yan masada oturan erkek öğrenciler, iki hoş hatunun arasında bir durum olduğunun bilincinde, bakmak için döndüler.

"Benimle hangi cüretle bu şekilde konuşursun?"

Sesinin doğrudan karın boşluğuna çarparak salona yayılan, kulağa şiddetle ulaşan, son derece saldırganlık taşıyan kuvvetli pes frekansı diğer bütün seslerden ayrıldı. Başlar bulunduğu tarafa doğru döndü. Denise geri adım atarak, "Kusura bakma. Neticede üzerime vazife değil," dedi.

Genç kadın, "teslim oldum" anlamında ellerini yukarı kaldırmıştı.

"Gérald kendi hayatına karar verebilecek yaşta..."

Çok geç güzelim. Christine eski şiddetli öfkesinin geri dönüşünü hissetti. Artık o öfkeyi susturmayı düşünmüyordu. Hem de hiç...

"Aynen öyle. Senin üzerine kesinlikle vazife değil. Mademki eteğimizdeki taşları döküyoruz, şunu da diyeyim... Seni bir doktora öğrencisi için biraz aşırı hevesli buluyorum." "Doktora öğrencisi"ni vurgulayarak söylemişti. "Biraz fazla aşırı... nasıl denir... yapışkan. Anlıyor musun?"

Christine bir an öylece durup dik dik baktı. Denise cevap veremeyecek kadar kasılmış görünüyordu.

"O halde benden sana bir tavsiye... Kendi işine bak... tezinle ilgilen. Yalnızca kendi boktan tezinle. Ben Gérald'dan senin danışmanın olmayı bırakmasını istemeden, bitirmeye bak..."

Ayağa kalktı.

"Erkeğimden uzak dur!"

Christine, çıkarken arkadaki masada oturan kısa boylu bir adama bir metreden daha yakın bir mesafeden geçti. Adam gazetesini kapayıp köpüklü birasını dudaklarına götürdü. Christine uzakla-

şırken arkasından baktı. Kısa boyluydu, şaşırtıcı, hatta gülünç bir şekilde kısaydı. Bir metre altmış beş santimetre kadar... Bir erkek için, alaylara, gizli sırıtmalara ve küçümseyen bakışlara maruz kalmasına neden olabilecek bir boy... Yine de kaslı gövdesi, ince beliyle yapılı bir bedene sahipti. Ne var ki başı ona bu konuda pek yardımcı olmuyordu... Neredeyse kadınsıydı. Zarif bir burun, kalın dudaklar, çıkık elmacık kemikleri... Yüzünün geriye kalan hatları da kadınsıydı. Ancak kaşı neredeyse yok gibiydi, aksine beyazımtırak sarı, uzun kirpikleri vardı. Tamamen sıfıra vurulmuş kafatası bile, bir genç kadınınki gibiydi. Kadınsı olmayan tek yanı bakışıydı; bir hiçliğe açılan iki pencereyi andıran, yavan ve boş bakışlı kocaman gözler... Ne belirgin bir şekilde düşmanca ne de delici, yalnızca boş bir bakış...

Gri bir tişört ve siyah kapüşonlu bir üst ile hâkî yeşil bir parka giymişti. Kısa boyu ve efemine görünümü ile etrafındaki öğrenciler arasında hiç dikkat çekmiyordu. Belki biraz yaşı dışında... Onlardan birkaç yaş büyüktü.

Yavan bakışlı gözleriyle basenlerini, kalçalarını, sırtını, kadın bedeninin tüm kıvrımlarını ve kavislerini inceleyerek, Christine'i kapıya dek takip etti. İncelemesinden tatminkâr bir şekilde, dudaklarını soğuk birasına batırdı. Kafede bulunan erkeklerden hiçbirinin onun gibi hareket etmemiş olduğuna dikkat etti. Diğerleri başkalarının işine karışmamaya gayret gösteriyordu. Bu ülkedeki insanların çoğunun, melekler veya harem ağaları gibi, kafa karıştırıcı bir saflıkta olduklarını düşündü. Her gün karşılaştıkları kişilerden bihaberlerdi, bu dünyada var olan büyük ve küçük cehennemler, gerçek acılar, işkence, can çekişme, ağacın kovuğundan akan bir öz su gibi durdurulması imkânsız gözyaşları, beynin acı ile yırtılıp paramparça olduğu an hakkında zerre bilgileri yoktu. Bu son düşünce üzerine kadınsı dudaklarında bir gülümseme belirdi... İdrar, bok ve ter kokan bir mahzende damla damla akan zamandan, gömleği kusmuğa ve kana batmış halde, aniden, ancak aşırı geç kalmış olarak cehennemin var olduğunu

ve bu dünyada bulunduğunu anlayan, cehennemin kapısından son anda dönen, cehennem hizmetkârlarıyla sokakta veya metroda, farkına dahi varmaksızın karşılaşan insanlardan da habersizlerdi...

Memleketinden bir şairin mısralarını hatırladı;

Donmuş su daha kara,

Ölüm daha saf, acı daha tuzlu,

Ve dünya daha gerçek, daha ürkünç.

Dikkatini ikinci kadına verdi. Şeytani bir güzelliği vardı, ancak oldukça solgun görünüyordu. Alt dudağını ısırmıştı, gözleri dalgındı. Masayı yeni terk etmişti. Aşırı öfkeli görünüyordu.

Harika, her şey öngörüldüğü gibi cereyan etmişti. Hatta biraz fazla kolay olmuştu. İkincisinin çekip gitmesine izin verdi. Hedefi o değildi.

Hedefi önden çıkandı. Sesini yükselten, müşterilerin dikkatini üzerine çeken... *Christine Steinmeyer.* Ona adres bilgisi ve bir dolu ayrıntıyla birlikte verdikleri isim buydu. Kadife pantolonunun üzerinden sertleşen organını sinsice sıktı. Christine Steinmeyer'i, ona ileriki günlerde yapacaklarını düşünmek sinirlerini uyarıyordu. O kadının kendini nelerin beklediğinden haberi bile yoktu...

Üstelik yaptıkları için para da almıştı; her dönemde, her yönetim rejiminde, onun gibi, yetenekli ve çalışkan pratisyenler, itiraf uzmanları için çalışmıştı. Karşısına kim getirilirse getirilsin, her ne koşulda, her ne donanıma sahip olursa olsun, itiraf elde ederdi. Bir defasında, uzun zaman önce, bir adama, Amsterdam'daki modern dairesinin mutfağında, sanatına uygun donanımları olmadan işkence yapmıştı. Elleri boş gelmişti, boyu bir doksana yakın olan sarışın Hollandalı ona kapıyı açtığında, dudaklarında aynı küçümseyen gülümsemeyi görmüştü. Yirmi saniye içinde, o dev adam iki dizinin çapraz bağları kopmuş halde yerdeydi. İki dakika sonra ise, ayak bilekleri acılı kramplara neden olacak şekilde burkulmuş, ağzı son derece dayanıklı bir yapışkan bant ile kapatılmış vaziyette bir sandalyede oturuyordu. Ziyaretçisi müzik çaların sesini yükseltmişti ve Ian Gillan *Child in Time*

ile daha da güçlü viyaklamaya koyulmuştu. İlk önce, kahvaltı zamanı olması nedeniyle dolu olan kahve makinesinin sürahisini eline almış, kaynar sıcaklıktaki kahveyi uzun sarışının kafatasına, saçlarına, yüzüne boşaltmıştı. Elektrikli fırının ocakları ısınınca, ellerini sıra ile ocağın üzerine bastırmıştı. Ardından bir fırın içi yağ çözücü sprey (velhasıl sodyum hidroksit) bulmuş, göz kapaklarını ayırmış ve kornea üzerine bolca boca etmişti. O aşamada uzun sarışının dudaklarındaki aşağılayıcı gülümseme kaybolalı çok oluyordu... Yalnızca beyazı görünen, yaşla dolmuş gözlerle, ağzındaki bandın altından haykırmaya çalışıyordu. Altı defa kadar bayılmış, kovalar dolusu buzlu suyla ayıltılmıştı. Ama dayanıklı, derisi kalın bir tipti. *Kanonieri kurdi* için çalışan bir Hollandalı tahsildardı. *Gürcü orospu çocukları*... Ayrıca sevgi dolu, şefkatli iyi bir aile babasıydı. Ailesini Delft'e bırakmıştı. Nihayetinde, banyosunun kapısının üzerine monte edilmiş egzersiz barına ayaklarından asılan tipin altında geriye terle, kanla ve idrarla karışık bir göl kalmıştı. İşkencenin sona ermesi için, karısını ve çocuklarını feda edecek duruma gelmişti. Ian Gillan o sırada *Speed King*'i söylüyordu ve muhtemelen sarışının adamın kalbi de müzikle aynı tempoda atıyordu.

Kadınsı suratlı, kafatası pürüzsüz sıfır tıraşlı kısa boylu adam birasını bitirdi. Kimse ona dikkat etmiyordu. Bu ülkenin insanları pek meraklı tipler değildi. Gözleri sürekli olarak tabletlerin ve cep telefonlarının ekranlarında, başkalarının bakışlarından kaça kaça, zombi gibi hareket eder olmuşlardı. Oysa dikkatlerini celp edecek birkaç ayrıntı vardı. Evvela, çenesinin altındaki soluk çizgi. Sonra dövmeleri... Yakasının sağ tarafından taşan bir dövmenin, kısmen görünse de Rus ikonlarındakilere benzer bir üzgün Meryem yüzü olduğu anlaşılıyordu. Soyunuk olsaydı, dövmenin boynundan meme ucunun yerinde bir yara izinin olduğu göğsüne dek, Çocuklu Bakire, Ortodoks kubbeleri, yıldızlar, kafatasları figürleri ile devam ettiği görülebilirdi... Her figürün bir anlamı vardı. Örneğin Çocuklu Bakire; çocuk çok küçük yaşta

hapishane ile tanıştığını, Meryem ise klanına olan bağlılığını sembolize ediyordu. Yıldızların noktaları hapiste geçirdiği günlerin sayısıydı. Diz kapaklarındakiler ise hiçbir kimsenin karşısında diz çökmeyeceğinin ifadesiydi...

Bir ticaret gemisinde yaşadıklarını hatırlıyordu. On sekiz yaşındaydı. Murmansk ve Dudinka arasında çalışan bir nakliye gemisi olan *Alexandre Loujine*, Yenisey Irmağı ağzında, hava durumunun ansızın değişmesi yüzünden buzların arasında sıkışmıştı. Olumsuz hava koşulları nedeniyle, kar kırıcıyla kurtarma işlemi gecikmişti. Denizcilerin gemide üç gün, üç gece daha fazla kalmaları gerekmişti. Arktik gece, kar ve buz kaosu gemilerinin etrafını sarmışken, yemek masasında denizcilerin anlattıkları kulaktan kulağa yayılan hayalet hikâyelerini anımsıyordu. Anlattıklarına göre buz kütlelerinin üzerinde kol gezen hayaletler, gemileri buza sıkışan denizcileri gece uykularında ziyaret ediyor, akıllarını kaçırmalarına neden oluyordu. Hayaletlerin seslerini, deniz kızlarının şarkıları gibi dinleyen denizciler, buzullara dek peşlerinden giderek kayboluyor, sabah yatakları boş bulunuyordu. Öylesine küçük, genç ve kırılgandı ki yaşlı denizciler kuşkusuz bütün bunları onu korkutmak için anlatıyorlardı. Son derece iri kaslı kollara sahip, sakallı şişko bir adam olan makine teknisyeninin, diğerlerinin gönderdiği makine odasında onu kıstırdığını, sevimsiz gülüşünü, etraflarındaki makinelerin gürültüsünü, o çam yarmasının kendisine soyunmasını ve dizlerinin üzerine çökmesini emretmesini, ince bedenindeki tüm bir hayatı, çok küçük yaşta hapishaneyle tanışmakla kalmayıp daha on sekiz yaşında katil olduğunu anlatan dövmeleri görerek şaşırmasını, hafif bir endişeyle "Gerçek mi bu dövmeler?" diye sormasını hatırlıyordu. Bu soruya cevap vermemiş, gülümsemekle yetinmişti. Çam yarması "Tamam, artık yukarı çıkabilirsin," demişti ve bu ağzından çıkan son sözler olmuştu. Kısa üçgen bıçaklı bir hançeri âdemelmasına sokuvermiş, gırtlağını yararak ses tellerini kesmişti. Adam hayatta kalmayı başarmış, ancak Dudinka liman polisinin sorgusunda

haliyle ifade verememişti. Saldırganın adını bir kâğıda yazmayı da reddetmişti. Konuşma isteğini kaybetmesi için, onun makine dairesinin karanlığında parlayan, karanlık, donuk gözlerinin zihninde yeniden canlanması yetiyordu.

Kısa boylu genç adamın ellerinin dış yüzeyleri, el tarakları ve parmakları da dövme kaplıydı. Işıkla aydınlanan eliyle gazetenin yanında duran yaldızlı dolma kalemi kavradı ve gazeteyi açtı. Boş bir alan bulup hızlıca bir resim çizdi. Otuzlu yaşlarda bir kadın portresiydi. Oldukça benziyordu. Başına dikenli telden bir taç çizdi ve alnına şunları yazdı;

Chris tırnaklarını çıkarıyor

Sayfayı kapattı ve gazeteyi çıkarken masada bıraktı.

11

Crescendo*

Ertesi gün Servaz herkesten önce uyandı. Yemekhaneye inerken bina derin uykudaydı. Yemekhane bomboştu. Saat sabahın 7.00'siydi. Kalanların birçoğu uyku düzeni bozukluğu çektiği için uykuya olan ihtiyaçlarını sabah telafi ediyorlardı.

Servaz bir fincan kahve doldurdu. Bir ölçek krema aldı ve masalardan birine yerleşti. Yalnız olmaktan hoşlanıyordu. Sessizliği seviyordu, yakınmaları dinlemekten bunalmıştı. Kaoslarla, travmatik tecrübelerle dolu bir yaşamın yıprattığı, göçerttiği bu polislerin neredeyse tamamı geçmişlerini yad ederek ah vah ediyordu. Servaz, o merkeze gelişinden beri kendini sürekli olarak ılık bir nostalji banyosu içinde hissediyordu.

"Sıcak bir kruvasana ne dersiniz?"

Başını çevirdi. Élise mutfağın kapısında dikiliyordu. Servaz ona gülümsedi. Élise'in o binadaki tek normal kişi olduğunu düşündüğü zamanlar olurdu. Küçük, esmer bir erkek çocuğu hemen yakınına gelip okul çantasını açtı. İçinden bir defter ve keçeli kalemler çıkarıp masanın üzerine yaydı. Élise de yanlarına geldi. Servaz'ın önüne koyduğu sıcak kruvasanları bıraktı ve masanın karşı tarafına oturdu. Çöreklerin kokusunu içine çeken Servaz'ın ağzı sulanmıştı. Élise, "Erkencisiniz?" dedi.

---

* Müzikte, ses yüksekliğinin kademe kademe artması. (ç. n.)

Servaz, mis gibi tereyağının lezzeti hissedilen çörekten büyük bir parça ısırırken, "Şehirde işim var," diye cevapladı.

Élise afallamış bir şekilde, "Ne dediniz? Duyamadım..." dedi.

Aracının ön camındaki buzu kazıdı, üzerine sıcak su döktü ve kaloriferi sonuna dek açtı. Direksiyon başına geçince, park alanından dikkatli bir şekilde ayrıldı. Tuzlama kamyonu geçmemişti. Şiddetli rüzgâr tarlalardaki karı asfaltın üzerine üflüyor, kar asfaltın üzerinde dönerek dans ediyordu. Beyaz ovanın içinden ilerleyerek A66'ya çıktı, sonra A61'e geçerek, Toulouse'a doğu tarafından girdi.

Cenevre Savcısı Hirtmann'ı düşünüyordu. Kâbusların kahramanı adam... Marianne'ı kendisinden koparıp alan adam... Sağduyulu düşünebildiği zamanlarda, artık onun adını hiç duymayacağını, Hirtmann'ın muhtemelen Latin Amerika'nın veya Asya'nın belalı bir mahallesinin sokağında ölmüş olduğunu düşünüyordu... Yapılacak tek şey unutmaktı. Yani en azından unutmuş gibi yapmak... Gün içinde bu zor işi başarabiliyordu, ancak akşam bastırmaya, zihninin içindeki en arka odalardaki ışık kararmaya başlayınca düşüncelerinin kasvetli mengenesi içinde sıkışıyor, ruhu dehşetle inliyordu. Vaktiyle dehşet verici bir suç dosyasının soruşturmasını yürüttüğünde, evine döndüğünde karanlıklara karşı tek antidotu olan sevgili Malher'ini bulur, her şey yerli yerine otururdu. Ama Hirtmann ondan bu mabedi bile almıştı. İsviçreli adam da onun gibi Avusturyalı bestekârın hayranıydı. Müzik yükseldiğinde, Wargnier Enstitüsü'ndeki o hücrede, aralarındaki tehlikeli ruhsal yakınlığı aniden ortaya çıkaran garip benzerlik... İsviçreli yeniden gözlerinin önünde beliriyordu; yakası açık tulumu içindeki sıska, uzun bedeni, altından damarları seçilebilen cildi ve bilhassa da göz kapaklarını asla kapatmayan, elektroşok silahı gibi elektrik yüklü bakışı... Julian Hirtmann'ın içini bir saniyede okuyuşu, deşifre edişi... Düşüncelerini tahmin edişi... Servaz kendini bir başkasının karşısında öylesine çıplak nadiren hissetmişti.

Irène Ziegler'in Yeni Delhi'den gönderdiği bir kart almıştı. Jandarma subayı, Uluslararası İş Birliği İdaresi bünyesinde iç güvenlik ataşeliği görevini üstlenmişti. Sınır ötesinde doğan, terör, siber suç, uyuşturucu trafiği gibi çeşitli tehditlerin ülke içindeki soruşturmalarıyla görevli, doksan üç elçiliğe dağılmış iki yüz elli polis ve jandarmadan oluşan bir ağın mensubuydu. Kartta sadece iki cümle yazıyordu;

Onu hâlâ düşünüyor musun? Ben düşünüyorum.

Servaz, Ziegler'in bu göreve İsviçrelinin bir gün izini bulmak gibi gizli bir umutla başvurmuş olabileceğini düşünüyordu. Kullanımına sunulan bilişim sistemlerini ve lojistik imkânları bu amaç uğruna kullanıyor olmasından kuşkulanıyordu. Disiplin nedeniyle sürüldüğü o kırsal kesim tugayında yaptığı gibi... Okyanusu kaşıkla boşaltmaya çalışmak gibi bir şeydi bu yaptığı...

Servaz şehre vardığında, önce Grand-Rond, sonra Capitole yoluna yöneldi. Sokaklar karla dolup taşıyordu. Kaldırımlar asfalttan güçlükle ayırt ediliyordu, araçların üstleri beyaz, kalın bir yorgan ile örtülüydü. Aracını yer altı otoparkına bırakıp Capitole Meydanı'ndan karşıya geçti. Bir kahveye daha ihtiyacı vardı. Belediye binasının karşısındaki kafe-barda beklerken, iki kahve içti. Birileri gazetede bir makaleyi yuvarlak içine almıştı, gayriihtiyari göz attı. Pléiades-1 B uydusu, ilk görsellerini Toulouse Uzay Araştırma Merkezi'ne başarıyla göndermişti. Makalede, uydunun 2 Aralık günü, UTC saatine göre göre 2.02'de bir Soyuz tarafından gönderildiği anlatılıyordu. Uydu tarafından alınan ilk görüntüler, Paris, Bora-Bora Adası, Arizona'daki Tucson Karargâhı ve Gizeh Piramitleri'ydi. Servaz, o makaleyi işaretleyenin bölgedeki havacılık ve uzay sektöründe çalışan binlerce kişiden biri olabileceğini düşündü.

Saat 9.30'da Capitole Meydanı'nı bir buz pistine dönüştüren kar ve çamur içinde bata çıka yürümeye koyuldu. Güney rüzgârı, binaların cephelerinde tümsekler halinde biriken kar tozlarını koparıyor, kızıl tuğlalara çarpıyordu. Toulouse'da hiç böylesine kış

sporlarına yaraşır bir ortam görmemişti. Karın sokaklara döne döne inişinde, sessizliğinde onu çocukluğuna götüren bir şeyler vardı. Sanki Quebec'te gibiydi. Neyse ki Charlène Espérandieu Sanat Galerisi iki adım ötede, Pomme ve Saint-Pantaléon caddelerinin birleştiği köşedeydi. Camlı kapılar önünde ıslık çalarak açıldı ve ayakkabısının tabanları sarı parkeler üzerinde ıslak izler bıraktı. Kimsecikler yoktu. Spotlar ile aydınlatılmış duvarlar çıplaktı ve muhtemelen içinde bir sonraki serginin eserleri bulunan kocaman kartonlar oraya buraya bırakılmıştı.

Servaz, ara kata spiral halinde tırmanan, dar metal merdivenin bulunduğu arka tarafa doğru yöneldi. Üst kattan topuk sesleri geliyordu. Ağırlığı altında titreşen metal basamaklardan yukarı çıkarak başını ilk katın girişinden uzattı. Önce bir çift topuklu, uzun bordo çizme, kot pantolonlu ince bacaklar, ardından henüz üzerinden çıkarmadığı gri parkasını, nihayetinde ise asimetrik bir şekilde yüzünün bir tarafına dökülen, katlı kesimli kızıl saçlarını gördü.

"Martin?"

Kadın kırklı yaşlara geliyordu ama on yıl daha genç gösteriyordu.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Gördüğün gibi kendimi çağdaş sanata verdim."

Kadın gülümsedi ve merdivenin ağzından dışarı tamamıyla çıkmakta olan Martin'e, "İyi görünüyorsun..." dedi. "Seni o kasvetli yerde en son gördüğümde, bir zombiyi andırıyordun."

"Ölüler arasına dönüş..."

Kadın sanki kendisini inandırmaya çalışıyormuş gibi, "Gerçekten seni iyi gördüm..." diye tekrar etti.

"*Non venit ad duros pallida Cura Toros,* Solgun dert, sert yataklara yaklaşmaz."

"Sen ve Latince sözlerin...Bu çok..."

Charlène onu yanaklarından öptü ve parmaklarını koluna coşkulu bir şekilde bastırdı.

"Bu çok güzel haber."

Hâlâ soğuk olan yanağı kadının yanağıyla biraz uzun temas etmişti. Servaz, onun hafif parfümü ve saçının kokusuyla sarmalandı. Soğuk yanaklarını kızartmış, bakışlarını ışıldatmıştı. Hâlâ eskisi gibi çok güzeldi.

"Evine döndün mü yoksa hâlâ orada mısın?" diye sordu kadın.

Servaz, "Karnım doyuyor, çamaşırım yıkanıyor, o kadar kötü sayılmaz..." diye cevapladı.

"Seni gördüğüme sevindim Martin. Seni böyle gördüğüme sevindim. Ancak yalnızca beni görmek için gelmedin, öyle değil mi?"

"Doğru..."

Charlène parkasını portmantoya astı, arkasını döndü ve salonun diğer ucunda, aynı zamanda aşağı kattaki galerinin girişi görevini gören yarım daire şekilli açıklığın üst parçasının önünde bulunan masasına doğru yürüdü.

"Célia Jablonka ismi sana tanıdık geliyor mu?"

Yüzünü dönmeksizin başını çevirdiğinde, Servaz onun kızıl dalgalı saçlarının açıkta bıraktığı zarif boynunu ve profilini görme fırsatı bulmuştu.

"Geçen yıl intihar eden sanatçı mı? Evet. Ölümünden kısa bir süre önce eserlerini sergilemiştim."

Charlène bu defa Servaz'a doğru döndü ve ellerini masasına dayayarak âdeta delici bir bakış attı.

"Yalnızca ölülerle ilgilenmekten bıkmadın mı?"

Sözün altındaki ikinci anlamın bilinçli olmadığını, Charlène'nin onun yalnızca mesleğinden bahsetmek istemiş olduğunu düşünmeye çalışsa da acısı bir anda uyanmıştı.

Hazır değildi...

Dinlenme evinden ayrılırken, buhranlarını orada bıraktığına inanmıştı ama yorgunluk, kuşku ve bıkkınlık paçasını bırakmıyordu.

"Bana ondan bahsetsene..." dedi Servaz. "Nasıl biriydi? Şey miydi... depresif biri mi?"

Charlène meraklı bir bakış attı.

"Esprili, düşündüğünü söyleyen bir kadındı... Çok yetenekliydi."

Charlène küçük oturma köşesi ve çalışma masası dışında geniş salondaki tek mobilya olan küçük bir kitaplığa yöneldi ve kalın, gösterişli bir katalog çıkardı.

"Al, bak..."

Servaz yaklaştı. Üzerinde *Célia Jablonka veya Yokluk Sanatı* yazıyordu. Charlène kapağını açıp kuşe kâğıttan sayfaları çevirmeye başladı. Evsizlerin, on metrekare alanda beş kişi yaşayan Afrikalı ailelerin fotoğrafları vardı. Acil yardım ekipleri tarafından götürülen, soğuktan ölmüş bir adam, bir sokak köpeği, çöpleri karıştıran kirli bir çocuk, metroda dilenen başka bir çocuk... Ve karşıtı olarak yiyeceklerle dolup taşan süpermarket reyonları, yüksek teknoloji ürünleri, oyuncaklar, indirimdeki giysiler, cayır cayır yanan yeni otomobiller, sinema önündeki kuyruklar, dolup taşan zincir restoranlar, vitrinlerdeki video oyunu yığınları, yan yana sıralanmış benzin istasyonu pompaları, dolup taşan çöpler, atık alanları, yakma merkezleriyle dönüşümlü olarak sunuluyordu.... Mesaj açıktı, temeldi, derhal alınıyordu ve düşünmeye ihtiyaç yoktu.

"Sofistike, ince ifadelerin her türlüsünü reddediyordu. Sanatının bir estetik veya katartik işlevinin olmasını reddediyordu. Onun aradığı tam aksiydi. Mesaj vermek. Mesajı perdelemeden sunmak."

Servaz burun kıvırdı. Sanatsal düşünceleri dinlemeye gelmemişti. Ayrıca o uluslararası gotik tarzını seviyordu.

"Bu fotoğraflar nerede çekilmiş?"

"Sokakta. İşgal edilmiş bir binada. Serginin bir kısmı orada gerçekleştirilmişti. Célia ziyaretçilerin bakmakla yetinmemelerini arzu ediyor, onları fotoğrafın içine sokmak istiyordu. Serginin sonunda, ziyaretçiler ziyaretlerine bu binada devam etmeye davet ediliyordu. Célia onların işlerini kolaylaştırmak için yol boyunca küçük afişler asmıştı."

"İlgi görüyor muydu?"

Bu defa burun kıvırma sırası Charlène'deydi.

"Pek sayılmaz... Gözü pek birkaç kişi sonuna dek gitmişti ama benim galerime gelen insanlar, nasıl desem, halk arasına inmekten pek hoşlanmaz..."

Servaz başını salladı. Charlène'in, hem galerisine gelen insanlar hem de genel anlamda modern sanat dünyası hakkında ne kadar uyanık ve bilinçli olduğunu biliyordu. Birçok defa ona sanat dünyasındaki opaklıktan, milyonlarca dolar ve avroyla beslenen spekülasyon balonundan, danışıklı müzayede satışlarından, halktan toplanan vergilerin müzeler tarafından altın fiyatına satın alımlarla israf edildiğinden bahsetmişti. Tüccarlar, galeri sahipleri ve satış salonları arasındaki anlaşmalarla koleksiyonların fiyatları şişiriliyordu; tüm bu yasadışı uygulamalar başka bir alanda olsa işleyene cezaevinin yolunu gösterebilecek suçlardı.

"Onun hakkında konuşabilecek en doğru kişi olduğum söylenemez," diyerek özür diledi. "Onu pek yakından tanımıyordum. Ancak sergi sırasında çok sohbetimiz oldu ve... Sanki giderek karamsar biri oluyor gibiydi. Başlangıçtaki heyecanını yavaş yavaş kaybediyordu. Hatta son zamanlarda tüm yaşama sevincini kaybetmişti. İşte zaten bu nedenle intiharına pek şaşırmadım."

Servaz pürdikkat kesilmişti. Bu bilgi tek başına ele alındığında intihar tezini destekliyordu. Ancak, rahatsız edici bir şeyler vardı. Bunları kendi kendine kurguluyor olabilir miydi? Dört elle sarılacak bir şeyler mi arıyordu? Asıl olanın gözden kaçtığı bir soruşturmayı araştırmak güzel bir fırsat olabilir miydi? Hipotezini dayandırabileceği hiçbir delil yoktu. Otel anahtarı dışında...

"İlişkiniz sırasında onda değişim hissettiğini söyledin değil mi?"

"Evet."

"Ne kadar devam etti?"

"Onunla intiharından dokuz ay kadar önce, galeride sergi açmak istediğinde tanıştık..."

"O sırada nasıldı?"

Charlène kaşlarını kaldırdı ve "Hiç öyle intihar edecek bir ruh hali yoktu... Enerji, heyecan doluydu, bir yığın projesi vardı,

dakikada on fikir çıkarıyordu! Sonlarına doğru ise hiçbir şey umurunda değildi. Dalgındı. Aynı şeyi durmadan tekrarlamak gerekiyordu... Hayalet gibiydi," dedi.

Servaz kendi kendine o zaman aralığında neler olmuş olabileceğini sordu. Célia Jablonka birkaç aylık bir süre içinde depresyonun pençesine düşmüştü. İlk defa mıydı? Yoksa eski bir depresyon nüksetmiş olabilir miydi?

"Şu yerin adresi var mı sende?"

"Bütün bunları neden bilmek istiyorsun?"

Bu soruyu onun da kendine sorması gerekiyordu. Tam olarak ne arıyordu? Célia Jablonka'nın intiharı onun alanı değildi ve dosya uzun süre önce rafa kaldırılmıştı. Plastik oda anahtarını cebinden çıkararak, "Evvelki gün bunu posta kutumda buldum," dedi.

"Nedir bu?"

"Célia Jablonka'nın intihar ettiği otel odasının anahtarı."

Charlène anlam veremeden baktı.

"Kim bırakmış belli mi?"

"En ufak bir fikrim yok."

Servaz ortağının eşinin gözlerinde giderek artan bir şaşkınlık okudu.

"Bu ürkütücü değil mi sence?"

Kemerli kapının önünde durdu. Kapının üst kısmında, üzerinde "Öz yönetimli sosyal merkez. Talep, yardımlaşma, öz yönetim" yazan bir pankart asılıydı. Giriş katındaki pencere boşlukları duvar örülerek kapatılmıştı. Binanın vaktiyle daha görkemli günlerine şahitlik etmiş olan cephesi, rengarenk duvar resimleriyle kaplıydı ve en azından bir hikâyeyi anlatıyordu; fırtınanın ortasında denizi geçmekte olan bir göçmen gemisi, dikenli teller, kör edici parlaklıkta projektörler, köpeklerin eşlik ettiği bekçiler, revolver donanmış cübbeli hakimler, coplarını havaya kaldırmış çevik kuvvet polisleri, harabeler ortasında futbol oynayan çocuklar...

Servaz, yabani otların yerlerinden oynattığı taş kaplı avluya girdi ve dip taraftaki, yanına bisikletlerin ve otomobillerin park edildiği dış merdivene yöneldi. Camlı kapıdan içeri girdiğinde, binanın hayat dolu olduğunu hissetti. Çocuk çığlıkları, onları azarlayan annelerin bağrışları, duvarlar üzerinde çocukça çizimler ve afişler, duvara monte edilmiş askılara asılmış mantolar, sesler, gülüşmeler, dört bir yandan gelen ayak sesleri... Sarı duvarların üzerindeki afişlerde "Polis kontrol eder, mahkeme hapseder", "Sınır dışı edilmelere karşı, toplu direniş, sosyal savunma, mücadele şekilleniyor", "Bizi susturamayacaklar!", "Belediye başkanı orospu çocuğu!" yazıyordu. Bu ülkede isyana gebe bir hava hâkimdi, yeraltında düşünce akımları kaynıyor, toplumun bir kısmının boyun eğişini dengeliyordu.

Arkasından genç bir kadın yaklaşarak, "Ne aramıştınız?" diye seslendi.

Servaz yüzünü kadına döndü. Karşısında, ağzında esrarlı bir sigara, kafasında Jamaika tarzı bir bere ile saçları rastalı bir kız çocuğu bulmayı bekliyordu, ancak kot pantolon ve kazak giymiş, saçlarını sıkı topuz yapmış, onu entelektüel gösteren gözlükleri olan bir kadın ile karşılaştı.

"Merkezin müdürüyle görüşmek istiyordum."

"Müdür mü? Siz kimsiniz?"

Servaz polis rozetini çıkardı ve genç kadın çok belirgin bir şekilde, kötü bir koku almış gibi göründü.

"Ne istiyorsunuz? Zaten yeterince..."

"Célia Jablonka'nın ölümünü araştırıyorum. Burada sergisi açılan sanatçı. İşgal binasıyla ilgisi yok."

"Burası bir işgal binası değil, yaşama alanı..."

"Peki."

"Hükûmetin ve devletin yetersizliklerini telafi etmeye çalışan, öz yönetimli bir sosyal merkez..."

"Peki."

"Biz burada sokakta kalmış yirmi beş aileyi barındırıyoruz. Onlara başlarını sokabilecekleri bir çatı, finansal destek ve avukatlık hizmeti sağlıyoruz. Fransızca ve okuma yazma dersleri alıyorlar. Ayrıca bir multimedya alanımız, atölyelerimiz, yemekhanemiz, yine öz yönetimli bir kreşimiz mevcut..."

"Peki."

"Biz onların dış dünyayla bağlarının kopmamasını sağlıyor, onlara Fransız hukukunun teşkil ettiği düşmanca ortam ile mücadele etmeyi, polisten, gardiyandan, hâkimden korkmamayı öğretiyoruz... Burası bir işgal binası değil..."

"Tamam anladım, işgal binası değil."

"Burada bekleyin lütfen."

Kadın merdivenlerde gözden kayboldu. Siyah tenli küçük bir erkek çocuğu üç tekerlekli bir bisiklet üzerinde ortaya çıkıverdi ve durup Servaz'a baktı. Servaz ona, "Merhaba," dedi ancak cevap alamadı. Çocuk giriş holü boyunca pedal çevirmeye devam ederek gözden kayboldu. Beş dakikalık bir bekleyişten sonra merdivende ayak sesleri duydu. Sesin geldiği yere doğru baktı. Aşağıda bir doksan boyunda bir adam belirdi, inanılmaz zayıftı. Servaz'ın ilk dikkatini çeken buruşuk, çökmüş yanakları olmuştu, ancak yüzündeki gençlik alevi hâlâ yanıyordu. Bu alev, oyuklarının içine çökmüş, çok açık renkli gözlerindeki ateşli saflıkta, kırışıklıklarla çevrilmiş gülüşünde gizliydi. Gagayı andıran bir burnu, melankoliyle karışık bir yakışıklılığı vardı...

"Ortalığa göz atmak ister misiniz?"

Bakışlarındaki neşeli kıvılcımdan, orada yaptığı işle gurur duyduğu belli oluyordu. Servaz, seçtiği mücadeleden emin olan o uzun adama karşı anında bir sempati hissetti. Ne boyun eğen ne lakayt ne de umursamaz biriydi. Servaz, "Tabii ki..." diye cevap verdi.

Bir saat içinde tüm atölyeleri dolaştılar. Atölyelerden birinde bisiklet tamiri, diğerinde ise serigrafi işleri yapılıyordu. Servaz orada oturma izni olmayan Afrikalı aileler bulacağını düşünmüştü ama

Gürcüler, Iraklılar, fakir işçiler, işsizler, öğrenciler ve akıcı bir İngilizce konuşan Sri Lankalı zarif genç bir çiftle de karşılaşmıştı. Sıcacık kışlık kıyafetler giymiş çocuklar okula gitmeye hazırlanıyordu. Merkezin müdürü, avluya açılan bir pencere yakınında bulunan, yırtık pırtık bir deri koltuğa kendini bırakırken, "İşte böyle... Bu gördüğünüz her şey bir gün son bulabilir..." dedi.

Servaz da boş bir koltuğa oturdu. Yasaya aykırı mesken işgallerinin müdahalesi için yasada kış mevsimi engelinin olmadığını biliyordu.

"Demek Célia için geldiniz, öyle mi?"

Ergenliğe yeni girmiş bir genç havası olan uzun boylu adam gözlerini Servaz'a dikmişti. Düşmanca olmamakla birlikte, Servaz'da çekinceye neden olan keskin bir bakışı vardı.

"Evet."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Ben o dosyanın kapandığını sanıyordum."

"Kapandı."

Adam Servaz'a anlam veremediğini anlatan bir bakış attı.

"Ben Célia Jablonka'nın hayatına son vermesine neden olan koşulları anlamaya çalışıyorum."

"Niye? Ne zamandan beri polis bu tip meselelerle ilgileniyor?"

Akıllıca bir soru.

"Kafa kurcalayan şeyler var diyelim..."

Tanımadığı o adama, orada olmasının tek nedeninin bir elektronik oda anahtarını alması ve yapacak başka bir işi olmaması olduğunu elbette açıklayamazdı.

"Nedir o kafa kurcalayan şeyler?"

Servaz soruların önüne geçmek için, "Bana biraz ondan bahsedin..." dedi. "Son zamanlarda değişmiş miydi?"

Gri gözler onu yine kuşkuyla süzdü. Koca sırık anılarını hatırlamaya çalıştı...

"Mademki konusu açıldı..." dedi pantolonun cebinden bir puro paketinden bir tane çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştıra-

rak. "Alır mısınız? Hayır mı? Haklısınız... Ben bu boktan şeye bayılıyorum..."

Bir kibrit çaktı. Purosunu indirip aleve dokunmadan kibrite yaklaştırdı. Sonra, iyice yanması içim purosunu uzun parmakları arasında döndürdü. Tamamen yandığından emin olana dek birkaç defa içine çekti, sonra dudaklarının arasına yerleştirdi.

"Hıım..."

Pencereyi açtı ve buz gibi havayla karışık kar taneleri içeri hücum etti. Servaz âdeta buz kesti ama muhatabı soğuktan etkilenmiş görünmüyordu. Servaz hem soğuktan hem de içerideki kokudan rahatsızdı.

"Célia son zamanlarda aklını kaybetmiş gibiydi."

Gözlerini karşısındaki polisten ayırmadan purosunun dumanını, içine çekmeden üfledi.

Servaz soğuğu unutmuştu. Uzun adamın bakışları Servaz'ın bakışlarının derinliklerine dalmıştı.

"Aklını kaçırmıştı..." diye açıkladı.

Gözleri tamamen konsantre olmuş iki bilye gibiydi.

"Birilerinin onu mahvetmeye çalıştığına inanıyordu. Tavırları giderek paranoyak bir hal aldı. Birilerinin onu takip ettiğine, gözetlediğine, bir şeylerin intikamını almaya çalıştığına inanıyordu. Ben dâhil..." dedi sesinde samimi bir hüzünle. "Önce bu davranış bozukluklarını pek önemsemedim. Bazı zamanlar garip, tedirgin, endişeli olduğunu hissediyordum, ancak bunu yeni sergisinin stresinden kaynaklandığını düşünüyordum. Serginin başarılı olmasını öylesine arzu ediyordu ki... Ancak haftalar geçtikçe durumu ağırlaştı... Giderek düşmanca, çevresine karşı güvensiz biri oldu. Ona olan dostluğumdan kuşku etmeye başladı, beni ona tuzak kurmakla suçladı. Alışılmışın dışında en ufak bir gelişme karşısında dehşete kapılıyordu. Sanki tüm dünya ona karşı tavır almış gibiydi..."

Servaz adamın dudaklarından çıkan her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Soğuğu unutmuştu ama başka türlü bir ürperti duyuyordu.

"Bir gün bir şey oldu... Tüm günü çocuklarla çizim ve resim atölyesinde geçirmiş, fotoğraflar çekmişti. Sonuçtan memnun ve sakin görünüyordu, bir anda avlunun girişinde bir gölge gördü. Kemerli kapı girişinde. Onun gibi elinde fotoğraf makinesi olan bir tip... Davranışları aniden değişti. Başı sonu olmayan şeyler anlatmaya başladı, neredeyse ağlayacaktı. Gördüğü tip de avlunun fotoğrafını çekecekken, iki gönüllüyü imdada çağırmış... Ziyaretçiye doğru yürüdüklerinde, adamın üzerine atlamış. Hakaret etmiş, vurmuş, fotoğraf makinesini almaya çalışmış..."

Yukarı katlardan müzik sesi geliyordu, bir Çingene keman psikatosu...

"Sonradan anlaşıldı ki sığınma evimiz hakkında bir röportaj hazırlayan bir yerel medya mensubuymuş. Durumu kurtarmak için çok uğraştık... Basının bizim burada, bu ailelerle, gerçekten neler yapmakta olduğumuzdan bahsetmesini sağlamak zaten yeterince zorken, o gazeteciye gitmesini ve bir daha buralara adımını atmamasını söyledim. Şimdi düşünüyorum da konuya açıklık getirmediğim için pişmanım..."

"Neden korkuyordu biliyor musunuz?" diye sordu Servaz.

Adamın kurşun gibi gözleri yeniden üzerine dikilmişti. Sokaktan bir korna sesi yükseldi.

"Neden değil, kimden. İntiharından kısa bir süre önce, birilerinin ondan öç almak, hayatını mahvetmek istediğini iddia ediyordu..."

Adam bir süre yeniden sustu.

"Beyefendi... Adınız neydi? Servaz değil mi? İzin verirseniz, ben de size bir soru sormak istiyorum."

"Buyurun, sizi dinliyorum..."

Adam gözlerini kıstı.

"Aradan bir yıl geçtikten sonra bana Célia hakkında sorular sormanız neden? Dosyası yeniden mi açıldı? Yani bu tavrınızı, biraz nasıl desem... tuhaf buluyorum."

Purosunun külünü açık penceresinden aşağı silkeledi.

"Bu araştırmanızın biraz resmî olmadığını hissediyorum, yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsunuz..."

"Peki Célia Jablonka'ya olan ilginiz neden? Onu tanır mıydınız?"

"Hayır, hiç tanışmadım."

"Bir arkadaşının arkadaşı filan mısınız? Ya da ailesinden birinin... Sizden buraya gelmenizi kim istedi Servaz?"

"Üzgünüm ama bu sorunun cevabını veremem."

"Hangi bölümdesiniz? Sizi geçen yıl soruşturmaya gelen polisler arasında gördüğümü hatırlamıyorum..."

"Cinayet masasındanım..."

Adam kaşlarını çattı.

"Şaşkınlığımı mazur görün. Cinayet masası ne zamandan beri intihar vakalarıyla ilgileniyor? Tabii bu intihar gerçek bir intihar değilse o başka..."

"Célia Jablonka intihar etti. Bu konuda hiç kuşku yok."

Adamın ağzından tavana doğru bir duman bulutu yükseldi.

"Pekâlâ... Pekâlâ... Öyle olsun. Yine de tuhaf bir hikâye... Beni yanlış anlamazsanız eğer, siz de pek iyi görünmüyorsunuz."

Servaz dinlenme evine döndüğünde saat henüz beşti ama akşam, buz gibi ve karanlık, bastırmaya başlamıştı bile. *Lanet olası aralık ayı*...Pencerelerin ardından ışıklar pırıldıyordu. Sakinlerinden birçoğunun binada olmamasına rağmen, bina huzurlu ve sıcak görünüyordu.

Servaz anahtarı kontaktan çıkardı ve titreyen ellerine baktı. Sosyal merkezdeki purolu adamın sözleri onu hayli germişti. Aracından indi, binanın girişine doğru ilerlerken karın altındaki çakıl taşları hışırdayarak eziliyordu. İçeri girdiğinde büyük salondan gelen sesleri duydu. Bu merkezde de atölyeler vardı... Tiyatro atölyesi, iskambil atölyesi, kankan atölyesi, ağlaşma atölyesi, anıları paylaşma atölyesi...

Çatı katındaki odasına dek merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Küçük odası soğuk ve karanlıktı. Cılız ışıklı, kasvetli tavan lambası yerine masa lambasını yaktı.

Bilgisayarını açtı ve ekranın bir köşesindeki Gustav Mahler portresinin üzerine tıkladı. Notalar hemen yükselmeye başladı, akıcı, saf, berrak... sessizliğin içine donmuş su tanecikleri gibi düşüyorlardı. Yayılan huzur bulaşıcıydı. Bir lied.* "Ich Ging Mit Lust"... Piyanoda bizzat Mahler vardı. 1890'lı yıllarda bir otomatik piyano rulosuna kaydedilmişti. Daha sonraları piyano rulosu okuyabilen bir makineyle bir Steinway piyano eşleştirilmiş, son zamanlarda ise notalar dijital ortama aktarılmıştı. Notalar, kendine gelene dek çağları aşmış olmasına rağmen, o yüce sanatçının parmaklarıyla piyanonun tuşlarından azat ettiği zamandaki gibi, kelebekler kadar narin ve kısa ömürlüydü.

Teknoloji çoğu defa şeytani olsa da bazen nasıl da muhteşem olabiliyor, diye düşündü. Özünde kesinlikle müphemdi. Saate baktı. 17.16. Telefonunu çıkardı.

"Selam Martin..." dedi telefonun diğer ucundaki ses.

Cinayet masasına geçmeden önce vaktiyle birlikte çalıştığı bir asayiş polisi olan Desgranges, yöntemlere uygun çalışan, disiplinli, burnu Saint-Hubert köpeği gibi keskin bir adamdı. Ayrıca işini dikkat çekmeden yapardı ve Servaz onun bu huyuna çok güvenirdi.

"Uzun zamandır sesin çıkmıyor," dedi.

Muhtemelen Servaz'ın başına gelenden haberdardı. Polonya'dan gönderilen koli hikâyesi tüm departmanlarda konuşulmuştu. Ancak konuyu doğrudan konuşamayacak kadar kibardı.

"Hastalık iznindeyim," diye cevapladı Servaz.

Desgranges yorum yapmadı. Servaz nezaket gereği kızlarının hatırını sordu. Desgranges'ın birbirinden güzel iki kızı vardı. Öylesine hızlı büyümüşlerdi ki yakında tepesinden bakacaklardı, karşılarına çıkan her şeye hayranlık duyuyorlardı.

---

* İnsan sesi için bestelenmiş bir Alman şarkı türüdür. Lirik, kısa şiirler üzerine bestelenir ve piyano eşliğinde solo olarak söylenir. (ç. n.)

"Beni yalnızca kızlarımın hatırını sormak için aramadın değil mi Martin?"

"Célia Jablonka adı sana bir şeyler çağrıştırıyor mu?"

"Thomas Wilson Oteli'nde kendi gırtlağının kesen kadın mı? Biliyorum tabii..."

"Dosyasına bir göz atmak istiyorum."

"Neden ki?"

Servaz eski ekip arkadaşının beklediğini bildiği şekilde, doğrudan, dolambaçlı yollara girmeden cevapladı ve işin doğrusunu anlatmayı tercih etti.

"Biri bana onun kendini öldürdüğü odanın anahtarını yolladı."

Hattın diğer ucunda bir an sessizlik oldu.

"Kimin yollamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

Yeniden sessizlik oldu.

"Anahtar mı dedin?"

"Evet."

"Bu durumdan amirlerine bahsettin mi?"

"Hayır."

"Kahretsin Martin! Bunu saklayamazsın! Tek başına soruşturma yapmayı düşünmüyorsundur umarım!"

"Ben sadece bazı hususları aydınlığa kavuşturmak istiyorum. Gerekirse durumu Vincent ve Samira'ya rapor ederim. Yalnızca birkaç şeyi teyit etmem gerek."

"Neymiş o şeyler?"

"Nasıl?"

"O şeyler diyorum, nedir?"

Servaz tereddüt etti.

"Ben bilhassa bu anahtarı bana kimin yolladığını öğrenmek istiyorum. Bunun cevabının dosya içinde olabileceğini düşündüm."

Desgranges hiçbir şey söylemedi. Servaz onun düşünmekte olduğunu anladı.

"Hıım... Mantıklı... Yani bir yere kadar... Peki hiç kendine şeyi sordun mu?"

"Neyi?"

"Neden sen? Yani sen bu dosyadan sorumlu bile değildin. Senin alanının dışında bir dava... Bu kişi seni tam olarak nerede bulacağını da biliyor, değil mi? Bir polisin depresyona girmesi gazetelerde yazan bir haber değil. Sen bunu biraz tuhaf bulmuyor musun?"

Demek ki Desgranges onun depresyonundan haberdardı. Görünüşe bakılırsa Toulouse polislerinin neredeyse tamamı da öyleydi... Bu nedenle, yani diğerlerinin bakışları nedeniyle, işe geri dönmesinin zor olacağını biliyordu... Durumu ise elbette ki tuhaf buluyordu.

"İşte tam da bu nedenle dosyayı görmek istiyorum," dedi. "Bana bu şeyi gönderen her kimse, dava hakkında olduğu kadar benim hakkımda da bilgi sahibi olmalı."

"Saint-Martin ve Marsac davalarıyla son yıllarda basında birçok defa adından bahsettirdin. Bu şehrin tecrübeli bir polis arayışında olan bir sakini olsaydım, muhtemelen listemin başındaki isimlerden biri olurdun. Ne yapabilirim bir bakayım... Yarın uğrasana. Öğle yemeğini birlikte yeriz. Eski zamanları yad ederiz... Aracına tıkıştırdığın bir yığın eşyayla, genç bir komiser olarak çıkagelmiştin. Hatırlıyor musun? Arabanı park alanında bırakıp bir şeyler yemeye gitmiştin, döndüğünde ise içinde ne var ne yoksa boşaltılmış olduğunu görmüştün! Donlarına kadar çalmışlardı! Servise gelir gelmez ilk üstlendiğin görev, şikâyet dilekçesi yazmak olmuştu!"

Servaz'ın yüzünde kırışıklığa benzer, ince bir gülümseme belirdi.

Christine binasının ana giriş kapısının kodunu girerken, saat neredeyse 18.00 oluyordu. Ağır camlı kapıyı itti ve karanlık giriş holünün ışığını yakmak için acele etti. Posta kutularına yaklaştığında, ayakkabısının topukları taş zeminde çınlıyordu.

Önceki gün olduğu gibi, posta kutusunu açarken soluğunu tuttu. Boş olduğunu görünce rahatladı. Kutunun kapağını kapatarak asansöre yöneldi. Daracık kabin gıcırdayarak ve metal kafesi içinde sallanarak onun olduğu kata indi. Kabloları kabinin tabanı altında dallara asılmış yılanlar gibi yayılıyordu. Kafesli kapıyı güçlü bir hamleyle çekerek açtı, daracık alana girdi ve üçüncü katın düğmesine bastı. Kabin yeniden hareket etti. Asansör boşluğunun etrafında dolanan merdiven kafesini kesen gölgelerin geçişini izliyordu. Işığın yayılma şekli ona bir an hapishane hücresinin parmaklıklarını düşündürdü. Zaten daralmakta olan kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı. Oysa günü nispeten sakin geçmişti. Nihayet... Önceki gün, Denise'le yaşadıklarından sonra, hayatı nihayet normale dönmüş gibiydi. Adamın amacına ulaştığına, yapmaya çalıştığının onu yalnızca dehşete düşürmek olduğuna inanmak istiyordu. Ama kendine yalan söylediğinin, içini rahatlatmak için böyle düşündüğünün, adamın onun hakkında bir yabancının bilemeyeceği şeyleri bildiğinin de farkındaydı... Tek bir dileği vardı; tüm bunların sona ermesi ve son derece bencilce olsa da tacizcisinin bir başkasına kafayı takması...

Kabin, son bir sıçrayıştan sonra durdu. Christine kafesli kapıyı itti. Kata çıktığında etrafa kulak kabartı. Binaya dağılan hafif bir klasik müziğin dışında hiçbir ses yoktu. Genç çilingirin kendisine teslim ettiği yeni anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırdı. Sonra dairesinin kapısına doğru ilerledi. Elini kapının kilidine doğru uzattığında donakaldı.

Opera...

Müzik onun evinden geliyordu...

Ses kapının arkasından yükseliyordu. Bir an dönüp geri gitmeyi düşündü. Yeni anahtarını kilide soktu, kapıyı açtı ve eşikte dikildi. Müzik oturma odasındaki müzik çalarından geliyordu... Kadının sesi, kemanların eşliğinde dairenin içinde güçlüce titreşiyordu. *Soprano*...

Işığı yaktı, kapıyı aralık bırakarak geri kaçmaya hazır, tedirgin adımlarla içeri doğru ilerledi. Salonda kimse yoktu, ancak sehpanın üzerinde bir CD olduğunu görmekte gecikmedi. Sabah orada değildi, bundan emindi. Orada olsaydı evden çıkmadan önce CD'yi yerine koyardı. Ayrıca operadan nefret ederdi. Arşivinde tek bir opera albümü yoktu.

Yavaşça nefes aldı. Bir adım atarak durdu. *Tosca,* Puccini. Radyoya yollanan CD aklına geldi. Demek ki masasına yanlışlıkla bırakılmamıştı... Planın bir parçasıydı.

Kâbus devam ediyor...

Aceleyle mutfağın köşesine doğru yönelirken ilk düşüncesi, adamın hâlâ dairenin içinde olabileceği oldu. Kalbinin temposunun ani hızlanışı neredeyse midesini bulandırdı. Hemen üst çekmeceyi açarak çatal bıçak gürültüleri içinde bulabildiği en büyük bıçağı eline aldı.

"Ortaya çık pislik!" diye haykırdı. "Haydi! Çık ortaya!"

Hem kendini cesaretlendirmek hem de olası bir ziyaretçiyi korkutmak için olanca gücü ile haykırmıştı. Ancak tek cevap veren sopranoydu. Sesi tiz perdelere yükselmişti. Christine onun soluğunu kesmek için acele ile müzik çalarına doğru koştu. Sessizlik geri dönünce, kalbinin gürültüsünün farkına vardı. Sanki göğüs kafesi vurmalı çalgılar orkestrası tarafından mesken tutulmuştu. Elinde, yer altındaki suyu arayanların çubukları gibi titreyen bıçakla odaları dolaştı.

Odalar, dışarıdaki karın ışığının yetersiz kaldığı, kış günlerine özgü bir karanlığa boğulmuştu. Her ışık düğmesine basışında, üzerine atılacak bir silüetin aniden belirmesini beklerken buz kesiyordu.

Kimsin sen, lanet olası? Kimsin?

Hayatımı böyle mahvetmek için nereden çıktın?

Hakkımdaki onca şeyi nereden biliyorsun?

Adam onu çok iyi tanıyor gibiydi. Daha da endişe verici olan, yeni kilitlere rağmen evine girmeyi başarmıştı. Genç çilingiri düşündü. O da işin içinde olabilir miydi?

Paranoyak olma kızım!

Daha sonra, Denise'le buluşmaya gitmek üzere ayrıldığından, genç adama işi bittiğinde anahtarları posta kutusuna bırakmasını söylemiş olduğunu hatırladı. Ne aptallık! Dairenin kapısına geri dönüp iç taraftaki sürgüyü çekti. Evden ayrılırken doğal olarak sürgüyü çekememişti... Genç çilingirin laflarını hatırladı; "Dilediğiniz kilidi takın, biraz zamanı olan iyi bir hırsız içeri girmeyi eninde sonunda başarır. Tek çare sürgü. İçerideyken sürgüyü çekin..."

Son olarak tuvaletin kapısını tekmeleyerek açtı. Birinin tuvaletine idrarını yapmış ve sifonu çekmemiş olduğunu görerek korku ve tiksintiyle ürperdi. Sifonu çekmeyi asla unutmazdı... Ayrıca sarı su birikintisinin ortasında bir izmarit yüzüyordu. Öfkeyle sifonun zincirine asıldı. Su gürleyerek akarken, tuvalete doğru eğilerek öğürmeye başladı. Ancak radyonun tuvaletinde olduğu gibi, kusmayı başaramıyordu.

Yüzü ter içinde doğruldu. Dairede kimse yoktu... Boştu. Sonra ani bir düşünce ile midesine kramp girdi; *Iggy... Iggy yoktu.*

"IGGY! IGGY! Iggy! Ne olur, cevap ver! IGGGGYYYY!!!"

Haykırışının hâlâ titreşen tınısı, korkusunu bir squash topu gibi ona geri gönderiyordu. Dolapların kapaklarını, çekmeceleri açmaya, peşindeki adam Iggy'yi eşyaların arasına bir yere sıkıştırmış olabilir düşüncesiyle ne var ne yok yere boşaltmaya koyuldu!

Pislik herif! Köpeğime bir şey yaptıysan seni öldürürüm.

Gözlerinden yaşlar akıyordu. Dudaklarının üzerinde gözyaşlarının tuzlu tadını aldı.

"Lanet olsun..." diye inledi. "Cehennemin dibine git. Eğer köpeğimin kılına dokunduysan, seni gebertirim, şerefsiz..."

Bir kapıyı yumrukladı. Sendeleyerek kendi etrafında döndü. Her yeri aramıştı. Dolabının dip tarafındaki ayakkabı kutularının içlerine, evyenin altına, karton ambalaj çöpüne dahi bakmıştı. Her yere bakmıştı. Yani *neredeyse* her yere... *Buzdolabı*... Kapısının

üzerinde iç ısısının mavi rakamlarla 2C°/-20C° olduğu gösterilen, büyük dondurucu buzdolabına düşünceli bir şekilde baktı.

Ah, hayır, hayır bu olmaz... Tanrım, söz veriyorum Iggy'yi artık her akşam yürüyüşe çıkaracağım, ihtiyacını bir daha kutu içine yapmak zorunda kalmayacak... Ama ne olursun, bu olmasın... Buzdolabında olmasın, ne olur! Derin bir nefes aldı. Amerikan mutfağının etrafından dolaştı, cesaretini topladı ve elini buzdolabının koluna uzattı. Kolu çektiğinde, buzdolabının içindeki yiyecekleri bir süre seçmekte zorlandı. Gözlerini kapattı. Yeniden açtı...

Akciğerleri rahatlamış, yeniden havayla dolmuştu. Yoğurt kâseleri, şeker katkısız meyveli tatlılar, iki şişe yarım yağlı süt, hafifletilmiş tereyağı, Xavier'den alınan peynirler, bir şişe beyaz şarap ve bir şişe Coca Cola Zero, İtalyan bakkalından aldığı çörek mantarlı risotto, mikrodalga için hazır yemekler ve sebze bölmesinde domates, turp, patates, mango, kivi dışında bir şey yoktu.

Biraz daha aşağıya, dondurucunun kapısına baktı. Kapıyı yavaşça çekti...

Çekmeceler, kısa süre önce bir süpermarketten internet üzerinden satın aldığı yiyeceklerle doluydu. Başka bir yer yoktu.

Iggy ortadan kaybolmuştu. Bu bariz gerçeği kabul etmesi gerekiyordu. *Köpeği artık evde değildi.* Kapıya doğru koştu, kapıyı açtı ve birkaç defa Iggy'ye seslendi. Ancak duyduğu tek ses, uzaklardan gelen kendi halinde bir televizyon gürültüsüydü. Kapıyı kapattı. Oturma odasına geri döndü. Köpeğinin ihtiyacını giderdiği gazete kâğıtlarını kirletmemiş olduğu gözüne takıldı. Sanki bir yay yerinden fırlamış gibi içinden bir şeyler koptu, duvara dayandı ve yere oturana dek kaydı...

Süzülen gözyaşlarını durduramadı. Paskalya tatilinden kısa bir süre sonra, La Teste Koleji'nden eve geldiği o günden beri hiç öyle ağlamamıştı. Christine o zamanlar on üç yaşındaydı, deniz kenarında kum tepelerinin yakınında bulunan evde yaşıyorlardı. Babası, programının şanına yaraşır son bölümünün çekimleri

için haftada üç gün Paris'e gidiyordu (daha sonrasında medya eğitimi veren fakültelerde konferans vermekle yetinmişti). Evleri çam ağaçlarının ortasında yükseliyordu. Kum tepelerinin durmaksızın ormana ve bahçelere, ormanın engebeli bisiklet yollarına taştığı, okyanusun sahili ve kum setlerini şekillendirdiği, hiçbir şeyin kalıcı olmadığı, aksine geçici, değişken, idareten var olduğu bir kırılgan kum ve rüzgâr krallığı... O öğleden sonra, denizin üzerinde şimşekler çakıyor, şiddetli bir yağmur fırtınası yaklaşıyordu. Gök gürültülü havalarda ağaçların altında kalmaması tembihlendiğinden, ayrıca kompozisyon dersinden aldığı yüksek notu bir an evvel müjdelemek için, bisikletinin pedalını çılgın gibi çevirerek eve dönmüştü. Mutfakta eve dönüşünü bekleyen annesinin ve babasının, neden öylesine üzgün olduklarını, babasının onu neden, neredeyse nefesini kesecek kadar kuvvetli bir şekilde göğsüne bastırdığını anlamamıştı. Annesinin yüzü ağlamaktan ve acıdan tanınmayacak hale gelmişti. O yüzü, yıllar sonra, hafızasında şu Nô tiyatrosu maskelerinden biriyle özdeşleştirmişti. Derken babası, gözyaşlarına hâkim olmaya çalışarak Madeleine'in başına çok feci bir kaza geldiğini söylemişti. Babasının bakışlarında tuhaf bir delilik ışıltısı görerek şaşırmış, ablasını bir daha asla göremeyeceğini anlamıştı. İçindeki acının asla dinmeyeceğini düşünmüştü. İnsanı ikiye bölen, ölme arzusu veren bir acı...

Bir defasında da...

Neyse şimdi bunları düşünmek istemiyordu...

Ağladı. Çenesi göğsüne dayanmış, kollarıyla diz kapaklarını sarmış vaziyette ağladı.

Zihni kasaba hatıralarıyla doluydu. Kırk beş dakika önce aldığı iki uyku hapı etkisini göstermeye başlamıştı. İlacın molekülleri kanında dağılıyor, beynine doğru yol alıyordu. Göz kapaklarının ağırlaştığını, başının yavaşça sallandığını ve içindeki buhranın ağır ağır hafiflediğini hissetti. Belki de sinirleri iyice yıpranmış

olduğundan acısı ve dehşeti son düşünme yetisini de kazıyarak yok etmiş, geriye yalnızca şaşkınlık ve kayıtsızlık bırakmıştı.

Uyanıklık halini uykudan ayıran kimyasal bulanıklık içinde, rengârenk balıklar gibi garip imgeler yüzüyordu. Parıldayan bir dolu düşünce, halüsinasyona, hayale yaklaşan görüntüler zihnini okşamaya başlamıştı. Bir an tüm zaman ve mekân kavrayışını yitirdi, hatta Iggy'yi karşısında gördü. Yüzünü yalıyor, şefkat dolu bakışlarıyla ona bakıyordu, burnunu öylesine yaklaştırmıştı ki tıpkı bir ineğin burnu kadar büyük bir şekilde tüm görme alanını kaplıyordu... Tamamen gücünü yitirmeden, son bir gayretle, Gérald'ı aramak için telefonun tuşuna bastı. Yine telesekreteri çıkmıştı.

Bir an duyduğu endişe uyku hapının etkisini dağıttı. Telefona neden cevap vermiyordu? Kimyasal hipnozun nöronlarına uyguladığı yatıştırıcı masajın etkisi altında giderek daha uzaktan duyduğu, içindeki kötü ses "*Çünkü Denise ile birlikte*" dedi. "*Çünkü o sürtüğü becermekle meşgul. Bu nedenle de sana cevap veremez tatlım...*" Midesinde bir düğümlenme hissetti. Ama Stilnox son sözünü daha söylememişti. Düğümün uykunun pamuk gibi yumuşacık parmakları arasında karşı konulamaz şekilde çözülüşünü hissetti.

Polis... Polise haber vermeliydi. Tehlikedeydi. İyi de onlara ne diyecekti? Köpeğinin kaybolduğunu mu? Mektup olayından sonra ne düşünecekleri belliydi... *Tımarhanelik bir kaçık*... Âdeta krampı andıran son bir hıçkırıkla ağladı.... İçini büyük bir huzur kaplıyordu. Boktan bir ilaç huzuru olsa da huzur huzurdu...

Zihnine son bir düşünce geldi. *Kapısını sürgülemiş miydi?* Başı giderek ağırlaşarak kaşlarını çattı. Evet, evet... Mutlaka sürgülemiş olmalıydı. Hatta kapının önüne bir mobilya ittiğini hatırlıyor gibiydi. Bunu gerçekten yapmış mıydı yoksa yalnızca düşünmüş müydü? Artık pek emin değildi. Umursamazlık onu giderek etkisi altına alıyordu. Telefonu komodinin üzerine bıraktı. Esnedi. Başını yastığa koydu ve nihayet gözlerini kapattı.

12

Karanlıkla Terbiye

Gecenin ve uykunun derinliklerinde, asla duymak istemeyeceğimiz sesler yükselir. Çocukluğun korkularının çağrısı gibidir bunlar. Işık söndüğünde ve kapı kapandığında, odanın içindeki her nesne canavar şeklini alabilir. Gecenin kaygı verici dalgaları üzerinde filika olan yatağımızın içinde, ne kadar aciz ve savunmasız olduğumuzun o korkunç bilincine varırız. O sesler bize ölümün yaşamın bir parçası olduğunu, hiçliğin çok da uzağımızda olmadığını hatırlatır. Etrafımıza ördüğümüz tüm o duvarlar, ancak *Üç Küçük Domuz* masalındaki saman ve tahta ev kadar sağlamdır.

O gece Christine sesler duyduğu kâbuslar gördü. Terle sırılsıklam olmuş çarşafları içinde bir o yana bir bu yana döndü, ağladı, yalvardı. Sonra aniden, gözlerini kocaman açtı. *Bir şey uykusundan uyanmasına neden olmuştu.* Gece lambasının ışığının ve radyolu alarmının saatinin yansıdığı tavana baktı. Saat üçü beş geçiyordu. Odanın içi serindi. Havayı yüzünün üzerinde soğuk bir el gibi hissediyordu.

Onu uykusundan koparıp alan neydi?

Bir gürültü. Uyuşmuş zihninin farklı katmanlarını âdeta bir iğne gibi delip geçen bir gürültü duyduğunu sanmıştı. Hiç kıpırdamadan uzanır vaziyette, gözlerini tavana dikerek etrafı dinledi. Tüm duyuları tetikteydi. Ancak bina sessizdi. Rüya mı görmüştü? Sonra Iggy'yi hatırladı, yeniden sarsıldı, gözlerinden gözyaşları fış-

kırdı. *Iggy... Tanrım, neredesin benim güzel köpeğim?* Gözyaşları yastığını ıslattı, sonra kalbi aniden hopladı. Uyanmasına neden olan gürültüyü yeniden duymuştu. Ne olduğunu biliyordu... *Kesik ve acı dolu bir havlama!* Christine yorganı üzerinden attı. Tüm dikkatini gürültüye odakladı. Uzaktan geliyordu ama ne olduğu belliydi. Tiz ve yalvaran bir havlama. Kuşku yoktu, *Iggy'ydi!* Yataktan sıçrayarak kalktı.

"Iggy! diye haykırdı. Iggy, buradayım!"

Odadan sesin geldiğini düşündüğü salona doğru koştu, tüm ışıkları yaktı.

"Iggy! Neredesin?"

Kendi çevresinde âdeta bir topaç gibi dönerek havlamaların geldiği yönü tespit etmeye çalıştı. Ancak ses kesilmişti.

"Iggyyyyy!"

Çıldırmak işten değildi!

Rüya görmediğini biliyordu. Zaten havlama sesleri yeniden başlamıştı... Boğuk, uzaktan gelen bir havlama sesiydi ama kesinlikle gerçekti. Sanki duvarların arkasından geliyor gibiydi. Evet, öyleydi... Yönünü tespit etmeye çalıştı. *Mutfak...* Iggy onu çağırmaya devam ediyordu. *Evet, o taraftan geliyordu...* Mutfak tezgâhının arkasına doğru eğildi, gürültü ... *duvarın diğer tarafından geliyordu!* Komşusunun evinden! Iggy ona komşusunun evinden sesleniyordu! Komşusu köpeklerden nefret ederdi... Christine bu düşünceyle paniğe kapıldı. Yüzünü duvara doğru dayadı, dudakları ile duvar arasında yalnızca birkaç santimetre vardı.

"Iggy! Buradayım! Buradayım yavrum!" diye seslendi.

Yine de durumun ne kadar gerçek dışı göründüğünün farkındaydı. Saat sabahın üçünü geçmişti ve Iggy yandaki dairede havlıyordu. Onun dışında kimse bu durumdan endişelenmiş görünmüyordu. Dairedekilerin çoktan uyanmış olmaları gerekmez miydi? Christine'in aklından kaçamak bir düşünce geçti. Tatile mi gitmişlerdi? Yoksa ölmüşler miydi? Bir an gülme gelmişti. Saat sabahın üçüydü ve aklını kaçırmak üzereydi! Saçma sapan bir

durumdu. Iggy kendi dairesinden komşu daireye nasıl geçebilmişti? Oysa... Kulağını duvarlara dayamış ve sesi gayet net bir şekilde duymuştu. En ufak bir kuşku yoktu. Iggy duvarın öbür tarafındaydı. *Onu oradan derhal çıkarmalıydı!* Yarını beklemeye yüreği dayanmazdı. Bir rezalet çıkacağını biliyordu ama Iggy'yi komşusunun evinde bir dakika daha bırakamazdı! *O yaşlı keçinin ne yapacağı hiç belli olmazdı.* Odaya geri döndü, üzerine bir kazak ve bir pantolon geçirdi ve çıplak ayaklarla antreye doğru yürüdü. Apartmanın koridoruna çıktığında bir an tereddüde kapıldı. Havlamalar kesilmişti.

Komşusunun kapısına ilerledi, derin bir nefes aldı ve zile kararlı bir şekilde bastı. Bir defa... İki defa. Üçüncü defasında başparmağını düğmeden kaldırmadan bastı. Zilin sessiz daire içindeki yankılanmasını duyuyordu. İçeriden gürültüler, fısıldaşmalar gelmeye başladı. Ayak sesleri kapıya doğru yaklaştı, sonra bir sessizlik oldu. Biri kapı dürbününden ona bakıyordu. Yüzünü kapıya yaklaştırarak, "Komşunuzum!" diye seslendi.

Kapı zinciri açıldı. Kilit dilinin kilit içindeki hareketi duyuldu. Kapı birkaç santimetre kadar aralandı. Diken diken olmuş gri saçların çevrelediği, uykulu ve endişeli bir yüz göründü.

"Christine? Siz misiniz? Ne oluyor?"

Christine içinden, *güzel soru... Ne oluyor? Belki sen biliyorsundur*, diye geçirdi.

"Ben... Sizi bu saatte uyandırdığım için üzgünüm," derken ağzının uyku ilacının etkisi ile nasıl uyuşmuş olduğunu fark etti. Sözcükleri düzgün telaffuz edemiyordu ve söyleyeceği şey çılgınca, tuhaf ve mantık dışıydı. "Durum şu ki... Köpeğim sizin evde..."

"Ne?"

Kapı tam açıldı. Komşusunun gözlerindeki şaşkınlığı, afallamayı gördü.

"Iggy... Evde değil ve beni imdada çağırdığını duyuyorum. Sesi sizden geliyor, eminim..."

Michèle'in gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı.

"Christine, saçmalıyorsunuz... Normal halinizde değilsiniz... Yanılıyor muyum? İçtiniz mi? Uyuşturucu mu aldınız?"

"Hayır! Ben...Uyku hapı aldım, hepsi o kadar... Iggy sizde, duyuyorum onu."

"Hadi oradan canım, bu saçmalık!"

Yaşlı kadının uykusu giderek açılmış, endişesi de azalmıştı. Alışıldık saldırgan havasına yeniden bürünmüştü.

"Size duydum onu diyorum."

"Ben de size burada değil diyorum. Evinize girin."

"DİNLEYİN!"

Parmağını dudağına koymuştu. *Iggy yeniden havlıyordu.*

"Sizin evden geliyor! Nasıl yaptı bilmiyorum... Siz farkında olmadan girivermiş herhalde!"

"Burada köpek filan yok, daha neler artık!"

"İzin verin gireyim..."

Kapıyı ve kapıyla birlikte kadını da itmişti.

"Burada olduğundan eminim."

Komşusu tepki vermeye fırsat bulamadan içeri dalmış, sesin geldiği tarafa yönelmişti.

Yaşlı kadın arkasından, "KESİN ŞUNU!" diye gürledi. "İnsanların evine bu şekilde girmeye hakkınız yok!"

"Köpeğimi alıp çıkacağım!"

Michèle'in tepesindeki saçları dökülmüş, göbekli kocası, gözlerini gece kuşu gibi kırpıştırarak, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Normalde tepesindeki açıklığı gizlemek için kullandığı beyaz saç tutamı uykusunda yerinden oynamıştı ve yosun gibi sallanıyordu. Pijamasının önü açıktı. Göbek deliğinin tam altında bir kıta haritasını andıran bir şarap tortusu lekesi vardı. Michèle çatlak sesle Christine'in arkasından haykırdı;

"Aklını oynatmış! Köpeğinin burada olduğunu iddia ediyor. Charles, ya bu kadını kapının dışına koyarsın ya da ben polisi arıyorum!"

Havlama sesleri... Christine yeniden duydu.

"Dinlesenize! Duymuyor musunuz?"

Herkes sustu. Charles katı bir sesle; "Sizin evinizden geliyor," dedi. "O lanet it sizin evinizde. Siz tek kelimeyle kafayı üşütmüşsünüz kızım!"

"Hayır, burada!"

Bacakları titreyerek gürültüye doğru koştu. Çiftin yatak odasına... Dağılmış bir yatak, yatağın hemen önünde terlikler, demode, sandalyelerin üzerine atılmış giysiler. Eşyalar, dairenin tüm geri kalan bölümü gibi bir 1960'lar müzesini andırıyordu. Televizyonda yalnızca iki kanalın, ev başına yalnızca bir telefonun olduğu, çocukların sabah kahvaltısında sütlerine Banania karıştırdıkları yıllar... Michèle, "Polisi arayacağım!" diye haykırdı. "DEFOLUN GİDİN BURADAN!"

Christine, Michèle'in ağzından polisi arama lafının çıkması üzerine içinden "aman ne şeref" diye geçirmişti; zira Michèle zamanını devlet güçlerine ve devleti temsil edebilecek her şeye sayıp sövmekle geçirirdi. Yeniden ümitsizliğe kapılmıştı; *Iggy hiçbir yerde yoktu.*

Michèle, odayı dolaşmasından sonra ona, "Görüyorsunuz işte..." dedi.

Christine başını salladı. Ne yapacağını bilemez haldeydi, midesi bulanıyordu.

Michèle herhangi bir düşmanlık içermeyen, hatta neredeyse merhametli bir sesle, "Hadi evinize dönün artık..." dedi.

Bu merhamet karşısında Christine daha da dehşete kapıldı. Başı dönüyordu. Bilincini kaybedecekmiş gibi hissediyordu. Nefes bile almadan giriş holüne doğru geriledi. Havlama sesleri kesilmişti. Aklını kaçırıyordu... Eşikten dışarı adımını attı, özür dilemek istedi ama o gücü kendinde bulamadı. Arkasını döndü. Michèle usulca, "Bir psikiyatra görünün," dedi. "İyileşmenizi sağlar. Bir doktor çağırmamı ister misiniz?"

"Hayır" anlamında bir işaret yaptı. Kapı arkasından kapandı. Sürgünün sürülme sesini duydu. İki eliyle tırabzanlara dayandı, karanlığın içinde, göğsü daralıyordu. Kalbi öylesine hızlı çarpıyordu ki kalp krizi geçirmekte olduğunu sandı. Alnını asansörün parmaklıklarına dayayıp gözyaşlarına boğuldu. Aklını kaçırıyordu... Dairesinin kapısı açık kalmıştı ve antresinden kata doğru bir ışık süzülüyordu. Işığı takip ederek evine girdi, kapısını sürgüledi.

Sessizlik...

Havlama sesleri orada da kesilmişti.

Christine oturma odasına dek yürüdü ve kanepesinin üzerine yığıldı. Görünmeyen, yenilmez bir güç onu ezmekteydi. Ne ara başlamıştı? Nedeni neydi? *Ona böylesine hınç duyan kişi kimdi?*

Âdeta bir medcezir gibi, Iggy'ye zarar vermiş olunabileceğini keşfettiğinde duyduğu öfke ve kararlılık geri çekilmiş, kıyıda yalnızca umutsuzluğu bırakmıştı. İçi boşalmış gibi hissediyordu, dehşet içindeydi, ne yapacağını bilmiyordu. Son derece yorgun olmasına rağmen, yeniden uykuya dalamayacağının farkındaydı. Tek bir arzusu vardı; yuvasına sığınmış yaralı bir hayvan gibi bir köşeye sığışıp sabahı beklemek. Karnına dek çektiği diz kapaklarının arasına bir yastık sıkıştırmış, dertop olmuş bir halde kanepenin üzerinde kaldı. Bir köşede tek bir lamba yanıyordu, giderek tuhaf bir aldırmazlığın etkisi altına giriyordu. Saat sabahın dördüydü. Üç saatten kısa bir süre içinde radyoya gitmek üzere hazırlanması gerekiyordu. O anda, bu gücü kendinde bulup bulamayacağı zerre umurunda değildi.

Aniden yerinden doğruldu. Bir havlama sesi... Sonra bir tane daha. Iggy... Hâlâ oradaydı! Bir yerlerdeydi. Hayattaydı ve imdadına gelmesi için onu çağırıyordu! Kendine gelmek için silkelendi. Ses yine aynı yerden geliyordu. *Mutfaktan...* Komşuyla bitişik duvardan. Bir an gidip yeniden kapılarını çalacak oldu. *Ya da...* Mutfağa koştu, tezgâhın, evyenin arkasındaki çöp tahliye kanalının metal kapağını bir hamlede çekerek açtı. Iggy'nin sesi çınladı; berrak, tiz, yürek parçalayıcı bir ses... Kanalın içinde

yankılanarak ona ulaşıyordu. *Iggy aşağıdaydı, bodrumdaki çöp odasında...*

Az kalsın kahkaha atacaktı, Tanrı'ya şükretti. Bunu neden daha önce düşünmemişti ki? Onu derhal oradan çıkarmalıydı! Hiç tanımadığı o yerde, karanlığa kapatılmış halde korkuyor olmalıydı! Durumun aciliyeti kanını ateşliyordu, ancak düşünceleri muhalif bir sesle bölünüyordu. O ses, köpeğinin çöp alanına yalnız başına gitmediğini, bilinçsiz bir şekilde çöp tahliyesi kapağını patileriyle açarak içeri atlamış olamayacağını ve tüm olan bitenden sonra o saatte bodrum katına inmenin timsahlarla dolu bir ırmağın kıyısından yürümekten farksız olduğunu söylüyordu. Deli değildi. Bunun ispatı ortadaydı. Deli değilse ve bu açıdan düşünecek olursa, tehlikedeydi ve aşağıda çığlığını kimse duyamazdı...

Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?

Iggy'nin dokunaklı, yardım isteyen sesi kanalın içinden yeniden duyuldu. Gecenin kalan kısmı boyunca onu orada tek başına bırakmasının söz konusu olamayacağını anladı. Deliğe doğru eğilip, "Iggy, Iggy! Beni duyuyor musun? Buradayım tatlım. Kıpırdama, geliyorum!" diye bağırdı.

Sesi yankılanarak büyüyordu. Köpek bir an durakladıktan sonra daha güçlü havlamaya başladı. Kanalın çeperlerinde homurdanan havlamaları Christine'in yüreğini sızlatan acılı inlemeler izliyordu.

Üst çekmeceyi açtı. En sağlam, en uzun bıçağı seçti. Sonra giriş holüne döndü, anahtarların asılı olduğu kutuyu açtı. Biri bodrum katının, diğeri ise posta kutusunun anahtarı olan iki anahtarın geçirildiği halkayı aldı. Ayakkabı dolabından fosforlu renkte bir çift spor ayakkabısı çıkarıp ayaklarına geçirdi. O gece evinin kapısının kilidini ikinci kez açarken eli biraz titredi. Kattaki gölgeler, beyninin içine bir mürekkep bulutu gibi dağılan karanlık korkusunu uyandırmıştı. Nabzı aniden tehlikeli bir ritim bozukluğuna kapıldı.

Asla başaramayacaksın, bu gücünün üzerinde...

Eliyle otomatın düğmesini buldu, yavaşça nefes aldı.

Beş dakika... Beş dakika içinde geri dönmüş olacaksın kızım... Haydi sallanma. Tabii eğer seni aşağıda biri beklemiyorsa... Köpeğini bu kadar çok mu seviyorsun, söyle bana?

Asansörün düğmesine farkında olmaksızın basmıştı, asansör kata gelmişti bile. Bir an tereddüt ettikten sonra, kafes kapısını çekip içeri girdi. Kabinin gürültüsü korkusunu biraz yatıştırmıştı ama zemin kata vardığında ve kendini bodrumun merdivenlerin altındaki kapısının önünde bulduğunda, vazgeçecek gibi oldu. Asansör kafesinin alt seviyesinde, giriş holünden ahşap bir camlı çift kapıyla ayrılan bir kısımda bulunuyordu. Tozlu cam küreden sızan gri ışık öylesine zayıftı ki tüm ayrıntıları siliyor, alana sanki özel bir güneş tutulma gözlüğünden bakıyormuş hissi veriyordu. Binanın birçok sakini yönetim toplantısında bu durumu yönetime bildirmiş, "Geç saatlerde döndüğümde kendimi bir cenaze salonuna giriyor gibi hissediyorum", "Herhangi bir yabancı oraya kolaylıkla saklanabilir", "Günün birinde bir saldırı vakası yaşanırsa, bunun sorumlusu sizsiniz" gibi şikâyetlerde bulunmuştu. Ancak yönetim, aldığı onca paraya rağmen hiçbir şey yapmamıştı.

Sessizlik yeniden çöktü ve korku bir duvara çarparmış gibi yüzüne çarptı. Bodrum katına o zamana dek yalnızca bir defa inmişti; o da daireyi satın almak amacıyla ziyareti sırasında... Çöp odasının basamakların sonunda, sağ tarafta olduğunu hatırlıyordu. Mesanesi aniden kendini hatırlatınca, evden ayrılmadan önce çişini yapmadığına pişman oldu. Anahtarı kilidin içine sokup çevirdi. Kendine doğru çekince, kapı gıcırdayarak açıldı. Derin karanlıklar içinden, genzi yakan bir küf ve bodrum kokusu yükseldi.

İki grup basamak olduğunu hatırladı. Düğmeyi çevirdi, sarımtırak bir ışık sıvaları dökük duvarları aydınlattı.

Yalnızım, herkes uyuyor.

Ya da yalnız değilim. BİR KİŞİ HARİÇ herkes uyuyor...

Nefes al... Nefes al... Nefes al...

Çığlık çığlığa bağırması, yardım çağırması ve tüm binayı ayağa kaldırması işten bile değildi... Sonra komşusunu hatırladı.

Mektup hadisesi, iş yerinde bulunan depresyon ilaçları, komşunun evinde çıkardığı rezaletten sonra birisi onu saat sabahın dördünde, binanın ortak kullanım alanlarında elinde bir bıçakla dolaşırken bulursa, hele bir de Iggy'yi çöp odasında görürlerse, doğrudan bir kliniğe yatırırlardı; "Beyninizi ücretsiz olarak tamir edip sizi evinize göndereceğiz. Ancak o zamana dek buradan çıkamazsınız". *Ha gayret kızım, keyifsiz birkaç dakika geçireceksin hepsi bu...* İlk basamakları inip etrafa kulak verdi. Hiçbir şey duymadı. Duvarlar öylesine kapkara, kirli ve küflüydü ki yer yer kürkle kaplı gibi görünüyordu. Neyse ki ampulün sarı ışığı, holdeki lambaya göre daha canlıydı. İlk merdiven aralığına ulaştı. İleri doğru baktı ve tüm cesaretinin onu terk ettiğini hissetti. Basamakların altında ardiye odalarının açıldığı koridor yoğun bir karanlığa bürünmüştü, âdeta bir kuyuyu andırıyordu. Panik, göğsünün içinde bir zehirli çiçek demeti gibi bir kez daha açıldı. *Iggy, affet beni, buna gücüm yok. Çok zor.... Beni affet...* Gerisin geri dönecekti, sırtını karanlıklara dönmüştü ki zayıf bir ses onu yolundan çevirdi.

"Iggy?"

Cevap gelmedi.

"Iggy!"

Bu defa köpeğinin havlamasını net bir şekilde duydu. Çok yakından geliyordu... Düşünmeden, son basamakları da hızla indi. Ayakkabılarının tabanları toprak zemine basmıştı. İçerisi soğuktu. Ama içini donduranın yalnızca soğuk olmadığını biliyordu. Başının üzerinde yüzyılı aşkın bir süre önce inşa edilmiş beş katlı bir bina yükseliyordu, içi insanlarla doluydu ama çığlığını hiçbiri duyamazdı. Etrafını inceledi. Ardiye odalarının parmaklıklı kapıları solunda bulunuyordu; bir dolu gereksiz eşya, örümcek ağı, hatıralar ve sıçanlarla dolu karanlık delikler. Çöp odası ise sağda, yeşil boyalı bir metal kapının arkasındaydı. Elini kapı kolunun üzerine uzattı ve ağır kapıyı kendine doğru çekti.

"Iggy, buradayım!"

Köpek karanlığın içinde inledi. Lambanın lanet olası düğmesi neredeydi? Kapının ötesindeki karanlık öylesine ürkütücüydü ki buzun üzerinde yürürken bir çatlağın üzerine basacakmış gibi hissediyordu. Elini bir köpekbalığının ağzının içine uzatıyor gibiydi. Parmaklarını çıplak duvar taşları ve çimento derzler üzerinde gezdirerek lambanın plastik düğmesini buldu. Güz akşamı gibi puslu bir ışık belirdi. Tepe lambası kendi gölgesinin dışında onlarca gölge oluşturuyordu. Christine, duvarın sağ tarafına sıralanmış, çok sayıda koyu, tıknaz, dev karaltı gördü. Çöp konteynerleri... Iggy'nin havlama sesleri arkadan geliyordu. Çöp tahliye kanalının çıkışına yerleştirilmiş, siyah torbalarla ağzına dek dolu konteynerden değil, diğeri gibi ağzı açık bırakılmış bir başka konteynerden... İlerledi. Arkasından çarpan bir kapı sesiyle şiddetle sıçradı. İki adım daha attı... Artık yüksek konteynerin içinin bir kısmını görebiliyordu ama henüz köpeğini görememişti. Ancak konteynerin derinlikleri içinde yankılanan sesini duyuyordu. Diğer konteynerle arasında yoğun karanlık boşluklar vardı. Aklından bir an, birinin oraya rahatlıkla saklanabileceği geçti.

Bunu düşünme şimdi. Neredeyse tamamladın.

Bir adım daha attı...

Karanlığın içinde parlayan yumuşacık bakışlarıyla, başını ona doğru kaldırmış olan Iggy'nin burnunu görünce, yeniden ağlamaya başladı. Köpek havlayarak kuyruğunu salladı, ancak kıpırdamasıyla acıyla inlemesi bir oldu, nihayetinde burnundan ıslığı andıran bir iç çekiş sesi çıkardı. Pençeleri konteynerin tabanında tıkırdıyordu, ancak doğrulmak istediğinde yürek parçalayan bir şekilde inliyordu. *Yüce Tanrım! O pislik sana ne yaptı?* Köpeğini oradan çıkarmanın yolunu düşünmeye başlamıştı bile... Konteyner göğüs hizasına geliyordu. Kollarıyla Iggy'ye ulaşması mümkün değildi. İçeri ilk olarak başını da uzatamazdı. Tek bir çare kalıyordu; konteyneri yere yatırmak ve emekleyerek içine girmek. Bıçağı yere bıraktı ve konteyneri kucakladı. Altında bulunan tekerlekler işini düşündüğü kadar kolaylaştırmamıştı. Christine'in, konteyneri eğmek

için hayli mücadele vermesi gerekti. Nihayetinde yere yatırmayı başardı ve içine doğru uzandı. Konteynerin içi limonlu deterjan ve dışkı kokuyordu. Iggy ihtiyacını orada gidermek zorunda kalmıştı. Konteynerin tabanında neşeyle havladı, inledi, sonra yine havladı. Hayvanın tiz havlamaları yankılanıyor, Christine'in kulak zarlarını tırmalıyordu. Bir an bodrumun metal kapısının açıldığını duyar gibi oldu. Sırtı âdeta buz gibi oldu. Kıpırdamadan kaldı, nabzının hızlandığını hissetti. Bıçağını konteynerin dışında, ulaşamayacağı bir yerde bırakmıştı. Ancak başka ses duymadı, tek gürültü damarlarında akan kanının gürültüsüydü. Biraz daha ilerledi ve parmakları nihayet Iggy'nin biraz sert kıllı kürküne dokundu. Biraz daha yaklaştı, kollarına almak istedi ama sağ arka ayağına dokunacak gibi olduğunda köpek geri çekilerek kendini savunmak için hırladı.

O şerefsiz sana ne yaptı?

Christine parmaklarının ucuyla hayvanın küçük patisini temkinli bir şekilde yokladı. Kıvrımlı pençelerini, pütürlü tabanını hissetti, sonra daha yukarıya, sert kaslarına, kürkünün altından ele gelen ince kemiklerine dokundu. Kaval kemiğine ulaştığında Iggy hırlamaya başladı. Christine elini çekti.

"Sakin ol Iggy. Benim. Artık korkmana gerek yok."

Konteynerin dibinde zar zor doğrularak sırtını kavis yapmış ve ensesini plastiğe dayamış bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Köpeği, yaralı ayağına dokunmadan nazikçe kaldırdı ve kendine doğru çekti. Sıcak, pürüzlü bir dilin teşekkür etmek için yüzünü yaladığını hissetti. Gözleri yaşlarla dolarak yüzünü köpeğin misk ve köpek kokulu gür kıvırcık tüylerine bastırdı. Nihayet doğrulabilecek duruma gelene dek diz kapaklarını plastik üzerinde kaydırarak geriye doğru çıktı.

Ampulün zayıf ışığı altında hayvanın arka ayağına baktığında, bayılacak gibi oldu. Kırılmakla kalmamıştı, kana batmış kürkünün içinden kemiğinin ucu görünüyordu, ayağın geri kalan kısmı ise, tıpkı yalnızca bir lastiğin tuttuğu kırık bir oyuncak

bebek kolu gibi sallanıyordu. Iggy korkunç derecede acı çekiyor olmalıydı... Christine köpeğinin ayağının konteynerin içine atıldığı sırada kazara mı, yoksa o canavar tarafından bilerek mi kırılmış olabileceğini düşünüyordu.

Aklına başka bir düşünce daha geldi; bir hayvana böylesine bir acımasızlıkta bulunabilen biri işi kim bilir nereye vardırabilirdi. Artık bu durum hiç şaka gibi görünmüyordu. *Bir umut daha buharlaştı şekerim. Senin "Bay Kadınları Korkutan"ın kafası hayal edebileceğinden daha bozuk. Oysa son derece zengin bir hayal dünyan olduğunu biliyoruz...*

Ürpererek etrafına bakındı. Bıçağı aceleyle yerden aldı. Sonra da Iggy kucağında kapıya doğru döndü. Dirseğiyle metal kapıyı itti ve zemin kata bir an evvel ulaşmak için aceleyle yukarı çıktı. Ancak evine ulaştığında, kapısını kilitleyip sürgüyü çektiğinde rahat bir nefes aldı. Ellerinin şiddetle titremekte olduğunu fark etti, korkunç yarasına rağmen, kucağına gömülmüş, huzura kavuşmuş, bedenini kurtarıcısına, sahibine dayamış Iggy dizlerinin üzerinde uzun bir süre kanepede kalakaldı.

Birden kendine onu bu durumdan kimin kurtarabileceğini sordu. Onu kim koruyabilirdi? Ve bunu ona neden yapıyorlardı? Mutlaka bir gerekçesi olmalıydı. Tesadüfen seçilmiş olamazdı, başına bela olan kişi onu tanıyordu. Ev adresini, çalıştığı yeri, özel telefon numarasını ve dahası Gérald'ın ona taktığı isimleri biliyordu. Evet, araştırmayı bu yönde ilerletmek gerekirdi... Gérald'ın çevresinde ona böylesine hınç duyabilecek kim vardı? Aklına tek bir kişi geliyordu; Denise. Ama Denise, o sapıktan sahte bir e-posta almıştı. Şaşırtmaca amacıyla kendi kendine göndermemiş olduğu ne malumdu? Evine giren, köpeğine zarar veren, paspasına çişini yapan Denise miydi? Çok saçmaydı. Peki ya telefondaki erkek sesi? Paranoyak olmaya başlamıştı.

Iggy'ye baktı. Onu bu durumda bırakamazdı. Geri dönüşü olmayan bir sekel oluşmadan, bacağının acilen tedavi edilmesi gerekiyordu.

Gérald... Gérald'ın bir veteriner arkadaşı vardı.

Onunla bir akşam toplantısında tanışmıştı. Kaya tırmanışı, pist dışı kayak ve yirmi yaş altı genç kız avıyla uğraşan, pek bulaşmaya gelmeyen bir tipti. Duymak isteyene, o mesleği gönülden istediğinden değil hızlı bir şekilde zengin olmak için seçmiş olduğunu söylüyordu.

Christine telefonu aradı, bulduğunda ise telefona bakarak donup kaldı. Ya Gérald yine cevap vermezse? Hatta daha da kötüsü... Ya biriyle birlikteyse? Arka ayağı sallanır vaziyette, başı öne eğik, acınacak bir halde tuvalet kutusuna doğru sürünmekte olan Iggy'ye göz ucuyla baktı ve telefonun tuşuna bastı.

"Christine? Ne oluyor?"

Christine bir süre hiçbir şey söylemeden, Gérald'ın yanında bir ses, bir nefes alışı, bir hareket duymaya çalışarak kulak kabarttı.

"Iggy..." diye mırıldandı.

"Nasıl?"

Christine ona her şeyi anlatacak oldu. Birinin evine girdiğini, Iggy'yi kaçırdığını, sonra onu çöp odasına bıraktığını... Ama sonra aklını kaçırmakta olduğunu düşünebileceğini fark etti... Sapığının istediği de buydu; onu çevresinden soyutlamak, yakınlarının, dostlarının onun depresyonda olduğunu, çıldırdığını düşünmelerini sağlamak... Yapmaya çalıştığı işi kolaylaştırmanın bir anlamı yoktu.

"Iggy ayağını kırdı..." dedi. Acı çekiyor... "Açık yarası var. Çok çirkin, kanayan bir yara. Bu şekilde kalamaz... Bu saatte de hiçbir veterinere ulaşamam. Ancak... belki, şu arkadaşın, sen ararsan..."

"Christine, Tanrı aşkına! Saat sabahın dördü!"

"Rica ediyorum Gérald, çok acı çektiği belli oluyor."

Hattın diğer tarafından uzun bir oflama sesi geldi.

"Christine... Christine..."

Christine, Christine... ne var yani! Bir defa olsun düşünceni dolandırmadan söyle işte, cibilliyetsiz herif... Düşmanca tutumuna

kendi de şaşırdı... Önceki gün Denise'e olan tavrını hatırladı. Son zamanlarda yaşadıkları yüzünden mi böylesine saldırganlaşıyordu? Gérald birdenbire, "Denise bana her şeyi anlattı," dedi. "Dünkü... görüşmeniz. Ah Christine..."

Christine görünmez bir elin midesini yumrukladığını, kalan tüm cesaretini de tükettiğini hissetti.

Pis orospu!

Gerald'ın sesi telefonda tıslayarak devam etti;

"Christine, o mesajı yazdığına inanamıyorum. Nasıl böyle bir şey yaparsın! Aklını filan mı kaçırdın? Onu gerçekten tehdit ettin mi? Ona gerçekten de, 'Erkeğimden uzak dur' dedin mi? Cevap ver bana, lütfen. Dedin mi demedin mi?"

Akşamüstü telefonuna neden cevap vermediği anlaşılıyordu. Çünkü çok öfkelenmişti. Kırgındı. Bunu bilmek Christine'i garip bir şekilde rahatlattı. Gérald'ın öfkesini idare etmesini biliyordu. Kısık bir sesle, "Bu konuyu daha sonra konuşuruz," dedi. "Ne olursun. Sana her şeyi açıklayacağım... İnan bana düşündüğünden daha karmaşık. Anlaşılması güç şeyler oluyor..." diye devam etti.

Gérald, "O zaman doğru? Gerçekten söyledin yani? Kahretsin, inanamıyorum!" diye haykırdı. O boktan mesajı gerçekten yazdın!"

"Hayır, mesajdan bahsetmeyelim şimdi. Sonra konuşalım, lütfen... Benim için arkadaşını ara. Sonra konuşalım, lütfen sevgilim..."

Çok uzun bir sessizlik oldu. Christine gözlerini kapattı. *Lütfen, lütfen...*

"Üzgünüm Christine. Bu defa olmaz. Düşünmeye ihtiyacım var. Bu şekilde devam edemeyiz..."

Christine donup kaldı.

Gérald, "Durumumuz hakkında bir karar alana dek, bir süre birbirimizden uzak kalmamız iyi olacak... İlişkimize ara vermek istiyorum," dedi.

Christine söylenenleri duyuyordu, ancak beyni anlamayı reddediyordu. Gerçekten düşündüğü şeyi mi söylüyordu?

"Iggy için üzüldüm. Ama birkaç saat daha bekleyebilir. Önümüzdeki günlerde bana ulaşmaya çalışmazsan memnun olurum. Ben seni ararım."

Christine duyduklarına inanamayarak telefona bakakalmıştı.

Gérald telefonu kapattı.

13

Opera Komik

Güneş doğarken uyuyakalmıştı. Iggy'nin yüzünü yalaması ile uyandı. Sinirlerinin ve gözyaşlarının tükendiği anda, ancak bir saat kadar uyumuştu. Göz kapakları çapaklar yüzünden birbirlerine yapışmıştı, gözlerini şaşkın bir şekilde açtı, dili pelte gibiydi. Göğsüne doğru yanaşan Iggy'yi kollarının arasına alacak oldu, ancak arka ayağının yaralı olduğunu hatırladı. Çekinerek yarasına doğru bakınca, yorgana birazcık kan bulaşmış olduğunu gördü. Acısına rağmen onun da uyuduğunu anladı. *Veteriner bulmalıydı...* Daha fazla bekleyemezdi.

Yataktan dikkatlice çıktı, küçük köpek bu defa peşinden gelmedi. Üzgün bir şekilde odadan ayrılışını izlemişti. Üzgün üzgün bacağını yalaması Christine'in yüreğini acıttı. Veterinere telefon etmek için çok erkendi, bu nedenle mutfağa yöneldi. Uyumadan önce kapının önüne çektiği ayakkabılığın önünden geçti. Ayakkabılığın üzerine, biri kapıyı zorladığında yere düşerek gürültü yapması için dengesiz bir vazo da yerleştirmişti. Oturma odası serindi. Kaloriferin ısısını yükseltti, titreyerek sabahlığının önünü kapattı, sonra boz renkli lamine mutfak tezgâhı üzerinde kendine koyu bir kahve, tereyağlı peksimet dilimleri hazırladı. Garip bir şekilde acıkmıştı. Aşırı bitkindi ama açlıktan midesi kazınıyordu. Bar sandalyesinin üzerine tünemiş bir şekilde karnını doyururken, kendini de şaşkına döndüren düşüncelere daldı. Gece yaşadığı

üzüntü ve korku tüm haline acıma duygusunu tüketmişti. Köpeğinin aksine, yarasını yalamayı bırakmıştı. Tanıdık bir duygusal halin geri dönüşünü hissediyordu. Henüz ufak bir kıpırdanıştan ibaretti ama o bunun ne olduğunu biliyordu; Christine'in Büyük Sıçrayışı. Christine'in Büyük Sıçrayışı genellikle zor bir durumu takiben gerçekleşirdi, hayatı boyunca birkaç defa başına gelmişti *(ne demek istediğini anlıyorum,* dedi içindeki ses, *bunu aklına bile getirme tatlım).* Tam dibi bulduğunda olurdu. Kararlı yükseliş, vahşi bir yenilgiye boyun eğmeme iradesi, bir enerji sıçramasıydı. Sanki içinde bulunduğu durum itibarıyla beyni bir tür antikor üretiyordu.

Tam o sırada, bıkkınlığına, korkunç yorgunluğuna rağmen, tüm düşünceleri onunla uğraşan kişiye odaklandı. Ona ulaşmasını sağlayacak bir bağ varsa, ki hakkında bildiklerine bakılırsa bir bağlantı olduğu kesindi, geriye doğru iz sürebilir, takipçisinin kendisine ulaştığı gibi ona ulaşabilirdi.

Evet, aynen öyle... O ana dek durumunu ciddi bir şekilde oturup düşünmemişti. Her şey büyük bir hızla gelişmişti. Bir olaydan diğerine sürüklenmiş, yolun ortasında bir otomobilin farıyla gözleri kamaşmaktan ziyade uzak farlarını yakmış peş peşe bir dolu kamyonun hücumuna uğramış bir tavşan gibi ne tepki verebilmiş ne düşünebilmişti. Tek yapabildiği kaçmaya çalışmak olmuştu. Sakarca... İnançsızca... Ama artık, kafası sanki bir mengenede sıkıştırılıyormuş gibi hissediyor olsa da birdenbire daha net düşünmeye başlamıştı. Iggy'nin başına gelen şey onda bir elektroşok etkisi yapmıştı.

Sana dokunmayacaktı... Çok büyük bir hata yaptı.

Şimdi neler biliyorsun, bir düşünelim...

En azından iki şey biliyordu: Birincisi, adam iş yerinde masasına dek ulaşmıştı veya içeriden bir iş birlikçisi vardı. İkincisi, Gérald ve Denise'e ne konuştuklarını duyacak kadar yaklaşmış veya onları gizlice takip etmişti... Bilgisayarındaki fotoğraflar gözlerinin önüne geldi. Evet, mutlaka onları izlemiş olmalıydı. O

gün veya daha sonraki günlerde konuşmalarını dinlemişti. Geriye yine aynı soru kalıyordu; gerekçesi neydi? Neden onu seçmişti? Gerekçeyi öğrendiğinde, onu yakalayacaktı.

Kahve fincanını dudaklarına götürdü. Sonra aklına bir düşünce daha geldi:

Beni çevremden soyutluyor...

Evet, o gece de komşularını ve Gérald'ı uzaklaştırarak bunu yapmıştı. Aynı şekilde, artık farkına varıyordu ki polisi de ve kısmen de olsa depresyon ilaçlarıyla patronunu da uzaklaştırmıştı... Bunu neden yaptığını bilmiyordu ama planının bir parçasıydı. *Bu soyutlamayı durdurmalısın. Her ne pahasına olursa olsun.* Kendisine yardım edecek birini bulması gerekiyordu. Ama kim? Annesi mi? (*Komik olma,* dedi içindeki ses. *Umarım şaka yapıyorsundur.*) Yok, elbette olmazdı. Annesi o güzel burnunu kırıştırıp safir gözlerini üzerine dikerek kızının aniden aklını oynatıp oynatmadığını, belki de eskiden beri deli olduğunu düşünürdü. Babası? O hiç olmazdı. Peki kim? *Ilan?* Neden olmasın? Asistanı güvenilir, çalışkan ve kendi halinde biriydi. Peki iyi bir asistan olması dışında ona yardım edebilir miydi? Başka çaresi yoktu. Başka hiç kimse aklına gelmiyordu. Tam o sırada içindeki sesi rahatsız edici bir berraklıkta yine duydu:

Başka hiç kimse mi? Gerçekten mi? Yakın bir arkadaşın da mı yok, emin misin? Sevgili nişanlın dışında derdini anlatabileceğin hiç kimse yok mu? Bu durum senin hayatını özetliyor gibi, ne dersin şekerim?

Yapması gereken başka bir şey vardı...

Dizüstü bilgisayarını aldı ve mutfak tezgâhının üzerine koyup, açtı. Tüm çerezleri silmeye, parolaları değiştirmeye koyuldu, sonra yeni bir virüs ve casusluk önleyici, güvenlik duvarı, anti-phishing özelliklerine sahip eksiksiz bir güvenlik programının kurulumunu başlattı ve duş almaya gitti. Banyodan dönüce eski sistemi sildi ve hızlı bir analiz başlattı. Saate baktı. İş yerinde daha kapsamlı bir analiz başlatırdı. Televizyonun altındaki dolabın bir çekmecesinden

faturalarını, makbuzlarını, kredi kartı fişlerini, çek defterlerini yerleştirdiği klasörleri çıkardı ve öğrencilik yıllarından beri sahip olduğu hâkî renkli bir bez çantanın içine koydu. Bankada bir kasa kiralayacak, tatmin edici bir çözüm bulana dek orada saklayacaktı. Dairesi artık o evde yokken emin bir yer sayılmazdı. Son olarak veterineri aradı. Sekreter bir süre izin istedi. Nihayetinde telefona geri dönerek, veterinerin, derhal gelmesi durumunda, Iggy'yi acil olarak alabileceğine dair vıdı vıdı yaptı. Bilgisayarından "Bizi seçtiğiniz için teşekkür ederiz, potansiyel olarak tehlikeli hiçbir yazılım algılanmadı" diyen yapay bir ses yükseldi. Analiz tamamlanmıştı. Bilgisayarını zaten yeterince doldurduğu hâkî yeşil çantasına tıkıştırdı, köpeğinin taşıma kafesini aldıktan sonra odaya döndü. Iggy ona doğru yaklaşmasını şefkat ve güven dolu bir bakışla izledi.

Sabah 8.20. İşe yine geç kalmıştı. Ama önceki günlere kıyasla bir şey sayılmazdı. Yıllardır erken bile gitmişti. Beklenmedik birkaç gecikmeyle silinemezdi ya, öyle değil mi?

Asansörden çıkar çıkmaz kahve makinesine koşup bir kahve aldı. Her şeye rağmen kendini rahatlamış hissediyordu. Iggy güvendeydi, ona bir sakinleştirici yapmışlardı ve dairesinde sapığının ona karşı kullanabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Klasörleri bankasına teslim edecek zamanı olmamıştı, hâlâ yanında taşıyordu. Ama hâkî çantasını ve bilgisayarını geçici olarak masasının kilitli çekmecesine bıraktı (*tabii çekmecen güvenliyse...* dedi içindeki ses). Evet ama o zamana dek çekmecesini anahtarla kilitlediği vaki olmamıştı, şimdi anahtarı pantolonunun cebindeydi ve oradan çıkmamasına dikkat edecekti. Açık ofisin diğer sakinleri bunu tuhaf bulsalar ve sorular sorsalar da umurunda değildi.

Esneme isteğine engel olarak o gün programa kimin davet edildiğini düşündü. Toulouse Uzay Merkezi'nin müdürü... Gérald onu yakından tanırdı. Şehrin, uzun süredir uzay ve havacılık alanındaki endüstriyel ve ekonomik açıdan sahip olduğu önem

nedeniyle, bu, programına Fransa'nın uzay macerasının bir temsilcisini ilk davet edişi değildi... Ayrıca, uzay bilimlerine, iyi ve kötü günde, hayatının erkekleri vesilesiyle de tuhaf bir bağla bağlıydı. Bu düşünce de bir an donup kalmasına neden oldu.

Şimdi bunları düşünmenin zamanı değil...

Camlı bölmeden, omzunda hâkî çantası, elinde üzerinden dumanlar tüten bardağıyla çıktı, doğrudan masasına ve dolayısıyla açık alandaki Ilan'ın masasına doğru ilerledi. Programdan sonra kendisiyle konuşmak istediğini söyleyecekti. Şimdilik daha acil olan, basın bülteniydi. Asistanının boş masasını görünce düşüncelerinden koptu...

Ilan yoktu...

Neredeydi?

Ilan asla geç kalmazdı. Üç yıldır tek bir defa bile...

Kendi masasının üzerindeki telefonuna yapıştırılmış sarı bir post-it gördü. Eğilip, okudu:

Derhal ofisime gel.

Guillaumot'nun el yazısıydı. Tarzı tehditkardı, ancak program müdüründen geldiği için çok acayip sayılmazdı. Christine gözleriyle tüm salonu taradı. Herkes işine dalmış görünüyordu. Fazlasıyla dalmış...

Bir şeyler oluyordu...

Biri gırtlağını sıkıyormuş gibi bir an nefes alamadı. Durumu anlamak için Guillaumot'nun ofisine kaçamak bir bakış attı. Kapısı açıktı, stor perdeler kapalıydı. Kötü bir durumun alameti... Sonra Cordélia'nın da ortalıkta görünmediğini fark etti. Christine, stor perdenin aralıklarından üç silüet gördü.

Tamam, haydi gidelim...

Ofisin kapısına geldi ve eşikte durdu. Guillaumot karşılarında dikilmiş konuşuyor, Cordélia ve Ilan onu büyük bir dikkatle dinliyordu. Guillaumot onun geldiğini görünce, içeri girmesini işaret etmek için sözünü yarıda kesti. Diğerleri tek bir beden gibi ona doğru döndü. Program müdürü, "Kapıyı kapat," dedi.

Temkinli bir tarafsızlık hissedilen sesi hiç hayra alamet değildi.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Önce oturalım..." dedi Guillaumot.

Christine, "Hazırlamamız gereken bir program var..." dedi iki asistanını işaret ederek.

Program müdürü aynı tonla, "Evet, evet, biliyorum, oturalım," diye tekrar etti.

Christine kaşlarını kaldırdı. Çoktan koltuğuna oturmuş olan program müdürü ona gözlüklerinin üzerinden ısrarla bakıyordu. Önünde açık bir defter vardı. Kısaca okudu, elinde bir kalem, yeniden baktı. Herkes oturmuştu.

"Nereden başlayacağımı pek bilemiyorum.... Biraz alışılmadık bir durum... Üçünüzle aynı anda konuşmak istedim. Program müdürü olarak, bildiğiniz gibi, bu servisin düzgün işleyişinden sorumluyum. Ve de... kimsenin... başkalarının davranışları nedeniyle... sıkıntı yaşamamasından...."

Christine bir Cordélia'ya bir Ilan'a bakıyordu. Cordélia'nın duvar gibi, ser verip sır vermez bir ifadesi vardı, Ilan ise özenle bakışlarını kaçırıyordu. Christine ensesinde buz gibi bir ürperti hissetti. Guillaumot gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Cordélia bu sabah bana geldi ve..." diye lafa başlayıp yarıda kesti.

Christine stajyerine bir bakış attı. İki kadın kısaca bakıştılar. Şakaklarına kan hücum eden Christine durumu anlamıştı, bir sonraki saldırı ondan gelecekti...

"Senden şikâyetçi olduğunu söyledi." dedi ve konuya girmeden önce derin bir nefes aldı. "Senin tavırlarından... Yani nasıl desem... onu taciz etmenden... rahatsızlık duyduğunu... Cordélia, kendisine haftalardır cinsel tacizde bulunduğunu söylüyor. Edepsizce yaklaşmalar, uygunsuz hareketler, hatta sana boyun eğmemesi durumunda işten çıkarılmasıyla tehdit etme... Bana söylediğine göre senden resmî olarak şikâyetçi olmayacak, ancak bunun sona

ermesini diliyor. Bu staj onun için çok önemli, sorun yaşamak istemiyor. Bu sorunu kendi aramızda halletmemizi istiyor."

Christine alaylı, hafif bir kahkaha attı. Program müdürü anında şaha kalktı: "Sen bunu komik mi buluyorsun? Bunda gerçekten gülecek bir şey mi buluyorsun?"

Christine öfkeli bir hareketle karşılık verdi. Program müdürüne doğru eğilerek, "Bu saçmalıklara inanmıyorsun umarım?" dedi. "Şuna bir baksana!"

Aynı anda Cordélia'ya baktılar. Stajyer o sabah sıska ve fasulye sırığı bedenine son derece kısa bir İskoç etek, siyah külotlu çorap, göğüs kısmında ALCHEMY yazan bir sweatshirt ve gümüş çivilerle bezenmiş siyah yüksek bilek spor ayakkabıları giymişti. Ojeleri de ruju gibi kan kırmızıydı. Dudağındaki piercing pırıldıyordu. Nasıl onun sözüne değil de bu 101 Dalmaçyalı'daki Cruella tipli kızın sözüne inanılırdı? Program müdürü biraz yüzü kızararak devam etti, "Senin onu tuvaletlerde birçok defa.... nasıl denir... okşamaya kalktığını söyledi. Onu... öpmeye çalışmışsın. Evine bir şeyler içmeye davet etmişsin... Sürekli..."

"Saçmalık."

"Sürekli olarak tacizde bulunuyormuşsun..."

"Saçmalık!"

"E-postasını... hıım... cinsel... hıım... hatta porno nitelikli mesajlarla dolduruyormuşsun."

"Daha neler, bu sefil kız yalan söylüyor! Kahretsin! Şunun haline bir baksana!"

"Aynen işte..."

"Aynen işte ne?"

"Ona kimsenin inanmayacağını düşünmüş olabilirsin."

Christine ona, "aklını mı kaçırdın sen?" der gibi baktı.

"Bu bir şaka olmalı," diye cevapladı. "Ya da hepiniz kafayı üşütmüşsünüz!"

Program müdürünün cevap vermeden bakmaya devam etmesi üzerine devam etti:

"Kiminle konuştuğunun farkında mısın? Benim, ben... Christine... Bu şirkette yedi yıldır çalışan Christine. Sapık gibi bir halim var mı benim?"

"Bu durum yüzünden seninle çalışmaktan rahatsızlık duyduğunu söylüyor."

"Ah öyle mi? Göstersin bakalım... Neredeymiş o mesajlar?"

Guillaumot dik dik baktıktan sonra, bir tomar bilgisayar çıktısını önüne doğru itti.

"Burada."

Uzun bir sessizlik oldu. Christine, görüş alanının sınırında bulunan Ilan'ın koltuğuna biraz daha gömülmekte olduğunu fark etti. Cordélia'nın bakışlarını üzerinde hissediyordu. Kalbi şiddetle çarpmaya başladı.

"Bu çok saçma..."

Çıktılara baktı.

Cordélia, affet beni. Seni tehdit etmek istemezdim. Sana zarar vermek istemediğimi biliyorsun. Sürekli olarak seni düşünüyorum, buna engel olamıyorum. Parfümünün kokusunu duyduğumda, sesini duyduğumda, yakınımda olduğunda, aklımı kaybediyorum. İlk defa bir kadın için böyle şeyler hissediyorum.

Christine

Cordélia, lütfen cevap ver. Beni bu durumda bırakma. Artık dayanamıyorum. Şu an ne yaptığımı tahmin edemezsin. Yarım şişe beyaz şarap içtim, yatağıma uzandım. Çıplak... Seni düşünüyorum. Vücudunu, piercinglerini, göğüslerini... Öylesine... tahrik oldum ki... Bunu yazmamam gerekir biliyorum. Sana bu akşam yazmamam gerekirdi. Bu tehlikeli...

Christine'in

Cordélia, cumartesi akşamı baş başa bir yemeğe ne dersin? Lütfen evet de. Başka bir beklentim olmayacak, söz veriyorum. Yalnızca iki arkadaş gibi bir akşam yemeği... Kimse bir şey bilmeyecek, söz veriyorum. Ara beni, lütfen.

Christine

Cordélia, mesajlarıma cevap vermiyorsun. Sana olan tavrımdan hoşlanmadığın anlaşılıyor. Nasıl da düşmancılsın. Cordélia, geleceğinin benim ellerimde olduğunu biliyorsun.

C.

Cordélia, bana cevap vermen için sana yirmi dört saat süre tanıyorum.

Buna benzer onlarca mesaj vardı. Kafasının içinde bir kara kuş sürüsü kanat çırptı. Sersemlediğini hissetti. Avuç içleri sıcak ve ıslaktı. Mesajlara hayret içinde göz gezdirirken, "Bunun imkânı yok..." diye kekeledi. "Çok saçma. Bu mesajları ben göndermedim... Benim bu tip mesajları yazacağımı aklın alıyor mu? Altına bir de imza atarak!"

Guillaumot canı sıkılmış görünüyordu.

"Christine, kontrol ettik. Senin IP adresin, senin bilgisayarından gönderilmiş."

"Bilgisayarıma herhangi biri erişebilir, biliyorsun! Parolamı girerken gizlice gözetlemeleri yeter. Şu şırfıntının mesajları bizzat yazdığına bahse girerim."

Guillaumot, "öyle ya tabii..." dercesine bir hareket yaptıktan sonra gözlerini üzerine dikti. Christine'in daha önce hiç görmediği bir bakıştı; en öfkeli zamanlarında dahi... Guillaumot Ilan'a dönerek, "Ilan," dedi. "Bana söylediklerini tekrar edebilir misin?"

Christine başından aşağı kaynar suların indiğini hissetti. Asistanına baktı. Genç adamın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle, "Öncelikle Christine'in son derece profesyonel biri olduğunu söylemek isterim. Birlikte iyi iş yapıyoruz ve... daima iyi işler yaptık... Onunla çalışmaktan çok mutluyum, saygı duyduğum biridir... Yani ben o... deli saçması... şeyleri yazmadım dediğinde ona inanıyorum."

"Pekâlâ Ilan," dedi Guillaumot. "Görüşlerini ve itirazlarını aldık. Ancak sorum bu değildi. Sen de uygunsuz mesajlar aldın mı?"

"Evet."

"Nasıl? Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misin?"

Ilan boğulurcasına bir sesle, "Evet," diye tekrar etti.

"Gönderen adı yazılmış mıydı?"

"Evet."

"Ne yazıyordu bize söyleyebilir misin Ilan? 'Christine' mi yazıyordu?"

Christine masaya doğru eğilip yumruğunu vurdu.

"Lanet olsun! Yetti bu kadar saçmalık! Daha fazla tahammülüm kalmadı!"

"Christine, rica ederim kapa çeneni ve kıpırdamadan dinle tamam mı? Ilan seni dinliyorum..."

Cordélia'nın üzerine diktiği gözlerindeki muzaffer, zehirli ışığı gördüğünde Christine'in kalbi daha da şiddetli atmaya başladı. Ilan, "Evet," diye cevapladı. "Ancak bu demek değil ki..."

"Mesajları ne zaman aldın?"

"Şey... Geçen ay... Ama kısa sürede kesildi. Tekrar ediyorum, ben Christine'le çalışmayı çok seviyorum, ondan kesinlikle hiçbir şikâyetim yok. Bir oyunun kurbanı olduğundan eminim. Başka bir açıklama göremiyorum..."

Ilan Cordélia'ya doğru kuşkuyla baktı. Guillaumot onun söylediklerinden etkilenmeksizin, "Ne tip mesajlardı?" diye sorgulamaya devam etti.

"Şey... sizin de söylediğiniz gibi... *uygunsuz* mesajlar."

"Birazcık daha açık ifade edebilir misin rica etsem?"

"İşte, biraz şey..."

"Asılma tarzı şeyler mi?"

"Evet."

"Cinsel içerikli mi?"

"Evet, o tip şeyler... Ama tekrar ediyorum, uzun sürmedi."

"Kaç mesaj aldın, söyleyebilir misin?"

"Birkaç tane falan..."

"Kaç tane?"

"On kadar filan olabilir..."

"On kadar mı yirmi kadar mı?"

"Şey... Bilemiyorum... Yirmi kadar da olabilir."

"Daha da fazla olabilir mi?"

"Hatırlamıyorum."

"Pekâlâ Ilan. Tamamdır. Öyle olsun. Ne kadar sürdü, söyler misin?"

"Bir hafta, on gün kadar. Daha fazla değil, bundan eminim. Dediğim gibi kısa sürede kesildi zaten."

"O halde günde birkaç mesaj alıyordun, öyle mi?"

Christine zemin ayaklarının altından kayıyormuş gibi hissediyordu. Ilan'ın kulakları kırmızıdan mora dönmüştü. Sinema makyajları için kullanılan protezlere benziyordu.

"Evet."

"Günde kaç adet, bir fikrin var mı?"

"Yok. Saymadım."

"Her gün mü alıyordun?"

"Şey... Evet."

"On gün boyunca her gün?"

"Bir haftadan biraz fazla, evet."

Christine artık tahammül edemeyecek duruma gelmişti. Birden sıçrayarak ayağa kalktı ve masaya doğru eğilip, "Artık yeter! Kesin

bu saçmalığı! Bu hiçbir şeyi ispatlamaz. Masamda açık bıraktığım bir zamanda birisi pekâlâ bilgisayarımı kullanmış olabilir! Üzerime çamur atılmasına bir dakika daha izin vermeyeceğim, duydun mu beni? Bu hikâye deli zırvası ve yeterince uzadı! Ciddiye almana anlam veremiyorum!" dedi.

Guillaumot onun bu çıkışını görmezden geldi.

"Peki Ilan, mesajları gündüz mü yoksa gece mi alıyordun?"

Sessizlik oldu. Genç adam sıkılarak, "İkisi de..." diye cevapladı.

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. Christine hâlâ ayaktaydı. İçi boşalmış gibiydi, midesi bulanıyordu, sersemlemişti. Guillaumot saatine baktı ve "Dürüst olduğun için teşekkürler. Cordélia ve sen işinizin başına dönebilirsiniz. İkinize de teşekkür ederim. Program için Arnaud'yla görüşün. Bugün programla o ilgilenecek. Hadi çabuk olun," dedi.

Cordélia ve Ilan odadan çıktılar. Cordélia çıkarken uzun bir bakış atmaktan çekinmemişti. Christine ise hayretler içinde Guillaumot'ya bakıyordu. Cesareti kırılmış bir şekilde, "Bütün bunlara nasıl inanabildiğini gerçekten anlamıyorum," diye tekrarladı.

"Christine..."

"Bırak konuşayım! Beni o zırvaları dinlemeye zorladın, şimdi sen beni dinleyeceksin! Ne zamandır birlikte çalışıyoruz? İşimi daima gerektiği şekilde yaptığımı biliyorsun. Bugüne dek iş arkadaşlarımla ne mesleki ne de kişisel ilişkilerimde hiçbir sorun yaşamadım. Becker gibi histerik, senin gibi gaddar, buradaki birçok insan gibi işten kaytaran biri değilim. Güvenilir, profesyonel bir çalışanım ve herkes tarafından takdir ediliyorum..."

Guillaumot uzanan dalı hemen yakaladı ve "Herkes tarafından takdir mi ediliyorsun? Aç gözlerini Steinmeyer! Buradaki herkes senin gıcık, kaba ve kırıcı bir diva olduğunu, bir süredir kıçının iyice kalkmış olduğunu düşünüyor! Eften püften sebeplerle gelerek kim bilir kaç defa kafamı şişirmişsindir!" dedi hınç dolu bakışlarla. "Ha bir de çekmecende bulduklarım var... Son

zamanlarda işe geç gelişlerini, mikrofondaki hiç de profesyonelce olmayan tuhaf hallerini saymıyorum bile..."

Christine birden, Guillaumot'nun da onu sevmediğini anladı. Bu onun hayalindeki fırsattı... Yerin sarsıldığını, zihninin derinliklerinde kasvetli ve şiddetli bir kasırganın yükseldiğini hissetti. Guillaumot aynı intikam dolu sesle, "Gerçekten de milletin senin kahrını çekmek zorunda olduğunu mu düşünüyorsun? Vazgeçilmez olduğunu mu? Sensiz yapılamayacağını mı?" diye devam etti ve gözlerini yukarı kaldırdı. "Elbette öyle sanıyorsun... Sorunun da bu zaten Steinmeyer, gerçeklerden kopuksun! Şimdi de bu çıktı. Sen kendini ne sanıyorsun?"

Christine kulaklarına inanamıyordu. O zamana dek, rekabet anlayışının hüküm sürdüğü, birçoğunun gözünü diğerinin mevkiine diktiği bir çalışma ortamında doğal olarak rastlanan bazı görüş uyuşmazlıkları ve birkaç düşman dışında, yaptığı iş için takdir edildiğini, işine ve profesyonelliğine saygı duyulduğunu, redaksiyon ekibine uyum sağladığını düşünmüştü.

Guillaumot saatine bakarmış gibi yaptı ve "Bir saat sonra hissedarlar ve yönetimle toplantım var," dedi. "Evine git. Ne yapacağımıza karar vermek üzere düşüneceğim. Bunu beklerken yarın işe gelme. Programla geçici olarak Arnaud ilgilenecek."

Christine bir şey söyleyecek oldu ama sustu. Bir kopuşun, tükenişin eşiğindeydi. Düşmemek için bir elini sandalyenin arkalığına dayadı.

Biraz ileri gittiğinin farkına varmış olacak ki Guillaumot'nun sesi yumuşadı. "Evine git Christine. Ben sana haber veririm. Kararım ne olursa olsun, ilk öğrenen sen olacaksın."

Christine geri çekildi. Ilan ve Cordélia çıktıktan sonra ofisin kapısı açık kalmıştı. Açık çalışma alanında program müdürünün yükselen sesini herkes duymuştu. Christine başı öne eğik dosdoğru masasına gitti. Sessizliğe bürünen salonda ilerlerken tüm bakışları üzerinde hissetmişti. Ilan, "Christine, ben..." diye konuşacak oldu.

Christine'in elini yukarı kaldırması üzerine sustu. Christine'in elleri öylesine şiddetli titriyordu ki çekmecesinin küçük anahtarını kilide sokmak için iki denemede bulunması gerekti. Hâkî çantasını aldı, kayışını omzuna geçirdi ve asansörlere doğru ilerledi. O geçerken bir ses, "Oh be kurtulduk..." dedi.

14

Koloratür*

Biraz arkasında koruluk, önünde ise, ova boyunca yan yana sıralanmış halde fersahlarca uzanan, bir Paolo Ucello tablosundaki baltalı kargıları andıran kavaklar vardı. Aracının direksiyonunun başına geçerken, o yeri sevmeye başladığını fark etti. Dinlenme merkezinin sakinlerini, birkaçı hariç, sevmiyordu ama mekân cazibeli ve huzurluydu. Oradan ayrılmak için hiç de acelesi olmadığını, gerçek hayata dönmekten korktuğunu anladı. Bu henüz iyileşmeden uzak olduğu anlamına mı geliyordu?

Servaz için bu sözcüğün kuşkulu bir lezzeti vardı. *İyileşmek*... Psikiyatrların ve diğer hekimlerin sıklıkla kullandığı bir dil. Her ikisinden de çekinirdi. Karlarla kaplı ovaya bakarken, bu kar döneminin ne zaman sona ereceğini düşündü. Sonra aniden, o buzlu görünümün kendi beynine benzediğini anladı. Marianne'ın ölümünden sonra içinde bir şeyler donmuştu. Ruhu buzlarının çözülmesini, ilkbaharı bekliyordu.

Cactus, turistik rehberlerde yer alabilecek türde bir bar değildi. Ne Chez Authié gibi yüzyılı aşkın bir geçmişi vardı ne Bar Basque gibi şehrin en şaşaalı meydanlarından birinde bulunuyordu ne de Ubu Club gibi ünlülerin takıldığı bir mekândı. Son moda

---

* Sesin renklerle süslenmesi. Parlak geçişler ve çeviklikle sesin (aryanın) albenisini artırma. (ç. n.)

mekân olma hırsını şiddetle haykıran şu kafeler gibi, saldırgan bir itibara da sahip değildi. Wilson Meydanı'ndaki tarihî birahaneler gibi resmî bir havası da yoktu. Görünüşte herhangi bir bardan ayrılan hiçbir özelliği bulunmuyordu. Ancak görünüş insanı genellikle yanıltır; bu hem barlar hem de insanlar için geçerlidir. Cactus'ün tıpkı yaşayacakları yere karar veren kediler gibi orada olmayı seçen, sadık müşterileri ve bir efsanesi vardı. Bu efsane, aristokrat kesime pek de sıcak bakmayan bir mahallede bulunan mekânına, gece ve gündüz, günün her saatinde istediğini kabul edip, istemediğini kovan, ki bunların arasında hayat kadınları, travestiler, serseriler ve polisler de vardı, gözü pek bir adam olan önceki sahibinden kaynaklanıyordu. Vefat ederken barı ve efsanesini, bugün barın patroniçesi olan çalışanına devretmişti. Boş zamanlarında şiir yazan yeni patron ekmek teknesini, binenlerin teknenin menfaatine olduğunu bilerek disiplinli, ancak yumuşak bir tutumla idare ediyordu.

Desgranges her zamanki yerine oturmuştu, önünde de büyük bir bardak bira vardı. Servaz otururken bir kutup ayısının gözlerinde bulunabilecek sıcaklıkta birkaç bakış yakaladı. Polislerin de kendi aralarında ayrımcılık yapabildiklerini, dayanamayacak duruma gelene, bir sorun olduğunu kabullenmek yerine, parya* muamelesi yapmayı tercih ettiklerini biliyordu. Hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu fark etti. Yine aynı suratlar aynı yerdeydi... Desgranges tevazuyla, "İyi görünüyorsun," dedi.

"Zamanımı kurumuş yaprakları süpürmekle, spor yapmakla ve dinlenmekle geçiriyorum..."

Desgranges güldü.

"Şu anahtar meselesi olmasa görüşemeyecekmişsiniz desene... Seni gördüğüme memnun oldum Martin."

Servaz bu duygusal çıkışa karşılık verme gereği duymadı. Onun yerine, "Ya sen? Sen nasılsın?" diye sordu.

---

* Hindistan'daki kast düzenine göre, kast dışı kalan, hiçbir toplumsal sınıftan olmayan, her türlü haklardan yoksun olanlara verilen ad. (ç. n.)

"İyidir. Kumar işleriyle görevlendirildim. En son nereye baskın yaptım dersin? Horoz arenasına..."

"Nereye nereye?"

"Horozların dövüştürüldüğü yer işte dostum. Ginestous Mahallesi'nde, çingeneler işletiyordu. Bir ring, izleyici tribünü, yaralanan horozlar için bir tedavi odası, arenaya girmeden önce tutuldukları başka bir klimalı oda. Hatta şampiyonların küçük ayaklarının kaslanması için, jimnastik salonlarındaki gibi, çamaşır makinesi motoruyla çalışan boktan yürüme bantları bile vardı! Şampiyonları berbat bir halde bulduk... İğrençti. Pislik herifler..."

Servaz böyle bir haberi gazetede okumuş olduğunu hatırladı.

"O halde horozların imdadına yetişen tavukların şerefine içelim," diyerek bardağını tokuşturdu.

Desgranges, "Ve de cellatlarının etekleri altında dolaşan tavukların," diye ekledi.

Servaz, "Tüm bu dosyaların bir suretini saklıyor musun?" diye sordu.

Desgranges ihtiyatlı bir şekilde başıyla onayladı ve yanında duran karton dosyayı aldı.

"Şansın varmış. Bu iş için başkasını da görevlendirmiş olabilirlerdi. Gelmeden önce şöyle bir göz attım... Martin, yalnızca Toulouse'da bile şu son yıllardaki kuşkulu intihar vakalarının listesini bir görsen... Bu şehirde, intihar ve suç dosyaları arasındaki çizginin nasıl ince olabildiğini sen de bilirsin..."

Desgranges başını öne eğmişti. Servaz da onu başıyla onayladı. Eski ortağının ne demek istediğini biliyordu. 1980 ile 1990 yılları arasındaki dönemi ima ediyordu.... Şehrin hikâyesinin en karanlık sayfalarından birini... O sayfalar geçmişin durağan sularının üzerinde yüzen yağlı kâğıtlardı. O dönem görevde ve bugün hemen hemen hepsi emekli olan polislerin koklamaktan hiç hoşlanmadıkları bir kükürt kokusu yayardı. Açıklanamaz bir şekilde intihar olarak kabul edilip kapatılan suç dosyaları. Tıpkı Midi Kanalı'nda elleri ve ayakları bağlanmış vaziyette ölü olarak

bulunan yirmi yaşındaki çocuk gibi. Yüzünde darbe izleri vardı ama adli tıp raporuna göre intihardı. Veya kafasına çok şiddetli bir şekilde vurulmuş olan genç kadın gibi, o da intihardı. Hatta boynuna bir sicim sarılmış, boğazınaysa çocuk bezi tıkılmış halde, banyosunun zemininde, kan gölü içinde bulunan o anne gibi, o da intihardı. Kafasına saplanan kurşunla öldükten sonra bedeninin taşınmış olduğu anlaşılan yirmi sekiz yaşındaki o genç adam gibi, hepsi ama hepsi intihardı. Otopsi raporlarında açıklanamaz bir şekilde hep aynı şey tekrarlanıyordu; "İntihar raptusu"*. Ve liste bir Ramazan günü gibi uzuyor, sona ermek bilmiyordu. İş yeri ve evleri arasında ortadan yok olan genç kadınlar, fuhuş oteli odalarında hiçbir şekilde açıklığa kavuşturulmayan fahişe cinayetleri, beceriksizce yapılan otopsiler, baştan savılan soruşturmalar, tonlarca takipsizlik kararı, çözülmeden rafa kaldırılan dosyalar, rüşvet alan polisler ve savcılar, saygın kişilerin parmağının bulunduğu fuhuş ve uyuşturucu şebekeleri, son derece vahşi sado-mazo geceleri ile ilgili gırla giden dedikodular, porno, şiddet, cinayet... Toplamda, 1986 ila 1998 yılları arasında yalnızca Toulouse Asliye Hukuk Mahkemesi'nin yetkisine devredilen yüzlerce çözümlenmemiş dava... Mutlak bir rekor. Hepsi yetmezmiş gibi, tezek pastasının üzerinde bir çilek olarak, seri katil Patrice Alègre ve şehrin kuşkuları üzerine toplayan Sulh Mahkemesi Baş Yargıcı... Kızıl kiremit şehri, ulusal basının gözünde bir kanlı Gomora şehrine, cehennemin bekleme odasına dönmüştü. Kuşku her yerde kol geziyordu, delilik de öyle... Reklama aç mitomanlar tarafından, sarsıcı olaylar, işleyiş bozuklukları, ihmaller ve yetersizlikler teranesinden yola çıkılarak inşa edilen bir şehir efsanesi.

Tortu her karıştırıldığında, kokusu yeniden yükseliyordu. O yılların vebası hâlâ karanlık yerlerde, arşiv dolu dolaplarda, kimsenin yeniden açma arzusu duymaması nedeniyle dosyaların toz tuttuğu mahzenlerde dolaşmaya devam ediyordu. Suçlama-

---

* Ani ve şiddetli nöbet anlamında kullanılan bir tıp terimi. (ç. n.)

ların odağı olan kişiler aklanmışlardı, ancak kuşku hâlâ mide bulandırmaya devam ediyordu ve silinmeyecekti. Sanki şehrin her kızıl kiremit duvarının arkasında, güneşin vurduğu her kapının arkasında bir gölge duvarı, gölge kapısı vardı.

"Tersini bile görmüşlüğüm var," diye devam etti Desgranges, "cinayet süsü verilmiş bir intihar. Adam, karısına ve âşığına cinayet suçu yıkmayı umuyordu."

"Dosyada bir şey bulamayacağımı mı söylemek istiyorsun?"

"Olabilir de olmayabilir de..."

Servaz bir kaşını yukarı kaldırdı.

"İntihar kanaatine varılmadan önce, olay yeri incelemesi için gelen polisler, durumun koşullarının alışılmışın çok dışında olmasına bakarak önce cinayet ihtimali üzerinde durmuşlar. Bu nedenle de birçok şeyi mühürlemişler, mühür altına aldıkları şeyler arasında..."

Desgranges karton dosyanın içine elini attı ve pembe kaplı bir defter çıkardı.

"Nedir bu?"

"Bir ajanda."

"Nasıl oluyor da hâlâ sende durabiliyor?" diye sordu Servaz.

"Eşyaları aileye teslim etmek istemiştim. Célia'nın annesini ve babasını aradım. Eşyaları almaya geldiler. Hepsini verdim, bu hariç..."

"Neden?"

"Olur da... Meseleyi biraz daha kurcalamak istemiştim ama gerçekten de intihar olduğu söylenince boş verdim."

"Ama ajandayı da saklamaya devam ettin..."

"Evet. Bir şeyi kontrol etmek istiyordum ama zamanım olmadı."

"Neyi?"

"Dediğim gibi. Olayın intihar olduğu ortaya çıkmadan önce birazcık karıştırdım. İsim adlarını teyit etmem birkaç saatimi aldı. Ancak birini bulamadım; Moki."

"Moki mi?"

"Evet. Diğerlerinin hepsi Célia'nın arkadaşları, iş arkadaşları, annesi, babası filan. Ama o meçhul."

Bakıştılar. Servaz bir iz üzerinde olduğunu hissetti. Kim bilir bunun gibi kartonlar içinde uyuyan kaç davanın sırrı, unutulmuş bir soruşturma dosyasının sayfaları arasında sıkışmıştı... Dilinin üzerinde yoksunluğun tadını hissetti. Tepesine dikilen mekân sahibi, "Vay canına! Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi. "Öbür dünyadan kesin dönüş mü yaptın?"

Servaz durumundan onun bile haberdar olmuş olabileceğini düşündü. Depresyonda olduğu alnının üzerine kepaze şekilde yazılı mıydı yoksa? Yine de patronun güzel gülümsemesiyle içi ısındı. O mekândaki birçok şeyi özlediğini anladı. Bir salata ve gerdan biftek siparişi verdi.

Desgranges iri parmaklarıyla defterin yapraklarını çeviriyordu.

"Al. Bak..."

Ajandayı okuması için Servaz'a doğru çevirdi. "Moki, 16.30", "Moki 15.00", "Moki 17.00", "Moki 18.00"...

"Bunun bir insan olduğuna emin misin?"

Desgranges kaşlarını kaldırdı.

"Başka ne olabilir? Her halükârda Célia'nın tanıdıklarından hiçbiri ne olduğunu söyleyemedi."

"Hepsi bu mu?"

Desgranges gülümsedi.

"Ne bekliyordun ki?"

"Bir hipotezin var mı?"

Desgranges derhal cevapladı:

"Evli erkek derim... Saatler beş ile yedi arası. Kuşkusuz ona taktığı bir isimdi bu. Kesin olan şu ki adam hiç ortaya çıkmadı. Bu da evli adam tezini güçlendiriyor..."

"Her şey olabilir," dedi Servaz. "Bir yer, bir bar, yeni moda bir spor adı..."

"Bir şey daha var."

Servaz'ın aklından bir düşünce geçti; *uzun süredir kendini hiç o kadar canlı hissetmemişti*. Desgranges dosyanın içinden bir makbuz çıkardı ve Servaz'a doğru itti.

"Célia intihar etmeden kısa bir süre önce, biraz... alışılmadık türden bir alışveriş yapmış."

Servaz eğilerek baktı. Armurerie de Toulouse savunma donanımları mağazasına ait bir faturaydı. *Guardian angel, savunma spreyi, karabiber gazı kartuşları*... Görünüşe bakılırsa Célia Jablonka intihar etmekten ziyade, kendini korumaya çalışıyordu. Faturanın üzerindeki tarihi net bir şekilde görebilmek için gözlerini kıstı. İntiharından yaklaşık on beş gün önce....

"Hayatına son vermek isteyen biri için garip, öyle değil mi?" dedi.

Desgranges kuşkulu bir edayla cevapladı: "Hıım... İnsanların kafasından neler geçiyor, bilemeyiz ki... Depresyondaki kişiler mantıklı hareket ediyor olsalardı, işimiz daha... "

"Yine de bir şeylerden korkuyormuş gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor, doğru," dedi Desgranges çatalını salataya batırırken. "Ama yalnızca bir his..."

Servaz mesajı almıştı. Bir olay soruşturmasında, bir süre sonra olayla hiçbir ilgisi olmadığı ortaya çıkan, bir anlamı varmış gibi görünen tespitler olurdu. Soruşturma çözümlenmeyi bekleyen yeni bir alfabeydi. Bazı sözcükler diğerlerinden daha önemliydi, ancak başlangıçta sahip olunan bilgilerle bu önem ayrımı yapılamazdı. Desgranges aniden kaşlarını çattı.

"Şu anahtar işi aklıma takıldı... Sence onu sana yollayan kişi bir şeyler biliyor olabilir mi?"

"Belki de tek istediği öyle veya böyle bu dosyanın yeniden açılmasıdır. Ama başka bir soru daha var; anahtarı nereden buldu?"

"Otelde kalmıştır," diye cevapladı Desgranges.

"Aynen. Anahtarı kaybeden veya unutan kişilerin listesini tutuyorlar mıdır dersin?"

"Sanmam. Ama denemekte fayda var."

Cactus'ten ayrılır ayrılmaz, eski çalıştığı, ve aksi kanıtlanana dek hâlâ çalışmakta olduğu kurumun başka bir servisini aradı. Operasyon Dokümantasyon Servisi, "hayattaki kişilerin" dosyalarıyla ilgilenen, yani yürütülmekte olan soruşturmayla kıyısından köşesinden ilgili, şahit, şüpheli vb. kim varsa, bir soruşturma açılmasını beklemeden bilgi toplayan dört kişilik bir ekipti. Bu dosyalar ve FBS dosyaları (özel birlik dosyaları) arasında bilgi eşleştirme işini gerçekleştirirlerdi (soruşturmayı gerçekleştiren güçler, bu iş için yeterli zamana veya uzmanlığa sahip olmayabiliyordu). Operasyon Dokümantasyon Servisi'nin başında, Cinayet Masası'nda vaktiyle birlikte çalıştıkları komiser muavini Lévêque vardı. İki bacağı, olay yerinden kaçan birini engellemeye çalışırken, bir aracın ön tamponuyla ezilmişti. Geriye yadigâr, yağmurlu günlerde ağrısı artan uğursuz bir klodikasyon* ve aktif görevden alınmasına neden olan bir sakatlık kalmıştı. Europol'da aldığı eğitimi takiben, tecrübesini ve sezilerini kullanmaya devam etmek üzere, kriminal inceleme uzmanı olmuştu. Bizzat tahkikat gerçekleştirme yetkisi yoktu ama başkalarının yürüttüğü tahkikatları ince eleyip sık dokuyarak bu durumunu telafi ediyor, birbirinden ayrı davalarda ortaya çıkan bir isim veya telefon numarası, hesaplaşma veya soygun alanında görülen yeşil bir Clio gibi meslektaşlarının dikkatinden kaçan bir ayrıntıyı keşfettiğinde büyük bir tatmin duygusu yaşıyordu...

"Ben Servaz. Bu havalarda bacaklarından ne haber?"

"Karıncalanıyor. Yalnızca bu havalarda da değil... Sen neler yapıyorsun? Hastalık izninde olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim. Benim de bacaklarımda karıncalanma var diyelim..."

"Beni sırf karıncalardan bahsetmek için aramadın değil mi?"

"Senin şu sisteminde bir ismi araştırmanı isteyecektim..."

"Az önce hastalık izninde olduğunu söylemiştin..."

Bir süre sessizlikten sonra, Lévêque, "İsim neydi?" diye sordu.

---

* Hareket ve efor neticesinde ayaklarda oluşan ağrıyı ifade etmek için kullanılan bir tıp terimidir. (ç. n.)

"Moki. M-O-K-I."

"Moki mi? Ne bu? İnsan mı, marka mı, kırmızı balık mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bir halt bulamazsan, 'tecavüz', 'aile içi şiddet', 'taciz', 'tehdit' gibi eşleştirmeler yaparak da aramayı dene."

"Tamam, seni ararım."

Cevap bir saat sonra geldi.

"Hiçbir şey yok."

"Emin misin?"

"Kalbimi kırıyorsun... Senin şu Moki hiçbir yerde yok. Her yeri didikledim. Aklıma gelen her türlü eşleştirmeyi denedim. Hiçbir şey çıkmadı Martin. Bana geçen yıl da böyle bir istekte bulunulduğunu hatırladım."

"Biliyorum. Teşekkür ederim."

Christine bardağını rastgele bir hareketle masaya bıraktı. Yalpalayan gemisinin sintinesini tuzlu su basarken ve mürettebatı denizin köpüklü suları ile yıkanan köprüde panik içinde filikalara doğru koşarken, kasırganın uğultusu içinde acısını boğmaya çalışan bir kaptan gibiydi. Sarhoş olmuştu. Ancak bunun farkına vardığında iş işten geçmişti; alkol midesinden bağırsaklarına, oradan tüm dolaşım sistemine geçecek zamanı bulmuştu.

Buğulu cama doğru baktı. Kar yağışı geçici olarak durmuştu, ancak acı bir poyraz esiyor, araçların tekerlekleriyle halihazırda oluşan çamurlu izleri takip ederek ağır ağır ilerledikleri Jean-Jaurès Caddesi'nin karlarla kaplı kaldırımlarını süpürüyordu. Diğer tarafta, Radyo 5'nin kısa binası, on beş katlı binalar arasında dikiliyordu. Christine o tarafa doğru her bakışında midesi kalkıyordu. Alkolün acısını uyuşturacağını sanmıştı ancak hiç de öyle olmamıştı. Şimdi kendini daha yılgın, daha güçsüz hissediyordu. Garson, "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu.

Başını salladı, pek de kendine güvenli olmayan bir sesle bir kahve ısmarladı. Zihni düşünceden düşünceye geçiyor, tek bir dü-

şüncede kalamıyordu. Dört günden kısa bir süre içinde nişanlısını ve işini kaybetmişti. Bu kayıpların geri dönüşü olup olmayacağını düşünüyordu. Yarasına tuz basmayı seven içindeki ses, *sence,* dedi. *Hayatını bir manyakla paylaşmayı isteyeceğini mi sanıyorsun?*

Yüreğinde duyduğu acıyla gözleri doldu. Bir falezin kıyısından aşağı doğru asılmış, yalnızca tırnaklarıyla tutunuyormuş gibi hissediyordu. Şekeri fincanının içinde ezerken, o uğursuz mektubun her şeyin başlangıç noktası olup olmadığını düşündü. Bu kuşkusuz saçmaydı. Mantık dışıydı. Ama felaketlerin, bir çeşit şeytani tılsım olan o mektupla başladığını hissediyordu. Biri ona büyü yapmış gibiydi. Mektuptan önce nişanlısını ailesine tanıştırmaya hazırlanan, ilginç bir mesleği olan, güzel bir dairede yaşayan mutlu bir kadındı. O mektuptan bu yana uçsuz bucaksız bir kaydıraktan aşağı yuvarlanıyordu.

Batıl inanç... diye tekrarladı içindeki ses. *Ayrıca o kadar da mutlu değildin...*

İşte tam bu sırada Cordélia'yı gördü... Genç kadın radyodan çıkmış, Arnaud Vidal Caddesi'nden geniş adımlarla Jean-Jaurès Caddesi'ne sapmıştı. Christine gayriihtiyari saatine baktı. 14.36. Cordélia'nın, kaldırımın üzerinden, Strasbourg Bulvarı ve dört yüz metre kadar ilerideki metro istasyonu yönünde ilerlediğini gördü. Bakışlarını onun silüetine kilitledi. Mide asidinin yükselişine benzer bir hınçla içinin yandığını hissetti. *Sakın ol... Sakın dürtülerinle hareket etme....* Ancak genç kadının soğuktan dolayı sarınıp sarmalanmış gölgesi görüş alanından çıkınca, hâkî çantasını yanındaki sandalyeden kaptığı gibi ayağa fırladı.

"Üç bira, iki konyak ve bir kahve vardı. Borcum nedir?"

Barmen gözlüklerinin üzerinden bakarak, hızlıca hesapladı, "Yirmi bir avro."

Christine titreyen ellerle bir yirmilik bir de beşlik çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktı.

"Üstü kalsın."

Soğuğa çıktığında rüzgâr şiddetlenmişti ama alkol onu sıcak tutuyordu. Sokakta çok az insan vardı. Cordélia'nın silüetini yüz metre kadar uzağında gördü, çantasının kayışını omzuna sağlam bir şekilde yerleştirdi ve hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Gözlerini hedefine kilitlemiş bir halde, karşı kaldırım boyunca hızla ilerliyordu. Ancak eriyen karların donmasıyla oluşan buzlar üzerinde kayıp düşmemeye de dikkat ediyordu.

Cordélia, adı Citiz Hotel olarak değiştirilen Hôtel de Paris'nin önündeki metro istasyonunun girişine ulaştığında, Christine caddenin iki tarafını ayıran, yer altı otoparkının boşluğunun hemen yanındaki düzlük alana ulaşmıştı. İstasyonun giriş basamaklarının başına geldiğinde, Cordélia'nın A hattının peronlarına açılan yürüyen merdivene bindiğini gördü. O da alt seviyeye giden merdivene bindi. Cordélia turnikelerden geçmek üzereydi. Christine, bulunduğu yerden onun soğuktan kızarmış yanaklarını, arsız, cadaloz genç kız profilini ve fasulye sırığı silüetini görebiliyordu. Hınç ve öfkeyle doluydu. Turnikelere eriştiğinde aşağıdaki peronlara doğru baktı ve stajyerin Basso-Cambo istikametini seçtiğini gördü. İşin bundan sonraki kısmı biraz daha dikkat gerektiriyordu. Peronlara hemen inmesi durumunda Cordélia kendisini fark edebilirdi. Kalabalığa önünden geçmeleri için yol verdi. İki dakika kadar sonra tren geldiğinde, turnikelerden geçerek hızla perona indi. Öngörmüş olduğu gibi, Cordélia arkasına bakmadan trene girmişti. Christine de iki kapı uzağından binerek cama doğru yapıştı. Kulaklıkla aşırı yüksek seviyede Zebda dinlemekte olan genç bir adamın ve çok kısa bir süre içinde kilo vermeye başlamazsa kendini bir kalp cerrahının masasında bulacak olan, kırklı yaşlarda bir başka adamın arkasına gizlendi. Yine de Cordélia'nın diğer yolculara göz gezdiren bir tip olması durumunda onu kolayca fark edebileceğinin farkındaydı.

Doğal davran güzelim. Tabletini çıkar ve hiçbir şey olmamış gibi davran. Merakın merakı uyandırdığını unutma....

Doğal davranmak mı? Ne demezsin.... Kalbi son hızla çarpıyordu. Bir casus filminde figüranlık yapmaya alışık değildi. Stajyerin olduğu tarafa doğru göz atınca rahatladı. Cordélia çevresinde olan bitenden tamamıyla bihaber, başparmaklarıyla cep telefonunun klavyesine basarak tam sürat bir şeyler yazmakla meşguldü. İki istasyon sonra, Christine, Cordélia'nın cep telefonunu cebine koyup kapılara yaklaştığını gördü. Esquirol. Christine onun oturduğu yeri bilmiyordu ama kesinlikle bu semtte olamazdı. Çok pahalı bir semtti. Tabii ailesiyle yaşıyor da olabilirdi. Daha büyük bir olasılıkla ise birisiyle buluşacaktı. Bu semt şehrin gençlerinin buluşma noktalarındandı.

Aniden kendi kendine onu böyle takip etmekteki amacının ne olduğunu sordu. Bir dürtüye boyun eğmişti. Artık içinde bulunduğu durumu değerlendirmesinin zamanı gelmiş olabilirdi, ancak alkol mantıklı düşünmesini engelliyordu. *Ne yapmaya çalışıyorsun? Onu filmlerde olduğu gibi kaçırıp bir kâğıda, "Ben sürtüğün, adinin tekiyim, hepsini kafamdan uydurdum" yazana dek işkence mi edeceksin? Ya da kapısını çalıp, "Merhaba, barış yapmaya geldim. Savaş baltalarımızı indirelim. Yaseminli beyaz çayın var mıydı?" mı diyeceksin?* Gerçek şu ki, ne yapmakta olduğuna dair zerre fikri yoktu. Muhtemelen sağduyusunun peşinden gidiyordu. Stajyeri Esquirol Meydanı'na indiğinde de onu takip etmeye devam etti.

Christine de aynı seviyeye indiğinde, onun yüz metre kadar önünde ilerlemekte olduğunu gördü. Mesafeyi korumak için adımlarını onun adımlarına uydurdu. Cordélia Unic Bar'ın kapısını iterek içeri girdi ve bir erkek ile iki kızın olduğu bir masaya oturdu. Hepsi de aşağı yukarı aynı gariplikte giyinmişti; siyah kıyafetler, gümüş kolyeler ve bileklikler, gotik makyaj, kırmızı veya mor saçlar. Erkek olan ise gözlerine siyah kalem çekmişti.

Christine etrafına bakındı. Onların oturdukları barın karşısında bir fırın ve bir epilasyon merkezi vardı. Zaman geçirmek amacıyla oturulabilecek yerler değildi... Kaldırımda beklemesi durumundaysa kısa sürede fark edilebilecekti. Olası tek gözlem

noktası hemen bitişikte bulunan kafeydi, ancak kışın iki mekânın terasının yalnızca bir cam ile birbirinden ayrılması nedeniyle fark edilme riski daha da yüksekti. Kendi etrafında dönüp düşündü. Cordélia'nın olduğu yöne doğru ihtiyatlı bir bakış attı. Stajyer siyah mantosunu bir sandalyenin sırtına asmıştı, bir süre orada kalacağı anlaşılıyordu.

Christine, şehrin en çok giyim mağazasının bulunduğu ana damarlarından biri olan Alsace-Lorraine Caddesi boyunca yürüdü. İki yüz metre kadar ilerledikten sonra bir mağazaya daldı. Kaba ama konforlu, sıcak tutan, kapüşonlu bir parka kapıp kasaya doğru koştu. Dört dakikadan kısa bir süre içinde, parkanın kapüşonunu başına çekmiş, kemerini sıkmış vaziyette dışarıdaydı. Kendi mantosunu da çantasına sokuşturmuştu. O kış moda olan cart sarı ve kırmızı renklerden kaçınarak pek dikkat çekmeyen bir renk tercih etmişti. İçindeki alaycı ses, *bu sence biraz rüküş olmadı mı*, dedi.

Esquirol Meydanı'na geri döndüğünde, Cordélia'nın hâlâ orada olduğunu kontrol ettikten sonra kapüşonunu indirmeden bitişikteki kafeye girdi ve bir sıcak çikolata siparişi verdi. Garson siparişini daha yeni getirmişti ki Cordélia'nın yerinden kalktığını, mantosunu giydiğini ve arkadaşlarıyla öpüşerek vedalaştığını gördü. Alelacele siparişinin parasını ödedi, dudaklarını sıcak çikolatasına götürdü, açlıktan midesinin kazındığını hissetti ama stajyer masaların arasından çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı bile...

Christine dili yanma pahasına sıcak çikolatasından iki yudum aldıktan sonra metro istasyonuna dek Cordélia'yı adım adım takip etti. *Tek bir hat var, olasılıkları azaltıyor*, diye düşündü. Meydandaki iki saat 15.26'yı gösteriyordu. Tam o sırada, koyu renkli parkasının içinde ve kapüşonunun altında kılık değiştirmiş vaziyetteyken, içindeki değişimi hissetti. *Av, avcı durumuna geçmişti*... Bu ters bakış açısı enerjisini artırıyor, sabırsızlık damarlarında kaynıyor, sorular peş peşe geliyordu... Ona zulmeden kişi Cordélia olabilir miydi? Öyle ise, sebebi neydi? Ona hep iyi

davranmıştı, en azından iyi davrandığını düşünüyordu... Program Müdürü'nün sözleri, radyoda düşündüğü kadar sevilmediğini, hatta bazılarının ondan nefret ettiğini anlamasına neden olmuştu ve bu gerçeğin yüzüne çarpmasıyla oldukça sarsılmıştı. İşkencecisi Cordélia'ysa telefondaki erkek kimdi? Sevgilisi mi? En azından bir şeyden emindi; *Cordélia yalan söylüyordu.* Bu üzerine düşünebileceği bir gerçekti. Mesajlar konusunda kuşkusuz doğruları söyleyen Ilan'ın aksine, yalan söylediğine göre, bu işin içinde öyle veya böyle parmağı var demekti.

Sonra aniden, beklenmedik bir yıldırım gibi, başka bir çıkarıma daha vardı... *O değilse bile, Cordélia ona eziyet eden kişiyi illaki tanıyordu...* Christine, bu yolu takip ederek o kişiye ulaşabilirdi. Bu düşünceyle elektriğe kapılmış gibi oldu. Perona inen merdivene dek koridoru takip etti ve daha önceki gibi, basamakların başında trenin gelmesini bekledi. Yine Basso-Cambo istikameti...

Trene binince kapüşonunun koruyucu gölgesinin altından gizlice Cordélia'ya baktı. Stajyer yine son sürat telefonunun tuşlarına basmakla meşguldü. Bu defa yolculuk biraz daha uzun sürdü. Tam olarak sekiz istasyon... Mirail-Université İstasyonu'ndan sonra, Cordélia kıpırdanmaya başladı. Christine başını kaldırıp bir sonraki durağın neresi olduğuna baktı; Reynerie Durağı. Sanki otomobilinin sürücü bilgilendirme panelinde ne anlama geldiğini bilmediği bir ikaz işareti görmüş gibi, belli belirsiz bir endişeye kapıldı. O mahalleye o zamana dek adımını atmamıştı, kötü şöhretini biliyordu; saldırılar, tecavüzler, şiddet, uyuşturucu trafiği, çeteler... Bu mahalleden polis belgesellerine sürekli olarak malzeme çıkardı. Daha bir ay önce gazeteler, iki taksicinin bir apartmanın önünde şiddete maruz kaldığını yazmıştı. Taksicilerden biri hasta müşterilerini hastaneye götürmek için oradaydı. Olay gece yarısı da değil, öğleyin on ikide cereyan etmişti. *Güpegündüz.* Oysa şimdi saat 16.00 oluyordu ve dışarının aydınlığı muhtemelen ciddi şekilde azalmaya başlamıştı.

Cordélia'nın ve varlığı bir nebze de olsa içini rahatlatan birkaç kadın yolcunun arkasından perona indi. Ancak dondurucu rüzgârın süpürdüğü boş alana çıktığında, Reynerie Gölü'nün ürpertici kara sularını, soluk binaların üzerindeki kurşuni koca bulutları görünce, cesareti uçup gitti ve "avcı" olma heyecanı buharlaşıverdi.

Siyah mantolu silüetin, karla kaplı kaldırım üzerinde hızlı adımlarla ilerleyerek beton binalara doğru, karın defalarca çiğnenmesiyle oluşan patikaya saptığını gördü. Rüzgâr şiddetli esiyordu ve hava daha da soğumuştu.

Birkaç saniye içinde metrodan çıkan kalabalık, bastıran akşam karanlığı içinde dağılıvermiş, Christine tek başına kalmıştı. O mahallede insanın iliklerine işleyen nemli bir soğuk vardı. Önündeki geniş boş alanın ilerisinde, orada burada avarelik eden kapüşonlu tipler gözünden kaçmamıştı; bina eteklerinde, ağaç aralarında, griye ve maviye çalan karla kaplı alanlarda başıboş gölgeler, kaygı verici hayaletler... Balkon sıraları ardında evlerin ışıkları onar onar yanmaya başlamıştı; ancak güven verici oldukları dışında her şey söylenebilirdi... Aksine, etrafı gölgelerle çevrili, kurşuni karanlık içinde yürürken, çığlık çığlığa yalnızlığını, dışlanmışlığını yüzüne vuruyorlardı. Çığlık atması durumunda birinin imdadına koşmasını pek beklemiyordu.

Nereye böyle? Bu şekilde ne yapmaya çalışıyorsun? Metro girişi on metre kadar arkanda. Evine dön...

Hay aksi şeytan... Kaldırım boyunca yürümeye başlamıştı bile. Yolun üzerinde otobüslerin bıraktığı derin lastik izleri vardı. Patika boyunca ilerlemek için kaldırımdan ayrıldı. Küçük tepeyi tırmanırken, beton binaların dibinde dolanan gölgeleri saymadan edemedi; sekiz. Kafasına geçirdiği kapüşon ile mahalleden biri gibi görünüyor olmasına sevindi. Sonra hâkî çantasına doldurduğu faturalar, makbuzlar, kredi kartı fişleri, çek defterleri aklına gelince yüzü sarardı.

Cordélia ana binanın dibine park etmiş otomobiller boyunca ilerledi, Christine onun bir camlı kapıdan içeri girerek kayboldu-

ğunu görebilmişti. Ya dış kapı şifreliyse? Kapının şifresini dışarıda dolanan gölgelerden birine soramazdı. İçeriye birinin girmesini de bekleyemezdi... Yapayalnız bir iki kar tanesi kurşuni gökyüzünden aşağı süzüldü. Başını kaldırdığında, çıplak ağaç dallarının ötesindeki gökyüzünün bulutlarla giderek kararmakta olduğunu gördü. Biraz ileriden bir köpeğin havlamalarını ve bir sesin onu, "Booba, buraya gel!" diye çağırdığını duydu. Ön kaputu açık bir aracın içinden bir hip hop şarkısı yükseliyordu. Karanlığın içinde tenis topları gibi bir ortaya bir buraya sıçrayan sesler, delikanlılara ait gülüşmeler vardı.

"Lan oğlum! Götüm dondu lan, başlarım artık arabana..."

"Donduysa dondu, sikimde değilsin. Bas gaza..."

"Lan oğlum! Ne bok yiyorsun lan?! Öyle olmaz!"

"Olmaz mı? Çok biliyorsan sen dene!"

"Biliyorum tabii lan, tamircide çalıştım herhalde!"

"Siktir lan, tamircide çalışmışmış... İki haftada kapının önüne koymadılar mı oğlum seni? Utanmaz herif! Ben olsaydım analarını beceririm onların! Ama sen kuyruğunu sıkıştırıp anneciğine döndün. Hey yavrum hey! Kafana sıçtılar oğlum senin..."

"Bana bak! Kardeşimle konuşmana dikkat et. Anladın mı beni? Evvela o boktan şirketten kendi ayrıldı, onları ortada bırakan o. Kaptın mı?"

"Hee..."

"He ne?"

"He kaptım. Tamam yavaş gel..."

"Gelemem yavaş mavaş! Bir daha böyle abuk sabuk şeyler uydurduğunu, kardeşim hakkında bu şekilde konuştuğunu duyarsam, o suratını dağıtır, YouTube'da yayınlarım."

Kar binaların ışıklarını yansıtsa da ağaçlar çıplak olmalarına rağmen karanlığı koruyordu. Christine park etmiş arabalara dek ulaşıp tamponların arasından geçti. İçinden bir ses gözlendiğini söylüyordu. Defalarca çiğnenmiş karın üzerinde adımlarını hızlandırdı. Otomobilin etrafındaki konuşmalar susmuştu. Christine

nabzının düzensiz attığını hissediyordu. Binanın kapısının açık bırakılmış olduğunu görünce rahatladı, hole girdi ama bu defa da dışarıdaki delikanlıların kendini takip edebileceği veya binanın içinde başka birileri ile karşılaşacağı düşüncesiyle paniğe kapıldı. Ancak binanın girişinde delikanlılarla değil, dar alana rağmen, katlanan sandalyeler üzerine kurulmuş gevezelik eden dedelerle karşılaştı... Yarım deste kadar vardılar... Christine eşikten adımını attığında susmuşlardı. Christine şaşkınlıkla donup kalarak, "Şey... İyi akşamlar..." dedi.

Christine'in bir torbacı olmadığını anlamaları üzerine, biraz gülüşüp bir şeyler söylediler, kısa süre sonra da onunla artık ilgilenmediler.

Sol taraftaki duvarda, posta kutularının üzerinde "BURANIN GÜVENLİĞİ BİZDEN SORULUR. GÜLÜMSEYİN KAMERAYA ALINDINIZ. İMZA: BEKÇİ KOMŞULAR" yazıyordu.

Christine yavaşça posta kutularına doğru yaklaştığında, adamlar tekrar muhabbete koyulmuşlardı. Christine posta kutularının üzerlerindeki isimlere hızlıca göz attı.

Cordélia yok. Hay aksi!

Giderek daha fazla strese kapılarak yeniden baktı. Bir isim dikkatini çekti. *Corinne Délia.* Dördüncü kat. Daire 19 B. Asansöre doğru yürüdü. Bekçi komşular komitesine baktı ama artık onunla ilgilenmiyorlardı. Asansörün içinde sakince nefes alıp vermeye çalıştı. Vücudunun tüm hücreleri ona oradan derhal gitmesini söylüyordu.

Uzun koridor boştu. Otomata bastı. Kapılar boyunca yürümeye koyuldu. Kapıların ardından, koridor boyunca yankılanarak ulaşan televizyon sesleri, bulaşık gürültüleri, elektro müzik, bebek ağlamaları, şamata yapan çocukların çığlıkları geliyordu... Bir dönemeç, bir dönemeç daha... Duvarlar duvar yazıları ve şekiller ile doluydu. Son kapıya yaklaştı.

19 B.

Bir an durup dinledi. Kapının ardından MTV gibi müzik kanallarında sıkça duyulabilen R'n'B pop türü bir müzik geliyordu. Derin nefes aldı ve zile bastı. Kapının ardında cılız bir zil sesi çınladı. Cordélia'nın topuk seslerini duymayı bekliyordu ama öyle olmadı. Hiç ses yoktu. Müzik devam ediyordu. Demek ki içeride biri vardı...

Otomatın ışığı söndü.

Christine karanlıkta kalmıştı. Karanlık, yalnızca kapının üzerindeki dürbünden gelen ışıkla deliniyordu. Derken o ışık da kayboldu. *Biri ona bakıyordu.* Ya kapıyı başkası açarsa? Mesela telefonda onu tehdit eden adam?

Karanlık korkusunun da etkisiyle paniği hızla artıyordu. Bu korkunun karnındaki belirtilerini hissetmeye başlamıştı bile. Derken kapı ardına dek açıldı. Yüzüne ışığın ve müzik sesinin çarpmasıyla titredi.

Başını kaldırdı. Ağzının aniden "O" şeklini aldığını fark etti.

Açan Cordélia'ydı.

Eşikte öylece dikiliyordu, çıplaktı.

Uzun bedeni, dairenin arkasından vuran ışığıyla gölgeler içindeydi. Christine, yüzünün karanlıkta olmasına rağmen gözlerinin parlıyor olmasına şaştı. Bakışlarını biraz daha aşağı kaydırdığında ise ürperdi. Stajyerin kolu omzundan bileğine dek dövmelerle kaplıydı. Cildi üzerinde desenli bir tül var gibiydi. Onu iş yerinde hiç çıplak kollu bir giysi ile görmemiş olduğunu fark etti. Sağ pazısı üzerinde, kızıla çalan batan bir güneş, bordo gökdelenleri aydınlatıyordu, önkolu boyunca bir Özgürlük Heykeli ve mavi dalgalar uzanıyordu. Diğer kolunda ise, göz çukurları siyah ve kahkaha atan sarı renkli bir kafatası, örümcek ağı, parlak kırmızı güller ve büyük bir haç işareti vardı... Kalçaları ve baldırları da dövmelerle doluydu. Taşıyan için muhtemelen bir anlam ifade eden ilkel bir alfabe... *Christine ürperdi, hayat hikâyesi cilde kazınmış olarak dolaşmak gibi bir şey*, diye düşündü. Göğüsleri neredeyse yok denecek gibiydi. Karın kasları sıkıydı ve kalçaları

erkek kalçası gibi dardı. Christine'in tahmininin aksine, göbeğinde hiçbir piercing pırıltısı yoktu. Cinsel organına gelince; âdeta bir deniz kabuğu kadar pürüzsüzdü.

Christine sırtında yeniden bir ürperti duydu. Cinsel organının dudakları gölgenin içinde tüm hatlarıyla görülebiliyordu. Ancak asıl gözüne çarpan, genç kadının klitorisinin çevresinde parlayan, iki ucunda minik topların bulunduğu yarım çember şekilli genital piercingin donuk, metalik ışıltısı oldu. Kanının damarlarında daha hızlı aktığını, başının döndüğünü hissetti.

"Girsene..." dedi Cordélia.

15

Düet

Bir bebek çığlığı geliyordu.

Yandaki odadan öfkeli ve acıkmış bir bebeğin ağlaması yükseliyordu, ardından Cordélia'nın onu yatıştıran sesi duyuldu; "Tamam meleğim... Tamam canım... Aşkım benim...". Ağlama giderek yatışarak sustu.

Christine etrafına bakındı; Ikea mobilyalar, üç kuruşluk biblolar, film afişleri... *Kayıp Otoban, Karga, Şark Vaatleri*... Dans etmeye uygun elektronik tekno müziği, gümleyen bas tonlarıyla aşırı yüksek müzik sesi, mum kokusu, bebek bağrışları, alkol, Cordélia'nın çıplak görüntüsü... Başı çatlayacak gibi ağrıyordu.

Daire aşırı sıcaktı. Bir an şiddetli bir hava alma ihtiyacı duydu. Çantasını bırakarak balkona koştu. Binaların üzerinde, günün son ışıkları, alçak, koyu bulut perdesi altında, son bir kızıllık içinde sönüyordu. Dört kat aşağıda, kapüşonlu gölgeler yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu; "Oğlum, abin ödümü kopardı lan!" Ön kaputu açık otomobilin motorunu bağırtıyorlardı, hoparlörlerden var gücüyle rap yükseliyordu. Varoşlar hakkında makale hazırlayacak bir muhabirin ihtiyacı olan tüm klişeler bir aradaydı... Christine yürüyerek metro istasyonuna geri döneceğini düşününce ürperdi. Yeniden içeri girdi.

Beklentisinin aksine, kapının açılışıyla Cordélia değil o şaşkınlık yaşamıştı. Cordélia'nın evinde çıplak gezmek gibi bir alışkanlığı

mı vardı, yoksa onu sarsmak amacıyla mı böyle karşılamıştı? Durumu derhal ele almalıydı. Cordélia'nın bir anne olabileceğini asla aklına getiremezdi. Daha yirmi yaşında bile değildi! Düşük maaşlı bir staj dışında sabit bir işi de yoktu... Çocuğun babası neredeydi?

Cordélia odadan çıkıp kapıyı kapattı. Gardırobunun geri kalan kısmı gibi siyah renk bir sabahlık giymişti. Yalnızca kuşakları kırmızıydı. Üzerinde yine aynı renklerle "FUCK ME, I'M FAMOUS" yazıyordu. Sabahlık uzun sıska bacaklarının üst kısmında sonlanıyordu.

"Burada ne bok yiyorsun?"

"Neden yalan söylediğini anlamak için geldim," dedi Christine.

İki kadın bakıştılar. Christine eski püskü kanepeye sakin bir şekilde yerleşip bacak bacak üzerine attı.

"Defol git buradan," dedi Cordélia. "Çek git hemen. Hemen."

Christine kıpırdamadı. Kalp karıncıklarının göğsünün içindeki masa tenisi maçına rağmen, sendelemesine engel olarak bakışlarını odada dolaştırmakla yetindi. Bir süre geçtikten sonra, hâlâ ayakta dikiliyor olmasına şaşırmış gibi Cordélia'ya doğru bakarak, "Söyle bakalım..." dedi.

Cordélia'nın, kalın siyah kalem çekili gözlerinden, durumu tartmakta olduğu, hamle düşündüğü belli oluyordu.

"Burada olmaya hakkın yok," dedi. "Çık. Defol."

Christine umursamaz şekilde cevap verdi. "Bitti mi lafın? Ne yapacaksın? Polisi mi arayacaksın?"

Stajyerin gözlerinde geçici bir kuşku görür gibi oldu. Ancak çok kısa sürmüştü. Cordélia gergin bir kahkaha patlattı. Ne soğukkanlılığını ne de neşesini kaybetmiş olduğunu belli eden bir ses tonuyla, "Öyle olsun bakalım..." dedi.

Bir an ortadan kayboldu. Karşısında hiç istemediği kadar gergin bir Christine vardı. Christine buzdolabının açılıp kapandığını duydu. Cordélia kapağı açılmış, üzerinden buğular tüten

iki bira şişesiyle geri geldi. Şişelerden birini Christine'in önüne koyarak boş olan koltuğa oturdu.

"Pekâlâ, çok bilmiş hanım... Şimdi ne yapıyoruz?"

Şeytani bir ses tonu takınmıştı. Christine sabahlığının çok yukarı çekildiğini, çıplak bedenini saklamak için hiçbir çaba sarf etmediğini fark etti. Cordélia bira şişesini kavradı ve bir yudum aldı. Christine de onu taklit etti. Daha öncesinde aldığı alkolün etkisiyle susamıştı. Arkasına yaslanırken, "Yalan söylemeni senden kim istedi?" diye sordu.

"Ne fark eder?" dedi Cordélia. Göz bebekleri büyümüştü. Christine onun uyuşturucu alıp almadığını düşündü. "Buraya dek bunu sormaya mı geldin? Bu mahalleye? Korkmadın mı? Vay anasını, bu çirkin kıyafeti de nereden buldun? Buraya böyle mi geldin?"

"Telefondaki adam kim Corinne? Erkek arkadaşın mı? Yoksa pezevengin mi?"

Stajyerin gözlerinde öfke parladı.

"Ne? Ne dedin?" dedi sesinde tehlikeli bir dengesizlikle. Benimle nasıl böyle konuşursun! Sen kendini ne sanıyorsun zengin piçi!"

Christine tavrını hiç bozmadan devam etti. "Şu bebek... Babası nerede?"

"Siktir git... Seni ilgilendirmez."

"Tek başına mı büyütüyorsun onu? Sen yokken kim bakıyor? Nasıl başa çıkıyorsun?"

Cordélia asık suratlı bir şekilde baktı. Ancak bakışı önceki kadar sert ve kendine güvenli değildi.

"Sorularına cevap vermek zorunda değilim. Ne bu? Sorgulama mı?"

Christine barış dalı uzatan bir tavırla, "Kolay olmasa gerek..." diye devam etti. "Onu görebilir miyim?"

Cordélia ona kuşkuyla baktı.

"Neden?"

"Özel bir sebebi yok. Çocukları severim."

Cordélia dişlerinin arasından tıslarcasına, "O zaman neden hâlâ bir çocuğun yok?" diye sordu.

Christine saldırıyı görmezden geldi ancak karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Usulca, "Adı nedir?" diye sordu.

Sessizlik oldu.

"Anton."

"Güzel isim."

"Bana salak muamelesi yapma! Böyle yalaka tavırlarla beni yumuşatabileceğini mi sanıyorsun!"

"Onu görebilir miyim, göremez miyim?"

Cordélia tereddüt etti, nihayetinde gözlerini Christine'den ayırmaksızın yerinden kalktı. Yan odaya gitti ve kucağında uyumakta olan bebekle geri döndü.

"Kaç yaşında?"

"Bir."

Christine de yerinden kalkarak anne ve bebeğe yaklaştı.

"Çok güzel bir bebek."

"Yeter," dedi Cordélia.

Bebeği yan odaya geri götürdü. Oturma odasına geri döndüğünde, "Şimdi çık git buradan," dedi. "Dışarı! Derhal!"

Christine hiç kıpırdamadan, "Yalan söylemeni kim istedi?" diye sordu.

"Canımı sıkmaya başladın! Sana defol git dedim!"

Genç kadının yüzü ve Christine'in yüzü arasında birkaç santimetre vardı. Cordélia'nın öylesine sert bir öfkesi vardı ki Christine karşısında bir duvar varmış gibi hissetti. Cordélia hemen hemen on beş santimetre kadar yukarıdan üzerine eğilmiş vaziyetteydi.

"Yavaş... Anton'u uyandıracaksın... Ben de cevap alamadığımla kalacağım..."

Christine ellerinin ve dizlerini titremesini saklamaya çalışarak yeniden oturdu.

"Harika bir özel anaokulu ve ilkokul biliyorum," dedi.

"Ne?"

"Oğlun için... Kuruluşun müdürü bir dostum. Biraz pahalıdır ama hallederiz. Anton'un bu mahallede büyümesini istiyorsan o ayrı mesele tabii... Önümüzdeki yıllarda olacakları düşünsene? Sen onu takip etmek için başında duramadığında.... Aşağıdaki tipler ona gözcülük yapması için para teklif edecekler... Veya belki biraz uyuşturucu... Böyle böyle başlayacak her şey.... Kaç yaşında olacak o zamanlarda? Sekiz mi? Dokuz mu?"

Cordélia'nın gözlerinde dehşetli bir parlama gördü.

"Sana oğlunun iyi bir okula gidebilmesi, hayata daha şanslı başlaması için bir çözüm, binanın altında bekleşen tiplerden kaçma fırsatı teklif ediyorum."

Cordélia onun sözünü kesti;

"Boktan bir şaka bu yaptığın, öyle değil mi? Bunu bana gerçekten yutturabileceğini mi sanıyorsun? Sana bilgi versem bile, dışarı adımını atar atmaz bizi unutacaksın!"

"Biz" sözcüğü Christine'in dikkatinden kaçmamıştı. Hafifçe gülümsedi. *Büyüklük edası takındı*... Cep telefonunu çıkardı, bir tuşa bastı ve hoparlörü açtı.

"Alain Maynadier. Crédit Mutuel Bankası," dedi bir ses hoparlörden.

Christine telefonda kendini tanıttı: "Merhaba Alain, ben Christine Steinmeyer, bir hesaba havale yapmak istiyordum," dedi. "Nasıl yapabiliriz? Telefonla olur mu?"

Banka çalışanı izlenmesi gereken prosedürü açıkladı, Christine de teşekkür etti.

"Size on beş dakika içinde geri döneceğim."

Cordélia gözlerini ona dikmişti. Bakışlarında bir şeyler değişmişti. Christine, "Ne diyorsun bakalım?" diye sordu.

Cordélia cevap vermedi, ancak iğneleyicini tavrını da bırakmıştı.

"Oğlunu düşün Cordélia. Onun geleceğini düşün."

"Yalan söylememi isteyen kişinin bana büyük paralar vermediğini ne biliyorsun?"

"Çocuğun için gelecek de sundu mu?"

Bu sözden etkilenen Cordélia sanki ateşe dokunmuş gibi geri çekildi ve koltuğuna gömüldü.

"Sen... gerçeği öğrenmeyi bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Birileri hayatımın içine ediyor... O nedenle evet, gerçeği öğrenmek istiyorum."

Cordélia'nın düşündüğünü gördü. *Düşünmesi için ona zaman tanıdı....* Birasını dudaklarına götürdü. Sessizlik uzuyordu. Cordélia da düşünceli bir şekilde, bakışlarını Christine'den ayırmaksızın birasından iki yudum aldı. İki yudumda şişeyi yarılamıştı. Nihayetinde, "Ben böyle bir şey yapmak istemiyordum... Ama beni zorladılar," dedi.

Christine içinden, *palavra*, diye geçirdi ancak hiçbir şey söylemedi.

"Beni buna zorladılar. Para verdiler. Dediklerini yapmazsam kendimi sokakta bulacağımı söylediler. Evden atılmakla tehdit edildim. Bebeğimle birlikte..."

Cordélia yeniden bacak bacak üzerine attı, Christine onun bedeninin alt kısmına bakmamaya çalışıyordu.

"Bu daireyi bana ikinci elden kiralayan bir arkadaşım sayesinde buldum. Annemin ve babamın evini terk ettim. Anton'un babası ise hiçbir adres bırakmadan çekip gitti..."

"Ailenin evinden neden ayrıldın?" diye sordu Christine.

Cordélia ona tereddütle baktıktan sonra sinirleri boşalmışçasına gözleri dolarak, "Babam içkiciydi, annem de ağabeyim de içkiciydi... Babam işsizdi, ağabeyim de öyle... On beş yaşıma geldiğimde sevgili ağabeyim beni becermeye kalktı, direnmem üzerine bir dişimi kırdı. Elli metrekarede dört kişiydik ve herkes manyaktı... Bebeğimin öyle bir ortamda büyümesini istemiyordum," diye cevap verdi.

Bu kadar katı olmana bunlar mı neden oldu? Onlar yüzünden mi bu kadar soğuksun? İçten pazarlıklısın? Yoksa yine yalanlar sıkmaya devam mı ediyorsun? Yine bir uydurmaca hikâye mi? Anlattıkları öylesine inanılmazdı ki yalan olmayabilirdi... Sosyal

sefalet, entelektüel fakirlik, pislik ve alkol kokuyordu... Çok az kitap okuyan veya hiç okumayan ama kuşkusuz video oyunları ile beslenen, alkolün üzerine bir de adiliğe bulanmış beynin kıssadan hisse öyküsü... Biraz fazla klişe değil miydi? Ama dışarı bakmak yeterdi, klişeler sokaklarda kol geziyordu. Hatta otomobillerin hoparlörlerinden fışkırıyordu...

"Şu staj," dedi aniden, "Ilan ve sen onun benim için ne demek olduğunu bilemezsiniz... Bir radyoda çalışmak. Öğrenmek. Geldiğim yerden çıkıp kendimi orada bulmak... Hayatımda ilk defa geleceğe dair olumlu düşünmek..."

"Nasıl kabul edildin?"

Cordélia cevap vermekte tereddüt etti, ancak başlamıştı bir kere, "Özgeçmişimi şişirdim. Ancak yaptığım işte olmayı hak ediyorum. Annem ve babam televizyon karşısında yayılırken, salak ağabeyim ise Grand Theft Auto IV oynarken, ben kütüphaneden kitaplar ödünç alıyor, elime ne geçerse okuyordum. On altı yaşımda okulu bıraksam da tüm eğitim hayatım boyunca dil bilgisinden yüksek notlar aldım. Yalan söyledim, doğru. Ama işimi iyi yapıyorum, öyle değil mi? Yani en azından yerime geçebilecek başka biri kadar iyi..." diye cevap verdi.

Christine içinden, *pek de öyle sayılmaz*, diye geçirdi. Cordélia'nın yetersizlikleri karşısında birçok defa şaşırmış, onun işe nasıl alındığını düşünmüştü. Stajyer ısrarla, "Kendimi geliştirmekten başka bir şey istemiyorum," diye devam etti. Christine'in bakışlarındaki kuşkuyu görmüş olmalıydı. "Başarabileceğimi biliyorum... Çok çalışıyorum ve başarmak istiyorum. Bunu sen de biliyorsun."

Christine başını salladı. Başarmak için çok çalıştığı doğruydu. Bu son sözlerinde Christine'in duygulanmasına neden olan bir çeşit içtenlik, doğru bir şeyler vardı. Christine onun kendini kandırmasına izin vermemesi gerektiğini, kızın kalbini yumuşatmaya çalıştığını düşündü. Birasını bırakırken, "Şu kişinin adını söyle..." dedi.

Cordélia onun bu hareketini görünce, "Bir bira daha ister misin?" diye sordu.

"İsmini söyle..."

Cordélia başını eğerek sessiz kaldı.

"Cordélia..."

"Söylersem bunu bana pahalıya ödetirler."

"Oğlunu düşün. Sana söz verdim, size yardım edeceğim. Tabii sen de bana yardım edersen."

Christine stajyerin korkmuş gözlerinde içinde vermekte olduğu mücadeleyi okudu. Aklına başka bir fikir geldi.

"Dinle, teklifim şu... Sen her şeyi Guillaumot'ya anlayacaksın. Ben seni savunacağım, bir şantaja maruz kaldığını, seni işten çıkarmamasını, işini iyi yaptığını söyleyeceğim. Hakkında şikâyette bulunmayacağım gibi, sana maddi açıdan da destek olacağım. Tek yapman gereken, Guillaumot'ya her şeyi anlatmak. Adını yalnızca bana söylersin. Bu benim meselem, hiç kimseye söylemeyeceğim."

"Çocuğuma kötülük yaparlar!"

Christine onun büyüyen gözbebeklerinden çok korktuğunu anlamıştı. Yalan söylemiyordu.

"Ben... Bak... dinle... oğlun ve senin... için... bir yer buluruz...."

Kahretsin, bir şeyler oluyordu. Kelimeler aniden âdeta karamel gibi dişlerine yapışmaya, dudaklarını aşmakta zorlanmaya başlamıştı. Bir elini sehpaya doğru uzattı, hareketi son derece yavaş gelmişti. Beyni bulanıklaşmıştı. Ya da tam aksine bedeni beyninin komutlarına isyan ediyordu. Parmakları bira şişesine çarpınca, şişe tuhaf, ölçüsüz bir yuvarlanma sesi çıkararak sessizce halının üzerine düştü.

"Bana ne... oluyor?"

Cordélia dudaklarını sıkıca kapamış, ona bakıyordu. Christine tüm dikkatini toplamayı denedi. *Yerine otur kızım...*

"Christiinnneeeee..... İyi olduğuna emin misin?"

Bu ses de neydi? Bu şekilde konuşabilmek için bir şeyler almış olmalıydı... Ne komik bir ses tonu... Christine'i bir kahkaha krizi tuttu. Her ikisi de uyuşturucu etkisi altındaydı. Christine damarlarında soğukluk hissetti, oda ve kanepe bir geminin köprüsü gibi sallanıyordu. Cordélia'nın bakışı, beyninde bir alarm verilmiş gibi, soğuk ve içten pazarlıklı haline geri bürünmüştü.

Christine soğuk bir ter katmanının fondöten gibi yanaklarına yapıştığını hissetti. *Kahretsin, kendimi cidden iyi hissetmiyorum...* Kalbi hızla çarpıyordu. Fenalaşıyordu, bu hiç hoş bir durum değildi. Sevimsiz bir şeyler oluyordu.

Cordélia'ya bakınca donup kaldı. Stajyer sabahlığını çıkarıyordu. Yeniden ortaya çıkan dövmelerle kaplı uzun bedeni hiyeroglifi andırıyordu.

"Cordéliiaaaaa..... Ne yapıyorsun. Kendimi iyi hissetmiyorum.... Hem de hiç...."

Genç kızın yerinden kalkıp, odada ona doğru geldiğini gördü. Sehpanın etrafından dolanmıştı, cinsel organı Christine'in tüm görüş alanını kapatıyordu. Christine sersemlemiş, büyülenmiş bir haldeydi. Genital piercing'e bir kez daha baktı. Sonra onun yerine Cordélia'nın yüzü geldi, yüz tüm görüşünü kapatıyordu. Sıcak ve ıslak bir ağız ağzına doğru bastırıldı.

"Kıpırdamaaaa..."

Christine karşı koymak istedi. Gözlerini kırpıştırıyordu. Yüzü sırılsıklamdı, titriyordu. Karşı koymak, ayağa kalkmak, gitmek istedi ama bir gıdım ilerleyemedi. Dikkatini Cordélia'nın hareketlerine topladı. Stajyer arkasını dönmüş, sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını açmıştı. Klavyede bir şeyler yazıyordu.

Christine onun yuvarlak kalçalarını, sinirli uzun sırtını, çıkık kürek kemiklerini görüyordu. Dövmeleri giderek bulanıklaşıyordu...

"İşte tamammmmm..."

Cordélia yeniden yüzünü döndü. Christine bilincini kaybetmekte olduğunu hissetti.

Ve bayıldı...

16

Resitatif*

Bir gürültü beynini bıçak gibi delip geçti. Aniden uyandı. Gürültü yeniden başladı, sinirlerini germişti. Bunun bir otomobil kornası olduğunu anladı.

Aşağıda birtakım konuşma sesleri, motor gürültüsü oldu ve sonra her şey sessizleşti...

Christine yattığı yerde doğruldu. Etrafı neredeyse tamamen karanlıktı, yalnızca stor perdenin aralıklarından gri bir aydınlık sızıyordu. Karanlık korkusunun geri dönmekte olduğunu hissetti. Bulunduğu oda kadar koyu renkli çarşafların arasında yuvarlandı. Kendi odasında olduğunun farkına varıncaya dek bulunduğu yer ona yabancı, tanınmadık gelmişti. Tüm cildinde kefen gibi sarmalayan bir saten duyumsaması vardı. *Çıplaktı*... Gözlerinin önüne elektrik deşarjının yarattığı keskin ışığa benzer bir sahne geldi; Cordélia da çıplaktı, onu öpüyordu, dili ağzının içindeydi...

Titreyerek, el yordamıyla gece lambasının düğmesini aradı, buldu, düğmeye bastı ancak lamba yanmadı.

---

* Opera, operet, kantat ve oratoryolarda, düzyazı ve diyalog bölümlerinde kullanılan, serbest bir tempoyla, konuşur gibi şarkı söyleme tarzı için kullanılan bir terim. (ç. n.)

Karanlığın içinde, yatağın ayakucunda bir şey parlıyordu. Ortam ışığından birazcık daha açık renkte, gri bir dikdörtgen... *Bir ekran...*

Işığının çok az olmasından bekleme modunda olduğu anlaşılıyordu. Acı veren bir savunmasızlık duygusuyla kendi kendine, oraya nasıl geldiğini, kıyafetlerini kimin çıkardığını, bilgisayarını kimin açtığını *ve uykusu sırasında ona neler yapıldığını* soruyordu... Ancak bu son sorunun cevabı çok karanlık anlarda saklı olduğundan, o an için uzak durmayı tercih etti. Omurgası boyunca acı duyuyordu, kol altları ve bir dirseği de ağrıyordu. Yerde sürüklenmiş, taşınmış olabilir miydi? İllaki taşınmıştı... Ama kim tarafından? Cordélia bunu kesinlikle tek başına yapamazdı... Peki girişteki bekçi komşular komitesini nasıl atlatmışlardı?

Dürtüsel bir şekilde, yatağın üzerinde emekleyerek ekrana dek ulaştı. Karanlığın ortasında panik içindeydi, bir dirseğiyle destek alarak dokunmatik ekran üzerinde açılış kodunu girdi. Bilgisayar bekleme modundan çıktı. Ekranın ani ışığı gözlerini aldı, karanlık korkusunu hafifletti ve odanın içinde gölge oyunlarına başladı. Bir video kaydı izlemeye hazır bir şekilde bırakılmıştı. Ekranın ortasındaki kocaman üçgen ok onun gelmesini bekliyordu. Ama bir şey Christine'e engel oldu. Keşfedeceği şeyin kesinliği onu kâbusuna daha da hapsedecekti.

Parmağı dokunmatik klavye üzerinde tereddütle kaydı, karar veremiyordu... Nihayetinde videoyu başlattı.

Kendini tanımakta gecikmedi...

19B numaralı dairenin kapısı.

Küçük dairenin içinin görünümü... Giriş kapısına yerleştirilmiş bir web kamerası... Cılız bir zil sesi. O sesi zilin düğmesine basarak kendisi tetiklemişti. Derken stajyerin kameranın görüş alanına giren uzun bedeni. Sırtından görünüyordu. Çıplaktı. Yuvarlak, soluk, derin bir karanlık çizgi ile birbirlerinden ayrılan kalçaları... Kapının kilidini açtı. Kapıyı kendine doğru çekti ve Christine göründü. Cepheden... Tuhaf bir şekilde tanıdık, olduğunu

sandığı kişiden tuhaf bir şekilde farklı... Kendi MacBook'unda, Christine, Christine'in Cordélia'ya bakışına bakıyor, sonra Christine'in bakışı genç kadının tüm bedeni boyunca yavaş yavaş, cinsel organına dek aşağı iniyordu... Christine yüzünün alev alev yandığını hissetti. Videodaki Christine'in gözleri kocaman açılmıştı, parlıyordu, büyülendiğine dair zerre kuşku yoktu. Sonra Cordélia'nın sakince, "Girsene..." demesi duyuluyordu. Christine stajyerin ardından içeri giriyordu.

Sanki bekleniyormuşsun... Sanki daha önce gelmişsin gibi... Sanki tüm bunlar planlanmış, normalmiş gibi...

Sonraki sahne....

Christine kanepede oturuyordu, sırtı kameraya dönüktü. Yalnızca ensesi ve omuzları görünüyordu. Cordélia onun tam karşısında dikilmişti. Fazlasıyla imalı bir duruşu vardı... Kalçalarını açtı, fosforlu sarı ojeli parmaklarıyla, şoke edici bir utanmazlık ama sarsıcı bir samimiyetle cinsel organının dudaklarını iki yana ayırdı. Bir çeşit trans içinde, şehvetli bir bakışla, "Buna üçgen piercingi derler, her kadın takamaz bunu. Klitorisin yeterince belirgin olması gerek. Estetik yanından ziyade, klitorisi arkadan da stimüle etmek gibi bir işlevi var. Bu şeyin sağladığı duyumsamaları tahmin bile edemezsin... nasıl bir şey aklın almaz..." dedi. Christine kıpırdamıyordu. Bir heykel gibi sabitti.

Sırtı kameraya dönüktü. Tavrından, kapı açıldığındaki durumu gibi, gözlerini genç kadının cinsel organına diktiği anlaşılıyordu.

Sonraki sahne... Christine yerinden sıçradı. Bu defa Christine ve Cordélia kameraya dönük, kanepe üzerindeydiler. Öpüşüyorlardı. Christine'in gözleri kapalı, elleri stajyerin kalçaları arasında, ağızları birbirine yapışmış vaziyetteydi... Cordélia inliyordu. Christine kıpırdamıyordu; bunun çok geçerli bir nedeni vardı...

Son sahne... Christine, kendisini bir kez daha kanepe üzerinde, sırtı kameraya dönük gördü. Cordélia ona doğru dönmüş, bir tomar para sayıyordu:

"1.600...

1.700...

1.800...

1.900... İki bin... Tamam, şikâyetimi geri alacağım. Ama bunu yalnızca para için yapmıyorum çünkü beni gerçekten güzel tatmin ettin."

Film sona erdi ve özel kullanım için hazırlanmış mini porno bitti.

Christine yutkundu. Nabzı şakaklarında atıyordu. Bilincini kaybettiğinde neler olduğuna dair cevabı kısmen almıştı.

Sorunu dağ gibi büyümüştü. Bu videonun yayınlanması durumunda bazı bölümlerinin kesildiğinden kimsenin kuşku duymayacağı açıktı. Ancak o küçük orospuya kapıdaki bakışından oraya kendi rızasıyla geldiğine dair de kuşku olmayacaktı...

Tuzağa düşmüştü... Guillaumot veya radyodan herhangi biri o videoyu görürse, Cordélia'nın söyledikleri doğrulanacak ve mesleki kariyeri kesin olarak sona erecekti. Cordélia'nın da kariyeri arada mahvolacaktı. Ama onun kariyeri henüz doğmamıştı bile... Kaldı ki Christine neticede onun bu stajına o kadar da bel bağlamamış olduğundan, hayatta başka planları olduğundan şüphe ediyordu... Mesela yolunacak başka tavuklar bulmak, birilerini dolandırmak gibi...

Sonraki aşama neydi? Şantaj mı? Kendisine şantaj mı yapacaklardı? Amaç bu muydu? İyi de nişanlısını, işini kaybetmişti zaten... geriye kaybedecek neyi kalmıştı ki?

Zihni karmakarışıktı, sersemlemişti, düşünemiyordu. Bu defa Christine'in Büyük Sıçrayışı yoktu. Kendisine verdikleri uyuşturucu hâlâ damarlarında dolaşıyordu, beyni buğuluydu, elleri ve ayakları ağırdı.

Stor perdelerin arasından sızan ekspresyonist ışık tavandaki dekoratif kabartmaları gölgelerle vurguluyordu. Bu daireyi vaktiyle pek sevmişti ama şimdi, aniden üzerine kapanan, onu boğan, düşmanca bir yer gibi görünüyordu.

Aniden hâkî çantasını düşündü, endişeyle etrafına bakındı. Çantanın yatağın köşesinde olduğunu görerek rahatladı. Yanında, siyah örtünün üzerinde, dikdörtgen şekilli beyaz bir şey vardı. Bir fiş veya bir mesaj...

Kâğıdı ucundan tutup ekranın ışığına doğru götürdü.

Bir bankamatik fişi. Paniğe kapıldı.

İlk ve son rakamları tanımıştı. Kendi banka hesabıydı... *"Para çekilişi, tarih: 28.12.2012, saat: 9.03, otomat: 392081"*. Aynı sabah banka hesabından iki bin beş yüz avro çekilmişti! O saatte, Guillaumot'nun ofisinde, Cordélia'nın akıl almaz ithamlarını dinliyordu. Sonra hayretle hıçkırarak videoda genç kızın para tomarını sayarkenki görüntüsüyle bağlantı kurdu.

İki taraftan kıskaca alınmıştı...

MacBook'un yanında, çarşaflar üzerinde başka bir şey daha vardı. Bir plastik CD kutusu. Eline aldı. *Madam Butterfly*. Yine opera elbette...

Madam Butterfly'ın sonunda intihar ettiğini ürpererek hatırladı. Opera konusunda sahip olduğu az sayıda bilgiden biriydi.

Göğsüne, beyninin her bir köşesine korku hücum etmişti. Onu intihara mı sürüklüyorlardı? Korkunç bir hatırası canlandı; babası onu canını acıtırcasına kucaklayarak tuhaf, kesik ve tiz sesiyle, "Ah tatlım, korkunç, korkunç, çok korkunç bir kaza oldu," diyordu.

Gerçeği çok sonra öğrenmişti. Madeleine kendini asmıştı.

On altı yaşındaydı.

Video oynatıcıyı kapattı. O sırada mesaj kutusunun açık kaldığını fark etti. *Ya da biri uykusu sırasında açmıştı...* Kahretsin... Komple güvenlik sistemi indirmiş, tüm çerezleri silmiş, parolasını değiştirmişti, bu nasıl olabilirdi! Son kontrol ettiğinden beri gelen e-postalara göz gezdirdi. Veterinerden "Iggy" başlıklı bir e-posta almıştı, bir yığın da alışveriş merkezi mesajları vardı. Sonra bakışları bir mesaja takıldı; malebolge@hell.com... Mesajın konu başlığına "OPERA" yazılmıştı. Nefesini tuttu ve sayısal klavyeye dokundu.

Umarım opera seviyorsundur Christine.

Başka hiçbir şey yazmıyordu.

Manyak herif!

MacBook'unu iki eliyle kavradı ve rahatlatıcı, hınç dolu bir hareketle, tüm gücüyle odanın duvarına doğru fırlattı. Daha yere düşmeden dağıldığını görmüş, duymuştu. Kullanılmaz durumda, ancak hâlâ tek parçaydı. MacBook'lar sağlam oluyorlardı...

Küçük hoparlörlerde *Senfoni no.9*'un ilk kımıldanmaları, hafif kemanlar, puslu korno sesleri ve görkemli arp, ormanın içinde bir güz sabahının melankolik esintisi gibiydi, tam o sırada bir orkestra davulunun gürlemesini takiben bakır ve telli çalgıların fırtınası kopuyordu. Çatı katındaki küçük odada yeni bir uyanış vardı. Servaz bir an bakışlarını kitabından kaldırdı. Bunu başka bir şeye bakmak için değil, müziği daha iyi dinleyebilmek için yapmıştı. Vurmalı çalgı, trajedinin yaklaşmasına boğuk adım sesleriyle tempo tutarken, gözleri duvara dalmıştı. Yüzlerce defa dinlemişti bu parçayı ama kaderin bu çekiç darbelerini her defasında damarlarında hissediyordu.

Günün birinde uzay gemisinden inen bir uzaylının ona insanlığının ne yarattığını sorması durumunda, muhtemelen Mahler dinleteceğini düşünerek gülümsedi. Yine de içinde bulunduğu dönemin önüne geçilemez bayağılığının, vasatlığının karşısında, böyle bir gerekçenin çok yüksek bir ihtimalle yeterli olmayacağının, küçük yeşil adamın hastalığı imha edici olduğu kadar önleyici etkili bir ışınla tüm dünyayı yıkadıktan sonra galaksiler arası bisikletine koşarak geri döneceğinin bilincindeydi. Arka plandaki müziği dinlemeye devam ederek dikkatini yeniden okuduklarına verdi. Ekran üzerinde bir şeyler okumakta hep biraz zorlanıyordu. Bu nedenle odasına dönmeden önce kütüphaneye uğramıştı. Aslında ne aradığını tam olarak bilmiyordu. Ancak nihayetinde birkaç kitap üzerinde karar kılabilmişti. Şimdi "Aramızdaki Manipüla-

törler", "Ruhsal Taciz", "Günlük Yaşamdaki Sapık Şiddeti" gibi başlıkları olan çalışmaları okumaya dalmıştı.

Bu yapıtlarda, bazı karşılaşmalar hayatınızı iyi yönde değiştirirken, bazı karşılaşmaların sizi uçuruma sürükleyebildiği, hatta ölüm tehlikesi arz ettiği anlatılıyordu. Toplumda, her gün, kadın veya erkek, zayıf ve savunmasız bireyleri ağına düşüren, onları kontrol etmek, alçaltmak ve imha etmek için çalışan manipülatörler ve sapıklar vardı. Célia Jablonka da buna mı maruz kalmıştı? Talihsiz bir karşılaşma mı yaşamıştı? Servaz odasına dönünce internet üzerinde *Moki* sözcüğünü araştırdı; Blue Moki'nin Yeni Zelanda'da görülen levrekgillerden bir balık olduğunu, Paris'in 20. Bölge'sinde Moki Bar adında bir canlı müzik kafesi olduğunu keşfetmişti. Bu sözcük aynı zamanda bir tür haikunun adıydı. Ancak ne kişilere ne de şirketlere ait rehberlerde Moki adı yoktu. Célia Jablonka'nın ajandası dışında hiçbir yerde bu ad geçmiyordu...

Servaz okumaya devam ettikçe, manipülatörün diğerinin psikolojik alanına girdiği, yol işaretlerini, dayanaklarını sakladığı, fikirlerini ele geçirip kendi fikirleriyle değiştirdiği *zorla giriş* adı verilen bir ilk aşamanın olduğunu öğrendi. Ardından kontrol altına alma ve çevreden (aileden, yakınlarından, arkadaşlarından...) soyutlama geliyordu. Servaz, *tıpkı bir tarikat gibi*, diye düşündü. Aynı zamanda, kurbanın zihninde bir kimlik kopuşuna, kendine olan saygısını kaybetmesine yönelik karalama, aşağılama, korkutma eylemleri vardı. Bunların her biri kişiyi duruma göre manipülatör yapabiliyordu, Servaz birkaç durumda manipülatör gibi hareket etmiş olduğunu anımsıyordu. Ancak gerçek anlamda sapkın birey, yöntemsel ve sürekli olarak manipülasyona başvuruyordu. Kendi yetersizliğini saklamaya çalışan zalim ve işgüzar bir şef, toksik bir eş, istismarcı bir anne gibi... Servaz George Orwell'in 1984 adlı romanında geçen bir sözü anımsadı; "İktidarın yolu, insan zihnini parça parça etmekten geçer."

Kurban direniyorsa, karşı koyuyorsa, öngörülene aykırı davranıyorsa, bu durumda sahneye tehditler, fiziksel şiddet ve eğer kurban bir kadınsa, tecavüze, hatta cinayete dek varabilen cinsel taciz çıkıyordu. Servaz, bir kez daha, Célia'nın bütün bunlara maruz kalmış olabileceğini düşündü. Araştırmaya devam etmeli miydi? Yoksa zamanını boşa mı harcıyordu? Célia evli değildi ama belki o dönemlerde bir erkek arkadaşı, ilişki yaşadığı biri vardı... O kişi sorguya çekilmiş miydi? Desgranges'ın kendisine emanet ettiği dosyada neredeyse hiç bilgi yoktu. Dosya çarçabuk kapatılmıştı.

Servaz okumaya devam etti. Metinlerde açıklananlara göre, psikolojik şiddet derinlerinde insanları eşitleyen bir eylemdi, sosyal tabaka tanımıyordu. Evlerin ve iş yerlerinin zalimleri, mazlum maskelerinin arkasına saklanarak sokaklarda kol geziyordu. İş ortamında, manevi taciz diye bir suç vardı, ancak teftiş amirlerinin herhangi bir soruşturma başlatması için, kurbanın somut deliller, tanıklar sunması gerekliydi. Bu durum da meydanı en ince, en sinsi sapkın manipülasyonlara bırakıyordu. Bu manipülasyonlar sırasında hedef alınan kişi kendini küçülmüş, alçalmış hissediyor, kesintisiz olarak devam eden, değersizleştirme amacı taşıyan sözlü ve psikolojik saldırılara, başkalarının önünde aşağılanmalara, uzun vadede tabiatına aykırı emirlere boyun eğiyordu. Bu saldırılar ölümcül olmasa da (mağdurun nihayet iş yerinde canına kıyması durumu hariç), evine yıpranmış, aşağılanmış, gücü tükenmiş bir vaziyette dönen birey, kendine olan sevgisini ve hayat özünü kaybediyordu. İş yerinde çevresindeki diğer kişilere gelince, çoğunlukla, bencilliklerinden veya korkaklıklarından dolayı meseleden uzak duruyordu. Mağdur, manipülatörün oyununa katılmaması durumundaysa yetersizlikle, suratsızlıkla, bariz bir şekilde kötü niyetli olmakla suçlanıyordu.

Aile ortamında, psikolojik şiddet çoğunlukla eğitim kisvesi altında cereyan ediyordu. İsviçreli bir psikolog ve filozof, çocuğun iradesini kırma amacı güden "kara eğitim"den bahsetmişti.

Çocuk hakları uluslararası sözleşmesiyle, sözlü şiddet, sadistçe ve aşağılayıcı davranışlar, duygusal dışlama, aşırı taleplerde bulunma, çelişkili veya gerçekleştirilmesi imkânsız talimatlar verme psikolojik şiddet olarak kabul ediliyordu... Bir çift söz konusu olduğunda, istismarcı kurbanını, zayıf taraflarını, açıklarını mükemmel şekilde tanıyordu. Bu da ona daha fazla avantaj sağlıyordu. Böylece, psikolojik şiddet, karşısındakini aşağılama, küçültme, utanç hissi duymasını, özgüvenini kaybetmesini sağlama şeklini alıyordu. "Ben olmasaydım halin ne olurdu?" Partner, hayvanlara veya çocuklara yöneltilen, dolaylı saldırılarla dehşete düşürülüyor, eski dostlarıyla, ailesiyle bağlantısı kesiliyordu. Savunma sistemleri, peş peşe gelen küçük saldırılarla, tüm muhakeme yetisini kaybedinceye, dayandığı değerlerini kaybedinceye, normali anormalden ayıramayacak bir bulanık düşünce durumuna gömülünceye, hoş görülemeyecek olanı hoş görecek duruma gelinceye dek baltalanıyordu. Bir sonraki saldırının ne zaman ve nasıl geleceğini bilemeyen kurban, sürekli bir gerilim ve buhran havasına maruz kalıyordu. Saldırganın çift yüzü vardı; dışarıda gülümseyen, sempatik ve hatırşinas, evin mahremiyet ortamında ise dengesiz, tehlikeli ve aşağılayıcı. Öyle ki nihayetinde olmadık bir zamanda olmadık bir harekette bulunuveren kurban, başkalarının gözünde fevri ve asosyal durumuna düşüyordu.

İnternetin gelişimiyle (nevrotik takipçileri tanımlamak için kullanılan İngilizce bir sözcük olan) *stalker* adı verilen kişiler avlarını aile veya iş ortamının dışında avlayabiliyordu. İnternet bu faaliyeti demokratikleştirmişti; yani yalnızca Madonna veya Jodie Foster gibi göz önünde kişilere yönelik değildi, herkes herkesin hedefi olabiliyordu... Ergenlik dönemindeki gençler sosyal ağlar üzerinde bu tip eylemlerde bulunmaktan çekinmiyorlardı. Servaz, yıllar boyunca kocasının kurbanı olan Élise'i düşündü. Belki ona Célia'nın durumundan bahsedebilirdi. Kim bilir, Élise, elde bulunan çok az bilgiden yola çıkarak kendisine aşina birtakım ipuçları bulabilirdi.

Servaz yerinden kalkıp pencereye dek ilerledi.

Akşam karanlığı, ağır ağır gece mavisine dönen bir grilik içinde, uzanıp giden karların ve ağaçların üzerine çökmekteydi. Arkasında, senfoninin son kıpırdanışı ve adagio'yla* kemanlar insanı allak bullak eden bir ağırlıkla, sadelikle ve tempoyla yeniden başlıyordu. Nasıl da cüretkâr, nasıl da şefkat ve hüzün dolu! Servaz, bu tanrılara özgün müziğe her teslim oluşundaki gibi, kollarında ve ensesinde ürperti hissetti. Modern dünya için kesinlikle uygunsuz muydu? Dinlenme merkezindeki televizyonlardan birini her açışında, insanı çocuklaştıran bir toyluk duşuna giriyormuş, pamuk şeker gibi bir süre sonra insanın midesini kaldıran, yapış yapış bir şeyi tadıyormuş gibi hissediyordu. Neyse ki hayatının sonuna dek onu idare edecek kadar kitabı ve müziği vardı... Ortağı Vincent Espérandieu olsaydı şimdi ne derdi diye düşündü... Vincent *"geek"* denilen türden biriydi. Servaz'ın adını bile duymadığı Japon yazarları okur, video oyunları oynar, son zamanlarda sıkça rastlanan televizyon dizilerinin başına oturdu mu kalkmazdı. Müzik zevki bambaşkaydı, günümüz dünyasıyla mükemmel bir uyum içinde gibiydi. Oysa aralarında olsa olsa on yıl vardı...

Vincent'ın düşüncesi onu Charlène'e götürdü... Onu gördüğünde hissettiği sıcaklığı veya yaşam enerjisini düşündü. Charlène'in, aradığı kurtuluşu ve rahatlamayı ona sunabilecek bir afyon olduğunun bilincindeydi. Ancak Charlène aynı zamanda ortağının, arkadaşının karısıydı ve çocuklarının vaftiz babasıydı... *E pericoloso sporgersi.*"

Yeniden Célia'yı düşündü. Birisi onu intihara itmişse, bunu sebepsiz olarak yapmış olamazdı. Sebepsiz suç diye bir şey yoktu. Seri katiller cinsel dürtülerinin itkisiyle hareket ederlerdi, tutku cinayetlerinin kaynağında kıskançlık, ağır suçların altında aç-

---

* *Klasik Batı Müziğ*inde bestenin yavaş seslendirileceğini bildiren terim. Bu tarzda bestelenen eserlerin adı olarak da kullanılmaktadır. (ç.n)

** (İt.) Sarkmak tehlikelidir. (ç. n.)

gözlülük olurdu. Bir *stalker*'ın gözetlemeye başlaması için bile kurbanının bir yerde onun bakışını üzerine çekecek bir şey yapmış olması gerekirdi. Daima bir gerekçe vardı... Ve bu gerekçe, eğer varsa, genç kadın yalnızca paranoyak ve depresif olduğu için intihar etmemişse, Célia Jablonka'nın yaşamında bir yerlerde gizliydi.

Arkasındaki *adagio*, ormanın içindeki bir alageyiğin adımları gibi ürkek ve yavaş, duman gibi hafif ve narin bir şekilde, neredeyse elle tutulabilir bir perdeden finaline doğru ilerledikten sonra tamamlandı. Her şey tükenmişti. Sessizlik haricinde her şey...

17

Figüran

Xanax, Prozac, Stilnox. Tüm bu ilaçların neden bilimkurgu filmlerinden fırlamış gibi isimleri vardı? İçlerinde *tehlikeli* bir şeyler olduğunu düşündüren isimler... Önceki gün, yaşlı gözlerle ecza dolabında inanılmaz miktarda yasal uyuşturucu bulunduğunun farkına vararak bir nükleer santralin etrafındaki uyarı levhaları kadar güven verici uyarılar ve sembollerle, kırmızı şeritlerle çevrili kutu yığınlarını seyrederek kendi kendine bu soruyu sormuştu.

Yavrucuğum, sürekli olarak bu şeylere bu dozda ihtiyaç duyan birinin kafa sağlığından illaki şüphe etmek lazım...

Avucunun içindeki çift renkli kapsüle, ortadan ikiye ayrılabilir, kocaman oval komprimeye, yine aynı şekilde ikiye bölünebilir beyaz çubuk şekilli diğer komprimeye, yani bir antidepresan, bir anksiyolitik ve bir uyku ilacına, uzun uzun bakmıştı (ancak hiçbirini ikiye bölmemişti). Hayatında kara düşüncelerin dizginleri ele aldığı, kimyasal kalkan altına saklanmak dışında bir çaresi kalmadığı dönemi hatırlıyordu. Dozu on veya yirmi kat artırmanın bir çare olup almadığını düşünmüş, sonra üçünü birden ağzına atıp diş fırçalama bardağına doldurduğu suyu titreyen elleriyle dudaklarına götürmüştü. Bardağın içindeki suyun yarısı çenesinden aşağı süzülmüştü. Daha sonrasında, yorganının altında der top olmuş, beyninin intihar düşünceleri için bir uçuş pisti durumuna gelmeye başladığı hissine kapılmıştı.

Derken sabah imdadına yetişmişti. Christine o düşüncelerin içeriğini artık tam olarak hatırlamıyordu (hiçbir hayat belirtisinin olmadığı, karanlık bir uçuruma benzeyen bir uykuya korku verici bir dalış öncesindeki yarı koma durumunu daha iyi hatırlıyordu), ancak tehlikede olduğunu biliyordu. Bu, daha önce karşılaştığı tehlikelerin hepsinden büyük bir tehlikeydi. *Tek kelimeyle bir ölüm tehlikesiydi.* O sabah yoğun bir sersemlik ve migrenle uyandığında, bu kötüye gidişi durdurma gücüne sahip olmadığını, gelecek yıla çıkamayacağını anlamıştı... *İşte bu kadar açık güzelim...* Bu düşünceyle içi öylesine buz kesmişti ki dişleri takırdamaya başlamıştı. Oysa yatağın bir tarafını açıkta bırakacak şekilde tüm yorganı ve çarşafı kendi üzerine çekmişti. Aşağıdaki evsizin battaniyesi gibi, yorgan omuzlarının üzerinde yataktan kalktı, tereddütlü adımlarla oturma odasına ilerledi. Sadece ona öyle gelmiyordu, *evin içi soğuktu...* Farkına varmadan kaloriferi kısmış olmalıydı.

Kaloriferin ısısını yükselttikten sonra mutfağa doğru yöneldi. Gözü duvar saatine ilişti. Bir an boş bulunup radyoya gitmek için hazırlanması gerektiğini düşündü, sonra Guillaumot'nun sözlerini hatırladı, bacakları titredi, sendeledi. Düşmemek için mutfak tezgâhına dayandı.

Iggy'nin mama kabını görünce karnına yeni bir kramp daha saplandı. Hemen banyoya koştu. *Acele ile bir kapsül, bir komprime aldı.*

Lavaboya dayanarak aynanın karşısında durdu. Yüzündeki korku dolu ifadeyi görerek şaşırdı. *Şimdi ne olacak?* Bir oval komprime ve çift aromalı dondurma gibi iki renkli kapsül avucunun içinde duruyordu. İçindeki ses son sözünü söylememişti, âdeta yakıcı bir sesle, *tam senden bekledikleri gibi davranıyorsun,* dedi. *Öngördükleri şekilde hareket ediyorsun.*

İç sesini, *yani,* diye sorarak kesmek istedi. *Ne bok fark eder? Bir çözümün var mı? Yok mu? Kapa çeneni o halde!*

Avucunun içindeki ilaçlara baktı... onları kısa bir süreliğine lavabonun kenarına bıraktı. Çözülmekte olan bir efervesan aspirin

ile oturma odasına geri döndü, kanepeye oturdu ve uzun süre hareket etmeden kaldı. Uyanmakta olan binanın gürültüsünü dinledi. Borudaki su sesleri, ayak sesleri, uzaklardan gelen bir radyo sesi, boğuk konuşma sesleri... Bu binanın duvarları gürültüyü ne kadar çok geçiriyordu! Tüm o gürültüleri dinlerken, görünmez, kurnaz ve kendisinden çok daha güçlü bir rakip karşısında, yapayalnızdı. Saate yeniden baktığında aradan bir saat geçmiş olduğunu gördü. Silkelendi, ancak ne yapacağını, nereye gideceğini, kime başvuracağını bilmiyordu... Her harekete geçme çabası, kemiklerini kıran yoğun bir yorgunluğa çarpıyor, bir sonraki saldırının dehşeti ile âdeta felç oluyordu. Hiçbir dayanma noktası kalmamıştı. Halatları kopmuş, kayalara çarpma tehlikesiyle rastgele akıntıda sürüklenen bir gemiydi... Kendini akıntıya bırakmak en kolayıydı... *İşin aslı kendimi olayların akışına bırakmaktan başka seçeneğim yok, işimi kaybettim, nişanlımı kaybettim ve muhtemelen bu kadarla da kalmayacak...*

Bu gerçeğin altında ezildiğini hissetti. Kısa süre önce terslediği iç sesi yine de ısrar etti: *Daha kötüsünü beklesen de bu düşünmeye engel değil.*

İç sesini dinledi. İlk düşüncesi artık daha önce bildiğinden taban tabana farklı bir dünya içinde bulunduğuydu. Sanki bir kasırgayı takiben hayatını oluşturan her şey süpürülmüştü, bu yeni yerle bir olmuş, tanınmaz hale gelmiş dünyada, kurallar değişmişti. Hayatta kalmak istiyorsa, uyum sağlaması gerekiyordu. Ne var ki bu yeni dünya basılacak sağlam bir zemini olmayan bir bataklık gibiydi. Ayrıca gideceği yönü tayin edebileceği bir pusulası veya haritası da yoktu. Ancak üzerine basabileceği sağlam bir toprak parçası kaldığını keşfederek şaşırmıştı. O toprak parçası, Cordélia'ydı. Ondan yola çıkarak ilerleme düşüncesi, tutarlılığından hiçbir şey kaybetmemişti. *Cordélia bu işin arkasında olan kişiyi veya kişileri mutlaka tanıyor olmalıydı...* Zira Christine onun bu işte azmettirici olduğuna inanmıyordu. Bu çok daha karmaşık, çok daha ince düşünülmüş bir plandı. Bir yandan yarım günlük bir

işte çalışıp diğer yandan bir bebek büyütmeye çalışan bir stajyer böyle bir planı nasıl yürütebilirdi? Genç kız kuşkusuz bir fayda beklentisiyle bu işin içindeydi. Birisi ona güzel bir para vadetmiş veya vermişti.

Zihninden şimşek gibi ikinci bir düşünce daha geçti. Onu sürekli olarak takip eden kişinin veya kişilerin dikkatini çekmeden Cordélia hakkında nasıl bilgi edinebilirdi? Cevap şu ki bunu tek başına yapamazdı. Karanlık bir içgüdü ona karşısında en az iki kişinin olduğunu söylüyordu; Cordélia ve telefondaki adam. Daha fazla da olabilirdi... Tek başına başa çıkamazdı. Onun yerine hareket edecek üçüncü bir kişiden yardım alması gerekiyordu... Ama kim? Gérald devre dışı kalmıştı. Artık Ilan da öyleydi. Babası ve annesi de...

Derken aklına bir fikir geldi... Kendine tüm bunları yapan kişi veya kişilerce hiç tahmin edilemeyecek, kesinlikle tanınmayan iki kişiyi düşündü. Bunlardan biri aşağıdaydı.

Christine ani ve paradoksal bir neşeye kapıldığını hissetti. Bu öylesine mantık dışı bir fikirdi ki o kişi veya kişilerce öngörülmesi mümkün değildi. Geriye başka bir mesele kalıyordu, söz konusu kişiyi ikna etmek...

Odasının penceresinden baktı ve onun tüm kişisel eşyalarının bulunduğu kartonlar ve çöp torbaları arasında, kaldırımdaki köşesinde oturduğunu gördü.

Sokağı delip geçen bakışlarıyla, başını bir sağa bir sola çeviriyordu. *Bu iş için idealdi...* Aklına onunla olan konuşmaları geldi. Onu içinde bulunduğu duruma göre daima aklı başında, sakin, sağduyulu bulmuş, şaşırtıcı keskinlikte bir zekâya sahip olduğunu düşünmüştü.

Aksini söylemeye bayılan iç sesi, *o halde sokaklarda neden sürünüyor söyler misin,* diye sordu.

Kes sesini...

Christine onun geçerken bardağına madenî para bırakan bir kadına gülümseyerek teşekkür edip onu gözleriyle arkasından

takip ettiğini gördü. Pencereden ayrıldı. Önce iyice uyanması gerekiyordu. Aldığı ilaçlar hâlâ damarlarının içinde düşük miktarda dolaşmaya devam ediyordu. Beyni bir karınca yuvası gibiydi.

İliklerine dek hissettiği buz gibi bir duş aldı. Koyu bir kahve içti ve hızla giyindi. Sokağa çıktığında kendini garip bir şekilde zinde hissetti. Karşı kaldırımda oturan adamı selamladı, adam da selamına karşılık verdi. Carmes Meydanı'ndaki en yakın bankamatiğe gitti. Makinenin karşısına geldiğinde, hızlı bir hesap yaptı. Kredi kartı ile otuz günlük süre için maksimum nakit çekme limiti üç bin avroydu. Önceki gün hesabından iki bin avro çekilmişti. Kartını makineye yerleştirirken bir an endişeye kapıldı. Daha fazla çekmiş olabilirler miydi? Kartından da mı mahrum kalacaktı? Bunlardan hiçbiri olmadı. Makinenin banknotları verdiğini görerek rahatladı. Ardından fırına uğrayarak iki kruvasan aldı. Fırındaki kadın kendisine ellilik banknotu uzatması üzerine sevimsiz bir bakış atmıştı.

Evine döndüğünde bir bloknot bir de kalem buldu. Bir sayfaya bir şeyler karaladıktan sonra katlayıp cebine koydu. Kısa bir an için, bir delilik nöbeti içinde olup olmadığını düşündü. Sonra olmadığına karar verdi... Bir Tupperware bardak içine sade kahve doldurdu, kruvasanları mikrodalga fırında ısıttı. Kahve bardağının plastik kapağını kapattı, sıcak kruvasanları kese kâğıdının içine yerleştirdi ve asansörün yolunu tuttu. İki dakika sonra, sokağa çıktığında, yanında getirdiklerini adama doğru uzatarak, "Buyurun, bunlar sizin için..." dedi.

Christine, adamın kırçıl sakalının altından gülümsediğini gördü. Kahverengimsi yüzünün orasında sarı dişleri göründü. Ağzının köşesinde parlayan birçok metal dişi vardı.

"Vay! Beni çok şımarttınız. Bu gerçek bir sabah kahvaltısı..."

Yine de sesinin tonundan şaşkınlığı belli oluyordu. Christine, "Adınız nedir?" diye sordu.

Adam şaşkın ve temkinli bir bakışla, "Max..." diye cevapladı.

Christine, bir yirmi avro içine katladığı kâğıdı sıkıştırıp adamın paltosunun cebine koyarak, "Max..." dedi, "size yardım edebilirim... Cebinize bir kâğıt koydum. Okuduğunuzu kimsenin görmemesine çok dikkat edin. Bu çok önemli."

Adamın bakışları bu defa şaşkınlıktan çok ihtiyatlı bir hal almıştı. Gülümsemeden başını salladı. Christine apartmanına doğru kaldırımı geçerken adamın bakışlarını sırtında hissetmişti. Evine varınca odasının penceresine gitti. Adamın penceresine baktığını gördü. Nerede oturduğunu gayet iyi biliyordu. Ancak gözlerindeki tereddüt o mesafeden bile okunuyordu. Gözlerini ayırmadan, gülümsemeden, kadeh kaldırırmış gibi kahve bardağını yavaşça yukarı kaldırdı. Bir süre sonra, kahvesini ve kruvasanlarını bitirdiğinde, yere uzandı ve kartonlar ile battaniyesinin altında kayboldu.

Christine yazdıklarını kelimesi kelimesine hatırlıyordu:

Binanın giriş kodu 1945. Arkada bir giriş daha var. Bir saat bekleyin. Sonra arka kapıdan girin ve üçüncü kata çıkın. Soldaki kapı. Size bir iş teklifim var. Bana güvenin. Göründüğünün aksine, kanunsuz bir şey değil.

İçindeki endişenin farkına ancak odadan çıkarken vardı. Onun gibi birini evine davet etmesi akıllıca mıydı? Hakkında ne biliyordu ki? Hiçbir şey. Bir hapishane kaçkını, yoksunluk krizi geçiren bir uyuşturucu bağımlısı, bir hırsız, tecavüzcü olabilirdi... Artık çok geçti, ona binanın kodunu vermişti... Yine de kapıyı açmayabilirdi. Kapısına gitti, sürgüyü itmiş olup olmadığını kontrol etti. Odasına geri döndü. Yine oturur vaziyete geçmiş, gözlerini cama sabitlemişti. Adam kabul ettiğini veya etmediğini belli edecek hiçbir işarette bulunmamıştı. Aşağıda, hiçbir ifade okunamayan yüzü yukarı dönük vaziyette kalmıştı. Christine birden çok büyük bir rahatsızlık duydu; adam onun deli olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Bir de ondan ne yapmasını beklediğini söyleyince kim bilir ne olacak...

Beş dakikada bir giderek artan bir sabırsızlıkla pencereden bakıyordu ancak adam yerinden kıpırdamıyordu. Yaklaşık bir

saat kadar sonra, yeniden pencereden baktığında, donup kaldı. Kaldırım boştu... *Her zamanki yerinden ayrılmıştı.* Dairesinin sessizliği kapının ziliyle delindiğinde kaskatı kesildi. Oysa adam kendisinden istemiş olduğu şekilde hareket ediyordu.

Ah Tanrım! Sen iyice çıldırdın...

Derin bir nefes aldı. Kapıya doğru gitti ve sürgüyü geri çekip kapıyı açtı.

18

Verismo*

Christine'in ilk düşüncesi adamın boyunun ne kadar uzun olduğu oldu. Bir doksan vardı... Çok zayıftı. Hemen hemen iki metre yüksekliğindeki kapı girişini, hafifçe kambur durmasına rağmen dolduruyordu. Çocuk masallarındaki iyi kalpli devi andırıyordu. Christine kendi kendine bir saçmalık yapmakta olup olmadığını sordu.

Ne yani boyu daha kısa olunca daha mı az tehlikeli olacaktı?

Adam, Christine'in tereddüdünü tahmin ederek kocaman alaycı bir gülümsemeyle, "Dilerseniz burada kalayım," dedi. "Ayakkabılarımı da çıkarabilirim ama pek tavsiye etmem..." diye devam etti.

Onun yatıştırıcı, sakin sesi karşısında Christine kendini komik hissetti.

"Yok, yok... Buyurun, girin."

Christine geri çekilerek yol verdi. Arkasından ilerlerken ekşi bir ter, kir, yıkanmamış ayak kokusu burun deliklerini doldurdu. Arka planda ise, saatlerdir içilmemiş olsa da derinin gözeneklerinden sızan alkolün hafif ve ısrarlı kokusu vardı. Sokakta, diğer evsizlerden daha az kokuyor olabilirdi, ancak dairenin kapalı ortamında, etrafında bir aseton bulutu var gibiydi. Christine karın-

---

* Gerçekçilik. Romantik ve idealist akımlara tepki olarak yaşamın gerçek yüzünü yansıtmak üzere başlayan, operaya da yansıyan yazın akımı. (ç. n.)

calar gibi beş burnu olmadığına sevinmekten kendini alamadı. Sahip olduğu tek ve biricik burnunu kısarak ve uzakta kalarak salonun yolunu gösterdi. Adam sakin bir şekilde ilerlerken, Christine onun yıpranmış, çamurlu kocaman botlarıyla parkelerinin üzerinde bıraktığı izlere baktı.

"Kahve alır mıydınız?" diye sordu.

"Meyve suyunuz var mıydı?"

İçindeki huysuz ses, *derhal efendim, pastörize mi olsun taze sıkılmış mı,* dedi, ancak Christine onu susturdu. Şişeyi buzdolabından çıkardı ve oturması için kanepeyi gösterdi. Adam, parmaksız eldiveni kadar kara kocaman eliyle bardağın dörtte üçünü kavrayarak kanepeye oturdu. Tırnaklarının beyazı kömür üzerine bırakılmış çakıl taşlarını andırıyordu. Şakacı bir tonla, "Mikrop kapmaktan korkmuyor musunuz?" diye sordu.

Christine, onun meyve suyunu susuzluktan neredeyse ölüyormuş gibi, çıkardığı gürültüyü umursamadan bir dikişte içerken âdemelmasının iniş çıkışlarını izledi. Sıvının yutak borusundan gürültülü geçişinden sonra, çatlak dudaklarını çevik diliyle yalamış, bir damak şaklatmasıyla içme işlemini tamamlamıştı. Sakalının beyaz kılları üzerinden birkaç damla mango suyu yuvarlandı. Damlaları eldivenin dış yüzüyle sildi. Sonra hafif buğulu, açık renkli gözleriyle Christine'e baktı. Christine onun vaktiyle muhtemelen yakışıklı bir adam olduğunu düşündü. Yanakları boyunca uzanan derin kırışıklıklar ve koyu teninin altında, düzgün yüz hatlarına sahipti. Burnu kemersizdi, dudak hatları belirgin ve güzeldi. Kalın ve siyah kaşları bakışlarını daha da yoğun kılıyordu. Gri saçları omuzlarının üzerine dolaşık, kirli tutamlar halinde iniyordu. Ancak, tesadüfen tavan arasında bulunan, üzerinde biriken kurumlardan ayrıntıları görünmese de güzelliği bir bakışta fark edilebilen bir tabloyu düşündürüyordu.

Adam Christine'e uzun süre baktıktan sonra, "İkram için teşekkür ederim. Ancak bilmelisiniz ki, para için her şeyi yapabilecek biri değilimdir," dedi.

Elini lekelerle kaplı paltosunun cebine sokarak çıkardığı yirmi avroyu ve kâğıdı sehpanın üzerine koydu.

"Kanunsuz bir şey değilse, bunca gizem neden?"

Sesinde hiçbir kabalık yoktu. Daha çok durum karşısında şaşırmış, meraklı biri gibiydi. Christine'in cevap vermemesi üzerine, "Deli filan mısınız?" diye sordu.

Christine bu soru karşısında ürpermişti. Adamın ses tonu, sakin olsa da bir cevap beklediğini işaret ediyordu. Christine, "Sanmıyorum..." dedi

"Adınız nedir?"

"Christine."

"Haydi o zaman Christine. Açıklamanızı rica ediyorum."

Bu sözleri söyledikten sonra sırtını yaslayıp bacak bacak üzerine atmıştı. Christine, onun kim bilir ne zamandır makas görmemiş uzun saçları, kir pasak içindeki kıyafetleriyle bir psikiyatra benzediğini düşününce gülümseyecek oldu. Soruyu cevaplamak yerine, "Bu duruma nasıl geldiniz?" diye sordu. "Daha önceleri ne yapıyordunuz?"

Kısa bir sessizlik oldu. Adam Christine'i kısa bir süre süzdükten sonra omuz silkti.

"Beni bunu öğrenmek için yukarı çağırdığınızı sanmıyorum..."

"Lütfen Max. Size kendi hikâyemi anlatacaksam, önce hakkınızda daha fazla şey bilmem gerek."

Adam yeniden omuz silkti.

"Bu sizin sorununuz. Benim değil. Yirmi avro karşılığında hayatımı anlatacağımı mı sanıyorsunuz? O kadar mı düştüm? Hakkımda böyle mi düşünüyorsunuz?"

Kırılmıştı. Bu kırgınlığı sesinden korkunç şekilde anlaşılıyordu. Kalkıp gitmesi yakındı.

"Sokaktaki herkesi evime davet ettiğimi mi sanıyorsunuz? Güvenilecek biri olduğunuzu düşünmesem size kapımı neden açayım? Rahatsızlık duyuyorsanız, bana her şeyi anlatmak zorunda

değilsiniz. Tamam, boş verin, bir şey anlatmayın. Ben size sizi neden buraya çağırdığımı anlatacağım."

Christine adamın tereddüt ettiğini, sonra yüzünün ciddileştiğini gördü.

"Özel bir okulda edebiyat öğretmeniydim..." diye söze başladı.

Kaşlarını çatıp iç çekti.

"Ayrıca Paskalya gibi özel bayramlarda veya hafta sonlarında düzenlenen okul gezilerinde çocuklara eşlik ediyordum. O zamanlar inancı olan bir adamdım. Her pazar karım ve çocuklarımla kiliseye giderdim. Camiada önem verilen, saygı duyulan, sevilen biriydim. Birçok dostum vardı. Biliyor musunuz? Bazı araştırmacılara göre, inanç ve dinî tutum tüm kültürlerde bulunan insana özgü bir özelliktir ve hayvanda bulunmaz. İnsan beyninin dinî inanç için özel devreleri olduğunu düşünürler."

"Ne oldu peki?"

Max sorusunu dikkate almaksızın devam etti.

"Bilim camiası bu meseleler üzerinde tamamen ikiye ayrılıyor. Bazılarına göre, inancın organik bir kökeni var. Darwinciler için, doğal seleksiyon sırasında, hayatta kalma şansları daha yüksek olduğu için inanan bireyler kayırılmış olabilir. Neticede insan beyni evrim geçirerek her türlü inanca hassas duruma gelmiş olabilir. Bu da dinî düşüncelerin ve Tanrı inancının dünyada bu kadar yaygın olmasını açıklıyor." Uzun bir süre susup Christine'e baktı. "Ben Tanrı inancımı bir erkek çocuğunun ailesi hakkımda, çocuklarına uygunsuz davranışta bulunduğum iddiasıyla şikâyette bulunduğunda kaybettim. Söylediklerine göre, çocuğa pipimi göstermişim... Söylenti yayıldı. Küçük bir şehirde yaşıyordum. İnsanların ağzı torba değil... Başka ebeveynler de çocuklarına sorular sordular ve ilk hikâyeden daha da berbat hikâyeler yaydılar. İyi niyetli olduklarından kuşku duymuyorum. Muhtemelen soruları öylesine güdümlüydü, ısrarları öylesine güçlüydü ve çocukların ebeveynlerinin merakını tatmin etme arzusu öylesine büyüktü ki bekledikleri veya kuşkulandıkları cevapların dışında cevaplar

almaları beklenemezdi... Gözaltına alındım. Küçük çocuğun anlattıkları ile yüzleştirildim. Bilgiler örtüşmüyordu. Bir dolu ayrıntı anlatılmıştı. Hatta biraz aşırıya kaçılmıştı... Nihayetinde çocuk hikâyeyi uydurduğunu kabul etti, ben de evime döndüm. Ama mesele orada kapanmadı... İnsanlar birbirlerine gizlice e-postalar göndermeye başladılar. Bilgisayarımda çocuk pornoları bulunmuşmuş, hafta sonu gezilerinde çocuklara bakarak gizlice mastürbasyon yapıyormuşum, tuvalete veya duşa gittiklerinde ne yapıp edip yanlarında oluyormuşum... hatta... kendi çocuklarıma karşı da uygunsuz hareketlerim olmuş..."

Bu son sözleri söylerken boğazı düğümlenmişti. Başını kaldırdığında Christine onun gözlerinin dolmuş olduğunu gördü. Sağ yanağının derisi altında küçük bir kas inip kalkıyordu. Christine bakışlarını farklı bir yöne çevirdi.

"Bu hikâyeleri yayanların ve birbirlerine dağıtanların gözünde, jandarmanın yeterince delil elde edememiş olması hiçbir şey yapmamış olduğum anlamına gelmiyordu. Çocuk ifadesini sıkıntı yaşamamak için geri çekmişti, hâkimin tavırları da kuşkuluydu, zavallı çocukcağıza, ebeveynine baskı uygulamışlardı ve dosya teknik bir ayrıntıyla kapatılmıştı... Ve daha bunun gibi birçok şey..."

Terliyordu. Christine onun kapalı alanda yaşama alışkanlığını kaybetmiş olduğunu düşündü.

"Yalnızca kuşkulardan ibaret de değildi, onlara göre bayağı bayağı suçluydum. Hepimiz bir şeylerden suçluyuz, öyle değil mi? Çok fazla söylenti, çok fazla gösterge vardı, anlatabiliyor muyum? İşte böyle, ahlak tacirleri, temiz yürekli olduğuna inanan alçaklar, içlerindeki şiddeti dışarı vurmanın yolunu gözleyenler, adaleti kendi başlarına sağlama arzusuna kapılmaya başladılar. Eşim ve çocuklarımla, şehrin biraz dışında, ormana yakın güzel bir evde yaşıyorduk. Bu bile aleyhimde kullanıldı. Yapmaktan hoşlandığım o iğrenç şeylerden dolayı, bakışlardan uzak, toplumdan soyutlanmış olarak yaşadığım iddia edildi. Bir akşam televizyon

izlerken salonumuzun pencereleri taşlandı. İki gün sonra aynı şey diğer camlarımızın da başına geldi. Yine tekrarlandı, yine tekrarlandı... Tabii taşlayanlar yüzlerini asla göstermiyorlardı, gecenin içinde yalnızca ismimi haykıran, korkunç ithamlarda bulunan sesler yükseliyordu... Hava kararmaya başlar başlamaz panjurlarımızı kapatmayı alışkanlık haline getirmiştik, ancak taş yağmuru yağmaya devam ediyor, panjurların metali üzerinde dayanılmaz bir gürültü çıkarıyordu. Bazen birkaç gece boyunca hiçbir saldırı olmuyordu, nihayet sona erdiğini düşünüyorduk ki aniden sabahın üçünde yeniden başlıyordu. *Bam, bam, bam, bam!* Yıldırım gibi güçlü bir gürültü, karanlığın içinden ok gibi fırlatılan küfürler, hayvan çığlıkları... Çocuklarımızın nasıl korktuğunu tahmin edersiniz."

Bardağını işaret etmesi üzerine Christine yeniden doldurdu. Aynı iştahla içti, ancak bu defa dilini damağında şaklatmamıştı. Keyfi kaçmıştı.

"Olaylar birbirini izledi. Kedimiz zehirlenerek öldürüldü, araçlarımızın lastiklerini sürekli olarak patlatmaya başladılar, karım oğlumuza öksürük şurubu almak üzere eczaneye gittiğinde ona ilaç vermeyi reddettiler, bir daha gelmemesini söylediler, dostlarımız bize kapılarını kapattı... Sonunda dostumuz kalmadı... Kimileri de karımın telefonlarına cevap vermez oldular. Veya davetlerimizi geri çevirmek için hep bir bahaneleri oluyordu... Bazıları telefonu yüzümüze kapattı... Karım bazen içten gözyaşları içinde dönüyor, nedenini bana söylemiyordu. Odasına kapanıyordu, ağladığını duyuyordum ama bir şey olmamış gibi, ona hiçbir şey sormuyordum. Vereceği cevaplardan çok korkuyordum. Çocuklarım da dışlanmıştı, oyun arkadaşı bulamaz olmuşlardı. İkizlerim, kızım ve oğlum kendi aralarında oyunlar oynuyorlardı. O sonbaharda yedi yaşındaydılar. Yedi yaşında... Düşünebiliyor musunuz? Bazen onlara sanki ender rastlanan bir hastalığa yakalanmışlar gibi muamelede bulunuluyordu, iyi niyet sahibi kişiler okul çıkışlarında onlara sağlık durumları hakkında türlü türlü sorular soruyorlardı.

Çocuklarım olan biteni anlamıyordu. Karım artık onları okul kapısından almaya cesaret edemiyor, sokağın başında, aracının içinde bekliyordu."

Hüzünle gülümseyerek devam etti. "Ve sonra, bir gün, karşıma geçti ve bana dedi ki, "Yaptın, öyle değil mi?" O bile ikna olmuştu. Onca insan yanılıyor olamazdı... Anlatabiliyor muyum? Mutlaka bir şeyler olmuş olmalıydı. *Ateş olmayan yerden duman çıkmaz*... Beni terk etti. Çocukları da alıp gitti. Ben de kendimi içkiye verdim. Okulun müdürü beni kovmak için en ufak bir yanlış adımımı bekliyordu, o da ateş olmayan yerden duman çıkmadığına ikna olmuştu. Evin parası ödenmediği için, evimi de kaybettim. Elimde kalan son dostumun evinde uyudum, sonra bir gün o da bana, 'Gitmen gerek', dedi. Ona kırgın değilim, karısı, 'Ya ben ya o,' demişti. Onu habersiz bırakmamaya dair söz vermemi istedi, para verdi, 'Dilediğin zaman ara beni,' diye ısrar etti. Onu bir daha hiç görmedim, iletişim kurmaya çalışmadım, o da çalışmadı. Çok iyi bir dosttu, hayatta sahip olduğum en iyi dostumdu."

Gözlerini sıkıca yumdu, tüm kırışıklıkları göz kapaklarının köşelerine doğru hücum etmişti. Gözlerini yeniden açtı, yeniden canlı ve kuruydular. Sanki neşeli, eğlendirici bir hikâye anlatmış gibi, tok bir sesle, "İşte böyle..." dedi. "Benden yeterince bahsettik. İstediğiniz nedir Christine?"

Kaç yaşındaydı? Altmış yaşlarına yakın görünüyordu. Uzun zamandır sokaklarda yaşıyordu, bu nedenle on yıl, hatta yirmi yıl bile daha genç olabilirdi. Anlattığı ürkünç hikâyeye rağmen, iletişime açık, dingin bir güce sahip olduğu izlenimini veriyordu. Christine onun doğruyu söyleyip söylemediğini, gerçekten masum olup olmadığını düşündü. Suçlandığı eylemlerin bir bölümünü işlemiş, hikâyeyi baştan yazmış olabilir miydi? Nasıl bilebilirdi ki? Konuya bodoslama girmeye karar verdi.

"Sizce dengesiz, aklından zoru olan veya sinir hastası biri gibi bir halim var mı?"

"Hayır."

"Dikkatli bir gözlemci olduğunuzu biliyorum. Caddede olan en ufak bir şeyin dahi gözünüzden kaçmadığını da... Size hiç histerik veya paranoyak biri gibi göründüm mü?"

"Hayır. Bazı komşularınıza göre çok daha az..."

Bu söz Christine'i gülümsetti.

"Birilerinin beni takip ettiğine veya takip ettirdiğine inanmam için çok güçlü nedenlerim olduğunu söylesem..."

"Size inanırım."

"Bu binanın takibe alındığını..."

"Gerçekten de ciddi görünüyor."

"Öyle. Siz zamanınızı sokakta, binamın kapısının önünde geçiriyorsunuz. Sokaktan biraz fazla sık geçen, bu binaya ilgi gösteren biri olduğunu bana haber vermenizi rica ediyorum. Anlatabiliyor muyum?"

Max, nazik bir ses tonuyla, "Aptal değilimdir," diye cevapladı. "Birilerinin sizi takip ettiğini düşünmenizin nedeni nedir?"

"Bu sizi ilgilendirmez."

"Ah, elbette ilgilendirir. Söylediğim gibi, para için her şeyi yapacak biri değilim."

Christine tereddüt etti. Adamın bu inancı ona bir şekilde güven veriyordu. Para hırsıyla hareket etmiyorsa, kendini önüne ilk çıkana da satmayacak demekti.

"Pekâlâ..." dedi. "Her şey, altı gün önce posta kutuma bırakılan bir mektupla başladı..."

Max anlatılanları hiç kesmeden, yalnızca zaman zaman başını sallayarak, yüzünde herhangi bir ifade oluşmaksızın, sabırla dinlemişti. Sabır kuşkusuz sahip olduğu bir şeydi. Hayatını sokakta bozuk para verilmesini bekleyerek geçiriyordu. Ancak Christine anlattıkça, daha ilgili ve şaşkın gözlerle bakmaya başlamış, bazı ayrıntılar karşısında bakışlarından zaman zaman kuşku gölgeleri geçmiş, ancak kuşkusu çok kısa sürmüştü. Zira bu tür bir hikâyeye aşinaydı. Christine sözünü tamamladığında, "İlginç..." demekle yetindi.

"Bana inanmıyorsunuz, öyle değil mi Max?"

"Henüz değil... Ancak deli olduğunuzu da düşünmüyorum... Ne kadar ödeyeceksiniz?"

"Başlangıç olarak yüz avro. Sonra yeniden bakarız..."

"Neye bakacağız?"

"Elde edeceğimiz sonuca."

Max gülümsedi.

"Yüz avro, ayrıca yiyecek yemek ve hemen şimdi bir sıcak kahve."

"Anlaştık."

Christine'e anlamlı bir şekilde gözlerini dikerek başına salladı.

"Christine, beni tanımıyorsunuz ama tereddüt etmeden kapınızı açtınız. Bunu fırsat bilip hırsızlık yapabilirdim, size saldırabilirdim... Güzel bir kadınsınız. Yalnız olduğunuz da aşikâr. Neden böyle bir risk aldınız?"

Christine yorgun bir edayla, "Talihsizlikten payıma düşeni aldım. Daha fazlasını beklemiyorum. Ayrıca sizi tanıyorum. Haftalardır neredeyse her gün iki lafın belini kırıyoruz. İş yerinden birçok kişiyle daha az konuşmuşluğum var," diye cevap verdi.

Max başını salladı.

"Gazete okumuyor musunuz? Benim gibileri evlerinde ağırlayan yalnız kimseler, uykularında boğazları kesilmiş olarak bulunuyorlar."

Christine, "İçiniz rahat edecekse siz gittikten sonra kapımı sürgülerim," diye takıldı. "Hikâyeme inanmıyorsunuz değil mi?"

Aldığı cevabın dürüstlüğü karşısında şaşırdı.

"Şimdilik, yalnızca kolay yoldan biraz para kazanma fırsatı görüyorum. Ben sözleşmede üzerime düşeni yapacağım. Size inanıp inanmayacağıma sonra karar vereceğim. Ayrıca zaman zaman bir tabak yemek, bir sıcak kahve, bir sandviç hiç fena olmayacak. Anlaştık değil mi?"

Christine başıyla onayladı. Aynı anda gülümsediler. Aralarında aniden sıcak, yumuşacık bir akım geçmiş gibiydi. Christine ansızın

bir sırdaş bulduğunu hissetti. Birisine, hele de onu yargılamayan, şüpheden sanık yararlanır ilkesi ile yaklaşan birisine içini dökmek ona iyi gelmişti. Günlerden sonra ilk defa umut duymuştu, şansının dönmekte olup olmadığını düşünmüştü.

"Tamam o halde," dedi. "Şüpheli birini fark ederseniz, bana söyler, tarif edersiniz. Her şey yolunda olduğunda, kimse binamı gözetlemiyorsa, para bardağınızı solunuza koyun. Aksine, kuşkulu bir durum hissederseniz, sağınıza koyarsınız... Anlaştık mı?"

Max anladığını ifade eder şekilde başını salladı ve gülümsedi.

"Durum yolundaysa ise bardağım solda, tehlike varsa sağda... Hıım... Hoşuma gitti bu..."

Christine aniden bir şey hatırlayarak ayağa kalktı.

"Opera hakkında bilginiz var mıdır Max?"

"Biraz vardır."

Bu cevap karşısında Christine bir kez daha şaşırdı. Ona yatağının üzerinde bulduğu CD'yi uzattı.

"*Il Trovatore*, *Tosca* ve *Madam Butterfly* arasındaki ilişki nedir?"

Max CD'nin kabını inceledi. Biraz düşündükten sonra, "İntihar... *Il Trovatore*'de, Leonora, Manrico'yu kurtaracağına dair Luna Kontu'ndan söz aldıktan sonra kendini zehirler. *Madam Butterfly,* Pinkerton'un kendisini terk etmesi üzerine harakiri yapar. Tosca ise kendini Saint Angelo Kalesi'nin tepesinden Tiber Irmağı'na atar."

Christine onun opera bilgisi karşısında donup kalmıştı. Ancak öğrendikleri daha da şaşırtıcıydı... Tabii ya... Nasıl tahmin edememişti. Mesaj gayet açıktı. Elinden geldiğince yumuşak bir şekilde, "Çocuklarınızı bir daha görebildiniz mi Max?" diye sordu.

Sessizlik oldu.

"Hayır."

19

Tenor

Christine telefonunu çıkardı. Araması gereken ikinci bir kişi vardı. Iggy'ye baktı, bir kez daha ağlamaklı oldu. Köpeğini klinikten almıştı. Şimdi, boynunun etrafında pansumanını çıkarmasına engel olmak için takılmış huniye benzer komik bir boyunluk vardı. Arka bacağı bir atelle desteklenmiş, kocaman bir bandajla sarılmıştı. Bacağı bir korsanın baston ayağı gibi kaskatıydı. Kısacası Pixar stüdyolarının hayal ürünü bir canlıyı andırıyordu.

Pusulayı şaşırmış, telaşlı bir halde olan zavallı hayvan, zamanını kendini o işkence aletlerinden kurtarmak için silkelenmekle geçiriyor, geçerken kapılara, mobilya köşelerine çarpıyordu. Christine ona, "Seni sevdiğimi biliyorsun değil mi?" dedi.

Köpek ona yüreğini dağlayan, cılız bir havlamayla cevap verdi. Gözleri ile yalvarıyordu, *bana bunu nasıl yaparsın*, der gibiydi. Acaba Max'tan onu biraz gezdirmesini istese miydi? *Ağır ol kızım... Evinin anahtarlarını ona teslim etmeyeceksin herhalde? Adamı neredeyse hiç tanımıyorsun.*

Veteriner köpeğini almaya neden daha önce gelmediğini sormuştu. Christine ailevi sorunları olduğunu filan gevelemiş, ancak ikna edici olmadığını anlamıştı. Veteriner ona kuşkuyla bakıyordu. "Köpeğiniz nasıl yaralanmıştı demiştiniz?" diye sormuştu. Christine ona bir güz sabahının ışığı kadar cılız bir ses tonuyla, Iggy'nin tasmasının ipi kopunca bir arabanın altında kaldığını

anlatmıştı. Veterinerin bakışları sert ve kuşku doluydu, Christine utançtan yanaklarının kızardığını hissetmişti.

Christine kafasının içinde olgunlaşan planı bir kez daha gözden geçirdi. *Hiçbir şeyi tesadüfe bırakma... Daima öngörülü ol...* Telefonuna ve basmak üzere olduğu tuşa baktı. Ya telefonu dinleme altındaysa? *Yok artık, belki KGB'nin desteği ile CIA el atmıştır... Yok, yok, şimdilerde bu FSB bile olabilir...*

Kendini komik hissetti. Ama hemen sonra komik durumuna düşmenin insanı öldürmediğini düşündü. Yani bu tür durumlarda, saflıktan daha az öldürdüğüne kuşku yoktu... Giderek paranoyak düşünceler ürettiğinin bilincindeydi ama yerinde kim olsaydı böyle düşünürdü. Öyle değil mi?

Odasının penceresine geldi. Max aynı yere kurulmuştu, yeni müttefikinin bardağı solundaydı. *Yani durum normaldi.* Penceresine bakmıyordu, yeni rolünü harfiyen oynuyordu. Olayların akışını eğlenceli bulduğu kadar, bir gelir kapısı edinmekten, her gün sıcak bir kap yemeği garantilemekten de memnun olmalıydı.

Christine üzerine bir kot pantolon, kazak ve siyah bir kapüşonlu üst geçirdi. Spor ayakkabılarını giydi. Kapüşonu başına geçirip güneş gözlüklerini taktı.

Sokağa çıkınca, evsiz adamı görmezden gelip doğrudan en yakın metro istasyonuna gitti. Kar yağmıyordu, ancak araçların geçişiyle ısınan bazı yerler dışında erimiyordu da...

Işıklar, canlı renkler ve metrodaki yüzler Christine'in biraz başını döndürdü. Vagonda otururken, içerideki insanları birer birer inceledi. Genç, yaşlı, çoğu bambaşka âlemlerdeymiş gibi bakan yüzler... Otuz yaşlarında bir adam dikkatini çekti. Vagona girdiğinde bakışlarını Christine'e çevirmiş, sonra Christine'in farklı bir yöne bakması üzerine o da bakışlarını çevirmişti.

Christine Palais de Justice İstasyonu'nda indi. Büyük yürüyen merdivenin üzerinde yukarı doğru çıkarken, kıpırdamadan durdu, arkasına döndü ve güneş gözlüklerinin ardından etraftaki insanları inceledi. Aralarında az önceki genç adam yoktu. Merdivenlerin

başına geldiğinde, kimsenin onu takip etmediğinden emin olmak için, inen diğer merdivene binmişti. Durumdan memnun bir şekilde gözlük camlarının ardından büyük harflerle yazılı ÖZGÜRLÜK, EŞİTLİK, KARDEŞLİK sözcüklerine bakarak kısa bir hayranlık duydu. Son adımları atlayarak perona ulaştı ve ters yöne giden trene bindi. Üç istasyon sonra indi; Jean-Jaurès.

Açık havaya çıkınca, bir belediye reklam sütunu ve satıcı kulübeleri arasında salınan kalabalığın içine karıştı, atlı karıncanın, sonra çeşmenin etrafından dolaştı, Wilson Meydanı'nı geçti, Saint-Antoine-du-T Caddesi'ne saptı. Cep telefonu mağazasına dek yürüyüp içeri girdi. Kapüşonunu ve gözlüklerini çıkardı. Kendisiyle ilgilenebilecek bir satış görevlisini bekledi. Beş dakika sonra ön ödemeli kartını taktığı yeni telefonu ile çıktı ve en yakın kafeye girdi. Masalar arasında slalom yaparak en arkalarda bir masaya oturdu. Arkasından kimsenin içeri girmemiş olduğundan emin oldu. Aramak istediği numara eski telefonunda kayıtlıydı. Yeni telefonunda numarayı tuşladı. Telefonu kulağına götürdü ve bir daha asla aramayacağını düşündüğü kişinin cevap vermesini bekledi.

Servaz iri damlalar halinde terler döküyordu. Tüm kasları laktik asit dolmuştu. Öylesine bir efor sarf ediyordu ki neredeyse humma krizine girecek gibiydi. Bir an elektronik koçunun, "Kalk ayağa! Kalk ayağa! Dinlenme zamanı değil, tembel herif!" sesi eşliğinde koşu bandı üzerinde kayıp giden cesedini gözlerinin önünde canlandırdı.

Koşu bandının programını durdurup havlusunu aldı. Tişörtü terden göğsüne ve sırtına yapışmıştı. Akciğerlerinden bir ıslık sesi çıkıyordu. Yine de bir rahatlama, zindelik hissediyordu. Spor yapmak için neden onca zaman beklediğini düşündü. Gerçek şu ki spor yapmaya zorlanana dek beklemişti. Spor da diğer tüm günlük işler gibi zorunluydu. Terapinin bir parçasıydı. Servaz önceleri bu uygulamaya hayli çekimser yaklaşmıştı ama yarattığı rutini ve sağladığı faydayı takdir ediyordu.

Merkezin bir başka sakini kürek makinesinde ter döküyordu. Alkolle geçen yılların bıraktığı kırmızı bir suratı, zımpara kâğıdı gibi pürüzlü sesi ve sürekli yaşla dolu gözleri vardı. Servaz onu selamladıktan sonra duşlara gitti. Spor salonuna dönüştürülmüş olan eski ağıldan çıkınca, Élise'in ona ana binanın penceresinden işaret ettiğini gördü. Saçları ıslaktı, kapüşonlu üstü ve eşofmanıyla karların üzerinden acele ile geçti. Élise giriş holünde onu karşılayarak, "Paketiniz var," dedi.

Servaz kadının elindeki pakete baktı. Bir an Polonya'daki ormana geri döner gibi olmuştu. Sonra bir an otel odasının anahtarını hatırladı.

"Martin, iyi misiniz?"

Servaz sıçradı. Holün ortasında kalakalmıştı.

"Kusura bakmayın," dedi.

"Açmamı ister misiniz?"

"Hayır, tamam. Ben hallederim."

Paketi Élise'in ellerinden aldı ve postane kaşesini inceledi. Önceki paket gibi Toulouse'dan gönderilmişti. Élise'e teşekkür etti. Élise onun yalnız kalmak istediğini anlamıştı, başını salladı ve uzaklaştı.

Servaz paketin kâğıdını yırtmak için onun tamamen uzaklaşmasını bekledi. Yine yaklaşık on bir santimetreye dokuz santimetre ebatlarında, sert bir karton kutuydu. Nefes aldı ve kapağı kaldırdı. Bakışları kutunun içine daldı. *Bir fotoğraf...* Önce gördüğünün ne olduğuna anlam veremedi. Dünyanın etrafında uydu gibi dönen, bir tür dev Meccano marka maket gibiydi. Dünya soğuk, mavi bir ışık bulutu içindeydi... Güneş panellerinden oluşan büyük kanatlar, beyaz silindirler, burçlar, yuvarlak pencereler... *Gözlerinin önündeki şey uluslararası bir uzay istasyonuydu...*

Evet, öyleydi. Fotoğrafı yaklaştırdı. Altında bir şey vardı. Kareli bir bloknottan koparılmış bir kâğıt parçası. Üzerinde tükenmez kalemle şunlar yazıyordu:

Al sana bir ipucu daha komutan... Haydi ileri.

Dikkatini fotoğraf üzerinde yoğunlaştırdı. Charlène'e uğramadan önce girdiği kafede sayfalarını karıştırdığı gazeteyi, tükenmez kalemle yuvarlak içine alınan makaleyi hatırladı. Toulouse, uzay araştırmaları ve maceraları şehri... Bu yönde mi araştırmalı? İyi de ne araştırmalıydı? Bir an düşündü. Evvela 117 numaralı odaya, Célia Jablonka adında, intihar eden bir sanatçıya yönlendiriliyordu, şimdi de açık bir şekilde uzaya... İkisi arasındaki bağ neydi?

Fotoğrafı cebine atıp telefonunu çıkardı. Karşı tarafın cevap vermesi üzerine, "Charlène?" dedi. "Ben Martin."

Bir an sessizlik oldu.

"Şu sergisini düzenlediğin sanatçı hakkında bir sorum daha olacaktı..."

"Seni dinliyorum..."

"O sergiden önce, Célia Jablonka'nın uzayla bir ilgisi var mıydı?"

Yeniden sessizlik oldu.

"Evet. Bir önceki sergisinin teması uzaydı... Neden? Bir şeyler mi buldun?"

Bu tanıdık bir kıpırdanmaydı.

"Araştırmaları sırasında biriyle tanışmış olabilir mi?"

"Nasıl yani, nasıl biri? ... Célia çalışmaları dolayısıyla birçok kişiyle tanışırdı, kendini hem fotoğraf sanatçısı hem de muhabir olarak görürdü."

"Sana özellikle bahsini ettiği belli birileri var mıydı?"

"Hayır... O sergiyle ben ilgilenmedim."

Servaz teşekkür etti.

"Martin, iyi olduğuna emin misin? Sesin... bir garip."

"İyiyim. Ama sorduğun için teşekkür ederim."

"Kendine dikkat et. Öptüm."

Servaz fotoğrafı cebinden çıkarıp yeniden baktı. Uzayın keşfi... Bilimin ve siyasetin kavşağında hassas bir alan. Toulouse ve civarında, kıyısından veya köşesinden bu alanda çalışan kaç kişi vardır? Muhtemelen binlerce... Ve Servaz henüz ne aradığını bile

bilmiyordu. Arkasında tanıdık bir ses, "İnanamıyorum, yine kar yağmaya başladı!" dedi.

Servaz arkasını dönüp gülümsedi. Buruşuk Burberry takım elbisesi içinde holde üzerini silkeleyen genç adam, şekerlemeyi aşırı seven bir çocuğunkileri andıran dolgun yanaklı bir yüze, alnını süpüren kestane rengi saçlara, zamanının çoğunu bilgisayarının karşısında oturarak, video oyunları oynayarak ve çizgi roman okuyarak geçiren bir ergenin hırpani havasına sahipti. Oysa otuz iki yaşında olan komiser Vincent Espérandieu'nün iki çocuğu (ki bu çocuklardan birinin vaftiz babası Servaz'dı) vardı ve Toulouse'un en güzel kadınlarından biriyle evliydi. Servaz'ın az önce telefon ettiği ve kısa süre önce ziyaretine gittiği kadın...

"Selam," dedi Vincent.

Kulaklıkları göğsünün üzerine doğru sarkıyor, cırcırböceğinin sesini andıran bir tür müzik sesi çıkarmaya devam ediyordu. Espérandieu iPhone'unu montunun cebinden çıkarıp tırnağı yenmiş parmağını ekranın üzerinde kaydırdı ve *All These Things That I've Done* şarkısını söyleyen Killers'ın sesini kıstı.

"Charlène bana ona uğradığını ve intihar eden bir sanatçı hakkında sorular sorduğunu söyledi... Nedir bu hikâye? Yeni bir şeyler mi var?"

Servaz ona baktı. Elini cebine soktu ve kısa süre önce açtığı sedefli gri küçük karton kutuyu çıkararak ona uzattı.

"Al. Şuna bir göz atar mısın? Bu şey nerede imal edilmiş veya nerelerde satılıyor öğrenebilir misin? İçinde markası yazıyor."

Ortağı kaşlarını çattı ve kutuyu bakmadan aldı.

"Nedir bu? Resmî bir talep mi? Soruşturma mı yürütüyorsun? Aramıza geri mi dönüyorsun?"

"Henüz değil."

"Edindiğim bilgiye göre bu dosya kapanmış Martin. İntihar olduğuna karar verilmiş."

"Biliyorum. Tıpkı Alègre davasında olduğu gibi."

"Ancak bu kızın otopsisini Delmas yapmış."

"Onu da biliyorum. Onun için kuşku yok, kesinlikle intihar."

"Delmas seninle mi konuştu?" dedi Espérandieu şaşkınlığını saklayamayarak. "Ne zaman?"

"Ne zaman olduğunu boş ver. Sence biri o kadını intihara itmiş olabilir mi?"

Espérandieu şaşkın bir şekilde, "Delmas'yla mı konuştun? Sen şimdi, tam olarak ne yapıyorsun?" diye sormaya devam etti.

"Ya bu işin arkasında birileri varsa?"

"Nasıl yani?"

"Taciz, manipülasyon, düzenli ve sürekli olarak rahatsızlık verme..."

"Bu söylediklerini destekleyici kanıtların var mı?"

"Henüz yok..."

"Neler oluyor be burada! Soruşturma mı yürütüyorsun? Zorunlu hastalık izninde olduğunun, herhangi bir konuda soruşturma yürütemeyeceğinin farkındasın değil mi?"

"Buraya kadar bana bunu demek için mi geldin? Telefonda da söyleyebilirdin... Soruşturma yapmıyorum. Yalnızca bir iki ayrıntıyı kontrol ediyorum."

Espérandieu başını salladı.

"Sıcak karşılama için teşekkürler. Sen nasılsın peki?"

Servaz öfkeli çıkışından dolayı hemen pişman olmuştu. Vincent onu düzenli olarak görmeye gelen tek kişiydi.

"Charlène anlatmadı mı?"

"Anlattı... Seni formunda gördüğünü söyledi."

Servaz yavaşça başını salladı.

"Kusura bakma. Sen beni burada her hafta düzenli olarak ziyaret eden hemen hemen tek kişisin."

"Burası polisler arasında pek iyi bir üne sahip değil..."

Servaz alaylı bir şekilde, "Öyle mi? Bak sen! Nedenmiş?" dedi. "Yemekler iğrenç ama oldukça sıcak bir ortam. Spor yapıyoruz, temiz hava alıyoruz, kuru yaprakları temizlemek veya çağdaş ti-

yatro piyesleri oynamak gibi faaliyetlerimiz var... Bulaşmasından korkuyorlar, öyle değil mi?"

Espérandieu başını salladı.

"Yılda kırk polis intiharı, boru değil..."

Kutuyu göstererek, "Bu nedir?" diye sordu.

"Bugün postadan aldım. İçinde bu fotoğraf vardı," dedi ve uzay istasyonunun fotoğrafını Vincent'a uzattı.

"Dört gün önce, aynı tipte bir kutunun içinde bir otel anahtarı aldım... Célia Jablonka'nın intihar ettiği odanın anahtarı..."

Servaz Vincent'ın gözlerinde bin vat bir ampulünkine benzer bir parıltı gördü.

"Sen de soruşturmaya karar verdin öyle mi?"

Servaz onayladı.

"Sana bunları kimin yollamış olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

Servaz hayır anlamına gelen bir hareket yaptı.

"Martin, eğer bu iş duyulursa..."

"Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?"

"Söyle bakalım..."

"Célia Jablonka'nın taciz edildiği şikâyetiyle polise başvurup başvurmadığını, kendini tehdit altında hissedip hissetmediğini veya yakınlarına bundan bahsedip bahsetmediğini falan bilmeye ihtiyacım var... Dosyada bu konuya dair hiçbir bilgi yok. Bir de bu kızın depresyona meyilli olup olmadığını, daha önceden intihar girişiminde bulunup bulunmadığını, ayrıca bu tip kutuların seri üretim olarak mı imal edildiğini yoksa küçük ölçekli mi pazarlandığını, nerelerde üretilip, satıldığını da öğrenmek istiyorum...."

Espérandieu düşündü.

"Sana yardım etmeyi kabul edersem, orada burada polis olduğunu ve soruşturma yürüttüğünü söyleyemezsin. Yoksa yukarıdakilerin kulağına gider..."

"Yukarıdakiler mi?" dedi Servaz yüzünü asarak. "Onlar buraya sıkça geliyorlar mı sanıyorsun? Ayrıca bildiğim kadarıyla biz

hâlâ polisiz... Büyük bir ailenin parçasıymışız..." diye devam etti aile sözcüğünü alaylı bir şekilde vurgulayarak. "Ne tip bir aile dersin? Birbirine bağlı mı, yoksa kopuk bir aile mi? Sana bir şey diyeyim mi? Buradaki polislerin birçoğu, tabancalarının namlusunu en az bir kere ağızlarına sokmuştur... O zaman neredeydi o yukarıdakiler?"

Servaz, Vincent'ın kara kara düşündüğünü gördü.

"Yine de böyle burnunun dikine iş yapamazsın."

"Adam haklı patron..."

Servaz, etrafı yalancı kürkle çevrili kapüşonun içindeki, son derece çirkin yüze doğru döndü. Samira Cheung ekibinde ona "patron" diye hitap eden tek kişiydi. Hong Kong'dan Çinli bir baba ile Fas asıllı bir Fransız annenin kızıydı, ayrıca ekibin en genç üyesiydi ve kuşkusuz en yeteneklilerindendi...

"Binayı dolaştım," dedi. "Pek şirin bir yer burası, insan kendini huzurevinde sanıyor..."

Servaz, Samira'yı aylardır görmemişti. Onun çirkinliğine yüzünü göre göre alışmış olabileceğini düşündü. Zira servise geldiği ilk günkü gibi şaşırmıştı. Yine de çirkin insanlarda paradoksal bir şekilde var olan bir cazibesi de yok değildi. Cebinden mendil çıkarıp gürültü ile burnunu sildi.

"Neden daha önce gelmedin Samira?"

Samira yüzünü buruşturur gibi gülümsedi. Servaz onun kapüşonu altında yüzünün kızardığını gördü. Samira burnu mendilinin içinde, burundan gelen bir sesle, "Pek formumda değildim patron. Ayrıca anlatılanlardan sonra sizi bu durumda görmek istemedim... Yani yanlış anlamazsanız, benim için bir baba modelisiniz, ben daha Oedipus sorunumu çözemedim de..."

Bu sözleri neşeli bir şekilde söylemişti. Servaz gülümsedi.

"O kadar yaşlı mıyım yahu? *Baba modeli mi*... cidden mi?"

"O tip bir şeyler işte. Bir tür Jedi ustası diyelim..."

Burnu silmekten patlıcan moruna dönmüş, gözleri yaşlanmıştı. Mendilinin içinde bir kez daha trompet çaldı.

"Ne ustası dedin?"

Vincent açıkladı, "*Yıldız Savaşları*'nda var ya hani..."

Servaz bir ona bir diğerine baktıktan sonra anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Samira, Vincent'ın elindeki fotoğrafı göstererek, "Nedir bu?" diye sordu.

Espérandieu ona kısa bir süre önce Servaz'ın söylediklerini tekrar etti. Servaz onlara bakıyordu. Servise geldiklerinde Samira Arap veya Çinli düşmanlığına, hatta ikisine birden, Vincent ise eşcinsel düşmanlığına maruz kalmıştı. Bazı polisler, karısının güzelliğine rağmen onun yalnızca kadınlara ilgi duymadığından kuşkulanıyordu. Bunun nedeni kuşkusuz giyim tarzının ve davranışlarının pek erkeksi olmamasıydı. Şubedeki polislerin bazıları hem genç bir kadın hem de bir göçmen olan Samira'nın kendilerinden daha başarılı olmasını hazmedememişti. Vincent fotoğrafı sanki baskıdan yeni çıkmış gibi elinde sallayarak, "Bu fotoğrafın ne anlama gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Célia Jablonka'nın uzay araştırmalarıyla uzak veya yakın bir ilgisi olup olmadığını biliyor musun?"

"Charlène'in söylediğine göre, sondan bir önceki sergisi bu konu üzerineymiş."

Espérandieu gözlerini Servaz'a dikmişti. Servaz bir antikacının değerli bir parça karşısındaki ifadesine benzeyen bu ifadeyi tanıdı. Samira mendilini cebine koyarken, "Ben anlamadım patron," dedi. "Şimdi bu kız intihar etmiş mi etmemiş mi?"

"İntihar ettiği senin nezle olduğun kadar kesin."

Bu 2010 yılının sonu için düzenlenen, kaçırılmayacak bir resepsiyondu. Capitole binasının XIX. yüzyılın burjuvazi sınıfına uygun, şaşaalı *stucco* mermerleriyle, yaldızlarla, resimlerle dolu uzun bir galeri şeklindeki Salle des Illustres salonundaki herkes, telaş içinde birbirini selamlıyor, orada olmaktan, yani davet edilecek kadar yüksek bir seviyede bulunmaktan, kolu yeterince uzun veya yete-

rince önemli biri olmaktan, velhasıl bölgenin en üst tabakasına ait sayılmaktan dolayı tebrikleşiyorlardı. Her şeyin sahte olduğunu söylemeye gerek yoktu tabii... Yahut da biraz gerçek bolca sahte diyelim; mesela mermer sütunlar gibi... Christine bir gün bu sütunlardan yalnızca dördünün orijinal, diğerlerinin çukur silindirler üzerine göz aldatıcı şekilde boyanmış yalancı mermer olduğunu öğrenmişti. *Sanki biraz salondaki topluluk gibi*, diye düşündü. Büyük moda evlerine ait birkaç elbise, birkaç gerçek mücevher vardı, geri kalanı taklitti. Mevcut yüzler de aynı şekilde sahteydi; galeriye adını veren büstlere yaraşır şekilde, gerçek şöhretler, yarı tanınmış kişiler, siyasetçiler ve hukukçular, mimarlar ve gazeteciler, sanatçılar ve sporcular, nüfuz sahibi insanlar ve parazitler vardı... Christine, kendinin de yerel olarak tanınmış bir radyocu olarak rolünü abarttığını biliyordu. Konudan konuya, davetliden davetliye geçiyor, gerektiğinde abartıya kaçmadan ciddileşiyor, çoğunlukla neşeli ve uçucu hareket ediyordu. Tıpkı bir kelebek gibi...

Tabii, resepsiyonun konusu nedeniyle, salonun dip tarafında, belediye başkanının etrafında Avrupa uzay fetihleri alanındaki üst düzey kişiler bulunuyordu. Mühendisler, müdürler, araştırmacılar... Özel davetliler olan *uzay kovboyları*... Vitrin yüzleri... Yanındakilerden çok daha fazla diplomaya sahip olsalar da Hollywood aktörlerini aratmayacak erkeksi görünümleriyle kadın türünün ilgi odağı durumundaydılar. Christine bezemeli tavanı incelediği sırada, o tarafa doğru yönelmiş birçok bakış yakalamıştı. Şimdilik açık büfenin yakınında grup halinde duruyorlardı; ancak dağılır dağılmaz müsait (ve hatta müsait olmayan) hanımlar tarafından bir çekirge sürüsü gibi saldırıya uğrayacaklardı. Ama hak vermek lazımdı; herhangi bir hoşnutsuzluk ifadesinde bulunmaksızın, kıçında dört yüz tonluk bir itiş gücüyle kendini uzayın derinliklerine fırlatabilmenin bir mükâfatı olmalıydı. Hayatlarını antrenman yaparak geçiren, muayene edilen, incelenen, irdelenen, yüzlerce tıbbi analize ve kontrole maruz kalan, her türlü baskıya, strese göğüs gerebilen, bir ayağı çukurdayken gülümseyebilen bireyler,

gerçek birer yarış atı... Christine elinde bir şampanya kadehiyle bunları düşünürken, bir ses; "Sakın sizin gözlerinizin de sadece onlarda olduğunu söylemeyin..." demişti.

Christine dönüp bakınca, gerçekten de astronot imajından pek uzak, gözlüklü biri ile karşılaşmıştı. "Kimsiniz?"

"Gérald Larchet, Uzay ve Havacılık Bilimleri Yüksek Enstitüsü'nde profesör ve araştırmacıyım."

"Yani siz de benim gibi, yıldızları yerden izliyorsunuz Gérald."

Gözlüklü adamı olduğu yerde bırakmış, birkaç elle tokalaşmış, birkaç yanak öpmüş, önemsiz iki, üç sohbet etmişti ki aynı sesi yeniden duymuştu. "Siz kendinizi ne sanıyorsunuz acaba?"

"Pardon?"

"İnsanları terslemek sizde bir alışkanlık mıdır?"

Kızmış görünüyordu. Gözlüklerinin arkasında gözlerinden şimşekler çıkıyordu. Fena da sayılmazlardı... Gérald'ın öfkesi neredeyse gülümsemesine neden olmuştu. Ona biraz daha yakından bakınca, gözlüklerin yanıltıcı olduğunu fark etmiş, yün paltosunun, gri ceketinin ve mavi gömleğinin altında kaslı bir bedeni olduğunu görmüştü. Uzun boyluydu. Hoş, hatta yakışıklı sayılabilecek hatlara sahipti.

"Gözlüklerinizi değiştirmelisiniz..." demişti.

"Yine mi kabalaşacaksınız?"

"Aksine, komplimanda bulunuyorum."

İşte böyle başlamıştı. Bir saat içinde onun hakkında, bekâr olduğu dâhil, neredeyse her şeyi ve bilhassa da gerçek bir espri anlayışına sahip olduğunu öğrenmişti (zira sipariş üzerine kahkaha atılan salonda, espri anlayışı da sahteydi...). Ayrıca adamdan hoşlanmış olduğunu da anlamıştı.

Ne var ki hikâye burada sona ermiyordu...

Aynı akşam Léo'yla da tanışmıştı; Léonard Fontaine. Gerçek ve yakışıklı bir kahramandı. Bir uzay kovboyuydu... Hatta onlar arasında en şöhretlisiydi; Avrupa Uzay Ajansı'nın yüzü, uzayın müdavimiydi. Léo'ya ilk olarak o yaklaşmıştı. Radyo programına

davet etmek için... Bunun için (yüzde yetmiş beşi kadın olan) hayranlarının arasından kendine yol açması gerekmişti. Karşısında tahammül edilemez, burnu Kafdağında birini bulmayı beklemişti ama Léo yalnızca rahat biriydi. Bir atlet vücuduna, kırışıklıkların cazibesini artırdığı hoş bir yüze ve doğal olmadığı aşikâr dişlere sahipti. Elli beş yaşındaydı. Havalı sözcüğünün vücuda gelmiş haliydi... İçindeki ses ekledi; *ayrıca evli ve küçük yaşlarda iki çocuğu var...* Oysa kendisine doğrudan kur yapmaya başlamasından Christine biraz fazla hoşlanmıştı. Léo kısa bir süre sonra ona, "Gecenin neden bu kadar karanlık olduğunu hiç kendinize sordunuz mu Matmazel Steinmeyer?" diye sormuştu. "Uzay dedikleri gibi sonsuzsa, o halde sonsuz sayıda da yıldız var, gecenin yıldızlarla aydınlanması gerekirdi, öyle değil mi? Kaldı ki gökyüzüne baktığımızda illaki bir yıldız buluruz... Bakın..." demiş ve Christine'i kalabalıktan ayrı bir köşede, geniş bir meydana açılan pencerelerden birine doğru çekmiş, dışarıdaki aralık ayı gecesini göstermişti. "Orada karanlık olmamalıydı, yıldız örtüsüyle, yani ışıkla kaplanmalıydı... Bu Olbers Paradoksu'dur.* Aslında, evrenin, bildiğiniz gibi, bir başlangıcı vardır. Yıldızların büyük bir bölümünün ışığı henüz bize kadar ulaşmamıştır, zira ışık belli bir hızla yol alır ve bu yıldızlar aslında yeterince uzun süredir var olmadılar... İkinci bir açıklama ise, tam aksini söyler... Bir

---

* Alman hekim ve astronom Heinrich Olbers'in 1823 yılında öne sürdüğü bir tezdir. Bu tezinde Olbers, sonsuz statik bir evren içinde her çizgisel bakış doğrultusunun eninde sonunda bir yıldızın yüzeyinde sonlanacağını, sonsuz statik bir evren varsayımıyla gece gökyüzüne bakan herhangi bir gözlemcinin, gökyüzündeki her noktayı bir yıldız kadar parlak görmesi gerektiğini, bu paradoksal durumun, sonsuz statik bir evren varsayımından kaynaklandığını, bu varsayımın hatalı bir varsayım olduğunu ileri sürmüştür. Zamanın başından beri var olan bir evren varsayımında bu maddenin de giderek ısınacağını ve bir yıldız yüzeyi gibi ışıldayacağını savunmaktadır. Bu hipoteze göre evren, zamanın başından beri var olmamıştır. Yine Olbers'e göre evren, sonlu bir geçmişte var olmuş olmalıdır. Böylece uzak yıldızların ışıkları bize henüz ulaşmamıştır ve aradaki madde henüz yıldız kadar ışık saçacak ölçüde ısınmamıştır. (ç. n.)

yıldızın ömrü evreninkinden daha kısadır, yıldızlar da ölür... Tesadüflere inanır mısınız Christine?"

"Ya siz?"

"Tesadüf atomların ölçeğinde hüküm sürer... Orada her şey mümkündür. Ama makroskopik ölçekte yok olur gider."

"Biz makroskopik ölçekte miyiz?"

"Orası size kalmış..."

Ertesi gün Léo onu programa katılma davetini kabul ettiğini söylemek için aradığında ve sonrasında birlikte bir akşam yemeğine davet ettiğinde kısa bir suçluluk duygusuna kapılmıştı. Aynı akşam birlikte yatmışlardı. Léo oldukça girişkendi ve bu özelliği Christine'in hoşuna gitmişti. İyi bir âşıktı. Hayal gibiydi... O dönemde Gerald'ın kuralına uygun şekilde kur yapmasına da izin vermiş, acele etmemişti. Léo akşamları nadiren müsait oluyordu; bir aile yaşamı vardı. Oynaşmaları genellikle, öğleden sonraları otel odasında gerçekleşiyordu. Christine'i en başından uyarmıştı; karısından ayrılması söz konusu dahi olamazdı. Dürüst olmuştu. Yani en azından Christine onun dürüst davranmış olduğuna inanmıştı. Bugün bu tavrının daha ziyade üstün bir sahtekârlık olduğunu düşünüyordu. Partnerinin koşullarını kabullense de durumdan dolayı kaçınılmaz olarak acı çekeceğini bilerek, sorumluluğu üzerinden atıyordu. Böylece kendiyle barışık kalıyor, oyunu dilediği gibi sürdürüyordu. Tutamayacağı sözler vermiyor, sorumluluk üstlenmiyordu. Christine önceleri Léo'ya Gérald'a olduğundan daha âşıktı. Ama zamanla terazi Gérald'dan yana ağır basmaya başlamıştı. *Peki ilişkilerine neden daha önce son vermemişti?* Neden o kadar uzun zaman beklemişti? Neredeyse iki yıl! Gérald ona nişan yüzüğünü gösterdiğinde, Léo'dan ayrılalı sadece bir ay oluyordu. O zaman, bir daha asla Léo'nun kolları arasında olmayacağını, onun güçlü ve yumuşacık ellerini vücudunda hissedemeyeceğini kabullenmekte zorlanmıştı. Léo belirsizlikti, maceraydı, heyecandı, sürekli olarak bıçak sırtında yaşamaya ihtiyaç duyan biriydi. Gérald bir astronot değildi, dün-

yalıydı. Pratik zekâlı, daha mütevazı hırsları olan biriydi. Ama neticede onda sevdiği de bu olmuştu. Aşkın geriye kalan her şeyi tehlikeye atmama hissini, çılgın bir fırtınadan ziyade üzerine bina inşa edilebilecek sağlam bir zemin oluşunu sevmişti.

Bütün bu olanların arkasında Léo olabilir miydi? Elbette ki hayır... Bu soruyu kendine zaten sormuş ve olumsuz yanıtlamıştı. Léo dünyada tanıdığı hem en bencil hem de en dengeli adamdı. Ayrıca birlikte oldukları iki yıl boyunca, onun kendine gerçekten âşık olduğunu bir an dahi hissetmemişti. Belki de bu karanlık nedenden dolayı onu terk etmek için o kadar uzun zaman beklemişti. Çünkü, gizli bir intikam iştahıyla, onun kabuğunu delip kalbine ulaşabilmeyi, o kalbi kanatabilmeyi umut etmişti. Ama o an hiç gelmemişti...

Aksine, Gérald, ilişkilerinin ilk iki yılında başka bir erkekle görüştüğünü öğrenirse ne olurdu? Sürekli yalan söylediğini, gerçeği sakladığını? Onun kollarına bir başkasının kollarından çıkıp geldiğini? Bu düşünceyle ürperdi. Bir an böyle bir ihtimal karşısında paniğe kapıldı. Gérald aralarına zaten mesafe koymuştu. Peki bu ne kadar sürecekti? Âşık olduğu kişi Gérald'dı. Onunla bir hayat kurmak istiyordu. Yine de Léo'yla geçirdiği öğleden sonraları düşününce hâlâ karnında bir sıcaklık hissediyordu.

Şimdi, arama sinyali kulağında çınlarken, daha bir ay önce hayatından çıkardığı adamla yeniden iletişime geçiyordu.

"Christine? Fikir mi değiştirdin?"

Sesi hiç gönül koymuş gibi değildi. Şaşırmış da değildi. Yalnızca güzel bir espri yapan birinin sesiydi. Onun, sıcak ve derin ses tonuna rağmen, iki yıl süren ve sona ereli daha bir ay olan bir ilişki hakkında o kadar rahat şakalaşıyor olması fikriyle Christine'in içi burkuldu. Sonra onun ayrılık düşüncesini bu şekilde idare ettiğini... sindirdiğini düşündü. Duygularını göstermemek duygusuz olmak anlamına gelmiyordu. Léo daha ciddi bir ses tonuyla, "Kusura bakma..." dedi. "Salakça bir tepkiydi. Ne yapıyorsun sincap? Nasılsın?"

Christine bir an durakladı... *Sincap*... Bu Léo'nun vaktiyle ona taktığı adlardan biriydi. Aradan bir ay geçmişti ama üzerindeki gücünden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Seni görmem gerek Léo, önemli."

"Sesin garip geliyor, ne oldu?"

Christine durumu ona yüz yüze anlatmayı tercih ettiğini söyledi. Sessizliğinden Léo'nun şaşırdığını anlamıştı. Gözlerini kapattı. Aynı zamanda zihnini kuşkulara da kapamaya çalışıyordu. Son zamanlarda yaşadıklarını ona nasıl açıklayacaktı? Ne kadar büyük bir çaresizlik içinde olduğunu ona nasıl anlatacaktı? Ona yardım edebilecek biri varsa o da Léo'ydu... Herkesten güçlü, kendinden emin bir erkekti... Neredeyse sönük bir sesle, "Rica ediyorum..." dedi.

"Elbette," diye cevapladı Léo. "Çok mu ciddi?"

"Tehlikedeyim Léo. Ölüm tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Uzun bir sessizlik oldu. Léo vakur bir ses tonuyla, "Nerede buluşalım?" diye sordu.

"Her zamanki otelimizdeki, her zamanki odamızda. Odayı sen ayır... Bir saat sonra."

"Pekâlâ. Orada olacağım. Christine?"

"Efendim?"

"Neler oluyor bilmiyorum ama bana güven. Hallederiz."

Christine telefonu kapattı. Sonsuz bir rahatlama hissediyordu. Léo'nun son cümlesi içini umutla doldurmuştu. Onu aramakla iyi yapmıştı... Kışlık pazen gömleğin yumuşacık dokunuşu... Burun deliklerini dolduran bir limonumsu parfüm kokusu... Karnında bir düğümlenme ve kanın tam o noktada, bedenin boylam çizgisini takip ederek ulaştığı o karın kasları ve kasık kemiği arasındaki nevraljik noktadaki hareketi... Léonard Fontaine acının kendisi kadar tehlikeli bir şifaydı...

Kafeden çıkarken kapüşonunu yeniden başına geçirdi. Sağına soluna baktı. Kar yeniden yağmaya başlamıştı. Kuş tüyü gibi hafif,

pofuduk iri kar taneleri... Bildiği bir sinemaya doğru yöneldi. Daha önce adını hiç duymadığı, çok fazla izleyici çekme şansı olmayan bir film seçti. Kasadaki kadın seansın otuz dakika önce başladığını söyledi.

"Önemli değil..." diye cevapladı. "Daha önce görmüştüm zaten."

Kasiyer omuz silkti ve parasını alıp biletini verdi. Christine salona doğru zeminden ışıklandırmalı hafif rampa şeklinde eğimli, halı kaplı koridoru takip etti. Çift kanatlı kapıdan geçip karanlığın içine girdi. Perdede bir kadın ve erkek öpüşüyordu. Arka sırada bir koltuğa yerleşti. Salonda altı kişi var yoktu. Filmin konusunun dünyanın sonu olduğunu ya da dünya üzerindeki son günü anlattığını anlaması birkaç dakikasını aldı. Ertesi gün saat tam dördü kırk dört geçe, dünya ölümcül bir güneş ışınının çarpışıyla yok olacaktı. O zamana dek insanlar kendilerini pencerelerden atıyor, zilzurna sarhoş oluyor, mumlar yakıyor, sevişiyordu... Cisco ve Skye; ellili yaşlarda bir adam ve ondan çok daha genç bir kadın (adamı Willem Dafoe oynuyordu ama genç kadın oyuncuyu tanımıyordu) son öğleden sonralarını geçirmeye hazırlanıyorlardı. Son bir kavuşma için vesileydi... Christine, *hazin şekilde ironik bir durum*, diye düşündü. Girdiği kapıya sıkça göz atmayı da ihmal etmiyordu. On beş dakika sonra, arkasından kimsenin gelmediğinden emin olunca, ayağa kalkıp sağ alt kısımda, perdenin yakınında bulunan ve üzerinde "ÇIKIŞ" yazan ikinci bir kapıya yöneldi. Film moral bozucuydu.

Christine, öngörmüş olduğu şekilde, bir koridoru takip ettikten sonra yandaki sokağa çıktı. Etrafta kimse görünmüyordu. Üzerleri karlarla kaplı bir dizi çöp konteyneri dışında sokak boştu... Sokağın sonunda durdu. Şahin gibi gözlerle meydanı taradı. Sonra kapüşonu yeniden başında, elleri cebinde, meydanı hızla geçti ve suları donmuş çeşmenin etrafından dolanarak Grand Hôtel Thomas Wilson istikametinde ilerledi.

Döner kapının içinde kapüşonunu çıkardı. Asansörlere yöneldiğinde resepsiyondaki çalışanların bakışlarını üzerinde hissetmişti. Asansörün kapıları birinci katta açıldı. Halı kaplamanın adım seslerini boğduğu sessiz koridor boyunca ilerledi.

Üzerinde altın rengi kocaman bir kilit bulunan koyu renkli bir kapının önünde durdu. Hafifçe tıklattığında, kapı hemen açıldı ve 117 numaralı odaya girdi.

Ahşap kaplama duvarları ve valiz bölmesi, askılara asılmış iki beyaz bornozu, solda kapısı hafif açık banyosu ile küçük koridor nasıl da tanıdıktı... Aynı şekilde odaya hâkim temizlik ve çiçek kokusunu da hemen tanımıştı. Léo arkasından kapıyı kapattı ve Christine'i kendine doğru çevirdi, Christine onun kendisini öpmesine izin verdi, ancak kısa süre sonra yakınlaşmayı durdurdu.

"Lütfen Léo..."

Dimdik ve kaskatı bir duruş almıştı. Odaya doğru ilerledi. 180 santimetrelik büyük yatak, LCD ekran televizyon, siyah deri kaplı çalışma masası, kahve makinesi, mini bar, gümüş rengi, baklava şekilli yatak başlığı, kırmızı yastıklar, abanoz duvarların karanlığını delen krom kaplama küçük lambalar...

O odaya kaç defa gelmişti? Otuz mu? Kırk mı? Elli mi? İki yıl boyunca haftada en az bir defa gelmişti... Tatiller hariç... Nereden baksan yüz randevu...

Yüz!

O demode ötesi dekorlu odanın ortasında zarif iç çamaşırları içinde dolaşmalarını, Léo'nun o daha kapıdan girer girmez pantolonunu çıkarmasını, çalışma masasının üzerinde, yerlerde, koltukta, sırtı duvarlara yaslanmış halde, banyoda, antrede onu becermesini, hatta bazı zamanlar saatlerce birbirlerine sıkıca sarılmış halde ufak tefek sırlarını paylaşmak, şampanyalarını yudumlamak için sevişme faslını kısa tutuşlarını düşününce suçluluk hissetmişti. Gérald bütün bunları bilseydi nasıl tepki verirdi? Bu düşünceyle karnına kramplar girdi.

Léo masaya doğru yaklaştı, Christine onun odaya şampanya getirtmiş olduğunu fark etti.

"Ben almayayım, teşekkür ederim," dedi.

"Emin misin? Buraya yeniden gelmek beni bir garip yaptı..."

Christine onun sesinde hissettiği hafif yumuşama ve şefkat karşısında şaşırdı. Léo arkasına dönüp bakacak türden biri değildi. Göz göze geldiklerinde, aynı şefkat pırıltısını gözlerinde de yakaladı. Léo şampanyayı kovasından çıkardı, Christine onu beklerken içmeye başlamış olduğunu gördü.

"Bunun için gelmedim Léo."

"Christine, gevşe biraz. Konuşacağız, bana neler olduğunu anlatacaksın. Burada güvendesin. Tamam mı?"

Şampanyayla dolu kadehi elinde yatağın kenarına oturdu. Üzerinde açık mavi bir kot gömlek vardı. Gömleğinin düğmeleri bronzlaşmış göğsünü açıkta bırakacak şekilde açıktı, yaz mevsiminde gibi kollarını sıvamıştı. Boynunda bir köpekbalığı dişi kolye vardı. Léo, bir yaz günü, Güney Afrika açıklarında sörf yaparken bir köpek balığının saldırısına uğradığını anlatmıştı. Bir dalganın tepesindeyken bir beyaz köpek balığı ona çarpmıştı. Öyle şiddetli bir çarpışmaydı ki bir otobüsün çarpmasını andırıyordu. Balığın çenesi sol ayağının üzerinde kapanmıştı. Balık onu dibe doğru çekmeye çalışırken, Léo kayalıklara tırmanmayı başarmış, hayvanı tekmeleyerek itmişti. Helikopterle hastaneye götürülmüştü. Christine onun baldırı üzerindeki büyük yara izini hatırlıyordu, dikilmiş cildinin pürüzleri üzerinde parmak uçlarını dolaştırmaktan hoşlanırdı, bu ona garip bir his verirdi. Léo'nun boynundaki diş, cerrahın bacağından çıkardığı dişti... Boyu Gérald'ın boyundan biraz daha kısaydı, ancak daha güçlüydü. Göğüslerindeki ve ön kollarındaki kaslar hayli belirgindi. O yatakta, ona bedeninin üzeri çıplak birçok fotoğrafını göstermişti; bu fotoğraflarda kah göğsü üzerine bir dolu elektrot yerleştirilmiş, etrafı bir tıbbi donanım ve hekim ordusuyla çevrilmiş, kah kanının baş aşağı akışının kontrol edilmesi amacıyla eğimli bir masa üzerine bağlanmış veya hızla

dönen bir koltuğa oturmuştu. Bunlar Moskova yakınında bulunan Yıldız Şehir'in "işkence" seanslarından karelerdi. O vücut kusursuz işleyişe sahip bir makineydi. Tıpkı korku nedir bilmeyen beyni gibi... Belki de bu nedenle dünyevi duyguları hissedemiyordu, ancak bugün Christine'in o duygulara, çocukluğundaki masallardaki gibi, ergenlik döneminde okuduğu pembe romanlardaki gibi bir şövalyeye, cesur bir kahramana ihtiyacı vardı. Bir sandalye çekerek Léo'nun karşısına oturdu. Léo ciddi bir yüz ifadesiyle gözlerini ona dikti ve "Seni dinliyorum..." dedi. "Telefonda çok sarsılmış gibi bir halin vardı. Görünüşe bakılırsa hâlâ öylesin. Acele etme, zamanım var..."

"Vazgeçtim, ben de bir kadeh alayım lütfen..."

Léo içki doldurmak için ayağa kalktı. O arkasını döndüğü sırada, Christine bu fırsatı değerlendirerek yavaş ve ölçülü bir sesle konuşmaya başladı. Olan biteni olabildiğince dürüstçe ve tarafsızca özetledi. Léo onu konuşması boyunca hiçbir tepkide bulunmadan dinlemişti. Christine on dakika kadar sonra konuşmasını tamamladığında, Léo uzun bir ıslık çaldı. Gözleri, sanki kendi içine girmiş ve kendi tecrübelerinden benzer bir şeyler araştırıyormuş gibi dalmıştı. Nihayetinde kaygılı bir bakışla, "Gerçekten de ciddi bir durum gibi görünüyor..." dedi.

Christine Léo'nun lügatında "ciddi" sözcüğünün karşılığının "çok ciddi", "kaygı verici" hatta "dramatik" olduğunu biliyordu. İki Rus kozmonotla kaldığı Mir İstasyonu'nda bir oksijen jeneratörünün arızası nedeniyle yangın çıktığı gün de aynı sözcüğü kullanmış olmalıydı. Yangın resmî olarak yalnızca doksan saniye sürmüştü ama aslında on dört uzun dakika boyunca yangınla mücadele etmişlerdi ve yangın nedeniyle kabinlerinin içi zehirli gazla dolmuştu. Ya da artık eskimekte olan uzay istasyonu maruz kaldığı ilk toplu akım kesintisi nedeniyle kontrol dışı hareketlerle karanlık içine daldığında da, "Arkadaşlar bu defa durum ciddi görünüyor," demiş olmalıydı. Christine onu uzayın karanlıklarına, kimseciklerin bir daha asla ulaşamayacağı bir yerlere doğru

sürüklenme riski karşısında, zerre telaş sezilmeyen sesiyle Rus arkadaşlarına bu cümleyi söylerken gözünde canlandırıyordu.

"Her şeyin tam olarak anlattığın gibi gerçekleştiğinden gerçekten emin misin?"

Sesinde Christine'in hoşuna gitmeyen hafif bir kuşku vardı. Ancak Christine buna karşı çıkamayacak kadar yorgundu.

"Ne ima etmeye çalışıyorsun? Bunları kafamdan mı uyduruyorum?"

Léo onun tepkisini duymazdan gelerek, "Bütün bunların arkasında kimin olabileceğine dair en ufak bir fikrin yok mu?" diye sordu.

Christine bir an durakladı.

"Bir an senin olabileceğini düşündüm."

Léo'nun kaşlarını şaşkınlıkla yukarı kaldırdığını gördü.

"Ben mi?"

"Yani... Seni terk edeli, aramızda her şeyin sona erdiğini söyleyeli daha yeni bir ay olmuşken, aniden birileri hayatımı mahvetmeye çalışıyor..." dedi ve Léo'ya meydan okuyan bir bakışla baktı.

"Söylediğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi Christine?"

Christine onun kabuğunu delmeyi başarmıştı, zira sesinde öfke titreşimi vardı.

"Hayır, elbette ki hayır... Ne bileyim Léo... Cordélia'nın tek başına hareket ettiğini, bunu para veya başka bir şey için yaptığını sanmıyorum."

Léo düşünceli görünüyordu.

"Her ne olursa olsun, bu hikâye çok ileri gitmiş, farkındasın değil mi? Polise haber vermelisin."

"Mektup için gittiğimde olanlara rağmen mi?"

"Evet. Ona rağmen. Başka alternatifin yok. İstersen seninle gelirim."

Christine düşündü. Nişanlısı olmayan, evli bir adamla çıkagelseydi polisler ne düşünürdü acaba? Hele de o adam herkesin anında tanıyacağı biriyse...

"Yok, sen gelmesen daha iyi."

Léo Christine'in gözlerinin içine baktı.

"Christine, polise gitmen gerek. Zaten çok fazla beklemişsin. Neredeyse işini kaybetmişsin! Ayrıca köpeğinin başına gelenler hiç hoşuma gitmedi... Bu durum basit bir tacizden çok daha ileri gidiyor... Dışarıda bir yerlerde biri elini kolunu sallayarak dolaşıyor ve sana ölesiye bir hırs duyuyor. Ve bu kişi senin evine dahi girdi! Iggy'ye zarar verdi."

Christine sanki onun söylediklerini bilmiyormuş da ilk defa duyuyormuşçasına kaşlarını çattı. Aniden duyduğu kaygıyla midesinde bir düğüm hissetti. Çaresizce bir çıkış yolu ararken, Léo'nun önerdiği tek şey polise gitmekti. Onun gibi bir adam bile başka bir alternatif göremiyorsa, imdadına kim koşacaktı?

Léo Christine'in korkusunu hissetmiş olacak ki elini elinin üzerine koydu ve konuşmaya devam etti. "Üzülme. Bir çaresini bulacağız... Yöntemli hareket etmeliyiz. Öncelikle bir süreliğine otelde kalmalısın."

"Iggy ne olacak?"

"Onu da beraberinde getir. Veya birine emanet et... annenle babana, bir arkadaşına."

Christine, *hangi arkadaş,* diye soracak oldu ama onun yerine "Birkaç günlüğüne bende kalsan? Karına bir iş seyahatinde olduğunu söylersin," dedi.

Léo'nun uzay adamı kariyerinden sonra oldukça yoğun bir hayatı vardı. Bugünlere nasıl geldiğini Radyo 5'e davet edildiğinde uzun uzun anlatmıştı. Almanya'nın Köln kentindeki bir astronot eğitim merkezini yönetmişti, uluslararası uzay istasyonunun kargo tasfiyesini sağlamak üzere geliştirilen, mürettebatsız kargo roketi ATV projesinde danışman astronot olarak görev almıştı, Airbus A300 ZERO-G içinde bilimsel amaçlı parabol uçuşlar düzenle-

yen, merkezi Toulouse-Blagnac Havalimanı'nın sanayi bölgesinde bulunan, Ulusal Uzay Araştırmaları Merkezi'nin yan kuruluşu olan GoSpace adındaki kendi şirketini kurmuştu. Ayrıca, halk, milletvekilleri, üniversiteler nezdinde mürettebatlı uçuşları ve insanlı uzay keşfini savunan Avrupa Uzay Ajansı ESA'nın başlıca ticari temsilcilerinden biri haline gelmişti.

Léo, Christine'e keskin bir bakış attı.

"Bunu yapamam. Ama bir şeyler yapmalı... Benimle paylaşarak iyi yaptın. Başka kime anlattın?"

Max'ın uzun yağlı saçları, pasaklı sakalları ve kıyafetleri ile salonda oturuşu Christine'in zihninde canlandı.

"Hiç kimseye... Gérald, ilişkimizin bu aşamasında bana inanmayacaktır."

Léo yeniden delici bir bakışla bakarak, "İkimiz arasındaki ilişkiyi bilmiyor, öyle değil mi?" diye sordu.

Christine başıyla onayladı.

"Bak şimdi şöyle yapacağız... Sen polise gideceksin, ben de bilgi toplayacağım..."

"Bilgi mi toplayacaksın?"

"Kolluk güçlerinden birkaç tanıdığım var. Toulouse'da veya çevresinde aynı duruma maruz kalan başka kadınlar var mı, ciddiye alındılar mı, şüpheli var mı diye bakacağım..."

Ayağa kalkıp yazı masasına yürüdü, deri portföy içinden bir tükenmez kalem aldı ve otelin antetli kağıtlarından bir sayfa yırttı. Sonra geri dönerek oturdu.

"Son aylarda karşılaştığın, anlaşmazlık yaşadığın kişilerin bir listesini yaparak başlayacağız. En az kuşku duyabileceğin kişiler dâhil... Ne tip bilgiler edinebiliriz bakacağım..."

"Bunu nasıl yapacaksın?"

Léo gizemli ve dalgın bir gülümsemeyle, "Biliyorsun, bir sürü insan tanıyorum," dedi.

Christine düşündükten sonra aklına gelen isimleri saydı. Radyo 5'in haber servisinin başındaki salak maço Becker, Denise,

komşusu... *Daha başka isimler...* İnsanın dostundan çok düşmanının olduğunun farkına varması pek hoş değildi... Paradoksal bir şekilde, liste uzadıkça Christine kendisini daha rahatlamış hissediyor, umutla doluyordu. Suçlu illaki listede olmalıydı. Listeyi tamamladıklarında, Léo, "Vay canına..." dedi. "Dost edinmekte pek yetenekliymişsin... Şu isimlere bak... Tacizcin bu listeden biri değilse kendimi asarım."

Haklıydı. İşe buradan başlamalıydı! Mantık çerçevesinde düşünmek ve hareket etmek yeterdi...

"Bu insanlar hakkında nasıl bilgi toplayacaksın? Bilmek istiyorum..."

Léo yeniden o zaman zaman takındığı gizemli gülümsemeyle gülümsedi.

"Bir özel dedektif tanıyorum... Bana minnet borcu var. Birkaç yıl önce, şirketim hakkında yasaya aykırı şekilde soruşturma yürütürken yakalandı. Sınai kaygılar doğrultusunda bir casusluk işiydi... Yurtdışı menşeli bir rakip firma tarafından tutulmuştu. Onu iş üstündeyken yakaladım ve hapse yollamak yerine bir anlaşma teklif ettim. O, soruşturmasına son verecekti, ben de hakkında şikâyette bulunmayacaktım, ayrıca bir gün ihtiyacım olursa bana yardım edecekti. Açıkçası böyle özel bir durumdan ziyade ticari bir mesele için ona başvuracağımı düşünmüştüm ama olsun..."

Bir özel dedektif, polis arkadaşlar... Evet, Léo'yu aramakla iyi yapmıştı. Onun daima başvuracağı birçok kaynağı vardı, teslim olacak biri değildi... Christine, bir an onun yerinde Gérald olsaydı nasıl davranırdı diye düşündü ama bu düşüncesini zihninden derhal uzaklaştırdı. Léo'ya karşı bir minnet duygusu hissetti. Léo şefkatli bir sesle, "Merak etme," dedi. "Her şey yoluna girecek."

Ayağa kalktı, Christine'in boş kadehini alarak doldurdu ve yeniden eline tutuşturdu. Sonra sandalyesinin arkasına geçerek ellerini omuzlarına koydu.

"Gevşe artık..."

"Léo..."

"Efendim?"

"Teşekkür ederim."

Léo, vaktiyle stresli zamanlarında yaptığı gibi güçlü ve yumuşak elleriyle Christine'in omuzlarına masaj yaptı. Kesin ve sıkı baskı hareketleriyle boyun kaslarının, trapez kaslarının düğümlerini çözdü. Christine gözlerini kapattı. Teslim olmak istiyordu. Kaslarının ısındığını, giderek esneklik kazandığını, ensesindeki gerilimin dağıldığını hissetti. Şampanyasını dudaklarına götürdü. Çok lezzetliydi, köpüklerini âdeta beyninde hissediyordu. Léo, "Neuchâtel'deki oteli, göl üzerinde, kazıklar üzerinde inşa edilmiş süiti hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hani sabahları yalnızca yelkenlileri, kuşları ve uzaklardaki dağları görüyorduk."

"Hatırlıyor musun?" mu? Birlikte geçirdikleri ender hafta sonlarındandı... Güneşin gölün suları üzerinde mika gibi pırıldayan yansımaları, yelkenlilerin ve martıların beyazlığı, iskeleye çarparak şıkırdayan suyun üzerine hazırlanan sabah kahvaltısı masası ve ufukta dağ manzarası. Orada iki gün değil, bir ay, bir yıl kalmak istemişti...

"Biraz daha doldursana..." diye cevap verdi Christine.

Aniden sarhoş olmak isteği duymuştu. Şampanyasından büyük bir yudum alıp kabarcıkların damağını ve dilini gıdıkladığını hissetti. Léo, "Seni özledim," dedi ve boynuna bir öpücük kondurdu. Christine ürperdi. Sonra dudağına yakın ikinci bir öpücük daha kondurdu. Christine başını çevirip dudaklarını araladı, Léo dilini dudaklarının arasından ağzının içine doğru kaydırdı. Christine bu harekete izin verdi. İkisinin de soluk alıp verişleri giderek hızlanmıştı. Ayağa kalkmışlardı bile. Göz açıp kapayıncaya dek, Christine'in pantolonu dizlerine dek inmiş, kalçaları çıplak kalmıştı. Léo elini onun külotunun içine soktu, parmakları dokunur dokunmaz Christine ıslandı ve bacaklarını araladı. Parmakların daha mahrem okşamasıyla inledi. Léo'yu içinde istiyordu, *hemen orada, derhal...* Onun sertleşmiş, pürüzsüz erkeklik organını serbest bıraktı, âşık bir hareketle kavradı. Hızlıca soyunmak için

bir an ayrıldılar. Çıplak kaldıklarında, Christine ellerini onun böğründe, göğsünde, sırtında, kalçalarında dolaştırdı, sonra elini yine aşağılara kaydırdı. Kalın, sert ve pürüzsüz organını yeniden okşadı. Yatağın üzerinde seviştiler. Christine Léo'nun temposuna uyum sağladı. Kalçaları birbirine çarptı. Arzularının şiddeti, içinde bulundukları durum veya belki sadece aciliyet gereği, şefkatten yoksun, hayvani, içgüdüsel bir birleşme olmuştu. Christine, bir haz anında, Léo'nun cildinin, saçlarının kokusunu, bedeninin keskin hatlarını ve parmaklarının altındaki iskeletinin ve kaslarının kusursuzluğunu yeniden hissetti. Bu bedeni, başka bir kadınla paylaşıyor olsa da uzun süre kendi krallığı olarak kabul etmişti. Zira diğer kadının hükmü yoktu; krallıklar zamanında olduğu gibi, resmî eş, kralın favorisi ile aşık atamazdı. Soluk soluğa, ellerini kürek kemiklerinden, karnından kalçalarına, basenlerine doğru kaydırdı. Çift camın ardından, aşağıdaki meydandan yükselen gürültüleri, insan seslerini, araba kornalarını, hatta bir güvercinin soluk alıp verişlerine karşı tempo tutuyormuşçasına ötüşünü duydu. Tavandaki lambaların ışığını gizemli küçük gezegenler gibi görüyordu. Gözlerini kapattı, kalçasını daha da kuvvetli itti. Léo onu yatağa sabitleyip boşaldığında, saçlarının arasına gömülmüştü.

Léo'nun yanına uzanmasıyla Christine ani bir pişmanlık duydu, kendini ihanete uğramış hissetti. Léo tarafından değil, kendi bedeni tarafından ihanete uğramıştı. Yataktan kalkıp temizlenmek için banyoya gitti. Banyodan çıkınca hemen giysilerini topladı. Léo, "Nereye?" diye sordu.

"Gidiyorum. Bunu yapmamalıydık."

"Ne!"

Christine üzerini giydi. Bir an onu öpmek veya bir şeyler söylemek için tereddüt etti. Sonra vazgeçip kapıya doğru koştu. Léo arkasından, "Polise git! Duydun mu Christine? Polise git!" diye bağırdı.

Christine kapıyı çarparak çıktı. Koridorda yalnız başınaydı. Kafası zonkluyordu.

Koridor sessizdi. Işıktan gölgeye gölgeden ışığa geçerek koridorda ilerledi. Duvarlardaki küçük aplikler karanlığı teatral bir edayla bölüyordu. Aynı biçimdeki kapılar birbirini izliyordu. Bir an, *o kapıların arkasında kim bilir kaç zina buluşması yaşanıyor ya da yaşanmıştır*, diye düşündü. Gérald bir süre uzak kalmak istediğini söylemişti. Bu onu sadakat yükümlülüğünden muaf kılıyor muydu? Kendini Gérald'ın tartışmalarının üzerinden yalnızca birkaç saat geçmişken bir otelde başka bir adamla sevişiğini öğrendiğini hayal etti. Peki ya o?

Denise'i becermekle meşgul olabilir miydi?

Asansöre bindiğinde bacaklarının gücünün kesildiğini hissetti. Çirkin ve çıplak bir korku dalgası yüzüne çarpmıştı. Her şeyi kaybetme korkusu... Müthiş derecede mutsuzdu. Bir duş almaya ihtiyacı vardı, Léo'nun spermleri hâlâ içindeydi. Nabzı şakaklarında şiddetle atarken, kapılar açılır açılmaz kendini kabinden dışarı attı.

Asansörün kapısının önünde bir adam duruyordu. Çıkarken adama şiddetlice çarptı. Adamın boyu şaşırtıcı şekilde kısaydı, Christine'den de kısaydı... Dazlaktı, tuhaf bir yüzü vardı. Christine bir an onun efemine görünümlü olduğunu düşündü. Ama çarpmasının şiddetine rağmen kılı kıpırdamamıştı, oysa Christine neredeyse geriye düşecekti. Christine, içindeki öfkeyi ele veren bir ses tonuyla, "Par... Pardon..." diye kekeledi. "Kusura bakmayın!"

Kısa adam gülümseyerek yol verdi. Christine onun yakasından taşan dövmeyi görecek zaman bulmuştu. Rus ikonlarındakine benzer, başının üzerinde nur tacı bulunan bir Meryem... Christine döner kapıya doğru hızla ilerlerken, *ne tuhaf*, diye düşündü. Bazı rüyalardan uyanınca hatırlanan bulanık imgeler gibi, o garip görüntü zihnine kazınmıştı. Döner kapıyı itti ve yeniden yağmaya başlayan karın altında gözden kayboldu.

20

Operet

Kadın polis bilgisayarının ekranına baktı, Christine'in arkasındaki duvara baktı (Christine o duvarda *Chinatown* filminin afişinin asılı olduğunu hatırlıyordu), kalemine baktı, tırnaklarına baktı, Christine'e baktı.

"Paspasınızda idrar bulduğunuzu söylediniz. Köpeğinize ait olamaz mı?"

Ses tonu öylesine bariz ve küstah bir şekilde kuşku yüklüydü ki Christine kaskatı kesildi.

"Bana inanmıyor musunuz?"

"Size bir soru soruyorum."

Christine, ciddi bir şekilde, "Hayır olamaz," diye yanıtladı.

Kadın Christine'i baştan aşağı süzdü. Christine tüm bedeninin bir X ışını ile tarandığı hissine kapıldı.

"Bu kadar emin olmanızın sebebi nedir?"

"O gün köpeğimi dışarı çıkarmadım, bu nedenle o yapmış olamaz..."

"Dışarı çıkarmadınız mı?... İhtiyacını nereye yaptı peki?"

"Acil durumlar için bir kutusu var.... Çıkarmaya vaktim olmadığında kullanıyor." Polis Christine'e sert bir bakış attı. "Bakın, bu detay üzerinde saatlerce konuşmayacağız öyle değil mi? Daha önemli şeyler oldu..."

Kadın ekrandan aldığı notlara göz attı.

"Evet. Biri evinize girdi, başka hiçbir şeye dokunmadan bir opera CD'si bırakıp çıktı... Aynı kişi sizi çalıştığınız radyodan ve evinizden telefonla da aradı... Sonra Radyo 5'te stajyer olan şu Corinne Délia adlı genç şahsın evinde size uyuşturucu verildi ve kıyafetleriniz çıkarıldı. Sonra bilinciniz kapalıyken evinize taşındınız ve sabah uyandığınızda çıplaktınız. Ah pardon, unutuyordum... Bu kişiler hesabınızdan iki bin avro çektiler ama hesabınızı boşaltmadılar... Ha bir de iş yerinizdeki çekmecenize sizin itibarınızı sarsmak için depresyon ilaçları koydular..."

Bakışlarını ekrandan Christine'e çevirdi. Yalnızca kuşku değil, bıkkınlık ve öfke de okunan düşmanca bir bakıştı. Otuz ila kırk yaşlarındaydı. Parmağında bir alyansı, masasının üzerinde ise sarışın bir çocuğun fotoğrafı vardı.

"Çok bitkin görünüyorsunuz..." diye ekledi. "Bir doktora göründünüz mü?"

Christine derin bir nefes aldı. Geldiğine pişman olmuştu. *Sakin ol, şimdi bir kriz yaşarsan, bu insanların hakkında düşündüklerini onaylamış olursun.*

Duş almak için gittiği evinden çıkarken yanına aldığı karton dosyaya elini atarak, "Adamın bana yolladığı mesajların çıktılarını aldım. Görmek ister misiniz?" dedi.

Kadın ne evet ne de hayır demişti.

"Adam mı? Bunları yapanın bir adam olduğunu düşünüyorsunuz demek, öyle mi? Az önce stajyerinizin size oyun oynadığını söylemiştiniz..."

"Yani... En az iki kişi olduklarını düşünüyorum..."

"Tam bir komplo yani..."

Bu sözle Christine'in kan beynine sıçradı. Kadın polisin nereye varmak istediğini biliyordu.

"Deli olduğumu düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

Kadın yine ne evet ne de hayır cevabı verdi. Christine'e düşünceli bir şekilde bakmakla yetindi. "Kendinizi benim yerime koyun."

"Aksinin olması gerekmiyor mu?"

"Nasıl yani?"

"Polisin kendini benim yerime koyması gerekmiyor mu?"

Kadının bakışları birkaç derece daha soğumuştu.

"Benimle bu şekilde konuşmamanızı tavsiye ederim."

Christine ellerini sandalyesinin kolçaklarına koydu.

"Anlaşıldı. Yine burada zamanımı boşa harcıyorum."

"Yerinizden kalkmayın."

Bu bir emirdi, hiç kuşku yoktu. Christine hareketini yarıda kesti.

"Birkaç gün önce buraya gelerek, birinin intihar edeceğini haber verdiği bir mektup aldığınızı iddia ettiniz. Oysa söz konusu mektup üzerinde sizinki dışında hiçbir parmak izi yoktu. En ufak dahi... Postane kaşesi de yoktu."

"Evet, zaten ben, o mektup için görüşmüş olduğum kişi tarafından sorgula... karşılanacağımı düşünmüştüm..."

"Bugün, Matmazel Délia'nın evine gittiğinizi ve onun size uyuşturucu verdiğini söylüyorsunuz. Doğru anlamış mıyım? Muhtemelen size şantaj yapmak amacıyla, ikinizin çıplak olarak göründüğü itibar sarsıcı bir video çekildi. Öyle mi?"

Christine anlaşılmış olduğuna inanmaksızın başını salladı. Kadın en az üçtür aynı soruları soruyordu.

"Bir mektup.... Bir telefon araması... Köpeğinizi çöp odasında bulmanız... paspasınız üzerindeki idrar... şu video işi... Bütün bunların mantığı nedir? Hangi amaçla yapılmış olabilir? Saçma..."

Polis cebinden küçük bir anahtar çıkarıp masasının çekmecesini kilitledi ve ayağa kalktı.

"Benimle gelin."

"Nereye gidiyoruz?"

Polis cevap vermedi, çoktan kapıya gelmişti ve Christine'in çıkmasını bekliyordu. Christine bir yandan adımlarının kadının adımlarına uydurmaya çalışırken, diğer yandan Léo'nun yanılmış olduğunu düşünüyordu. Oraya gelmekle hata etmişti.

Tuğla duvarlı bir koridordan ilerledikten sonra köşeyi döndüler. Christine, içerisini gösteren karolarla aydınlanan bir hücrenin içinde çimentodan bir bank üzerinde oturan bir adam gördü. Sonra başka bir koridora geçtiler. Polis hızla ilerliyor, karşılaştığı meslektaşlarını selamlıyordu.

Bir fotokopi makinesinin yanından geçti, durdu ve bir kapıyı açtı.

"Girin lütfen."

Bir masa ve üç sandalyenin bulunduğu tuğla duvarlı küçük bir odaydı. Çiğ ışıklı bir neonla aydınlanıyordu. Pencere yoktu. Christine'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Kadın ona masanın bir tarafında tek başına duran bir sandalyeyi işaret etti.

"Oturun lütfen."

Christine'i tek başına bırakarak çıktı. Oda sanayi deterjanı kokuyordu. Christine nabzının şah damarındaki atışını hissediyordu. Tüm cesaretini, Léo'nun ona verdiği tüm umudunu yitirmişti. Dakikalar geçti, tuvalete gitmeye ihtiyacı vardı. Sandalyesinin üzerinde kıvrandı. Filmlerdeki gibi bir casus aynayla donatılmış olmasa da bir sorgu odasında bulunduğunu tahmin edebiliyordu. Sırtı sandalyenin metal sırtlığından olabildiğince uzak, sandalyesinin ucuna eğreti bir şekilde oturmuş vaziyette, o odadan ne tip insanların gelip geçmiş olabileceğini, orada ne tür suç itiraflarında bulunulduğunu düşünüyordu. Cordélia'yla mı yüzleştirilecekti? Ya da başka biriyle?

Uzun dakikaların sonunda nihayet kapı açıldı ve kadın polis yanında biriyle içeri girdi. Yanındaki, geçen gelişinde görüştüğü, yuvarlak patlak gözlü, kalın telli, kıvırcık saçları olan, çirkin kravatlı polisti. Christine bunun çok kötü bir işaret olduğunu düşünerek yutkundu. Adam masasın üzerine bir dosya bıraktı, diğer taraftaki boş sandalyeye, kadın polisin sağına oturdu. İçeri girdiğinden beri gözlerini Christine'in üzerinden ayırmamıştı.

Son derece rahatsızlık verici uzun bir sessizlik oldu. Ardından Mösyö Kaniş (*Beaulieu, Komiser Beaulieu*, diye hatırladı) dosyanın içinden birtakım fotoğraflar çıkardı ve Christine önüne doğru itti.

"Bu şahsı tanıyor musunuz?"

Christine bakmak için eğildi. Gözleri kocaman açılmıştı. Fotoğraf yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Bir an çevresindeki her şeyi unuttu; çiğ ışık, iki polis, tuğla duvarlar, deterjan kokusu.

Ah, bu olamaz...

Şiddetli öğürme ihtiyacı hissetti, derin nefes aldı.

Cordélia...

Yüzü yakın plandan çekilmişti; fotoğrafın çok yakından ve flaş kullanılarak çekildiği belli oluyordu. Objektifin ışığı yanaklarında ve alnında parlıyordu. Felaket en ufak ayrıntısına dek görülebiliyordu; neredeyse kapanacak derecede şişen sol göz, kabarmış kaş çizgisi, tüm gözün etrafını saran, hardal sarısından yeşile, mora dönen geniş bir morluk... Saçlarının ve sol kulağının içinde kan pıhtıları... Çenesi de sıyrılmıştı, sanki rendelenmiş gibiydi.

Cordélia'nın cepheden ve profilden fotoğrafları çekilmişti. Christine yutkundu, gözlerini fotoğraflardan alamıyordu. Ürperdi. Şiddetin böylesine çıplak, zincirden boşanmış temsilini ilk defa görüyordu. Yeniden midesi bulandı. Léo'yla birlikte daha iki saat önce kurdukları plan gözlerine aniden çok uzaklarda göründü.

"Aman Tanrım! Ona ne oldu böyle?"

Başını kaldırdığında, hemen yakınında duran Beaulieu'nün bakışlarıyla karşılaştı. Masanın üzerine eğilmiş, balon balığının gözlerini andıran patlak, kahverengi gözleriyle Christine'e ısrarlı bir şekilde bakıyordu.

"Bunu size sormalı, bu işi siz yaptınız Bayan Steinmeyer."

Neon lambanın ışığı, kısa süreli bir vızıldamayla yanıp sönmeye başladı. Christine karşısında hareketsiz şekilde duran iki yüzü bir an stroboskopik etki altında gördü. Vız...Vız... Üzerine diktikleri bakışları bir an yok olmuş, sonra yeniden belirmişti. Bu bir, iki defa tekrarlandı. Cordélia'nın masa üzerindeki fotoğ-

rafına da aynısı olmuştu... Işığın her sönüp yeniden yanması, her karanlık anı etine saplanan bir çivi gibiydi. İçinde yükselen panikle mücadele etti. Alnında ter damlacıkları oluştuğunu hissetti. Beaulieu, "Lanet olasıca ışık," diyerek yanıp sönen ışığın altında yerinden kalktı, düğmeye kadar ilerledi ve kapayıp açtı. Kadın polisin üzerine diktiği, ifadesiz bakışı bir an kaybolmuş, sonra yeniden, aynı yerinde belirmişti. Beaulieu geri dönerek oturdu. Geçen sefer olduğu gibi, mesleğini hiç de severek yapıyor gibi görünmüyordu. Meslektaşına baktıktan sonra bakışlarını yeniden Christine'e çevirdi.

"Pekâlâ... Kısacası şöyle. Sizin ona sizinle sevişmesi için para ödediğinizi söylüyor. Çok yüklü bir tutar; iki bin avro. Kendisi ve bebeği için paraya çok fazla ihtiyacı olması, sizin çekici bir kadın olmanız ve zaten kadınlarla ilişkiye girmekten hoşlanması nedeniyle bu teklifinizi kabul ettiğini söylüyor. Bu şekilde ifade verdi. Sonrasında kendinin de bundan çok büyük bir zevk aldığını, bu tip bir şey para ödeme alışkanlığınız olmadığını söyleyerek parayı geri almak istemişsiniz. Onun kabul etmemesi ve öfkelenmesi üzerine, vurmaya başlamışsınız. Öyle mi oldu?"

Sözcükler, artık kırpışmayan, hafif bir mırıldanmayla titreşen neon lamba dışında hiçbir sesin olmadığı odanın ortasında birbiri ardına patlıyordu... Anlamsız, imkânsız sözcükler...

"Daha neler, bunların hiçbiri doğru değil."

"Bayan Délia'nın evine kendi rızanızla gitmediniz mi?"

"Evet, ama..."

"Size kapıyı açtığında çıplak değil miydi?"

"Evet."

"Yine de içeri girdiniz, öyle değil mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Size söyledim ya, ben..."

Kadın polis araya girip, "Şu mektup... Onu siz yazdınız değil mi?" diye sordu.

"Hayır!"

"Peki posta kutunuza nasıl girdiğine dair bir açıklamanız var mı?"

"Bilmiyorum."

"Binanızda oturanlarla konuştuk. O mektubu yazan kişinin hakkında herhangi bir fikir sahibi olan yok..."

"Biliyorum. Ben de zaten..."

Beaulieu, "Komşunuz, sizin deli olduğunuzu düşünüyor. Saat sabahın ikisinde köpeğinizin onun evinde olduğunu iddia ederek kapısına dayanmışsınız. Yaşlı insanların evine cebren girmişsiniz. Rızaları olmadan evlerini aramışsınız. Onları korkutmuşsunuz..." diye söze girdi.

Neon lambanın hafif titreşmesi başını ağrıtmıştı. Deterjan kokusu da olabilirdi...

"Ben..."

"Aslında köpeğiniz bir ayağı kırılmış vaziyette çöp odasında bulunuyordu. Öyle mi?"

"Evet."

Kadın polis gayet açık bir şekilde, "Onu çöp tahliye kanalından aşağı siz mi attınız Bayan Steinmeyer?" diye sordu.

Christine kadına çaresizce baktı. Adamın kendisine suçlu muamelesi yapmasına bir nebze tahammül edebiliyordu ama o... Kadınlar yüzyıllar boyunca erkeklerin kurbanı olmamış mıydı? Onun biraz daha dayanışmacı yaklaşması gerekmez miydi?

"Hayır! Kanalın ağzında değil, yanındaki konteynerdeydi!"

"Neyin ağzında dediniz?"

"Çöp tahliye çıkışının."

"Ama siz..."

"Bakın ben..."

"Bu birini ilk defa korkutmanız, tehdit etmeniz değil..."

Christine'in önüne doğru yazıcıdan alınmış bir sayfa ittirdi. E-postalar. Christine onları hemen tanıdı:

Cordélia, mesajlarıma cevap vermiyorsun. Sana olan tavrımdan hoşlanmadığın anlaşılıyor. Nasıl da düşmancasın. Cordélia, geleceğinin benim ellerimde olduğunu biliyorsun.

C.

Cordélia, bana cevap vermen için sana yirmi dört saat süre tanıyorum.

"Bayan Steinmeyer, bu mesajları siz mi yazdınız?" diye sordu kadın polis.

"Hayır!"

Beaulieu hemen atılıp, "Oysa sizin bilgisayarınızdan gönderilmişler," dedi.

"Evet, ama size daha önce açıkladığım gibi..."

Kadın polis ısrarla, "Davranışlarınızdan dolayı kısa süre önce işinizden uzaklaştırıldınız mı?" diye sordu.

Christine cevap vermedi. Ayaklarının altında bir uçurumun açıldığını hissediyordu. Beaulieu, "Patronunuzla konuştuk. O aynı zamanda Corinne Délia'nın da patronu..." dedi.

Christine cevap vermedi.

"Bizi duyuyor musunuz?" diye sordu kadın. Christine ise sessiz kalmayı sürdürdü.

Beaulieu gözlerini ovuşturarak, "Saat 18.40," dedi. "Bu dakikadan itibaren gözaltında bulunuyorsunuz."

21

Orkestra

Christine o gece, sabaha karşı bir saat uyuklaması dışında hiç uyumadı. O gece, şehirlerin türlü türlü cehennemleri barındırdıklarını anladı. Çeşitli boyutlarda, çeşitli görünümlerde cehennemleri... Ama, Sartre'ın söylediği gibi, asıl işkence şehri dolduran insanlardan geliyordu. O gece, Sartre'ın haklı olduğunu anladı, ancak sözünün gerçekten ne anlama geldiğine dair kuşkusuz en ufak fikri yoktu.

Her halükârda, bir ayrıntı geleneksel kanıya uygundu; cehennem bu dünyadaydı.

Önceki gün, Komiser Beaulieu törensel bir şekilde o cümleyi söylediğinde, içi titremişti:

Saat 18.40, dedi. Bu dakikadan itibaren gözaltında bulunuyorsunuz.

Onun kendisine yöneltilen suçlamaları açıklamasını, haklarını okumasını dinlemiş, polis ayininin ilk hareketlerini tamamlamasını, Cumhuriyet Savcısı'na telefon etmesini izlemişti. O sırada kadın polis yanlarından ayrılmıştı. Beaulieu ayrıca bir avukatla görüşmeyi isteyip istemediğini sormuştu. Christine durumu ne kadar az kişi bilirse, *basına sızma riski o kadar düşük olur*, diye düşünmüştü (yazılacak makalelerin başlıklarını daha şimdiden görür gibiydi: "Radyo 5'in programcılarından biri şiddet suçlaması ile gözaltında"). Bir geceliğine bu duruma dayanabilirdi.

Avukat istemediğini söyledi; zira suçlanacak bir şey yapmamıştı. Beaulieu omuz silkti, saat 19.00'a doğru onu takip etmesini rica etti. Aslında pek rica sayılmazdı. Christine'in bindiğinden farklı, onun tam karşısında bulunan bir başka asansöre bindiler. Beaulieu asansörün kumanda paneline kartını tutunca kapılar açıldı. İçeri girdiklerinde kartını yeniden gösterdi ve asansör titreyerek inmeye başladı.

Aşağıda kapılar yeniden açıldığında, Christine ortamın hastaneyi andıran, soğuk görünümü karşısında ürperdi. Sağa döner dönmez, sağlı sollu çok sayıda kapının açıldığı bir koridora çıktılar. Sesin yankılandığı, yeterli aydınlatmanın olmadığı, geniş bir alandı. Hücrelerin bazılarının da ışığı zayıftı, bazıları ise tamamıyla karanlıktaydı. Christine, hücrelerin yanlarından geçerken içlerinde evcil hayvan dükkânlarındaki köpek yavruları gibi yüzlerini cama yapıştırmış, yere uzanmış adamlar görünce bir kez daha ürperdi. Koridorun diğer ucunda, dört tarafı cam bir oda vardı, açık renk üniformalı kalabalık bir gardiyan grubu ona bakıyordu. Aralarından ikisi ayağa kalktı ve bir güvenlik kapısının olduğu, yandaki alana geçmek için fanuslarının içinden çıktı. Hiç pencere yoktu. Tek bir tane bile... Bodrum katıydı. Christine yutkundu.

"Selam," dedi Beaulieu. "Size Bayan Steinmeyer'i getirdim. Bu akşam durumlar nasıl?"

Nezarethane gardiyanlarından biri, "Sakin... Ama daha erken. Asayişçilerin topladıkları henüz gelmedi," diye cevapladı.

Beaulieu Christine'in gözlerindeki endişeyi görmüştü.

"Kamuya açık alanlarda madde etkisi altında dolaşanlardan bahsediyor..." diye açıkladı. "Hücrede yanına başkasını vermemeye çalışın."

Gardiyan bir yandan Christine'i süzerken başıyla onayladı. Diğer gardiyanlar da ona bakıyorlardı. Bu bakışların altında Christine âdeta sinmiş vaziyetteydi.

"O halde onu size emanet ediyorum," dedi Beaulieu. "Yarın görüşürüz. İyi geceler arkadaşlar."

Bu son sözle Christine'in yüreği daraldı. Onun peşinden seslenmemek, kendini yukarı, üst katlara yeniden götürsün, çaresizlik ve insanlık dışı idari düzen kokan o dehlizde terk etmesin diye yalvarmamak için kendini tuttu. "Ben bir suçlu değilim, yalnızca korku dolu bir kadınım," diye, "Dilediğin her şeyi itiraf ederim, yeter ki beni burada bırakma," diye haykırmak istiyordu.

Beaulieu'nün asansöre binip gözden kaybolduğunu görünce, kâbusun daha yeni başladığını, kimsenin yardımına gelemeyeceğini, tek başına olduğunu anladı. Gardiyanlardan biri kibarca, "Güvenlik kapısından geçer misiniz rica etsem..." dedi.

Söyleneni yaptı. Çok geçmeden onların yanına üniformalı bir kadın geldi. Erkekleri selamladıktan sonra Christine'in üzerini aramaya başladı. Yüzeysel bir aramaydı, ancak kadının elleri mide bulandırıcı bir cüretkârlıkla bedenini yokladığında, Christine'in tüyleri diken diken oldu.

"Beni takip edin."

Kırk kadar emanet dolabının bulunduğu küçük bir odanın kapısını açtı. Christine dolapların üzerine sıralanmış motosiklet kaskları gördü. Kısa boylu tıknaz bir kadın olan gardiyan, ahşaptan yapılmış, büyük, derin bir kutu alıp bir masanın üzerine bıraktı.

"Tüm takılarınızı, saatinizi, yüzüklerinizi, bileziklerinizi, küpelerinizi ve kemerinizi çıkarın ve bu kutuya bırakın lütfen," dedi. "Ayrıca para, kâğıt, anahtar, telefon vs. varsa da bırakın..."

Christine söyleneni yaptı. Bıraktığı her nesneyle kimliğinden bir şeyler kopuyormuş gibi hissetti. Kadın yüksek sesle teslim alınan eşyaların envanterini yaptı ve masada açtığı büyük bir kayıt defterine not aldı. Sonra bir kâğıt parçası aldı, pasaportunu açtı ve kâğıda *Christine Mayer, 31/4817* yazdı. Kutuyu dolaplardan birine koydu, dolabı kilitledi ve üzerine ismini yazdığı kâğıdı yapıştırdı.

"Hangi hücreye götüreyim?"

Sorusunun cevabını alması üzerine, camlı kapıdan geçtiler, uzun, loş koridorda kadın Christine'in önünden ilerledi. Kenarları gri mavi boyalı metal sütunlu pleksiglas cepheli hücrelerin içinde, çiğ bir ışığın aydınlığı içinde, üzerinde kahverengi bir battaniye ve altında muşamba kaplı mavi bir şilte ile uzanmış adamlar vardı. Christine onlara doğru bakmamaya çalıştı. Geçerlerken biri, "Hey! Saat kaç? Selam tatlım, ilk ziyaretin mi? O sapığa dikkat et, kadın kukusu sever kendisi!" diye seslendi.

Işığı yanmayan hücrelerden bazılarının üzerinde "Kullanım dışı" yazıyordu. Kocaman sürgüler ve kuşetlerin seviyesindeki camlı bir tür tabak geçişi kapısı, sanki daha öncesinde içlerine vahşi hayvan kapatılmış gibi yerlerinden neredeyse tamamen sökülmüş durumdaydı.

Kadın iki kapı sonra durdu, anahtarı çevirdi ve dikey kısa kapı kolunu sert bir hamleyle kendine doğru çekti. Koridor müthiş bir metal gürültüsüyle inledi. Bir sinema, bir hapishane gürültüsü... Christine'i öylesine şiddetli bir titreme almıştı ki omuzları ensesinin hizasına gelmişti.

"Ayakkabılarınızı çıkarın."

Söyleneni yaptı. Kadın kuşetin hemen altında bulunan cam ve metal cephe içindeki bir çekmeceyi açtı ve ayakkabıları karanlığın içine doğru itti.

"Girin..."

Çoraplarıyla soğuk beton zemin üzerinde ilerlerken bir kez daha titredi. Hücresine baktı... Üç metreye iki metre ebatlarında bir mağaraydı. Beton bir bank ve arkasında tuvaletleri gizleyen yarım bir duvar.... Köşelerin hepsi yuvarlaktı. Bir şilte ve dip tarafta, duvarda bir oyuk içine yerleştirilmiş bir lavabo vardı. Hepsi bu kadar.

"Birazdan iki görevli gelerek parmak izinizi alacak. O zamana dek dinlenmeye çalışın."

Christine, "Burası çok soğuk..." dedi

"Size battaniye getireceğim. Bir şeyler yemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Aç değildi. *Üşüyordu... Korkuyordu... Dehşet içindeydi...* Camın diğer tarafında üniformalı kadının kolunu yukarı uzatıp bir bez perdeyi indirdiğini gördü. Görüşü tamamen kapanmıştı. Gördüğü, içlerinde erkeklerin bulunduğu hücrelerden hiçbiri bu şekilde kamufle edilmemişti. Bu bodrum katındaki varlığının hüküm süren hassas dengeyi olumsuz etkilemesinden kaçınmak için bu şekilde hareket edildiği kanaatine vardı. Kadının ayak sesleri uzaklaştığında, küçük duvarın arkasına geçti. Pantolonunu ve külotunu ayak bileklerine dek indirip çömelerek deliğin üzerinde tuvalet ihtiyacını giderdi. Şiddetli titremesiyle dişlerinin birbirine çarptığını fark etti. Ağlamak istiyordu ama içinde bir şeyler bu arzusuna karşı çıkıyordu. Bağırsakları boşalmıştı, kuşetin üzerine oturdu, kahverengi battaniyeyi omuzlarının üzerine aldı, zihnini de bu yere kapamak, nerede olduğunu ve nasıl geldiğini unutmak için gözlerini kapattı. *O kadar da kötü sayılmaz. En azından burada sana hiç kimse zarar veremez. Göreceksin bak, bir iki saate kalmaz daha iyi olacaksın, bu şey üzerinde uyumak kolay olmasa da kendini daha iyi hissedeceksin...* Sonraki saati ince ve sert, muşamba kaplı şilte üzerinde, hafif rutubet kokulu battaniyeye sarınmış olarak kıvrılmış vaziyette geçirdi. Yiyecek teklifini reddettiğine pişman olmuştu, midesine kramplar giriyordu.

Bir saatin sonunda, kendinden daha geç yaşlarda bir kadın ve bir erkek, iki kişi gelerek onu neon lambayla aydınlanan penceresiz bir odaya götürdü (oda asansörün yakınında bulunuyordu, oraya doğru ilerlerken bir an geçici ve acımasız bir umuda kapılmıştı ama umut ışığı çok kısa sürede sönüvermişti). Bir masa, bir bilgisayar, camın arkasında bir tezgâh ve para çekme makinelerini andıran kocaman bir cihaz vardı... Camın arkasında ellerinde mavi eldivenler ve yüzünde cerrahi maske olan bir adam bekliyordu. Christine'den oturmasını ve ağzını açmasını istedi. Christine, bir pamuklu çubuk yardımıyla DNA örneği alındığını tahmin etmişti. Sonrasında genç kadın dev cihaza doğru yaklaşmasını istedi ve

parmak izlerini aldı; önce elin tamamı, sonra her parmak ayrı ayrı... Kadın onunla bu sanki sıradan idari bir prosedürmüş gibi sevecen konuşuyordu. Son olarak, odanın bir köşesinde, geleneksel sabıka fotoğrafı çekildi. İki genç onu yeniden hücresine götürdüğünde, Christine bu defa artık tamam diye düşündü; *karanlık tarafa geçmişti*. İçinde birbirine karışan umutsuzluk ve cesaret kırılması duygularıyla mücadele etmekte zorlandı. O ana dek durumun önemini kavrayamamış olan beyni, utançla, şaşkınlıkla ve korkuyla zonkluyordu.

Derken cehennemin kapıları açıldı...

Şehirde ne kadar torbacı, pezevenk, hırsız, fahişe, sarhoş, toksikoman varsa orada randevulaşmıştı. Tıpkı Facebook üzerinden tanımadığı kimselerin davetine icabet edenler gibi; *Adliyede buluşalım*. Gece ondan sabah ikiye dek, harala gürele içinde birbirlerinin peşi sıra damladılar. Christine perdenin arkasından onu kimsenin göremiyor olmasına sevindi; zira diğer tarafta çılgınlık ve de öfke dakikadan dakikaya alevleniyordu. Ürkütücü bir gerginlik, koridorun bir ucundan diğer ucuna koşturuyor, bir atomaltı parçacık çarpıştırıcısı içindeki partiküller gibi dağılıyordu. Uykuya dalmanın imkânı yoktu. Christine sondan bir önceki, tek kişilik bir hücre içinde bulunuyordu. İki kapı uzağında, içlerine dört ila on kişinin kapatıldığı, daha geniş hücreler vardı. Arbede, şiddetli öfke, hırgür; çılgın bir Cadılar Meclisi... Sabahın ikisine doğru, tren garı gibi kalabalıklaşan koridor, gürültülü, öfkeli, hummalı bir hayvanat bahçesine dönüşmüştü. "Hey, anasını bellediğimin polisi!", "Hey, lezbiyen karı, soğuktan donduk burada! Battaniyen yok mu şekerim?", "Doktor çağırın, doktor çağırın! Kriz geçiriyorum!", "Hanımefendi, hanımefendi lütfen hemen gelir misiniz? Bu adam hiç iyi değil!", "Kapayın çenenizi lan! Kesin artık gürültüyü!" O gece, Christine vahşi hayvanların kulak tırmalayan bağrışlarını, pleksiglas üzerine inen yumruk, tekme darbelerini, delilik hırıltılarını, sarhoşların kasvetli gülüşlerini, toksikomanların çaresizlik içindeki ağlamalarını, fahişe-

lerin kışkırtıcı küfürlerini, ağız dalaşlarını, farklı dilleri, farklı şiveleri, açılıp kapanan sürgülerin, kapıların gürültülerini, ayak seslerini, seslenişleri, bağrışları, kapı zillerini dinledi. Avuç içleri ıslak, beyni alevler içinde, durmak bilmeyen ışık yağmuru altında göz kapaklarını bir baykuş gibi açıp kapattı. Işık kapattığı göz kapaklarından sızmaya devam ediyordu. Daha önce hiç hissetmediği kadar güçlü, mutlak bir yalnızlık ve çaresizlik duygusu içindeydi. Hüküm süren anarşiye, o dehşet verici, vahşi ortama zihnini kapamaya çalıştı ama başaramadı. Saat üçe doğru bedeni nihayet tepki verdi; midesi bulanarak, kusmak için duvarın arkasındaki deliğe koştu, endüstriyel kaplama zemine dizlerinin üzerinde çökmüş kusarken, yeni gelenler yeni bir kargaşa başlatmıştı. Doğruldu, alnındaki teri sildi, musluğu açan düğmeye basınca giysilerine su sıçradı. Bu defa ağlamaya başladı. Önce duyulmasından korkarak sessizce, sonra zihinsel bariyerlerinin ortadan kalkışıyla, nöbetvâri hıçkırıkların etkisiyle sarsılarak giderek daha yüksek sesle ağladı. Yanındaki hücreden gelen bir kadın sesi, "Ağla yavrum..." diye fısıldadı, "Ağlamak iyi gelir..."

Üşüyerek uyandı. Kahverengi battaniyeye sarınarak, sert şiltenin üzerinde uyuyakalmıştı. Oturduğunda sırtındaki ve böğründeki kas ağrılarıyla her yanından jilet darbeleriyle kesiliyormuş gibi hissetti. Ağzının içi yapış yapıştı, susuzluktan ölüyordu. Ortama nihayet sessizliğin hâkim olduğunu fark etti. Koridor yeniden sükûnete kavuşmuştu. Horlama sesleri, mırıltılar yükseliyordu. Derken yeniden sürgü ve ayak sesleri duyuldu. Kapılar açıldı, uyanışlar, söylenmeler, öksürmeler başladı. Üç dakika kadar sonra üniformalı kadın, hücrenin perdesini kaldırıp kapıyı açtı ve Christine'e bir tepsi uzattı.

"Alın..."

İki bisküvi ve bir karton kutu portakal suyu.

Christine yine de teşekkür etti. Kadın perdeyi yeniden indirdi ve yandaki hücreye geçti. Normal şartlarda öyle bir sabah kahval-

tısına burun kıvırırdı ama açlıktan midesine kramplar giriyordu. Önceki günden beri ağzına bir lokma girmemişti. Portakal suyuna atıldı; çenesi kaskatı kesilmişti, ilk yudumlarını yutarken çene kaslarına iğnelerin battığını hissetti. Kahvaltıyı tamamladığında, susuzluğu ve açlığı bastırılmak şöyle dursun daha da artmıştı.

Bir saat sonra, düşüncelere dalmış, yarı uyuklar bir haldeyken hücrenin perdesi yeniden kaldırılıp sürgü yeniden açıldı.

"Benimle gelin."

Kadının peşi sıra koridorda ilerledi. Gardiyanların bulunduğu fanusun yanında Beaulieu onu bekliyordu. Emanet odasına doğru önden ilerleyerek, "Günaydın..." dedi. "Eşyalarınızı alın Matmazel Steinmeyer. Herhangi bir eksik olmadığını kontrol edin, sonra da buraya 'eksiksiz teslim aldım' yazın lütfen."

Üniformalı kadın Christine'in eşyalarının bulunduğu dolabı açtı, ahşap kutuyu çıkardı ve küçük masasın üzerinde, önüne bıraktı. Christine umudun göğsünün içinde bir balon gibi şiştiğini hissetti. Saatini bileğine taktı, kemerini beline geçirdi, titreyen ellerle, birer birer, kâğıtlarını ve diğer eşyalarını aldı. Kalemi kâğıdın üzerinde bir sismograf iğnesinin hareketiyle oynattıktan sonra, kendi el yazısını tanıyamadı.

"Benimle gelin," dedi Beaulieu.

Beaulieu önden ilerleyerek asansöre yöneldiğinde, Christine'i yeniden bir ümit kapladı. Oksijen tüpünün rezervi neredeyse tükenmişken, kendini dibe bağlayan halatları kesen ve bir topuk itişiyle suyun yüzeyine doğru çıkan bir dalgıç duyumsamasıyla yukarı katlara doğru çıktı. Sıradan bir asansörün, özgürlüğü bu denli temsil edebileceği aklının ucunda geçmezdi. Sonra onu sorguya çekip yeniden aşağı indirecekleri düşüncesiyle buz kesti... *Olamaz, ne olur merhamet...* O cehenneme dönmemek uğruna her türlü suçlamayı kabul etmeye hazır olduğunu fark etti. Ama cehennem şakaya gelmezdi; kabullenirse durumu daha berbat, çok daha berbat olacaktı.

Asansörden çıktılar. Beaulieu onu sorgu odasına değil, kendi odasına götürdü. Bir koltuğa oturmasını rica etti. Christine, lüks bir otelin konforlu koltuklarından birine otururken duyabileceği bir keyifle kendini koltuğa bıraktı. Beaulieu de kendi koltuğuna otururken, "Şansınız varmış Bayan Steinmeyer..." dedi.

Christine hiçbir şey söylemedi. Tüm duyuları tetikteydi.

"Çıkabileceksiniz. Gözaltınız sona erdi."

Christine ondan aynı cümleyi tekrar etmesini isteyecek oldu.

"Corinne Délia şikâyetini geri çekti."

Görünüşe bakılırsa bu gelişme Beaulieu'nün canını sıkmış gibiydi. Christine onun kendisiyle alay edip etmediğini düşündü. Esirlerin, öldürülecekleri hissini yaşamaları için, gözlerinin bağlanması gibi bir zihin işkencesi olabilirdi... Kulaklarına inanamıyordu. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Beaulieu ciddi bir şekilde devam etti. "Onu bu kararından caydırmaya çalıştım ancak dinlemek istemedi. Bu olayda kendinin de sorumluluğu olduğuna, yeterince ders aldığınıza inanıyor. Gerçekten şansınız varmış. Ama bundan böyle gözümüzün üzerinizde olduğunu unutmayın..."

Pörtlek gözlerinde yine sempatiden eser yoktu. Masasının üzerindeki kâğıdı alıp Christine'e uzattı. "Buyurun. Size yardımcı olabilecek psikiyatrların listesi. Artık müsaadenizle yapacak başka işlerim var."

Ayağa kalkarak Christine'i asansöre dek geçirdi, kartını tutarak asansörü çalıştırdı. Asansörün kapıları kapanırken, fısıltıyla konuşmak için, yeterince eğilerek, "Benden sana tavsiye..." dedi. "Gözüm üzerinde. Ayağıma çok dolaşma güzelim. Kendini unutturursan iyi edersin."

Senli benli hitap şekli ve ettiği tehdit Christine'in yüzüne bir tokat gibi patladı. Bacakları titreyerek kabinin içine sığındı. Aklında tek bir düşünce vardı; *oradan çıkmak*.

Toulouse kentinin yüzyıllardır tanık olmadığı, dondurucu bir aralık sabahında, Christine, utançla, korkuyla ve suçluluk hissiyle

dolu, bedbaht bir halde en yakın metro istasyonuna doğru yürüdü. Konforla, güzel yemeklerle, çocukların kucaklamaları ve şefkatiyle geçen yıllardan sonra, ev taşınması nedeniyle sahipleri tarafından terk edilen, bir barınağa kapatılan bir köpekten bile daha üzgün görünüyordu. Treni bekledi, bindiğinde hiç etrafına bakınmaksızın bir koltuğa oturdu. Sıradan bir pazar sabah sabahıydı; çok fazla insan yoktu. Gözlerini yüzünün camdaki yansımasına dikerek mutlu bir anısını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Direnebileceğini, mücadele edebileceğini sanmıştı, ancak kaçınılmaz olana teslim olmaktan başka çaresi yoktu. Kaybedeceği baştan belliydi... Umutsuzluk zihninin kontrolünü ele almak, bu amansız mücadelede üstün gelmek üzereydi. Bu mücadelede çıkış yolunun ölümcül olabileceğinin artık farkına varmıştı.

Sokağa çıktığında buzlu zemin üzerinde kayarak bileğini burktu ama lanet bile okumadı... Tükenmişliği tüm isyan etme isteğini yok etmişti. Koruyucu meleğinin kartonlarının içinde derin bir uykuda olduğunu görünce öfke duydu. *Ne bekçi ama!* Bu düşünceyle keyifsiz, delice bir gülme isteğine kapıldı. Sonra, *yirmi dört saat uyumadan bekleyecek değil herhalde*, diye düşündü. Karşı kaldırıma geçti ve Max'ı hafifçe omzundan dürttü. Başına gelenleri birine anlatmaya ihtiyacı vardı ve Max bu iş için biçilmiş kaftandı. Christine'i herkesten daha ilgili, daha açık görüşlü dinlemişti. Ama Max kıpırdamadı. Christine onu bu defa tüm gücüyle sarstı. Cevap olarak bir horlama sesi yükseldi. Sarı dişli ağzını açtığında, sanki bir şarap fıçısının ağzı açılmış gibi yükselen iğrenç bir alkollü ağız kokusu karşısında Christine geri çekildi. *Max içmişti... Kütük gibi sarhoştu!* Serseri herif, parasını alır almaz içki almaya koşmuş olmalıydı! Sözleşmedeki vazifesi umurunda bile değildi. Uğradığı ihanet karşısında Christine'in midesine kramplar girdi, sendeleyerek apartmanına doğru yöneldi.

Evine geldiğinde, sanki biri kaloriferin derecesini düşürmüş gibi, içerisinin buz gibi olduğunu fark etti. Cevabı bulmakta gecikmedi. Salondan müzik sesi geliyordu; sarmaşık gibi birbirine

dolanmış, dokunaklı iki kadın sesi... Boynunda plastik hunisi ile ortalıkta donanan, yine de onu kuyruğunu sallayarak karşılayan Iggy'yi itti. Çalan eseri tanıyordu; *Lakmé,* "çiçeklerin düeti".

Sehpanın üzerine bırakılmış CD'yi gördü. Yine bir opera eseri...

Yine evine girilmişti...

Müzik dairenin tüm köşelerini doldurmaya devam ederken, dehşetle sarsıldı, afallamış halde sendeleyerek geri adım attı.

Oysa içinde başka bir şey doğuyordu. Yıkıcı bir öfke... Sanki bir zincirleme reaksiyon gibi, sanki radyoaktif kalbi kritik bir kütleye erişmiş gibi... Gözleri bulanıklaştı, öfke bir çam ormanının zeminini kaplayan kurumuş iğne yaprakların üzerine düşen bir köz gibi aniden alevlenmişti. İlerledi, müzik çaları kavratıp hırsla kaldırdı, kablo prizden şiddetle çıkmış, iki kadının ağıdı kesilmişti. Christine dolu dizgin öfkesinin parlamasıyla gözleri kararmış vaziyette, cihazı karşı duvara fırlatarak paramparça hale getirdi. Bir yandan da olanca gücüyle bağırıyordu;

"BENDEN NE İSTİYORSUNUZ? SİKTİRİN GİDİN BAŞIMDAN! PİSLİKLER! SİKTİRİN GİDİN!"

Günlerden pazar olması Servaz'ın canını sıktı. Araması, ziyaret etmesi gereken kişiler vardı. Aslında görüşeceği çok fazla kimse yoktu... Olsun, pazar günlerinden daima nefret etmişti.

Gürgenlerin ve ulu meşelerin arasında uzanan yolda, karlarla kaplı koruda yürüyüşe çıkmıştı. Altın sarısı ve kızıl yapraklar karla yekvücut oluyordu. Çocukluğunda kış mevsiminde pazar günleri daha berbattı; babasının kesin kararı ile evlerinde televizyonları yoktu. O zamanlar evlerde henüz bilgisayar da yoktu. Oynamaya gelen bir arkadaşı yoksa, evin içerisi de dışarısı kadar kasvetli olur, odadan odaya dolaşıp dururdu. Edebiyat öğretmeni olan babası kitaplarına gömülürdü, annesi ise ilkokul dördüncü veya beşinci sınıf yazılılarını kontrol etmekle veya ertesi günkü dersin konusunu hazırlamakla meşgul olurdu. O kasvetli pazar

öğleden sonralarından ona bir yalnızlık ve iç sıkıntısı yadigâr kalmıştı. Yani insanın en büyük iki düşmanı...

Ormanda yürürken esrarengiz bir şekilde ona gönderilen iki ipucunun ne anlama gelebileceğini düşünüyordu. 117 numaralı oda ve uzay istasyonu... Célia Jablonka'nın söz konusu odada hayatına son vermeden önce uzay araştırmaları ve keşfi camiasıyla geçici bir süre için ilişkisi olmuştu. Tamam ama bu ikisi arasındaki bağlantı neydi? Görünüşe bakılırsa, anonim muhbiri birtakım bilgilere sahipti. Peki Servaz'a bu bilgileri neden doğrudan vermiyordu? Neden kendini tanıtmıyordu? Hayatından mı endişe ediyordu? Meslek sırrını ifşa etmemek için bu şekilde hareket ediyor olabilir miydi? Bu düşünce Servaz'ın zihnini kurcaladı.... İşin arkasında bir avukat, bir hekim veya bir polis olabilir miydi?

Hiçbir cevap bulamıyordu... Mesleki becerisini kaybetmiş olabilir miydi? Çıkarımlarda bulunmak, hipotezler, planlar üretmek, olguların dışından bir pencereden bakmak, temel işlemleri yürütmek ama hep biraz daha, birazcık daha ilerleme kaydetmek... Bu hikâyeye olan ilgisini kamçılayan şeyin hiçbir şey yapmadan oturmaktan duyduğu derin sıkıntı olduğunu biliyordu. Konuşan, araştırmak isteyen içindeki çocuktu. Vaktiyle arkadaşlarıyla mahallede yaşayanlar hakkında gizemler, sırlar, süslü hikâyeler uydurmaları, olmayan ipuçları bula bula uydurduklarına nihayetinde kendilerinin de inanmaları gibi... Yine öyle mi yapıyordu? Hikâyeler mi uyduruyordu?

Biraz daha ilerleme kaydetmek gerek...

Bir uzay istasyonu; uzay, yıldızlar, astronotlar (bu ülkede onlara *spasyonot* denmiyor muydu?). İntihara eğilimli, paranoyak olan veya olmayan bir sanatçı. *Birazcık daha ilerleme kaydetmek gerek...* Nereden ve nasıl başlayacağını biliyordu. Bir intiharı değil, bir cinayeti araştırır gibi... Bu şekilde yola çıkmak gerekliydi. İlk adım aile ile görüşmekti...

22

Lakmé

Christine Max'ı gözlerini açana dek dürttü. Max gözlerini dış dünyaya aniden kendini sakınarak açtı ve Christine'i tanıyınca gözlerini kırpıştırdı.

"Christine? Ne yapıyorsunuz burada? Saat kaç?"

Tıpkı bir bedevi gibi yüzünün yarısı battaniyesinin içindeydi, bedeninin kalan kısmı ise kartonların arasına gömülüydü. Christine kaldırıma baktı; *para bardağı sağdaydı*... Soğuktan ağzından buharlar çıkararak, "Biraz hareket etme zamanı," dedi. "Sizi evde bekliyorum. Beş dakika içinde. Sıcak bir fincan kahve de hazırlayacağım."

Max'ın gözlerindeki şaşkınlığı okumuştu. Arkasını dönüp dairesine çıktı. Üç dakika sonra zil çaldı. Christine kapıyı açtığında, Max ona, "Çok berbat görünüyorsunuz," dedi. "Ne soğuk ama! Bir sıcak çorbaya hayır demezdim."

Sanki eve girmeye alışıkmış gibi salona doğru yöneldi. Christine rahatsız oldu. Onun etekleri çamura ve kara bulanmış paltosuyla kanepesine oturuşunu izledi. Cebinin birinden muhtemelen mendil olarak kullandığı pis bir bez, diğerinden ise bir kitap sarkıyordu. Yazarın adını okuyabildi: Tolstoy.

"Uyuyakalmışsınız," dedi. "Ve evime birisi girmiş."

Max ona şaşırmış bir ifadeyle baktı, sanki böcek ısırmış gibi, ki belki de öyleydi, kırçıl sakallarını kaşıdı.

"Geceleri ben de herkes gibi uyuyorum," diye cevapladı. "Günün yirmi dört saati bekçilik istiyorsanız, bir güvenlik şirketine başvurmalısınız."

Christine bir an onu kapı dışarı etmek istedi ama bu arzusunu dizginledi.

"Para bardağınızı sağınıza koymuşsunuz. Sebep?"

Max kaşlarını çatarak başını salladı. Aniden kaygılı bir hal almıştı. Çatlak dudakları arasına bir kahve karıştırıcı kıstırmıştı ve çürük dişleriyle onu düşünceli bir şekilde kemiriyordu.

"Bir adam sokaktan birçok defa geçti. Uzun süre binayı gözledi... Sonra içeri girdi... Apartmanın kodunu bildiği çok belliydi."

"Binada oturan biri olabilir mi?"

"Hayır."

Max bu hayır cevabını başını şiddetle sallayarak vermişti.

"Ben bu sokakta oturan herkesi bilirim, tek tek, hepsini... Onlardan biri değildi. *Oydu. Sizin aradığınız adamdı...*"

Christine sapsarı kesildi.

"Böyle düşünmenize sebep olan nedir?"

Max, kahve karıştırma çubuğunu çiğnemeye devam ederken, Christine'e çok ciddi bir bakışla baktı.

"Haklısınız. Ciddi sorununuz var. O adam kim bilmem ama o adam... Onda bir şey var... Gerçekten acımasız biri... Cani biri."

"Nereden anladınız?"

"Çünkü para istemek için onu paçasından tuttum. Para vermesini beklediğimden değil, merhametli olanı bir görüşte tanırım. Yalnızca karşımızda nasıl biri var, ne tip bir adam anlamak istedim. İşte onu bu şekilde yakaladım, tam bu şekilde... Durdu ve bana baktı..."

Çubuğu ağzından çıkarıp, "O bakışı görmenizi isterdim..." dedi. "Eğildi ve beni yakamdan kavradı. Ve bana eğer ona bir daha dokunursam, herkes uykudayken ağzıma bir bant yapıştırıp tenha bir köşede on parmağımı birer birer keseceğini söyledi. Şunu da diyeyim... Blöf yapmıyordu. Tek bir an bile. Yüzü yüzüme birkaç

santimetre mesafedeydi, gözlerimin tam içine bakıyordu. Söylediğini gerçekten düşünüyordu... Kesinlikle düşünüyordu, hatta bunu zevkle yapardı. Saldırgan tipler bu sokakta eksik olmaz, çok gördüm. Ama bu gördüklerimin hepsinden daha cani, bana inanın... Ona ne yaptınız bilmiyorum, ama peşinize düştüyse polise başvursanız iyi edersiniz..."

Max bunu bilmiyordu ama polisin imdadına yetiştiği yoktu. Christine donuk bir sesle, "Peki polis dışında ne yapabilirim?" diye sordu.

Bu sorusu üzerine Max'ın açık mavi gözlerinde yeni bir şaşkınlık ışıltısı gördü.

"Polisi aramayı istememenizin sebebi nedir?"

"Bu benim davam."

Max ikna olmamış şekilde başını salladı.

"Pek fazla önerebileceğim bir şey yok... Bir süre ortadan kaybolun. Gittiğiniz yerde sizi bulmamasını sağlayın. Kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Nasıl biri?"

Max anlamamış göründü.

"Kim olduğunu bilmediğinizden emin misiniz? Otuz yaşlarında, kısa boylu, çok kısa hatta... Olsa olsa bir altmış sekiz... Bana sorarsanız, tam bir manyak bakışlı. Ha bir de boynunda tuhaf bir dövme var."

Christine sıçradı. *Bu ona tanıdık gelmişti...* Cordélia'nın uzun bedenini kaplayan dövmeleri düşündü. Ama o dövmeler değildi. *Kısa bir süre önce* başka bir yerde daha öyle dövmeler görmüştü. *Kısa, kısacık biri,* diye tekrarladı... Bir yandan da Max'ın dev gibi bir adam olduğunu, kendinden bir baş daha kısa birinden korkmasını düşündü.

"Dövme mi? Ne tip bir dövme?"

"Sıra dışı bir şey. Başının üzerinde nur tacı olan bir Meryem gibi. Andrei Roublev'i bilir misiniz?"

Christine hayır anlamına gelen bir işaret yaptı.

"En meşhur Rus ikon ressamıdır. İşte o herifin dövmesi, Andrei Roublev'in Meryem temsillerinden biri gibiydi..."

Christine o dövmeyi tanıyordu! *Bir yerde görmüştü!* Ama nerede? Nerede? Aniden hatırladı, Grand Hôtel Thomas Wilson... Léo'yla buluşmasından sonra asansörden çıkarken... Boynunda tuhaf Meryem dövmesi olan o küçük adama çarpmıştı. *Demek onu takip etmişti....* Peşindekini ektiğini sanmıştı ama ekememişti...

Bu düşünceyle karamsarlığa kapıldı. Acaba Léo'yu da listesine almış mıydı?

"Bu nedir?" diye sordu Max.

Christine onun CD'ye baktığını gördü.

"Bilir misiniz?"

"Evet. Yine bir opera eseri."

Christine onu dikkatlice süzdü.

"Yine intihardan bahsediyor, öyle değil mi?"

"Hıım... Lakmé genç bir Hintli kadındır, sevdiği adam olan Gerald'ın sevenlerinin yanına döneceği anladığında kendisini şeytan elması bitkisiyle zehirler..."

Christine ona bir kefen gibi soluk bir yüzle bakıyordu.

"Ne oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?"

"*Gérald* dediniz değil mi?"

"Evet, neden ki? Bu adda tanıdığınız biri mi var? Christine, iyi olduğunuzdan emin misiniz? Gerçekten çok solgun görünüyorsunuz..."

"Alın. İçin..." dedi Max. "Fenalaştınız. Doktor çağırmalıydık."

"Hayır, teşekkürler, daha iyiyim," dedi Christine Max'ın elindeki bardağı alarak.

"Gérald adında birini tanıyorsunuz, öyle mi?"

Christine başını "evet" anlamında salladı.

"Dövmeli adam mı?"

Christine bu kez başını "hayır" anlamında salladı.

"Ondan bahsetmek istemiyor musunuz?"

Christine tereddüt etti.

"Henüz değil... Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim Max. Ayrıca az önceki tepkim için de özür dilerim. Ama henüz anlatmaya hazır değilim."

Max ona endişeli bir şekilde baktı;

"Christine... Bu zamana dek anlattıklarınız hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Ama o adamı gördüm. Bakışını gördüm. Öyle tipleri bilirim. Sizi rahat bırakmayacaktır. Bir dahaki sefere ne yapacak, hiç düşündünüz mü? İşi nereye dek vardırabilir? Zira, er veya geç, yeniden saldıracaktır... Bu tür ruh hastalarında fikir tükenmez... Bana inanın Christine... Bence polisten yardım almalısınız. Yardıma ihtiyacınız var."

"Siz yardım ediyorsunuz...Biri daha var. Güçlü biri, en azından o adam kadar güçlü biri..."

Christine kendi söylediğine kendini ikna etmek ister gibi sesini yükseltmişti. Max'ın açık mavi gözlerinde bir an memnuniyetsizlik görür gibi oldu. Ama muhtemelen ona öyle gelmişti...

"Şimdi, eğer beni mazur görürseniz, yalnız kalmak istiyorum..." dedi.

Max dudakları sımsıkı kapalı başıyla onayladı. Yavaşça kalktı. Kapı eşiğine geldiğinde durdu ve arkasını dönüp, "Bana ihtiyacınız olursa, nerede bulacağınızı biliyorsunuz," dedi.

Max'ın ayrılmasından sonra Christine kanındaki adrenalin seviyesinin düşmesini uzun süre bekledi. Olan bitene anlam veremiyordu, hiçbir anlamı yoktu. Max söz konusu adamın profesyonel bir suç makinesi olduğunu düşünüyor gibiydi. Ne tip bir suç makinesiydi? Mafya mı? Soyguncu mu? Kiralık katil mi? Bu dövme hikâyesi ona televizyonda izlediği Rus veya Amerikan gangster hikâyelerini düşündürüyordu.

Sonra Gérald'ı düşündü ve midesinde bir yanma hissetti. O tip, nişanlısıyla olan ilişkisi hakkında neler biliyor olabilirdi? Denise ve Gérald'ın fotoğraflarını da o mu çekmişti? Opera parçasıyla Gérald'a göndermede bulunmasının amacı neydi? Bu bir rastlantı

olamazdı... *Gérald denklemin parçasıydı*... Paranoyanın yeniden onu etkisi altına aldığını hissetti, Denise'i düşündü. Onu korkutmak ve Gérald'dan vazgeçmesini sağlamak için parayla birini tutmuş olabilir miydi? Saçma. Komik... Bu tür şeyler ancak filmlerde olurdu. Sanığı getirin *türü televizyon programlarında demek istedin*... dedi içindeki ses sabırsızlıkla. *Yani yaşanmış öyküler tatlım*... Christine sesi susturmak istese de devam etti:

...kıskançlık, haset, intikam; – en sık rastlanan suç gerekçeleri... Programına davet ettiğin avukatları hatırlasana, neler anlatmışlardı... Bazı insanların kıskançlık veya öfkeyle yapabileceklerini bilseydin ağzın açık kalırdı kızım...

Hangi çıkış yolu, nasıl bir çaresi kalmıştı? Telefonunu çıkarıp rehberini inceledi. Léo... Onu arasa mıydı acaba? Bilgi edineceğini, tanıdıklarını seferber edeceğini söylemişti... Ne yapmıştı acaba? Şimdi ondan haber alsaydı ne iyi olurdu...

O boktan serserinin hayatını mahvetmesine izin vermeyeceksin.

Bu düşünce onu güçlendirdi. Harekete geçecekti. Ama kendisinden beklenen şekilde değil... O zamana dek hep bir veya iki hamle arkadan gelmişti. Ama şimdi Max sayesinde kıymetli bir bilgi edinmişti. Evet. Bu bilgiyi Léo'yla paylaşacaktı, zira tanıdığı bir özel dedektif olduğunu söylemişti. O bu bilgiyi nasıl kullanacağını bilirdi... İkinci olarak bu evden ayrılacaktı. Max haklıydı, artık orada kalamazdı. Duvarlara baktığında kendisini *Rosemary'nin Bebeği'ndeki* Mia Farrow gibi hissediyordu. Yokluğunda evine giren, paspasına işeyen, Iggy'yi ele geçirip ayağını kıran, kaloriferinin ısısını düşüren, müzik çalarına bir opera CD'si yerleştiren bir canavar vardı... Kapının önüne dayadığı mobilyaya ve kapı sürgüsüne rağmen onun içeri gece uyurken girdiğini düşünüyordu.

İyi de nereye gidecekti? İlk olarak aklına bavulunu toplayıp birkaç günlüğüne annesinin ve babasının evine sığınmak geldi. Heves kırmaya bayılan iç sesi hemen müdahale etti; *Haydi canım, şaka yapıyor olmalısın! Bunu yapman ne derece dibi boyladığı-*

nın resmidir. Annen ve baban mı? Sen ciddi misin? Onlara ne diyeceksin? Hava değişikliğine ihtiyacın olduğunu mu?

İçindeki ses haklıydı. *Ne oldu şimdi,* diye sorarlardı. Kızlarının günlük hayatlarına geri dönmesinin emeklilik hayatı planlarına dâhil olmadığını saklamaya da çalışmayacaklardı... Onlara olan biteni de anlatamazdı (bir evsizi evine davet ettiğini söylediğinde babasının yüzünün alacağı şekli tahmin edebiliyordu). Bir yalan uydursa? Bu defa da babası her zaman düşünmüş olduğu gibi kızının bu dünyayla gerçek anlamda başa çıkacak güce sahip olmadığına iyice kanaat getirecek, kalbinin derinliklerinden, *onun yerine yaşayan ablası olsaydı çok daha iyi olurdu,* diye düşünecekti (zira kimi tercih ettiğini kabullenecek kadar içtiğinde böyle düşünüyor olmalıydı). Annesine gelince... Kızına bakarak başarısız bir anne olduğunu, kızının başarısızlığının kendi başarısızlığı olduğunu düşünecekti.

Yok, yok... Her çözüm olabilirdi ama onlar asla...

Salona dönüp kendine büyük bir fincan kahve doldurdu. Aklına başka bir fikir gelmişti... Sesini duymak, herhangi bir şekilde ondan haber almak istememesi muhtemel birini arayacaktı. Başka seçeneği yoktu. Rehberinde Ilan'ın numarasını aradı. O saatte henüz radyoya gitmek için evden ayrılmış olamayacağını biliyordu. Zaten telefona cevap verdiğinde ardında çocuk bağrışmalarını duydu.

"Christine?"

Christine onun sesinin düşmanca veya tereddüt dolu olup olmadığını anlamaya çalıştı ama sesinde yalnızca şaşkınlık vardı.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Senden benim için bir şey yapmanı isteyecektim. Başını yeterince ağrıttığımı biliyorum, yardım etmeyi kabul etmezsen seni anlarım. Ancak senden başka güvenebileceğim biri yok Ilan."

Ilan'ın daha cevap vermesini beklemeden olan biteni anlattı. Sonra bekledi. Ilan uzun bir süre sessiz kaldı.

"Sana söz veremem. Ama elimden gelen bir şey olur mu diye düşüneceğim."

"Baba, kim arıyor?"

Telefonun yakınından bir kız çocuğunun sesi geldi. Aynı zamanda da Christine'in telefonunda ikinci bir arama sinyali çalıyordu...

"Kimse meleğim..."

Bu sözden sonra Ilan telefonu kapattı.

Christine ikinci aramayı kabul etti.

"Alo?"

"Christine? Ben Guillaumot."

Christine'in kalbi göğsünden çıkacak gibi oldu. Guillaumot'nun sesi Yukon kışı kadar insan sıcağından mahrumdu.

"Dün polis beni aradı. Senin hakkında sorular sordular. Ne yaptığını da söylediler. Ben de sonra Cordélia'yı aradım. Hafta sonu olanları anlattı. Önce hakkında şikâyetçi olmuş, sonrasında şikâyetinden vazgeçmiş," dedi Guillamot derin derin iç çekerek. "Böyle bir şeyi nasıl yaptın? Bu... bu... Burada herkes senin boktan bir karakterin olduğunu biliyordu ama bu... bu... hâlâ inanamıyorum." Christine adamın sanki aniden diş ağrısı tutmuş gibi bir diş gıcırdaması duydu. "Yarın radyoya gelmene gerek yok. Ondan sonraki gün de gelme. Sonraki gün de... Kusurlu davranış nedeniyle işten çıkarma prosedürü başlatacağız, sana dava açacağız."

Biraz bekledikten sonra, "O kız çocuğu senin dersini almış olduğunu düşünüyor olabilir ama bence yetmez! Davranışın radyonun itibarına büyük bir darbe. İyi bir avukat bulsan iyi olur... Ağzına sıçtığımın manyak karısı..." dedi.

23

Laytmotif*

Servaz hayatında karın bu kadar engin bir alanı kapladığını nadiren görmüştü. Radyoda biri bu kış yağışın olağanüstü olduğunu anlatıyordu. Her zaman olduğu gibi, herkes bunun küresel ısınmayla bir ilgisi olup olmadığını düşünüyordu. Soğuk, sıcak, seller, kuraklıklar... Gazeteciler küresel ısınma konusuna bayılıyordu... Ayrıca ekonomik krizlere, Arap devrimlerine, banka iflaslarına, mücevherci soygunlarına da bayılıyorlardı...

Lekesiz beyaz karın içinde, kışın çıplak bıraktığı sıra sıra ağaçlar boyunca aracını sürüyordu. Tek yol arkadaşı eski dostu Gustav'dı. Gri gökyüzü, buluttan tepeleriyle ikinci bir ova gibi üzerinde uzanıyordu. Bölgenin bu orta kısmı, Pireneler'in doğal bir Çin Seddi gibi uzandığı güneyi kadar şiirsel değildi. Ne de Albigeois gibi ağaçlarla, vadilerle doluydu... Toulouse topraklarının doğu tarafı gibi Akdeniz'in misafirperver kıyılarına doğru inmeden önce vahşi doğalı vadilerin içinde kıvrılan yolları da yoktu. Bu kısım sadece... monotondu. Uzayıp giden bir şeridin ortasında, devlet yolundan çıkıp daha bakımsız, daha dar bir

---

* Müzik bestelerinde, tiyatro kurgularında, roman gibi edebî eserlerde ana duyguyu göstermek, özel bir etki oluşturmak, kişileri ve nesneleri karakterize etmek amacıyla yapıt boyunca yinelenen duygu, durum, düşünce ya da bir kişiyi ayırt etmeye yarayan motif, görüntü veya tema. (ç. n.)

yola saptı. Üç kilometre sonra sağ tarafında çiftliği gördü. Servaz karlı yolda dikkatle ilerledi; kara saplanması durumunda uzakta gözüne kestirdiği traktörün aracını kaldığı yerden çıkarabileceğini düşünüyordu.

Gri çimentosu tek bir kat dahi boya yüzü görmemiş uzun binanın önüne aracını park edip indi. Rutubetten ve soğuktan korunmak için yakasını kaldırdı.

Daha içeri girmeden, Célia Jablonka'nın, bir genç kızın günlerini renklendirecek her türlü eğlenceden uzak bu yerdeki çocukluğu ve gençliği gözlerinin önünde canlandı. Bir an, onun başarma ve yaşama hırsının nereden kaynaklandığını anlamıştı. Minicik bir çerçeve için aşırı büyük hayal dünyasına sahip bir çocuğun düşleri...

Boyalı saçlı sarışın bir kadın eşikte dikiliyordu. Servaz'ın yaklaşmasını gözlerini kısarak kuşkuyla izledi. Bakışları, zincirlerini çekerek gümbürtü koparan köpeğin boğuk havlamaları kadar misafirperverdi.

"Merhaba. Ben Toulouse emniyetinden Komiser Servaz. Bay Jablonka'yla randevum vardı."

Kadın kenetlediği dişlerini gevşetmeksizin, kısa bir çene hareketiyle otuz metre kadar ilerideki büyük bir ağılı işaret etti. Servaz traktörlerin karların ve çamurun içinde açtığı derin dişli tekerlek izleri, üzerleri karla kaplı örtülerle korumaya alınmış tahıl yığınları, yan yana dizilmiş silolar ve tarım makineleri arasından yürümeye başladı. Ağılın açık duran iki metal kapısından geçtiğinde, üzerinden buharlar tüten, kahverengimsi bir sıvının süzüldüğü oluklardan yükselen iğrenç bir koku yüzüne çarptı.

Bir ses, "Bu tarafa gelin," diye seslendi.

Servaz başını sola çevirdiğinde, küçük bir ofisin içinde, bir bilgisayar ekranının karşısında oturmuş, beyaz saçlı bir adam gördü. Önünde bir yığın kâğıt ve not vardı. Bilgisayarın faresini tutan eline mavi bir eldiven takmıştı, bu haliyle bir cerrahı veya bir olay yeri inceleme teknisyenini andırıyordu. Servaz küçük odaya

girdi. Ekranda rakamlarla dolu sütunlar vardı. Duvarda, üzerine markörle birtakım notların alındığı beyaz bir yazı tahtası vardı. İnsan kendini orada bir adli polisin ofisinde sanıyordu.

"Biraz izninizi rica ediyorum," dedi adam. "Robotu idare etmem gerek. Gece herhangi bir sorun çıkmadığını kontrol etmeliyim..."

"Robot mu?"

"Sağma robotu." Adam ilk defa arkasına dönerek, Servaz'a keskin bir bakış attı. Bakışları karısınınkiler kadar kuşku doluydu. "Şehir polisi olduğunuz belli oluyor... Kimliğiniz var mı?"

Servaz böyle bir soruya hazırlıklıydı. Elini ceketinin cebine attı. Seksen yaşlarındaki adam, kaşlarını çatmış bir şekilde, eldivenli eliyle tuttuğu kart üzerindeki fotoğrafla gelen ziyaretçinin karşılaştırmasını yaptı. Sonra yeniden ekranına döndü.

"Kusura bakmayın, bu gece her şeyin yolunda gitmiş olduğunu kontrol etmem ve robota göre geciken ineklerle ilgilenmem gerek."

Servaz başını salladı.

"Siz işinizi halledin, zamanım var."

"Çok iyi o halde."

"Robot dediğiniz şey mi inekleri sağıyor?" diye sordu Servaz.

Adam ayağa kalktı ve "Gelin," dedi.

Küçük odadan çıkıp ağıl içindeki ana geçiş yoluna çıktılar. Servaz metal bariyerlerin arasından birbirlerine sokulmuş on kadar inek gördü. Burunları samana gömülmüştü, soluklarının buharıyla kaplanmışlardı. Célia'nın babası, Servaz'a bir yıkama istasyonunun girişindeki otomobiller gibi büyük bir makinenin önünde sıra bekleyen inekleri gösterdi. İçlerinden biri makinenin içine kendiliğinden yerleşmiş, başını yemliğin içine daldırmıştı. Servaz eklemli koca bir kolun onun süt yüklü memelerinin altına doğru kaydığını gördü. Önce silindir fırçalar ineğin memesini temizledi, sonra meme uçları üzerinde küçük bir kırmızı ışık yanıp söndü, ardından her meme ucunun etrafına plastik manşonlar yerleşti. Hayvan ürkmedi, bu işleme tamamen alışkın görünüyordu.

Célia'nın babası, "Lazer meme uçlarının yerlerini tespit ediyor, sağma işlemi için robotun yerleşmesini sağlıyor," diye açıkladı.

"Kaç hayvanınız var?"

"Yüz on iki."

"Böyle bir tesisin maliyeti nedir?"

"Tesisine göre değişir. Yüz yirmi bin ile sekiz yüz bin avro arası..."

Servaz boğazına dek borca battığı için intihar eden çiftçi haberlerini düşündü.

"Buradan ne zaman çıkıyorlar?" diye sordu.

Cevap anında geldi. "Hiçbir zaman."

Servaz hayatları boyunca gün ışığı görmeyen ineklerin ve danaların akıl sağlığının nasıl olabileceğini düşündü. Her yaz çayırlarda yayılan, eti için yetiştirilen Limousine ırkı sarı Aquitaine inekleri görürdü. Demek inekler de eşit şansla doğmuyorlardı... Bilişime hâkim, robotları çalıştıran, stokları idare eden ve muhtemelen daha birçok alanda mesleki beceri sahibi olan, bilgisayarlar, dokunmatik ekranlar, lazerler, kameralar kullanan çiftçiler, köy klişesinden hayli uzaktı...

"Buraya inekler hakkında konuşmaya gelmediniz..."

Servaz ona baktı. Mavi gözleri, güneşte yanmış cildi, çukurlaşmış hatlarına rağmen dinç görünümlü bir yüzü vardı.

"Dosyayı yeniden mi açıyorsunuz? Sebep?"

"Hayır Bay Jablonka, dosya yeniden açılmadı. Benim işim yalnızca kapanan dosyalardaki bazı ayrıntıları incelemek."

"Sebep?"

"Öyle işte. İdari prosedür..."

"İdari prosedürün sebebi?"

Servaz cevaplamadı.

"Burada büyüdü öyle değil mi?"

Yaşlı adamın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum," dedi.

"Öyle mi?"

"Polis bey... Biz burada hayatın gerçekleriyle uğraşıyoruz. Olmayan paraya bel bağlamıyoruz. İnsanlara ihtiyaç duyduklarını sandıkları ancak ihtiyaçları olmayan gereksiz ürünler satmıyoruz. Gece gündüz çalışıyoruz. Belki de dünyanın gerçeklerinin neler olduğunu bilen son insanlar olabiliriz... İşte bu nedenle çiftçinin ortadan kalktığını görmek istiyorlar. Célia'ya gelince... O, kitaplar arasında büyüdü. Şurada gördüğünüz ev var ya, sizi o eve davet etseydim, ki böyle bir niyetim yok, her yerde kitaplar olduğunu görürdünüz. Üzerlerine notlar alınmış, yıpranmış, okunmuş kitaplar... Célia kitaplara bayılırdı. Biz onu hep okumaya teşvik ettik... Buradan kaçma, hayatta bizden daha başarılı olma hırsıyla okumazdı, aksine onunla iftihar edelim diye okurdu. Biraz dinlenmek, nefes almak istediğinde hep buraya gelirdi. Bu köyü baharda görmelisiniz... Burası onun dünyadaki en sevdiği yerdi..."

Servaz makinenin önünde bir öncekinin yerini alan ineğe baktı. Makine plastik manşonları meme uçlarına yerleştirmeyi denediğinde, inek ileri geri hafifçe hareket ediyor, manşonlar kuru bir sesle kapanıyor, lazer yer tespit işlemine yeniden başlıyordu. Makinenin zamanı boldu, son sözü hayvana bırakmayacaktı. Servaz, "Bu ağıla sık sık gelir miydi? Yoksa uzak kalmayı mı tercih ediyordu?" diye sordu.

Célia'nın babası sert bir bakış attı. Arkadan gelen bir kadın sesi, "Célia bu makinenin kurulmasına karşı çıkmıştı," dedi. "İneklerin sürekli olarak kapalı tutulmasının insanlığa aykırı olduğunu söylüyordu. Haklı da olabilir..." dedi kocasına pek sevecen olmayan bir bakış atarak. "Célia çok zeki bir genç kadındı. Ve aklı başında. Yani en azından o adamla tanışana dek..."

Servaz kadına doğru döndü. Sarışın kadın gözlerini ona dikmiş duruyordu.

"Hangi adam?"

"Bilmiyorum. Biz hiç görmedik. Evliydi galiba. Ve tanınmış biriydi... Bu nedenle Célia ondan bahsetmek istemezdi. Yalnızca biriyle tanıştığını, olağanüstü bir adam olduğunu söylüyordu. Onun

olağanüstü olduğuna inanmıştı, yani en azından ilişkilerinin başında... Tavırları değişmeye başlamadan önce..."

Servaz şu öz yönetimli sosyal merkezin müdürünün sözlerini hatırladı.

"Célia ergenlik döneminde çocukların yaptıkları saçmalıkların hiçbirini yapmadı," dedi baba. "Çalışkan ve utangaç bir kızdı. Ergenlikte yapmadığı saçmalıkları yetişkin yaşta yapmaya, ipe sapa gelmez insanları hayatına sokmaya başladı... Bizi bir ikisiyle tanıştırmıştı; hep aynı tipte adamlar... Korkusuz ve sert adam havaları takınan zavallı tipler..."

Yaşlı adamın gözlerinden ateşler çıkmıştı. Servaz öfkenin onu bir kanser gibi kemirdiğini anladı. Belki daha önceleri de kişiliğinde var olan, ancak kızının ölümünden bu yana kanını arsenikten daha etkin bir şekilde zehirleyen bastırılmış bir öfke...

"Sonra değişti... Mutlu, hayattan keyif alan bir kadın oldu; yani bildiğim kadarıyla... Sanatçı olarak başarı elde etmeye başladı, onu mutlu edenin bu olduğunu düşünmüştüm. Biz iyi geçinirdik. Benim bir... bir tek kızım vardı. Célia'yı hep el üstünde tuttum."

Servaz onun üzerinde kalın damarlarının kabarıklığı görünen, güneşte yanmış, güçlü ellerine baktı.

Kadın, "Hayatına giren adamlardan bize bahsetmezdi. Biz de soru sormazdık. Sonra bir gün ağzındaki baklayı çıkardı. Biriyle tanışmış. İyi biriymiş. Bizim hoşumuza gidecek gibi biri... Ama bizimle tanıştırması için henüz erken olduğunu, bazı engellerin olduğunu söylemişti. Aynen böyle demişti. Biz de adamın evli olduğunu hemen anladık. Küçük kızımızın büyüdüğünü ama değişmeyeceğini, daima başkaları tarafından kandırılacağını düşündük..." diye söze girdi.

Baba onun sözünü keserek devam etti. "Galiba son zamanlara doğru depresyondaydı. Ama konuşmayı reddediyordu. Son zamanlarda her şeyden korkar olmuştu. Bir şeylerden dolayı dehşete kapılmış gibiydi. Bir şey veya biri... Ama hiç aklımdan geçmemişti, ben asla... onun kendini..."

Servaz'a zaman yavaşlamış, robotun iştahlı boruları içine sütün süzülüşünden çok daha yavaş akıyormuş gibi geliyordu.

"O adamdan size hiç bahsetmediğinden emin misiniz?"

"Bir defasında tuhaf bir şey demişti. Tek bir defa... Onun gerçek bir kovboy, bir uzay kovboyu olduğunu söylemişti. Veya buna benzer bir şey... Ne demek istediğini anlamamıştım ama Célia çoğu zaman bulmaca gibi konuşurdu."

Servaz, Célia'nın babasına bakarken, kutudan çıkan uzay istasyonu fotoğrafını düşünerek ürperdi. Baba konuşurken yere bakıyordu, bakışlarını kaldırdığında Servaz onun gözlerindeki ateşin şiddetinden etkilendi.

"Gerçekten intihar ettiyse, bir yıl sonra burada işiniz ne?"

"Söylediğim gibi, rutin kontroller..."

"Benimle dalga geçmeyin. Tüm bu sorular ne anlama geliyor? Soruşturmayı yeniden açtınız mı açmadınız mı?"

"Hayır beyefendi, dosya kapandı."

"Kapandı mı?"

"Evet."

"Pekâlâ o zaman, şimdi çıkın gidin buradan, müfettiş, dedektif, komiser artık ne boksa unvanınız... Buradan derhal gidin."

Servaz Uzay Merkezi'nin, otoyol gişelerini andıran, üzerinde kocaman bir gezegen ve bir roket fırlatıcı sembolü bulunan girişinin önünde yavaşladı. Uzay Merkezi, şehrin güneyinde, Paul-Sabatier Üniversitesi'nin doğusunda, laboratuvarlardan, mühendislik okullarından ve uzay sektörü şirketlerinden oluşan devasa bir bilimsel ve akademik kompleksin ortasında bulunuyordu. Servaz'ın kafasındaki Amerikan üniversitesi gibi bir yerdi; bisikletler üzerinde öğrenci, mühendis veya bilişimci genç insanlar, iki tarafı ağaçlı geniş bulvarlar, yüksek antenler, birinden diğerine geçilebilen fonksiyonel binalar... Süsleme amacıyla çimenler üzerine yerleştirilmiş iki de uçak görmüştü. Girişteki mavi üniformalı iki bekçi birbirlerine fıkralar anlatmakla meşguldü. Bir reality

show figüranı kadar işe yarar görünümleri vardı. Servaz camını indirip müdürle randevusu olduğunu söyledi. Bekçi kimlik kartını alarak karşılığında bir ziyaretçi kartı teslim etti. Kartın üzerinde görüşeceğini söylediği kişinin adı yazıyordu (olur da içeride oyalanırsa diye...). Ayrıca girişten hemen sonra solda bulunan park alanına aracını bırakması istendi.

Servaz söyleneni yapıp motoru durdurdu, aracından indi ve etrafına bakındı. Soğuk havada birkaç kar tanesi uçuşuyordu. Ulu çam ağaçları, üzerlerinde projektörler bulunan yüksek direkler, bir roket ve binalardan birinin önünde karların üzerinde duran devasa bir parabol... Tüm binaların cepheleri, dar boşluklarla birbirlerinden ayrılan, yüksek dikey beton kesitlerden oluşuyordu.

Kampüste özel bir güvenlik tedbiri alınmadığını gördü; oysa alınması gerekirdi... "İdare binası" olduğunu söyledikleri yere doğru yöneldi. Karşıda, Ariane tarafından fırlatılan uyduların kontrol salonlarının bulunduğu Fermat binası vardı. Hemen yanında ise mikro yer çekimi uygulamalarının ve uzay operasyonlarının geliştirildiği merkez olan CADMOS bulunuyordu. Servaz randevu almak üzere aradığında kendini adli polis olarak tanıtmış ve merkezin müdürüyle görüşmek istediğini söylemişti. İçinden müdürün teyit amacıyla adli kolluk güçlerini aramamış olması için dua ediyordu. Sergilerinden birinin teması uzay araştırmaları olan Célia Jablonka adlı sanatçının ölümünü soruşturduğunu söylemişti. Telefonda, müdür Célia Jablonka'nın kampüsü ziyaret etmiş olduğunu teyit etmişti. Verebileceği bilgilerin soruşturma için pek bir faydası olacağını düşünmüyordu (böyle demişti) ama yine de çok yoğun olmasına rağmen (bunu bilhassa vurgulamıştı) Servaz'a kısa bir süre ayırmakta sakınca görmüyordu. Hayır, o zamana dek polis tarafından hiç aranmamıştı. Hem neden aransındı ki? Célia Jablonka intihar etmemiş miydi? Üç dakikadan kısa süren telefon görüşmesi boyunca, Servaz karşısında pek alçakgönüllü biri olmadığı izlenimine kapılmıştı. Özgeçmişine şöyle bir göz atınca, 1977 yılında teknik üniversiteden mezun olduğunu,

Stanford Üniversitesi'nden master of sciences derecesine ve felsefe doktorasına sahip olduğunu öğrenmişti.

Beş dakika içinde kendini odasında ağırlayan şişko adamın neşeyle pırıldayan küçük gözleri, avuç içleri nemli olsa da dostane bir tokalaşması vardı.

"Oturun rica ederim!"

O da bir Mac bilgisayar, bir mimar lambası ve bir roket fırlatıcı maketi dışında boş olan masasının arkasındaki yerini aldı. Puantiyeli iri papyonunu düzeltti. Servaz'a kibar bir bakış attıktan sonra, ellerini iki yana açtı.

"Benden tam olarak beklediğiniz nedir bilmiyorum komiser," diye söze başladı. "Siz soru sorun, ben de cevaplamaya çalışayım."

Servaz konuya dolambaçlı bir giriş yapmaya karar verdi.

"Başlangıç olarak bana biraz bu merkezin faaliyetinden bahsetmenizi rica ediyorum."

Müdürün gülümsemesi daha da belirginleşti.

"CST, Ulusal Uzay Araştırmaları Merkezi'nin operasyon koludur. CNES'nin sorumlu olduğu uzay sistemleri ve araçları burada tasarlanıyor, geliştiriliyor, yörüngeye konuyor, kontrol ediliyor ve işletiliyor. Ariane, Spot, Helios programlarını illaki duymuşsunuzdur... bilhassa da Amerikalılar tarafından Mars'a gönderilen Curiosity robotunu, öyle değil mi?"

Servaz kendisinden beklenen şekilde hareket edip başıyla onayladı.

"İşte ChemCam, yani robotun direğinin tepesinde bulunan ve analiz amacıyla halihazırda seksen bin lazer atışı gerçekleştirmiş olan lazer kamera buradan idare ediliyor, CNES VE IRAP, yani Astrofizik ve Planetoloji Araştırma Enstitüsü tarafından burada inşa edildi."

Toulouse ve uzay, Toulouse ve havacılık... Geçen yüzyılın başlarına, Latécoère uçaklarına, efsanevi Aéropostale pilotlarına, Mermoza'ya, Saint-Exupéry'ye dek uzanan eski bir hikâye... İnsanların Dünyası, Güney Postası, Sahra Tepeleri, Casa, Dakar,

Saint-Louis-Sénégal Işıkları, ergenlik döneminde odasında hayallere dalmasını sağlayan "Patagonya", "radyo dalgaları takip sistemleri", "Güney Yıldızı" gibi sözcüklerle dolu yazılar...

"Tabii siz buraya robotlardan ve araştırmalardan konuşmak için gelmediniz, yanılıyor muyum?"

"Bayan Jablonka'nın bilhassa ilgi duyduğu bir şey hatırlıyor musunuz?"

Müdür parmaklarını çenesinin altında birleştirdi.

"Her şeye ilgi duyuyordu. Meraklı ve zeki bir kadındı," dedi. Bir süre bekledikten sonra, "Ve çok güzeldi... Her şeyi bilmek, görmek, her şeyin fotoğrafını çekmek istiyordu. Tabii her şeyin fotoğrafını çekmesine izin veremedik," diye ekledi.

"Depresyona eğilimli biri miydi sizce?"

"Psikiyatr değilim..." dedi müdür. "Ayrıca onu yalnızca iki defa gördüm. Neden sordunuz?"

Servaz bir şey düşünmüştü. Müdürün sorusunu dikkate almadan, "Biriyle tanışmış. Babasına ondan 'uzay kovboyu' diye bahsetmiş," dedi.

Müdür kaşlarını çatıp, "Astronotlar ile ilgileniyorsanız, yanlış yoldasınız..." dedi. "Burada onlardan bulamazsınız. Avrupalı astronotların eğitim merkezi Köln'de, Ulusal Uzay Araştırmaları Merkezi'nin ve Avrupa Uzay Ajansı'nın yönetim merkezleri de Paris'te bulunuyor... Ama benim vesile olduklarım dışında insanlarla iletişime geçmiş olabilir. Onlarla ilgilenmenizin nedeni nedir?"

"Üzgünüm ama bunu size söyleme yetkim yok." Servaz müdürün gözlerindeki keyifsizlik ifadesini yakalamıştı.

"Bakın aradığınızın ne olduğunu veya ne kurguladığınızı bilemem, ancak onlar hem fiziksel hem de zihinsel açıdan son derece antrenmanlı, hazırlıklı tiplerdir... Aklınızın hayalinizin alamayacağı antrenmanları var. Santrifüj, döner koltuk, eğik masa... Adları kulağa işkence aletleri gibi geliyor ve gerçekten de öyleler. O adamlar her şeye dayanırlar. Hem de gülümseye-

rek... İnanılmazdırlar... Ayrıca psikolojik testler dâhil bir dolu testten geçerler..."

Servaz söyleneni dikkate almaksızın, "Burada o ya da bu şekilde onlardan biriyle karşılaşmış olamaz mı?" diye ısrar etti.

"Az önce söyledim ya..."

Müdürün ses tonundan giderek canının sıkıldığı hissediliyordu. Yine de bir süre durakladıktan sonra, "Madem sordunuz... CNES'in Capitole'de düzenlediği bir gala akşamına davet edilmişti. Fransız uzay faaliyetleri alanındaki tüm seçkin kişiler oradaydı. Ona bana eşlik etmesini teklif etmiştim. Smokin giymiş baskın erkekleri görünce, kim olduğumu tamamen unutmuştu," diye anlatmaya devam etti.

"Yani..."

"Yani tüm Fransız astronotlar oradaydı. Dediğiniz gibi, uzay kovboyları..."

Servaz gözlerini dikmiş ona bakıyordu. O küstah kız, onun parlak zekâsını smokinli beylerin pırıldayan gülümsemeleri ve kasları için bir yana bıraktığında, tombul adamın hissettiği utancı düşündü. Yeni bir bilgi edinmenin heyecanıyla nabzı daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Şu galanın tarihini biliyor musunuz?"

Müdür telefonunu eline alıp sekreteriyle birkaç kelimelik bir konuşmadan sonra cevabı bekledi. Telefonu kapatırken, "28 Aralık 2010," dedi. "Astronot arıyorsanız, alayını bulursunuz... Zira o akşam hepsi oradaydı. Seçin beğenin..."

Daha öğleden sonra saatleriydi ama Toulouse'a akşam çöküyordu. 31 Aralık... Şehir Noel ağacı gibi ışıklandırılmıştı. Güneş, buluttan kubbesi altında, yaralı bir kalp gibi batıda kanıyordu, Polonya bozkırlarından dondurucu bir rüzgâr üzerine doğru esmeye başlamıştı.

Hayatıma neden geri döndün, diye düşündü. Unutmuştum seni...

Sen beni unutmamıştın.

Ama öldün.

Evet.

Yüzün, hafızamdan silinmeye başladı bile.

Senin geriye kalan her şeyi unutacağın gibi.

Bu muydu yani? Söylenen onca sözcük... Verilen onca söz... Tüm o öpüşler, paylaşılan anlar, tüm o dokunuşlar, beklemeler, o aşk... Onlardan geriye hiçbir şey kalmayacak mı?

Hiçbir şey...

O halde yaşamak neye yarar?

Ölmek neye yarar?

Sorsana bana... Sorar mısın?

Hayır.

Kaldırımda koşuşturan yorgun insanlara, ışık kordonlarına, Noel süslemelerine, mantolarına sarınmış, teraslarda gülüşen, güzel genç kızlara baktı. Gülüşmeler susacak, ışıklar sönecek, güzel kızlar yaşlanacak, yüzleri kırışacak ve öleceklerdi... Telefonunu çıkarıp belediyeyi aradı.

"Alo?"

Bir kadın sesi cevap verdi. Servaz kendini tanıttı. Kim olduğunu açıkladı, 28 Aralık 2010 tarihli galadan bahsetti. Kadın pek bürokratik olmayan bir şekilde, "Yani?" diye sordu.

"Yani, davetliler listesinin bir suretini saklamış olabilir misiniz?"

"Dalga mı geçiyorsunuz?"

Servaz onun ağzının payını verme arzusunu dizginledi.

"Öyle gibi miyim?"

"Üzgünüm ama bu benim sorumluluğumda değil. Sizi belki yardımcı olabilecek birine aktarıyorum..."

Servaz "belki" sözcüğünü de dikkate alarak teşekkür etti. Mozart müziği eşliğinde beklemeye alındı. Telefona çıkan ikinci ses, sanki bir işleyiş sorunundan sorumlu tutuluyormuşçasına, doğrudan saldırıya geçti.

"Kim gönderdi sizi?"

"Çalışma arkadaşınız... Bana belki sizin bana..."

"Yeminle diyorum, işim başımdan aşkın benim... insanlar anlamıyorlar..."

Servaz, benim işim yok, diye düşündü. Tek işim bu... Ama hiçbir şey söylemedi. Verilecek bilgiye ihtiyacı vardı.

"Bakın, sizi birine aktaracağım. Ama masasında mı bilemem. 31 Aralık bugün, hatırlatırım... Öyle değil mi?"

"Süper. Teşekkürler. İyi yıllar..."

Yeni bir müzik, yine bekleme.

"Efendim?" dedi üçüncü ses.

Servaz çok fazla umuda kapılmaksızın aramasının nedenini açıkladı.

"Ayrılmayın lütfen. Bulayım..."

Servaz yerinde doğruldu. Ses kesin ve kararlıydı. Kadının hareket ettiğini, otoriter bir sesle birini çağırdığını duydu. İçi yeniden umutla dolmuştu. Zaten polisler arasında da işler böyle yürüyordu; konusunda yetkin, canla başla çalışan memurlar yok değildi. Birkaç dakika sonra yeniden telefona yaklaşan adım seslerini duydu.

"Üzgünüm, ama burada yok. Sizi birine aktaracağım."

Servaz vazgeçecek, telefonu kapatacak oldu. Tam o sırada cılız bir ses cevapladı.

"Efendim? Alo? Alo?"

Servaz tereddüt etti. Açıklasa ne olacaktı? Ses ısrar etti.

"Alo?"

Servaz bıkkın bir ses tonuyla derdini ona da anlattı. Ses kendinden pek emin olmayan bir şekilde, "Hıım... 28 Aralık 2010 davetlilerinin listesi mi dediniz?" diye tekrar etti.

"Evet. Hangi akşamdan bahsettiğimi anladınız değil mi?"

"Anladım tabii. Ben de oradaydım. Astronotların olduğu gece..."

Ufak bir umut doğmuştu.

"Evet, aynen öyle."

"Bulabilecek miyim bir bakayım. Hatta mı kalmak istersiniz, yoksa daha sonra mı ararsınız?"

Servaz ona ulaşana dek çektiği zorluğu, telefon kapanırsa bir daha arama gücünü kendinde bulamayacağını düşündü.

"Hatta beklerim..."

"Nasıl arzu ederseniz..."

Aradan on dakika geçtiğinde, Servaz kadının onu unuttuğunu, telefonu masasın üzerinde açık bırakarak yeni yıl kutlamasına gittiğini düşünmeye başlamıştı ki telefondaki ses, "Buldum!" diye zafer nidası attı.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Her şeyi arşivlemişiz. Fotoğrafları bile."

"Fotoğraflar mı? Ne fotoğrafları?" Hızla düşündü. "Durun... Hemen geliyorum..."

"Ne? Şimdi mi? Ama... Yarım saate çıkıyorum ve bu akşam... yeni yıl gecesi..."

"Size yüz metre kadar uzağım. Kısa sürede orada olurum. Bu çok önemli."

Ses daha da kısılarak, "Peki madem..." dedi.

24

Ses

31 Aralık günü, saat 19.46. Dışarıda hava eksi iki dereceydi ama Christine otel odasının balkon kapısını açmıştı. Meydandan akşam gürültüleri yükseliyordu. Yatağından tırabzanların ötesindeki, otele paralel duran belediye binasının cephesindeki süsleme ışıklarını seyredebiliyordu. Capitole Meydanı 1 numaradaki adresindeki elli odası, iki restoranı, bir saunalı spası, bir hamamı, bir masaj salonu bulunan, şehrin göbeğindeki Grand Hôtel de l'Opéra'ya gelmişti. Odası kırmızıydı; duvarları, koltuğu, zemini kırmızıydı. Yalnızca tavan, yatak ve duvarlar beyazdı.

Iggy boyunluğuna hâlâ alışamadığından kapılara çarpa çarpa, odayı, girişine, banyosuna dek köşe bucak koklamış, sıkılınca da yatağın üzerine kıvrılıp uyumuştu.

Christine de iki bavulunu da boşalttıktan sonra, kendini güvende hissettiğinde ve son saatlerde yaşadıklarının gerilimi azaldığında gevşemişti. Burayı ona annesi bulmuştu; "Grand Hôtel de l'Opéra otelinde bir odaya yerleş, müdürü arkadaşımdır." Babasına hiçbir şey söylememesi için söz almıştı. Ancak annesi bahaneleri yutacak türden bir kadın olmadığından inandırıcı bir açıklama yapması gerekmişti. Açıklaması şöyleydi; evde uyurken evine hırsız girmişti, bu nedenle de artık kendini evinde güvende hissetmiyordu. "Polise haber vermişsindir herhalde, öyle değil mi?" Bu soruya yalanla karşılık vermiş, kapısının kilidi değişene dek yalnızca

birkaç günlüğüne otelde kalacağını söylemişti. Evine taşındığından beri topu topu iki defa ziyaretine gelmişlerdi. Annesinin onun evde olup olmadığını kontrole gelmesi çok düşük ihtimaldi.

Saint-Sernin'in ve diğer kiliselerin bronz çanları çınladı. Pencerelerinin altında trafiğin, gülüş ve bağırış sololarının ve arada zaman zaman sabırsızca çalınan bir korna sesinin bozuk notasının eşlik ettiği monoton konseri yükseliyordu. Christine gözlerini tavandaki vantilatöre dikmişti. Çanlar hararetli bir şekilde çalıyor, titreşimleri havaya yayılıyordu. Akşamın gürültüleri arasında neşe parçacıkları gibi yüzen, daha hayat dolu melodi tınıları da duyuyordu. Şehrin atan kalbini dinledi. Dışarıda akan tüm o hayat, o coşku onun için artık ulaşılmazdı.

Léo neden aramıyordu?

Daha fazla dayanamayarak cep telefonunu çıkarıp rehberden numarasını aradı. Telesekreteri devreye girmeden önce dört defa çaldırdı. Kahretsin! Öfkelendi, aramayı sonlandırdı, sonra bir daha aradı. Bu defa ikinci çalışta cevap verildi.

"Christine..."

"Evet. Benim. Rahatsız ettiğim için kusura bakma, muhtemelen evindesindir. Bana ulaşmaya çalıştın mı hiç diye merak ettim, telefonumun şarjı bitmişti de..." diye yalan söyledi.

"Hayır, çalışmadım."

Christine midesine kramplar girdiğini hissetti. Léo'nun sesi mesafeli, soğuk ve umursamazdı. Ya da belki de ona öyle geliyordu...

"Bu kadar mı?" diye sordu. "Yeni haberlerin yok mu?"

Léo kısık sesle, "Christine, seninle şimdi konuşamam, biliyorsun," dedi.

Christine'e tanıdık gelen bir kadın sesi, uzaktan, "Kim arıyor?" diye sordu.

Léo'nun karısıyla bir akşam tanışmışlar, hatta çok da iyi anlaşmışlardı.

"Önemli değil. Sana bahsettiğim yolculuk hakkında," dedi Léo.

Aynı kadın sesi, "Çocuklar! Çocuklar, hadi hazırlanın!" diye bağırdı.

Christine, "Ne zaman görüşelim?" diye sordu. "Şu detektifle görüşebildin mi?"

Sessizlik oldu.

"Bak, şimdi sırası değil... Polis işini ne yaptın?"

Ona her şeyi anlatsa mıydı? Daha sonra anlatırdı. Cordélia'nın sözde saldırıya uğraması hikâyesinden o anda bahsetmek istemedi. Léo'nun ne düşüneceğinden emin değildi.

"Hiç," diye yalan söyledi. "Bana inanmıyorlarmış gibi geldi..."

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. Christine perdeleri havalandıran bir soğuk hava esintisiyle titreyerek, "Seni görmeye ihtiyacım var," dedi.

"Christine... Düşünmem gerek... Şu dedektifle konuştum, bana hizmet borcu olanla... Senin hakkında bazı bilgiler buldu."

Christine yutkunup, "Nasıl bilgiler? Ondan beni mi soruşturmasını istedin?" diye sordu.

"Ergenlik döneminde psikiyatrik tedavi görmüşsün. Aile hekiminize saldırmışsın."

"On iki yaşındaydım!"

"Ayrıca tuttuğum dedektif polis arkadaşlarını seferber etmiş. Şu kıza da saldırmışsın... Haberim var."

"Ben yapmadım!"

"Düşünmem lazım. Seni ararım. Kendine dikkat et."

Léo telefonu kapattı. Christine çılgın bir öfkenin içini kapladığını hissetti. Yeniden arama tuşuna bastı, Léo bu şekilde işin içinden sıyrılamazdı! Açıklamaya hakkı vardı. Bu haksızlıktı. Herkesin kendini savunmaya hakkı vardı! Léo onu yeterince tanımıyor muydu? Nereden baksan yüz defa birlikte yatmışlardı! Telesekreter devreye girdi.

On ikinci yaşının yaz mevsimi, 23 Temmuz 1993 akşamıydı. O yaz, o kâbusların ve hayaletlerin yazı, kendini sonsuz derecede

bitkin düşüren ve yatağına hapseden mononükleoz hastalığına yakalanmıştı. Sürekli olarak ateşi yükseliyor, bedeni yapış yapış bir tere bulanıyordu, boynundaki ve kol altlarındaki bezeleri şişmişti, başı tekrarlı baş ağrılarıyla bir mengenede sıkıştırılırmış gibi oluyordu. Kanındaki beyaz kan hücrelerinin artışı ve bilhassa da bronşiyal komplikasyonlar nedeniyle aile hekimi her akşam gelerek yatmadan önce ona iğne yapıyordu. Sonrasındaysa annesi odasının ışığını kapatıyordu. O ateşli gecelerde uçuk kâbuslar görmüş, nihayetinde annesinin ışığı kapatması ve karanlıkların üzerine çökmesi anından korkar olmuştu. Ayrıca, kâbuslarına Doktor Harel'in gizemli iğnesinin neden olduğuna kanaat getirmişti.

Ama, o 23 Temmuz akşamı, ışığı kapatan annesi değildi çünkü kadın hasta olan kendi annesine bakmak için evden çıkmıştı. Işığı babası kapatmıştı. Sanki tüm o kâbuslarından, hummalarından haberi yokmuş gibi ışığı ve kapıyı kapatmadan önce, "İyi uykular civcivim," demişti.

Christine mutlak bir dehşetle sarmalanmış halde, kalbinin karanlığın içinde çılgınca atışını hissetmişti.

Sonra uykusu sırasında, penceresinin altında, havuzdan sesler geldiğini duymuştu. Sesler fısıldama şeklindeydi, ancak o yaz gecesi hava sıcaklığı 30 C°'nin üzerinde olduğundan odasının penceresi açıktı. Belki yine rüya görüyor da olabilirdi... Belki de bir rüya gördüğü bir rüyaydı; zira o seslerde, palmiyelerin meltem içindeki mahmur hışırtılarında gerçekdışı bir şeyler vardı.

Karanlığın o kadar da zifirî olmadığını fark etti; aşağıdaki havuzun ışıkları yakılmıştı. Kulak kabarttığında, yüzen birinin oluşturduğu dalgaların sesini duydu. Solgun ve ateşle yanan yüzünü saate çevirdi. Gece yarısıydı. Yanağını teriyle ıslanan yastığına dayamıştı. Kafasının üzerinde âdeta yakıcı bir güneş var gibiydi. Sonra sesleri yeniden duydu. Fısıldaşan, gizemli sesler... Havuzdaki sesler onu oraya doğru çekiyordu. Ama havuz geceleri gündüz olduğundan farklı bir yerdi. Erişilemez, tehlikeli ve yasak bir yer. Derin suları karanlığın içinde insanı altüst eden

duru bir ışıltıyla parlardı. Salonun camlarından içeri süzülen soluk maviden yoğun kırmızıya, yumuşak bir yeşile geçen ışıklı bir dikdörtgen... Christine yine de üzerindeki örtüsünü kenara atıp asma kata çıktı. Aşağıda, oturma odasında kimse yoktu, ancak ışıklar yanıyordu. Aşağı indi...

Havuz ve sesler onu kendisine doğru çekiyordu. Ateşler içinde yanan çocuk beyninde, bilinçsiz çağrışımlar zincirlerinden boşanmış gibi koşuyor; su, ateş, balıklar, korku, mide bulantısı, istek... imgeler doğuyor, şekilleniyordu. Havuz tuhaf bir çekiciliği olan, ama aynı zamanda da kabul edilemez, bastırılan bir fanteziydi. Çıplak ayaklarıyla, salonda ilerleyerek, terasa açılan sürgülü kapıya gitti. Kapıyı usulca açtı ve sıcak ve yıldızlı geceye çıktı. Teninin üzerinde keyif ve tedirginlikle karışık kısa bir ürperti duyumsadı. Karşısında ışıklandırılmış, dalgalanan sular vardı. Havuzda biri yüzüyordu. Tabanındaki lambalarla kesik kesik aydınlanan bir siluet... Hemen tanıdı; ablası Madeleine... Maddie sedefli dalgaların ortasında sırtüstü yüzüyordu, saçları yosunlar gibi suyun yüzeyinde açılmıştı... Çırılçıplaktı... Christine bir an onun bacaklarının arasındaki ipeksi üçgeni gördü.

"Maddie?"

Ablası kollarını telaşla hareket ettirerek doğruldu ve ona doğru döndü.

"Christine, burada ne yapıyorsun? Saat kaç haberin var mı?"

"Maddie, sen ne yapıyorsun?"

Havuzun üzerinde titreşen hava klor kokuyordu; burun deliklerini kaşındıran bir klor kokusu... Bir ateşböceği grubunun balesi havaya eşlik ediyordu. Yanıp sönen bir danstı. On iki yaşındaki Christine bu imgenin onu halüsinasyonlara iten gücünü hissetti; Madeleine havuzda çıplaktı ve ateşböcekleri etrafında dans ediyordu.

"Git buradan Christine, git. Yatağına dön!"

"Maddie, ne yapıyorsun orada?"

"Duymuyor musun? Sana yatağına git diyorum!"

Ablasının sesindeki hiddet ve çaresizlik karşısında şaşırsa da büyülenmiş halde veya belki de rüyada olduğundan olduğu yerde çakılıp kalmıştı.

"Maddie..."

Ağlamaklı olmuştu. O garip şekilde büyülü yaz gecesinin derinliklerinde çok çirkin, kasvetli bir şeyler vardı. Bir afallama, kafasını bulandıran ters bir şeyler hissediyordu. Bir rüya olmalıydı çünkü sağ tarafta, havuzun diğer ucunda başka bir şey daha dikkatini çekmişti; bir gölge... Suyun yüzeyinde dalgalanıyor, gevşek bir şekilde kıvrımlar oluşturuyordu; yılan, zehir, tehlike... Christine buz kestiğini hissetti. Suyun yüzeyinde ablasına doğru ilerleyen bir yılan vardı... Onu uyarmak istedi ama boğazı düğümlenmişti. Öylesine dehşete kapılmıştı ki sesi çıkmıyordu. Karanlık yılan kıvrılıyordu, ancak garip bir şekilde kuyruğu havuzun kenarına bağlı gibi yerinde duruyordu. Christine sonradan onun yalnızca bir gölge olduğunu anladı. Bir gölgenin gölgesi... Havuzun diğer ucunda, suyun içinde, hareketsiz bekleyen biri. Yüzünü göremiyordu ama tanımıştı. Omuzlarını, sırtını, duruşunu...

"Baba?" diye seslendi.

Gölge kıpırdamadı, hiçbir şey söylemedi.

Babası olamazdı; babası yukarıda odasında uyuyordu. Ona benzeyen biri olmalıydı. Onun yaşında biri... O da çıplaktı... Bunu anladığında yüreğinin sıkıştığını hissetti, son derece rahatsızlık duymuştu.

Maddie havuzun içinde çırılçıplak halde ve yine onun gibi çıplak olan babası yaşında bir adamla ne yapıyordu? Kafası içindeki basınçla patlayacakmış gibi hissetti. Sorusunun cevabını öğrenmek istemediğini fark etti. Yatağına uzanmıştı, kâbus görüyordu. Korkudan, ateşten, bunaltıdan hastaydı... Ama kâbus bitmek bilmiyordu. Uzadıkça uzuyordu... Tıpkı aşırı uzun süren filmler, inme arzusu duyduğunuz halde iki tur daha dönmeniz gereken atlı karınca gibi...

"Chris lütfen, yatağına dön. Hemen geliyorum ben de."

Maddie'nin sesi yalvarıyordu, büyük bir üzüntüyle yüklüydü. Bunun üzerine Christine geri döndü, oturma odasına geçti, uyurgezer adımlarla yavaşça odasına çıktı. Arkasında fısıldaşmalar yeniden başlamıştı, ardından büyük cüsseli birinin suya atladığını fark etti.

Havuz geceleri tehlikeli ve yasak bir yerdi; babası ona bunu sık sık hatırlatırdı.

Ertesi gün ateşi yine 39,5 C°'ye yükselmişti. Saçları alnına yapışmıştı, yanakları alev alev yanıyordu, kan ter içindeydi, hem fiziksel hem de düşünsel kronik bir yorgunluğu vardı, nemli çarşafları bacaklarının etrafına dolayarak sürekli kıvranıyordu. Doktor Harel iğne çantasını açmıştı. "Hayır," dedi, iğne olmak istemiyordu. Doktor gülümsedi; "Hadi hadi... kocaman kız oldun artık." Christine, "HAYIR," diye tekrarladı. Ateşinin etkisiyle gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi hissediyordu. "HAYIR." Babası ona, "Uslu ol bakalım..." dedikten sonra onu doktorla yalnız bırakmıştı. Birkaç saniye sonra annesi ve babası, doktorun kalçasına batan iğneden acıyla haykırdığını duyunca odasının kapısını yeniden ardına dek açmıştı.

Sonrasında kabul etmek gerekir ki gerçekten çılgına dönmüştü. Bağırmıştı, tükürmüştü, tırnaklamıştı... Babası onu sakinleştirmeye çalıştığında babasını ısırmıştı... İşte gittiği psikiyatrı da Doktor Harel tavsiye etmişti.

Léo nasıl olur da polislerin söylediklerine inanır, diye düşündü. Nasıl olur da yirmi yıl önce yaşanmış bir olaya göre hüküm verirdi? İki yıl boyunca sevgili olmuşlardı. Bunun hiç mi etkisi yoktu? En azından bir de ondan dinlemesi gerekmez miydi? Hayatımıza giren, bizden ilgi ve sevgi isteyen, sonra ansızın çekip gidiveren bu insanlar da neydi böyle? Bir mağaza kapatır gibi, tasfiye yapar gibi... (İçindeki ses, onu terk eden sendin hatırlarsan... dedi). Léo'ya da sırtını dayayamazsa, geriye kim kalıyordu? Ayyaş Max mı? Vay haline!

Dışarıdaki çan sesleri kesilmişti. Odanın içi dondurucu bir soğukla dolduğundan balkonun kapısını kapatmak için ayağa kalktı. Aşağıdaki meydanda, Noel ışıklarının içinde, mantolarına bürünmüş insanlar vardı. Kalabalığın içinde kırk yaşlarında tek başına bir adam gördü, elinde bir şampanya şişesi tutuyordu. Onun kadar yalnızdı...

Geriye kim kalmıştı? Hiç kimse... Yalnızdı, bu defa kesinlikle yapayalnızdı...

25

Kontrpuan*

Bir 31 Aralık akşamı. Servaz, Capitole Meydanı'na açılan dev ahşap kapıdan, Toulouse Belediye Binası'nın Henri-IV avlusuna girdi. Yeni yılı kutlayanların ve turistlerin arasından geçerek, Arnavut kaldırımı döşemeli zeminde ilerliyordu. IV. Henri'nin heykelini süsleyen rengârenk ışık kordonları gördüğünde, debdebeden hoşlanan kralın tüm bu israfa hiç de hayır demeyeceğini düşündü. Heykelin altında, "Sağlığında onu tüm halkı sevdi, halkını vefatıyla ağlattı" yazıyordu. Servaz gülümsemeden edemedi. Her zaman olduğu gibi, tarihi yazanlar bol kepçeden sallamıştı, IV. Henri sağlığında en nefret edilen krallardan biriydi, portreleri yakılmıştı, adı Deccal'la ilişkilendirilmişti. Nihayetinde Ravaillac tarafından öldürülmüşse de ondan önce en az on suikast girişimi olmuştu. Ama yalan dediğin lastik gibi kopmaz uzardı. Servaz avludan geçerek sürgülü cam kapıdan geçti, sağa döndü ve güzel bir ferforje kapıya dek ilerledi. Hemen arkasında, üzerinde büyük yaldızlı harflerle İDARİ İŞLEM SERVİSİ yazan yüksek bir ahşap kapı vardı. Rehberi onu kapının hemen ilerisinde bekliyordu. Boyu ile eni bir, eflatun renkte, geniş kesim bir elbise giymiş kısa boylu bir kadındı. Çok daha az gösterişli koridorlardan ve ofislerden

---

* Birbirlerine armonik açıdan bağlı, ancak ritim ve gelişimi bağımsız olan seslerin ilişkisi. (ç.n.)

oluşan bir labirent içinde, güçlü adımlarla önden ilerleyerek yol gösterdi. Bir kapıyı itti, bilgisayarının olduğu küçücük bir odaya girdiler. Kadın ekranı göstererek, "Hepsi burada," dedi. "28 Aralık 2010 gecesinin fotoğrafları," diye bir karton dosyayı işaret etti. "Ve davetliler listesi..."

Servaz parmağıyla ekrandaki fotoğraf imgelerini işaret ederek, "Kaç fotoğraf var?" diye sordu.

"Beş yüz kadar..."

"Beş yüz mü?"

Servaz koltuğu işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Kadın kaygıyla saatine baktı. "Çok sürer mi?"

"Hiç bilemiyorum."

Kadın ziyaretçisinden biraz rahatsız olmuş göründü.

"Bakın... Benim yılbaşı yemeğine yetişmem gerek..."

Dışarıda hava çoktan kararmıştı, küçük odada giderek bastıran karanlıkla mücadele eden tek bir lamba vardı. Servaz, "Dilerseniz çıkarken odanızın kapısını kapatırım," diye teklifte bulundu.

"Hayır, bunu yapamam. Çok mu önemli?"

Servaz onun gözlerinin içine bakarak çok ciddi bir ifadeyle başını sallayarak onayladı.

"Acil mi peki?"

Servaz aynı ciddiyetle bakmaya devam etti. Kadın yenik düşmüş şekilde başını salladı. Eflatun örtüyle sarmalanmış bedenini, fosforlu sarı, turuncu spor ayakkabıları içindeki küçük ayakları üzerinde döndürdü.

"İyi madem, siz işinizi görün. Kahve ister misiniz?"

"Sütsüz ve şekersiz olsun lütfen."

Yarım saat sonra, Servaz hevesini giderek kaybetmeye başlamıştı. İki yüzü aşkın davetli vardı. Eşlikçileri de cabası... Fotoğrafçı çok iyi çalışmış, herkesi âdeta fotoğraf yağmuruna tutmuştu. Görünüşe bakılırsa fotoğrafları ayıklama zahmetinde bulunan da olmamıştı. Yerel basın için bir iki fotoğraf alınmış, gerisi o bilgisayarın belleğinde unutulmuş gibiydi.

Aynı yüzler sıkça tekrarlanıyordu, onların dışındakiler ise bir defa ve bulanık, uzaktan veya neredeyse yarısı çerçeve dışında kalacak şekilde görülüyordu. Uzay araştırmaları camiasının tüm ileri gelenleri oradaydı. Servaz, Toulouse Uzay Merkezi Müdürü'nü ve CNES Müdürü'nü de çok sayıda fotoğrafta görmüştü. Célia Jablonka'yı tanımakta da hiç zorlanmamıştı. Genç kadın sırtı açık gece elbisesinin içinde muhteşem görünüyordu. Saçları ensesinde, pembe incilerle süslenmiş, birkaç tutamın yanlarda ustalıkla serbest bırakıldığı bir topuz halinde toplanmıştı. Bunun için kuaförde uzun zaman kaldığını tahmin ediyordu. Onunla rekabet edebilecek çok az kadın vardı, fotoğrafçı da onun ışığını beğenmiş veya gece için iyi bir reklam olacağını düşünmüş olacak ki bolca fotoğrafını çekmişti.

Sorun şu ki; Célia çok sayıda insanla sohbet etmişti.

Servaz'ın ikinci saldırı açısı, meşhur "uzay kovboyları" oldu. Galaksinin boys band'i... Önünde liste, ekranda ise fotoğraflar vardı. Tüm yüzleri isimlerle eşleştiremese de geceye katılan on üç astronotu tespit edebildiğini düşünüyordu. Gülümseyen, kare çeneli, parlak bakışlı, Californialı sörfçüler kadar sağlıklı görünümlü tipler... Deplasmandaki spor takımı oyuncuları gibi bir örnek giyinmişlerdi. Servaz, onların yüzlerini belleğine yazdıktan sonra, yeniden Célia'nın fotoğraflarına döndü. Astronotlardan üçüyle sohbet etmişti. Yani en azından fotoğraflara göre... Fotoğrafçı yokken, onun gibi hoş bir kadına başkaları da yaklaşmış olabilirdi. Bir tanesiyle yalnızca bir fotoğrafı vardı. İkincisi ile sohbeti biraz daha uzun sürmüş olacak ki iki fotoğrafı vardı. Karşısındaki adam kırklı yaşlardaydı, tüm cazibesini seferber etmiş gibiydi. Célia da karşılık veriyordu ama o kadarla kalıyordu. Üçüncüsüyle ise, salonun üç farklı noktasında fotoğrafları vardı. Son fotoğrafta yüzleri birbirlerine oldukça yakındı. Servaz nabzının hızlandığını hissetti. O fotoğraflarda bir şeyler oluyordu... Fotoğrafçı fotoğrafı, Célia'nın karşısındakine olan tüm ilgisini belli eden, büyümüş gözbebekleri görünecek bir açıdan, yakın plan çekmişti. Diğer

yandan, Célia karşısındakine konuşmanın daha mahrem bir hal alacağı kadar yaklaşmıştı. Bu bir yakınlık meselesiydi; iletişim içindeki insanları birbirlerinden ayıran fiziksel mesafe... Aradaki tüm alan paylaşılıyordu, hiç serbest alan yoktu. İlk adımı ister Célia, ister astronot atmış olsun, ikisi de kişisel alan sınırlarının aşılmasına, mahrem bir alana, her halükârda sıradan bir sosyal iletişimden çok daha ötede bir alana girilmesine izin vermişti.

Servaz koltuğuna yaslanıp ellerini ensesinde birleştirdi. Ya sonrası? Bu neyi ispatlardı ki?

Belediye memuru başını kapıdan uzatmak için tam zamanını bulmuştu.

"Bitirdiniz mi işinizi?"

Servaz öyle rahat bir pozisyonda yakalandığına pişman olup burnunu ekrana arada birkaç santimetre mesafe kalacak kadar yaklaştırarak derhal çalışma durumunu aldı.

"Daha değil... Biraz daha zaman vermenizi rica ediyorum..."

"Yılbaşı akşamını kutlamıyor musunuz komiser?"

"Şey... evet... O kadar geç oldu mu?"

"Akşamın yedisi oldu..."

"Ah... Geç olmuş..."

Kadının adını hatırladı.

"Şey... Cécile'di değil mi?"

Kıvırcık saçlı yuvarlak yüzlü kafa yeniden belirdi.

"Evet. Buyurun?"

Servaz parmağıyla ekranı işaret etti.

"Şu yüz, şuradaki, bana tanıdık geldi. Kim bu?"

Kadın daracık alanda, sanki içine entegre bir radarı veya sonarı varmış gibi az önceki kararlı adımlarıyla ilerleyerek ekrana doğru eğildi.

"Siz hiç televizyon izlemez misiniz?" dedi.

"Televizyonu sevmem."

Kadın ona acaba şaka mı yapıyor dercesine baktı.

"Léonard Fontaine o."

Servaz'ın kaşlarını kaldırması üzerine, "Astronot..." dedi.

Servaz zoraki bir gülümsemede bulundu.

"Ah, evet... Tabii..."

Servaz ismi not aldı.

"Evli misiniz komiser?"

"Boşandım..." diye cevapladı Servaz. "Sahiplenilmeyi bekleyen boş bir kalbim var."

Kadın kahkaha attı ve yeniden saatine baktı.

"Sizin için bir USB bellek bulayım da fotoğrafları yükleyeyim ben... Böylece dilediğiniz kadar bakarsınız... Listeyi de alabilirsiniz. Başka kimsenin isteyeceğini sanmam... Kusura bakmayın ama odamı kapamam lazım."

Şehre bayram havası hâkimdi. Servaz dinlenme evine dönmeyi hiç istemiyordu. Konfeti yağmuru altında, hiç tanımadığı insanların omzuna pat pat yaptıkları, eşleri tarafından ısrarla dansa çağrıldığı bir kalabalık arasında olmak da istemiyordu...

Yine de dinlenme evine dönerse durumun daha da berbat olacağını biliyordu. Onu orada kimse sevmiyordu. Bir köşede sanki vebalı gibi tek başına kalacaktı. Diğerleri dans zincirleri oluşturacak, dans edecek veya dans ediyorum sanarak tuhaf tuhaf orasını burasını oynatacaktı. Sonra salağın biri çıkacak, ondan huy kapacak, kibirli uyuzun teki olduğunu düşünecek, diğerlerini de onu alay konusu yapmak için kışkırtacaktı. Ta ki Servaz kalkıp onun ağzını burnunu kırıp eğlenceyi sonlandırana dek... Kötü bir arkadaştansa yalnız içmek daha iyiydi. Plastik şampanya bardakları, bir şişe de şampanya almıştı. Plastik bardaklardan birini almış, diğerlerini çöpe atmıştı. İğne atsan yere düşmez meydanda ilerlerken kendine bir kadeh koymuştu. Etrafında gecenin buz gibi soğuğunda, şık kıyafetlerinin üzerindeki sıcak paltolarına ve mantonlarına sarınmış, birbirlerine sokulan çiftler vardı. Kadınların böyle bir gecede neden tek başına içiyor olduğunu sorgulayan şaşkın bakışlarını yakalıyordu. Erkekler

ise, onun yerinde olmamaktan memnun bir şekilde omuzlarını yükselterek dirsekleri ile onu itekliyordu.

Servaz surların eteğinde, Charles de Gaulle Meydanı'nda bir banka oturduğu sırada cebinde telefonunun titreştiğini hissetti. Arayanın kim olduğuna bakmadan cevapladı. Yani sarhoş olmasa da normalde davrandığı şekilde davranmıyordu...

"Martin, neredesin?"

Vincent'ın sesiydi... Dudaklarında bir an bir hayaletinkini andıran bir gülümseme oluştu. Eflatun elbiseli, fosforlu spor ayakkabılı kadından ayrılalı bir buçuk saat geçtiğini hesaplayarak, "Şimdi belediyeden çıkıyordum..." dedi.

"Belediye mi? Bu saatte mi? Ne yapıyorsun orada?"

Servaz bu soruyu cevaplamadı. Dikkati yarı dolu kadehine bakan bir evsize takılmıştı. Adama göz kırparak kadehini uzattı. Adam kadehi kavrarken, "İyi yıllar dostum!" diye haykırdı.

"Kiminlesin?"

"Kimseyle..." dedi Servaz.

Sonra ortağına, "Yılbaşını kutlamıyor musun sen?" diye sordu.

Aptalca bir soruydu.

"Onun için arıyorum ya zaten! Charlène ille de seni aramam için ısrar etti. Ama gelirsen ben de çok mutlu olurum... Arkadaşlar arasında bir kutlama yapıyoruz, birazdan gelir herkes.... Sen de gelsene..."

"Çok naziksiniz ama..."

"Bak, Charlène bana işaret edip duruyor. Telefonu ona veriyorum. Umarım gelirsin... Yılbaşını o kasvetli yerde karşılamayacaksın herhalde değil mi Martin? Yani o kadar zevksizsen bilemem..."

Arkadan Vincent'ın sevdiği rock gruplarından birinin müziği geliyordu. Yok yok... Bu biraz daha yumuşak bir şeydi. Bir kadın kuyruğuna basılmış gibi bağırıyordu... On yaşındaki kızları Mégan'ın seçimi olmalıydı.

"Martin?"

Bir Baileys Irish Cream gibi sıcacık ve kremsi bir ses.

"Selam..." dedi Servaz.

"Nasılsın?"

"Daha iyi olamazdım."

"Neden gelmiyorsun? Seni aramızda görmekten mutlu olacağız. Ayrıca kızımızın vaftiz babasısın unutma..." Kalabalıktan biraz uzaklaşmış olmalıydı, aniden daha kısık sesle konuştu. "Gel. Lütfen..."

"Charlène..."

"Lütfen. Son zamanlarda çok görüşemedik. Seni görmek bana... Seni görmek istiyorum, Martin. Buna ihtiyacım var. Uslu olacağıma söz veriyorum."

Ardından bir yutkunma sesi gelmişti, Servaz onun alkollü olduğunu tahmin etti. Görüşmeyi sonlandırıp telefonunu tamamen kapattı. Yüreğine bir taş oturmuş gibiydi. Şampanya şişesini dudaklarına götürdü ama kaldığı merkezdeki alkolik polisleri düşünerek durdu. Şişeye bir daha baktı. Alkolün onu ne denli hüzünlere salabildiğini unutmuştu. Yavaşça ayağa kalktı. Yolun diğer tarafında yerde oturan evsizlere baktı. Kadehini verdiği adamın eli boştu. Servaz şişeyi gülümseyerek ondan tarafa kaldırdı. Diğerleri de bakışına eşlik edip kibarca başlarıyla selamladılar. Şampanya şişesinin üçte ikisinin dolu olduğu gözlerinden kaçmamıştı. Servaz onlara yaklaşıp şişeyi uzattı ve "İyi yıllar," dedi.

Bu hareketi alkışlarla, bağrışlarla karşılandı. Muhtemelen grubun kavgacısı olan, yanakları zayıflıktan içeri çökmüş, solgun yüzlü, gözleri tükenmez bir öfkeyle parlayan bir genç yarı meydan okuyan, yarı düşmanca bir tavırla, "Hey adamım..." dedi. "Sigaran da vardır şimdi senin..."

Sağ kaşının üzerinde bir halka vardı. Alt dudağında bir tane daha... Sol kaşının üzerinde de üç piercing vardı... Burnunda da yanağında da... Yarım düzine de kulağında... Servaz sigara kullanmamasına rağmen her ihtimale karşı üzerinde taşıdığı sigara paketini ceketinin cebinden çıkarıp ona uzattı. Delikanlının

dudaklarının arasından zoraki bir teşekkür çıktı. Servaz da onun gözlerinin içine bakarak, "Bir şey değil..." dedi.

Delikanlı başını öne eğdi. Servaz aracını bıraktığı yer altı otoparkına doğru yola koyuldu.

Dinlenme merkezine girerken aracının farlarını söndürdü. Élise'e veya binanın herhangi başka bir sakinine yakalanmak, kutlamaya katılmaya zorlanmak istemiyordu. Aracının kapısını olabildiğince sessizce kapattı. Zaten duyulması mümkün değildi. İçerideki şamatalı müzik binanın dışına taşıyordu. Giriş katındaki tüm ışıklar yanıyordu. Arkasında kıpırdanan gölgeler gördü.

Ayak sesleri karda boğulsa da parmaklarının ucunda ilerleyerek hole girdi. Duvarlara yanaşarak ilerledi. Müzik sesinden kimse kimseyi duymuyordu. Gülüşmeler, alkışlar, bağırışlar... Işığı yakmadan sessizce merdivenlerin yolunu tuttu. Odasına girip kapısını kapattığında bile, duvarlardan geçen bas seslerini hâlâ duyuyordu. Servaz saatine baktı. Gece yarısına yedi dakika vardı. Zaten uykuya dalacak gibi değildi. Bilgisayarını açıp e-postalarını inceledi. Kısa sürede gözüne bir mesaj çarptı. malebolge@hell.com diye bir adresten gönderilmişti. Dante'ye açık bir göndermeydi... İlahî Komedya... Daha yaratıcı olabilirdin, diye düşündü Servaz. E-postanın içeriğini görmek için tıkladığında, tüyleri âdeta mıknatıs tutulmuş demir tozu gibi diken diken oldu.

İlerleme kaydedebildin mi komiser? O kadar da ipucu verdim oysa... Eski formunu kaybediyorsun.

Servaz'ın yüz hatları ekranın ışığıyla aydınlanıyordu. Yüreği hızla çarpıyordu. Yazıdaki hem senli benli, yakın hitap şekli hem de emir verircesine otorite dikkatini çekmişti. Otoriter, sabırsız ve zalim biriydi... Bilen, ancak onunla kedinin fare ile oynadığı gibi oynayan biriydi... Peki amaç neydi? O kişinin diyelim ki bu davanın çözümlenmesinde bir menfaati vardı (çözümlenecek bir şey var olduğunu varsayarsak...), neden sahip olduğu bilgileri doğrudan paylaşmıyordu da onunla böyle oyun oynuyordu? Yine

meslek sırrı engelini düşündü... Doktor, polis, avukat... Ama mesajın tarzında başka bir şey vardı; daha inatçı bir şeyler...

Ya da...

Tabii ya... Oydu... Célia'yı intihara iten oydu. Şimdi de ona kendini bulması için meydan okuyordu. Boğazı kurudu, bu düşüncenin beynini bir matkap gibi deldiğini hissetti... Bu gerçekten mümkün müydü yoksa sıkıntısını gidermek için yine garip hipotezler mi kuruyordu?

Nefes alıp verişleri giderek hızlandı, loş odanın içinde ayağa kalktı, elini askıdaki ceketinin cebine soktu ve Cécile'in verdiği USB belleği alarak bilgisayarına taktı. Bilgisayarın beş yüz fotoğrafı yüklemesi için gereken zaman bitmek bilmedi. Aniden aşağıdaki müzik sesleri ve bağrışlar şiddetlendi, seslerin ve alkışların uzaklardan dönen yankılarını duydu. Ekranın ışığında saatine baktı. Tam gece yarısı... Yeni bir yıl... Bu yeni yıl sona ermeden işinin başına dönüp dönemeyeceğini, iyileşip iyileşemeyeceğini düşündü. Aniden telefonunu Charlène'in yüzüne kapattıktan sonra tamamen kapamış olduğunu hatırladı ve Margot'yu düşündü. Hemen ceketine yöneldi, telefonunu alıp yeniden açtı. Bir sesli mesajı bir de metin mesajı vardı... Sesli mesaj Margot'ya aitti; Mutlu yıllar baba, umarım iyisindir. Bu hafta bir aksilik olmazsa seni görmeye geleceğim. Kendine dikkat et babacığım. Seni seviyorum! Arkasında insan sesleri ve müzik vardı. Servaz onun annesiyle mi yoksa arkadaşlarıyla mı olduğunu düşündü. Metin mesajı Charlène tarafından gönderilmişti; Mutlu yıllar Martin. Gelseydin keşke... Umarım iyi vakit geçiriyorsundur. Görüşürüz... Servaz mesajı yeniden okudu ama ifadelere takılmadı, aklı çoktan farklı bir yerlerdeydi.

Dönüp yeniden masasının başına oturdu. Fotoğraf sunumunu başlattı. Yüzler yeniden birbirleri ardına geçmeye başladı. Aralarında Célia'nın, astronotların, Uzay Merkezi Müdürü'nün ve Belediye Başkanı'nın yüzleri de bulunan, onlarca yüz... Hepsi de koyu sohbetlerde bulunurken görüntülenen bir dolu sima... Bu

fotoğrafları nasıl ayıklamalıydı? Önemli olanı nasıl bulmalıydı? Dikkatini çeken fotoğrafa yeniden uzun süre baktı; Célia Jablonka ve şu astronot Léonard Fontaine'in çok yakın oldukları fotoğraf... O kadar yakınlardı ki ikisi de birbirlerinin nefeslerini yüzlerinde hissediyor olmalılardı. Bu izlemesi gereken bir yol muydu? Olabilirdi de olmayabilirdi de... İsmi Google'da aradı ve belediye memuresinin onu tanımıyor olmasına neden o kadar şaşırdığını anladı. Léonard Fontaine'in Fransız uzay macerasının sembolü olduğuna kuşku yoktu. Uzaya çıkan ikinci, uluslararası uzay istasyonu UUİ'ye ayak basan ilk Fransız'dı. Ayrıca Mir İstasyonu'nda bulunmuş, Soyuz ve Atlantis uçuşlarına tanıklık etmiş, yörüngede iki yüz günü aşkın bir süre kalmıştı (bu görünüşe bakılırsa bir Fransız rekoruydu, ancak makaleye göre, sekiz yüz üç gün ile başı çeken Rus kozmonot Sergey Krikalov'un hayli arkasındaydı). Fransız Légion d'honneur nişanına ve ulusal liyakat şövalyelik unvanına, Rus cesaret madalyasına, üç Space Flight madalyasına ve NASA tarafından verilen Olağanüstü Hizmet madalyasına sahipti. Uzay ve Havacılık Akademisi, Amerikan Havacılık ve Uzay Enstitüsü, Uluslararası Astronot Akademisi ve Uzay Araştırmacıları Birliği üyesiydi... Tüm bunlar artık ne anlama geliyorsa... Hatta doğduğu şehirde adını taşıyan bir kolej de vardı... Televizyon programlarına sıkça konuk edilmişti. Servaz'ın onun adının geçtiği tüm makaleleri okuması sabahı bulurdu...

Düşüncelerinin içinde kaybolan Servaz, Vincent ve Samira'ya gösterdiği uzay istasyonu fotoğrafına bir daha baktı... Bir ipucu yakaladığında hep olduğu gibi, aynı anda hafif bir sarhoşluğun ve varsayımının ışığı henüz çok zayıf olduğundan, kâfi derecede karamsarlığın etkisindeydi. Léonard Fontaine... Diğer yandan, ilkiyle taban tabana zıt ikinci bir his daha kafasını kurcalıyordu. Bir şeyleri atladığı hissi... Fotoğrafların birbiri ardına geçişi sırasında bilinçaltı bir şey yakalamıştı, ancak o, belki paslanmış veya keyifsiz ve yorgun olması, belki de aşağıdaki müziğin dikkatini dağıtması ya da bunların hepsi nedeniyle tepki vermemişti. Ama

oradaydı, bir ayrıntı aklına takılmıştı, bir şey görmüştü, ama neydi? Ne zaman görmüştü? Beş yüz fotoğrafı yeniden tek tek inceleyecek de değildi! Ama inceledi... Hem de iki defa. Zira ilk defasında yeni hiçbir şey bulamamıştı. Aşağıdaki müzik sona ermişti. Binanın sakinleri uyumaya gidiyordu. Saat sabah biri yirmi üç geçiyordu... Bilinçaltında dikkatini çeken ayrıntıyı nihayet buldu... Bir aynadaki yansımaydı... Büfenin üzerindeki büyük bir aynada, küçük bir davetli grubunun arkasında, Célia fotoğraf karesine yansımıştı. Yalnız değildi. Bir erkekle konuşuyordu. Ya da daha ziyade erkek onun kulağına bir şeyler söylüyordu... Başparmağı ve orta parmağı arasında tuttuğu bir kartviziti uzatıyordu. Célia gülümsüyordu, mutluluktan uçuyor gibiydi. O gece onun şanslı gecesi olmalıydı... Bir gecede iki sevgili bulmuştu... Servaz dikkatini adama yoğunlaştırdı. Otuzlu yaşlarda, kısa saçlıydı. Üzerinde bir palto, gri bir ceket ve mavi bir gömlek vardı. Gözlüklüydü... Yün paltosu ve gözlükleriyle kesinlikle bir astronota benzemiyordu ama yakışıklı sayılırdı. Biraz entelektüel görünümlüydü... Sen de kimsin, diye sorguladı Servaz. Bu tanınmadık adam, güneşten bronzlaşmış elinde yeşil, buzlu bir içki tutuyordu; Caipirinha...

26

Argüman

1 Ocak, Salı. Yeni bir yıl, yeni umutlar... Servaz o sabah yatağından kalkar kalkmaz araştırmasına devam etmek için sabırsızlandı. Ama bu sabırsızlığı net ve engellenemez bir gerçeğe çarpmıştı; o gün 1 Ocak'tı. Öyle bir günde, ne kadar hevesli olursa olsun, sorularına cevap vermeyi isteyebilecek birilerini bulma şansı çok düşüktü. Diğer yandan, ertesi günü bekleyecek olsa gününü nasıl geçireceğini de bilemiyordu. O halde şansını deneyecekti...

Uzay Merkezi Müdürü'nün kartını nereye sokmuş olabileceğini hatırlamaya çalıştı. Kartı bulunca yüzünde bir gülümsemeyle onu inceledi. Üzerinde müdürün cep telefonu numarası yazıyordu. Saatine baktı; 8.01. Müdürü yılbaşı gecesinin sabahında yatağından çıkarmak için biraz erkendi...

Zamanın geçmesini beklerken, kendisine yarım fincan sütsüz kahve almak için, ortak oturma salonuna indi. Salon henüz temizlenmemişti, zemini kaplayan konfetiler ve süslemeler adımlarının gürültüsünü boğmuştu. Masaların üzerleri karton bardaklarla, boş plastik şampanya kadehleriyle doluydu. Havada üzüm suyu kokusu vardı. Ortalıkta kimsecikler görünmüyordu. Servaz yaklaşarak şişelere baktı. Siyah zemin üzerinde yaldızlı etiketler, şişelerin boğazlarında kalan altın yaldızlı kâğıt parçaları... Şampanyaya benziyordu. Alkol tüketmelerine gerçekten izin verilmiş olabilir miydi? Markayı tanımıyordu ama etiketin sol alt köşesinde ya-

zan %0 ibaresi dikkatini çekti. Üzüm kokusundan kaçmak ve o savaş meydanından olabildiğince uzaklaşmak için, kahvesini kuzey tarafındaki küçük salonda içmeye karar verdi. Televizyonu açtı, ancak haber kanallarındaki kutlama görüntülerini görerek yeniden kapattı. Başını çevirdiğinde bir kardan adamın camlı kapıdan kendisine baktığını gördü. Önceki gün orada yoktu... Kardan adam üzgün görünüyordu, ağzı ters V şeklindeydi, birileri göğsüne "MARTIN" yazmıştı. Servaz odasına geri döndü.

Saat dokuz olur olmaz telefonunu eline aldı. Uzay Merkezi Müdürü aramasına şaşırmıştı.

"Hangi gün bugün haberiniz var mı?"

"Hayır, hangi gün?"

Karşı taraftan uzun bir oflama sesi geldi.

"Çabuk olun. Ne istiyorsunuz?"

"Léonard Fontaine."

"Yine mi? Kolay kolay vazgeçmiyorsunuz değil mi komiser? Ne olmuş Fontaine'e?"

"Hakkında bana söyleyebileceğiniz dikkate değer bir şeyler, bir skandal, taciz suçlamaları, olumsuz bir şeyler var mı? Biraz dedikodu yapın yahu! Geçen sefer çok belirsiz konuştunuz..."

Aşırı uzun bir sessizlik oldu.

"Yapmaya çalıştığınız nedir komiser? Ciddi misiniz siz? Bakın sizi amirlerinize şikâyet etmek zorunda kalacağım... Uzay insanlarının maceraları, merkezimizin ilgi alanı dâhilinde olmadığı gibi, ben de onun bunun hakkında dedikodu taşıyacak biri değilim, anladınız mı?"

"Çok iyi anladım. Taşınacak dedikodular var yani, öyle mi?"

Karşı taraf telefonu kapamıştı. Servaz'ın yaklaşım şekli pek doğru olmayabilirdi... Astronotların karanlık taraflarına dair bilgiyi nereden edinebilirdi? Sorun şu ki nereden başlayacağını bilemiyordu ve bilim ve teknolojiye son derece ilgili olan, teknik servisteki meslektaşlarından da yardım isteyemezdi. Geceye katılan on üç astronotun isimleri ile tek tek internet üzerinde araştırma

yaptığında, zaten sahip olduğu bir yığın bilgi çıkıyordu. Aramalarında "astronot" ve "skandal" veya "astronot" ve "taciz" ifadelerini de sorgulamıştı. Ama elde ettiği tek sonuç, Amerikalı astronotların Ay'a hiç ayak basmadıkları, misyonun Dünya üzerinde filme çekilen devasa bir mizansen olduğunu savunan şehir efsanesi hakkında kaleme alınmış "Apollo Programı Hakkında Söylentiler" başlıklı bir makale olmuştu. Bahsedilen dönem, Nixon, Watergate skandalı, Vietnam Savaşı dönemiydi ve hiçbir Amerikan idaresi, ki buna NASA da dâhildi, güven telkin etmiyordu. Makalede bu söylentinin bir komplo teorisinden ibaret olduğu açıklanıyor ve söylentiyi yayanların argümanları yöntemsel şekilde çürütülüyordu. Örneğin, atmosfer olmamasına rağmen bayrağın dalgalandığına, oysa Dünya'nın biricik uydusu üzerinde en ufak bir esinti dahi olmadığına dikkat çeken kurnazlar (ah, ah, güzel tespit çocuklar!). Sahnenin bir hangarda filme alınmış olması durumunda bayrağın dalgalanmasına neden olacak bir hava akımına izin vermek için tam bir geri zekâlı olmak gerektiği bir yana, astronotlar tarafından peş peşe çekilen fotoğraflar, bayrağın kesinlikle kıpırdamadığını, kıvrımlarının tüm fotoğraflarda kesinlikle aynı kaldığını ortaya koyuyordu. Gerçekte, direğinin tepesinde gevşek bir şekilde durması çok görkemli olmayacağından, rüzgârda dalgalanır görünümü vermek amacıyla bayrağın bezi demir tel armatür ile desteklenmişti. Velhasıl, NASA teknisyenlerinin o anı görsel olarak unutulmaz kılmak için başvurdukları yöntemler aleyhlerine dönmüştü ve dünya çapındaki komplo teoricilerinin paranoyasını besliyordu.

Servaz, Google sayfalarını karıştırarak ve araştırmasının konusu ile ilgisiz onlarca bilgi girişini inceleyerek nihayet ilgisini çeken bir sayfa bulmuştu. Uzayın Fethinin Kara Kaplı Kitabı adlı bir kitaptan bahsedilmekteydi. Kitabın yazarı J.B. Henninger adında biriydi. Servaz ismi not etti, telefon numarasını ve adresini bulması on dakikasını aldı. Söz konusu gazeteci, Fransız olmasa da Toulouse'a üç yüz kilometre bir mesafede, İspanya Pirenele-

ri'nde yaşıyordu. İçinden kendine şans diledi.... Henninger'in 1 Ocak günü tatil yapıp yapmadığını öğrenme zamanıydı. Telefonu uzun süre çaldırdı ancak araya telesekreter girmedi. Servaz telefon numarasının artık kullanılmıyor olmasından endişe duymaya başladığında, gür bir ses cevap verdi.

"Alo?"

Servaz telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Adam ağır işitiyor olmalıydı. Kendisi de gayriihtiyari sesini yükselterek, "Bay Henninger ile mi görüşüyorum?" diye sordu.

"Evet! Benim!"

"Adım Servaz! Komiser Servaz! Toulouse Adli Polis Birliği'nden! Sizinle bir konuda görüşmek istiyorum!"

"Hangi konuda?"

"Yazdığınız kitap hakkında, Uzayın Fethinin Kara Kaplı Kitabı."

"Okudunuz mu?"

"Şey... Hayır, varlığından az önce haberim oldu."

"Ah! Ben de öyle tahmin etmiştim.... Okuyucu çemberim, kitapta bahsedilen astronotların çemberi kadar dardır. Size nasıl yardımcı olabilirim komiser?"

"Bazı sorular sormak istiyordum."

"Hangi konuda?"

"Siz bir tür uzay fetih maceraları uzmanı ve tarihçisisiniz öyle değil mi?"

"Evet. Sanırım öyle diyebiliriz."

"Herhangi bir skandala adları karışan... Fransız astronotlar var mı diye soracaktım..."

"Ne tip skandallar?"

"Bilmem... şiddet... taciz... o tip şeyler. Bu tip olaylara her yerde rastlanıyor ama görünüşe bakılırsa onlar arasında pek yok..."

Hattın diğer tarafından bir yutkunma sesi geldi.

"Cezalandırılabilecek davranışlar, örtbas edilecek hikâyeler, nahoş sırlar... Bunları mı demek istiyorsunuz?"

"Evet."

Sessizlik oldu.

"Öğrenmek istediğiniz belli bir isim var mı?"

Servaz ona ismi söyledi ve uzun süre cevap bekledi. Henninger aniden, "Size adresimi vereyim," dedi. "Bu telefonda konuşulacak bir konu değil. Ayrıca kimliğinizi teyit etmem gerek..."

Servaz nabzının hızlandığını hissetti. Henninger sağır olabilirdi ama tuhaf sorusu karşısında hiç de şaşırmış gibi değildi.

"Ne zaman görüşebiliriz?"

"Mesele tam olarak nedir komiser?"

"Görüştüğümüzde söylerim."

"İyi madem. Sizi bekliyorum."

"Bugün mü yani?"

"Acelesi olan siz değil misiniz? Neden olmasın? Yapmayı planladığınız başka bir işiniz var mı? Görünüşe bakılırsa yok..."

Servaz duş aldıktan sonra güneyin yolunu tuttu. Hava durumunu incelememişti. Kar yağışı nedeniyle Pas de la Case ve Envalira Tüneli'ne erişimin kapanmasından endişe etti. Avrupa'nın en yüksek zirvesi, 2.409 metreydi ve en düşük seviyesi olan Ax-Les-Thermes'den itibaren tırmanış otuz kilometreydi. Aşağıdan Paris'ten başlayarak Andorra ve İspanya sınırında, Pireneler'e dek uzanan 20 numaralı devlet kara yolu geçiyordu. Son yıllarda dağ, üç kilometre uzunluğunda bir karayolu tüneliyle delinmişti. Tünelin girişi ,iki bin metre rakımda bulunduğundan kış mevsiminde trafiğe kapanabiliyordu.

İki saate yakın bir süre sonra, Ax-les-Thermes'i geçtiğinden itibaren yolun kenarındaki kar duvarı giderek yükselmesine rağmen Fransa ve Andorra sınırını oluşturan viyadüğü ve onun arkasındaki tüneli görünce rahatladı. Tünelden çıktıktan sonra, Pireneler'in bağrında âdeta küçük bir Monte Carlo olan Andorre-la-Vieille kentinin kalabalık sokaklarına varmadan önce muhteşem güzellikte dağ manzarası içinde yirmi kilometre kadar yol aldı. Kent, adında Fransızca kocamış anlamına gelen bir sözcük bulunsa da

aksine yepyeni, pırıl pırıl binalara, vergisiz alışverişin yapıldığı lüks markaların ve yüksek teknoloji ürünlerinin satıldığı mağazalara, yeni otellere sahipti. Sokaklarına yoğun bir trafiğin hâkim olduğu bir vergi cennetiydi. Servaz güneye doğru yoluna devam etti, prenslik ve İspanya arasındaki hududu geçti ve Valira ile Segre ırmaklarının kavuştuğu, on üç bin nüfuslu yerleşim merkezi Seu d'Urgell'e doğru indi.

Henninger'in verdiği adres biraz daha uzakta, Katalan bölgesinin en büyük doğal parkı olan Cadi-Moixero Parkı'ndaydı. Henninger'in evi, sarıçamların, huş ağaçlarının, akça ağaçların ve titrek kavakların bağrında, doğanın ortasında bulunuyordu. Servaz aracından inerken Kanada'ya geldiği hissine kapıldı. Taze ve canlandırıcı havayı içine çekti, bir ağacı tırmalayan bir ayı veya köstebek duyacakmışçasına sessizliği dinledi. Gerçek olamayacak kadar güzel bir yerdi. Orada birkaç günlüğüne veya birkaç haftalığına, hatta birkaç yıllığına kafa dinleyebileceğini düşündü.

Eve doğru baktı. Ev tamamıyla ahşaptan inşa edilmişti. Vadinin üzerinde, güneye bakan geniş bir balkonu vardı.

Evden çıkan adam Kanadalı bir oduncuya hiç benzemiyordu. Olsa olsa bir metre otuz santim boyundaydı ve her adımda karın derinliklerine gömülen bir bastona dayanıyordu. Bunun dışında sanki kastan ve sakaldan oluşuyor gibiydi. Servaz'ın elini çelik gibi bir güçle sıkarak tokalaştı.

"Merhaba! Yolu bulmakta zorlanmamışsınızdır umarım. Şansınıza yoldaki karlar dün eridi!"

Telefonda olduğu gibi yüksek sesle konuşuyordu. Cüceliğin en sık rastlanan türü olan akondroplazi hastalığının en yaygın semptomları arasında tekrarlı kulak iltihapları bulunuyordu. Bu iltihaplardan da timpanoskleroz adı verilen orta kulak kireçlenmesi, yani bir tür sağırlık kalıyordu. Servaz, *iyi ki komşuları yok*, diye düşündü. Henninger onu eleştirir bir bakışla süzüyordu.

"Polissiniz demek? Nerede görevlisiniz, söylemediniz..."

"Toulouse cinayet masasındanım..."

"Cinayet masasının astronotlara olan ilgisinin sebebi nedir?"

Henninger uyanık bir adamdı. Servaz, "Beni dışarıda donmaya terk etmeyeceksiniz umarım..." dedi.

Küçük adam kahkaha attı.

"Elbette hayır! Hikâyeniz merakımı kabarttı. İtiraf etmeliyim ki telefon konuşmamızdan bu yana sabırsızlıkla dolanıp duruyorum."

"Yalnız olmalısınız..."

Evin içerisine girdiğinde, Servaz orada daha da uzun kalmak istedi. Ağaç kütüğü duvarlar, kestane ağacından parkeler, derin ve konforlu eski koltuklar, üç kocaman odunun alevlerin altında çıtırdadığı bir şömine, bakır eşyalarla süslenmiş bir bar, sağda solda istiflenmiş kitaplar, ormana açılan pencereler...

Servaz etrafına bakındı.

"Neden buraya taşındınız?" diye sordu.

"Pireneler'in bu tarafına mı demek istiyorsunuz? Gayet basit bir nedeni var; bir yolcu uçağında Fransa'dan İspanya'ya yol alırken, kar katmanının, Saruman'ın ordusunun Kral Théoden'in kalesinin surlarına dayanması gibi bu tepelere dayandığını görürsünüz."

"Kimin ordusu dediniz?"

"Boş verin... İki dakika önce aşılamaz karlar üzerinden uçarken, dağları aşınca aniden ırmakları, yolları, şehirleri, gölleri görürsünüz... Ufukta tek bir bulut yoktur. Envalira Tüneli'ni ve Prensliği kuzeyden güneye geçerken de aynıdır... Zamanınızın üçte ikisini kuru ve güneşli bir hava eşliğinde geçirirsiniz. İşte bu nedenle buraya yerleştim. Yıldızları mümkün olabildiğince sık izleyebilmek için..."

Servaz, gözlem için elverişli geceyi beklemek üzere ayaklığı üzerine yerleştirilmiş devasa teleskobu görmüştü. 21 Temmuz 1969'a ait siyah-beyaz fotoğrafları, kütüphanenin raflarındaki Apollo 11 ve Soyuz roketlerinin maketlerini, Sputnik'in maketini de görmüştü. Henninger oturması için bir koltuk gösterdi, kendi

de bir koltuğa oturdu. Yetişkin koltuğuna yerleşmiş bir çocuk gibi görünüyordu...

"Bazen uzaya olan ilgimin nereden geldiğini düşündüğüm olur... Daha yedi veya sekiz yaşımda, bir astronot olmak istiyordum. Roketler, uzay giysileri, gezegenler çizerdim. Günün birinde üzerine ayak basacağımı hayal ederek odamın penceresinden Ay'ı seyrederdim... Tahmin edebileceğiniz gibi, yani büyüdükçe, yaşım büyüdükçe elbette boyum değil, asla bir astronot olamayacağımı anladım..." dedi adam gülümseyerek. "Bu gerçek, o mesleğe ve uzaya olan ilgimi daha da kırbaçladı. Yani dünya atmosferini asla terk edemeyeceğim, aşağıdan hayaller kurmaya, yukarılarda olmak nasıl bir duygudur diye beyhude anlamaya çalışmaya mahkûm olduğum gerçeği... Ergenlik dönemlerimde, bilimkurgu kitaplarını, popüler edebiyat eserlerini yalar yutardım. Geçtiğimiz yıl, ilk defa bir Airbus A300 ZERO-G ile sıfır yer çekimi uçuşu gerçekleştirdim. 5.980 €'ya mal oldu ama buna değer! Tabii bunun onların yukarıda yaşadıklarının yanında lafı olmadığını biliyorum... Bir insanın yaşayabileceği en büyük macera bence... Dünyadan dışarı çıkmaktan daha büyük bir macera olamaz... Ama kim bilir? Belki de uzay uçuşlarının halk tarafından erişilebilir olacağı günleri görmeye ömrümüz yeter... Bu alana giderek daha fazla sayıda özel şirket yöneliyor..."

Servaz onun gözlerinin uzaklara daldığını fark etti. Kısa bir süre öylece dalıp sonra toparlanmıştı.

"Ama siz buraya ayağın yere bastığı bir mesele için gelmiştiniz sanırım..." dedi.

"Bazı astronotların skandallara karışıp karışmadığını araştırıyordum."

"Skandallar mı dediniz? Tamam. Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Şiddet, cinsel taciz, uygunsuz hareketler. Aslında beni en çok ilgilendiren Léonard Fontaine. Size telefonda onun adını söylediğimde tepki verdiniz gibi hissettim..."

"Neden özellikle onunla ilgileniyorsunuz?"

Servaz kendi kendine, evet neden özellikle o, diye sordu. Célia o akşam başka bir astronotla da tanışmış olabilirdi.

"O veya başkası..." diye düzeltti. Sizin bildiğiniz, bir astronotun adı karışan bu tip hikâyeler var mı?"

Henninger, Servaz'a yarı kapalı göz kapaklarının arasından baktı ve bir süre düşündü.

"Astronotların çok sayıda diploma sahibi, güvenilir, aşırı antrenmanlı tipler olduklarını da unutmamak gerek..." diye söze başladı. "Bir dolu psikolojik testten geçiyorlar, yıl boyunca türlü türlü tıbbi analizlere tabi tutuluyorlar. Ama aynı zamanda güçlü bir kişilikleri, karakterleri var. Ve yukarıya çıkınca, karanlığın içinde, insanın kafasının sağlam olması gerekir... Resmî görünümlerinin arkasında, uzay macerasının hikâyesi olaylarla doludur. Özenle örtbas edilmiş olaylarla... İster Yıldız Şehir'de, ister Houston'da ister burada olsun, çok az bilgi sızar..."

Ellerini iki yana açıp sanki bir kutunun içine kapıyormuşçasına yeniden üst üste kavuşturdu.

"Uzay ajansları neredeyse istihbarat ajansları kadar gizemlidir ama yine de zaman zaman basına sızan şeyler olur... İkisi de kozmonot olan bir Sovyet çiftin geçtiğimiz on yıllık dönem içinde psikolojik açıdan ciddi sorunlar yaşadığını, Amerikalı astronotların UUİ'de geçirdikleri sürede toplumdan soyutlanmaktan dolayı hafif bir depresyona maruz kaldıklarını biliyoruz. Ayrıca Uluslararası İstasyon'da ve Mir'de birtakım krizlerin, gerilimli durumların cereyan ettiğini de biliyoruz... Ama bu olaylar son derece gizli tutulan raporlarla örtbas ediliyor ve nadiren günışığına çıkıyor. Ancak akla ilk olarak gelen iki önemli olay var; biri 1999 yılındaki Judith Lapierre diğeri ise 2007 yılındaki Nowak davaları. Bunlar yeryüzünde cereyan eden olaylardır."

Öne doğru eğildi.

"1999-2000 yıllarında, Rus Bilim Akademisi Biyomedikal Problemler Enstitüsü tarafından, insanın uzayda toplumdan soyut-

lanma koşullarına verdiği tepkiyi test etmek üzere bir dizi çalışma yürütüldü. Bu testler arasında, bir tanesi Mir İstasyonu'na benzer bir ortamda birçok kobayın yüz on gün boyunca izole edilmesiydi. Birbirleriyle olan etkileşimleri, davranışları günün yirmi dört saati kesintisiz filme alındı, bir psikolog ekibi tarafından dikkatle izlenip analiz edildi. 3 Aralık 1999 tarihinde, uluslararası düzeyde üç kişi ve bir Rus, yazın başından beri kapalı alanda bulunan dört Rus'un yanına katılmaya davet edildiler; bir Avusturyalı, bir Japon ve Kanada Uzay Ajansı tarafından gönderilen, sağlık bilimleri doktorasına sahip harika bir kadın olan Doktor Judith Lapierre..."

Henninger ayağa kalktı, bara dek ilerledi ve özenle yaktığı esrarla sarılmış bir sigarayla döndü.

"Alır mıydınız?"

"Hayır, teşekkürler. Polis olduğumu unutuyorsunuz..."

"Siz de İspanya'da olduğumuzu ve burada esrar tüketmenin serbest olduğunu unutuyorsunuz."

Bir Zippo alıp kapağını açtı, tekerleğini döndürdü ve sigarasının ucunu ateşe tuttu.

"Yeni grubun katılmasının üzerinden daha bir aydan kısa bir süre geçmişken, yeni yıl gecesi vesilesiyle, sarhoş olan Rus kumandan, Judith Lapierre'i iki defa zorla öpmeye kalktı, bedenine dokundu, cinsel ilişkiye girme amacıyla kameraların görüş alanının dışına çıkarmaya çalıştı. Bunun üzerine iki Rus kozmonot arasında kavga çıktı. Kavga o kadar şiddetliydi ki duvarlara kan sıçramıştı. Judith Lapierre dijital fotoğraf makinesiyle duvarın fotoğraflarını çekti ve e-posta ile Kanada'daki bağlı olduğu birime gönderdi. Avusturyalı ve Japon olan diğer iki kişiyse, Rus komutanın aklını başına toplamasını sağlamaları için kendi ülkelerine çağrıda bulundular. Rus mekik komutanı bu ülkelerin yetkililerine, davranışlarının Ruslara göre normal davranışlar olduğunu, koşulları kabul etmeyenin deneyi terk edebileceğini söyledi. Ertesi gün ikinci bir olay daha cereyan etti; önceki gün kavga eden iki kişinin birbirlerini

ölümle tehdit etmeleri üzerine kozmonotlardan biri mutfak bıçaklarını saklamak zorunda kalmıştı. Hüküm süren gergin ortam, sözlü ve fiziksel saldırılar nedeniyle, Japon uzman göreve devam etmesinin imkânsız olduğu söyleyerek ayrıldı. Lapierre ise kolay pes etmek istemedi. Odasına kilit takılmasından sonra kalmaya karar verdi. Yaşanan olaydan sonra, projenin koordinatörü Dr. Valeri Gushin tarafından, öpülmeyi reddederek (ve dolayısıyla bu mantıkla yola çıkılacak olunursa Rus kumandan ile cinsel ilişkiye girmeyi reddederek) misyonun ortamını mahvetmekle itham edildi. Judith Lapierre, ülkesine döndüğünde Kanada Uzay Ajansı'nı kendisine yardım etmemekle suçlayarak dava açtı. Beş yılın sonunda davayı kazandı."

Kısa adam biraz daha öne eğildi. Gözleri mücevherler gibi parlıyordu.

"Diğer bir olay ise, Discovery Mekiği'nde yolculuk eden tecrübeli bir NASA astronotu olan Lisa Marie Nowak'la ilgili. 5 Şubat 2007 tarihinde, Lisa Nowak polis tarafından tutuklandı ve kısa bir süre önce ayrıldığı, kendi gibi astronot, eski sevgilisi William Oefelein'le ilişkisi olan US Air Force subayı, Yüzbaşı Colleen Shipman'a saldırmak ve kaçırma girişiminde bulunmak suçlarından hakkında soruşturma başlatıldı. Nowak'ın aracında yapılan aramada, lateks eldivenler, bir peruk, siyah gözlükler, bir airsoft tabanca, mermiler, bir göz yaşartıcı sprey, dört parmak boyunda bir bıçak, büyük boy çöp poşetleri ve bir kauçuk hortum bulundu. Nowak, kısa bir süre önce Houston'dan gelen bir uçaktan inen Colleen Shipman'a havalimanının park alanında bulunan aracının içinde göz yaşartıcı spreyle saldırmış, Colleen Shipman kaçmayı başararak, polise haber vermiş. Havalimanındaki güvenlik kameraları kayıtlarında, Nowak'ın peruk ve siyah gözlük taktığı, uzun bir pardösü giydiği görülmüş. O güne dek Lisa Nowak'ın astronot olarak çalışmaları ve davranışları örnek gösterilecek türdenmiş." Biraz daha öne eğilerek devam etti. "Dosyaya erişemedim ama aracında bulunanlara bakılırsa

bir cinayet tasarlamış olacak, öyle değil mi? Ama savcı farklı düşündü. Kaçırma girişimini bile unutarak ilk başta hazırladığı iddianamesini hafifletti. Bunun üzerine herkes, Colleen Shipman, 'Beni öldürecekti' demesine rağmen, olayın belki de göründüğü kadar ciddi olmadığını düşünmeye başladı... Düşünsenize... Pırıl pırıl, zeki bir kadınsınız. Özel hayatınız dışındaki her şeyi başarmışsınız... Kafanızda peruk, gözünüzde siyah gözlük, üzerinizde bir pardösüyle kılık değiştirmiş bir halde, bagajınızda otomatik sistemli bir airsoft tabanca, mermiler, göz yaşartıcı sprey, dört parmak boyunda bir bıçak, büyük boy çöp poşetleri ve bir kauçuk hortumla, ABD'nin beş eyaletinden geçerek tam dokuz yüz kilometre boyunca, rakibinizin suratına yalnızca göz yaşartıcı sprey sıkmak için mi direksiyon sallarsınız? Lisa Nowak sonunda iki gün cezaevinde kaldı ve bir yıl süreli şartlı tahliye edildi."

Henninger bir yandan gözlerini kısmış Servaz'a bakarken, sigarasından bir nefes çekti. Astronotların üstün varlık imajı ciddi bir darbe almıştı. Servaz, anlatılan başlıca iki "olay"da kadınların ve erkeklerin rol aldıklarına ve iki durumda da kıskançlık, taciz ve cinsel yaklaşım söz konusu olduğuna dikkat etti. Henninger devam etti.

"Bu olaydan sonra NASA, astronotların psikolojik takip prosedürlerini yeniden gözden geçirdi. Stres seviyesi ve uzaydaki psikotik veya intihar eğilimli bir astronota yapılacak muamele üzerine araştırmalar yürütüldü. 2009 yılında daha da ileri giderek farklı uyruklardan kimselerin olması nedeniyle, UUİ bünyesinde işlenen bir suçun failinin veya faillerinin hangi ceza hukukuna göre yargılanacağını sorguladılar. Bu mesele birçok ulus arasında hararetli tartışmalara konu oldu... Bildiğim kadarıyla Fransızlar bu tip meseleler üzerinde hiç düşünmediler. Bu onların rahatsızlık duydukları bir konu..."

Servaz omuz silkti.

"Şu... Fontaine'le olan olay, o da bir kadınla mı ilgili?"

"Bir kadın mı?" dedi Henninger Servaz'a bakarak ve başıyla onayladı. "Evet, öyle..."

"Zamanı nedir?"

"2008 yılında, Rusya'da."

Henninger'in yarı kapalı gözlerinin önünden bir duman şeridi geçti.

"Yıldız Şehir'de..."

Servaz baştan aşağı bir ürperti hissetti.

"Olay neydi?"

Henninger Servaz'a yeniden baktı.

"İzin verirseniz size önce bir hikâye anlatayım. Uzay fetihleri sırasında erkekler ve kadınlar arasındaki ilişkilerin hikâyesi. Kadınların uzaydaki yerlerini elde etmek için yürüttükleri uzun mücadelenin hikâyesi... Konuyu nereye vardırmaya çalıştığımı anlamakta gecikmeyeceksiniz. 1960 yılından itibaren, henüz Gagarin ilk uçuşunu gerçekleştirmeden önce, Doktor William Randolph Lovelace kadınların uzay programlarına dâhil edilmesine yönelik bir inceleme çalışması gerçekleştirmişti. Belli sayıda kadın pilot çok zorlu fiziksel ve sinirsel testlere tabi tutulmuştu ve aralarından on üçü erkek meslektaşlarına göre çok daha üstün, olağanüstü neticeler sunmuştu. Bunun üzerine, Florida eyaletinin Pensecola kentinde bulunan Deniz Ordusu Tıp Okulu'nda yeni bir test programı için seçildiler. Ancak, yola çıkmalarına iki gün kala, proje, özel bir inisiyatif olması ve kadın pilotlardan hiçbirinin ordu mensubu olmaması gerekçesiyle, Amerikan Donanması ve NASA tarafından ani bir şekilde iptal edildi. Bildiğiniz gibi, Gagarin'den on ay sonra, 1962 yılında Dünya çevresinde yörüngesel uçuşu gerçekleştiren ilk Amerikalı John Glenn'dir. O dönemde şöyle bir beyanda bulunmuştur; 'Erkeklerin rolü savaşa ve uzaya gitmektir, bu faaliyetler kadınlar için değildir.' Tabii o zamanlar adetler, kafa yapısı farklıydı... Uzayda ilk Amerikalı kadını görmek için 1983 yılını beklemek gerekti. Bu kadın Challenger Uzay Mekiği'ndeki Sally Ride'dı. 2012 yılında pankreas kanserinden

öldü. Vefatı vesilesiyle yaptığı konuşmasında, NASA'nın patronu aynen şöyle demişti; 'Engelleri zarafeti ve profesyonelliğiyle yıktı ve Amerikan uzay programını kesin olarak değiştirdi'..." Henninger bunu dedikten sonra Servaz'a baktı. "Tuhaf bir sözcük seçimi öyle değil mi? 'Engeller... zarafet... profesyonellik...' Ama Ride uzaya çıkan ilk kadın değildi. Uzaya çıkan ilk kadın da uzaya çıkan ilk adam gibi bir Rus'tu. Ya da Sovyet diyelim... Valentina Tereşkova ondan tam yirmi yıl önce uzaya çıkmıştı. Zira, Gagarin'in uçuşu etrafında yapılan propagandanın devasa başarısını takiben, Kruşçev uzaya bir kadın gönderme kararı almıştı. Valentina Tereşkova düzinelerce aday arasından seçildi. Aslında, 'Martı' adı verilen yörüngede uçuş sırasında her şey o kadar yolunda gitmedi. Bu arada uçuş koşullarının berbat olduğunu söylemek gerek. Valentina, bir yıl öncesinde Titov'a da olduğu gibi, muhtemelen rahatsızlanmıştı ve ikinci gün mekiğin manuel kontrolünü ele almayı başaramadı. Ayrıca davranışlarıyla birtakım kaygılara da neden olmuştu. Yine de aşağı indiğinde Sovyetler Birliği'nin kahramanı olarak karşılandı ve zaferini paylaşmak üzere dünyayı dolaştı. Ancak Yıldız Şehir'de, erkek meslektaşları ve programın sorumlu kişileri, Valentina'nın yaşadığı tecrübeyi kadınların henüz uzay için hazır olmadıklarının ve belki de hiç hazır olamayacaklarının kanıtı olarak kabul ettiler. Sovyetler Birliği'nin diğer tüm uluslara kıyasla en fazla sayıda kadın mühendis, subay, pilot yetiştirmeye devam etmesine rağmen... Bu kadınlar uzay uçuşları için antrenman görseler de uçuşları daima son dakikada iptal edildi. Ancak 1982 yılında ikinci Rus kadın uzaya çıkabildi. Sovyetler bunu tabii Sally Ride'ı göndermeye hazırlanan Amerikalılara karşı bir hamle olarak yapmıştı... Buyurun işte... Bir örnek daha vereyim mi? 1979 yılında, Başkan Giscard d'Estaing Sovyetler Birliği'ne resmî bir ziyaret gerçekleştirdi. Bu vesileyle, Brejnev ona uzaya bir Fransız astronot gönderme teklifinde bulundu. Sovyetler Birliği uzay uçuşlarını ilk defa bir komünist olmayan ülkeye açıyordu.

Dört yüz aday arasından beşi seçildi; dört erkek ve bir kadın. Ama Rusların kadın istememesi üzerine yalnızca dört erkek gitti..."

Henninger iç çekerek Servaz'a doğru eğildi.

"Bugün işler düzeleceğine daha da kötülemiş durumda... Elli yılda uzaya yalnızca üç Rus kadın gönderildi, toplamda ise kadın astronot sayısı elli yedi ve bunların kırk üçü Amerikalı. 2010 yılında Uluslararası Uzay İstasyonu ilk defa bir defada dört kadın astronotu ağırladı ve hiçbiri Rus değildi. Şu anda Rus uzay programına dâhil kırk kozmonot arasında bir tane bile kadın bulunmuyor. Sonuncusu Nadezhda Kuzhelnaya'ydı. Soyuz uçuşlarının birçok defa iptal edilmesi ve onun yerine Avrupa Uzay Ajansı'ndan astronotların veya hatta Dennis Tito gibi milyarder yolcuların alınması üzerine 2004 yılında istifasını verdi. Erkek meslektaşlarının uçuşları iptal olmuyordu ama..." Adam arkasına yaslandıktan sonra bakışlarını Servaz'a dikti. "Kadın ve erkek astronotlar arasındaki dengesizliğin bu kadar büyük olduğu tek bir ülke daha var... Fransa."

"Yani kabaca... astronotların büyük bir bölümü maço, kadının ikinci derece insan olduğuna inanan ve tacize yakın tipler, öyle mi?"

Henninger şiddetle başını iki yana salladı.

"Hayır, hayır, hayır... Söylemediğim şeyi bana söylettirmeyin. Uzay adamlarının büyük bir çoğunluğu kadınlara ve onların yeteneklerine saygı duyan, eğitimli, cool tipler. Dediğim gibi düzen yavaş yavaş değişiyor. Ama Fontaine eski neslin adamıdır. Eski ekolden Rus kozmonotlarla ve Amerikalı astronotlarla çok takılmıştır. Daha bir acemi, bir çaylakken eğitimini onlardan aldı. O tiplerin, en azından aralarından bazılarının kadınlar hakkındaki düşünceleri Ortaçağ'ı aratmaz, inanın bana... Şövalyelik ve cinsiyet ayrımı karışımı bir şey..."

"Ne olduğunu hâlâ anlatmadınız..."

Henninger başıyla onayladı.

"İşte durum bu noktada karmaşıklaşıyor. Bu memlekette işler nasıl yürür bilirsiniz... Başkalarının kusurlarına dikkati çekmekte üstümüze yoktur ama bizde olan biteni sistematik olarak halının altına süpürürüz. Avrupa Uzay Ajansı ESA ve CNES bu olay hakkında hiçbir basın bildiriminde bulunmadılar. Bilgi sızdıranlar sayesinde çok az bilgi edinebildik... Polise şikâyette de bulunulmadı... Bunun neticesi olarak da alelacele örtbas ettiler."

"Neyi örtbas ettiler?"

"Diyorum ya... Pek net bilgi yok. Tek bildiğimiz olayın 2008 yılında cereyan ettiği. Avrupa Uzay Ajansı, Fontaine'i ve genç bir astronot olan Rus-Fransız bir kadını Yıldız Şehir'e antrenmana göndermişti. Soyuz ile uçarak Uluslararası İstasyon'da kalacaklardı. Misyon son anda iptal edildi. Döndüğünde Fontaine aynı adam değildi... Sanıyorum Rus polisi tarafından genç astronota cinsel taciz ve şiddet uygulamakla suçlanmış. Hikâyenin tamamını bilmiyorum. ESA, en meşhur kahramanlarından birinin itibarı sarsılmasın diye olayı hemen örtbas etti. Ruslar da aynını Yıldız Şehir'in itibarı için yaptılar... Artık ne olduysa oldu ama ondan sonra Fontaine hiçbir programa dâhil edilmedi. O olaydan beri Uzay Ajansı onu yalnızca medyatik etkinlikler, iletişim operasyonları vb. için kullanıyor... Ajansın bir numaralı VIP'si, Tom Cruise'u haline geldi. Ama astronot olarak kariyeri yandı..."

"Genç kadının kim olduğunu biliyor musunuz?"

Henninger başıyla onayladı.

"Elbette. Hatta onunla görüştüm bile. Ama ayrıntıları anlatmak istemedi... Şeydi...." Uygun sözcüğü bulabilmek için düşündü. "Garip... Bir yandan çok fazla bahsetmekten korktuğunu, diğer yandan da içindekini dökme arzusuyla yanıp tutuştuğunu hissettirmişti... Ona şiddete maruz kaldığının gerçek olup olmadığını sorduğumda, başıyla onaylamıştı. Ama ne tür bir şiddete maruz kaldığını sorduğumda, cevap vermeyi reddetmişti."

Servaz ürperdi. Aradığı adamı bulmuş olabilirdi.

"Söylediklerinizden eminsiniz değil mi?" diye sordu. "Onun gibi birinin manipülatör bir sapık olabileceğini akıl almıyor."

"1999 yılında az kalsın tecavüze uğrayan Judith Lapierre'i ve birbirini neredeyse öldürecek duruma gelen iki kozmonotu ve hatta 2007 yılındaki Nowak olayını düşünecek olursak o kadar da akıl almaz bir durum değil... Bir de Mir İstasyonu'nda aniden cinnet geçirerek alt bölme kapağını açmaya çalışan kozmonot hikâyesi var... Diğerleri onu zar zor durdurabilmiş. Astronotlar diğer insanlardan neden farklı olsunlar ki komiser? Neden onların da zayıf yanları, zaafları olmasın? Onlar hakkında verilmek istenen imaj böyle. Ama gerçek bu değil."

Servaz'ın Henninger'in sözlerini sindirmesi biraz zaman aldı. Sır perdesini nihayet aralamaya başladığı hissine kapılmıştı ve o perdenin ardında yıldızlı bir gece onu bekliyordu. Derinliğini ölçe ölçe bitiremeyeceği bir gece...

"Şu kadının adresini veya telefon numarasını almam mümkün mü?" diye sordu.

Henninger ayağa kalktı.

"Tabii, hiç sorun değil. Bulayım..."

Gazeteci salondan ayrıldı, bu sırada Servaz da hızla düşünüyordu. Célia taciz ve takip edilmesinin yanında şiddete veya tecavüze de maruz kalmış mıydı? Görünüşe bakılırsa karşısında tekrarlı suç işleyen biri vardı. Bu durumda başka kurbanları da olmalıydı... Henninger bir yapışkanlı not kâğıdıyla geri geldi. Servaz kâğıdın üzerinde yazılanları okudu:

Mila Bolsanski
Métairie Neuve Yolu

"Mila bir Slav ismi," dedi.

"Evet. Söylediğim gibi, çift uyruklu, Fransa ve Rusya. Sorun da o ya zaten."

"Nasıl yani?"

"Genellikle Yıldız Şehir'de, Rus kozmonotlar kendi memleketlerinden bir kadın meslektaşlarına, diğer ülkelerden gelen kadın astronotlardan farklı davranırlar. Mesela Claudie Haigneré... O Rus meslektaşlarının daima 'pek neşeli, pek kibar' olduklarını söylemiştir. Yıldız Şehir'de herkesin ona daima yardımcı olduğunu anlatmıştır; hatta 'göz bebeğim' dediği yaşlı general Aleksey Leonov'un bile... Aynı Leonov, 1975 yılında, ilk Amerikan-Sovyet ortam misyonuna iştirak eden Soyuz 19'un komutanıyken, gazetecilere, Rus uzay çalışmalarında kadınlara ihtiyaç olmadığı beyanında bulunmuştu... Bir başka örnek de Shannon Lucid. Uluslararası istasyonda iki Rus kozmonotla kaldı ve pek şefkatli bir şekilde 'onlar benim iki Yuri'm' diyordu. Rus kozmonotların maçoluğunu ve kadın düşmanlığını duymuştu ama aralarında bu tip hiçbir sorun olmamıştı. Bir kadın ve iki erkek olarak kaldıkları, daracık ve kapalı bir alanda iki Yuri ile mükemmel geçinmişlerdi. Oysa kadın Rus kozmonotlar ikinci sınıf kozmonot muamelesi gördüklerini sıkça dile getirmişlerdir. Velhasıl Yıldız Şehir'de, Mila çifte vatandaşlığından dolayı, Fransız'dan ziyade Rus olarak görülmüş olmalı..."

Henninger kendini yeniden koltuğuna bıraktı.

"Ama daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, doğrudan ona gidin derim," dedi Servaz'a dikkatle bakarak. "Şimdi soru sorma sırası bende... Cinayet masasının böyle aniden Léonard Fontaine'le ilgilenmesinin nedeni nedir?"

Servaz uzun bir süre tereddüt edince, "Ben size bildiklerimi söyledim ama!" dedi.

"Resmî bir soruşturma değil aslında..."

"Nasıl yani?"

"Yani şöyle diyeyim... Kendim için soruşturuyorum..."

İki adam bir süre sessizce bakıştılar.

"Hıımm... Ve bu soruşturma Léonard Fontaine'i kapsıyor, öyle mi?"

Servaz başıyla onayladı.

"Yine bir tecavüz olayı mı?"

Servaz hayır işareti yaptı.

"Taciz mi?"

Servaz onayladı.

"Neden şaşırmadım acaba! Bu adamlar bir kereyle kalmazlar! Daha fazla bilgi veremez misiniz?"

"Henüz çok erken..."

"Vay canına... Soruşturmayı tamamladığınızda ilk benim haberim olacağına söz verin!"

"Söz veriyorum."

"Şu kadın... Onun başına da Mila Bolsanski'nin başına gelenler mi geldi? Tecavüze mi uğradı?"

"Hayır, öldü."

Gazetecinin çelik gibi gözleri merak ateşiyle tutuşmuştu.

"Nasıl yani, 'öldü'? Cinayet mi?"

"İntihar..."

27

Diva

Saat öğleden sonra dörde çeyrek kala giderek kararan göğün altında yeniden yola koyuldu. Gece bastırmadan aşmak istediği dağlar, bulutların içinde, ona yine meydan okurcasına yükseliyordu.

Henüz hava şöyle böyle aydınlık olsa da aracının farlarını yakmıştı, silecekleri çalışıyordu. Kendi kendine Fontaine'in kurbanlarını nasıl seçiyor olabileceğini sordu. Mila Bolsanski yoluna talihin ve Uzay Ajansı'nın eseri olarak çıkmıştı. Célia'yla karşılaşması ise tamamen tesadüftü. İlle de tacizle veya tecavüzle sonuçlanmayan daha birçok tanışması gibi... Başka kurbanları da var mıydı? Onları gözlüyor muydu? Alışkanlıklarını öğrenmeye çalışıyor muydu? Onlara yanaşmadan önce haklarında olabildiğince bilgi mi ediniyordu? Yoksa, aksine, o yüce piyangonun, kaderin önüne çıkardığı insanlar mı söz konusuydu? Servaz Andorra'ya doğru tırmanan uzun yolda bir otobüsün arkasında sıkıştı. Sollamak için her yana çıkışında karşı istikametten hızla inen otomobillerle burun buruna geliyordu. Nihayet gümrüğü geçtikten sonra aracını durdurdu ve Mila'yı aramak için telefonunu çıkardı.

Mila ikinci çalışta, tedirgin ve utangaç bir sesle cevapladı. Servaz, bu kadınlar için, fiziksel şiddetin hatırasının giderek silikleştiğini, ancak aşağılanmanın, hakaretlerin silinmez izler bıraktığını okumuştu.

"Merhaba," dedi. "Ben komiser Martin Servaz. Sizinle bir konuda konuşmak üzere görüşmek istiyordum. Numaranızı Bay Henninger adında bir gazeteciden aldım."

"Ne istiyorsunuz?"

"Léonard Fontaine hakkında..."

Kadın cevap vermeden önce uzun süre bekledi, öyle uzundu ki Servaz'ın önünden dört otomobil ve üç kamyon geçtiğini sayacak vakti olmuştu.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye cevapladı kadın.

"O dönemde şikâyetinizi geri aldığınızı biliyorum. Bay Henninger bana o dönem bu konudan bahsetmeyi reddettiğinizi söyledi. Ama yeni gelişmeler var."

"Nasıl yani?"

"Sizin için bir sakıncası yoksa bunu bizzat görüştüğümüzde açıklamak isterim."

Kulak zarını patlatırcasına bir korna sesi yükseldi.

"Bakın..." dedi Mila. "Size nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum. O mesele benim için kapandı. Yeniden bulaşmak istemiyorum. Üzgünüm."

"Anlıyorum Madam Bolsanski."

"Matmazel..."

"Matmazel Bolsanski, sizin yaşadıklarınıza başka birinin daha maruz kaldığını ve Léonard Fontaine'in ellerinin kana bulandığını söylesem?"

Yeniden sessizlik oldu.

"Bunu ispatlayabilir misiniz?"

"Sanıyorum evet."

"Tutuklayacak mısınız onu?"

"Ne yazık ki henüz o aşamaya gelemedik."

"Anlıyorum. Teşekkürler komiser ama ben bu işin dışında kalmak istiyorum."

"Anlıyorum."

"O dönem şikâyetimi geri çekmem için bana baskı yaptılar. İnanılmaz baskılara maruz kaldım. Bugün neden farklı olsun ki?"

"Çünkü ben onlar değilim."

"İyi niyetinizden kuşkum yok, ancak..."

"Sizden yalnızca beş dakikanızı rica ediyorum. Söylediğim gibi, sizin yaşadıklarınıza maruz kalan başkaları da var gibi görünüyor. Bir şekilde aralarında bağlantı kurmayı başarırsam, belki onu köşeye sıkıştırabileceğim..."

Servaz, Mila'nın yeniden telefona dönmesini beklerken dört otomobil, iki kamyon daha saydı.

"Pekâlâ. Sizi bekliyorum."

İki yanında çınar ağaçlarının sıralandığı uzun düz yolu tırmanırken karanlık bastırmıştı. Büyük ev, düzlüğün diğer ucunda bulunuyordu; bir örnek pencereleri ve iki katıyla neredeyse kübik şekilli bir yapıydı. Vaktiyle bir çiftlik evi olabilirdi. Öyleyse, ambarları ve ek binaları, etrafı ince kavaklarla çevrili geniş bir meydana yer açmak için yıkılmış olmalıydı. Eşiğin üst kısmında bir lamba yanıyordu. Onun dışında tüm pencereler karanlıktı. Servaz sessizliğin içinde aracının kapısını çarparak kapattı ve etrafına bakındı; bir kilometre kadar uzaktaki cılız bir ışık dışında etraf tamamen ıssızdı.

Servaz, Mila Bolsanski'nin maruz kaldığına maruz kalmış bir kadın için buranın biraz cesurca bir yer seçimi olduğunu düşündü. Ama tekrarlı şiddet mağduru kadınların nihayetinde kendi içlerine kapanabildiklerini ve dış dünyanın düşman olduğu kanaatine varabildiklerini de okumuştu. Yıllar sonra bile, onu geçmişe yeniden götürebilecek en küçük bir durumdan korkuyordu. Servaz oraya gelerek Mila'nın içinde acılı hatıraları uyandıracağını biliyordu; tabii daha öncesinde kapı dışarı edilmezse...

Etrafta araç görememişti ama on metre kadar uzakta, karanlığın içinde sacdan inşa edilmiş bir garaj olduğunu gördü. Giriş merdivenlerine ilerlediği sırada evin kapısı açıldı. Eşikte ince,

uzun bir kadın belirdi. Arkasındaki evin derinlerinden gelen ışıkla hatları gölge içinde belli oluyordu. Servaz girişteki üç basamağa varıncaya dek tek kelime söylemeden bekledi. Sonra telefonda olduğundan daha tok bir sesle, "Hoş geldiniz, buyurun..." dedi.

Bir maden tüneli gibi karanlık ve bitmek bilmez bir koridorda Servaz'ın önünden ilerledi. Yegâne ışığın dipteki bir odadan gelmesi yüzünden gölgesi Servaz'ın önünde sanki dul kalmış bir gelinin siyah duvağı gibi uzuyordu. Servaz onu dikkatle inceledi. Düzenli spor yaptığı belli oluyordu, geniş omuzları ve zarif bir boynu vardı. Servaz, karanlığın içinde, eski petekli kaloriferleri ve onlardan daha eski tabloları fark etti. Dip oda, tavana gömülü iki spot lambayla rahatsız edici şekilde aydınlanan, büyük bir mutfaktı.

Servaz etrafına kulak kabarttığında hiçbir gürültü duymadı. Mutfağa dek aldığı mesafeyi ve evin iki katlı olmasını düşünerek, evin otuz odası olabileceğini hesapladı.

"Yalnız mı yaşıyorsunuz?"

"Hayır. Thomas'yla yaşıyorum," diye cevapladı kadın belli belirsiz gülümseyerek. "Oğlum yani..."

Spot lambanın ışıkları şimdi doğrudan yüzünü aydınlatıyordu. Servaz onun otuz beş veya otuz altı yaşında olabileceğini düşündü. Kestane rengi saçları, kahverengi gözleri, belirgin elmacık kemikleri, gözlerinin etrafında yüzünün güzelliğini bozmayan, çok hafif kaz ayakları, düzgün hatlı geniş bir ağzı, kadifemsi bir cildi ve kare yapılı bir çenesi vardı. Son derece özgün bir yüzdü... Ama asıl dikkati çeken bakışıydı. İnsanı delip geçen, anlayan bakışlar... İnsanların alçaklıklarına, küçülmelerine yeterince şahitlik etmiş, ancak nihayetinde hepsini affetmeye karar vermiş gibi aynı anda hem ciddi hem de anlayışlı bir ışıltının pırıldadığı bakışlar... Servaz'ın karşısında zeki bir insanın bulunduğundan zerre kuşkusu yoktu. Kadının üzerinde boğazlı kazak ve kot pantolon vardı.

"Kahve alır mısınız? Kusura bakmayın evimde alkol yok."

"Teşekkürler. Kahve gayet iyi."

Kadın Servaz'a sırtını dönüp mutfak tezgahının üzerindeki bir dolaba elini uzattı. On kişinin rahatlıkla oturup yemek yiyebileceği büyük masaya kahve fincanını koyduktan sonra, yaklaşık bir metre mesafede olan masanın diğer tarafına yerleşti. Servaz, başına gelenlerden sonra tüm erkeklerle arasına hep bu mesafeyi koyup koymadığını düşündü. Célia'yı, o fotoğrafta, Léonard Fontaine'den ayıran kısacık mesafeyi düşündü.

"Beni evinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

"Söyleyeceklerinizi dinliyorum. Ancak bu sorularınıza cevap vereceğim anlamına gelmiyor."

"Anlıyorum."

"Buyurun komiser. Söyleyin bakalım, yeni ne gelişmeler var."

Mila bu sözleri söylemeden önce, sanki bir boşluğa atlıyormuşçasına nefes almıştı. Servaz'ın ona telefonda söylediğini de unutmamıştı.

"Célia Jablonka adını duydunuz mu hiç?"

"Hayır."

"Célia Jablonka, geçen yıl intihar eden bir genç kadın. Görünüşe bakılırsa Léonard Fontaine'le ilişkisi varmış. Ben Léonard Fontaine'in bu intiharda parmağının olabileceğinden şüpheleniyorum..."

"Neden?"

"Bunu size sormalı..."

Mila gözlerini bir an olsun Servaz'dan ayırmamıştı. Ne tedirgin ne de korkmuş görünüyordu. Bakışlarında belli belirsiz bir sertleşme olmuştu.

"Hepsi bu mu? Bana söyleyecekleriniz bundan ibaret mi? Bir şüphe yani? Bu nedenle mi geldiniz?"

Kadının sesi kesinleşmişti. Servaz daha ikna edici görünmemesi halinde onun konuşmaya kapısını tamamen kapayacağını hissetti. Manyetik otel odası anahtarını ve fotoğrafı cebinden çıkardı ve masanın üzerinde, kadının önüne doğru itti.

"Nedir bu?"

"Bunları bana siz mi gönderdiniz?"

Kadın Servaz'a söylediğini anlamamış bir şekilde baktı.

"Bu oda anahtarı ve bu fotoğraf bana biri tarafından postayla gönderildi... Sizin bir fikriniz var mı?"

Kadın anahtarı uzun uzun inceledi, sonra bir parmağını fotoğrafın üzerine koydu.

"Elbette var, bu fotoğraftaki UUİ, yani Uluslararası Uzay İstasyonu... Bu nedir peki?"

"Célia Jablonka'nın hayatına son verdiği otel odasının anahtarı. Léonard Fontaine'le hiç bu otele gitmişliğiniz var mı?"

Kadın anahtara yeniden baktı ve hayır işaretinde bulundu.

"Ne onunla ne de başkasıyla gittim..."

"Kimliğinin bilinmesini istemediği açıkça belli olan biri bana önce bu anahtarı, sonra da bu fotoğrafı ve beni Célia Jablonka'nın intiharını soruşturmaya iten mesajları yolladı... Bu iki nesne arasındaki tek bağ Léonard Fontaine..."

"Açıklar mısınız rica etsem..."

"Léonard Fontaine Célia Jablonka'nın sevgilisiydi ve Uluslararası Uzay İstasyonu'nda bulundu."

Sessizlik oldu. Mila'nın konuşmayı sonlandırabileceği ve geçmişin kapısını yeniden açmayı reddedebileceği bir andı. Tam bu sırada başka bir kapı açıldı. Servaz tam sağında hafif bir kapı gıcırtısı duyarak başını çevirdi. Daha önce fark etmemiş olduğu bir koridorda ışık yandı. Zeminde önce bir gölge, ardından mavi, kırmızı kadife pijamalı bir erkek çocuğu belirdi. Mila'nın yüzü aniden değişti. Çocuğa yaklaşması için işaret etti, çocuk annesinin dizlerine oturdu, hareketli bir günün sonunda yorulmuş başını göğüslerine dayadı. Mila onun ince telli saçları üzerinden başını öptü.

"İyi akşamlar demeyecek misin tatlım?"

Çocuk başparmağı ağzının içinde, göz kapakları uykudan ağırlaşmış vaziyette Servaz'a dönerek, "İyi akşamlar," dedi.

"İyi akşamlar. Ben Martin. Ya senin adın ne?"

"Thomas."

"Memnun oldum Thomas."

Beş yaşlarında olsa gerekti. Servaz, onun pijamasının göğsündeki çizgi film kahramanını tanıyamadı. Çocuğun sarı saçları, annesininkiler gibi güzel kahverengi gözleri vardı. Yüz hatları, yaşıtlarınınki gibi, toparlacıktı.

"Beni yatağa götürmeyecek misin anneciğim?" diye sordu.

"Kusura bakmayın, beş dakikaya dönerim..."

Kadın çocukla birlikte çıktı. Servaz, ne söylediklerini anlayamıyor olsa da anne ve çocuğun usulca konuşmalarını duyuyordu. Bir şey aklını kurcalıyordu... Hafızasından bir çağrışım... Thomas ona birini düşündürüyordu. Kısa bir süre önce bizzat veya bir fotoğrafta gördüğünü birini... Düşünürken birden buldu. Bu keşfi zihninde yol aldı, hiç aklına bile gelmeyen ufukları açtı. Şimdilik o ufukların genişliğinin tam olarak idrakine varamıyordu... Mila'ya, geri geldiğinde, "Kaç yaşında?" diye sordu.

"Beş."

Servaz zihninden hesapladı; 2008 yılı. Mila adamın ne düşündüğünü tahmin ediyormuşçasına gözlerine ona dikmişti.

"Gerçekten, o kadının Léo yüzünden intihar etmiş olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Öyle olduğuna inanıyorum. Ve başkalarının olduğunu da düşünüyorum. Fontaine'in yaşını dikkate alacak olursak, çok fazla kişi olabilir... Sorun şu ki birini diğerinin intiharına neden olmaktan dolayı kanunen cezalandıramayız. Buhranın büyük ölçüde kaynağı olsa dahi... Ancak, henüz zaman aşımına uğramamışken, yasaların kapsamına giren başka suçlardan cezalandırabiliriz..."

Mila başıyla onayladı. Servaz devam etti.

"Sizin başınıza gelenler 2008 yılına dayanıyor. Bu tip suçlar, yani vurma, yaralama ve tecavüz dışındaki cinsel taciz suçları için zaman aşımı üç yıldır. Ancak cürümler için zaman aşımı on yıldır... Mesele ortada bir cürüm olup olmadığını bilmek..."

Servaz gözlerini Mila'ya dikti. Mila da gözlerini Servaz'dan ayırmadan yeniden başını salladı. Bu bir cevap değildi, ancak Servaz'ın konuyu nereye getirmek istediğini anladığını gösteriyordu.

"Sizin başınıza tam olarak ne geldiğini bilirsem, başka kurbanları aramak için nereye yöneleceğimi, kimlere başvurmam, hangi dosyalara bakmam gerektiğini de bilebileceğim..."

Mila sessiz kaldı. Servaz ısrar etti. Söylediklerini sindirmesini bekledi. Mila birkaç saniye sonra, "Konuşmayacağım," dedi. "Size daha önce de söylediğim gibi, bunu yapamam... Gücüm yetmez."

"Anlıyorum."

"Onu köşeye sıkıştırabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz?"

"Bu ne bulacağıma bağlı..."

"Bir şansınız olduğunu düşünüyor musunuz peki?"

"Genellikle işimi iyi yaparım..."

Mila üçüncü defa başını salladı. Son cümlesiyle aynı fikirdeymiş gibi Servaz'ı süzdükten sonra, "Bence de öyle..." dedi.

"Nedir öyle olan?"

"İşinizi iyi yaptığınız... Size bir şey vereceğim, ancak kimseye göstermeyeceğinize dair bana söz vereceksiniz..."

Servaz başıyla onayladı.

"Söz veriyorum Mila."

Kadın kalkıp odadan çıktı. Servaz spor ayakkabılarının zemindeki sürtünmelerini ve bir kapının açıldığını duydu. Bir dakika sonra, bir el önüne bir şey bıraktı. Deri kaplı, kurdeleyle bağlanmış bir defterdi. Servaz kurdeleyi çözüp defteri açtı. Özenli bir kadın yazısıydı. Başa bir tarih atılmıştı; bir günlük...

"Hangi tarih bu?"

"Olayların tarihi."

"Hepsi içinde mi?"

"Evet."

"Bu olaydan sonra astronot olarak görev almadınız hiç, öyle değil mi? Sizi bir kenara attılar."

"Varlığımdan hoşlanılmadığını bana hissettirdiler... Görünüşe bakılırsa tecavüzü ihbar etmek suçu işlemek kadar kötüydü. Klasik şeyler işte... Ben de aranmış olamaz mıydım vs."

Servaz yavaşça nefes aldı.

"Tecavüz var yani?"

"Daha karmaşık... Okuyun," dedi kadın günlüğü işaret ederek. "Bana söz verdiniz, sizden başkası okumayacak."

"Tekrar söz veriyorum."

"Şimdi kusura bakmazsanız, gidip oğluma hikâye okuyacağım."

Servaz ayağa kalktı ve elinde günlükle bir an gülümsedi.

"Hangi hikâyeyi okuyacaksınız?"

"Küçük Prens."

Servaz hafızasından, kitaptan bir bölüm okudu; "Benim yıldızım senin için diğer tüm yıldızlardan biri olacak... Böylece tüm yıldızlara bakmayı seveceksin. Hepsi dostun olacak."

Mila Servaz'a şaşkın ve keyifli bir ifadeyle baktı.

"Thomas'nın babası kim?"

Mila'nın yüzü birden ciddileşti.

"Tahmin ettiniz zaten öyle değil mi? Benzediği doğru..."

"Çocuğunu kabul etmedi mi?"

Mila bir an tereddüt etti, sonra onaylarcasına başını salladı.

"Neden kabul etmedi?"

"Okuyun komiser... Şimdi artık, iyi akşamlar."

28

İntermezzo*

Christine soyundu, dişlerini fırçaladı, bir pijama giydi ve yatağa geri döndü. Iggy boynundaki hunisi içinde gözlerini yummuş, yatağın üzerinde uyumaya devam ediyordu. Balkon kapısından soluk bir ışık içeri süzülüyordu. Christine pencereye doğru yaklaştığında ayın, Capitole binasının üzerinden ona gülümsediğini gördü. Max'ın tam o sırada ne yapmakta olduğunu düşündü; muhtemelen kartonlarının ve eşyalarının ortasında, kaldırımdaki köşesinde uyuyordu.

Geriye kalan tek arkadaşın bir evsiz... Bütün bunların arkasında o olmadığı ne malum? Hiç düşündün mü? Düşünmedin tabii...

Christine avucunun içindeki iki komprimeye ve diğer elindeki su bardağına baktı. Kapısını sürgülemişti, koridordan geçen otel müşterilerinin seslerini dinledi. Hayatı giderek takip edildiği için fareler gibi bir delikten diğerine sığınan tiplerin hayatına benzemeye başlamıştı. Ne zamana dek böyle devam edecekti? Annesi oda ücretini ödemek için ısrar etmişti ama sonsuzca dek otelde kalamazdı. Ayrıca Max haklıydı; o adam peşini bırakmayacaktı.

Annesi uğramıştı, birlikte otelin barında bir kahve içmişlerdi. "Berbat görünüyorsun. Sanki on günde birkaç yıl yaşlanmış gi-

---

* Kendi başına bütünlüğü olan müzik eseri. (ç.n.)

bisin." Neyse ki annesinin her zaman olduğu gibi yapacak işleri vardı; spor salonu, manikür, pedikür, yüz bakımı, sıcak taşlarla masaj, sonra kuaförüne uğrayacaktı, ardından psikiyatrını görecekti, "Bugün ne durumdalar?" tarzı bir röportaj amacıyla bir muhabir ile görüşecekti, bir sanat terapisi atölyesi için bir yardım derneğinin başkanı ve kişisel gelişim koçuyla birlikte müzayedeye katılacaktı... Christine ise gününün geri kalan kısmını bir çözüm, bir fikir arayışı içinde amaçsızca dolaşarak geçirmişti. Bir ara, vaktiyle müdiresini programına davet ettiği kadın sığınma evine sığınmayı düşündü. Sorun şu ki henüz herhangi birinden dayak yememişti... Henüz... Oradakiler de yüksek ihtimalle kapılarını mitomanlara açmadıklarından emin olmak için polisten bilgi alıyor olmalılardı... Belki de daha inandırıcı olmak için kendi kendine vurup yaralasa iyi olacaktı... Bunu da düşünmüştü... Hem de ciddi ciddi... Tabanca ve bıçak (hatta samuray kılıcı), elektroşok silahı ve savunma spreyleri satan mağazalara da girmişti. Satıcı ter kokan, aşırı şişman bir adamdı. Biraz yaklaştığında onun savunmasız bir kadını basbayağı iğfal edebilecek kapasitede olduğunu hissetmişti. Elbette bunun kişinin dış görünümüne göre hüküm vermek olduğunun farkındaydı ama dünyanın zayıflar için bir cehennem olduğunu keşfettiğinden beri şüphelerini bir yana atmaya daha az istekli olmuştu. Giderek daha kaba, daha saldırgan ve tahammülsüz olduğunu hissediyordu.

Vahşi ormana hoş geldin tatlım...

Aldığı ilacın moleküllerinin etkisi altında gevşediğini hissetti. Ertesi gün, hele de ondan sonraki gün, sonraki hafta ne yapacağına dair zerre fikri yoktu. Tıpkı Richard Kimble* gibi, sığınacak bir limanı, soluklanacak bir yeri yoktu.

Aynen öylesin işte.... Kendi evinden kaçtın, işlemediğin suçlarla suçlandın, peşine düşenin de tek kollu olmadığı ne malum?

---

* 1993 yapımı *Kaçak* filminde Harrison Ford'un oynadığı karakter. Haksız yere karısını öldürmekle suçlanıp ölüm cezasına çarptırıldıktan sonra hapisten kaçar ve karısını öldüren tek kollu adamı bularak adını temize çıkarmaya çalışır. (ç. n.)

Christine afallamış bir şekilde yutkundu. Göz kapakları ağırlaşmıştı. Yanağından bir damla gözyaşı yuvarlandı. Bacaklarını göğsüne doğru çekti. Kollarını bacaklarının etrafına doladı. Yanağını şilteye dayadı ve kendini uyku ilacının kozasına bıraktı. Endişeleri sabahın tüten buhurları gibi birer birer kayboluyordu. Ancak sabaha doğru değil, geceye doğru sürükleniyordu... Geceye, karanlıklara, unutmaya doğru... Gözlerini kapattı ve kendini uykuya teslim etti.

Sabaha kadar ufak bir mola...

29

Libretto*

Servaz dar yatağının başucuna oturdu, Mahler'in müziğini kısık sesle açıp dışarıdaki dolunaya baktı ve komodinin üzerindeki Mila'nın günlüğünü eline aldı.

Üzerine bir gül çizilmiş deri kapağı açarken, o herkesten uzak kocaman evde yalnız yaşayan güzel esmer kadını ve sarışın çocuğu.... Léonard Fontaine'in çocuğunu... ve okuyacaklarının yalnız Mila Bolsanski'nin değil, Célia Jablonka'nın başına gelenleri anlamasında önemli bir rol oynayacağını düşündü. O sayfalarda, belki de tüm sorularının cevabı vardı. Léonard Fontaine gerçekte kimdi? Nasıl oluyordu da bu kadınları intihara sürüklüyor veya çocuklarıyla toplumdan soyutlanmış olarak yaşamaya mahkûm ediyordu? Nasıl bir iki kişilikli şeytandı? Mila ve Célia zeki kadınlardı, karakterleri sağlam kadınlardı... Buna rağmen onları etkisi altına alıp bu karakterlerini kırmayı başarabilmişti... Bunu nasıl yapmıştı?

Gece uzun olacak gibiydi... Servaz ödlek biri değildi ama okuyacaklarından dolayı şiddetli bir endişeye kapılmıştı. Alice Ferrand'ın günlüğünü hiç unutamamıştı. O genç kızın daha beş yıl önce, dağlık bölgede bulduğu günlüğünü... O çocuğun sözleri

---

* Opera, operet, oratoryo, bale, müzikal gibi müzikli sahne eserlerinin metinleri. (ç.n.)

beynini kızgın bir demirle dağlamıştı. İlk iki boş sayfayı çevirdi ve okumaya başladı. Mila, Moskova'ya varışlarını anlatarak başlıyordu:

20 Kasım 2007 – Sabah 8.30'da vardık. Cheremetievo'nun pırıl pırıl, yepyeni C terminaline indik. Eski devasa, kasvetli havalimanı ile alakası yok. Gümrükte uzun süre bekledik. Biraz heyecanlıyım. Léo oldukça sakin görünüyor. Andromeda Misyonu'nun proje şefi Guennadi Semyonov ve Yıldız Şehir iletişim sorumlusu Roman Roudine bizi çıkışta bekliyorlardı.

Bizi götüren otobüs de değişmişti. Bunun önceki seferde yalnız bindiğim otobüs gibi çekilmez bir egzoz kokusu yoktu. Moskova'ya doğru yol aldık ve Yıldız Şehir'e giden kuzeydoğu yoluna saptık. Çitlerin ardındaki küçük evleriyle Yıldız Şehir... Mavi veya kırmızı boyalı bebek evlerine benzeyen şık, küçücük evler veya kulübeler... Manzarayı bozan yüzlerce reklam panosuna, otomobile, beton yapıya, vince, hava kirliliğine rağmen, Moskovalıların memleketlerine olan derin bağlılıklarının simgesiydiler... Herkesin bir örnek olması yönündeki büyük hareket her yerde olduğu gibi burada da hâkimdi. Beton, hiç kuşku yok ki şeytanın eseriydi...

Otobüste Léo'ya baktım. Roman ve Guennadi'yle sohbet ediyordu. Benimle ilgilenmedi. Ya da bilerek benimle ilgilenmiyor göründü... Neler oluyordu? Aniden içimi kötü bir his kapladı, geçen günkü sahne yeniden gözlerimin önüne geldi. Olan biteni hâlâ anlayamıyorum. Bu daha önce hiç olmamıştı. Moskova için yola çıkmadan önce, CNES tarafından onurumuza düzenlenen ufak çaplı bir geceye katılacaktık. Giyinmiş, aynanın karşısında oturmuş makyaj yapıyordum. Arkamdan yaklaştı ve bana baktı ve "Orospu gibi makyaj yapmak zorunda mısın?" dedi.

Bir an yanlış duyduğumu sandım. O sözcüğü söylemiş olamazdı. Bu tek kelimeyle imkânsızdı. Aynadan ona baktım.

"Ne dedin?"

"Gayet iyi duydun..."

"Sen ne dediğinin farkında mısın Léo? Şaka yapıyorsundur umarım..."

Ellerini omuzlarıma koydu; bu kesinlikle dostane bir tavır değildi.

"Elbette şaka yapıyorum... Ama makyajın biraz abartılı olmuş..."

Öfkelenmem, karşı koymam gerekirdi ama çok şaşırmış, afallamıştım. Onu daha önce hiç öyle görmemiştim. Hayal mi görmüştüm acaba? Şaka yaptığını söylemişti ama içimde bir şeyler öyle olmadığını söylüyordu. Tanıdığım Léo değildi. Üç aydır birlikteydik; daima ilgili, şakacı ve âşıktı... Destan gibi, kusursuz bir üç ay... Hayatımda daha önce hiçbir erkekle onunla olduğum kadar mutlu olmamıştım. Onu seviyorum. Ah, evet... Sıcacık, sağlam ve güçlü bir adam o...

Hayatımın erkeği olduğunu biliyorum, bunu onu görür görmez anladım.

Dikkatimi bizi bekleyen şeye yoğunlaştırmalıyım, yalnızca buna... Hayatımın en önemli tecrübesi bu. Unutmamalıyım... Hazırlanmak için iki yıl yerine dokuz ayımız olacak, bu çok kısa bir süre! Programımızın aşırı yüklü olacağını biliyorum, zayıf düşmemem gerek... Ama, o sabah, tüm otobüs yolculuğu boyunca, hatta orman içinden geçen yolda ilerlerken, askerî kontrolden geçerken, merkeze girerken bile, dün akşamki o sahneyi, hele de o sözcüğü aklımdan çıkaramadım. Gerçekten söyleyip söylemediğinden kuşku duymaya bile başladım...

Böyle bir şeyi söylemiş olamazdı, yanlış anlamış olmalıyım...

20 Kasım akşamı – Zvyozdny Gorodok, Yıldız Şehir, adını hiç hak etmiyor... Issız uzun sokakları ve gri binalarıyla Rus ormanları arasında kaybolmuş bir Fransız varoşu gibi! Gerçi bir alışveriş merkezi, bir sinema, bir okul, bir postane, bir de diskotek var... Ve tabii kozmonotların antrenmanları ve hazırlıkları için bir dolu tesis; planetaryum, santrifüj, Soyuz simülatörleri... Çirkinliğine

rağmen, bu yer beni korkunç heyecanlandırıyor. Burada Japon, Kanadalı, Amerikalı, Alman, İtalyan astronotlar var... Léo'yu ve beni, Dom 4'teki dairemiz hazır olana dek kozmonotların klinik oteli olan Profilaktiyum'a yerleştirdiler. Léo buranın yıldızı. El üstünde tutuluyor. Kendime ait bir gardırobum var. Bavullarımı önüne koydum. Geçen defaya göre daha sakin; demir yolunun diğer tarafındaki, komşu askerî üsten Çeçenistan için havalanan Antonovların ve İlyuşinlerin sürekli homurtuları artık duyulmuyor. Bu akşam Léo dışarı çıktı. Görmek istediği Rus "eski dostları" varmış. Ben yalnızım, otelin dibindeki karanlık göle ve onun ötesindeki donmuş ormana bakıyorum. Milyonlarca çam ve huş ağacı beyaz karın altında Rus gecesine gömülüyor... Slav kanımdan kaynaklanan bir melankolinin beni sardığını hissediyorum. Neler oluyor? Dünden bu yana Léo sanki aynı Léo değil... Önce o tartışma, şimdi de mesafeli, soğuk davranıyor.

Korkuyorum... Burada olmak zaten hiç kolay değil. Bir de beni terk ederse, buna dayanamam...

21 Kasım - Daha ilk gününden programımız aşırı yüklü; öğle yemeği için ayrılan bir saat dışında yoğun Rus eğitimi. Korkmakta haklıymışım; Rusçam berbat seviyede gerilemiş... Léo Rusçayı ana dili gibi konuşuyor, dünyanın en güzel dili diyor. Kuşkusuz haklı, ancak dil bilgisi, çekimler üzerine bir de önümüzdeki haftalarda iyice pekiştirilmesi gereken teknik terimler... zira eğitim Rusça... İnsan cesaretini yitiriyor.

Sonra, aniden, herkesin yemeğini yediği Stolavaya'daki, yani yemekhanedeki, keyifli an geldi... Léo beni çok nazik bir şekilde herkesle tanıştırdı. Üstelik derslerden sonra, ormanda ilk kros kayağımızı yaptık. Muhteşemdi... Berrak gökyüzünün altında, çam ve huş ağaçlarından oluşan harika bir manzara içinde açılmış bir tünel gibi uzanan piste kendimizi bıraktık. Etrafımızdaki derin sessizlik yalnızca kayaklarımızın sürtünme sesleri, karlar altındaki dalların hışırtısı ve seslerimizle bozuluyordu. Güldük,

öpüştük, kar topu oynadık, dairemize geri döndüğümüzde seviştik, birbirimize sarılmış uzanırken, Léo bana uzaydaki ilk macerasını, yeni yolcuların yer çekimi olmayan ortamda kollarını, bacaklarını oynatışlarını, istasyonun içinde kukla gibi dolaşmalarını anlattı. Herkes bir şeylerini kaybedermiş, bu çok sık yaşanan bir durummuş. Dört kozmonot, sürekli olarak saatini, diş fırçasını, kulaklıklarını arar vaziyette karşılaşıp durmuşlar...

Yeniden umut doluyum. Gelecek için umutluyum. Eski Léo'm geri döndü. Yaşadığımız sorunu tamamen unutmuş gibi görünüyor.

28 Kasım – Yine başladı. Beni Ruslara kur yapmakla itham ediyor. Küçük bir grup yemeğe çıkmıştık. Olağanüstü bir durumdu. Zira öğrenecek, tekrar edecek o kadar çok şeyimiz var ki yorgunluktan bitkin düşüyoruz... Geleneğe uyarak ilk votkamızı fondip yaptık. Ama daha ben alkole elimi yeni uzatmışken, Léo ve Ruslar biraları ve shotları birbiri ardına devirdiler. Eve döndüğümüzde, ben üzerimi çıkarırken, Léo birden iğneleyici bir ses tonuyla, "Seni görmedim mi sanıyorsun?" dedi. Şoka girdim. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Yüzü alkolün etkisiyle kıpkırmızı olmuştu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Beni salak yerine koyma! Seni gördüm!"

İnanamadım. Sanırım kendimi tüm bunları gerçekdışı olduğuna ikna etmeye çalışıyordum.

"Ne gördün?"

"Orospuluk ettiğini gördüm..."

Yine aynı sözcüğü söylemişti. Tokat atmasını yeğlerdim. Ayakta nakavt olmuştum.

Ben onun bu denli kıskanç olabileceğini hiç düşünmemiştim. Ona söylediklerine anlam veremeden baktım. Cevap verecek durumda değildim. Omuz silkti ve yatağa gidip yattı.

Tüm gün bunu düşündüm. Belki de haklıydı... Belki de, elbette farkında olmaksızın, Ruslarla flört etmiştim... veya buraya uygun olmayan bir davranışta bulunmuştum. Nasıl bilebilirim?

Güzel kadınları sevdikleri ve biraz yapışkan oldukları doğru... Yanlış anlaşılabilecek sinyaller göndermemeye çok dikkat etmem gerek. Hastalık derecesinde kıskançlık duyan, şiddete başvuran erkeklerin var olduğunu biliyorum. Ama Léo'nun onlardan biri olduğuna inanamam. O olamaz. Kendinden öylesine emin, öylesine çekici bir erkek... Bir yanlış anlama olmalı... Belki stresli veya hastadır, söylemek istemiyordur. Belki bu defaki misyon için yaşlı olduğundan, başaramamaktan korkuyordur. Belki de burada karşılaştığımız tüm o yakışıklı ve genç erkekler onu tedirgin ediyordur...

Kıskançlık duyması için bir neden yok. Onu seviyorum.

Servaz saatine baktı; gece yarısına yedi vardı. Göz kapaklarını ovuşturdu. Karanlık gökyüzünde ay, bulutların arasından ışıldıyordu. Gerekirse tüm geceyi okuyarak geçirirdi, ancak okuyacaklarının sonuna varacaktı. Yine içinde giderek büyüyen bir huzursuzluk hissetti. Mila'nın anlattıklarından eli kulağında bir trajedinin ayak sesleri, durdurulamaz bir çarkın gürültüsü duyuluyordu. Ya da acaba halihazırda bildiklerinin etkisiyle mi öyle hissediyordu? Tıpkı Mahler'in bulutların daha ilk notalardan toplaşmaya başladığı 6. *Senfoni*'si gibi, burada da karanlık bir güç iş başındaydı...

Bir yerlerden bir kahkahanın yükselmesiyle irkildi. Hemen ardından yine yoğun bir sessizlik çökmüştü. Yastıklarına dayanmış vaziyette ürperdi. Yeniden okumaya koyuldu.

Iggy başını kaldırdı.

Bir gürültü duyduğunu sanmıştı. Siyah beyaz görüşünün griliğinde, sessiz ay ışığıyla yıkanan yatağı ve odayı taradı. Boynundaki lanet plastik yüzünden görüş alanı bir tünelin içindeymiş gibi kısıtlıydı.

Yanında derin uykuya dalmış olan sahibesi hafifçe horluyordu. Küçük köpek, bir anda kendini uyandıran şeyi unutup daha acil bir duyumsamaya odaklandı. *Acıkmıştı*... Her türlü

olasılığı hızlıca analiz edip düşündü. Evinde değildi. Tanımadığı ve kendi alanından çok daha dar bir alandaydı. Yine de her köşesini keşfetmişti (bu iş çok uzun sürmemişti) ve sahibesinin yemek kabını banyoya koyduğunu biliyordu. Banyonun kapısı açıktı... Mama kabında yiyecek bir şeyler kalmış olabilir miydi? Bu düşünce aklından geçer geçmez olası yemeğin keyfiyle kuyruğunu salladı ve gidip bakmaya karar verdi. Yataktan atlayarak kısacık ayaklarıyla ay ışığında aydınlanan halının üzerinde sessizce ilerleyerek banyoya gitti. Arka ayakları atelden dolayı rahat hareket edemiyordu. Görme yetisi insanlarınkinden daha zayıf olsa da karanlıkta beş kat daha az ışığa ihtiyacı vardı. Perdeler arasından, balkon kapısından geçerek hareler oluşturan ışık, karanlık odada tereddütsüz ilerlemesi için yeterliydi.

Sahibesinin ışığını açık bıraktığı banyoda, patilerinin tırnakları fayanslar üzerinde daha belirgin tıkırdadı. Mama kabının küvetin hemen yanında olduğunu gördü. Durduğu yerden baktığında boş görünüyordu, belki dibinde bir şeyler kalmış olabilirdi... Mama kabının yanına gelerek hassas burnunu içine soktu, etrafında dolaştırdı ve hayal kırıklığına kapıldı. Boğazından geçecek tek bir kırıntı bile kalmamıştı! Üzgün bir şekilde plastik kaptan biraz ılık su içti ve kuyruğu aşağıda odaya geri döndü.

Odanın eşiğinden geçtiği anda, kendini uyandırmış olan şeyi yeniden hissetti. Neydi o? Odanın girişinde durup bir an kulak kabarttı. Tüyleri diken diken oldu. Daha fazla ilerleyerek maceraya atılmakta tereddüt ederek, dudaklarını geriye doğru çekip dişlerini gösterdi. Karşıt iki duygu arasında kalmıştı; tehlike korkusu ve yüzyıllardan gelen sahibesini koruma güdüsünün onu tehlikeye doğru itişi. *Biri vardı...* Kimliğini henüz tespit edememişti, ancak içgüdüsü ona odada sahibesinden başka birinin daha olduğunu çığlık çığlığa haykırıyordu. Hareketsiz duran biriydi; hareket etse de göremezdi. Ancak yavaş nefes alıp verişini gayet iyi duyuyordu, hatta bu sesi herhangi bir insandan yüz kat daha kuvvetli bir koku paletiyle eşleştirmişti ve bu koku sayesinde onun

tam olarak nerede bulunduğunu biliyordu. Her halükârda odanın içindeydi. Kısacası; orada, pencerenin yanında, sağdaki perdenin arkasında canlı bir şey vardı. Karanlığın içinde saklanmış bir gölge. Ay ışığından kaynaklanan bir optik illüzyon olabilirdi, ancak illüzyonların kokusu olmazdı. Iggy havayı kokladı. Kuşku yoktu; orada bir adam vardı... Daha alışılmadık, kimyasal, ilacı andırır bir koku daha aldı. Bu ona veteriner kliniğindeki sevimsiz kokuları hatırlattı, hırlamaya başladı, önce biraz çekingen (zira hâlâ korkuyordu), sonra biraz daha şiddetli hırladı... Tam o sırada perdenin arkasından bir fısıltı yükseldi; tatlı, yumuşacık, oldukça dostane bir mırıldanmaydı:

"Akıllı köpek IGGY... Akıllı, güzel köpek... Aç mısın?"

Bu son söz Iggy'nin zayıf düşünce gücüne sahip kafasının içinde bir ışık yaktı. Hayatta kalmak için gerekli temel sözcükleri uzun zaman önce hafızasına kaydetmişti. Yere oturdu, neşeyle kuyruğunu salladı ve bir defa havladı.

"Hişttt... Aferin IGGY... Yavaş... Sana yemek vereceğim şimdi, tamam mı?"

Iggy kuyruğunu daha da hızlı salladı. İsminin ikinci defa söylendiğini duymuştu. Yabancı, yavaşça saklandığı yerden çıktı. Iggy, henüz kendini tam anlamıyla güvende hissetmediğinden, tedbir olarak banyoya doğru geri çıkma eğiliminde bulundu. Zira adamın beraberinde taşıdığı o ilaç kokusu vardı... Ayrıca perdelerin ardına saklanma ihtiyacı duymuş olması da endişe vericiydi.... Ama adam, "Aç mısın?" diye tekrarladı ve karnını doyurma düşüncesi diğer tüm düşünceleri süpürdü. Yabancı kendisine doğru yaklaştığında, Iggy kuyruğunu metronom gibi sallayarak neşeyle onu bekliyordu.

1 Aralık – Saat sabah 6.00, henüz hava karanlık ama ben aşırı yorgun olmama rağmen uyuyamıyorum. Durmadan Léo'nun dün bana söylediği şeyi düşünüyorum. Günde sekiz saat teorik ders ve iki saat egzersiz, üzerine bir de döner koltuk seansları... İnsanı

topaca çeviren bir koltuk... Giderek daha hızlı dönüyor, altınıza bir yığın elektrotlar yerleştiriyorlar, kulaklığınızdan konuşan beyaz gömlekli tipler, başınızı öne, arkaya, sağa, sola eğmenizi söylüyor... Soğuk terler içinde kalıp neredeyse bilincinizi kaybedinceye dek devam ediyorlar...

Gösterdiğim direnç karşısında şaşıran Rus doktorlar, birçok erkekten daha iyi gittiğimi söylediler. Akşam buluştuğumuzda (Rusçaya hâkim olması ve buraya daha önce gelmiş olması nedeniyle aynı eğitimi almıyoruz), beni gururlandıran bu sözü Léo'yla paylaşmak istedim. Bana dondurucu bir bakışla baktı, karanlık bir ifadesi vardı. Sonra gülümsedi ve şöyle dedi; "Bu Rusların hepsi de çapkın. Ama hata onlarda değil. Davranışlarına biraz daha dikkat etmesi gereken sensin..."

3 Aralık – Deli gibi kar yağıyor. Kar Yıldız Şehir'e, benim içimde hissedemediğim bir sevecenlik, huzur ve dinginlik getiriyor. Léo gittikçe garipleşiyor, giderek uzaklaşıyor. Giderek daha fazla kırıcı, aşağılayıcı sözler söyler oldu. Bugün ilk defa santrifüje girdim. Santrifüj silindir biçimli büyük bir binada bulunuyor. İçinde bir ucu merkezî bir eksene bağlı, diğer ucunda ise motosiklet kaskını andıran bir kabin bulunan on sekiz metre uzunluğunda devasa bir kol var. Üç yüz tonluk bir atlı karınca... Kapıyı kapıyorlar ve kolun dönüşü başlıyor. Büyük salonun çevresinde giderek hızlanarak dönüyorsunuz... Santrifüj 30G hızlanma kapasitesine sahip, ama 8G kuvveti aşılmıyor. Léo gibi savaş uçağı pilotları buna alışıklar ama ben değilim. İnsan kendini bir devin parmakları arasındaki oyun hamuru gibi hissediyor. Yüreğiniz dizginlerinden boşanmış halde, âdeta boğazınıza çıkıyor.... Orada bile Léo'yu düşündüm. Onu ve aşkımızın nereye doğru gittiğini...

Perdenin arkasına saklanan adam Christine'in uyuyan bedenine baktı. Banyonun kapısında, bir heykel gibi hareketsiz dikilmişti. Önünde koca bir gece vardı, acelesi yoktu. Yüzüne ay ışığı vu-

ruyordu, bakışları hâlâ Christine'e kenetlenmişti... Sakindi, gevşemişti. Çakıl taşlarının üzerinden süzülerek akan bir buzlu su deresi kadar dingindi.

Zafer anıydı. Damarlarında akan kanın gürültüsü, duyguların *crescendo*'suydu. Zirveye kadar... Üzerinde sadece iç çamaşırı, kol saati ve lateks eldivenler vardı. Kıyafetleri banyodaydı.

Odaya gitmekte hiç zorlanmamıştı. Donanımı satan adamın açıkladığı gibi, 32 bit üzerinden kodlanmış elektronik kilidinin güvenlik seviyesi oldukça düşüktü. Arduino tipi bir programlanabilir mikro-kontrolör ve kilide uygun bir şebeke bağlantısı bulmak (ki hepsinin de satışı serbestti) ve kapıyı hasar vermeden açmak için cihazı bağlamak yetiyordu... Resepsiyona küçük bir valizle gelerek bir oda rica etmişti.

El fenerinin ışığını Christine'in ritmik aralıklarla inip kalkan çıplak sırtında ve omuzlarında gezdirdi. Geceliğini estetik bir şekilde kavislendiren kalçalarına doğru indi... Örtülere dolanmış ayaklarına dek bacakları üzerinde devam etti. Tahrik olmaya başlamıştı bile... Bu manzaradan kendini istemeye istemeye alarak çıplak ayaklarla mini bara doğru ilerledi. Buzdolabını açtı. Buzdolabının içindeki ışık siyah irislerine yansıdı. Küçük bir votka şişesini aldı, kapağını açtı ve şişeyi dudaklarına götürdü. Üç yudumda bitirdi. Soğuk ve lezzetliydi... Küçük şişeyi mini barın üzerindeki çalışma masasına bıraktı. *Almayı unutma sakın...* Her ihtimale karşı şişenin ağzını sildi.

Saat 1.45'ti.

Christine'in el çantasını aldı, içindekileri masanın üzerine boşalttı ve el fenerinin ışığında tek tek inceledi; banka kartı, müşteri sadakat kartları, cüzdan, sakız, anahtarlar, kalemler, cep telefonu... Boş ve cansız bakışları eski bir fotoğrafa takıldı. Fotoğrafta Christine, bir duvarın üzerine oturmuş, gülümsüyordu. Biraz arkasında aşağıda küçük bir liman vardı. Bu fotoğrafı kim çekmişti? Neresiydi? Hepsini yeniden çantaya doldurdu. Yandan fermuarla açılan bir şeffaf çantayı alarak içinden, birer birer, şı-

rınga, falçata, iki adet 50 ml ketamin ampulü ve son derece çirkin kauçuk bir maske çıkardı...

Ampulün kafasını kırdı ve içine şırınganın iğnesini daldırıp pistonu biraz koyu kıvamlı, hafifçe klor kokan, renksiz bir sıvıyla doldurdu. Sonra şırıngaya parmağıyla vurdu. Pistona baskı uygulayarak, iğnenin ucundan biraz sıvı çıkmasını sağladı. Neticeden memnun olarak şırıngayı bir kenara bıraktı, kollarını yukarı kaldırıp ayaklarının tabanlarını iyice yere basarak gerindi. Buzdolabını açtı. İkinci bir votka şişesi daha aldı. Bir yudum içti. Geğirdi. İdrarını yapmak için banyoya gitti. Dudaklarında bir gülümseme vardı. Kendini güçlü, uyanık ve zeki hissediyordu... Sifonu giderken çekecekti. Gülümsemesini bozmaksızın, küçük köpeğin tuvaletin yanındaki bedeni önünde durdu.

Iggy'nin boynunda hâlâ plastik yakalığı vardı, ancak hemen altında, boğazı bir falçatanın keskin bıçağıyla derinden kesilmişti. Kana boyanmış tüylerinin altında, yaranın açıklığından soluk borusunun kıkırdağı görülüyordu. Başının pozisyonu nedeniyle kan yakalığının içine dolmuştu. Şeffaf plastiğin üzerinde mercanı andıran desenler oluşmuştu. Hayvanın gözleri kapalıydı, dili dışarı sarkmıştı. Altında epoksi boya gibi koyu bir kan gölü vardı.

Adam saatine baktı; artık harekete geçme zamanı gelmişti. Maskesini aldı (boynuzlu, sivri dişli, uzun burunlu kırmızı renkli, son derece çirkin bir şeytan yüzü) ve gözleri deliklere denk gelecek şekilde yüzüne yerleştirdi. Cildi üzerine temas eden kauçuğun soğukluğunu hissedip gözlerini kırpıştırdı. Maske çenesini sıkıyor, nefes alıp verişini zorlaştırıyordu. Maskeyi olabildiğince rahat edebilecek şekilde ayarladıktan sonra, acımasız bakışlarını Christine'e çevirdi.

7 Aralık – Misafirhaneden özel konutlara geçtik. Kırmızı boyalı ahşap duvarları, çevresini saran beyaz pencereleri, Amerikan ambarlarını andıran eğik çatısıyla muhteşem bir ev. Ormanın içinde,

dünyadan soyutlanmış, bembeyaz bir aydınlık alanda yükseliyor. Peri masallarındaki evleri andırıyor...

Şaşkın ve aklım karışmış bir halde Léo'ya baktım. Evin manzarasından mutlu olmam gerekirdi ama ormanın içinde yalnızca birkaç yüz metre mesafede olsak da onun diğerleriyle olan iletişimimizi kesmeye, Yıldız Şehir'den olabildiğince uzak kalmaya çalıştığını düşündüm.

Léo'ya bir daire yerine bir ev tahsis edilmiş olması beni pek şaşırtmadı; Fransa'nın uzay macerasında en önde gelen isimlerden biri ve burada da birçok tanıdığı var... Ayrıca konaklamamızı Fransa finanse ediyor. Ruslar Yıldız Şehir'in etrafına böyle ahşap evler inşa etmeye başlayalı birkaç yıl olmuş... İlk evleri Amerikan astronotlar için hazırlamışlar.

Léo evi sevip sevmediğimi sormadı. Bu tip incelikleri çoktan geçtik... Neredeyse hiç konuşmuyoruz. Belki ona onu sevdiğimi yeterince gösteremedim veya yeterince sık söylemedim.... Belki ondan kariyerimde ilerlemek için faydalandığımı düşünüyor... Artık ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Sürekli bu tip durumlarla karşılaşmaktan zihnimin yorulduğunu, içimin boşaldığını, insanlardan giderek koptuğumu hissediyorum. Burada derdimi kiminle paylaşabilirim? Kimseyi tanımıyorum ve Léo da bunun böyle devam etmesi için elinden geleni yapıyor. Taşındığımız ev de bunun ispatı... Fransa'daki, mutlu mesut tek başıma yaşadığım dairemi, birlikte atıldığımız bu maceraya bin defa tercih ederim. İtiraf etmeliyim; Léo beni korkutuyor.

Eve girince bana, "Ne istiyorum şimdi, biliyor musun?" dedi.

Bakışlarındaki şehveti fark ettim. Bana yine bir nesneymişim gibi bakıyordu. Bir oyuncakmışım gibi... Kolumu tuttu ve sırtıma doğru katladı. "Léo, yapma, dur lütfen..." dedim ama beni dinlemedi, kendi boktan arzusuna odaklanmıştı. Canımı acıttı, beni pencere kenarına doğru itti. Pantolonumun fermuarını açtı, pantolonumu külotumla birlikte bacaklarıma doğru indirdi.

Kıpırdamadım, işini bitirmesine izin verdim. Karşı koymamın bir işe yaramayacağını biliyordum. Ayrıca, sonrasında beni rahat bırakacaktı...

En ufak bir okşamada bulunmaksızın içime girdi, içimde gidip gelirken yanağımı, kulağımı yaladı, sutyenimin içinde meme ucumu canımı acıtacak şekilde sıkıştırdı.

Kısa sürede boşaldı. O uzaklaşırken yanaklarımdan yaşlar akıyordu. Nefesimle buğulanan camın diğer tarafında donmuş gözyaşlarını andıran buz sarkıtlarına baktım.

9 Aralık – Eğitimin ikinci aşaması nihayet başlıyor.

Simülatörde antrenman... Bu antrenman tüm manevraları kapsıyor; atmosferden çıkar çıkmaz uzay mekiğinin sistemlerinin kontrol edilmesi, radyo kontrolü, ısı kontrolü, oksijen ve karbon gazı ölçümü, referans eksen değeri içinde rakımın sağlanması. Dört saat boyunca, standart prosedürleri ve meydana gelebilecek teknik sorunları gözden geçiriyoruz. Artık, seçilmiş bir kozmonot olarak, ekip arkadaşım olan genç pilot Sergey'le birlikte çalışıyorum. Eğitimin ikinci aşamasına başladığımdan beri Léo'nun bana sistematik olarak günümün nasıl geçtiğini sorduğunu fark ettim. Ne yaptığımı, tam olarak neler konuştuğumuzu, her şeyi tüm ayrıntılarıyla bilmek istiyor. Tekrar tekrar... Çok yorucu... Ezberlemem gerekenleri aklımda tutmakta giderek zorlanmaya başladım. Burada dersler için yazılı belgeler kullanılmaması, sürekli olarak bir yığın yeni Rusça terim duymam da cabası...

Ama Léo'nun umurunda değil. Geçen gece onu yatağım ayakucunda dikilmiş buldum. Ne kadar zamandır oradaydı bilemiyorum. Ne yaptığını sorduğumda cevaplamadı.

Bir defasında da sabahın ikisine doğru geldi. Üzerinde farklı kokulardan oluşan yoğun bir bulut vardı; votka, bira, tütün, kadın kokusu... Yatağıma gitmek veya üzerime atlamak yerine, beni bir sandalyeye oturttu ve sorular sormaya başladı. Bu tüm gece devam etti. Günümün nasıl geçtiğine, Sergey'le olan antrenmanlarımı,

öğretmenlerimi, zamanımı birlikte geçirdiğim erkekleri sordu... Aslında bilmek istediği başka erkeklerle yatıp yatmadığımdı... Düşündüğü gibi her önüne gelene bacaklarını açan bir nenfomanyak olup olmadığımdı... Ama bu defa hakaret içeren o sözcüğü telaffuz etmedi. O gece birkaç defa benimle sevişmek istedi; bir şeyler aldığına eminim, normal halinde değildi... Sonra beni onu dinlemeye zorladı. Bitmek bilmez gerekçeler sayıyordu; bana neden öyle davranıyordu, bu durum onu da "eğlendirmiyordu", bana sitem ettiği şeyi anlayamıyorsam idrak kabiliyetimde sorun var demekti, aslında hiç de öyle biri değildi, kötü tutumumla onu ben (artık bu kadarı da fazla!) o hale getiriyordum ama değişecekti, onun da çaba göstermesi gerekiyordu... Bu şekilde saçmaladı durdu. Hatta bir an zırıl zırıl ağlayacağını sandım. Annesinin karşısında içindekileri boşaltan histerik bir çocuk gibiydi. Tüm gece böyle devam etti; oysa ertesi gün eğitimimin devamı için hayati önem taşıyan bir testim vardı.

Uyumakta zorluk çekiyorum. En ufak bir gürültüyle sıçrıyorum. Kâbuslar görüyorum; kâbusları hatırlayamıyorum ama beni son derece bitkin ve korkak hale getiriyorlar. Bu yerden nefret etmeye başladım. Léo'dan da öyle...

13 Aralık – Nasıl olağanüstü bir tecrübe. İlk uzay boşluğuna çıkış antrenmanımı gerçekleştirdim... Antrenman, beş bin ton su içeren dairesel bir havuz olan Hidrolab'de gerçekleştiriliyor. Su öylesine güçlü bir ışıkla aydınlatılıyor ki neredeyse görünmez hale geliyor. On iki metre derinlikteki dibinde, Uluslararası Uzay İstasyonu'nun gerçek büyüklüğünde bir maketi bulunuyor. Uzay elbisesinin içine sıkışmış vaziyette, kabloların ucunda bir kukla gibi asılı vaziyette, etrafımda dalgıçların eşliğinde bir vinçle aşağı indirildim, ardından karanlığa kapandım. Kapıyı açtığımda, uzaya çıkan kozmonotların yaşadığı o eşsiz anı yaşadım. Beyaz, kör edici parlaklıktaki o güneş ışığıyla gözlerim kamaştı. Uzay giysimin içinde sakar bir şekilde yüzerken, uzaydaki yer çekimsiz ortamın

hareketlerinin simülasyonuyla görevli dalgıçlar tarafından sallanıyordum. Koca eldivenlerimle aydınlatılan havuzun dibindeki yapı üzerindeki cıvataları sıkıştırmam gerekti... Yorgunluğuma, kaygılarıma rağmen egzersizi başarıyla tamamladım. Bu başarım içimi biraz rahatlattı; başaracağım. Dayanacağım. Her ne pahasına olursa olsun hayalimi gerçekleştireceğim...

18 Aralık - Léo bana vurdu... Hâlâ inanamıyorum. Kendi kendime tekrar edip duruyorum; Léo bana vurdu...

Bu gerçek olamaz.

Bir kâbus olmalı...

Dün akşam eve döndüğümde, Sergey ertesi günün programı hakkında konuşmak için beni aradı. Léo'nun yüzünün değiştiğini gördüm. Konuşmam sonlanır sonlanmaz, telefonu elimden alıp mesajlarımı okumak istedi. Direndim. Bunun üzerine bana, "Sana onlar lazım değil mi? Tüm o damızlık genç Rus erkekleri... Benimle canın mı sıkılıyor? Onlarla mı olmak istiyorsun? Avucunun içinde olsunlar istiyorsun... Amının içinde de diyebiliriz!" dedi. Kulaklarıma inanamadım. Bu defa ona tokat attım. Elini afallamış bir şekilde yanağına götürdü, gözlerinden alevler saçarak baktı ve hemen ardından karnıma şiddetli bir yumruk attı. Öylesine şiddetliydi ki nefesim kesildi...

Öne doğru eğildim, bu defa enseme ikinci bir yumruk daha aldım. Yere düştüm, bu defa yerdeyken bana tekme attı.

"Seni orospu! Seni pis OROSPU! Sen ancak yarak yalamaya yararsın! Bir daha yap bak seni gebertmiyor muyum!"

Telefonumu alıp odanın diğer tarafına fırlattı. Telefonum yere düşüp paramparça oldu. Sonra Léo kapıyı vurup çıktı.

Uzun süre yere uzanmış vaziyette ağladım. Geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum. Bu sabah yatakta değildi. Böğrüm, karnım, boynum inanılmaz ağrıyor. Bugün önemli bir antrenmanım var. Nasıl başaracağım bilmem...

* * *

Karanlık. Bir şey Christine'i uyandırdı. Aniden yatağın başucunda toparlanıp, oturur vaziyete geçti. Karanlığın içindeydi! Zifirî karanlık! Buz gibi bir baş dönmesi, düşüyormuş hissi... Elini gece lambasına uzattı. Titrek elleriyle yoklayarak bulduğu düğmeye bastı. Işık yanmadı. Elektrikler kesilmişti...

Karanlık. Birisi odanın perdelerini çekmiş, banyonun ışığını kapamıştı. Nefes almakta zorlanıyordu. Ağzı, burun delikleri, gözleri tıpkı boğulmakta olan birinin ağzının, burun deliklerinin, gözlerinin suyla dolması gibi karanlıklarla doluyordu. Boğulacak gibi oldu, karanlıkları içine çekti, âdeta yuttu. Yine de korkusuna rağmen tüm duyuları tetikteydi. Sanki bilinçaltı, onun henüz farkına varmadığı başka bir şeyi tespit etmiş gibiydi...

Karanlık. Kalbi yerinden atacak gibi çarpıyordu. "Biri mi var orada?" diye haykırdı. Ne salakça bir soruydu! Sanki cevap verilecekmiş gibi... Odanın diğer ucunda bir ışığın yanmasıyla şaşırdı, göz alıcı bir ışık dalgası üzerine yönlenince gözlerini çılgın gibi kırpıştırmak zorunda kaldı. O kör edici ışıktan başka bir şey göremiyordu. Karanlığı ok gibi delen, görme sinirlerini rahatsız eden, doğrudan gelen bir ışık yıldızı... Elini gözlerinin üzerine siper etti. Çok cılız bir sesle, "Siz... siz misiniz?" diye sordu.

Sesi öylesine cılız çıkmıştı ki kendi kendine duyulup duyulmadığını düşündü. O olduğunu biliyordu. Başka kim olacaktı? Işık aniden hareket etmeye başladı. Yatağın etrafından dolaşarak, titreşerek ancak parlamaya devam ederek ona doğru yöneldi. Christine gözlerini bir baykuş gibi kapatıp açtı. Avazı çıktığı kadar bağırmak istedi, ancak küçük dili korkudan kasılmıştı, çığlığı boğazında boğuldu. Gözlerini kapattı, göz kapaklarını sıkıca yumdu, gerçeği inkâr etti; *odasında biri vardı.* Günlerdir ona hayatı zehreden adam. Oradaydı, *onun yanında...* Hayır, hayır, hayır.... Bunu kabullenmek istemiyordu.

Bütün bunlar bir kâbus olmalı...

Gözleri sımsıkı kapalı, kaşları çatılmış halde kaldı.

"Aç gözlerini," dedi sesi.

Hayır!

"AÇ GÖZLERİNİ yoksa köpeğini öldürürüm."

Iggy! O neredeydi? *Köpeğinin sesini duymuyordu*... Gözlerini açınca bayılacak gibi oldu. Duyduğu dehşet göğsünü parçalıyordu, korkudan hıçkırdı. İğrenç çirkinlikte bir maske yüzüne birkaç santimetre kadar yaklaşmıştı. Kırmızı kauçuk bir maske... Uzun, etli, kanca burnu neredeyse yüzüne dokunacak kadar yakındı! Hele o gülüş! Kalın dudaklar, sarı ve sivri dişler! Çarşafların içinde çırpınarak geri çekilmeye, olabildiğince uzaklaşmaya çalıştı. Omuzlarını, ensesini ve kalçalarını, sanki içine girip kaybolmak istercesine duvara yapıştırdı.

Maskeye yüzünü çevirip şakağını olanca gücüyle duvara dayadı. Dudakları çarpılmış, yüzü korkudan tanınmayacak bir şekil almıştı.

"Lütfen... Yalvarırım... Bana zarar vermeyin... Ne olur..."

Ter içinde kaldığını fark etti, neredeyse kalp krizi geçirecek gibiydi. Tepeden tırnağa titriyordu. Adamın hiçbir şey dememesi, hiçbir harekette bulunmaması üzerine, biraz cesaretini topladı. Dönüp bakmaya cesaret edemeden, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Ne istiyorsunuz? Benden ne istiyorsunuz? Neden aklımı kaçırmamı sağlamaya çalışıyorsunuz?"

Birbiri ardına, dinlenmeden sordu. Adam, "Çünkü böyle yapmam isteniyor..." diye cevapladı.

Bu cevap karşısında Christine sustu. Giderek daha güçlükle nefes almaya başladı. Sanki odada oksijen kalmamış gibiydi...

"Çünkü bunun için para alıyorum... Ve işimi tamamlamam gerek..."

Ses sakindi, nötrdü. *İşi tamamlamak*... Bu ifadeyi duyunca Christine dehşetle hıçkırdı. Mücadele etmek, onu tekmelemek, yumruklamak, kızgın bir at gibi şahlanmak, gözlerini tırmalamak, kapıya doğru sıçramak istiyordu. Ama kollarında ve bacaklarında güç yoktu. Tüm gücü tükenmişti. Sanki bir Japon yapıştırıcısıyla duvara yapıştırılmış gibiydi. Nihayet beyni de sanki kötü amaca

hizmet eden bir yazılım, kontrolü ele almış gibi kıpırdanmayı durdurmuştu. Kafasının içinde, *işi tamamlamak... işi tamamlamak... işi tamamlamak,* sözü yankılanıyordu. Tek söyleyebildiği, *"Hayır, hayır... hayır," oldu.*

"Evet."

"Lütfen. Hayır."

Lateks eldivenli elini kalçasına koymasıyla birden dönüp adama baktı. Yine de maskeye bakmaktan çekiniyordu, çok korkutucuydu... Başından aşağı baktı. İnce, soluk bir bedendi. Her yanı dövme kaplıydı. Cordélia'yı düşündü. Külotunun içinde penisinin ereksiyon halinde olduğunu gördü. Sertleşmiş cinsel organı bel lastiğinden yukarı taşıyordu. Ucu neredeyse maskesi kadar kırmızıydı. Christine şiddetli bir mide bulantısı duydu. Eldivenli el kalçalarından yukarı doğru kaydı. Christine, şeffaf eldivenin altında bileklerinde de dövmeler olduğunu gördü. Ne olduğunu tam olarak göremiyor olsa da adamın eli ve parmakları sarmaşık gibi dövmeler ile kaplıydı. Christine'in beyni, *hayır, hayır, hayır,* sözcüğüne takılıp kalmıştı. Ancak ağzından gerçekte hiçbir sözcük çıkamıyordu. Tek yaptığı kısa ve kesik nefes alıp vermekti.

Adam onun geceliğinin ucunu iki eliyle yakaladı ve omuzlarıyla başından yukarı kaldırdı. Ensesinin ve koltuk altlarının üzerinde, gergin bir lastik oluşturacak şekilde kafasının arkasına sıkıştırdı. Eldivenli elleriyle Christine'in göğüslerine teker teker, uzun uzun, sıkı ve esnek dokularını hissederek dokundu. "Memelerin hoşuma gidiyor... Vücudun çok iyi, çok eğleneceğim," gibi şeyler söyledi. Karnını yokladı, kupkuru haldeki dişilik organına parmağını soktu. Christine aniden sıçrayacak kadar enerji buldu, bacaklarını olanca gücüyle kapatıp yalvardı, "Hayır, hayır, hayır... Bunu yapmayın.... Lütfen, bunu yapmayın..."

Maskenin ardından adamın duygusuz bakışlarını gördü. Boş bakan gözler. Adam parmağını geri çekti. El fenerini komodinin üzerine bıraktı. Onun yerine başka bir şey aldı.

Bir... şırınga!

Christine bu defa çığlık attı, ancak adam kauçuk kokan elini ağzına bastırdı, ışıkta parıldayan şırıngayı havaya kaldırdı ve koluna batırdı.

"Göreceksin bebeğim... Doğrudan beynine çıkacak... Süper K bu... gerçek K grubundan... Hiç böyle uçmamışsındır... Birdenbire uçacaksın tatlım.... Büyük *trip* için kemerleri bağla."

Şırınganın pistonunu yavaşça ittirdi. Şırıngalardan aşırı korkan Christine, ince iğnenin kasları arasına, etine batışını dehşetle hissetti. Bayılacaktı, bu kesindi...

"Başlangıç olarak intramüsküler elli miligram Kit-Kat... Bakalım ne olacak. Birazdan elli daha yaparız. İlk kafa buluşun olduğuna iddiaya girerim..."

30

Opera seria*

Noel – Kar durmak bilmiyor. İri kar taneleri ormanın üzerinde birikiyor... Katman katman... Sessizliğe sessizlik katarak... Bayram havası esen Yıldız Şehir'in aksine, karanlık ve soğuk evimizde ne bir süs ışığı ne de çam ağacımız var. Gücüm tükenmiş, içim boşalmış, bıkkın hissediyorum...

Son günlerde Léo'nun saldırıları giderek daha da sıklaştı ve şiddetlendi. Artık saldırı sözcüğünü kullanmakta tereddüt etmiyorum. O kötü bir adam, beni mahvetmeye çalışıyor. İçi zehirle, kötülükle, kinle dolu. Bir insan dışarıya karşı nasıl bu kadar rol yapabilir, nasıl bu kadar çift kişilikli olabilir?

Onu ihbar etmeliyim... Bu şekilde devam edemez. Buna bir son vermek gerekli. Ama bunu yaparsam Andromeda misyonu mahvolur. Bana başka şans tanımayacaklarını da biliyorum. Uzaya gitmek benim tüm hayatım... Onun yüzünden bu hayalimden vazgeçemem. Öyle veya böyle, dayanmam gerek...

27 Ocak – Eğitimin üçüncü aşaması başladı. Her ekip birlikte çalışmaya başlıyor. Günlerimizi farklı simülatörlerde geçiriyoruz. Tüm ekiplerin bağlı olduğu mekik komutanı, eski bir test

---

* 18. yüzyılda kahramanlık konuları üzerine yazılan ya da trajik konular işlenen opera. İtalyanca, "Ciddi opera" anlamına gelir. (ç. n.)

pilotu, tecrübeli bir kozmonot olan Pavel Koroviev. Solda oturan ve tüm sistemlerin kontrolünden sorumlu olan uçuş mühendisi genellikle bir başka Rus ama ilk defa Soyuz'da iki Fransız uçacak. Léo sistemlerin kontrolüyle görevlendirildi. Bense tecrübe edinmek üzere katılıyorum, sağda oturuyorum, hava kalitesinden ve radyo iletişiminden vs. sorumluyum. Koroviev, eski bir kozmonot; sağlam, ciddi, disiplinli biri. Aramızda o varken kendimi iyi hissediyorum. Hele de içeride, hareket edecek yeterince yer olmadığı için bacaklarımızı göğsümüze dek çekmiş vaziyette, sardalya gibi istiflenmiş halde olduğumuzu düşünürsek... Artık yalnız olmadığımızdan, Léo stresli. Ama içinden öyle (onu artık yeterince iyi tanıyorum). Dışarıdan ise bambaşka bir izlenim veriyor, keyifli, şen şakrak... Pavel'le iyi anlaşıyorlar. Ancak benden bahsederken, sözde şaka yapıyormuş görünerek, beni bir şekilde aşağılamadan edemiyor. Bugün, "Mila yatakta kapsülde olduğundan daha iyi," dedi. Utancımdan kıpkırmızı oldum. Kendimi aşağılanmış, kirlenmiş hissettim. Ama Léo'nun beni öfkelendirmeye çalıştığını, soğukkanlılığını koruyamayan, histerik biri gibi göstermek istediğini biliyorum. Ona bu zevki yaşatmayacağım. Bu defa Pavel'in varlığından güç alarak karşılık verdim, "Senin aksine sevgilim...". Léo sustu, Pavel de hafif mahcup bir kahkaha attı.

28 Ocak – Ona cevap vermemeliydim, onu kışkırtmamalıydım. Bu adamın neler yapabileceğini tam olarak anlamamışım demek ki...

Bu adam manyağın biri.

Egzersizden sonra, akşam, Pavel'e yapacak bir işi olduğunu söyledi ve ortadan kayboldu. Sergey'le bir kadeh içki içtik. Sergey'in beni takdir ettiğini biliyorum. Eve yürüyerek döndüm. Gece karanlıktı, ormanın içinden, lambamın ışığında karlı patikadan yürüdüm. Ağaçların olmadığı açıklıktaki ev, karanlık ve kasvetliydi. Pencerelerin hiçbirinde ışık yoktu. Binanın çevresine endişe verici bir karanlık hâkimdi. Bir an geldiğim gibi geri dönmeyi

düşündüm. Ayaklarımın altında gıcırdayan ahşap basamakları çıktım. Tam ışığı yakacakken, boğazıma dayanan bıçağın soğuk çeliğini hissettim.

"Yakma."

Karanlıkta, Léo'nun sesiydi. Yumuşak ama tehditkâr ses... Cinnet halinde takındığı o dehşet verici ses... "Her şeyi yapabilirim... Çılgınlığımın sınır tanımadığını sen de ben de biliyoruz..." diyen ses... Bedenimi buz gibi bir korku sardı. Ormanın ortasındaki o karanlık köhne binada onunla yalnızdım. Diğerlerinden uzak, çok uzaktaydım... Tozlu yerler üzerinde beni bir köşeye sürükleyip küçük bir lamba yaktı. Sıçradım. Çıplaktı. Göğsünde kan veya boya vardı. Nereden geldiğini bilmiyorum ama göğsünden kasıklarına kadar kırmızıya bulanmıştı... Beni saçlarımdan kavradı, önünde diz çökmeye zorladı, soğuk bıçağı yanağımın üzerinde dolaştırdı.

"Sen bir hiçsin, çirkinsin ve üstelik beni Pavel'in önünde küçük düşürüyorsun... Beni bir salak, bir iktidarsız yerine koyuyorsun. Benim kötülüğümü istediğini, benden nefret ettiğini biliyorum. Ayak bağının tekisin. Bu yaptığını sana ödeteceğim pis orospu...Şu anda ne yapmak için can atıyorum biliyor musun? Seni gebertmek... Seni geberteceğim, seni geberteceğim pis orospu... Yemin ederim bunu yapacağım!"

"Hayır, Léo, yalvarırım! Yalvarırım, haklısın, yanlış davrandım. Bir daha asla olmayacak. Yemin ederim. Asla. Asla. Asla..."

Saçlı derimi koparırcasına beni saçlarımdan sürükledi ve şiddetle sarsıp tokatladı. Öyle şiddetli tokatladı ki dişlerim birbirlerine çarptı, kulak zarlarım çınladı... "Sen delisin," dedi. "Sen tehlikeli bir ruh hastasısın. Bunun farkında mısın?" Sonra aniden, ben daha ne olup bittiğini anlamadan bıçağı elime tutuşturdu, bıçağın sapını avucumun içine yerleştirip avucumu sıkıca kapattı... Sendeledi ve var gücüyle haykırdı. "Beni bıçakladın! Manyak orospu, beni bıçakladın!"

Afalladım, sersemledim... Telefonunu çıkardı ve kanlı bıçak elimde fotoğrafımı çekti. Sonra kendi kanla bulanmış kalçasının fotoğrafını çekti.

"Beni bir daha asla birinin önünde küçük düşüreyim deme," dedi ve yarasına pansuman yapmak üzere banyoya gitti.

O gece kanepede uyumamı istedi. Yatağını bir fahişeyle paylaşmak istemiyormuş. Oturma odası soğuktu. Gecenin büyük bir kısmını bana bıraktığı incecik örtü altında titreyerek geçirdim. Uyandığımda biraz ateşim var gibiydi. Paniğe kapıldım. Kozmonotların mikroptan, nezleden, hasta olmaktan ödleri kopar... Bir grip, bir virüs program dışı bırakılmamıza neden olabilir. Ekipler kesin olarak oluşturulmadan önce, hiç sırası değildi... Rus doktorlar en ufak bir bulaşıcı hastalık riskini dahi göze almazlar. Ah hayır, hasta olmamalıyım...

[Christine bakışlarını yukarı kaldırıp altında hareketsiz bir şekilde uzandığı adama baktı. Onun nefes alıp verişini duydu. Ne zamandır oradaydı? Geçici bir bilinç kaybı yaşamıştı. Adam hiç gürültü çıkarmıyor, işini sessizce görüyordu. Christine onun içine her girişinde böbreklerinin terle ıslanmış çarşaflar içine gömüldüğünü hissediyordu. Sonra odanın etrafındaki ışıklarının değiştiğini gördü; turuncumsu kırmızı, fosforlu yeşil, parlak mavi, fuşya pembesi, mor, limon sarısı... Renkler, tıpkı yağmur damlaları altındaki sulu boyalar gibi birer birer akıyorlardı.]

15 Şubat – Léo'nun benim hakkımda Rus meslektaşlarına kötü şeyler söylemiş olmasından kuşku duyuyorum. İnsanların bana olan tavırları değişti. Kibarlıklar, incelikler sona erdi, giderek daha açık cinsel imalara, daha maço davranışlara maruz kalır oldum. Hatta geçen gün, Pavel simülatörün içinde bir elini kalçama koydu. Sanki elektriğe kapılmışım gibi kaskatı oldum, ısrar etmedi... Ancak bana giderek daha az saygı duyulduğunu

hissediyorum. Şehvetli bakışlar, imalı gülüşmeler, baş sallamalar veya küçümseyen kaçamak göz atışlar yakalıyorum...

Dün, Léo gece yarısına doğru döndü. Uyuyordum. Sarhoş olduğu çok belliydi. Işığı yaktı, pantolonunu çıkarıp üzerime atladı. Üzerinde bir başka kadının parfümü ve kokusu vardı. Votka ve bira yüklü iğrenç nefesi kadar keskin bir koku... Kulağıma, "Sevgililer günün kutlu olsun," diye fısıldadı. "Az önce bir fahişeyi becerdim... gerçek bir kadını... senin aksine..."

[Christine sıcak ve tuhaf bir baş dönmesinin etkisi altındaydı. Gözeri birden bulanıklaştı. Kauçuk maskeyi hemen yakınında görüyordu ama bu defa o kadar korkutucu bulmadı, komikti... Sebepsizce kıkırdadı. Bulanık görüntüden taşan kanca burun tuhaf bir şekilde netti, oysa gülen korkunç suratın geri kalanı pusun içinde kayboluyordu. Piksellerin sağa sola kaydığı kötü kodlanmış bir video izlermiş gibiydi. Şaşırtıcı bir etkiydi. Christine tüm zaman kavramını yitirmişti. Hiçbir şey hissetmediğini, bedeninin uyuştuğunu, hislerini kaybettiğini düşündü. Aşağı doğru baktı, göğüslerinin ucunu net görüyordu ancak cinsel organı öylesine bulanıktı ki üçgen bir gölge halini almıştı.]

17 Mayıs – Haftalar geçti. Bu kadar uzun süre nasıl dayanabildim? Dün akşam, internette dolaşırken, Andromeda'nın yani misyonumuzun resmî adının ne anlama geldiğini öğrendim.

Bu ismi koyanlar farkında olmadan tam durumuna uyan bir seçim yapmışlardı... Eski Yunan'da ve hatta Babiller zamanında, Andromeda takımyıldızı bir doğurganlık tanrıçasını temsil ediyordu. Ancak Latince adı Mulier Catenata'ydı, yani "zincire vurulmuş kadın". Bir uzmanın anlattığına göre, bir deniz canavarına kurban edilen, onun gelip yemesi için denizin ortasında bir kayaya zincirlenen genç bir kadındı. Perseus tarafından kurtarılmıştı. Peki beni kim kurtaracak?

* * *

30 Mayıs – Sıra artık tıbbi analizlere, hekim muayenelerine geldi. Léo artık bana dokunmaya cesaret edemiyor. Sağlık nedeniyle görevden alınırsam, onun da görevden alınacağını biliyor. Rusların yaklaşımı Amerikalılardan farklı. Amerika'da, mürettebatın bir üyesi sakatlanır veya hastalanırsa, yerine aynı ekipten başkası geçiyor. Ruslar ise birbirlerini tamamlama kapasitelerine, becerilerine göre ekipleri sabırla oluşturuyorlar. Ekipler oluşunca artık parçalanmaz kabul ediliyorlar. Bir üye görevden çıkmak zorunda kalırsa, tüm ekip değişiyor.

[Christine bir an bedeninin sıcak balmumu gibi erimeye başladığı hissine kapıldı. Yatağın üzerinde bir gondoldaymışçasına sallanıyor, odayı çalkalayan dalga hareketleriyle aynı tempoda akıp gidiyordu. Kendi garip ve boğuk gülüşünün bilincindeydi. Beyni yanıyordu, oysa elleri ve ayakları buz gibiydi. "Bedeninden ayrıldığını", yatağın üzerinde uçtuğunu hissediyordu. Sonra yeniden yatağa döndü, başını çevirdi ve Madeleine'in yatağın üzerinde yanına oturmuş olduğunu gördü; "Böylece nasıl bir şey olduğunu sen de öğrenmiş oluyorsun kardeşim... sürprizi dokuz ay sonra..." Ablasını görünce ağlama isteğine kapıldı. Burnunu çekip tavana baktı. Tavanın hızla uzaklaştığını, duvarların esneyerek uzadığını, uç kısımlarının boşluğun içinde kilometrelerce uzadığını gördü. Kendi ise geri çekiliyor, küçülüyor, çocukken ateşler içinde yatağına döndüğü zamanki gibi minicik oluyordu.]

10 Haziran – Sergey öfkeden çılgına dönmüş durumda. Léo'nun ağzını burnunu kırmaktan bahsediyor. Zira nihayet cesaretimi toplayarak derdimi onunla paylaştım. Uzun zamandır kuşkulandığını söyledi. Ona her şeyi anlatıncaya dek ağzımı aradı. Sanırım bana âşık. Ayrıca bu şekilde devam edemeyeceğini, Yıldız Şehir'deki herkesin sinirlerimin zayıfladığını gördüğünü, bir çare bulmak gerektiğini de söyledi. Bir "vory" tanıdığını söyledi. Vory'nin ne demek olduğunu sorduğumda, vory y zakone'nin bir tür Rus

mafya babası olduğunu açıkladı. Kuzenlerinden biri onun için çalışıyordu. Sergey bana konuyu kuzeniyle konuşacağını söyledi. Endişeliyim. Léo'nun başına ciddi bir iş gelirse tüm ekip görevden alınır. Sergey endişemi anladı. "O Moki pisliğini çok hırpalamamalarını söylerim, merak etme," dedi. Moki; Léo'ya böyle diyorlar. Sanırım şakalaşması, "maskaralık" etmeyi sevmesi nedeniyle ona bu adı takmışlar.

Servaz birden yerinden doğruldu. Son iki cümleyi yeniden okudu. Günlüğü gri yorganının üzerine bıraktı, bacaklarını yatağından dışarı çıkardı. Ayağa kalktı ve Desgranges'ın kendisine verdiği ajandanın bulunduğu masaya gitti. Ajandayı açıp yapraklarını hızla çevirdi. Buldu... Karşısındaydı; "Moki, saat 16.30", "Moki saat 15.00", "Moki saat 17.00" "Moki saat 18.00..."

"Moki, dedi, yakaladım seni..."

25 Haziran – Léo hastanede. Dazlakların saldırısına uğramış. Genellikle Macar Çingenelerine, Afrikalı öğrencilere ve homoseksüellere sataşırlar. Şu kadınlarla yatılabilen türden striptiz kulüplerinden birinden çıkarken olmuş. Birçok yerinde kırığı var. Üç dişi de kırılmış ama iyileşebilir şeyler. Sergey'in kuzenini Léo'yu çok ağır dövmemeleri için tembihlediğinden eminim. Sergey bana bir şey söylemedi ama arkasında onun olduğunu biliyorum.

Léo'yu hastanede ziyaret ettim. Tek bir kelime dahi söylemedi, dişlerini sıkıp sessizce gözlerini üzerime dikmekle yetindi. Bakışıyla buz kestim. Gözlerinden alev alev kin fışkırıyordu... Öylesine kor gibi sıcak bir hınçtı ki tokat yemiş gibi oldum.

[Esmeye başlayan rüzgârı, uçuşan kuru yaprakları ve görünmeyen bir tehlikeden kaçan hayvanları hemen görememişti. Aniden oda, ormanın orta yerinde, bir buzlu rüzgârın süpürdüğü bir açıklık halini almıştı. Bir iç sıkıntısına kapıldı, tehlikeli bir şeyin yaklaştığından emin olarak kemiklerine dek buz kesti. Hayvanların kaçtığı gibi kaçmak istiyordu. Ama yapamıyordu. Tüm bedeni felç

olmuştu, ormanın ortasındaki o lanet yatağa çivilenmişti. Üzerindeki ağırlıktan kurtulmaya, kollarıyla itmeye çalıştı. Ama kuvvetli bir tokat atıldı. Gözlerini kırpıştırarak baktığında, efemine, hain görünümlü ve son derece çirkin, küçük bir homonkulusun* bacaklarını iki yana açarak üzerine çökmüş olduğunu görerek dehşete kapıldı. Adam yaptığı şeyden hiçbir zevk almıyor gibiydi ama onu tamamen görmezden gelerek, gözlerini karşısındaki duvara dikmiş halde başka bir amaçla içinde gidip geliyordu.]

1 Temmuz – Moskova'da hava çok sıcak. Dün Sergey ve ben Gorki Parkı'na gittik. İğne atsan düşmeyecek kadar kalabalıktı. Gençler kumların üzerinde voleybol oynuyordu, çocuklu aileler, bisiklet üzerinde veya güneşin altında çimlere serilmiş üniversite öğrencileri, sosisli sandviç satıcıları, paten yapanlar ve lunapark oyuncaklarının önünde kuyruklar vardı... Yakında parkın yeniden düzenleneceği söyleniyor. Central Park gibi ama daha iyisi olacakmış. Sergey nehirde kayıkla dolaşmayı teklif etti ancak geri çevirdim. Yıldız Şehir'den birilerinin bizi görmesinden korktum. Léo hastanedeyken beni öyle görürlerse hakkımda ne düşünürler? Bir an banka oturduğumuzda, Sergey bana baktı ve elimi tuttu. Bu defa onu reddetmedim.

3 Temmuz – Léo hastaneden çıktı. Değnekler yardımıyla yürüyor. Ruslar onun antrenmanlara pek yakında geri dönebileceğini söylediler. Léo'nun da katılabilmesi için misyonumuz on beş gün gecikti. Rus tıbbı mucizeler yarattı.

Ne büyük tesadüf ama... Léo bana neredeyse normal davranıyor. Yediği dayaktan akıllandı mı acaba? Onu dövenler aynı zamanda tehdit de etmiş, beni rahat bırakmasını söylemiş olabilir mi? Bana antrenmanlarımın nasıl geçtiğini sordu. Zaman kaybetmemek için simülatör içine şimdilik onun yerine başkasının alındığını

---

* Cansız maddeden sunî şekilde yaratılan insan. Latince "küçük adam". (ç. n.)

anlattım. Hak verdi. "Evet, önemli olan misyon..." dedi. Bana elini sürmeye yeltenmedi bile... Kırıcı hiçbir söz de söylemedi. Hiçbir şey olmamış, aramızda anormal hiçbir şey yaşanmamış gibi yaptı. Tek bir kelime söylemeden, hastaneye girdiğinden beri uyuduğum yatağı bana bırakarak kanepede yattı. Ertesi sabah bana iyi günler bile diledi... Ondan nefret ediyorum, iğreniyorum. Yeniden gözüme girebileceğini sanıyorsa çok yanılıyor. Ama burada kaldığımız sürece misyona odaklanmak için bu şekilde devam edebiliriz. Benim için sakıncası yok...

[Adam tohumlarını içine bıraktığında ve kulağına doğru eğilip âdeta gıcırdayan bir sesle "pozitifim" dediğinde yaklaştığını hissettiği tehlikenin ne olduğunu nihayet anladı. "Ne?" diye haykırdı. Christine sonu olmayan bir tünele doğru girerken, kalbi her an duracakmış gibi giderek daha da yavaş atmaya başlarken, adam tekrar etti. "Seropozitifim."]

4 Temmuz – Korkunç bir şey oldu... Hâlâ inanamıyorum. Sanki etrafımdaki her şey yıkılıyor, delilik sürekli beni takip ediyor gibi. Sergey'e araba çarptı. Başını kaldırıma çarparak öldü. Sürücü bulunamadı... Bu işin arkasında Léo'nun olduğundan eminim. Onu dövdürtenin Sergey olduğunu nasıl bilebildi? Kendi mi çarptı yoksa birine mi yaptırdı? Şimdi nerede? Onu gün boyu görmedim. Gece yarısını geçti. Uyuyamıyorum. Evin etrafında gece rüzgârıyla kıpırdayan ağaçların sesini duyuyorum. Burnumu karanlık pencereye dayadım, karanlığı tarıyorum, gözlerimle delmeye çalışıyorum...

Aniden ormanın içinde yıldızın parladığını görerek sıçradım. Alnımı soğuk cama dayayıp karanlıkların içini görmeye çalıştım.

Hayal görmüş olmalıyım diye düşündüm çünkü hiçbir şey yoktu... Karanlık, rüzgâr ve kar dışında hiçbir şey... Sonra küçük ışığı yeniden gördüm. Uzaktaydı. Titreşiyor, hareket ediyordu. Bir el fenerinin yaklaşmakta olduğu belliydi. Orada, patikadaydı.

Sinirlerim gerildi, kalbimin midemde attığını hissettim, şakaklarım uğulduyordu. Hemen salona koşup dış kapıyı sürgüledim ve yeniden odanın penceresine döndüm. Işık daha da yaklaşmıştı. Artık silüetini görebiliyordum. Gelen oydu... Kocaman adımlarla evin bulunduğu alana doğru ilerliyordu. Aniden gecenin içinde gür sesini duydum, "Milaaaaaa!". Dehşet içindeydim. Kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu, kaçacak bir yer arıyordum ama yoktu...

Ahşap basamakların ayakları altındaki inlemelerini, kapının kolunun öfkeyle çevrildiğini duydum. Kapıyı itti, sürgülü olduğunu fark edince şiddetle sarsmaya, yumruklamaya başladı.

"Mila, aç şu kapıyı.... SENİ ZAVALLI SALAK, AÇ ŞU KAPIYI! SEFİL KARI! AÇ!"

Kapıya güçlü bir şekilde omuz attı ama kapı dayandı. Sonra hiçbir hareket olmadı. Sessizlik... Kalbim öylesine güçlü çarpıyordu ki sanki ağzımdan çıkacak gibiydi... Evin etrafında rüzgâr ıslık çalıyordu, ağaç dalları çatıya sürtünüyordu. Ne yapıyordu acaba? Neredeydi? Tam o sırada arkadaki pencere patladı. Hemen giriş kapısına koştum, anahtarı kilide sokmaya çalıştım ama ellerim öylesine titriyordu ki yere düşürdüm! Kahretsin! Anahtarı yerden almak için eğildim, alıp doğruldum ve kilide soktum. Anahtarı kilidin içinde döndürdüm, kapıyı çektim ama açılmadı... Daha hızlı çektim. Nihayet açıldı... Tam eşikten çıkacakken, aniden bedenime kollarını doladı ve yanağını yanağıma dayadı.

"Nereye böyle? Sen benimsin Mila. İste veya isteme, bundan böyle birbirimize bağlıyız. Sonsuza dek."

Korkudan titriyordum. Yüzümü avucuna aldı, öylesine güçlü sıktı ki dişlerim yerlerinden çıkacak sandım. "Bizi hiçbir şey ayıramaz, bunu hâlâ anlamadın mı?" dedi. Gecenin karanlığının içinde aniden titreşimli bir gürleme, devasa bir motor sesi duyuldu. Üzerimizden çelik bir kütle süzülmüştü; bitişikteki askerî üssün İlyuşin uçaklarından biriydi. Léo bedenini bedenime

doğru çekerek, yanağını yanağıma dayayarak, gürültüye baskın gelmek için bağırdı.

"BİR UÇAĞA BİNİP DÜNYANIN DİĞER UCUNA DA GİTSEN, BENDEN ASLA KAÇAMAYACAKSIN MILA. SENİ CEHENNEME DEK TAKİP EDECEĞİM. GEREKİRSE ÖNCE SENİ SONRA KENDİMİ ÖLDÜRECEĞİM."

Saat sabahın dördüne doğru Servaz okumasına ara verdi. Kullanılan sözcüklerden, Mila'nın kâbusunun giderek daha da karanlıklaştığını hissediyordu. Tüm o fiziksel ve psikolojik saldırılar nihayetinde Servaz'ı da etkiliyordu. Gözdağı, tehdit, kaba kuvvet ve aşağılama yöntemlerini kitle imha silahları gibi kullanan o adama karşı içindeki öfkenin giderek büyüdüğünü hissediyordu. Bu hikâyenin kaçınılmaz olarak bir trajediyle sonlanacağını düşünüyordu. Su ısıtıcısını çalıştırıp bir fincana hazır kahve koydu. Karanlık pencerenin diğer tarafında kar yeniden yağmaya başlamıştı. Sonraki sayfalarda, yani sonraki haftalarda, Mila, Sergey'in ölümünden beri durumunu kabullenmiş gibiydi. Servaz, günlüğüne yazmamış olsa da onun muhtemelen ilk uzay uçuşuna kalan günlerini saymakta olduğunu düşündü. Tıpkı tahliyesine kalan günleri sayan bir hükümlü gibi... Ayrıca Fontaine'in büyük gün yaklaştıkça sıklaşan tıbbi muayeneler nedeniyle artık kendisini dövemediğini de anlamıştı. Onun yerine tehditler savuruyor, kuduz köpek gibi bağırıyor ama daha ileri gidemiyordu. İkisi de aşılmaması gereken çizginin farkındaydı.

Yine de uzay uçuşuna yalnızca dört hafta kala, temmuz ayı sonunda beklenmedik bir gelişme, gidişatta köklü bir değişime neden olacaktı...

31

Grand Opera*

22 Temmuz – Dört gün oldu, hâlâ regl olmadım... Geç kaldığı olurdu ama kırk sekiz saati geçtiği olmamıştı.... Tanrım ne olur, korktuğum olmasın!

Servaz okumasına ara verdi. Günlük önünde açık dururken, tavana baktı ve annesinin dizleri üzerinde oturmuş küçük Thomas gözlerinin önüne geldi. Sarı saçları, uyku mahmuru çocuk yüzü... Servaz kendine şu soruyu soruyordu; *Mila çocuğu neden dünyaya getirdi?*

Hata bende, öylesine yorgun ve şaşkınım ki günlerden habersizim... Doğum kontrol ilacımı almayı iki gün üst üste unuttum. Tanrım ne olur yalnızca bir âdet düzensizliğinden ibaret olsun! Başka bir şey olması durumunda kürtaj olurum, o köpeğin çocuğunu doğurmam söz konusu bile olamaz...

25 Temmuz – Hamileyim! Moskova'daki bir eczaneden aldığım test hâlâ cebimde. Hâlâ inanamıyorum... Ruslar bunu duyarsa UUİ'ye gidişim ve tüm misyon iptal olur. Ne yapacağımı bilmi-

---

* 19. yüzyıla ait, genelde dört beş perdeden oluşan ve geniş bir kadro ve orkestrayla hazırlanan opera türü. (ç. n.)

yorum. Test sonucu yetmezmiş gibi bir de durumuma dair hiçbir kuşkum kalmayacak şekilde hamilelik semptomları başladı. Kendimi hiç bu kadar yorgun hissetmemiştim.

26 Temmuz – Léo testi buldu. Ne salağım! Onu atmam gerekirdi. Düzenli olarak eşyalarımı karıştırdığından haberim yoktu. Kuşkusuz olası bir olumsuz davranışıma delil bulmaya çalışıyor... Lanet olası manyak... Elinde testle geldi ve şöyle dedi:

"Ne bu?"

"Sence ne, aptal herif? Havuz için pH testi..." Ama soruyu sorarken, kafamı bedenimden neredeyse ayıracak bir şiddetle tokat patlattı. Gözleri yuvalarından çıkacak gibiydi.

"Hamileyim," dedim.

"Ne!"

"Duydun işte. Kürtaj olmam gerek."

İkinci bir tokat daha geldi. İnanılmaz bir şekilde, bu tokat birincisinden daha şiddetliydi.

"Bunu nasıl yapabilirsin?" dedi.

Acıyla yanan yanağımı ovuşturdum ama ağrısı geçmedi.

"Babası kim?"

"Sensin Léo."

"Yalan söyleme!"

Saçlarımdan tutarak beni oturduğum koltuktan kaldırdı.

"Yalan söylüyorsun, adi orospu!"

Ağlamak istemezdim ama acı öylesine güçlüydü ki gözyaşları âdeta meme uçlarına sütün gelişi gibi gözlerime doldu.

"Yemin ederim Léo! Senin çocuğun! Ben... Üzgünüm!"

Yeniden saçlarımı kavradı.

"Anlamıyorsun galiba gerizekâlı! Senin yüzünden misyon suya düşecek! Fark etmeyeceklerini mi sanıyorsun? Mahsus yaptın değil mi? Bunu sana ödeteceğim! O çocuğu öldüreceğim, Tanrı huzurunda ant içerim ki onu senin karnında öldüreceğim..."

"İstasyona çıkacağım Léo. Sen de öyle. Oraya ikimiz de gideceğiz..."

Bu defa katı ve kendimden emin bir sesle konuştum.

"Ya, öyle mi?"

"Başka çaren yok. Eğer durumdan birilerine bahsedersen, gerçekten de ekibimiz görevden alınır ve yerimize yedeklerimiz geçer. Misyon sona ermeden kürtaj olmam mümkün değil. Bu hem çalışma programımızın yoğunluğu hem de doktorların sürekli sırtımızda olması nedeniyle imkânsız..."

Gözlerini kıstığını gördüm.

"Ne çare öneriyorsun?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranmayı... Ben dayanırım."

"İstasyonda bir ay kalacağımızı hatırlatırım, sefil salak!"

"Gebeliklerini son dakikaya dek saklamayı başaran kadınlar var. Ayrıca uyansalar da iş işten geçmiş olur."

Sonra, "Uzay araştırmalarında bir ilk bile olabilir; uzayda hamile bir kadın..." diye ekledim.

Ama sesimdeki alaylı tonu hissetmemiş göründü.

"Bu çocuğu taşımaya devam edemezsin," dedi. "Dünyaya döndüğümüzde kürtajın için birini bulacağım, hamileliğin başlangıcının üzerinden üç ay geçmiş olsa bile."

Büyük güne on gün kala, 15 Ağustos – Baykonur'a geldik. Kozmonot Otel'de kalıyoruz. Son döner koltuk ve eğik masa antrenmanlarından kaçmayı başardım. Birkaç gündür migrenim olduğu bahanesini uydurdum. Artık geri adım atmak için çok geç olduğundan, son egzersizler için beni mazur gördüler. Ancak on derece eğimli yataktan kaçamadım; organizmayı alıştırmak için ayaklar yukarıya doğru uyunuyor. Uzay ekiplerinin yılda iki defa gelişleri, Sovyetler Birliği'nin dağılmasından bu yana ciddi güvenlik sorunları yaşayan, yöneticilerinin kaçtığı bu şehir için büyük bir olay; bu nedenle bizimle çok yakından ilgileniyorlar. Léo'yla bir saniye bile yalnız kalmıyorum.

Büyük güne bir gün kala – Son akşam: Geleneksel olarak, büyük Rus kahramanın anısına çekilmiş John Wayne tarzı bir Western filmi olan Beyaz Çöl Güneşi *(*Beloe Solnitse Pustini*) filmini izledik. Gün âdeta ışık hızıyla geçti. Son hazırlıklarımı tamamladım; hiçbir şeyi unutmamak için hazırladığım küçük fişlerim, istasyonun yapay atmosferi için nemlendirici krem, kulaklıklarım, MP3 opera kayıtları... Etrafımızdaki herkes, teknisyenler, hekimler, uzay üssünün personeli tam bir coşku patlaması içindeler.*

Léo'ya baktım. Yüzü asıktı, beni görmezden geliyordu, endişeli olduğunu hissettim. Son anda pes edeceğim diye korkuyor. Ama ben, yukarı benimle birlikte gelecek olan BENİM çocuğum karnımdayken kendimi hiç olmadığı kadar iyi hissediyorum...

Odama geri döndüm. Kapımın üzerinde benden önce orada olanların imzaları vardı. Çok duygulandım.

Büyük gün – 26 Ağustos. İşte büyük gün geldi. Sabah 7.30'da kalktım. Tıbbi muayene, dezenfeksiyon, lavmanlar... Aniden bebeğim için endişeye kapıldım ve soğuk terler döktüm. Hekim bana iyi olup olmadığımı sordu; evet işareti yaptım, dişlerimi sıkarak gülümsedim. Sonra 30 km uzaklıktaki Baykonur Üssü ve efsanevi platform için yola çıktık.

Büyük yolculuğumuzdan üç saat önce, kahverengi duvarları olan bir odada, uzay kıyafetlerinin giyilmesi ritüeli gerçekleştirildi. Uzay tulumlarının her biri otuz beş kiloydu. Etrafımız sarıldı, videolarımız çekildi, kontrollerimiz gerçekleştirildi. Sonra otobüs yolculuğu, son talimatlar ve tavsiyeler, uzay giysisini tekrar tekrar kontrol eden teknisyenler, heyecandan mideme bir yumruk oturması... Otobüsten indiğimizde, fırlatma rampasının dibinde, güneşin alnında toplanmış küçük bir grup bizi bekliyordu. Yeniden kucaklaşmalar, duygu seli... Garip bir yalnızlık hissettim. Etrafı insanlarla çevrili Pavel ve Léo'un aksine beni kucaklayan hiçbir yakınım yoktu. Yanımda yalnızca resmî Rus görevlileri vardı.

Ne tuhaf, böyle durumlarda geçmiş, insanın yüzüne çarpıyor; çocukken içime kapanıktım, kaygılarla dolu bir ergenlik dönemi yaşadım, geçici ailelerde büyüdüm, sınıf arkadaşlarımla hiçbir zaman yakın ilişkim olmadı, bana sanki utanılacak bir hastalığım varmış gibi bakarlardı, tabii o şimdi ismini unuttuğum, ille de benimle arkadaş olmak isteyen ve sürekli olarak terslediğim çirkin ve tombul kızı saymazsak... Sonra hayatım Léo'ya dek yarınsız aşklar, yapmacık hayallerle devam etti... Léo ailesini kucakladıktan sonra bana baktı. Bakışları sert ve kin doluydu... Ama umurumda değil. Artık bana bir şey yapamaz; ben artık bambaşka bir âlemdeyim. Yukarıdayım. Kazandım....

Son birkaç metre kaldı... Valiz gibi taşıdığımız soğutucular ellerimizde, penguenler gibi paytak ve ağır adımlarla rampaya doğru yaklaştık. Yine birkaç elle tokalaştık, eski asansöre dek basamakları tırmandık. Hava çok sıcaktı, terliyordum, bayılacak gibiydim. Merdivenin yarısında durakladık, arkamızı dönerek, yalnızca birkaç metre uzağımızdaki horuldayan, göklere doğru zıplamaya hazır bekleyen o koca hayvanın çıkardığı yoğun buhar içinde, aşağıda çığlıklar atan, el sallayan kalabalığı selamladık.

Nihayet hissettim... Daima istediğim, dilediğim, arzu ettiğim, o ait olduğu yerde olma duygusunu hissettim...

Servaz okumasına ara verdi. Not defterini alarak bir şeyler yazdı. Belli belirsiz... bilinçaltında oluşan... ama ısrarla kalan bir his... bir izlenim... Bu izlenimini üç soru işaretiyle işaretledi.

6
5
4
3
2
1...
Ben bir kuşum. Bir meleğim.

Ama her şeyden önce kozasına sıkışmış, kıvrılmış bir böceğim. Koltuğumun üzerine dizlerimi toplamış vaziyette, o çelikten yapılmış minicik tabutun içine sığınmış gevşemeye çalışıyorum.

6-5-4-3-2-1...

Mekik, kıvılcımlar ve gürlemeler içinde rampasından ayrılıp havalandı. Çarpmalar, titreşimler, kıvılcımlar, gıcırdamalar... Devasa bir itiş gücü... 118. saniyede yanlardaki fırlatıcı roketler ayrıldı. Hız: 1.670 metre/saniye. 286 saniye sonra, yine şiddetli bir sarsıntı; ikinci kat da ayrıldı. Hız: 3.680 metre/saniye. Titreme artarak devam ediyordu. İnanılmaz bir titreme... 300 saniye: Üçüncü kat da ayrıldı. Hız: 3.809 metre/saniye.

Ve aniden Soyuz eksenine girildi.

Hız: 7.700 metre/saniye.

Son bir itişle bir metalik kargaşanın içine girildi, sonrasında ise sessizlik... Sessizlik ve sıfır yer çekimi... Ateş kıvılcımlarından sonra, yıldız kıvılcımları... "Sokol" adı verilen uzay giysimin içinde dolaşan hava dışında tek bir ses bile yoktu... Kapsülün içindeki eşyalar etrafımızda yüzmeye başladı. Başımı çevirince geldiğimiz yeri gördüm; Dünya... Soğuk, mavi haresi ile muhteşem... Kıtaları, okyanusları, bulut kümelerini görüyordum. Etrafımız ise kozmosla çevriliydi; karanlık, koyu karanlık, her yeri karanlık...*

Boşluğun hâkimiyeti...

Yanımda oturan Pavel, Kazan aksanıyla, "Güzel değil mi?" dedi. Onu güçlükle duyabiliyordum. Sesi boruların içindeki havanın gürültüsüyle karışıyordu. Beni alıp götüren duyumsamaların esaretindeydim. Devasa bir ufuk çizgisi, kör edici güneş, yıldız tarlası gibi bir gece, kıtalar, okyanuslar, bulutlar, sıradağlar, ırmaklar, şehirler...

---

* Soyuz mürettebatı tarafından kullanılan ve "Şahin" anlamına gelen Rus uzay giysisi. (ç. n.)

Aniden artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı, içimde öfkeden ve kinden zerre kalmadığını hayretler içinde fark ettim. Garip bir sevgiden başka hiçbir duygu yoktu.

28 Ağustos – Uluslararası İstasyon'a kilitlenme başarıyla gerçekleştirildi. İstasyonda bulunan, bir Rus ve iki Amerikalıdan oluşan ekiple Rus geleneği gereği ekmek ve tuz seremonisini gerçekleştirdik. İstasyon dört metrekaresi yaşama alanı olarak kullanılan, dokuz yüz metrekarelik bir yapı. Muhteşem bir Dünya ve binlerce metrelik güneş paneli manzarası var. İstasyon titiz bir şekilde iki kısma ayrılmış; birinci kısım NASA'nın mimari prensiplerine göre inşa edilmiş basınçlı Amerikan modüllerinden ve Colombus Avrupa modülünden oluşuyor. Birinci kısma "Unity" adı verilen düğümle bağlanan ikinci kısım ise, Mir İstasyonu'nun mimarisinden esinlenilmiş olan Rus modüllerinden oluşuyor. Amerikan modülü Harmony ve Colombus, istasyonun uzay parçacıklarının çarpma riski daha yüksek olan ön tarafında bulunurken, Zarya ve Zvezda adlı Rus modülleri kıç tarafında bulunuyor. Pavel, Léo ve ben Rus tarafında kalıyoruz.

4 Eylül – Bir haftadır istasyondayız. Zamanımın büyük bir kısmını Zvezda'da, daha doğrusu bir üniversite öğrencisinin odası gibi tarif edilemez bir dağınıklığı olan geniş bir alan olan çalışma bölümünde geçiriyorum. İstasyonun diğer tarafına yalnızca bir defa geçtim (On üç metre uzunluğundaki, depo olarak kullanılan Zarya'dan, sonrasında PMA1'den yani Pressurized Mating Adapter'dan ve yemek yenen "düğüm modül" Unity'den geçerek). Léo ve Pavel ise dört defa geçtiler. Beni dışlamak, mürettebatın diğer üyelerinden uzak tutmak istedikleri hissine kapılıyorum. Pavel ve Léo'nun arkamdan işler çevirdiklerini, Léo'nun, bana giderek yakışıksız sözlerde ve hareketlerde bulunan Pavel'i gizlice kışkırttığını hissediyorum...

* * *

11 Eylül – Penceredeki kozmik manzaranın tuhaflığını seviyorum... Etrafımızda yaydığımız devasa aydınlık, alabildiğine uzanan uçsuz bucaksız uzay, cennetten bir gecenin cehennemsi karanlığı var... Dünya'nın bulutlarla sarmalanmış, okyanusların olduğu yerlerde mavi, Afrika kıtası yüzünü döndüğünde, koyulaşan renkleriyle, ufku kaplayan kavisli cüssesini seyretmeyi seviyorum. Geceye gömülen kısmında, büyük şehirlerin ışıklarını ve hatta küçük şehirlerin, Sunda Adaları'ndaki küçük kasabaların titreşen ışıklarını görebiliyorum.

Buradan bakıldığında, insanoğlunun gezegenine verdiği zarar apaçık görülebiliyor; çölleşen alanlar, imha edilen ormanlar, Çin'in üzerindeki atmosfer kirliliği, petrol istasyonlarının gaz tahliyeleri uzaydan görülebiliyor...

12 Eylül – Her sabah olduğu gibi, gözlerimde yaşlarla, büyülenmiş bir halde yüzümü pencereye dayamış manzarayı izliyordum. Tam o sırada biri yer çekiminin olmamasına rağmen, sakarca bedenini bedenime yapıştırdı. Önce Léo sandım ve yapmamasını söyledim. Kulağıma eğilen Pavel'in sesini duydum; "Léo Amerikalıların tarafına gitti... İkimiz yalnızız..." Ellerini tişörtümün üzerinden göğüslerime koydu. "Yeni bir şey deneyebiliriz, yer çekimsiz alanda sevişmek nasıl bir şey öğrenmek istemez misin? Ben isterim..." Karşı koymak istedim ama bana tutundu. Modülün içinde etrafa çarpa çarpa, taklalar atarak sürüklendik. Pencerenin arkasında dünyanın da tepetaklak olduğunu görüyordum. Pavel oramı buramı mıncıklamaya, beni öpmeye çalışıyordu. Şiddetli bir tokat attım. Yüzüme şaşkın bir şekilde bakarak beni bıraktı ve öfkeli bir halde Zarya'ya gitti.

13 Eylül – Günlüğümü, Pavel ve Léo uykuya daldığında, kendimi tavana bağlayarak gizlice yazıyorum. Başlangıçtaki uzay hastalığım, hamileliğime bağlı olup olmadığını bilemediğim mide bulantılarım geçti. Muhtemelen otolitlerin, yani iç kulaktaki kulak taşlarının yer değiştirmesinden olsa gerek... Kesintisiz gürültüye,

duş almamaya, mendille temizlenmeye, yutulan diş macunlarına ve tuvaletimi yapmak için kendimi klozete bağlamak zorunda kalmaya alıştım. Etraftaki dağınıklığa bile alıştım... Hayır, Pavel ve Léo ile Rus tarafında yalnız kalmam en kötüsü... Burada her şeyin sona ereceğini, birbirlerini nötralize edeceklerini sanmıştım. Ama Pavel, ona tokat attığımdan beri, neredeyse Léo kadar endişe verici ve karanlık bir tavra büründü. Her sözünde, her bakışında aşağılama ve güvensizlik hissediyorum. Bugün, benden arızalanan idrar distilatörünü yerinden sökmemi istediler. Sonra da Rusça olarak bir yığın alay ettiler. Zvezda'ya kurulan yürüme bandında egzersiz yapmak veya kabinimde dinlenmek istediğimde, her defasında yapmam gereken yeni bir iş çıkarıyorlar. Mürettebatın diğer üyelerinden de giderek uzaklaştıklarını fark ettim. O taraftan buraya da giderek daha seyrek gelir oldular... Orada neler oluyor bilmiyorum ama eskilerle yeniler arasında soğuk rüzgârlar estiğini hissediyorum...

14 Eylül – Sanırım delirmeye başladılar. Léo, Pavel'i istasyondaki diğer kişilere güvenmemesi konusunda ikna etmeyi başardı. Resmî olarak misyonu yöneten kişi Pavel ama tamamıyla Léo'nun etkisi altında... Aralarındaki birkaç konuşmayı yakaladım. Léo, Amerikalıların bizim üzerimizde psikolojik deneyler yapmakla görevlendirildiklerine inanıyor veya inanıyormuş gibi yapıyor. Diğer tarafta bir kavganın patlak vermek üzereyken durdurulduğunu da duydum ama orada değildim. Neler dönüyor bilmiyorum...

15 Eylül – Bu akşam istasyonun diğer tarafındaki mürettebatın yanına gitmek istedim ama Léo bileğimi kavradı ve "Nereye gidiyorsun?" diye sordu. Diğerlerini görmeye gideceğimi söyledim. Bileğimi bırakmadan Pavel'e baktı. Pavel de kanımı donduran şekilde boş boş bakarak başını salladı. Bunun üzerine Léo, "Aklından bile geçirme, burada kalacaksın," dedi.

* * *

19 Eylül – Durum giderek sarpa sarıyor. Artık gün içinde defalarca kaçamak dokunuşlara, belden aşağı şakalara, tekliflere maruz kalıyorum... Pavel'e sinirlendim, bana Léo'nun bile hiç yapmadığı şekilde gürledi. Kulaklarıma inanamadım. Titremeye başladım. Benzeri görülmedik bir şiddetle yüzüme tükürdü ve "Oynadığın oyunu görmediğimi mi sanıyorsun? Burada olanlardan birine bahsedersen, başına bir kaza gelir..." dedi.

21 Eylül – Pencerenin diğer tarafında, kavisli ufukta doğan Güneş'i izliyorum. Merkezinde bir ateş topuna dönen bir alev çizgisi gibi... Nükleer patlamayı andırıyor... Gökyüzü mordan gülkurusuna dönüyor; ışık kaynağının yakınındaki Dünya turuncu, uzaklaştıkça kahverengileşiyor... Güne'in ışınları pencereme, modülün içine doluyor. Gözyaşlarımın pusu ardından izliyorum...

23 Eylül – Bitti. Bu kadar yeter. Olanlardan sonra geriye dönüş imkânsız. Game over.* *Bu akşam Léo ve Pavel zilzurna sarhoştu. Pavel'in doğum günüydü. Modülün dört bir yanına dağılan onlarca küçük votka şişesi çıkardılar. Titizlikle kontrol edilmesine rağmen, kozmonotların valizlerinde alkol getirmeleri rastlanan bir durum. Kamışlarla içtiler. Burada her şey kamışla içiliyor...*

Bir süre sonra, bana tuhaf şekilde bakmaya başladılar; bütün gün boyunca sergiledikleri komplocu tavırlarını düşününce ürperdim. Gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. Beni içmeye zorladılar. İstemedim ama ısrar etmeleri üzerine Pavel'in kırk üçüncü yaş gününün şerefine kadeh kaldırmak için bir yudum votka içtim. Bir süre sonra şakaları giderek edepsizleşmeye, bakışları giderek ısrarcı olmaya başladı. Uyumaya gideceğim sırada, Léo "Haklısın, Yıldız Şehir'in yarısının üzerinden geçtiği bir orospu... Sen de geçtin mi Pavel?" dedi. Pavel bana tuhaf bir şekilde bakarak hayır işareti yaptı. Léo ısrar ederek, "Buraya geldiğimizden

---

* (İng.) Oyun bitti. (ç. n.)

beri seni nasıl baştan çıkarmaya çalıştığını görmüyor musun?" dedi. "Herkese böyle yapıyor... Mini etek ve string giyen, kafayı bulan, erkeklerle flört eden, öpmene izin veren ama odaya geçince, 'Dur yapma istediğim bu değildi, üzgünüm, beni yanlış anlamışsın, seninle yatma niyetinde değilim, hayır, hayır, hayır, çok ileri gitmeyelim,' diyen kadınlar gibi... Erkekleri kızıştırıp ortada bırakmaya bayılan o sürtükler gibi yani... Anlatabiliyor muyum? Bu onları eğlendiriyor, onların bunu yapmaya hakları var, ama bizim erkek gibi tepki vermeye hakkımız yok... ONU BECERMEK İSTER MİSİN PAVEL?" Korkuyla titredim. Pavel bana bakmaya devam ediyordu. Gitmek istedim ama Léo yine bileğimden kavradı. Bırakmasını söyledim, öylesine şiddetli bağıracaktım ki sesim istasyonun diğer tarafından duyulacaktı. Ama ben daha bir tepki veremeden ağzıma bir el kapandı, ikisi birden beni tuttular. Kükredim, çırpındım, ellerinden kurtulmak istedim. Ama Zvezda'nın atmosferinde serbest bir şekilde yüzerken, Léo beni sıkıca tutuyordu. Pavel'in metal kokan, terli kocaman eliyle ağzımı kapattığını hissettim.

Daha sonrasında olanlar, muhtemelen iğrenç uzay deneyimlerinin bir parçası oldu. Tamamıyla sarhoş iki şerefsiz kozmonot yer çekimsiz ortamda tecavüzün mümkün olup olmayacağını kanıtladılar. Tabii iki kişi olmak kaydıyla...

Bitti.

Buraya kadar.

Uzay hayalim buraya kadar...

Burada sona erdi...

Ne mi yaptım? Şimdilik hiçbir şey... Ne yapabilir, ne diyebilirdim ki? Bu aşamada onları hiçbir şey durduramazdı.

Tamamen uykuya geçmelerini bekleyip sonra da Zarya'ya gittim. Tutunabildiğim her şeye tutunarak, o lanet yer çekimsiz ortamda yüzerek, mücadele ederek, diğer ikisi uyanıp da beni yakalayacak diye korkudan midem düğümlenerek Zarya'yı aştım. PMA1 ve Unity'ye vardım. Pavel ve Léo'dan hoşlanmaması

nedeniyle uyku tulumuyla taşınma kararı veren diğer Rus'un bulunduğu Amerikalıların ve diğer Avrupalıların kaldığı Avrupa modüllerine ulaştım. Hepsi uykudaydı. Onları uyandırdım. Halimi, şişmiş, yırtılmış yüzümü ve külotumu, yarılmış dudağımı gördüklerinde kocaman açtıkları gözlerindeki şaşkınlığı gördüm... Onlardan acilen kontrol merkezini aramalarını istedim.

Bitti. O gece kontrol merkezle gerçekleştirilen konferansta Dünya ve istasyon arasında çok sert konuşmalar, tehditleşmeler oldu... Amerikalılar ve istasyonda bulunan ikinci Rus acilen dünyaya dönmemi talep etti.

Léo ve Pavel beni ertesi gün almaya geldiklerinde, Amerikalılar ve ikinci Rus muhteşem bir tavır sergilediler. Ortam giderek geriliyordu ama Léo ve Pavel güçlerinin yetmeyeceğini anladılar. Nihayetinde istasyonun ön tarafında kalmama karar verildi, hatta Rus ve bir Amerikalı eşyalarımı almaya gitti, Léo ve Pavel de karşı koyamadılar.

Aşağıda Dünya'dakilerin ödleri kopuyor...

İstasyon bünyesindeki işler titiz ve hassas bir iş paylaşımıyla yürüyor ama burada her şey bir karmaşa halini aldı. Olanlar duyulacak diye aşağıdakilerin ödleri kopuyor olmalı... Ama ben, uzun zamandır ilk defa kendimi güvende hissediyorum.

32

Yuhalamalar

"Uyan! Uyansana be!"

Öncekinden daha güçlü bir tokat daha attı. Christine gözlerini açtı. Gözbebekleri bir o tarafa bir bu tarafa kayıyor, belli bir noktaya sabitlenemiyordu. Adam onun terler içindeki yüzüne bir tokat daha attı.

"Nereye gidiyorsun? Geri dön! Beni acayip korkuttun bebek!"

Adam Christine'i oturur vaziyette tutuyordu, Christine aniden hıçkırdı ve yana doğru eğilerek yatağın dibine kustu.

"Ha siktir! İğrençsin!"

Adam geri çekildi, yataktan indi ve banyoya gitti. Bir elinde bir bardak su diğer elinde bir ilaç kapsülüyle geri döndü.

"Berbat bir trip oldu değil mi? Al, yut bunu. Bu seni sakinleştirir. Bunu aldıktan sonra melekler gibi uyursun. Vay canına yahu! Ödümü kopardın kızım!"

Christine'i sırılsıklam saçlarının yapıştığı ensesinden destekliyordu.

"Aç ağzını."

Christine söyleneni yaptı. Uyuşturucu onu uysallaştırmıştı. Ketamine neden tecavüz ilacı dendiği anlaşılıyordu... Christine uysal bir şekilde adamın söylediği gibi dilini dışarı çıkardı. Adam ilacı dilinin üzerine bıraktı, Christine de suyla birlikte iştahla içti.

"Aferin. İç. Bu seni uyutur."

Christine'in başı bir sağa bir sola düşüyordu. Adam sırtını yastıklarla destekledi, onu neredeyse oturur duruma getirdi. Zira uykusunda kusmuğunda boğulmasını istemiyordu. Ölümü bu şekilde planlanmamıştı. Sakinleştiricinin etki etmesini bekledi. Sonra kalktı, banyoya gitti ve Iggy'nin hareketsiz bedeniyle geri döndü. Minibar ve yatak arasında defalarca gidip geldi. Odanın girişinden felaket sahnesi eserine baktı ve kapıyı çekip çıktı.

7 Aralık – Paris

Roissy'ye yağmur yağıyor. Beni karşılamaya kimse gelmedi. Hiç şaşırmadım... Korktuğum başıma geldi; soruşturma yapıldı, ardından bir inceleme komisyonu görevlendirildi. Bu haftalarca sürdü. Yıldız Şehir'de bir dairede kaldım, kimse ile görüştürmediler. Çeşit çeşit sorular sordular. Tavırları düşmanca ve katıydı, sesleri kırıcıydı. Bana aleni bir kuşkuyla yaklaşıyorlardı. Nihayetinde her şeyi uydurduğumu, rol yaptığımı söylediler. Paranoyak psikoz... Teşhisleri böyleydi. Onlara göre Sergey'in ölümü talihsiz bir kazadan ibaretti ve yukarıda olanlara ilişkin suçlamalarım gülünç uydurmalardı veya onların itibarını sarsmaya çalışıyordum.

Rus polisi takipsizlik kararı aldı. Biyolojik ve Medikal Sorunlar Enstitüsü beni psikiyatrik testlerden geçirdi. O aptal psikiyatrların hepsi de bana akıllarında zaten var olan bir düşünceyle bakıyorlardı. Avrupa Uzay Ajansı beni Moskova'dayken aradı. Astronot olarak kariyerimin artık sona erdiğini ima ettiler. Bunu duyunca içimde bir şeyler kırıldı. Léo ise, anladığıma göre Rusların onu uzun bir süre aralarında görmek istememelerine rağmen, mesleğine devam edecek. Yıkıldım...

İşsizim, geleceksizim ve hamileyim...

Servaz günlüğü kapattı. Demek buydu. Yukarıda olanlar bir tecavüzdü... Uzayda... Bu tahmin edebileceğinden de öte bir durumdu. Kendi kendine bir kez daha, Mila'nın çocuğu neden aldırmadığını sordu. Cevabı tahmin ettiğini düşünüyordu; Léo'nun, kürtaj olmaması durumunda onu da çocuğu da öldüreceği tehdidinde

bulunması içinde bir isyanı tetiklemiş olmalıydı. Her halükârda, paranoyak olmadığı açıktı. Zira Fontaine aynı şeyi tekrar etmiş, Célia Jablonka'yı intihara itmişti. Hiçbir cinayet soruşturması açılmadığından bu iki olay arasında bir bağlantı kurulmamıştı. Soruşturma açılmış olsa dahi, böyle bir bağlantının ortaya çıkması için kaderin yardım etmesi gerekirdi...

Ya da olayı bilen birinin...

Otel anahtarı ve fotoğrafı gönderen Mila mıydı? Servaz ona bu konudan bahsettiğinde gerçekten şaşırmış görünmüştü. Zaten bu olaydan sonra oğlu ile birlikte dünyadan elini eteğini çekmişti. Célia'nın sıra dışı intiharını duymuş olsa bile Léonard Fontaine'le olan ilişkisinden haberdar olması çok düşük bir olasılıktı.

Peki kimdi? En azından bir suçlu tespit etmişti. Şimdilik asıl önemli olan da buydu. Mila'nın günlüğünü yeniden kapattı. Rus hukuku tarafından aklanan Fontaine'i mahkeme huzuruna çıkarmanın zor, hatta imkânsız olduğunun bilincindeydi. Ayrıca Fontaine dünkü çocuk değildi, muhtemelen gözünü korkutmak da kolay olmazdı. Ondan daha kurnaz hareket etmesi gerekiyordu. Şeytan gibi kurnaz çünkü rakibi çok zorluydu. Günlüğü yorganının üzerine bırakıp ensesini yastığa dayadı. Düşünceleri uykusunu kaçırmıştı. Hayata geri döndüğünü, canlandığını hissediyordu. Nihayet mücadele etmesi gereken bir şey vardı. Bu mücadeleyi devam ettirmek için sabah olmasına can atıyordu. Pencereden gülümseyen Ay'a ve kaygılı geceye baktı. Uyku tutmayacağını anladı.

2. PERDE

"Ah çok canımı yakıyorsunuz,
Hem de çok!
Hiçbir şey... Hiçbir şey...
Öleceğim sandım... Ama çabuk geçiyor."

Madam Butterfly

33

Gecenin Kraliçesi

Gözlerini açtı. Karanlıktı.

"Kim var orada?"

"Hişt!"

"Madeleine, sen misin?"

"Evet."

"Korkuttun beni!"

"Yüksek sesle konuşma Chris. Kim olabilir ki başka?"

"Yatağımda ne işin var?"

"Sus... Bu gece seninle uyusam olur mu?"

"Olur."

"Teşekkürler kardeşim. Seni çok seviyorum. Bir öpücük ver bakalım... Şimdi uyuyabilirsin."

"Neden burada uyumak istiyorsun?"

"Uzun zamandır birlikte uyumadık, sence de öyle değil mi? Özledim seninle uyumayı. Sen özlemedin mi?"

"Babam yüzünden değil mi?"

"Ne?"

"Onun yüzünden burada uyumak istiyorsun."

"Ne saçmalıyorsun?"

"Seni bulsun istemiyorsun, değil mi?"

"Chris..."

"Gördüm onu."

"Ne zaman?"

"Geçen gece."

"Ne gördün?"

"Onu odana girerken gördüm."

"Chris, bunu başka kime anlattın?"

"Kimseye!"

"Chris, bak şimdi beni iyice dinle... Bunu anneme kesinlikle söylememelisin, tamam mı? Asla söylememelisin."

"Neden?"

"Soru sormayı bırak! Söz ver bana, lütfen."

"Söz veriyorum Maddie."

"Babam benimle uyudu çünkü kâbus görmüştüm, hepsi o kadar."

"Neyin var?"

"Ne?"

"Ağlıyorsun."

"Yok daha neler!"

"Kâbus gördüğüm zaman ben de babamdan benimle uyumasını isteyebilir miyim?"

"Chris, bunu asla yapma, duydun mu? SENİNLE ASLA UYUMAMALI. Söz ver bana..."

"İyi de neden?"

"Söz ver!"

"Tamam... Tamam... Söz veriyorum Maddie."

"Kâbus görürsen bana gelirsin, tamam mı?"

"Tamam."

"İyi geceler."

"İyi geceler Maddie."

* * *

Gözlerini açtı... Bu defa gerçekten açtı... On üç yaşında değil, otuz iki yaşındaydı... Güneşin ışığı perdelerin arasından içeri süzülüyordu ve odanın tüm ışıkları yanıyordu. Camların ardından trafiğin gürültüsü duyuluyordu. Esnedi. Başı ve karnı korkunç derecede ağrıyordu. Aslında vücudunun her yeri ağrıyordu. Sanki üzerinden bir fil sürüsü geçmiş gibiydi. Bir süre tavana baktı, sonra gözlerini aşağı indirdi...

34

Lirik Dram

"???"

"Bu... bu mümkün değil... Bunu.... yapamazlar..."

"Bu da ne?"

Dur, Chris, dur... Bakma... Hiç bakma kızım... Yoksa retinana kazınır, hayat boyu gözünün önünden gitmez. Bakma. Lütfen...

Ama baktı. Zihninin içinde çılgın bir telefon gibi var gücüyle bağırıyordu; delilik santraline direkt hat... Zira gördüklerini açıklayabilecek tek ifade buydu. Cinnet... Akıl yitimi... Sapıtma...

Kendi deliliğine doğru attığı bir adam daha. İstedikleri de zaten bu değil miydi? Amaçlarına erişmek için yeterli hayal gücüne sahip olduklarına kuşku yoktu. Çevresinde yalnızca onun görebileceği, zekice hazırlanmış bir cehennem vardı. Kimyasal uykusundan uyanırken, öncelikle kendini vıcık vıcık bir çamura batmış gibi hissetmişti, korkunç bir kâbus gördüğünü hatırlıyordu. Ama çarşaflar üzerindeki kurumuş, sarı lekeleri görünce kâbusun gerçek olduğunu anladı. Bakışlarını biraz daha ileri götürdüğünde kafatası sanki orta yerinden ikiye ayrılıyormuş gibi hissetti. Kelimenin tam anlamıyla durumu buydu... Bağırmadı, ağlamadı. Herhangi bir ses çıkaracak mecali yoktu. Ama zihni var gücüyle bağırdı. Iggy'nin cesedi... *Bacaklarının arasında kanlar*

içinde uzanıyordu. Plastik boyunluğundan kurtulmuştu, gözleri kapalıydı. Uyuyor gibiydi ama boynundaki yara hiçbir ümide yer bırakmıyordu.

Iggy'nin etrafında, ağızları açılmış ve çarşafların üzerine dökülmüş minyatür alkol şişeleri, fıstıklar, boş bira kutuları, cipsler ve bir mini barda bulunabilecek ne varsa saçılmıştı. Ayrıca banyonun çöp kutusu da boşaltılmıştı; makyaj pamukları, kulak temizleme çöpleri, kâğıt mendiller, saçlar... İğrençlik dalgası ayak parmaklarına dek uzanıyordu. Sert bir hareketle bacaklarını iki yana açarak sanki üzerlerine akrepler tırmanıyormuş gibi hızla çırptı.

Sanki odanın içinde dondurucu bir hava varmışçasına titremeye ve dişlerini takırdatmaya başladı. Birkaç dakika sonra yataktan aceleyle indi ve kusmak için tuvalete koştu. Ama midesinde ne varsa gece boyunca kusmuştu, karnına giren spazmlar ancak tükürükle karışık safra çıkarmasına neden oldu.

Sifonu çekti, odaya dönecek oldu ama aniden içeride iğrenç bir koku olduğunu fark etti; alkol, kurumuş kan, sperm, kusmuk, ter ve arka planda hafif bir klor kokusu... Bu pis koku saldırısı karşısında sersemleyip geri adım attı.

Önce o adamın kirlettiği şeyi temizlemeliy...

Banyoda, kaynar veya buz gibi olup olmadığına bakmaksızın kendini hızla duşun altına attı, sabunlandı, uzun süre derisini kazırcasına, tüm bedenini, en mahrem yerlerini yeniden ve yeniden ovdu. Saçlarını bol şampuanla yıkayıp duruladı. Duştan çıkınca diş etlerini kanatırcasına, büyük bir hışımla dişlerini fırçalamaya koyuldu. Sonra antiseptik gargarayla dakikalarca ağzını çalkaladı.

Bedeninde adamdan, yaptığı şeyden, ardında bıraktığından tek bir iz bırakmak istemiyordu. Ama içine bıraktığı şeyi silemeyeceğini biliyordu.

"SEROPOZİTİFİM."

Cümle suratına bir tokat gibi patladı. Donakaldı. Bacakları kaskatı kesildi, lavabodan destek almak zorunda kaldı. Adam bu

cümleyi gerçekten söylemiş miydi yoksa uyuşturucunun etkisiyle kendi kafasının içinde mi kurgulamıştı?

Kurguladın tatlım... Aynı şekilde tavan da giderek yükseliyordu, oda renk değiştiriyordu ve ormanın ortasındaydın...

Hayır... Gerçekti... Telefondaki sesin aynısını hâlâ kulaklarında duyuyordu.

Saçmalık!... Acayip derecede kafayı bulmuştun, hatırlasana...

Test yaptırması gerekiyordu... Doktorunu görmeliydi... Ve...

Ya Iggy? Onu ne yapacaksın?

Bu düşünce yüreğini daraltti. *Iggy*... Koridorda kucağında ölü bir köpekle dolaşamazdı! Odada bırakırsa kat görevlisi kadın bulurdu. Valizine mi koysa? Nereye götürecekti peki? Herhangi bir çöp konteynerine adi bir çöp gibi atması söz konusu bile olamazdı. Aklından bir düşünce geçti... *Teste gerek yok, doktora gerek yok, valize de gerek yok*... Düşüncenin zihnindeki yolunu izlemesine engel olmadı. Bunu düşünmek, incecik bir buz tabakasıyla kaplı bir gölün üzerinde yürümek gibiydi. Ama artık korkmuyordu. *Ölümden korkmayın*... Kutsal kitaplarda bu cümle sıkça tekrarlanmıyor muydu? Düşünce aniden kaçınılmazlık kazandı. Evet, neden olmasın? Zaten hikâyenin başından beri bu çıkışa doğru ilerlemiyor muydu? Çalışma masasının başına geçti, antetli kâğıtlardan birini kopardı ve bir kelime yazdı. Eli öylesine titriyordu ki yazdığı okunaklı olmamıştı. Kâğıdı buruşturup yeniden yazdı. Hıçkırıklarla ağlama isteğini dizginleyerek banyoya gitti, lavanta kokan, katlanmış iki havluyu aldı ve lavabonun yanına koydu.

Sonra gidip köpeğini aldı. Ellerini yapışmış tüylerin altındaki cansız bedenin altından geçirirken yüreği acıdı. Bedenden ayrılmasından korkarak başını destekledi. Iggy kucağında banyoya döndü. Onu nazikçe duş teknesinin içine bıraktı, duşun telefonunu eline aldı ve suyu sonuna dek açtı. Köpeğini, çirkin yaraya bakmamaya çalışarak, uzun uzun duruladı, kanı ve dışkıları temizledi, şampuanladı, yeniden duruladı. Küçük köpek, bir deniz eğlencesinden sonra uyuyakalmış gibi görünüyordu. Tüy-

leri sırılsıklam ve dolaş dolaştı. Christine suyu kapattı, Iggy'yi yine nazikçe kavradı ve temiz, beyaz havluların üzerine bıraktı. Nedenini kendine açıklayamasa da havluların beyazının ana son derece uygun olduğunu düşünüyordu. Saç kurutma makinesinin fişini prize taktı, köpeğinin tüylerini, normal hallerine dönünceye dek özenlice kuruttu, taradı. Kıvırcık tüyleri, beyaz yüzü ve siyah burnu... Sonra yaranın tüylerin altında saklanması için başını göğsüne doğru yapıştırdı. O haliyle köpeğine baktı...

İşte ancak bu aşamada bağırdı...

Cinnet geçirmiş gibi bağırdı. Ölümüne bağırdı...

Yere yığıldı, fayanslara uzanmış bir halde, sanki görünmez bir yabancıyla mücadele ediyormuşçasına tepindi.

Aşağıya baktı. Üç yüksek kat... Başı döndüğü için bacakları titriyordu. Yalnız bacakları da değil; kolları, elleri, karnı.... Vurulan bir davulun derisi gibi titriyordu... Yeniden baktı ama pişman oldu. Bulunduğu yerden arabalar oyuncak gibi görünüyordu. Yayaların yalnızca kafalarının üzerlerini, omuzlarını ve ilerleyen ayaklarını görebiliyordu. Kendi ayakları Capitole Meydanı'na bakan pencerenin pervazına basıyordu. Sırtını ve kalçalarını binanın cephesine yapıştırmıştı, bir elinin avuç içini duvara yapıştırmıştı, diğer eliyle de pencereyi tutuyordu.

Koca meydanda henüz onu hiç kimse fark etmemişti ama fark etmekte gecikmeyeceklerdi...

Derin bir nefes aldı. *Ne bekliyorsun? Atlasana...*

Rüzgâr kulaklarında uğulduyordu; çevresindeki şehir enerjiyle, yaşama iştahıyla kıpırdıyor, homurdanıyor, titreşiyordu. Aşağı atladığını görmek isteyenler dışında, o anda onu kaç kişi düşünüyordu acaba? Ardında ne anılar bırakacaktı? Ve kimde anısı kalacaktı? Her ne pahasına olursun kendine sadık kalan tek hayat arkadaşı banyoda cansız yatıyordu ve aşağı atlamasından sonra kat görevlileri ve polis tarafından bulunacaktı... Masaya

kısa bir not bırakmıştı; *Iggy Beaumont-Lèze, hayvan mezarlığına defnedilecek. Claire Dorian'la görüşün.*

Acıyla inledi. Yedi yüz bin kişinin yaşadığı o şehirde, öylesine korkunç, öylesine mutlak bir yalnızlık duygusu altında ezildiğini hissetti ki aşağı atlayacağını anladı. Yapacaktı... Artık saniyeler söz konusuydu. Tek ihtiyacı olan minicik bir cesaretti.

İçindeki sesi yeniden duydu;

Atla... Ama atlarsan sana bunu kimin ve neden yaptığını asla bilemeyeceksin... Bilmek istemiyor musun? İstediğin gerçekten bu mu? Hikâyenin sonunu öğrenemeden ölmek mi istiyorsun?

Ve hayatında ilk defa, yadsınamaz bir açıklıkla ve yeni bir sağgörüyle, yıllardan beri içinde konuşan sesin ablasının sesi olduğunu anladı. Madeleine'in sesiydi... Madeleine onun içinde büyümüştü. Yetişkindi... Tıpkı çocukluğundaki Madeleine'di, kimi defa iğneleyici imalarda bulunan, çoğu zaman onu çileden çıkaran, daima ilgi isteyen... Ama kardeşinin iyiliğini amaçlayan, onu belki de seven tek kişi olan Madeleine... Onun kardeşi için farklı planları vardı.

Uzun süre, böbreklerini korkuluklara dayamış, gözleri boşluğa dalmış, tükenmiş halde oturdu. Kendine geldiğinde, transtan çıktığında, *değişmişti.* Önceki günlerdeki, darbelerden korunmaya, anlamaya, yardım bulmaya çalışan ve bulabildiği yegâne destek alkolik bir evsiz olan Christine değildi.

Desteğe ihtiyacın yok. Tek başına başarabilirsin kardeşim. Tek bir şeye ihtiyacın var; içini yakan hırs.

Evet. Son derece dikkatli bir sürünme hareketiyle pencereye yaklaştı, tırnaklarıyla duvarın pürüzlü yüzeyine tutunarak, taş korkuluktan bacağını aşırarak odanın içine doğru kaydı. Tam o sırada aşağıdan biri onu fark etmişti ve eliyle gösteriyordu.

Artık, geriye dönük şoku, yapmasına ramak kalan hareketin iç âlemindeki etkisini hissetmeye başlıyordu. Hem geceliğinden içine işleyen dondurucu rüzgâr hem de tam o anda, kaldırımın

üzerinde tüm kemikleri kırılmış, iç organları şekilsiz bir balçık halini almış vaziyette yatmakta olabileceği düşüncesiyle kemiklerine dek buz kesti. Ama damarlarına yepyeni bir iradenin dolup taşmaya başladığını duyumsuyordu. Ölümünü mü istiyorlardı? Pekâlâ o halde... Belki ölecekti ama artık bunun için intiharını ümit etmekten vazgeçmeleri gerekiyordu... Ölümünü istiyorlarsa bedelini de ödeyeceklerdi... Ölmekten korkmayan ve kalbinde yeterince nefret barındıran biri, korkulması gereken, bambaşka bir rakiptir. Kamikazeler gibi... Christine aniden her şeyi çok daha net gördüğü hissine kapıldı. Derin bir dönüşüme girmişti... Ölüm tehlikesi altında olduğunu biliyordu ama artık umurunda değildi. Bir hata yapmışlardı; uzun zamandır içinde uyumakta olan bir şeyi uyandırmışlardı. Ona zulmeden kişiler farkında olmadan onu katılaştırmış, içinde beklemekte olan gücün ve öfkenin üstün geleceği ana hazırlamışlardı. Kendinden daha zayıf, etki altında kalmaya daha meyilli, daha çaresiz biriyle belki amaçlarına erişebilirlerdi, ama o farklı topraktan yapılmıştı. Az önce bunu anlamıştı...

Sen güçlüsün, sandıklarından daha güçlüsün, sandığından da güçlüsün kardeşim... Tamamıyla arınmışlık hissi içindeydi. Sahip olduğu her şeyi alanların sayesinde artık kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Yeni ruh haline sempatik bir jest gibi güneşin ışıkları kurşun rengi bulutların arasından fışkırıp önündeki parkeleri aydınlattı, kırmızı halıyı bir altın tozuyla okşadı. Christine, Iggy'nin köşede duran boş sepetine de ışık geldiğini gördü. Bu defa gözyaşları sel oldu. Artık daha fazla tutamamıştı...

Bunların acizlik gözyaşları olmadığını bilerek, ağlamasını durdurmaya çalışmadı.

Valizlerini kapatıp odadan çıktı. Resepsiyonda önünde bekleyen iki kişi vardı. Sırası geldiğinde resepsiyondaki kız kaşlarını çattı.

"Ayrılıyor musunuz? Birkaç gece kalacağınızı düşünüyordum. Ters bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda. Evime dönüyorum. İşçiler bir mucizeye imza attılar. Her şey onarıldı. Artık su kaçağı da kalmadı..."

Resepsiyon görevlisi Christine'e kuşkulu bir bakış attı. Müşterisinin bir hırsızlık olayından, kilitlerin değişeceğinden bahsettiğini hatırlıyordu.

"Peki."

"Bayan Dorian'ın hesabına yazın lütfen."

"Tabii. Mini barı kullandınız mı?"

"Evet. Onları da Bayan Dorian'a fatura edin."

Valizlerini arkasında sürükleyerek Toulouse sokaklarında yürümeye başladı. Evi uzakta değildi ve metroya binmek istemiyordu. Iggy'nin cansız bedeni de o kadar ağır değildi. Bütün zaman da onundu... Madeleine'in sesi, *aferin,* dedi. *Ama nereden başlıyoruz?*

Elbette ki biliyordu. Hem de gayet iyi biliyordu. Başlamanın tek bir yolu vardı...

Şafak vakti, Servaz tasarladığı yere varmıştı bile. Aracının içinde oturuyordu. Damarlarında adrenalin akıyordu. Mila'nın günlüğünü kapattıktan sonra, duşa girmiş, giyinmiş, sonra da giriş katındaki mutfağa inerek termosa sütsüz kahve koymuş ve dinlenme merkezinin park alanından sessizce ayrılmıştı.

Hayatın daha akmaya başlamadığı saatlerdi. Tüm bölgede, muhtemelen geniş ve konforlu mutfaklardaki binlerce yüksek kaliteli kahve makinesi, Uzay ve Hava Araştırmaları merkezinin mühendisleri, yöneticileri ve teknisyenleri için fokurduyordu. Otoyol gişelerinin küçük memurları ise, uykulu gözlerle, onların son model sedanlarını, spor araçlarını ve 4x4'lerini karşılamaya hazırlanıyordu. Aracını bir tarlanın kenarında, tepenin üzerine park etmiş, pek de kaliteli olmayan sütsüz kahvesini yudumluyordu. Aşağıda, sabah ışıklarıyla çevrelenen evde bir ışık yandığını gördü. Planı

bizzat Mies van der Rohe tarafından çizilmişe benzeyen büyük, modern bir evdi. Yatay düzlemde birleştirilmiş beton küplerden oluşuyordu. Yassı çatılıydı. Pencereleri dikdörtgendi. Havuz tarafında bir verandası, hatta küçük bir ahırı vardı. Etrafı beyaz bariyerlerle ve kırlarla çevriliydi. Dolunay bu manzarayı izliyordu; yusyuvarlak, tombul ve ezelî. Gökyüzü doğudan aydınlanıyordu, korular karanlıktı, tepe henüz koyu bir maviliğin içindeydi.

Işığı yanan odanın penceresinin ardından bir silüet geçti. Servaz hemen dürbününü kaldırdı. *Oydu*... Nabzı hızlandı. Demek erken kalkıyordu... Saat 6.30. Servaz onun pencerenin yanında, robdöşambrı içinde rahat rahat kahvesini içmesini izledi. İzlenmek gibi bir endişesi olmadığı belliydi. Sonra odadan ayrıldı ve ikinci bir pencerenin ışığı yandı. Léonard Fontaine bir buçuk saat boyunca bilgisayarının başında kaldı. Hava biraz daha aydınlandı. Manzara, tıpkı yavaş yavaş aydınlanan bir tiyatro sahnesi gibi karanlıkların içinden usulca sıyrıldı. Servaz aracını, farlarını yakmadan geri vitese takarak çalılıkların arkasına gizledi. Keskin soğuğa çıkıp yakasını kaldırdı. Bir elektrikli çitin üzerinden atladı ve tepenin eteklerine dek eriyen karlarla ıslak yüksek otlar içinden yürüdü. Isınmak için kahve termosunu yanına almıştı. Sigara içmek, dumanın paslı ciğerlerine inişini hissetmek için inanılmaz bir istek duyuyordu. Tepenin eteğine vardığında, paçaları sırılsıklam olmuştu.

Saat 7.28'de güneş nihayet yüzünü gösterdi. Atmosferi ısıtmaya yetmeyen soluk ışıkları donmuş manzarayı okşadı. Saat 8.00'de, küçük vadinin içini aydınlatacak şekilde tepenin üzerinden aştı. Evin ön tarafındaki verandanın camlı kapısı açıldı. Servaz, Fontaine'in ahşap kaplama teras üzerinde birkaç adım yürüdüğünü gördü. Hâlâ robdöşambrlaydı. Soğuğa rağmen ayakları çıplaktı. Bir fincan kahve daha almıştı. Karşısına doğru bakarak kahvesini yudumluyordu. Servaz dürbünün içinden kahvesinin üzerinde tüten buharları ve parke üzerindeki küçük lambaları görebiliyordu.

Fontaine kahvesini bitirdi. Havuzun kenarından havuz evine doğru ilerledi. Kar süpürülmüştü ama tahtalar yine de kaygan olmalıydı. Astronot dikkatlice yürüyordu. Küçük binaya girdi, ışığı yaktı ve içinde kayboldu. Çok kısa bir süre sonra vadinin içinde bir elektrikli motor horultusu duyuldu ve suyun üzerini örten PVC rulo örtü toplanmaya başladı. Servaz bu gösteriyi, bir röntgencinin güzel bir kadını izlemesi gibi tuhaf bir büyülenmeyle izledi.

Yüzmeyi düşünmüyor herhalde...

Astronot havuz evinden çıktığında, Servaz şaşakaldı. Soğuğa rağmen Fontaine çıplaktı... Bir anahtarla havuzun güvenlik alarmını kapatmak üzere eğildi ve havuzun sularına daldı.

Vay canına...

Kulaç attı, sırtüstü yüzdü, kelebek stil yüzdü... Servaz onun tam bir saat boyunca havuzun bir ucundan diğer ucuna gidip gelişini izledi. Suyun üzerinden buharlar yükseliyordu. Havuzun suyu ısıtmalı olmalıydı. Güneş artık vadiyi aydınlatıyordu. Berrak ve soğuk, güzel bir kış sabahıydı. Soğuk Servaz'ın iliklerine işlemişti. Astronot nihayet sudan çıktı. Kurulanmak üzere havuz evine koştu, ardından robdöşambrıyla evine girdi. Servaz onu uzun bir süre görmedi. Beklerken gün ışığı altında çevreyi inceledi. En yakın komşu beş yüz metre kadar ötesindeki bir çiftlikti.

Fontaine üzerinde kalın bir kazak, binici pantolonu ve binici botlarıyla yeniden göründü. Beyaz çit boyunca ahıra dek yürüdü ve ahırın içinde kayboldu. On beş dakika sonra, muhteşem bir atla geri çıktı. Servaz onun atına eyer takışını, becerikli ve kıvrak bir şekilde üzerine oturuşunu, ardından karşıdaki tepeye doğru gidişini izledi. Servaz, bulunduğu tepeyi seçmesi durumunda o daha aracına varamadan dosdoğru üzerine geleceğini düşündü. Sonra evin boş, gözlerden uzak olduğunu ve Fontaine'in atla gezisinin en az yarım saat süreceğini düşününce, tüyleri elektriğe kapılmış gibi ürperdi. Fontaine'in evli ve küçük yaşta çocuk babası olduğunu biliyordu. Ama her şey o sabah onun yalnız olduğunu gösteriyordu. Evde onun dışında hiçbir hareket, hiçbir yaşam be-

lirtisi yoktu. Servaz'ın eve doğru inip içine bir göz atma arzusu giderek büyüyordu; ancak Fontaine'in ne kadar süre evden uzak kalacağını bilmiyordu, ayrıca karda ayak izleri bırakacaktı...

Evinin önüne dek aracıyla gidebilirdi... Fontaine o yokken birinin uğramış ve geri dönmüş olduğunu görecek, ancak kim olduğunu öğrenemeyecekti. Onun gibi tanınmış biri sıkça ziyaret ediliyor olmalıydı.

Servaz, tereddüt ederek sessizliğe ve hareketsizliğe bürünen evi gözden geçirdi. Alarm sistemine benzer donanım yoktu hatta cephede, çatı seviyesinde, hareket sensörüyle yanan bir projektör dahi göremedi. Etrafta birileri de görünmüyordu. O eve arama izni olmadan girerse (polisler arasında buna "Meksika tarzı arama" deniyordu) ve yakalanırsa, kariyerinin sona ereceğinin pekâlâ bilincindeydi. Ondan sonra ancak bir güvenlik görevlisi olarak çalışabilirdi... *Belki ilk önce kapıyı çalmakla yetinebilirdi.* Bunun herhangi bir yükümlülüğü yoktu. Karlarla kaplı alanı aracına dek yeniden yürüdü ve direksiyon başına geçip motoru usulca çalıştırdı. Yokuşu evin arka tarafındaki iki meşeye dek uzanan ağaçlı yolun ağzına dek yavaşça indi. Ağaçlı yoldan yukarı çıktı ve evin girişindeki merdivenlerin önünde motoru durdurdu.

Şimdi ne olacak?

Ya karısı ve çocukları içeride uyuyorsa? Ne cevap verecekti? Evlendiği adamın bir canavar, tehlikeli bir ruh hastası olduğundan kuşkulandığını mı? Aracından indi. Tepelere doğru baktı. Donmuş manzarayı bir kez daha gözden geçirdi. Nefesi soğuk havada beyaz buharlar halinde yükseliyordu. Nabzı hafifçe daha hızlı atmaya başlamıştı. İki beton basamağı çıktı. Kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Bakalit zil düğmesine bir kez daha bastı. Hiçbir hareket olmadı. Kapı ve evin içindeki sessizlik aklını çeliyordu. Arkasındaki ağaçta bir karga gaklayınca yerinden sıçradı.

Hadi, gir içeri. İşinin bitik olmadığını kanıtla...

Vaktiyle, bir hırsızdan bir kilidin otuz saniyede nasıl açılabileceğini öğrenmişti. Kapıdaki kilit yaygın kullanılan türdendi. Yine

de evin içinde hareket sensörleri olabilirdi. Fontaine, saklamak istediği bir şeyler olması durumunda, kuşkusuz bu kadar kolay erişilebilecek yere bırakmazdı. Ayrıca ne bulmayı bekliyordu ki? Bilgisayarını veya dosyalarını karıştıracak zamanı zaten bulamayacaktı. Yeniden kapının kilidine baktı. Yeni görünüyordu. Aman ne iyi... Aksi halde pas ve kir mandalın sıkışmasına neden olabilirdi.

Neyi ispatlama peşindesin? Arabasına döndü. Sağ ön kapıyı açtı ve torpido gözüne eğildi. Bir bez içine sarılmış bir deste anahtarın bulunduğu bir el çantası çıkardı. Söz konusu olan sıradan anahtarlar değil, mandallı kilitleri açmak için hırsızların kullandıkları "vurgun anahtarı" adı verilen türden anahtarlardı. Mantık olarak, her marka için farklı bir anahtar gerekiyordu ama bir deste anahtarla piyasadaki kilitlerin yarısından fazlasını açmak mümkündü. Servaz çalışmaya koyuldu. Sekizinci anahtarı denemiş ama hâlâ açamamıştı. Elleri ve yüzü terlemişti. Dokuzuncu anahtar terli ellerinde kayıyordu ama kilide uymuştu. Kilidin içine dikey olarak soktuğunda, avucunun içiyle sıkı bir şekilde vurup döndürdü. Bingo! Kapı sessiz bir koridora açıldı.

Servaz saatine baktı. Fontaine atına binip gideli on beş dakika geçmişti. Koridorun gri renkli cilalı beton duvarları tamamen çıplaktı. Antrasit kaplı zemin muhteşemdi. Mobilya yoktu. Görünüşe bakılırsa hareket sensörü de yoktu... Servaz geçerken, sağında küçük bir banyo fark etti; iki ince cam kenarlı bir İtalyan duşu, kırık taş kaplama zemini ve lavabosuyla dekorasyon dergilerinden fırlamış gibiydi. İçerideki her şey en basit ifadesine indirgenecek şekilde temel, brüt ve duru bir tasarıma sahipti.

Koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Bir an donup kaldı, nefes alamadı. Bir mama kabı... İçi boş, kocaman bir mama kabı. *Büyük mama kabı = Büyük köpek,* diye düşündü. Sırtından soğuk bir ter boşandığını hissetti; köpeklerden nefret ederdi, atlardan da öyle... Gerisin geri dönmesi için henüz geç değildi... Yüksek tavanlı oturma salonuna doğru ilerledi. Salon, ev hakkındaki ilk intibasını güçlendiriyordu; siyah ve beyaz renkler hâkimdi, du-

varlarda büyük soyut tablolar asılıydı, küçük bir kütüphanenin önünde modern bir çalışma masası, duvara monte edilmiş, alevleri çakıl taşlarının üzerinde dans eden, büyük bir biyoetanol şöminenin üzerinde yine duvara monte edilmiş dev bir plazma ekran... Verandanın camlarından dışarıdaki havuz görülebiliyordu. Sağda bir kapı vardı. Servaz büyük bir köpek minderi gördü. Alarm yoktu.... Ama bir köpek vardı... *Neredeydi peki?* Bir an salonun ortasında donup kaldı. Sanki uzayda asılı gibi duran sarı ahşaptan oymalı basamaklar bir asma kata doğru çıkıyordu. Asma kat Amerikan mutfağa yukarıdan bakıyordu. Servaz basamakları gözleriyle takip etti...

Köpeği gördü... Bir *Molos*... Irkını tam olarak bilmiyordu, ancak uyumakta olan köpeğin kaslı yüzü, kısa burnu ve kalın dudaklarına bakılınca molosoid grubundan olduğuna kuşku yoktu. Servaz bu ismin, Büyük İskender'e bir aslanı parçalarına ayırabilecek güçte bir köpek hediye eden, eski Yunan krallığı Moloslara dayandığını biliyordu. Pitbulllar, Rottweilerlar, Bulldoglar ve çelik gibi kuvvetli çeneleri ve korkunç, sinsi küçük gözleri olan tüm o pislik canlılar bu gruptandı. Servaz içinin buz gibi olduğunu hissetti. Hayvan asma katın parmaklıklarının kenarında uyuyordu; çenesini yere dayamıştı, salon olduğu gibi görüş alanındaydı. Gözlerini açarsa tek bir bakışta salonun tamamını görebilecek ve içerideki yabancıyı derhal tespit edebilecekti. Servaz boğazının kuruduğunu hissetti. Ağzında tek damla tükürüğü kalmamıştı...

Git buradan, koridoru geldiğin gibi geri dön... hemen şimdi...

En ufak bir kuşkulu gürültü hayvanı uyandırmaya yetecekti. Ayrıca Fontaine de her an geri dönebilirdi. *Çek git hemen!* Çalışma masası... Parmak uçlarında çalışma masasına doğru ilerledi. Bilgisayarın yanında bir yığın önemsiz kâğıt vardı. Bilgisayar kapalıydı. Yukarıda uyuyan canavara göz attı. Çekmeceleri olabildiğince sessiz bir şekilde açtı. Kâğıtları birer birer kaldırdı; faturalar, makbuzlar, mektuplar... Kayda değer hiçbir şey yoktu! Kitaplara doğru döndü, birkaç tanesini çekip, tekrar yerine itti.

İnanılmaz bir şekilde itin hiç tındığı bile yoktu! Bir de bekçi köpeği olacaktı... Hatta Servaz onun hafifçe horladığını bile duyuyordu. Kendi kafasının içiyse, bir bilgisayarın hoparlörünün, yanına başka bir elektrikli alet konulduğunda çıkardığı gürültüye benzer bir şekilde uğulduyordu. Tüm kanı bacaklarına hücum etmiş gibi hissediyordu. *Çık buradan... Hemen şimdi. Bu yaptığın hiçbir işe yaramaz...* Mutfağa hızlıca göz attı. Metal renkli büyük bir buzdolabı, indüksiyonlu ocaklar, şeffaf raflar, bir posta takvimi... Sonra odaya girdi. Odanın duvarında erotik bir litografi, içinde bir komodin, kıvırcık yünlü kalın bir halı, dolaplar vardı... Servaz dolapları açtı. Giysiler vardı. Ceketleri, gömlekleri tek tek ayırdı. Giderek terleyen ellerini pantolonuna sildi. Kesinlikle iz bırakmaması lazımdı. Apoletleri takılı çok sayıda üniforma gördü. Hemen yukarıdaki bir rafın üzerinde bir pilot kasketi duruyordu. Astronotların büyük bir bölümü gibi, Fontaine de Uzay Ajansı'na girişinden önce bir savaş pilotu ve küçük bir filonun şefiydi.

Servaz yatağa döndü. Komodinin üzerinde bir kitap vardı. Yaklaştı. Kanı, donmakta olan bir sos gibi damarlarının içinde âdeta pıhtılaşmaya başlamıştı. Kitabın adı *Yöntemsel Perversite**, *İş Yerinde ve Evde Taciz*'di. Servaz kitabın üzerinde dikenli tel resmi olan kapağına uzun uzun baktı.

Kitap öylece komodinin üzerine bırakılmıştı. Herhangi bir saklama girişiminde bulunulmamıştı. Perversiteden korunmaya çalışan kişiler için faydalı olabileceği gibi, bizzat sapkın kişinin de işine yarayabilecek bir kitaptı.

Soruşturma yürütürken bir hedefe dokunmanın hissettirdiği o tuhaf güç duygusunu içinde hissetti. Aynı zamanda da paniği giderek artıyordu. Saatine baktı. Yirmi beş dakika olmuştu; Fontaine atı ile birlikte evden çıkalı tam yirmi beş dakika olmuştu! *Çık buradan, hemen şimdi yağla tabanları!* Aniden tiz bir ses sessizliği yırttı. Servaz sanki ayaklarının dibinde çatapat patlamış

---

* Başka kimselere ızdırap ve üzüntü verme şeklindeki psişik bozukluk. (ç. n.)

gibi yerinden sıçradı. Telefon! Telefon ısrarla çalıyordu, ardından salondaki telesekreter devreye girdi. Mekanik bir ses bip sesinden sonra mesaj bırakma davetinde bulundu. Bip sesinden sonra bir kadın sesi duyuldu; "Léo, ben Christine. Seninle konuşmam gerek. Ara beni."

Christine kimdi? Sonraki kurbanı mı?

Köpek! Telefonun sesine uyanmış olmalıydı... *Çabuk git buradan.* Tereddütlü adımlarla salona doğru dönecek olduğu sırada ayaklarının altında bir deprem sarsıntısı hissetti. Henüz uzaktı ama çok netti ve zeminde dalgalanarak yayılıyordu... Servaz bu titreşimi ayakkabılarının tabanında hissedebiliyordu... Ne olabilirdi? Evin derinliklerinde bir yerde bir tür makine, su kazanı filan mı çalışmaya başlamıştı? Hayır, makine değildi... Sonra aniden ne olduğunu anladı; *toynak sesleri!* Bir art dörtnala yaklaşıyordu...

Çık hemen!

Bu defa tabanları yağladı; önce salonu, sonra bitmek bilmez koridoru geçti. Geçerken yukarı göz attı, köpek hâlâ uykuluydu ama kendine gelmesi uzun sürmezdi... Titreşim giderek güçlendi. Zeminde, duvarlarda hissedildi. Kendi nabız atışından sesleri neredeyse duyamıyordu. Kapıya eriştiği sırada, ağaçlı yola doğru bir aracın yaklaştığını gördü. Hay aksi! Koridorun ortasında donup kaldı. Toynak sesleri kesilmişti. Ama damarlarının içindeki gümbürtü devam ediyordu. Salona ve verandaya doğru baktığında, Fontaine'in siluetini gördü. Çayırın diğer ucunda, havuzun diğer tarafında, atından iniyordu. Servaz, diğer yöndeyse, dışarıdaki aracın kendi aracının yakınına park edilişini duydu. Fare gibi kapana kısılmıştı!

Hafif aralık duran kapıdan yeniden dışarı göz attı. Arabadan bir kadın iniyordu. Bir dakikaya kalmaz eve girerdi! Takvim satmak için gelen itfaiyeci veya postacı tarafından oyalansaydı ne olurdu sanki! *Postacı...* Elbette, bu tek şansıydı! Salona geri döndü, oradan odaya koştu, gardırobu açtı, raftaki pilot kasketini aldı. Sonra tekrar mutfağa koştu ve takvimi duvardan söktü. Tam

o sırada *asma katın merdivenlerinden inen tırnakların seslerini duydu*... Amerikan mutfağın etrafından dolaştı ve donup kaldı. Devasa hayvan ona bakarak ağır ağır basamaklardan iniyordu. Ayakları salonun zeminine basar basmaz korkusuzca Servaz'a doğru ilerledi. Hayvanın, üzerine diktiği küçük gözleri cilalanmış sikke gibi parlıyordu. Siyah kaslı ağzı, Servaz'ın, belki bir silahın namlusundan sonra, o kadar yakından gördüğü en korkutucu şeydi. Omuriliğinin donduğunu hissediyordu. Dizlerinin de bariz bir şekilde birbirlerine çarptığını hissetti. Hayvanın korkusunun kokusunu alacağını, bunun da yaygın inanışa göre kendisi için hiç iyi olmadığını düşündü...

Hayvan hırlamaya, dişlerini göstermeye başladı. Alçak frekanstan, Servaz'ın göğsünde hissettiği bir hırlamaydı. Dişleri bir köpekbalığınınkiler kadar keskindi. Gözlerini dikmiş Servaz'a bakıyordu. Servaz'ın üzerine atlamaya, boğazını ve yüzünü parçalamaya hazır elli kiloluk kas kütlesi... Servaz ter içinde kalmıştı....

"Darkhan!"

Hayvan kadının sesine tepki verdi. Dışarıdaki ses yeniden seslendi, "Darkhan!" Yüce Tanrım! Hayvan tüm ilgisini ondan alarak neşeyle kapıya koştu. Servaz, geriye kaçma arzusuna rağmen, hâlâ titreyen bacaklarıyla köpeğin peşinden ilerledi. Geçerken masanın üzerindeki kâğıt yığınını aldı, üzerine de takvimi koyarak kapıya yürüdü. Kapıya eriştiği sırada kadın peşinde köpekle içeri giriyordu. Üzerinde kışlık bir manto ve eldivenler vardı, kendinden emin ve otoriter görünümlü bir kadındı. Servaz'ı görünce durdu. Kuşkuyla baktı. Servaz onun başındaki şapkayı tanımaması, alnındaki terleri fark etmemesi için dua etti. Kadına gülümsedi. Takvimi görebilmesi için hafifçe kadına doğru kaldırarak, "Merhaba hanımefendi," dedi. İçinde bulunduğu duruma rağmen sesi sakin, profesyonel ve inandırıcıydı. Artık hırlamayan köpeğin kuşkulu bakışları altında, hızlıca kadının yanından geçti. Kadının arkasını dönerek ona baktığını tahmin ediyordu. Her an arkasından seslenilmesine hazırlıklı bir şekilde dış basamakları

inerek aracına ulaştı. Hırsız gibi kaçması söz konusu bile olamazdı; zira öyle bir durumda plakasının alınması ihtimali vardı. Kalbi az önceki at gibi dörtnala çarpıyordu. Kasketi ve takvimi yolcu koltuğunun üzerine bıraktı. Sakin bir şekilde aracının etrafından dolaşıp direksiyona geçti. Kadın köpeğiyle oynuyor veya Fontaine'e biraz esrarengiz bir postacıyla karşılaştığını anlatıyor olmalıydı. Birkaç dakika veya birkaç saat sonra, Fontaine mutfak duvarındaki takvimin ve masasının üzerindeki kâğıtların alınmış olduğunu anlayacaktı. Belki sonra pilot kasketinin çalındığını da fark edecekti. Neticede başarısızlıkla sonuçlanan bir hırsızlık girişimine maruz kaldıklarına kanaat getireceklerdi... Kadın kesinlikle plakasını almak gibi bir akıllılık edememişti. Neden alsındı ki? Servaz kendini şanslı sayabilirdi; mesleğinden olmayacaktı, Léonard Fontaine'in taciz konusuna ilgi duyduğuna dair bir delil bulmuştu ve tam anlamıyla bir ölüm makinesi olan dişler arasında parçalanmaktan kurtulmuştu...

Christine, asansörden çıkarken Ilan'ı aradı.

"İstediğimi elde edebildin mi?"

"Evet."

"Harika. Bana atar mısın?"

"Tabii. Christine?"

"Efendim?"

"Sen iyi misin?"

Christine Iggy'den bahsedecek oldu ama sustu.

"Çok iyiyim," dedi. "Kayıt için teşekkürler."

"Beni habersiz bırakma."

"Ne konuda haber vereyim?"

Ilan bir an tereddüt etti.

"Ne bileyim... Olanlardan..."

"Hıım..."

Christine telefonu kapatıp evinin kapısının kilidini açtı. Duyduğu kaygı, evine dönmesinden duyduğu garip hisle silinmişti.

Artık hiçbir yerde güvende değildi, evinden daha fazla uzak kalmasının bir anlamı yoktu. Zaten korkusu onu o her şeye tepeden baktığı sırada, boşluğun üzerinde terk etmişti.

Dairesini hızlıca turladı. Dikkatini çeken tuhaf hiçbir şey olmadı. Opera CD'si veya birilerinin içeri girdiğine dair herhangi bir iz yoktu. Valizlerinden birini açtı. Beyaz çarşafların içine bir mumya gibi sarılmış haldeki Iggy'yi çıkarıp banyoya götürdü. Sonra birini daha aradı.

"Alo?"

"Gérald?"

Hattın diğer tarafında sessizlik oldu.

"Benimle konuşmak istemediğini biliyorum," diye söze başladı. "Ve bunu anlıyorum. Sana söyledikleri, bildiğini sandığın onca şeyden sonra..."

Gérald öfkelenerek, "Bildiğimi sandığım mı?" diye gürledi.

Çok güzel... *Öfkelen tabii... Sen çünkü kusursuzsun, öyle değil mi? Elbette, asla yanılmazsın.... Ya da çok nadiren... Tam davranılması gerektiği gibi, pek mantıklı hareket edersin... Hah, işte... Sen aklı başındasındır.... O lanet aklın başındadır...*

Gérald, sanki Christine abuk sabuk bir şey söylemiş gibi, "Bildiğimi sandığım mı?" diye tekrarladı.

"Evet. Bildiğini sandığın şey doğru değil. Delilim var."

Hattın diğer ucundan oflama sesi duyuldu.

"Christine, Tanrı aşkına, ne saçmalıyorsun?"

"Düşün. Tam olarak ne bildiğini, ne sandığını düşün. İnsanların düşüncelerini destekleyen bilgilere öncelik verenlerin eğilimini bilir misin? Buna doğrulama yanlılığı* denir. Şimdi, tüm inançlarını kökten sarsacak bir şey dinlemeye ne dersin?"

"Christine, ben..."

---

* "Doğrulama yanlılığı" ya da "teyit yanlılığı", kişilerin kendi inançlarını, düşüncelerini ve varsayımlarını destekleyen bilgileri kayırma, dikkate alma ve öne çıkarma eğilimidir. (ç. n.)

"Gérald, rica ederim... Bana beş dakikanı ver. Bir şey dinleyecek kadar kısacık bir zaman... Sonra neye inanacağına kendin karar verirsin. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Söz veriyorum. Senden sadece beş dakikanı istiyorum. Bana en azından bu beş dakikayı borçlusun..."

Gérald ofladı.

"Ne zaman?"

Christine ona zamanını ve yerini açıkladı. Sonra da telefonu kapattı. Yalvaran ses tonunun ilk defa bir komediden ibaret olduğunun farkına varmıştı. Gérald'ın kullandığı türden bir komedi... Kendine yalvarılmasına bayılırdı... *Bu sondu; bir daha asla kimseye yalvarmayacaktı.*

Christine, Saint-Antoine-du-T. Caddesi'ndeki kafeye girdiğinde, Gérald öfkeden köpürüyordu. Christine onun bu haliyle küçük bir erkek çocuğuna benzediğini düşündü.

"Selam..."

Gérald başını kaldırdı ama tek kelime etmedi. Christine masanın karşısındaki sandalyeyi çekerek oturdu. Makyajlı değildi, çekici olmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Gözlerinin altındaki morluklar, kuru saçları, patlak gözleriyle berbat görünüyor olmalıydı. Ancak Gérald herhangi bir imada bulunmadı. Bir an evvel gitmek istiyor gibiydi. Yine de, "Polis, Denise'le görüştü," dedi.

Christine yerinde doğruldu.

"Şu dövdüğün stajyer konusunda... Ona fotoğrafları göstermişler..."

Christine son derece ciddi bir sesle, "Onun kılına bile dokunmadım..." diye cevap verdi.

"Sen hastasın, tedavi olman gerek Christine."

"Hiç de değil..."

Gérald gözlüklerinin ardından hoşgörülü bir bakışla baktı. Christine cep telefonunu açtı ve mesajı bulup kulaklığını taktı.

"Posta kutuma aldığım mektubu hatırlıyor musun? Her şey o zaman başlamıştı... Hatırlıyor musun?"

"O mektubu senin yazdığını düşünüyorlar..."

"Bunu neden yapayım?"

"Bilemiyorum... Çünkü... hastasın..."

Christine eğildi ve yarı azarlar bir tonda,

"Bunu tekrar edip durma artık!" dedi.

"Aman Tanrım!" Gérald sandalyesinde geriledi. Ondan gerçekten korkar bir hali vardı. Gérald ondan korkuyordu! Christine kupkuru bir sesle, "Al bunu tak," dedi.

Gérald bakışlarını onun üzerine dikti ve tiksinir bir ifadeyle başını salladı. Kulaklığı alıp kulaklarına taktı. Christine, Ilan'dan aldığı radyo programının kaydını dinletti. Bir erkek sesinin mektup konusunda aradığı bölümü. Gérald'ın tepki vermesini bekledi. Kaşlarını çattığını, dikkatini yoğunlaştırdığını, gözlerini önüne eğdiğini gördü. Gérald kulaklığı çıkarıp bıraktı. Christine, "Peki bu arama? Onu da mı ben uydurdum?" dedi.

Gérald hiçbir şey söylemedi.

"25 Aralık tarihli program. Yani mektubu posta kutumda bulduğumun ertesi günü... İstersen kontrol edebilirsin. Hâlâ internet üzerinde yayında... Söylesene... Eğer mektubu kendim yazdıysam, bu adamın nasıl haberi oldu?"

Gérald hiçbir şey söylemiyordu, kendinden daha az emin bir hali vardı.

"Eğer mektubu ben yazdıysam, mektup sendeyken, nasıl oluyor da varlığından ve içeriğinden haberdar oluyor?"

Gérald'ın yüzü kızardı.

"Bir rastlantı olmalı..." dedi. "Mektup sözü etmiyor.... Yalnızca intihar eden biri diyor..."

Christine bakışlarını yukarı doğru kaldırdı.

"Hadi Gérald, Tanrı aşkına! Açıkça şunları diyor; 'Birini ölüme terk etmekten dolayı hiç rahatsızlık duymuyor musun?... Noel akşamı birinin intihar etmesine göz yumdun. Oysa senden yardım istemişti...' Elbette mektuptan bahsediyor! Başka neden bahsedebilir? Ancak benim anlayabileceğim kadarını söyledi hepsi bu!"

Gérald gözlerini kırpıştırdı. Christine onun gözlerinden bir bocalama bulutunun geçtiğini gördü. Nihayetinde başını karşı koyarcasına salladı.

"Tamam," dedi. "Haklısın, mektuptan bahsediyor. Peki Denise'e söylediklerine ne demeli?"

"Denise bana senin için uygun olmadığımı söyledi! Evet, çok sinirlendim! Benim yerimde sen olsaydın ne yapardın?"

"Ona yolladığın e-postayı unutuyorsun..."

Christine kupkuru bir ses tonuyla, "O mektubu nasıl ben yazmadıysam, o e-postayı da ben yazmadım..." dedi. "Anlamıyor musun? O adam beni yalnızca radyodan aramakla kalmadı... E-postamı da ele geçirdi... Evime girdi... O lanet bir sapık..."

Gérald bu defa bir şey söyleyecek oldu ama vazgeçti. Christine onun düşündüğünü gördü.

"Ne zaman oldu bu?"

"Ne, ne zaman oldu?"

"Evine ne zaman girdi?"

"Seni Iggy için aradığımda. Onu çöp odasında bacağı kırık halde buldum. Nerede olduğunu havlamalarını takip ederek tespit ettim... Hatta bir an komşuda olduğunu sandım.... Yemeyip içmeyip polise benim bir kaçık olduğumu anlatan komşum..."

"Iggy nasıl?"

"Öldü."

"Ne!"

"Iggy'yi öldürdüler Gérald. Bedenini de ne yapacağımı bilemiyorum zaten... Hâlâ... evde... İnanmıyorsan, gelip görebilirsin."

Gérald'ın öğrendiklerini sindirmesini bekledi. Sonra gözlerindeki ifadeden, paniğe kapılmaya başladığını gördü.

"Christine, aman Tanrım! Polise gitmelisin!"

Christine gülmekten kendini alamadı.

"Polis mi? Az önce polisin beni suçlu bellediğini kendin söylemedin mi? Suçlu bir yana deli dediler! Sen bile o zavallı kızı dövdüğüme inandın!"

Gérald giderek artan bir kaygıyla Christine'e bakıyordu.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"İki şey... Bunu kimin ve neden yaptığını bulmak... Bunu da bana ancak bir tek kişi söyleyebilir..."

Gérald gözlerini kıstı ve "Stajyer..." dedi. "Elbette... Ne yapayım istiyorsun?"

"Beni takip ettiklerini düşünüyorum. Buraya son derece tedbirli geldim. Yani şimdilik yeniden irtibata geçtiğimizi bilmiyorlar."

"Birkaç kişi olduklarına mı inanıyorsun?... Tabii ya o stajyer kız ve o adam..."

Christine, "Bence biri daha var..." diye ekledi. "Bütün bu bilgileri bir başkasının yardımı olmadan bulmuş olamazlar..."

Gérald gözlüklerinin ardından sorgularcasına bir bakışla baktı.

"Herhangi bir fikrin var mı?"

Christine düşünceli bir şekilde ona baktı ve "Olabilir... Benim için o kızı takip etmeni istiyorum..." dedi.

"Yuh artık Christine! Ben polis değilim ki, nasıl yaparım!"

Christine Gérald'a baktı. Pürüzsüz yüzünü, pek şık, modaya uygun gözlüklerini, şık kesimli kışlık paltosunu, gri ipekten güzel şalını süzdü. Etrafına yaydığı, zengin kokuyu kokladı... *Hanım evladı olmayı ne zaman bırakacaksın Gérald?* Dişlerini sıktı. Katı bir ses tonuyla, tane tane konuştu.

"Tek yapacağın, onu bir veya iki gün takip etmek. Biriyle buluşup buluşmadığını, evinde yalnız yaşayıp yaşamadığını söylemek..."

"Nerede yaşıyor ki?"

"Reynerie."

"Aman ne harika!" dedikten sonra aniden Christine'in elini ellerinin arasına alarak sıktı. "Özür dilerim," dedi. "Üzgünüm. Daha fazla araştırmam, seni dinlemem gerekirdi. Görünenle yetinmemeliydim. Iggy için çok üzüldüm. Sana kendimi affettirmek istiyorum." Tamamen bencilce, yalancı bir kahramanlıkla gülümsedi. "Tamam o kızı izleyeceğim. Reynerie'deki tipler de ayağını

denk alsın, Pech-David'de büyümüş bir çocuk neler yapabilir henüz görmemişlerdir."

Christine Gérald'ın bu tipik yukarıdan atmaları karşısında gülümsemeden edemedi. Korksa da her şeye rağmen yanında olmak istediğini düşündü. Gérald ona gülümseyerek bakıyordu. O gülümseme, *bana güvenebilirsin*, diyordu, *birçok insandan daha az cesur olabilirim ama bunu senin için yapacağım...*

Christine onun elinin şefkatli tutuşuna karşılık verdi. Masanın üzerinden eğilip onu öpmek isterdi... Ama henüz affetmeye hazır değildi.

"Sana bir tavsiye vereyim..." dedi. "O mahalleye gitmeden önce üzerindekileri değiştir..."

Servaz, Blagnac sanayi bölgesinden, her dakika veya iki dakikada bir sıraya giren uçakların her beş dakikada bir havalanışlarını izliyordu. Uçaklardan nefret ederdi. Bir şey onu rahatsız ediyordu. Mila'nın günlüğü yanındaki yolcu koltuğunun üzerindeydi. Bakışları dönüp dolaşıp günlüğe geliyordu. *O çocuğu neden dünyaya getirmişti?* Pijamaları içinde annesinin dizlerinin üzerinde oturan çocuk yeniden gözlerinin önüne geldi. O, her şeyden üstün sevgiyi, onları birleştiren yıkılmaz bağı yeniden hissetti. Aralarındaki o bağı bir köpeğin ultrason düdüğünü duyduğu gibi duymuştu. *Fikrini değiştiren neydi? Neden kürtaj olmamıştı?*

Dikkatini camdan ve betondan inşa edilmiş, Tokyo'da veya Sydney'de ve hatta Doha'da rastlanabilecek bir mimariye sahip, çatısında GOSPACE yazan binaya verdi. Léonard Fontaine hâlâ içerideydi. Telefonunu eline alıp Espérandieu'yü aradı.

"Vincent?" dedi. "Bir şeye daha ihtiyacım var. Son zamanlarda Christine adında bir kadın tarafından şiddet veya taciz ile ilgili bir şikâyet başvurusu olmuş mu, bir araştırır mısın?"

"Christine mi? Soyadı var mı?" Bir süre bekledikten sonra... "Sormadım say..." diye ekledi.

35

Bis*

Acildeki asistan doktor kendisinden daha gençti. Esmerdi, Pakistanlı veya Hintli olduğunu düşündüren hatları ve cilt rengi vardı. Aşırı yorgun ve stresli görünüyordu. Kaç saattir uyumamıştı kim bilir... Christine onun daha fazla tedaviye ihtiyacı olduğunu düşündü. Doktor ona kısa bir bakış attıktan sonra, "Sizi dinliyorum," dedi. "Hemşireye gece bir kalp krizi geçirdiğinizi düşündüğünüzü söylemişsiniz," diyerek hasta fişine baktı. "Ancak semptomlara bakılırsa, sıradan bir taşikardi gibi görünüyor..."

"Yalan söyledim."

Doktorun bakışında hafif bir şaşkınlık ifadesi oluştu. Ama çok hafifti... Christine gibi başka insanlar da görmüş olmalıydı.

"Nasıl yani?"

"Biraz... hassas bir konu."

Doktor sırtını koltuğuna dayadı ve önlüğünün göğüs cebindeki tükenmez kalemiyle oynayarak bol vakti varmış gibi bir izlenim verdi. Ama kesinlikle vakti yoktu; Christine'in arkasındaki koridor dolup taşıyordu.

"Sizi dinliyorum."

---

* Konserde halkın icracıdan ek parça çalmasını istemek için kullandığı kelime. Yerine "encore" kelimesi de kullanılır "yine" anlamına gelir. Notada "bis" yazısı, bir bölümün bir kere daha çalınacağını gösterir. (ç.n.)

"Bu gece ben... korunmasız bir ilişki yaşadım.... İçkiliydim ve ayrıca... ben..."

"Uyuşturucu mu aldınız?"

"Evet." dedi Christine utanmış ve suçluluk duyuyormuş gibi görünerek.

"Hangisini kullandınız?"

"Bunun önemi yok. Buraya onun için gelmedim. Ben şey için geldim... olası bir hastalık bulaşma ihtimali için..."

Doktor başını salladı.

"Anlıyorum. Test yaptırmak istiyorsunuz, öyle mi?"

Christine başıyla onayladı. Doktor düşündü.

"Size üç hafta sonrası için bir Eliza testi reçete edebilirim. Ondan önce hiçbir işe yaramaz zaten. İkinci teyit testi ise altı hafta sonra. Ancak o zamana kadar... hım... size bazı sorular sormam gerekiyor... *Bulaşma sonrası* tedavisi olarak ne reçete edeceğime karar verebilmem için bilmem gerekenler var. Sıradan bir profilaktik tedavisi yeterli mi yoksa enfeksiyonu engellemek için şimdiden bir çoklu tedaviye mi başlamalıyız diye... Anlıyor musunuz?"

"Sanırım anlıyorum."

"Tamam. Cinsel ilişki nasıl oldu? Oral, vajinal veya anal?"

"Şey... Vajinal."

Doktor ısrarla, "Anal ilişki oldu mu?" diye sordu.

"Hayır."

"Partneriniz hakkında ne biliyorsunuz? Onu iyi tanıyor musunuz?"

Christine kızararak, "Hayır, hiç tanımıyorum. Tanımadığım biriydi. Anlatabiliyor muyum?" dedi.

"Onunla nasıl tanıştınız?"

"Bir barda... iki saat öncesinde."

Christine bir an doktorun kendisini yargıladığı gibi sevimsiz bir hisse kapıldı.

"Pardon. Onunla barda tanıştığınızı söylüyorsunuz. Seropozitif olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Riskli bir tavrı mı vardı?"

Christine kupkuru bir ses tonuyla, "Beni prezervatif takmadan becerdi," dedi. "Ve beni tanımıyordu. O nedenle evet, böyle bir ihtimal olduğunu düşünüyorum."

Zihnindeki ses, *becerdi değil tecavüz etti*, diye haykırıyordu. Kulağında adamın "Seropozitifim" diyen sesini duydu. Genç doktorun yüzünün kıpkırmızı kesildiğini ve kaşlarını çattığını, sonra bir reçete kâğıdı aldığını gördü.

"Sizin için, hemen bugünden itibaren başlamanız üzere antiretroviral kombinasyon tedavisi yazıyorum. Dört hafta boyunca alacaksınız. Sonra, testten üç hafta önce tedaviyi durduracaksınız. Aile hekiminiz var mı?"

"Evet. Ama..."

"Bakın. Kimsenin kimseyi yargılamaya hakkı yok. Siz tedaviye başlayın, tamam mı?"

Christine başını salladı. Doktor bir yandan reçeteyi yazarken, diğer yandan, "Yemek sırasında alacaksınız. İlacı aldığınız saatlere ve doza dikkat edin. İshal, mide bulantısı, baş dönmesi gibi şikâyetleriniz olabilir. Ama tedaviyi asla ama asla kesmeyin, anlaşıldı mı? Bu rahatsızlıklar birkaç gün içinde kendiliğinden geçecektir," diye açıklamaya devam etti.

"Tamam."

"Eğer bir dozu atlarsanız..."

"Atlamam."

"...eğer olur da atlarsanız," diye ısrarla devam etti. Onun yaşında bir kadının bir barda tanıştığı adamla prezervatifsiz ilişkiye girmesine bakarak tamamen sorumsuz olduğunu düşüyor olmalıydı, "sonraki dozu bekleyin, sakın bir seferde iki doz almayın. İlacı aldıktan sonra yarım saat içinde kusarsanız, yeniden alın. Aksi halde almayın. Olası komplikasyonları tespit edebilmek için size bir kan testi de yazacağım."

Doktor Christine'e aynı anda hem katı hem de mahcup olabilmeyi başaran bir bakışla baktı.

"Dikkatinizi bir hususa çekmek isterim... Bu tedavi sizi yeni bir kontaminasyona karşı korumaz. Olası partnerinizi de korumaz. Anlatabiliyor muyum?"

"Tamam..." Christine'e iyice nemfomanyak muamelesi yapmıştı. Sonra aniden bakışları yumuşadı.

"Bakın. Yüksek ihtimalle bir şeyiniz yoktur. Bunlar basit tedbirler. Ama olur da kontamine olduysanız, tüm hayatınız boyunca tedavi olmak riskine karşı bu dört haftalık ağır tedaviyi almanız önemli."

Bu tedavinin olası bir hastalık bulaşma riskini önlemesinin garanti olmadığını doktor da Christine de biliyordu. Ama Christine yine de anlamış olduğunu ifade eder şekilde başını salladı.

Kapının üzerinde REPLICANT yazıyordu. "R" harfi bir hafif makineli tüfek şeklinde tasarlanmıştı. Aman ne hoş... Christine camlı kapıyı iterek içeri girdi. Müşteri geldiğini haber veren kapı çıngırağı yerine, Chicago veya Rio sokaklarında duyulabilecek türden bir polis sireni yerleştirilmişti.

Christine etrafına bakındı; vitrinler, raflar, kilit altında tutulan etajerler, neon ışıklar, yansımalar, kurşungeçirmez cam... İnsanoğlunun varoluşundan bu yana süregelen vahşetinden doğan bir dolu icat... Erkeksi, kahverengi cilalı görünümleriyle ateşli silahlar; B kategorisi revolverler, av tüfekleri, pompalı tüfekler, tabancalar... Kurşunlu karabinalar, havalı tabancalar, çelik bilye atan tabancalar... Her kalibreden mermi... Optik donanımlar; atış dürbünleri, dürbünler, kırmızı nokta nişan alıcılar, gece görüş donanımları... Hepsi de ışıl ışıl, güzel, keskin, neredeyse birer sanat eseri olan kesici silahlar; hançerler, fırlatma bıçakları, palalar, katanalar, baltalar, Ninja yıldızları... Hediyelikler; oyuncak ayılar, ilk yardım çantaları ve savunma kalemleri... Ayrıca kundaklı, tetikli yaylar, sapanlar, nunçakular, üfleyerek ok atma

boruları, coplar... Hatta savaşa dair adlar taşıyan enerji içecekleri; Monster, Grizzly, Dark Dog, Shark, Kalaşnikov...Birçoğunun da satışı serbestti... Hayret verici bir şeydi bu...

Sakallı, uzun boylu, obez tip, geçen sefer olduğu gibi yine aynı beyzbol kasketiyleydi. Christine kendini Midwest'in küçük bir kasabasında veya NRA standında sandı. Adam ayaklı bir klişeydi... Küçük bir çocuğunki kadar zayıf bir sesle, "Yardımcı olabilir miyim?" dedi.

Aynı ter kokusu devam ediyordu, bir gaz bulutu gibi etrafındaydı. Christine burnunu kapadı.

"Kuşkusuz," diye cevapladı.

Adam Christine'i süzdü. Verilen cevabın evet mi yoksa hayır mı demek olduğunu anlamaya çalıştığı belli oluyordu. Bir süre düşündükten sonra, evet anlamına geldiğine karar verdi. Kararlı bir ses tonuyla, "Kendimizi güvende hissetmiyoruz demek, öyle mi?" dedi. "Herkes daha fazla güvende olmak ister. Hepimiz serserilerin, suçluların cezalandırıldıkları, olması gerektiği gibi dürüst insanların korunduğu bir dünya istiyoruz. Hepimiz düzen ve barış istiyoruz. Ama olmuyor... Bizi gerçek anlamda savunan yok. Aslında kimse yardımımıza koşmuyor. Bizim için endişe eden yok..." Christine bir an bu "biz" ifadesi ile adamın kendinden bahsedip bahsetmediğini düşündü. "O halde kendi kendimizi savunmak zorundayız. Kaderimizi ellerimize almalıyız. Hele de bu erkek dünyasında bir kadınsak..."

Christine o sığırın gayriihtiyari bir gerçeğe parmak basıp basmadığını düşünerek yine de alaylı bir tavırla, "Kesinlikle öyle..." dedi.

Adam, *siz daha içeri girer girmez anladım hanımefendiciğim. Siz ve ben, birbirimizi anlıyoruz*, dercesine göz kırptı ve gururlu bir şekilde, "O halde doğru yere geldiniz..." dedi.

Christine de onu destekledi.

"Görüyorum... Tüm bu silahlar yasal mı?"

"Yasalar bok yemiş." Kullandığı küfürlü ifade için özür dilercesine gülümsedi. Sazan balığının kıvrık sakalları arasındaki ağzı gibi minicik ama etli dudakları vardı. "İhtiyacımız olduğunda nerede o yasa? Merak etmeyin, size on sekiz yaş üzerindeki herkes için satışı serbest olan ürünleri göstereceğim. On sekiz yaş üzerindesiniz öyle değil mi?"

Nihayetinde kendine özgü bir espri anlayışı da vardı. John Woo ve Tarantino filmlerindeki katillerin kullandığı türden devasa otomatik tabancaların bulunduğu bir vitrini işaret etti.

"Kurusıkılar ve gazlı silahlar," diye açıkladı. "Bu silahlar öldürücü değiller ama korkutucu görünüyorlar, öyle değil mi?"

Bilhassa da başlıca kullanıcıları olan serseriler tarafından burunlarına dayandığında kuyumcuları ve küçük esnafı korkutuyor olmalılardı. Christine bir kâğıt çıkararak, "Hayır," dedi. "Ben böyle bir şey arıyorum."

Adam listeye bakınca hayal kırıklığına uğramış göründü.

"Baştan söyleseydiniz ya... Böyle gelin..."

On dakika sonra, Christine, siyah spor çantasına doldurduğu, bir mace göz yaşartıcı gazlı anahtarlık, entegre LED lambalı 500.000 voltluk bir şok tabancası ve neopren tutacaklı 53 santimetre uzunluğunda paslanmaz çelik bir Piranha copla mağazadan ayrıldı. Bir barda çantasını ayaklarının dibine koyarak kahve molası verdiğinde ve ardından metroya bindiğinde kendisini tuhaf hissetti. Bir sonraki durağı evinin yakınında bulunan nalbur dükkânı oldu. Kalın bir yapıştırıcı bant ve falçata aldı. Dükkândan çıkarken telefonu çaldı. Arayan Gérald'dı.

"Evinde yalnız."

Christine Reynerie metrosunun çıkışında Gérald'ı tebdili kıyafet görünce az kalsın kahkaha atıyordu; Gérald'ın üzerinde kapüşonlu bir üst, bol bir pantolon, leopar desenli Puma ayakkabılar vardı. Ayakkabıları haricinde üzerindeki her şey en az dört beden büyüktü... Kapüşonun altında ayrıca kırmızı siperlikli bir Snapback

kasket ve siyah güneş gözlükleri vardı. Bilhassa da içine onun gibi üç kişi daha sığabilecek kadar geniş pantolonu, kıvrılarak, dalga dalga ayakkabılarının üzerine düşüyor, karda sürünüyordu. South Park çizgi filmindeki bir rapçi karikatürüne benziyordu.

"Bu giysileri çok aradın mı?" diye sordu.

"*Yo man*... Selam..."

"Sırf bu kıyafetlerini almak için seni soyup soğana çevirirler..."

"Yo... Analarını kovalarım onların... Sen de hiç fena görünmüyorsun."

Christine, bu kıyafetler içinde dikkat çekme ihtimalinin çok yüksek olduğunu düşünerek somurttu. Küçük gölün ve meydanın ötesindeki binalara doğru endişeli bir bakış attı. Kar yağışı durmuştu, ancak yerlerden nemli, ince bir buhar tütüyordu. Yürümeye başladıkları sırada Gérald, "Sanıyorum şuradaki tipler benden kuşkulandılar. Sivil polis filan sanmış olmalılar. Bu hiç hoş değil," dedi.

Christine ona ihtiyatlı bir bakışla gülümsedi.

"Hiçbir polis bu şekilde kılık değiştirecek kadar deli değildir... Hâlâ yalnız mı?"

Sisin içinde tepeyi yavaşça tırmanırlarken Gérald binayı gösterdi. Christine sisin içinde geçen defa geldiğinde gördüğü aynı siluetleri gördü. Gérald, "Evet," dedi. "Çocuğuyla birlikte."

"Sen evine dön."

"Sen ne yapacaksın?"

"Evine dön... Tabii metroya bu kılıkta binmeye cesaretin varsa... Burada kalırsan donuna dek soyulabilirsin."

Gérald kapüşonunun ve siperliğinin altında inatçı çocuk havasına bürünmüştü; Eminem'in gözlüklü versiyonu...

"Hayır, seninle geliyorum."

Christine durdu ve Gérald'a doğru döndü.

"Gérald, bak şimdi beni iyi dinle... İkimiz birlikte neye benziyoruz biliyor musun şu an? İki şapşala... Kim olduğumuzu anlamaları, hele de üzerimize saldırmaları otuz saniyelerini al-

mayacaktır. Şu kılığına bir baksana! Takım elbise giyseydi daha az dikkat çekerdik!"

"Sen ne yapacaksın peki?"

"Merak etme. Ben planımı yaptım."

"Plan mı? Ne planı yaptın ki? Kılık değiştirmekten başka..."

"Benim için yaptıkların için teşekkür ederim. Ama şimdi artık evine dön."

"Olmaz, burada kalıyorum," diyerek bir ağacın altında durdu ve dört beden büyük kapüşonlu üstünün kolunu sıyırarak saatine baktı. "On beş dakika veriyorum. Sonra seni almaya geleceğim."

Christine sinirlerinin piyano teli gibi gerildiğini hissetti. İçinde bulundukları durum şakaya gelmezdi; çok tehlikeliydi. Yine de Gérald'ın inat etmesi ve cesaretini kanıtlamaya çalışması karşısında gülümsemeden edemedi.

"Tamam. Ama yirmi dakika ver..."

Gérald kaygıyla etrafına baktı. Kaşlarını çatarak, "O kadar uzun süre dayanabileceğimden emin değilim," dedi.

Christine en ufak bir şüpheli hareketi tespit etmek için tetikte, etrafına bakındı. Sis giderek yoğunlaşıyordu.

"Ben de değilim..." dedi. "Seni rakip çeteden biri sanabilirler..." diye ekledi. Gérald'ı baştan aşağı süzüp gülümseyerek.

Sonra uzaklaşırken muzip bir sesle ekledi;

"Hangi çeteden olduğunu bulmalarına dek dönmüş olurum..."

Hafife aldığından çok daha ciddi bir durumdu. Üzerinde geçen geldiğinde giydiği koyu renkli kapüşonlu üstü vardı. Ama çevirdikleri dolabın çoktan mercek altına alındığından neredeyse emindi. Elleriyle ceplerinin içindeki gaz spreyini ve elektroşok cihazını kavramıştı. Yine de etrafının çevrilmesi durumunda yeterli savunmaya sahip olmadığının bilincindeydi. Sırt çantasında yapışkan bant, falçata ve cop da vardı. Gelip de çantasını açmasını söylerlerse nasıl tepki vereceğini hayal bile edemiyordu.

Herhangi bir engelle karşılaşmadan binanın holüne dek geldi. Geçen seferki gençler yoktu. Rüzgâr karları ve beyazımtırak sisi

süpürüyordu, karlar eriyordu. Holde kimse yoktu. Asansörlere doğru giderken ardında çamurlu ayak izleri bıraktı. Kulaklarına uzaklardan bas sesi geliyordu. Sesin katlardaki dairelerden birinde bulunan bir müzik çalardan mı yoksa kendi kan dolaşımından mı geldiğini düşündü... Artık aşina olduğu bir gürültüydü; *adrenalinin gürültüsü.*

Asansörün kapıları kapanınca, anahtarlığını ve ucu bir çeneyi andıran elektroşok cihazını çıkardı. İçine iki adet pil yerleştirmişti. Bilekliği bileğinden geçirip emniyet tırnağını kaldırdı. Satıcı ona gaz için spreyden ziyade jeli tercih etmesini tavsiye etmişti (sprey rüzgârın aksi yönde esmesi durumunda kendisine doğru gelebilirdi). Ancak o spreyi tercih etmişti; zira sprey hem daha az beceri gerektiriyordu hem de onu kapalı alanda kullanmayı tasarlıyordu. Yine de boynuna tedbir olarak bir fular sarmıştı. Şimdi artık bütün mesele zamanlama ve seri hareket etmekti. Gérald'la buluşmaya gelmeden önce, nasıl hareket edeceğinin provasını aynasının karşısında defalarca yapmıştı. Ama yeterli olduğundan emin değildi. Bu tip şeyler ancak filmlerde doğru işliyordu... Asansörün kapıları açıldığında derin bir nefes aldı.

Koridor. Televizyon gürültüleri. Duvarlardaki yazılar ve şekiller...

Kapı 19B. Christine sakin nefes almaya çalıştı. Önceki sefer olduğu gibi kapıdan dışarı müzik sesi geliyordu. Kalbi dakikada yüz altmış kere çarpıyordu. Kapıyı çaldı. Kalbi de tok tok çalıyordu. Kapının ardından ayak sesleri duyuldu. Dürbünden bakıldığını tahmin etti. *Nefes al...*

Kapı açıldı.

"Ne bok yiyorsun burada?"

Cordélia bir doksan boyuyla tepesinden bakıyordu. Sırık fasulyesinin üzerinde bu defa bir tişört ve külot vardı. Yüzünde hâlâ dövülmesinden kalan izler vardı; hardal sarısından siyaha dönen çürükler, şiş gözler, boksör burnu gibi bir burun... Chris-

tine bunu ona kimin yapmış olabileceğini, kendi rızasının alınıp alınmadığını düşündü.

"Sağır mısın? Burada ne işin var diyorum?"

Christine kapüşonunu çıkardı ve Cordélia'nın gözlerindeki şaşkınlığı gördü. Gözlerinin etrafını siyah göz kalemi ve göz farı ile boyamış, yüzüne beyaz fondöten, dudaklarına siyah ruj sürmüştü. Gotik tarzda giyinmiş veya Cadılar Bayramı için hazırlanmış veya aklını kaçırmış biri gibi görünüyordu.

"Ha siktir... Ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum ama..."

Christine onun gözlerinde giderek artan öfkeyi ve kuşkuyu gördü.

"Geldiğini öğrenirse, seni..."

Christine kollarını havaya kaldırıp gözlerine spreyi sıktı. "Ha sikkktttiiirr!" Cordélia avazı çıktığı kadar bağırdı. Geriledi, sendeledi. İki büklüm oldu. Ellerini yüzüne götürüp öksürdü. Christine fularını ağzının ve burnunun üzerine çekti. Cordélia'yı evin içine doğru itti ve kendisi de girerek kapıyı kapattı. Öne doğru eğildi, Cordélia şiddetle gözlerini ovuşturuyordu, gözleri yaşlar içinde, Christine'e bakamıyordu. Sürekli öksürüyordu. Elektroşok tabancasının küçük elektrotları kürek kemiklerinin arasına, ince pamuklu kumaşın üzerinden (öyle inceydi ki omurları belli oluyordu) ense köküne dokundu... 500.000 volt. Elektrik arkının cızırtısı ve mavi ışığı... Cordélia'nın bedeni titredi, bacakları kaydı. İpleri kopan bir kukla gibi yere yığıldı. Christine de aleti Cordélia'nın kürek kemikleri arasında tutmaya devam ederek eğildi. Christine elektrik deşarj süresini beş saniye üzerine ayarladı. Oyun bitmişti. *Game over.* Cordélia yerde titriyordu. Bayılmamıştı, ancak kalkacak veya tepki verecek durumda değildi. Elektrik deşarjı beyninin kaslarına gönderdiği mesaj iletişimini geçici olarak kesmişti.

Christine çantasını sırtından indirerek, ayaklarının dibine koydu. Fermuarı açtı. *Nasılmış bakalım cellat yerine kurban olmak? Ha? Çok garip değil mi? Çok hoşlanmadığından eminim.*

Açık konuşmak gerekirse, birazdan yapacaklarımın yanında laf bile olmaz...

Cordélia âdeta bir mumya olmuştu. Metalik geniş yapışkan bant ayak bileklerine, baldırlarına, göğsüne ve kollarına sarılmıştı. Tıpkı bir fetüs gibi, bacaklarını karnına doğru çekmiş pozisyonda, yerde yan yatmış şekildeydi. Kolları "L" şeklinde bağlanmış, elleri ve bilekleri birleştirilmişti. Bandın altında vücudunun görülebilir tek kısmı, dizleri, dirsekleri, köprücük kemikleriydi. Ha bir de başının üst tarafı... Zira boynu, çenesi ve ağzı da burnunun hemen altında sonlanan, yapışkan bantla sarılıydı. Gürültüyle nefes alıp veriyordu.

Christine onun gözlerinde öfkeyi ve hayreti gördü. Cordélia oltanın ucundaki bir kurtçuk gibi kıvranarak bandın altından kuduz gibi bir hırlama sesi çıkardı. Christine, bir metre kadar uzağında, sehpanın köşesine oturmuş onu izliyordu. Elektroşok tabancasını bırakmış copu eline almıştı.

"Çok canın yanmıyor ya?" diye sordu. "Bu şey güya herhangi bir hasar bırakmıyor, yaralamıyormuş... Yalancılar."

"Gıırr....."

"Kes sesini."

Copun çelik ucunu, Cordélia'nın sırtının çıplak alanına, elektrik deşarjının neden olduğu yanığın tam üzerine yaklaştırdı. Yanığın üzerine hafifçe dokunduğunda Cordélia titriyordu. Christine duygusuz bir sesle, "Bu kasıtlı olmadı," dedi.

"Gıırrmmhhh...."

"Kes sesini dedim sana."

"S....kt....ir.... git.....adi.... oro...spu...."

Christine oflayarak bandın açıkta bıraktığı diz kapaklarından birine baktı. İnce ve solgun derinin altında hafifçe üçgen, bombeli, pürüzsüz kemik parçası... Tereddüde kapıldı, göğsü daralır gibi oldu. Bir an o aşamada vazgeçmesinin daha iyi olup olmayacağını düşündü. Durumu öncesinde tasarlamış olsa da eyleme dökmek

başka bir şeydi. Aniden ellerinin ve dizlerinin titrediğini hissetti. Dışarıdan fark edilmemesi için kendini sıktı. Hedef aldı ve copla hedefine vurdu. Hareketi, havayı yumuşak bir ıslık sesiyle yarıp geçmişti. Ardından sanki yere düşen bir fincanınki gibi garip bir ses duyuldu. Cordélia'nın gözleri yuvalarından çıkacak gibi oldu. Bandın altından avazı çıktığı kadar bağırıyordu, ancak dışarıdan yalnızca boğuk bir kişneme duyuluyordu. Yanaklarından yaşlar boşalırken, Christine'e korkutucu bir öfke ve acıyla baktı. Christine ise kaygıyla, onun dizkapağını tuzla buz etmiş olup olmadığını düşünüyordu.

Cordélia gözleri yaşlarla dolu, şaşkın, endişeli bir şekilde baktı. Christine ona düşüncelerini toparlaması için yeterli zamanı tanıdı. Çevresi siyah kalemle boyanmış gözleri, buz parçaları gibiydi.

"Ağzındaki bandı çıkaracağım. İmdat çağırmaya kalkar, bağırırsan, bununla tüm dişlerini dağıtırım..."

Sesi öylesine soğuk, kuru ve metalikti ki kendi de tanıyamadı. Tanıdığı Christine'in yerine bir başka Christine geçiyordu. *Ama bu Christine hoşuna gitmedi de değil, öyle değil mi? Kabul etsene. O medeni, iyi niyetli ve ikiyüzlü bir sürü güzel hisle dolu Christine'den kalan bir parça, yapmakta olduğun şeyi tasvip etmemeye devam etse de adaleti kendin sağlamanın pek keyifli bir iş olduğunu düşünmekten kendini alamıyorsun... Göze göz dişe diş... Tevrat da öyle demiyor mu... Sevdin sen bu yeni Christine'i, hadi itiraf et...*

Görünüşe bakılırsa Cordélia da bu değişimi anlamıştı; zira başıyla dinamik bir kabul etme işareti yaptı. Christine eğilip ağzındaki bandı çıkardı. Cordélia yüzünü acıyla buruşturdu ancak hiçbir ses çıkarmadı.

"Böyle bir şeyi beklemediğine bahse girerim. İdeal kurban Christine, mükemmel hedef Christine... O zavallı Christine, tehlikeli bir manyağa dönüşüyor. Farkında mısın? Konuşma tarzım bile değişti. İtiraf etmeliyim, birkaç günde benden fevkalade bir yeni ben yarattınız... Fevkalade..."

Cordélia hiçbir yorumda bulunmadı. Yerde uzanmış vaziyette, Christine'i, Christine ve cop arasında gidip gelen temkinli ve sinsi bakışlarla izliyordu. Christine alçak sesle devam etti. "Asıl mesele, 'sizin' arkanızda kimin saklandığı..."

Cordélia gözlerini onun üzerine dikmişti.

"Bu bir soruydu Cordélia. Sonundaki soru işaretini duymadın mı?"

Cordélia cevaplamadı.

"Cordélia..."

"Bu soruyu bana sorma lütfen."

"Cordélia reddedebilecek bir pozisyonda değilsin."

"Vursan da hiçbir şey söylemeyeceğim..."

"Cordélia, canını acıtırım..."

"Boşa zaman kaybedersin."

"Sanmam... Zaten zaman kadar bol bir şeyim yok..."

Christine'in sesi giderek daha sakinleşiyor, buz kesiyordu. Christine'in aklını kaçırdığına giderek daha fazla ikna olan Cordélia'nın gözlerinde panik vardı.

"Yalvarırım, kes şunu... Her şeyi yapabilir... Beni izlediğini biliyorum... Buradan gitsen iyi edersin... Yaptığın şeye dair en ufak bir fikrin bile yok. Karşına aldığın kişinin ne denli tehlikeli olduğunu bilmiyorsun."

Christine ofladı.

"Cordélia, sorumun cevabı bu değil. Kim? Benim cevabını istediğim soru bu..."

"Git buradan..." dedi Cordélia. "İş işten geçmeden git... Olanlardan bahsetmeyeceğim, sana yemin ederim," diye karşısındakini ikna etmeye çalıştı ama Christine'in kıpırdamaması üzerine konuşmaya devam etti. "Neler yapabileceğini tahmin bile edemezsin..."

Christine içini çekip bandı Cordélia'nın ağzına yeniden yapıştırdı. İyice yapıştığından emin olmak için birkaç defa üzerine

bastırdı. Gözleri endişeyle açılan Cordélia şiddetle başını salladı. Christine onun tişörtünün altında sivrilen kemikli omzuna baktı.

Beyni durumu ölçüp tarttı, değerlendirdi. Bileğinin titremesini kontrol altına almaya çalışarak copu yukarı kaldırdı. Köprücük kemiğinin aldığı darbeyle, Cordélia'nın bakışında inanılmaz bir acı gördü, akabinde bir boyun eğişle gözlerini yummuştu (ancak kirpikleri arasından iri gözyaşı damlaları süzülüyordu). Christine bir an onun bayıldığını düşündü. Bandı çıkardı.

"Hiçbir şey söylemek istemediğinden emin misin?"

Cordélia birden gözlerini açtı.

"Siktir git..."

Christine düşündü. Değişmiş olsa da bir işkenceci değildi. Bu eylemi mahkeme huzurunda "kişiyi özgürlüğünden alıkoyma ve işkence" suçu olarak kabul edilebilir miydi acaba? Kuşkusuz edilirdi... Neticede herkes kendi prensiplerine ve ahlakına göre hareket ediyordu. Herkesin özgün kuralları vardı; onun kriterlerine göre ise, yaptığı değil, daha sonrasında yapabilecekleri gerçek bir işkence olarak nitelendirilebilirdi... Cordélia, "Git buradan, yalvarırım. Onu tanımıyorsun. Sana da bana da zarar verecektir," diye yalvardı.

"Bana zaten verdi..."

Bandı yeniden Cordélia'nın ağzına yapıştırdı. Ama içi kuşku ve yine korku doluyordu. Cordélia'nın gerçekten çok korkmuş bir hali vardı; gözlerini kırpıştırıyor, eklemleri yarı felç haldeki ellerini ve ayaklarını kan dolaşımını yeniden canlandırmak için hareket ettirmeye çalışıyordu. Onu bu denli dehşete düşüren o adam kimdi?

Christine'in aklına bir çözüm geldi. Midesini yerinden hoplatan, iğrenç bir çözümdü. Elini çantasının içine daldırıp falçatayı çıkardı. Cordélia bıçağı görünce gözlerini dehşetle açmıştı.

"Anton uyuyor mu?"

Christine'in bakışı sertleşmiş, vahşileşmişti.

"Bebeğinle ilgilenmemi ister misin?"

Cordélia'nın ağzındaki bandı çıkardı. Cordélia kinle titreyen bir sesle, "Onun saçının tek bir teline zarar verirsen seni öldürürüm. Bunu yapamazsın... Blöf yapıyorsun, mizansenden başka bir şey değil.... Seni tanırım, öyle biri değilsin. Öyle bir şeyi yapacak biri değilsin sen..."

"Değildim... Ama bu öncedendi Cordélia..."

Cordélia, "Yapamazsın," diyerek ısrar etti ancak sesinde biraz titreme vardı.

"Cidden mi? İzle bakalım, benden nasıl bir canavar yarattınız gör..."

Ayağa kalkıp yandaki odaya yöneldi ve aralık kapıyı itti. Ayakkabılarının tabanlarına kurşun doluyor gibi hissediyordu. Bebek odadaydı; beşiğinin içinde huzurla uyuyordu. Tam üzerinde asılı, hilal şeklindeki aylardan ve gezegenlerden oluşan bir döner oyuncak, minik elinin hemen ulaşabileceği uzaklıkta ise bir çıngırak vardı. Christine ona doğru yaklaştığında elinde tuttuğu bıçak titremeye, damarlarındaki kan şakaklarında uğuldamaya başlamıştı. Cordélia elbette ki haklıydı; blöf yapıyordu. En azından falçata öyleydi... Diğer elini uzattı. *Haydi bakalım...* Parmaklarıyla, onun pembe ve tombul kolunun ince ve yumuşacık cildini çimdikledi. Anton hemen gözlerini açıp bağırarak ağlamaya başladı. Christine onu ikinci bir defa, daha kuvvetlice çimdikledi. Çığlıkları daha da güçlendi. Cordélia salondan, "Buraya gel! Yalvarırım! Buraya gel!" diye haykırdı.

Christine'in midesi bulanır gibi oldu. Ne yapmaya çalışıyordu? Cordélia bitişikteki salondan olanca gücüyle, "Buraya gel! Yalvarırım! Konuşacağım!" diye bağırdı.

Christine bebeğin annesinin hıçkırıklarla ağladığını duydu.

Düşünme... Öfkene yoğunlaş...

Salona geri döndü. Bebek ağlamaya devam ediyordu. Cordélia vahşi bakışlarını Christine'e doğru kaldırarak, çabuk çabuk konuştu.

"Adını bilmiyorum... Marcus ve benimle iletişime geçti. Bize para teklif etti. Başta yalnızca radyodan aranman ve posta kutuna mektup bırakılmasından ibaretti. Bize ne yapmamız gerektiğini harfiyen söyledi... Sonra seni korkutmamızı istedi ve ayrıca..."

Cordélia gözyaşları içindeydi.

"Köpeğinin ayağını kırmamızı... Ben istemedim... Ama geri adım atmak için çok geçti... ayrıca ortada çok para vardı... Çok... Üzgünüm. Bu kadar ileri gideceğini bilmiyordum, yemin ederim!"

"Marcus kim?"

"Erkek arkadaşım."

"Bana tecavüz edip köpeğimi öldüren mi?"

Christine Cordélia'nın gözlerindeki şaşkınlığı ve korkunç kuşkuyu gördü.

"Ne? Yalnızca... uyuşturucu vermesi gerekiyordu!"

Cordélia artık aklı karışmış bir halde başını salladı. Christine, "Şu sizinle iletişime geçen adam kim?" diye sordu.

"Bilmiyorum! Hiç bilmiyorum! Adını bilmiyorum, yemin ederim!"

"Nasıl biri peki?"

Cordélia bakışlarını Christine'in arkasına doğru yönlendirdi.

"Bilgisayar... Orada bir fotoğraf var... Arabasına binerken çekilen bir fotoğrafı var. Marcus haberi olmadan fotoğrafını çekmişti. İlk buluşmamızdan sonra, olur da başımıza bir şey gelirse diye... Dosyanın adı..."

Christine arkasına döndü. Bilgisayar sehpanın üzerindeydi. Açıktı ve çalışır durumdaydı. Christine ayağa kalktığında baş dönmesi ile karışık garip bir duyumsamaya kapıldı. Onu tanıyacak mıydı? Tanıdığı biri olabilir miydi? Aniden, gerçeği öğrenmek için acele etmez olmuştu. Cordélia arkasından, "Masaüstünde bir ikon var. 'X' yazıyor," diye devam etti.

Christine bilgisayarın karşısına geçti, ekrana doğru eğildi ve ikonu buldu. Aynı garip duyumsama devam ediyordu. İşaret parmağını dokunmatik yüzey üzerine yerleştirdi, imleci ikonun

üzerine getirdi ve çift tıkladı. Dosya açıldı. Yarım düzine kadar fotoğraf vardı. Daha ilk fotoğrafı büyük plan açmadan önce, onu tanıdığını anladı.

Artık hiçbir şey hissedemez olmuştu. Boşluk tüm düşüncelerini emmişti.

Léo...

36

Opera balkonları

Tam o sırada dairenin cümle kapısı açıldı.

"Cordie? Evde misin?"

Christine arkasına döndü ve Cordélia'yla göz göze geldi. *Kahretsin!* Hemen göz yaşartıcı spreyine ve elektroşok tabancasına doğru atıldı. Cordélia var gücüyle, "Marcus! İmdat!" diye bağırdı.

Christine yerde çırpınan Cordélia'yı bırakıp salonda beliren silüete doğru koştu ve göz yaşartıcı spreyi üzerine sıktı. Ama küçük adam elini yüzüne siper yapmıştı ve gaz bulutunun yalnızca bir kısmı efemine yüzüne ulaşabilmişti. Yine de şiddetle öksürüp gözlerini kırpıştırdı. Gözünün akı öylesine kızarmıştı ki irisi görünmez olmuştu. Christine bunu fırsat bilerek, omzuna 300.000 volt elektrik verdi. Adamın kaskatı kesildiğini, titrediğini, sonra da yere yığıldığını gördü. Elektrik arkını yine beş saniye üzerine ayarladı ama piller bitmek üzereydi. Copu eline aldı, iki dizkapağının üzerine birkaç defa vurdu, son olarak da bacaklarının arasına vurdu. Son vuruşu hedefine tam olarak ulaşamamıştı; zira adam öne doğru büzülmüş vaziyetteydi.

Tam senden beklenen gibi işte kardeşim! Sen hiçbir işi yarım yamalak yapmazsın. Aferin! Arkandan koşamaz. Kaç şimdi...

Siyah çantasını aldı, spreyi, copu ve elektroşok tabancasını içine doldurup fermuarını kapattı. Cordélia arkasından, "Seni

sürtük! Bunu sana ödetiriz! Marcus'um senin canına okuyacak aptal karı!" diye bağırdı.

Christine kapıyı vurup çıktı ve koridorda asansöre doğru geniş ve hızlı adımlarla yürüdü. Nabzı sanki kısa süre önce yüz metreyi koşarak aşmış gibi atıyordu. Asansörün içinde kan ter içinde kaldığını, yüreğinin ağzına geldiğini, vücuduna kramplar girdiğini fark etti. Asansörün inişi bitmek bilmez gibi gelmişti, ama binanın holüne çıktığında sakin nefes almaya, adımlarını yavaşlatmaya çalıştı. Soğuk ve nemli sisli havaya çıktı. Biraz ileride, Akhenaton* Gérald'ın etrafında kapüşonlu iki silueti görünce yüreği hopladı. Elektroşok aletinin bilekliği hâlâ cebine soktuğu elinin bileğindeydi. Parmaklarının ucuyla emniyet tırnağının kaldırılmış pozisyonda olup olmadığını kontrol etti. Ama çok fazla şarjı kalmamış olmalıydı... Gérald onun yaklaştığını görerek, "Hah işte geliyor..." dedi.

Christine onlara doğru kaskatı kesilmiş halde ilerlemeye devam etti. Konuştukları için nefesleri önlerinde küçük bulutlar oluşturuyordu. Ama Gérald herhangi bir şekilde kaygılı veya gergin görünmüyordu.

"Özgeçmişinizi bana göndermeyi ihmal etmeyin olur mu çocuklar?" dedi. "Neler yapabilirim bir bakayım..."

"*Cool*... Teşekkürler efendim."

"Bir şey değil. İyi günler size."

"Size de... Merhaba hanımefendi..."

Christine de onlara merhaba dedi. Gérald ile birlikte hızlı adımlarla metroya doğru yürüdüler.

"Ne zamandan beri ayaküstü iş görüşmeleri gerçekleştirir oldun?"

"O çocuklar benim eski öğrencilerim."

Christine şaşırmış bir şekilde baktı.

"Kılığına rağmen seni tanıdılar mı?"

---

* 1968 doğumlu, Marsilyalı (Fransa) bir rapçi. (ç. n.)

Gérald güldü.

"Burada ne yaptığımı sordular," dedi. "Bir arkadaşımı beklediğimi söyledim... Bir kıyafet balosuna mı gittiğimi de sordular..."

Sonra Christine'e döndü.

"Sen ne yaptın? Planın işe yaradı mı?"

Christine göz kırptı.

"Saat gibi işledi..."

Gérald'ın gözleri merakla ışıldadı.

"Ne keşfettin?"

"Bütün bunların arkasındaki pisliğin adını..."

Christine bu cümleyi buz gibi bir ses tonuyla söylemişti. Gérald'ın sorgulayan bakışlarını gördü. O sırada Christine'in cebindeki telefonu kısa bir süre titreşti. Telefonunu cebinden çıkarıp, ekranına baktı. Hiçbir şey yoktu. Sonra sesin resmî telefonundan gelmediğini anladı. Léo'yla iletişim kurmak için kullandığı ön ödemeli kartlı telefondan gelmişti. Diğer cebinden diğer telefonu çıkardı. Bir metin mesajı geldiğini gördü. Mesajı açıp okudu:

"*Seni Compans'daki McDonald's'ta bekliyorum. Léo.*"

Bir süre ekrana bakarak kaldı. Beyni durumu analiz etmeye, anlamaya çalışıyordu. Tuzak neydi? Marcus ve Cordélia Léo'ya haber mi vermişti? Cordélia onun tepkisinden söylediği kadar korkuyorsa, neden böyle bir şey yapsındı ki? Bir rastlantı olamazdı. Ziyareti, Cordélia'nın itirafları ve metin mesajı... Bir şeyler garipti. Bir tuzaksa, Léo neden gençlerin, öğrencilerin ve hatta çocuklu ailelerin olduğu, herkesin gözü önünde ve o saatlerde kalabalıklaşmaya başlayan bir McDonald's seçmişti?

Olayların mantıksal akışında anlayamadığı bir şeyler vardı ve bu durum hiç hoşuna gitmemişti. Fırtınanın ortasında rotasını kaybettiğini, sandığı yerde olmadığını fark eden bir gemi kaptanı gibiydi... Gérald, "Hey! Ne oluyor söylesene?" diye sordu.

Büyük meydana varmışlardı. Christine Gérald'a doğru döndü.

"Benim gitmem gerek... Sonra anlatırım..."

Gérald Christine'e şaşkın bir şekilde baktı. Christine metronun girişine doğru yürüdü.

"Chris! Tanrı aşkına! Beni bekle!"

Christine'in peşi sıra koşmaya başlamıştı ki Christine ona yüzünü döndü ve, "Hayır! Yalnız gitmem gerek! Sonra anlatırım," dedi.

Gérald canı sıkılmış veya kalbi kırılmış bir halde meydanda kalakaldı. Etrafındaki sisin içinde kayboluyordu. Abartılı kılığı ve hareketsiz silüeti, Christine metroya girdiğinde gözden kayboldu.

Léo gülümsemeksizin, Christine'in geometri derslerini andıran hafif modern dekorlu salonda ilerleyerek kendisine doğru yaklaşmasını izledi. Üzerinde kalın boğazlı bir kazak, gri renkli yünlü bir palto vardı. Christine, gözlerini Léo'dan ayırmaksızın, dik duran bir küreği andıran arkalıklı sandalyelerden birine, tam karşısına oturdu.

"Selam Léo."

Léo düşünceli görünüyordu. *Bildiğini bildiği için mi öyleydi?* Léo bakışlarını bir an erimiş peynirin, ketçabın ve hardalın etrafından taştığı Royal Bacon'ına dikti, sonra yeniden Christine'e yönlendirdi.

"Senden özür dilemem gerekiyor..." dedi.

Christine kaşlarını kaldırdı.

"Geçen gün sana telefonda söylediklerim haksızca ve acımasızcaydı..."

Christine susuyordu.

"Ama iyi bir nedenim vardı..."

Léo söylediklerini kimsenin duyamayacağından emin olmak istercesine etrafına bakındı ve sesini birkaç desibel alçalttı. Christine, onun bu hiç tarzı olmayan yeri içerideki gürültü seviyesi ve buna bağlı olarak bir çeşit mahremiyet sağlaması nedeniyle seçmiş olduğunu anladı.

"...zaman kazanmaya ihtiyacım vardı ve.... Korkuyordum... Birilerinin telefonumu dinlemeye almış olabileceğinden endişeliydim."

Yanlarındaki masada, on yaşlarında bir erkek çocuğu ile bir kız çocuğu, kutunun içinde kalan son Chicken McNuggets'lar için kavga ediyordu. Anneleri ise bir yandan mango ve çarkıfelek meyveli içeceğine daldırılmış kamıştan içeceğini içerken, diğer yandan hakemlik yapıyordu.

"Dinlemeye alınmak mı?"

"Evet."

Christine bir an düşünceli bir şekilde ona baktı. Sonra sesini, giderek yükselen curcuna içinde duyurabilmek için yükselterek, "Ne için zaman kazanmaya ihtiyacın vardı?" diye sordu.

"Birtakım şeyleri teyit edebilmem için..."

Christine'e doğru, kişisel alanına girecek şekilde eğildi. Gözlerini gözlerine dikmişti. Tavandaki onlarca lambanın ve duvarlardaki ekranların ışığı irislerine yansıyordu. Christine onun gözbebeklerinin içinde kendini gördü.

"Marcus ve Corinne Délia isimleri sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

Christine başını salladı. Bakışları sertleşmiş, buz gibi olmuştu.

"Az önce onların yanındaydım," dedi.

Léo gerçek anlamda şaşırmış görünüyordu.

"Ne zaman?"

"Birkaç dakika önce."

"Nasıl yani?"

"Bana bir isim verildi, Léo..."

Léo ona pürdikkat bakıyordu. Yanaklarının derisi altındaki çene kasları gerilmişti.

"Ciddi misin?"

"Senin adın verildi..."

"Ne?"

"Seni Gérald için terk ettim diye mi? Gururun, kendine olan aşırı sevgin bunu kaldıramadı. Öyle değil mi? Yoksa başka bir

nedeni mi var? Kendi karın dışındaki kadınlarla oynamaktan hoşlandığın bir tür sapıkça oyun mu yoksa?"

Léo bir an gözlerini kırpıştırdı. Christine onun söyleyecek bir cevap aradığını hissetti ve sözlerine devam etti.

"Marcus seninle otelde buluştuğumuzda oradaydı. Dövmesini hatırladım. Oldukça dikkat çeken bir dövmesi var... Tıpkı kısa boyu gibi... Asansörden çıkarken çarpıştık. Nasıl orada olabilirdi, söyler misin? Takip edilmediğimden emin olmak için her türlü tedbiri almıştım," dedi meydan okurcasına bakarak. "Senin dışında bunu kim bilebilirdi?"

Léo başını iki yana salladı.

"Aman Tanrım Christine, seni takip edebilmiş olabileceğini hiç düşünmedin mi... Profesyonel değilsin ve telefonun da dinleniyor olabilir."

"Yeni bir telefon kullanmıştım ve ön ödemeli bir kart..."

Léo bir an duraksadı.

"Eşyalarına bir takip cihazı yerleştirmiş ve seni kaybedince öyle bulmuş olabilirler... Wilson Meydanı'ndan bahsediyoruz! Korulukta buluşmadık ki!"

Christine ona tartarcasına baktı. Dudaklarını sıkıca kapamıştı. Yüzünün renginin attığının farkındaydı.

"Cordélia bana her şeyi itiraf etti... Çocuğu ile tehdit ettiğimde daha fazla dayanamadı..."

"Ne yaptın?"

Léo afallamış görünüyordu, yeniden başını iki yana salladı.

"Senin bu işte suçun yok... Hiçbir suçun yok. Hiçbir şey anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum Léo? Neden bu şekilde davrandığını mı? Doğru, anlamıyorum. Anlat madem..."

Léo'nun yüzüne bir hüzün perdesi inmişti. Aniden yaşlanmış, harap düşmüş görünüyordu. Christine'in daha önce hiç görmediği

bir ifadeydi bu. Birdenbire on yıl yaşlanmış gibiydi. Christine'in gözlerinin içine baktı.

"Bu çok uzun hikâye..." dedi.

Christine artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Léo'yu sonuna dek dinlemişti. Evine döndüğünde açıklamalarını yeniden düşündü, bir açık aradı. Aklı karmakarışık olmuştu. Birinin salt kin, kıskançlık veya kötü niyetle böylesine karmaşık işler çevirebileceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Karanlık köşelerle, tuzaklarla dolu hiç bilmediği bir dünyayı keşfediyordu; hep orada olan ama ilk defa gördüğü, varlığını aklının ucundan bile geçirmediği güçlerin hırsla kötülük saçmasına rağmen o zamana dek görünmez olarak kalan bir dünya...

Léo ona kendini taciz eden, ipleri elinde tutan birinden bahsetmişti. *Tuhaf bir hikâye*, diye düşündü. Birinin Léo'yu taciz edebiliyor olması... Hem de yıllardan beri... Yalnızca kendinin değil yakınlarının da ona yaklaşan kadınların da hayatını cehenneme çeviriyordu. Christine Léo'nun kaygılı yüzünü düşündü. Ona inansa mıydı? İsim vermek istememiş, "Bazı ufak tefek bilgileri teyit etmem gerek, kanıtsız suçlayamayız. Ama sana bahsettiğim dedektif var ya, aslında bir kadın dedektif, o kişinin peşinde, Cordélia ve Marcus'a dek o şekilde ulaştı," demişti. Sesi aniden ağırlaşmış, kaygılı bir hal almıştı. Hatta bir an düşünceleri içinde kaybolmuş görünmüştü... Dosdoğru bir şekilde, "Hesabımda otuz bin avro var," demişti. "Senin bir yerlerde birikmişin var mı?"

Christine şaşırmış bir şekilde, "Yirmi bin avro hayat sigortam var. Neden ki?"

"Hemen al paranı. Yarın. İlk işin o olsun. O paraya ihtiyacımız olacak..."

"Ne yapmak için?"

"Hürriyetini satın almak için Christine... Seni onların pençelerinden kurtarmak için. Bu hikâyeye bir son vermek için... Eğer düşündüğüm şeyse..."

* * *

Etrafını saran karanlık yoluna tuzaklar kurmuş gibi hissediyordu. Yağmur yağıyordu, şehir gölgelerden, yansımalardan, araçların farlarının ışığından ibaretti... Her şey keskin, kesici, yanıltıcıydı... Léo'nun sözlerini düşünerek bir tür trans halinde yürüyordu. Tanıdığı, intihar eden bir kadından da bahsetmişti. O zamanlar hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Üstelik, demişti, Célia, evet adı buydu, onunla arasına birden mesafe koymuştu. Artık bununla bir ilgisini olduğunu düşünüyordu, hatta emindi... Bütün bunların dışında, kendini neşelendiren bir haber de vermişti... Boşanacaktı... Karısı çocuklarını da alarak gitmişti. Bir süredir araları zaten iyi değildi ama çocuklar nedeniyle kaçınılmazı ertelemişlerdi. Çocukların kimde kalacağına dair uzlaşmaya varmışlardı, aynı gün avukatıyla da görüşmüştü.

Yanından geçen bir otobüsün gürültüsüyle düşünceleri dağıldı. Léo'ya inanmalı mıydı? Cordélia Léo'yu suçluyordu, Léo ise bir başkasını... Carmes'a doğru, kapüşonun içinde kaybolarak üniversite öğrencilerinin ısınmak için girdiği kafeler, gecenin içine gömülen malikâneler boyunca, arabaların tekerlekleri altında oraya buraya saçılan erimiş karlardan sakınarak, Languedoc Caddesi'nden aşağı yürüdü. Cephelerde girdap oyunları oynayan ışığı, ferforje balkonları, pervazları, saçak silmelerini, süslemeleri, oymaları fark ederek ve adımlarını yavaşlatarak kendi sokağına döndü. Tüm o bina süslemeleri ona bir pastane vitrinindeki çok katlı pastaları düşündürüyordu. Pencerelerin ve balkonların birçoğunda ışık vardı. İnsanlar sanki bir tiyatro locasında gibi balkonlardan aşağı bakıyorlardı.

İki polis aracı araçların geçişini engelliyordu. Polis arabalarının renkli ışıkları binaların cephelerine yansıyordu. Christine aniden tedirgin oldu. Sokağın bir bölümü polis şeridiyle kapatılmıştı; *binasının bulunduğu bölümü*.... Kapüşonunu çıkardı ve üniformalı bir polisin yanına yaklaştı. Şeridin önünde bir grup polis

duruyordu. Birkaç metre ilerideki binasının girişini göstererek, "Ben burada oturuyorum..." dedi.

"Bir dakika..." dedi polis.

Polis bir adama doğru dönmüştü. Christine onu hemen tanıdı; onu gözaltına alan komiser Beaulieu. Beaulieu Christine'e dik dik bakarak yaklaştı.

"Bayan Steinmeyer..." dedi.

Sesi hiç olmadığı kadar soğuktu. Yağmur gür saçları üzerine yıldız gibi damlacıklar serpiştirmişti ve burnundan aşağı süzülüyordu. Her zaman taktığı kravatı, çirkin olmakla kalmayıp görünüşe bakılırsa bir paspas gibi su emiş kapasitesi olan bir kumaştan yapılmıştı.... Patlak gözlerinde polis ışıklarının turuncusu, mavisi yanıp sönüyordu.

"Tanır mıydınız?"

Telsizdeki kesik sesler, yanıp sönen ışıklar, projektörlerin ışığında yağmur damlacıklarının demet demet pırıltıları, galeyan, hareketlilik... Christine sakince nefes almaya, içindeki buhranı bastırmaya çalıştı. Max... Kartonlarının arasında uzanıyordu. Bulunduğu yerden yalnızca yüzünü görebiliyordu. Gözleri açıktı, yağmura rağmen göz kapaklarını kapamadan gökyüzüne veya bulutlara veya ona bu gezegenden daha iyi davranacak bir yerlere bakıyordu. Beyaz tulum giymiş, ellerine mavi eldivenler, ayaklarına mavi galoşlar takmış adamlar üzerine eğilmişti. Kare şekilli kocaman makinelerle fotoğraflarını çekiyorlar, yüksek tavanlı bir çeşit furgon araç ile onun arasında mekik dokuyorlardı.

"Evet, adı Max."

"Max mı?"

"Soyadını bilmiyorum. İki çift laf ettiğimiz olurdu... Vaktiyle öğretmenmiş... Sonra uçuruma yuvarlanmış, sokağa düşmüş... Ne oldu?"

Beaulieu ikna olmuş havası yaratırcasına başını salladı,

"Öyle demek..." dedi.

Sonra sert bir bakışla, "Adı Max değildi..." dedi.

"Ne?"

"Adı Jorge Do Nascimento'ydu. Öğretmen filan değildi. Jorge otuz yıldır bu sokakta yaşıyordu. Kendimi bildim bileli vardır... Jorge'yi bu şehirde herkes bilir... Ben daha ilkokuldayken o, sokaklardaydı... Jorge bir uyuşturucu bağımlısıdır ayrıca... Asayişte çalıştığım zamanlarda, topluma açık yerlerde sarhoş olmaktan dolayı kim bilir kaç defa içeri almışımdır... Bir defasında ayakkabılarını çıkardığını görmüştüm... Ayaklarını görmüş olsaydınız Bayan Steinmeyer, nasıl da berbat haldelerdi... Neden biliyor musunuz? Önüne gelen uyuşturucu maddeyi kullanmaktan... Evsizler, yeterince gelirleri olmadığından, ellerine ne geçerse kullanırlar. Önce alkol ve ilaçlar... Çünkü bazı ilaçları sosyal sigortaları karşılıyor... Sorumsuz hekimler benzodiazepin, depresyon ilaçları reçete etmekten çekinmiyorlar.... Tabii bir de esrar... Kokainden daha düşük kalitede olan şeyler... Sokaklarda torbacılardan alınan, nadiren kaliteli şeyler... İçine bir yığın boktan madde katarlar; parasetamol, kafein, hatta tebeşir tozu... Yeterli etkiyi yaratacak karışımı hazırlayınca, etkiyi artırması için alkolü, ilaçları basarlar... Bu da kurtuluşu daha da zorlaştırır... İşte bu yüzden, geceleri asfalta yapışan toksikoman evsizler görürsünüz... Bu dayanmalarına yardımcı olur... Ayaklarındaki yaralar da böyle oluşur... Ama sizi temin ederim, Jorge'de AIDS yoktu. B tipi ve C tipi sarılık vardı... Muhtemelen diğer toksikomanlarla kamışını paylaşırken kapmış... Ha... bir de... tüberküloz atlatmış... Onun biraz yorgun ve sıska olduğunu fark etmişsinizdir... Kırk yedi yaşındaydı... Biliyorum... On beş yaş daha fazla görünüyordu...

Beaulieu yıpranmış görünüyordu. Christine ilk defa onun bakışlarında bıkkınlığı yakalamıştı. Yenilgiyi kabul eden, savaşının anlamsızlığının farkına varan birinin yılgınlığını...

"Ama okumayı sevdiği doğru..." Beaulieu sağ elini kaldırmıştı, Christine polisin delil olarak torbaladığı bir kitabı gördü. Tolstoy'un bir romanı... Evine geldiğinde de Max'ın cebinde aynı kitap vardı. Christine ürperdi. Kitabın üzerinde kan vardı... "Kla-

sik müziği de severdi... Rus romanları, barok müzik, opera hakkında saatlerce konuştuğunu bilirim... Adliyede çok kişi sesini kesmesini söylerdi... Ben opera eserlerinin isimlerini, yazarlarını not alırdım..."

Sonra hüzünlü bir gülümseme ile sözlerini tamamladı, "Genel kültürümün büyük bir bölümünü ona borçlu olduğumu itiraf etmeliyim..."

"Evli miydi?"

Beaulieu başıyla hayır işareti yaptı. Akan burnunu sildi.

"Bildiğim kadarıyla değildi..."

"Bana neden yalan söyledi peki?"

Beaulieu ıslak omuzlarını silkti.

"Gördüğünüz gibi, Jorge hikâyeler, anekdotlar anlatmaya, kurgusal hayatlar yaşamaya bayılırdı... Biraz sizin gibi yani... Belki de bir boşluğu doldurmaya, son derece yavan olan gerçeğini süslemeye çalışıyordu... Belki de romanlara olan düşkünlüğünden kaynaklanıyordu, kim bilir? Yalanlarıyla, romanlardaki bir karakterin yerini alıyordu.... Bir tür Dickens-Dumas çakması..." diye devam etti göz kırparak. "Tüm o yazarları onun sayesinde keşfettik.... Ben Jorge'yi severdim..." dedi Christine'e "kuşku"dan farklı yorumlanamayacak bir bakışla bakarak. "Ve şimdi öldü... Sizin binanızın dibinde. Ve ayrıca, komşularınızın da söyledikleri gibi, onunla sık sık sohbet edermişsiniz... Hatta evinize kabul etmişsiniz..."

Komşusu olacak kadın... O ikiyüzlü, ahlak polisini eline geçirseydi, zevkle boğardı... Kafasına düşen yağmur damlalarını hissediyordu.

"Ne olmuş?" diye tekrarladı.

"Bıçaklanmış. Geçen gece olmuş. Biri kaldırımdaki kanı fark edene dek kimsenin haberi olmamış..."

Geçen gece... Köpeğinin öldürüldüğü, kendisine uyuşturucu verildiği, tecavüze uğradığı gece.... Christine tüm bedeninin buz kestiğini hissetti.

"O gece evinizde miydiniz Bayan Steinmeyer?"

"Hayır."

"Neredeydiniz?"

"Grand Hôtel de l'Opéra, gece orada kaldım."

"Sebep?"

"O beni ilgilendirir..."

Beaulieu'nün bakışlarında yeniden kuşku oluşmuştu.

"Bu adamı neden evinize davet ettiniz?" diye sordu. "Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz, alkolik ve pis kokan bir adam..."

Christine verecek bir cevap aradı.

"Merhamet ettiğinizden mi? Çünkü hava çok çok soğuktu, kar yağıyordu, her sabah pencerenizin altında onu görüyordunuz, öyle mi?" diye yardım etti kadına Beaulieu. "Ona bir tabak sıcak yemek, insan şefkati sunmak istediniz, öyle mi?"

"Aynen öyle..."

Beaulieu Christine'e doğru eğildi. Christine kulağında onun nefesini hissetti.

"Benimle taşak geçmeyin... Bunu yapacak donanımınız yok... Yalan söylüyorsunuz, gün gibi ortada... İkidir yoluma çıkıyorsunuz ve her defasında vahşi şeyler oluyor, öyle değil mi? Ne bok karıştırıyorsunuz, tam olarak kimsiniz bilmiyorum ama bulacağım... Sizin o çirkin sırrınızı bulana dek hayatınızı mahvedeceğim..."

Beaulieu burnunu çekti. Nezle oluyordu... Ya da bu bir aşağılama ifadesiydi... Christine yağmurdan ıslanan saçlarının yapıştığı kafasını iki yana salladı ve kapüşonunu yeniden başına geçirdi.

"Bitti mi lafınız?"

"Şimdilik bitti..."

Yağmur binanın giderek kasvetli bir hal alan, rengi açılan cephesini yıkamıştı. Christine öylesine öfke ve kaygı doluydu ki binanın giriş kodunu ikinci denemede girebildi.

Servaz bir mendil çıkarıp burnunu sildi. Ensesine damlayan, gömleğinin yakasını sırılsıklam eden buz gibi yağmurun altında

titredi. Kimdi o kadın? Bahsini ettiğinde Beaulieu'nün yüzünün solduğunu görmüştü. Genellikle vurdumduymaz, duygusuz ifadeli gözlerinde hıncın ışıltısını görmüştü. Görünüşe bakılırsa, bu kadının McDonalds'ta Léonard Fontaine'le iletişime geçtiğini biliyordu. Bu durum onun gözünden kaçmıştı... Servaz, birbirlerine yeterince mesafeli oturarak gergin görüşmelerini takip etmişti. Zaman zaman gözden kaybetmekle birlikte, Fontaine'in kaygılı tavırları, onun yanından ayrılan o kadının şaşkın, endişeli hali de dikkatinden kaçmamıştı. O kadın bir sonraki kurbanı mıydı? Aniden takip edeceği yola dair bir karar aldı... Fontaine'in nerede oturduğunu, nerede çalıştığını biliyordu, alışkanlıklarını da biliyordu... Onu bulmakta hiçbir zorluk çekmeyecekti, ama o kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu...

Ve şimdi, onunla ciddi bir cinayet ortamında karşılaşıyordu... Cinayet masasından bir polise kafa tutuyordu.... Beaulieu'ye.... Karşısında Vincent veya Samira'yı bulmayı tercih ederdi. Çevrede kendi biriminden biri olup olmadığını kontrol edip eğilerek polis şeridinin altından geçti. Asayişin rozeti burnuna dayanmıştı bile.... Beaulieu ona yaklaşırken, "Martin?" dedi... "Ne yapıyorsun burada? Hastalık izninde değil miydin sen?"

"Binada oturan dostlarım aradılar... Ne olduğunu merak etmişler. Ben de civardaydım..."

Beaulieu Servaz'ı süzdü. Büyük bir şemsiyenin altındaki bir kamerayı göstererek, "Bir dahaki sefer televizyonu açmalarını söyle..." dedi.

Servaz ellerinde cep telefonları ile sahneyi filme çeken meraklıları da gördü. Lanet röntgenciler... Beaulieu cebinden bir sigara paketi çıkararak ikram etti.

"Hayır, teşekkür ederim, bıraktım."

"Bir evsiz..." dedi Beaulieu. "Gece bıçaklamışlar. Ama kimse dikkat etmediğinden, kartonlardan taşan kanı biri görene dek saatler geçmiş... Jorge adı sana bir şey hatırlatıyor mu? Vaktiyle, adliyenin önünde takılırdı, Kanal'ın, Compas'nın taraflarında..."

Servaz hayır anlamında başını salladı.

"Bu sokakta mı uyuyormuş?"

"Son zamanlarda evet..."

Servaz hapşırıp yeniden mendilini çıkardı.

"Gelirken senin bir kadınla konuştuğunu gördüm.... Çok öfkeli görünüyordun. Kim o?"

Beaulieu Servaz'a ihtiyatlı bir bakışla baktı, "Neden merak ettin?"

Servaz umurunda değilmiş gibi omuz silkti.

"Nasıldır bilirsin... Mesleğimiz, kokain gibidir, temize çıkış cehennemden geçer..."

Beaulieu ona sanki "Yok bilmem, öğrenmeye de niyetim yok" der gibi baktı. Sonra, "Manyak bir kadın..." dedi. Servaz onun düşünceli olduğunu gördü. "Garip bir durum... Daha öncesinde başka bir işe daha bulaştı. Hatta onu gözaltına aldım... Tesadüf olduğuna inanmıyorum..."

"Öyle mi?"

"Genç bir kadın fiziksel şiddet için şikâyette bulundu. Ağzı burnu dağılmıştı... Ona bunu yapanın bu kadın olduğunu söyledi. Radyo 5'te çalışıyorlarmış. Görünüşe bakılırsa birtakım seks oyunları boka sarmış... Mağdur parasını almak istemiş, diğeri parasını geri almak... Yani biri diğerinden daha manyak iki lezbiyen..."

Beaulieu aklının sınırlarını aşan dünyadan tiksinircesine başını salladı.

"Ama hepsi bu kadar da değil... O kadın karakola iki defa geldi. İlk gelişinde, posta kutusuna bir mektup bırakıldığını iddia etti, soruşturmamızı istedi. Onun yazdığı belliydi... İkinci gelişi ise buram buram komplo kokuyordu... Biri paspasına işemişmiş, evine girmişmiş, çalıştığı radyodan, evinden aramışmış... Hatta darp şikâyetinde bulunan, aynı radyoda çalışan genç kız tarafından uyuşturulduğunu, kıyafetlerinin çıkarılıp bilinci kapalı evine getirildiğini filan iddia etti... Abuk sabuk şeyler...Şimdi de sık sık sohbet ettiği zavallı Jorge'nin cesedini binasının dibinde buluyoruz.

Kapı komşusu kadının dediğine göre, onu evinde ağırlamış.... Sokakta yatan adamı evine alan, yirmi yaşında bir genci para karşılığı beceren nasıl bir kadındır söylesene?"

Beaulieu bir operanın prömiyerine hazırlanır gibi ışıkları yanan pencereli ve balkonlu binaya bakıyordu. Servaz bir süre sonra, "Adı ne?" diye sordu.

"Steinmeyer. Christine Steinmeyer."

Christine...

"Operadan bahsetti mi hiç?"

Beaulieu yüzünü Servaz'a döndü ve ona düşüncelerle yüklü bir bakışla baktı.

"Ne?"

"'Opera'... Bu sözcüğü söyledi mi?"

Bealieu'nün gözleri kısıldı. Bir an sırılsıklam olan kravatına sonra Servaz'a baktı.

"Oha, senin nereden haberin var?.. Adamın onu evine bir opera CD'si bırakarak rahatsız ettiğini söyledi... Sen buraya tesadüfen gelmedin yani... Yanılıyorsam söyle..."

"Hayır, yanılmıyorsun...."

"Lan oğlum, niye daha önce demedin! Bu hikâye hakkında ne biliyorsun tam olarak? Bilmiyorsan öğren, bu dosyayla ben ilgileniyorum!"

Servaz durup bir an binanın cephesini, kendisini izleyen silüetlerin ötesinde saçak silmelerini ve yağmur borularını seyretti.

"İzin ver ona birkaç soru sorayım... Sonra sana bırakırım... Ya doğruyu söylüyorsa?"

Beaulieu'nün renginin değiştiğini, ağzının açık kaldığını gördü.

"Buna inanıyorsan onun kadar hasta, aklını yitirmişsin demektir! Onu sorguya filan çekemezsin, bu benim işim!"

"Binanın giriş kodunu biliyor musun?"

"Servaz, ne yapmaya çalışıyorsun?"

"İnan bana resmin tamamını görmüyorsun... Hem de hiç... Sen benim yanıldığımı hiç gördün mü? Ya da faka bastığımı?"

Genç komiserin tereddüt ettiğini gördü. "Görevde değilim. Hastalık iznindeyim... Yani kaymağı senin... Ben sadece bir iki soru soracağım hepsi bu..."

Beaulieu başını salladı ve "1945..." dedi.

"Dalga geçmiyorsun değil mi?"

"Gerçekten..."

Evine girince ışığı yakıp sessizliği dinledi. *Gelmişti...* Christine hemen onun geldiğinden emin olmuştu. Yokluğunda oradaydı... Max'ın... *Jorge'nin...* aşağıdaki cesedinin olduğu cinayet mahalline geri dönmesi için çok büyük bir cesarete ihtiyacı vardı. Nefesini tuttu, evine girildiğine dair bir iz aradı ve buldu... Sehpasında bir CD vardı... Yaklaştı...

The Rape of Lucrecia. Benjamin Britten.

Christine, intiharla sonlanan bir hikâye olduğuna neredeyse emindi...

Yanında başka bir şey daha olduğunu gördü. Bir sayfa... El yazısı bir mektup... Mektubu elini alınca hafifçe titredi... Okuduğunda ise daha şiddetli titremeye başladı...

Seni neyin beklediğini görüyor musun? İşini kendi başına yapsaydın daha iyiydi... Neyse... Bir daha başkaldıracak olursan, annenden devam ederiz...

Christine'in başı döndü. Odasının penceresine gidip, aşağıdaki polislerden yardım istemek istedi. Sonra bir ayrıntı dikkatini çekti... Bacaklarının gücü kesildi.... Bu, kendi el yazısıydı... Kusursuzca taklit edilmişti... Yani en azından uzman olmayan bir göz için... Bir adli incelemeyle aradaki farkın görülüp görülemeyeceğini düşündü... Tuzağa düşmüştü... Bir kez daha... Çünkü o aptal polisin ne düşüneceğini biliyordu. Diğer mektup için olduğu gibi, bunu da onun yazdığını, deli olduğunu hem de çok tehlikeli bir deli olduğunu düşünecekti.

Düşmanı yine bir hamleden fazla ilerideydi...

Önceden olsaydı kuşkusuz olanlar karşısında yakınıp ağlardı. Ama artık gözleri kuruydu. Aklına Iggy'nin banyodaki cesedi geldi.

Ona bir mezar bulmalıydı, orada bırakamazdı. Polis bulursa ne olurdu? Düşmanının aynı gecede köpeğini öldürüp ona tecavüz ettiğini ve bir adamı katlettiğini düşündü. Bir üst vitese geçmişti. Artık öfkesinin freni, hiçbir limiti yoktu; *ölümüne bir mücadeleydi.* Bu düşünceyle sendeledi. İntihar eden o kadını düşündü. *Célia.* İçinin hınçla dolduğunu hissetti. Mücadele edecekti, kaybedecek hiçbir şeyi yoktu. Akşam olanlardan Léo'yu haberdar etmeli, düşmanın bir üst aşamaya geçtiğini söylemeliydi.... *Tehlikeden haberdar etmeliydi...* Aynı şekilde Gérald'ı da uyarmalıydı...

Sonra kapının zili evin sessizliğinde çınladı. Christine olduğu yerde donup kaldı. Kapıya doğru baktı. Sokak polis kaynıyorken evine gelebilecek kadar çılgın, gözü kara, şuursuz olabilir miydi? Neden olmasın? Hem de ne ideal olurdu... Onu bir an pencereden aşağı itip saklanırken hayal etti. Herkes onun köşeye sıkıştığını hissederek hayatına son verdiğini düşünecekti. Operaya yakışacak bir final... Hatta eyleme geçmeden önce müzik bile koyabilirdi...

Hayır, dedi Madeleine'in sesi. *Senaryolar yazmayı bırak, şimdi buraya gelmeyecek kadar ihtiyatlı biri... Seni yıpratarak yıkmaya çalışıyor Chris. Gereksiz hiçbir risk almayacaktır.*

Zil ikinci bir defa daha çaldı. Israr ediliyordu...

Polisler olmalı, diye düşündü. *Beni tutuklamaya geliyorlar...*

Sessiz adımlarla kapıya doğru yaklaştı, dürbünden baktı. Kapının diğer tarafında dikilen o adamı daha önce hiç görmediğinden emindi. Kırk yaşlarındaydı. Koyu, gür saçları, bir haftalık sakalı vardı. Gözlerinin altında morluklar vardı, yanakları çöküktü ama hoş görünümlüydü. Katil veya kafadan hasta biri gibi görünmüyordu...

Derken dürbüne doğru bir polis rozeti yaklaştı. Görüşü kapattı ve geri çekildi.

Kahretsin...

Güvenlik zincirini taktıktan sonra kapıyı araladı. Adam sanki yeni uyanmış gibi gözlerini kırpıştırdı. Sakıngan bakışlarla bakıştılar.

"Buyurun?"

Adam yeniden gözlerini kırpıştırdı. Bir an sessiz kaldı. Rozetini yerine yerleştirirken Christine'i süzdü onu ölçüp tartıyor gibiydi. Ama bakışında düşmanlıktan eser yoktu. Hatta dudaklarında hafif bir gülümse vardı...

"Benim adım Martin Servaz. Komiserim. Ve meslektaşlarımın aksine, ben sizin hikâyenize inanıyorum."

37

Aksesuarlar

Christine bir an kanepenin üzerinde dertop olup kalmıştı. Servaz, *adrenalinin düşüşü*, diye düşündü. Ne zamandır kendini emniyette hissetmemişti? Yünlü battaniyeyi çenesinin altına dek çekmişti. Servaz koltuğuna gömülmüş vaziyette onu tek kelime söylemeden izlemeye devam etti. Kendini onunla kıyaslayacak olursa, gayet formda sayılırdı. Kadının gözlerinin altında geniş mor halkalar vardı, yanakları çökmüştü. Saçları kuru ve çatallanmıştı. Paleontoloji kazı alanındaki fosiller gibi, cildi elmacık kemiklerine yapışmıştı. Çok çektiği belli oluyordu. Yine de hayatını aniden altüst eden, yaşamının tutunduğu tüm parçalarını yalnızca birkaç gün içinde yıkan depreme direndiğine bakılırsa güçlü olmalıydı. Tam bir *Blitzkrieg*'e maruz kalmıştı... O serseri, yıldırım harbi taktiğini uyguluyordu...

Christine, Servaz'a Fontaine'le buluşmasını, şüphelerini, Cordélia'nın itiraflarını da anlatmıştı. Ancak bilmediği bir şey vardı; Mila'nın günlüğü. Servaz ona bundan neden bahsetmemişti? İki saat önce açılmış muhteşem bir şişe *côte-rôtie* şarabından bir kadeh aldı. Neden söylememişti? Çünkü ona astronotu suçüstü

---

* Blitzkrieg (yıldırım harbi), Almanların İkinci Dünya Savaşı'ndaki temel doktrinleridir. Doktrinin amacı düşmanı hızlı ve ani saldırılarla, düzenli bir savunma kurmasına engel olarak hızlı bir şekilde yok etmektir. (ç. n.)

yakalamak istediğini itiraf edemiyordu ve neticede kadın kurdun kuzusu pozisyonundaydı.

Servaz'ın telefonu titredi. Yine Bealieu... Yukarı çıktığından beri ondan tam dört SMS almıştı. Ayağa kalkıp yan odaya geçti. Polis ışıkları camlardan geçerek tavanı ve yatak örtüsünü canlı renklere boyuyordu.

"Servaz ben..." dedi.

"Tanrım, hâlâ ne bok yiyorsun orada? Üç soru demiştin! Bir de neden alçak sesle konuşuyorsun?"

"Hişşt... Uyuyakaldı."

"Ne!"

"O değil. O öldürmedi."

"Ya, öyle mi? Nereden biliyorsun peki?"

"Çünkü yapanın kim olduğuna dair bazı fikirlerim var..."

Baulieu'nün ofladığını net bir şekilde duydu.

"Martin sen aklını mı yitirdin? Nereden çıkarıyorsun bu saçmalıkları? Pat diye ortaya çıkıp herkesten daha fazla şey mi biliyorsun! Komşuların ifadeleri, adli tıp görüşü ne olacak? Daha cesede bir göz dahi atmadın! Kim peki sence?"

"Söylesem inanmazsın."

"Ne? Bilmecelerinden usandım Servaz! Çıkar ağzındaki baklayı!"

"Léonard Fontaine."

Bir süre şaşkınlık sessizliği olduktan sonra, Beaulieu'nün hattın diğer ucunda sesi yeniden duyuldu.

"Astronot mu?"

"Hı hı..."

"Şaka yapıyorsun, öyle değil mi? Bana şaka yaptığını söyle..."

"Hiç de şaka yapmıyorum."

"Servaz, neler oluyor bilmiyorum ama benimle alay ediyorsun gibime geliyor..."

"Hayatımda hiç olmadığım kadar ciddiyim. Fontaine bir işe karışmış, aklın bile almaz... Kurnaz biri. Aklından zoru var ve bütün bunların arkasında da o bulunuyor... İki kere ikinin dört

ettiği kadar kesin bu... Geçen yıl Grand Hôtel Thomas Wilson'da hayatına son veren şu sanatçıyı hatırlıyor musun? Metresiydi... Eski astronot Mila Bolsanski de öyle... Bana günlüğünü teslim etti, içinde hepsini anlatıyor.... Fontaine'in Yıldız Şehir'delerken kendine defalarca şiddet uyguladığını ve tecavüz ettiğini iddia ediyor. Ama olay, muhtemelen uzay ilminin şerefine gölge düşmemesi için, Avrupa Uzay Ajansı ve Ruslar tarafından örtbas edilmiş. Christine Steinmeyer'e gelince. Görüşmek istemesi üzerine, daha bu öğleden sonra onunla bir barda buluştu, eve dönerken de kapıda seninle karşılaştı..."

"Nereden biliyorsun?"

"Oradaydım."

Bu defa daha uzun bir sessizlik oldu. Servaz, "Şu ana dek o pisliği köşeye sıkıştırma imkânı bulamadım," diye devam etti. "Ama Jorge'nin cinayetinde onun parmağı olduğunu ispatlarsak, o zaman iş değişir..."

Beaulieu ıslık çaldı.

"Vay anasını... Beni yanlış yönlendirmediğinden eminsin değil mi?"

Servaz, Beaulieu'nün sesinin arkasında, telefonuna yeni bir mesaj geldiğini bildiren sesli sinyali duydu.

"Yani o telefon aramaları, köpeğe zarar vermeler, tacizler vs. kafadan uydurma değil mi?"

"Hepsi gerçek. Bu kadın, bir süredir ona hayatı zehreden, çok zeki ve kafadan çok ciddi şekilde rahatsız bir manyağın kurbanı..."

Beaulieu usulca, "Ürkütücü..." dedi.

"Aynen öyle."

"Ne yapacağız?"

Servaz, *tam zamanında, çok da erken değil*, diye düşündü. Beaulieu parlak zekâlı bir adam değildi. Ama vicdanlı ve dürüst biriydi. Bilhassa da kariyerinin, yeni emirlerin, direktiflerin peşinden koşmaması nedeniyle de iyi bir polisti.

"Corinne Délia," dedi. "Yarından itibaren peşlerini bir saniye bile bırakma. O ve erkek arkadaşı, Marcus adında biri... Bilhassa adamı takibe al. Jorge'yi o öldürmüş olabilir. Léonard Fontaine'in ellerini kirleteceğini pek sanmıyorum... Ama eğer iletişim halindelerse ve onları köşeye sıkıştırabilirsek, o ikisi Léonard'ı enselememize yardımcı olacaktır..."

"Sen ne yapacaksın?"

"Ben bu kadından başka ne bilgi alabilirim bakacağım."

"Üstlerimize ne diyelim?"

"Bir şey demeyelim. Ben hastalık iznindeyim, unuttun mu? Ayrıca şapkadan Fontaine ismi çıkınca, hepsi de devekuşu gibi başını gömmeye bakacaktır. Biz de boku yeriz..."

Beaulieu biraz pişmanlık taşıyan bir sesle, "O kadına biraz fazla sert davrandım..." dedi.

"Bir dahaki görüşmenizde özür dilersin o zaman."

Telefonu kapattı. Telefonuna mesaj geldiğini gösteren zarfın üzerindeki küçük kırmızı "1"'i gördü. Parmağının etli tarafıyla üzerine bastı. Margot'dan geliyordu. Mesajı açtı.

Yarın sabah 8.00 gibi geleceğim. Öptüm.

Servaz gülümsedi. Müsait olup olmadığını, sabah uykusu çekmek isteyip istemeyeceğini, o saatte ziyaretçi kabul edip edemeyeceğini sormamıştı. Hatta orada olup olmayacağı bile sorulmamıştı... Hayır, bunların hiçbirini sormuyordu. Kendisine seçme şansı tanınmamıştı. Zaten kızı ona seçme şansını ne zaman tanımıştı ki? Gülümsedi ve "OK" yazdı. Çünkü "Tamam" yazmak, elbette daha fazla tercih ettiği bir sözcük olmakla birlikte, daha uzundu. Cevabını gönderdi.

Plop...

Gülümsemesi devam ediyordu.

Lanet cep telefonları...

Christine uyanmıştı. Bir an Servaz'ı tanımamış gibi göründü. Servaz onun gözlerinde anlık bir dehşet gördü. Ama hemen geçmişti...

"Uyumuşum," dedi. "Çok oldu mu?"

"Bir saatten az."

Christine hafifçe dudak büktü. Tam o sırada, Servaz onun, ölüm döşeğindeki Madam Bovary'yi andırmadığı zamanlarda sahip olabileceği duru güzelliği tahmin etti.

"İçeriği soğuk. Kaloriferinin derecesini yükselteceğim."

Christine battaniyesini itti ve şarap şişesinin önünde durdu.

"Bana mı öyle geliyor yoksa azalmış mı?"

Servaz, "Siz uyurken iki kadeh aldım..." diyerek özür diledi.

Sonra kanepenin üzerine yığılmış ilaç kutularını gösterdi.

"Bütün bunları içiyor musunuz?"

Christine'in yüzü kızardı.

"Geçici olarak," dedi. "Dayanabilmek için ihtiyacım vardı."

"Hıım..."

Servaz pencereye yanaştı, alnını soğuk cama dayadı ve ışıklarla şeritler halinde bölünen geceye baktı. Camda, hemen burnunun dibindeki kendi yansımasını gördü. Kaygılı görünüyordu. Dışarıda bir şey vardı. Kötü niyetli bir şey... Kurnaz bir şey... Onu hafife almamalıydı... Kurbanları kolay avlar değildi; hepsi de güçlü, zeki kadınlardı. Ama cellatları daha da güçlü ve zekiydi. Kendisi için bile korkulacak bir rakipti... Karanlığın içinde iş bitiren o şey, sonraki hareketi, yeni sinyalleri bekliyordu. Tıpkı bir köpekbalığı gibi... Şu andan itibaren mümkün olduğunca az sinyal yaymaları gerekiyordu...

"Bildiğim bir yer var," dedi. "Muhteşem bir yer. Noire Dağı'nda. Saint-Ferréol Gölü'nün yukarısında. Sonbaharda ve ilkbaharda olağanüstüdür. İnce bir kar tabakasının altında kaldığı kış mevsiminde de öyledir... Aslında her mevsim güzeldir. Oraya gömebiliriz, ne dersiniz? Arabayla bir saatten biraz fazla sürüyor."

"Siz de gelecek misiniz?"

"Elbette."

Servaz, Iggy'nin cesedini buzluğa yerleştirdi. Daha öncesinde Domino's Pizza kartonlarını, Çin usulü çeşnili pilav poşetlerini,

hazır yemek poşetlerini, Philippe Faur marka, Frenk soğanı, zeytinyağı ve trüf mantarıyla hazırlanmış krema kavanozunu çıkarması gerekmişti. Küçük köpek kendi içine doğru katlanmış olsa da onu sığdırabilmek için, çapraz yerleştirmesi gerekmişti.

Doğaçlama morg...

"Aşağıdaki çekmeceyi artık açmayın olur mu? Ben geri dönene dek..."

"Peki."

"Söz verin."

"Söz veriyorum."

Servaz saatine baktı.

"Bu gece gelmeyecektir. Civarda polis varken gelmez artık."

Christine gözlerini Servaz'a dikti.

"Emin misiniz? Meslektaşlarınızın hepsi evine dönünce, binadaki herkes uyuyunca, sokak ıssızlaşınca ne olacak? Bunun garantisini kim verebilir?" Servaz onun bir an tereddüt ettiğini gördü. "Burada kalamaz mısınız? Yalnızca bu gece için... Ben kendime bir çare bulana dek..."

Servaz düşündü. Takip ekibi talep edemezdi. Görevde değildi. Bir yandan rehberinde Beaulieu'nün numarasını ararken, "Yarın sabah görmem gereken biri var," dedi. "Çok erken saatte."

"Benim çalar saatimi kullanırsınız... Lütfen..."

Servaz tereddüt etti. Numarayı aramayı bıraktı.

"İyi, tamam... Ama yatağı ben alırım. Kanepede uyumaktan nefret ederim."

Christine gülümsedi.

Kadın bir sigara yaktı. Çakmağın alevi yüzünü kısa bir süre aydınlattı. Aracını yüz metre kadar ileride, kaldırımın kenarına park etmiş, aracının karanlığı içinden, olan biteni kimsenin dikkatini çekmeksizin, baştan sonra izlemişti. Semtte polis sirenlerini duyunca, ortalıklarda dolaşmayı bırakmış, Carmes otoparkının üçüncü katına bıraktığı aracına dönmüştü. Sonra aracıyla geri dönerek binanın

girişini görebilecek kadar yakın, dikkat çekmeyeceği kadar uzak bir mesafede, sokağın içine park etmişti. Soruşturmayı yürüten iki polis, iki saat kadar sonra aracının olduğu yere geldiğinde, aşağı inmiş, aracını onların gözünün önünde kilitlemiş, umursamaz bir şekilde yaklaşmalarını izlemişti. Polisler ona uzun zamandır orada olup olmadığını sormuşlardı. Yeni geldiği cevabını vermişti. Sonra o da, "Neden sordunuz ki?" demişti, "Neler oluyor?" Polisler kısa sürede onunla ilgilenmeyi kesmişlerdi.

Kadın, adli tıpçıların, polisin ve meraklı izleyicilerin dağılmasını takiben, anahtarını yeniden kontağa takmış, bulunduğu araç sırasından ayrılarak daha yakına park etmişti. Şimdi saat sabahın üçüydü. İçerideki polis çıkmamıştı... Yerinden kıpırdamadan, peş peşe sigara yakıp durdu. Dumanı karanlığın içinde, aracının tavanına doğru üflerken, Christine'in öngörülenden daha dayanıklı çıktığını düşünüyordu. O sürtüğün böyle bir felakete dayanabileceğini aklına dahi getirmemişti. Hele de karşı atağa geçebileceğini... Cordélia aramıştı; çocukcağız oldukça kızgın ve stresliydi. O taraf için de bazı tedbirler alması gerekiyordu. İşler biraz kontrolden çıkıyor gibiydi. Ama bazı düzeltmeler ve düzenlemelerle halledilebilirdi... En can sıkıcı olan Christine'in şu polisle tanışmış olmasıydı. Christine'in artık güçlü bir müttefiki vardı, yalnız değildi. Artık intiharına bel bağlamamak gerekiyordu. Hay aksi... O polisi, Célia Jablonka ve Léonard'a yönlendirerek belki de bir hata yapmıştı. *Ama bunu neden yaptığını da gayet iyi biliyordu.* Yine de şimdi artık, o kadar da iyi bir fikir değilmiş gibi düşünüyordu. Polis, muhtemelen Léonard'dan şüpheleniyor olsa bile... Bu defa Léo işin içinden kolaylıkla sıyrılamayacaktı. Polisi ona doğru götürecek yolu yeterince çakıl taşı serperek işaretlemişti... Christine intihar etmeyecekti. Kadın, soluk borusundan boğazına doğru yükselen hıncı ve kini hissetti.

Sakin ol...

Artık işini bitirmenin zamanı gelmişti. Daha... kökten bir yolla... İçgüdüsü ona, oyunun çok fazla uzadığını söylüyordu. İnce planı suya düşmüştü. İntihar işi olmasa da olurdu... Kaybolması da işi görürdü.

Son bir derin nefes daha alarak, lezzetli zehri ciğerlerine gönderdi. Kin, kıskançlık ve öfke de, lezzetli olan diğer üç zehirdi...

38

Sahneden çıkış

Alarm çaldığında saat yediydi. Ama Servaz duşa girmişti bile. Kızıyla buluşmaya geç kalmak istemiyordu. Zira Margot, dinlenme evine ondan önce giderse, geceyi nerede geçirdiğini illaki öğrenmeye çalışacaktı. Bundan kaçınmak için de oraya ondan önce varması gerekiyordu.

Sanki yeni evinde uyumuş gibi, duştan çıkarken aynada kendine baktı. Tıraş olmak istemişti ama bunun için gerekli donanımların hiçbirine sahip değildi. Yedek kıyafeti bile yoktu. Dinlenme evine varınca, hızlıca halledecekti. Giysileri ıslanmıştı, kuruduğunda bile ıslanmış da kurumuş kartona benziyordu. Islak saçlarını parmaklarıyla taradı ve banyodan çıktı. Salona geldiğinde, salondaki birkaç mobilyadan birinin üzerinde, çerçeveli bir fotoğraf gördü. Christine'in gözlüklü bir adamla fotoğrafıydı. İkisi de vuran güneşle gözlerini kısmışlardı. Güneşin ışıkları adamın gözlüklerinin camlarına yansımıştı. Gülümsüyorlardı...

Christine bir taburenin üzerine tünemişti. Dirseklerini masaya dayamıştı. Elinde tuttuğu kahve kupasını dudaklarına doğru götürdüğü sırada Servaz, "Bu kim?" diye sordu.

Christine Servaz'ın omzunun üzerinden bakarak, "Gérald," dedi. "Benim... erkek arkadaşım."

"Aranız iyi mi?"

Christine yeniden omzunun üzerinden bakış atarak bir an tereddüt ettikten sonra başıyla onayladı.

"Her ilişki gibi sanırım..." dedi. "Çıkışları inişleri var... Ama Gérald iyi biridir."

"Ne iş yapıyor?"

"Araştırmacı. Uzay araştırmalarında çalışıyor."

Bir kapı açılıp bir kapı kapanıyordu. Gérald... Bu ismi zihnine etiketledi. Yanına yanıp sönen kırmızı bir not ekledi; *uzay araştırmaları*. Heyecanlandığını hissetti.

"Benim gitmem gerek," dedi. "Ben ve komiser Beaulieu dışında hiç kimseye kapınızı açmayın. Telefon numaram sizde var. Dilediğiniz zaman arayabilirsiniz. Bu da Beaulieu'nün numarası... Olur da bana ulaşamazsanız, onu ararsınız. Kapınıza birisi polis kimliğiyle gelirse, başka kapıya gitmelerini söylersiniz. Piyasada bir dolu sahte polis kimliği dolaşıyor..."

Christine kaygıyla başını salladı.

"Ona tuzak kurmaya ne dersiniz?" dedi.

Servaz kaşlarını yukarı kaldırdı.

"Oltaya gelmez. Burada olduğumuzu bilir. Çok kurnaz..."

Bu son cümle Christine'i ürkütmüş göründü. Servaz'a bakmadan, çenesini sıkarak anladığı anlamına gelen bir işarette bulundu. Sonra kahve kupasını yeniden dudaklarına götürürken yere bakıp sırtını döndü.

"İşim biter bitmez dönerim. Birlikte bir strateji belirleriz."

Servaz cümlesini tamamladıktan sonra "strateji" sözcüğünün biraz abartılı olduğunu düşündü. Ayrıca güven de telkin etmiyordu; henüz bir strateji belirlememiş olduğu anlamına geliyordu.

O perşembe sabahı hava sisliydi. Rutubetli, yoğun bir sis... Tarlaları, ormanları örtüyor, ok gibi içinden geçen karga sesleri ile deliniyordu.

Hızla odasına çıktı ve çatısı beyaz, kırmızı bir DS3 otoparka girerken aşağı indi ve holden çıkarı çıkıp aracını kilitlerken ona

ışıl ışıl gülümseyen Margot'ya baktı. Kızını görünce yüreğinin sıkıştığını hissetti. Ama bu sıkışmayı seviyordu... Hem de çok...

Margot uzun ve ince bacaklarıyla otoparkı arşınladı. Narin bedenini sıkıca saran bir kot pantolon ve yün kazak giymişti. Son yıllarda inanılmaz bir değişim geçirmişti. Oysa üç yıl önce, sınıfındaki bir kızın intiharı, bir erkeğin de hapse girişiyle sonuçlanan bir olayın merkezinde yer almıştı. Piercingleri, dövmeleri ve en alışılmadık renklerde boyadığı saçlarıyla asi görünümlüydü. Bölgenin en prestijli üniversitesine kabul edilmişti (onu Marsac'a ilk defa götürdüğü, o güneşli harika yaz gününü hâlâ hatırlıyordu). Atalardan kalma geleneklere, neredeyse manastıra özgü disipline sahip bir kuruluş olsa da Margot yine de odasını korku filmlerinin posterleriyle süslemekten geri kalmamıştı. O zamanlar Marilyn Manson tarzı müzikler dinliyordu.

Servaz onun bugün artık ne tür müzik dinlediğini bilmiyordu. Bildiği bir şey vardı; kızı bir larvanın kurbağaya dönüşmesi için gereken zamandan çok daha kısa bir sürede bir kadına dönüşmüştü... Margot, Servaz'ı öperken yalnızca, "Babacığım," dedi. Sesi bile değişmişti. Bunu ilk defa, telefonla aradığında sesini annesinin sesiyle karıştırdığında fark etmişti. Ama yüzü aynıydı. Özgüveninden ve asiliğinden etkilenen genç erkekler arasında muhtemelen çekiciliğini borçlu olduğu yabani hayvan havası devam ediyordu. Elinde bir çanta vardı. İçinden, altın rengi bağcıklı ve düğümlü, küçük bir hediye paketi çıkardı. Servaz bir çocuk gibi gülümsedi.

"Nedir bu?"

"Aç bak..."

Sisin ıslaklığı içine işledi.

"Gel, içeri girelim," dedi. "Hava soğuk."

Margot'yu kuzey taraftaki küçük salona götürdü. Beklediği gibi, salonda kimsecikler yoktu. Oysa binanın diğer bölümlerinde sesler yükselmeye başlamıştı...

Servaz paket kâğıdını yırttı. Bir Mahler CD seti... *The Complete Works*. Oldukça Klimt tarzı ve dolayısıyla oldukça demode bir tasarımla, renkli bir fonda ustanın profili görünüyordu. 16 CD. EMI Klasikler Serisi. Bu serinin 2010 yılında piyasaya çıktığını duymuştu. İçinde sevdiği müzisyenlerin hiçbirinin olmadığını hatırlıyordu. Ne Bernstein, ne Haitink, ne de Kubelik... Ama hızlıca bir göz attığında, Kathleen Ferrier, Barbirolli, Christa Ludwig, Bruno Walter, Klemperer ve Fisher-Dieskau isimlerini görerek rahatladı. Margot otururken, "Hâlâ CD kullanan son insanlardan biri olduğun için aldım," diye ona takıldı.

"16 CD. Canımın sıkılmasından mı endişe ediyorsun?"

"Pas tutmandan endişe ediyorum... Ne diyorsun?"

"Neye ne diyorum?"

"Beğendin mi yani?"

"Kesinlikle muhteşem. Daha güzel bir hediye olamazdı. Teşekkür ederim."

Biraz abartıya kaçmıştı sanki ama Margot fark etmemiş gibi yaptı. Yeniden birbirlerini öptüler.

"Geçen sefere göre daha iyi gördüm seni..."

"Öyleyim."

"Ben gidiyorum baba."

Servaz bakışlarını ona kaldırdı.

"Öyle mi? Nereye?"

"Quebec'e... Geçici bir iş buldum orada."

Quebec mi? Servaz midesine âdeta bir taş oturmuş gibi hissetti. Uçaktan son derece nefret ederdi.

"Neden... burada bulmadın?"

Sorusunu sorar sormaz ne kadar safça olduğunun farkına varmıştı.

"İş bulma kurumunda, bir yılda yüz kırk işe başvurdum. Ala ala on cevap aldım, onu da negatif... Geçtiğimiz ay, Quebec'te bulunan dört şirkete e-posta attım... Dördünden de cevap aldım.

İkisi olumlu... Burasının işi bitmiş baba... Bu ülkede artık gelecek yok. Dört ay sonra gideceğim... Çalışma iznim olacak."

Servaz kızının iletişim alanında çalışmak istediğini biliyordu. Ama ne olduğu hakkında zerre fikri yoktu. Fırıncı, polis, itfaiyeci, mühendis, araba tamircisi hatta torbacı veya kiralık katil; bunlar belli mesleklerdi... Ama iletişimci. İşi tam olarak neydi acaba?

"Ne kadar süreliğine?" diye sordu.

"Başlangıç olarak bir yıl...."

Bir yıl! Kendini bir uçağın içinde, alabildiğine okyanus ve bulut manzarası, türbülanslar, ona acıyarak veya hakir görerek bakan hosteslerle, minicik bir pencereye yapışmış vaziyette Atlantik üzerinde saatlerce yol alırken düşündü...

Mahler'in fotoğrafına baktı... Christine'in salonunda gördüğü fotoğrafı düşündü. Erkek arkadaşının fotoğrafını; *Gérald*... Fotoğrafa baktığında tuhaf bir hisse kapılmıştı.

"...ama genç uzman statüsüne erişirsem, orada kalacağım ve sonra..."

Orası... Bu sözcük, baba kız ilişkilerinde bir ölüm çanı gibi çalıyordu.

O yüz... Sonra aniden aklına bir düşünce geldi; tanıdıktı... Daha önce bir yerlerde görmüş olduğundan emindi. Hemen tanıyamamıştı çünkü... çünkü ne? Aniden anladı çünkü diğer fotoğrafta cepheden değil, profilden görünüyordu... *Capitole'deki gala akşamı;* Célia Jablonka'ya kartvizitini verirken aynaya yansıyan gözlüklü adam.

"Baba beni dinliyor musun?"

"Evet, tatlım."

Bunun bir anlamı var mıydı? Ve nasıl! Bu Gérald, Célia'yı da Christine'i de tanıyordu. Aralarında başka bir ortak durum daha vardı; Fontaine... Ama yolunun Mila'yla kesiştiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Ayrıca günlükte sözü edilen kişi Fontaine'di. Yine de bu ayrıntı aklını kurcalıyordu. Bir polis olarak tesadüflere inanmazdı. Kızı konuşmaya devam etti.

"Biliyorsun, orada çaba gösterince kısa sürede sorumluluk üstlenebiliyorsun. Hızlı yükselme imkânı tanıyorlar... Ayrıca..."

Servaz'ın cebindeki telefonu çaldı.

"İzninle..."

Margot mutsuz bir bakış attı. Arayan Beaulieu'ydü. Servaz ensesinde bir karıncalanma hissetti.

"Efendim?"

"Ciddi bir sorunumuz var," dedi Beaulieu gergin bir sesle. "Marcus'u kaybettim. Bu sabah doğruca metro istasyonuna gitti. Takip ettim. Bütün bir hat boyunca birlikte seyahat ettik. Ancak, sanırım Balrna otoparkında arabası vardı ya da başka biri onu bekliyordu. Kaçıp gitti. Ben plakasını alacak zamanı anca buldum."

"Kahretsin!"

"Ne oldu?" dedi Margot. "Bir sorun mu var? İşe geri mi döndün? Hastalık izninde olduğunu sanıyordum..."

Margot'un sesinin soru soran değil, kınayan bir tonu vardı. Hayatının en büyük kararlarından birini, ikisini de etkileyebilecek ve gelecek yıllara dair bir kararı aldığını haber verdiğinde bile babasının ona ayıracak zamanı olmamasından duyduğu hüsranı yansıtıyordu. Servaz, "Yok bir şey. Sen devam et..." dedi.

Ama bir şey vardı. Midesine bir taş oturmuştu.

Christine banyoda, duşun altında dikilmiş, sıcak suyun gerilimi bedeninden atmasını ve kanepede uyuduğu için tutulan eklemlerini gevşetmesini bekliyordu. Kapıyı sürgülemişti. Banyonun kapısını da kilitlemişti. Copu, göz yaşartıcı gazı ve elektroşok cihazını lavabonun yanına koymuştu.

Suyun gürültüsü içinde bir şey duyduğunu sanıncaya dek gevşedi. Musluğu kapatıp tetikte kaldı. Ancak gürültü binalardan veya boru sisteminden gelmiş olmalıydı, zira başka bir ses duymadı. Duştan çıktı. Havluluğa asılı büyük havluyla kurulandı. Dişlerini fırçalayacaktı ki telefon çaldı. Herkese numarasını verdiği telefonu değil, ön ödemeli kartlı telefonu...

Léo...

"Christine, neredesin? Evde misin? Görüşmemiz gerek..."

"Ne oldu?"

"Anlatırım... Bugün bir şeyler olacak. Beni iyi dinle, nasıl hareket edeceğimizi anlatacağım..."

Christine saati ve yeri not aldı. Ne yapmaya çalışıyordu? Şu polise haber verip vermemeyi düşündü. Ama Léo ona şimdilik kimseye bahsetmemesini tembihlemişti. Diğer telefonu da çalmaya başladı. Cevap verecek oldu ama arayanın annesi olduğunu görünce vazgeçti. Sesli mesaj bırakıldığını haber veren bir sinyal sesi duydu. Yine de mesajı dinledi; "Christine, ben annen. Haberleri izledim. Binanın hemen dibinde işlenen korkunç cinayeti duydum. Her şey yolunda mı? Ara beni...". Christine 3'ü tuşlayarak mesajı sildi. Banyodan çıkıp oturma odasına yöneldi. Bilgisayarı mutfak tezgâhının üzerinde açıktı. Bir an tereddüde düştü; bu sabah bilgisayarını açmış mıydı? Elektroşok silahını ve copu almaya gidip geri döndü. Yeni bir e-posta almıştı. Nabzı hızlandı.

Tabureye oturdu. Mesaj Denise'den geliyordu. Açarken boğazı sıkılıyormuş gibi hissetti;

Üzgünüm. Sana inanmamış, deli olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım. Görüşmemiz lazım. Gérald hakkında. Kimseye bir şey söyleme. İşte adresim. Bütün gün seni bekliyor olacağım.

"Beni görmeye gelirsin değil mi?"

Uçak, türbülanslar, yırtılırcasına açılan bulutlar, koltuğundaki ve kuyruk kemiğindeki, altındaki on bir bin metre boşluğu ve aşırı güçlü reaktörlerle akıl almaz şekilde donatılmış, yüksek yanıcılık özelliğine sahip yüz binlerce litre kerozenle doldurulmuş kocaman bir puro içinde olduğunu hatırlatan titreşimler. Soluğu tıkanır gibi oldu...

"Tabii gelirim tatlım."

Montreal Havalimanı'nda kar fırtınası; yerde - 5 C° havada ise - 50 C°. İniş yasağı var... Kerozen tükeniyor... Hostesler gi-

derek geriliyorlar, kabindekiler de gergin... Rüzgâr camlarda uğulduyor, giderek daha fazla sallamaya başlıyor... gecenin içinde uçak daireler çizip duruyor...

"Kesin kararlı mısın?"

"Evet baba."

Kızını tanıyordu. Onu fikrinden caydırmaya çalışması bir işe yaramazdı. Zaten nasıl bir gerekçe sunacaktı ki? Soğuk mu? Kar mı? Bitmek bilmez kış mı? Uçak korkusu mu? Quebeclilerin şiveleri, lehçeleri mi? Fransa'daki yaşam kalitesi mi? Hangi yaşam kalitesi? Bir polisti ve sahnenin diğer insanların görmezden gelmeyi tercih ettikleri arka tarafını görüyordu. Christine'i düşündü. Ne yapıyordu acaba? Kızıyla bir süre sessizce bakıştılar. Sonra Margot, "Kendine iyi bak baba," dedi.

Araba anahtarının kumandasına bastı, kırmızı ve beyaz arabası bir "bip" sesi çıkardı.

"Gitmeden önce görüşürüz değil mi?"

"Elbette."

Servaz onun park alanında manevra yapışını ve el sallayışını izledi. Kendisi de el sallayarak karşılık verdi. Otomobil sağdaki küçük yola dönerek gözden kayboldu. Servaz, kızıyla geçirdiği bu anın öneminin bilincindeydi, ancak aklı tamamıyla başka bir yerdeydi. Cep telefonunu çıkarıp Christine'i aradı. Çaldı, cevap verilmedi, telesekretere geçti...

Park edilmesi yasak olan bir yere aracını bırakıp hemen kaldırıma fırladı. Sisin içinde binaya doğru koştu. Kapının kodunu girdi; *1945*... Asansör üçüncü kata vardığında, kafesli kapıyı şiddetle itti. Zile sonuna dek bastı. Bir defa, iki defa... Kapı açılmadı. Yumrukladı. Seslendi. Kapıyı yıkmaya niyetlendi... Kulağını kapıya dayadı, sessizdi. Kendi kalbinin atışları dışında hiç ses yoktu. Ter içinde kalmıştı. Sahanlıkta bir kapı açıldı;

"Bayan Steinmeyer'i mi aradınız?"

Sert ve cırtlak bir sesti. Servaz sese doğru dönünce ona delercesine bakışlarla bakan, gri saçlı, kısa boylu bir kadın gördü. Rozetini göstererek, "Evet," dedi.

"Çıktı."

"Nereye gittiğini söyledi mi?"

Kadın aşağılarcasına burnundan nefes aldı.

"Bayan Steinmeyer'in işleri ve yaptıkları beni hiç ilgilendirmiyor."

Servaz kendisi için tamamen aksinin söz konusu olduğunu ifade eder bir tonla, "Teşekkür ederim," diye cevapladı.

Kahretsin! Neye öfkeleneceğini bilemiyordu. Beaulieu'nün Marcus'u elinden kaçırmasına mı Christine'in kendisine haber vermeden çıkmış olmasına mı kızmalıydı? Son derece gergin bir şekilde düşündü. Telefonuna neden cevap vermiyordu? Sanki damarlarına düzenli dozlarda adrenalin enjekte ediliyor gibiydi. Ne yorgunluk ne de bezginlik hissediyordu. Tek hissettiği içinde giderek büyüyen endişeydi. Bir felaketin eli kulağında olduğunu hissediyordu. Aşağı inip kaldırıma çıktı. Bir görevli, sileceğinin altına bir park cezası makbuzu bırakıyordu. Hiçbir şey söylemeden rozetini gösterdi. Kadın ona yukarıdaki yaşlı baykuşla hemen hemen aynı türden bir bakışla baktı. Kızı dünyanın bir ucuna gidiyordu, Marcus uçup gitmiş, Christine de buharlaşıp yok olmuştu, sis bastırmıştı... Boktan bir sabahtı...

Öğle olmasına rağmen ne Christine'i ne de Marcus'u bulabilmişlerdi. Christine telefonuna cevap vermiyordu. Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Servaz'ın zihninde alarm ışıkları birbiri ardına yanıp sönüyordu. Beaulieu telefonda, "Ne yapacağız?" dedi. En sık sorduğu soru bu olmalıydı.

"Bende telefonu var. 'İnsan hayatını kurtarma' gerekçesiyle bir arama başlat. Savcıya sonra başvururuz... Bir operatör için bir de Deveryware için. Operasyon belgeleri için Lévêque'e başvur. Adamları tanıyor, işleri hızlandırır. Benim istediğimi söyle."

"Tamam," dedi Beaulieu.

"Beni haberdar et."

Beaulieu telefonu kapattı. Servaz gergindi. Hem de çok gergin. Lévêque'in durumun aciliyetini anlamasını umut ediyordu. Böylece çok değerli olan zamandan kazanmış olacaklardı. Suç analizi uzmanı olarak üç telefon operatörüyle ayrıcalıklı ilişkileri vardı. Deveryware akıllı cep telefonlarının coğrafik yer tespitinde uzmanlaşmış bir şirketti. Geliştirdiği çözümü, kolluk güçlerine satmıştı. Operatör tarafından koordinatların gönderilmesini takiben, Lévêque'e, internet üzerinden bir harita portalına erişim sağlanacaktı. Böylelikle analiz uzmanı, Christine'in telefonunun bulunduğu yerleri kesintisiz olarak takip edebilecekti. Bu işlem normal zamanda üç veya dört saat, elin biraz çabuk tutulması durumunda otuz ila otuz beş dakika alıyordu. Ama Servaz çok fazla umuda kapılmak istemiyordu. Christine şehrin içindeyse, bu, olası yüzlerce ve hatta binlerce adres ve köşe bucak demekti... Hepsini kontrol etmenin imkânı yoktu. Birden fazla yer izinden alınan bilgilerle üçgen içinde bir alan elde edilse, operatöre özel bir teknisyeni görevlendirmesi için baskı yapılsa bile imkânsızdı... Geriye yalnızca tespit edilen alanın şehrin dışında bir yerlerde olması için dua etmek kalıyordu. Veya zaten bildiği bir adrese karşılık gelmesi için; Fontaine, Gérald veya Cordélia gibi...

Kapıya baktı. Yeniden dairenin önüne gelmişti. *Başka çare kalmadı...* Sökü demirini kapıyla pervazın arasındaki boşluğa sokup tüm gücüyle çekti. Bir çatırtı duyuldu. Kapının diğer tarafında, sürgünün yerinden attığını ve yere düşerek tıngırdadığını duydu. Tam o sırada kapı açıldı. Hemen içeri girdi.

"Christine?"

Cevap yoktu. Salona girdi ve kadının telefonunu gördü...

Kendi cep telefonu çalınca cevapladı.

"Evinde," dedi Beaulieu. "Ya da o civarda. Yerini tespit ettiler."

Servaz telefona baktı.

"Hayır, evinde değil. Yalnızca telefonu burada..."

Telefonu kapattı. Birden anladı. Bu durumu daha önce de yaşamıştı... İşlerin öngörülen gibi gitmediği, kontrolün bir an elden çıktığı durumu... Zeminin ayaklarınızın altından kayıp gittiği zamanı... *Onu kaybetmişti.* Kendi hatasıydı, bir kez daha hata yapmıştı... Onu yalnız bırakmaması gerekiyordu. Otelin internet sayfasında kullanılan e-posta adresi ve banka kartı numarası onu bir çıkmaza sokmuştu. Anahtar kaybeden müşterilerin listesi de öyle... İpuçlarını aldığı kutu da büyük seriler halinde imal edilmişti. Bütün bunların arkasında olan kişi iz bırakmamayı çok iyi biliyordu.

Gözlerini kapattı, göz kapaklarını sıktı ve derin nefes aldı. Kendine lanet etti. Christine'i bir daha canlı göremeyeceğini biliyordu.

39

Çukur*

Ağaçlar yolun her iki yanında, sisin içinde, hayaletler gibi birbirleri ardına geçiyordu. Sıra sıra çınarlar... Sisin içinde bir görünüyor, bir uyanınca yok olan rüyalar gibi kayboluyorlardı.

Her şey, sanki ölmüşçesine durağandı. Gökyüzü, toprak, sis... Hepsi de aynı soluk renkteydi. Ve sessizlik... Christine yalnızca aracının eriyen karlar üzerinde çıkardığı hışırtıları ve kendi soluk alıp verişini duyuyordu. Bir yol, bir kavşak daha... İki yolun ayrımında, taş kaidesi üzerinde paslanmış kocaman bir haç vardı. Yavaşladı. Haçın ayağındaki bir hayvan leşinin karnını iştahla gagalayan bir karga gördü. Virajı dönerken gaz pedalına biraz fazla basınca buzlu yolda kaydı.... Arka tekerleklerin yerinde kızak varmış gibi hissetti. Aracının burnu yan döndü. Direksiyonu sağa, sola çevirdi... *Frene basma...* Ayağını pedaldan kaldırıp aracın hareketini direksiyon manevralarıyla idare etti. Ani bir harekette bulunmadan, kontrolü yeniden sağladı. *Of!*

Kalbi, oyuncuların güçlü vuruşları altındaki bir squash topu gibiydi. *Derin nefes al, geçti...* Lastikleri asfaltı yeniden kavradı. Yine de nabzı sakinleşmek bilmiyordu. Kalorifer güçlüce üflüyordu;

---

* Opera çukuru: Opera vb. müzikli gösterilerde izleyenlerin sahneyi görmesini engellemeyecek biçimde en öndeki koltuk sırası ile sahne arasında bulunan, orkestranın yer aldığı boşluk. (ç.n.)

ensesinin ve koltuk altlarının terlediğini fark ederek kaloriferin ısısını düşürdü. Görmediği bir yerlerdeki başka kargaların seslerini duydu. Daha ileride, kışın soyduğu ulu bir karaağacın altında, bir nişin içine yerleştirilmiş Meryem heykelciğini gördü. Birileri heykele çirkin memeler çizmiş, gözlerini kömür siyahı ile boyamıştı. Tıpkı Cordélia'nın gözleri gibi... Hepsini bir anda görmüştü. Sisin içinden çıkan o kasvetli görüntü ile ürperdi.

Gece evinde kalan polisi düşündü. *Servaz.* İyi birine benziyordu... Ona güvenmek istiyordu. Ama Léo ona, içinde bulundukları durumda polisin elinde, iyi niyetli olsa bile, düşmanın aleyhinde kullanılabilecek hiçbir delilin bulunmadığını açıklamıştı. Diğer bir deyişle, tamamen teoride kalan, ispatlanamaz ögelerle, hiçbir hâkim kovuşturma başlatmaz, hele de ihtiyati tutuklama kararı almazdı... Polis de bunu biliyordu elbette... Ona göre birtakım şapşalların adaleti kendi başlarına sağlamaları söz konusu olamazdı. Christine'in meselesi farklıydı; bundan böyle ya düşman ya da o kazanacaktı... Başka alternatifi yoktu; iki bilinmeyenli bir denklem gibiydi.

Sonra cesedi muhtemelen Toulouse morgunda olan Max'ı veya Jorge'yi düşündü. İçindeki motor öfkeyle tetiklenip ona enerji verdi.

Sisin içinde sarı bir ev...

Şimdi artık, sisin içinde kaybolan manzarada onu görebiliyordu. GPS'i emindi; orasıydı. İkinci vitese alana dek yavaşladı.

Hiçbir çekiciliği, zarafeti olmayan, tek başına, küçük bir evdi. Etrafı tellerle çevrilmiş bir bahçe, bir köpek kulübesi, kurumuş, ulu bir çam ağacı altında dağ evi tarzında inşa edilmiş bir ahşap müştemilat... Üzerinde sis dalgalarının dolaştığı, dört tarafta alabildiğine uzanan tarlalar... Bahçe kapısı açıktı.

Çakıl taşları üzerinde ilerledikten sonra aracını park etti. Göz yaşartıcı spreyini ve elektroşok tabancasını alıp kapüşonlu üstünün ceplerine koydu ve aracından indi. Rutubetli soğuk içine işledi. İsli havada, hafif bir yanık, toprak ve ağıl kokusu vardı. Aracının motoru çalışmaya devam ediyordu. Egzoz borusundan

çıkan duman yoğun sisin içinde kayboluyordu. Topuklarının altında çıtırdayan çakıl taşları üzerinden giriş basamaklarına doğru yürüdü.

"Merhaba Christine..."

Sesi tanıdı. Eketroşok tabancasını yukarı kaldırarak, arkasına döndü.

"Off... Onu yine kullanmayı düşünmüyorsun öyle değil mi? Bir defalık kafi, teşekkürler."

Köpek kulübesinin içine bağdaş kurarak oturmuştu. Dazlak kafası neredeyse kulübenin çatısına değiyordu. Yüzünün bir bölümü karanlıktaydı ve elinde tuttuğu silahın namlusu Christine'e doğru çevrilmişti. Marcus, "At elindekileri rica ederim..." dedi.

Kulübenin dışına çıkıp doğruldu. Gerinir gibi birkaç hareket yaptı ve yüzünü buruşturdu.

"Geçen defa çok canımı yaktığını itiraf etmeliyim..."

Üzerinde, Afrikalı Amerikalı rap şarkıcısı Lil Wayne baskılı bir sweatshirt vardı. Christine'e dek ayağını sürüyerek geldi ve yeterince yaklaştığında başını kaldırıp Christine'i tokatladı. Christine sendeleyip bir adım geriledi ve elini yanan yüzüne götürdü. Sırık fasulyesi Cordélia'yla ne asimetrik ne tuhaf bir çift olduklarını düşündü. Bir metre altmış beş santimetrelik boyu ve sakin bir bakışla, "Bu diz kapaklarım içindi..." dedi. Sonra evi göstererek, "Merak etme. Ev sahipleri tatile gitti. Panjurları ben açtım," diye ekledi.

İlerledi ve Christine'in üzerini aramaya başladı.

"Planın bu değildi değil mi?" Ellerini Christine'in bedeninde dolaştırırken şaşkınlığını görmüştü. "Olsun... Dilersen benim planımı uygulayalım... Polislerin buraya doluşmalarını görmeyi istemeyiz... Telefonun nerede?"

"Ön yolcu koltuğunda."

Marcus aracının kapısını açtı, ön ödemeli kartın bulunduğu telefonu aldı, yere attı ve az önceki hayvan leşiyle aynı duruma

gelene dek topuk darbeleriyle ezdi. Christine onun sekiz santimetre topuklu yılan derisinden yapılmış sivri uçlu çizmeler giydiğini gördü.

"Hadi bakalım. Direksiyona geç."

Yola koyuldular. Marcus kısa bir telefon görüşmesi yaptı; "Elimde". Otuz dakika kadar "sağa... sola... düz git..." şeklinde yolu tarif etti. Nihayet boğumlu kolları yolun üzerinde bir katedralin nervürleri ve kubbeleri gibi birleşen çınar ağaçlarının oluşturduğu bir tünel içinden, düz bir yolu tırmandılar. Yolun diğer ucunda, sisin içinde yalnızca silik silüeti görünen büyük bir ev yükseliyordu. Christine son kalan yüz metrede yavaşladı ve sisin ardından beliren evi gördü. Hepsi birbirine benzeyen yüksek pencereli, iki katlı, neredeyse küp şekilli bir evdi. Küp şekline rağmen etkileyici bir yapısı vardı; kalın duvarlar, her köşesinde çift baca ve yer seviyesinde bodrum katına ait yuvarlak pencereler... Christine evin mahzeninin çok karanlık, çok geniş ve derin olabileceğini düşündü. Bu ev, diğerinin aksine yüzyıllar geçirmiş, ailelerin, nesillerin büyüdüğünü, öldüğünü görmüştü. Binlerce sırra, binlerce ölüme ve binlerce doğuma şahit olmuştu. Ağaçların oluşturduğu tünelin çıkışında ince kavak ağaçlarıyla çevrili, çıplak alanda ilerlerken Christine de garip bir şekilde bunları düşünüyordu... Görünüşte araç yoktu ama on metre kadar ileride oluklu sacdan yapılmış bir garaj vardı.

"Geldik."

Araçtan indikleri sırada evin kapısı açıldı. Pusun içinde eşikte duran kadın, ince ve uzun boyluydu. Christine onunla hayatında hiç karşılaşmamış olduğundan emindi, ancak tuhaf bir şekilde, tanıdık bir yüzü vardı. Mat, siyah kabzasını sıkıca kavradığı silahının namlusuyla girişteki üç basamağı işaret eden Marcus'a baktı. Kadın gülümsüyordu.

"Siz kimsiniz? Denise nerede?"

Kadının yüzündeki gülümseme daha da belirginleşti. Örgü şalına sarındı. Omuzları sağlam, atletik görünümlüydü.

"Merhaba Christine. Nihayet tanıştık."

Evin içinden dışarıdaki soğuk havaya doğru bir müzik esintisi vardı. Christine ürperdi. Sisin içinde bir sopranonun sesi duyuluyordu...

Opera...

Mutfağa ulaşan koridor âdeta bitmek bilmemişti. Eski tablolarla, mobilyalarla dolu, eski görünümlü koridora nazaran mutfak geniş ve moderndi.

Sis pencereleri yalıyordu ama hiçbir ışık yanmıyordu. *Opera...* Başka bir odadan yükselen müzik tüm eve yayılıyordu. Tıpkı bir yelkenlinin yelkenleri gibi, yükseliyor, düşüyor, yeniden yükseliyordu... Christine müziğin doğrudan damarlarına aktığı hissine kapıldı. Nihayet karşısındaydı; yılların biraz yorduğu, güzel yüzlü esmer kadın...

"Başkasını mı bekliyordun? Muhtemelen çok yaklaştığını düşünmüş olmalısın..."

"Denise nerede?"

"Denise falan yok." Kadın bir düğmeye bastı ve mutfak birdenbire aydınlandı. Christine ışıl ışıl parlayan tencere dizileri, inoks yüzeyli tezgâhlar gördü. "Mesajı sana ben yolladım. Temiz mi? Aradınız mı?" Marcus sanki benim gibi bir profesyonele böyle bir soru sorulur muymuş dercesine, fark edilemeyecek kadar hafif bir baş hareketiyle onayladı.

Kadın yeniden Christine'e döndü.

"Denise'in bu hikâyeyle hiç ilgisi yok... Ama yeri gelmişken diyeyim, senin Gérald'ınla yatıyor. Siz ilişkinize ara vermeden çok önce zaten yatıyorlardı. Kafedeki buluşmanızda çok güzel rol yaptı... Ama hakkını yemeyelim, Denise'e kim dayanabilir ki? Yani hangi normal erkek diyelim... Neticede Gérald gibi biri dayanamaz. Ama çok korkak, çok tembel, çok can sıkıcı bir adam, Denise kısa sürede sıkılacaktır, görürsün."

Kadın hafif bir ses tonuyla konuşsa da Christine bu konuşmasının altında kasvetli, tehlikeli bir şeyler seziyordu.

"Siz kimsiniz?"

Kadının sesi katılaştı, neredeyse şaşırmıştı.

"Benim adım Mila Bolsanski."

Kadın, "Thomas!" diye seslendi. Christine sağ tarafındaki aralık kapıda bir hareketlilik duydu; bir nefes gibi hafif, zayıf adım sesleri... Dört veya beş yaşlarında bir erkek çocuğu göründü. Hüzünlü ve kahverengi gözlerle baktı.

"İşte bu benim oğlum Thomas," dedi kadın. "Merhaba desene Thomas. Thomas'nın babası Léo'dur..."

"Merhaba Thomas."

"Odana dönebilirsin tatlım."

Çocuk söz dinleyerek gitti. Meraklı bir çocuğa benzemiyordu. Christine'e bir an, umursamaz haliyle Madeleine'i düşündürdü. *Léo'nun oğlu*... Her şeyin birbirine karıştığını, düşüncelerinin ipinin koptuğunu, içindeki pusulanın çılgın gibi dönerek, çaresizce kuzeyi aradığını hissetti.

Çocuk gittikten sonra Marcus'un silahını yine doğrulttuğunu gördü. Kadına baktı. Bir yerden çıkarıyordu, ama nereden? Dilinin ucundaydı...

"Gel benimle," dedi kadın.

Mutfağın arkasındaki bir odanın kapısını açıp lambanın düğmesine bastı. Christine bir duvarın Dünya'nın uzaydan çekilmiş dev bir fotoğrafıyla kaplı olduğunu gördü. Fotoğraf, boyutuna rağmen etkileyici bir netlikteydi. İnsan kendini, kıyıların, kıtaların, adaların, buzdağlarının, şehirlerin, çöllerin, siklonların ve tayfunların üzerinden, geceleyin gökyüzünde yüzüyormuş gibi hissediyordu. Fotoğrafın önünde bir kanepe ve üzerinde kitapların bulunduğu beyaz bir sehpa vardı. Christine kitapların hepsinin de konusunun aynı olduğunu kapaklarından anladı. Léo'yu düşündü. Derken aniden zihninde bir ışık yandı; Mila Bolsanski. Elbette ya... Astronot... Yüzünü birkaç yıl önce televizyonda görmüştü. *Uzaya giden ikinci Fransız kadın*... Yanlış hatırlamıyorsa misyonu, uzayda cereyan eden bir şey... bir kaza...nedeniyle yarıda

kesilmişti. Şimdi Léo'nun da aynı misyonda görev aldığını hatırlıyordu. Léo'nun ona hiç bahsini açmadığı bir konuydu... Ürperdi...

Haftada buluştukları iki gün birbirlerine bir dolu şey anlatmışlardı. Neden o misyondan hiç bahsetmemişti? Çocuk gerçekten de onun oğlu muydu? Bütün bunlar çok fazlaydı...

"Müziği duyuyor musun?" dedi Mila. "Yine bir opera... *Tanrıların Şafağı*... Sonunda, eski bir Valkür* olan Brünnhilde, atıyla Siegfried'in yanan cesedine doğru koşar. Operayı hep çok sevmişimdir... İntiharla sonuçlanan ne kadar fazla opera eseri var, hayret verici... Ama sen hayata aşırı bağlıydın Christine. Bu senin kötü bir özelliğin..."

Christine gözleriyle odanın içini inceledi. Üzerinde çerçeveli fotoğraflar ve nota kitapları bulunan siyah cilalı bir piyano vardı. Dip tarafta, camlı kapının önünde, içi boş, beyaz mermerden bir şömine vardı. Arkasından sis bulutları görünüyordu.

"Opera safi duyguların alanıdır. Tutku, acı, keder, delilik doyma noktasına ulaştığında, onları ifade etmek için kelimeler kifayetsiz kaldığında, müzik bunu başarır. Mantığın tasavvur sınırlarını aşar... Tarif edilemez bir şeydir..."

Müzik tüm gücüyle yükseliyordu. Christine o küçük erkek çocuğunu düşündü. Kalın duvarlara rağmen odasından duyuyor olmalıydı. Oyuncakları, *transformer* heykelcikleri, kırmızı itfaiye arabası, basket topu muhtemelen odasının halısını kaplıyordu...

"Bir librettoyu kaliteli yapan nedir bilir misin? Çok basit... Aksiyonun hızla ilerlemesi gerekir. Çözümlenme aşamasına dek güçlü anlar birbirini izler... Trajik anlar tabii... Müziksel anlamda, kubbeyi tutan *aria de capo*'dur. Kubbe üç bölümden oluşur, üçüncü bölüm birincinin tekrarıdır. Yine de dramatik ilerleyişi bozmaması gerekir; bir ölçü meselesidir bu..."

Sopranonun sesi tiz perdelere yükseldi.

"Bak, duyuyor musun?"

---

* İskandinav mitolojisinde savaşçı bâkireler. (ç. n.)

Christine etki altında kalmayı reddederek, "Neyi duyuyor muyum?" dedi. "Şu komik bağırtıyı mı? Biraz abartılı değil mi?"

Christine, astronotun göz bebeklerinden, tıpkı bir EKG makinesinde hayat çizgisinin geçtiği gibi, bir kuşku pırıltısının geçtiğini gördü.

Ya işte böyle tatlım.... Beni yıktığını, mahvettiğini düşünüyor, zaferinin keyfini çıkarabileceğini sanıyordun. Ama bu defa değil... Bu defa umduğun gibi olmadı. Célia ile daha eğlenceli olduğunu kabul etmelisin... Hele de intiharı... Tıpkı boktan operalarındaki gibi...

Mila'nın Marcus'a döndüğünü gördü.

"Senden istediğim şeyi getirdin mi?"

Marcus başıyla onayladı ve eldivenli eliyle parkasının cebinden küçük bir şişe çıkardı. Uzun sarı kirpiklerinin arasından Christine'e kısa bir bakış attı.

Christine'in gözleri sehpanın üzerindeki su sürahisine ve bardağa ilişti. Mila eğilerek sürahiyi aldı ve bardağı yarısına kadar su ile doldurdu. Christine, *korktuğunu belli etme,* dedi kendi kendine. Sonra Mila küçük şişeyi bardağa boşalttı ve bir kaşıkla karıştırdı. Kaşığı çıkardı ve "Al. İç bunu," dedi.

"Yine mi? Sence biraz kendinizi tekrar etmeye başlamadınız mı?"

Mila, "İç," diye ısrar etti.

Christine titreyen eliyle bardağı alırken, "Bakın..." diye söze başlayacak oldu.

Marcus silahının namlusunu Christine'e doğru sallayarak, "İç," dedi. "Acele et. Üç saniyen var... bir...iki..."

Christine tereddüt etti, bardağa baktı ve onu dudaklarına götürdü. Sıvının tadı, çocukluğunda annesinin eczaneden alarak içirdiği vitaminli solüsyonlara benziyordu. İçti.

"Célia'nın intiharına da siz mi sebep oldunuz?"

Mila buz gibi bir bakışla baktı.

"Léo'nun üzerinde çok fazla hak iddia ediyordu. Ona aşırı yapıştı. Léo neredeyse onun yüzünden karısından ayrılacaktı. Benimki meşru müdafaaydı. Léo bana ait ve çocuğumun babası."

"Ama evli..."

Mila'nın bakışları daha da karardı.

"Sen ona evlilik mi diyorsun? Ben şaka diyorum. Zaten boşanmak üzereler, bilmiyor musun?" diye cevap verdi omuz silkerek. "Er veya geç bana dönecek. Nihayet anladığında. Tek ben kaldığımda. Ama o salak Célia da senin gibi yolumuza çıktı... Ben de hayatını cehenneme çevirdim. Herkes onun deli olduğunu düşünmeye başladığında, kilo kaybettiğinde, giderek güzelliğini ve neşesini yitirdiğinde, karamsarlaştığında... sevgili Léo gözlerini açtı... İtiraf etmek gerekir ki, pek merhametli değildir..." dedi ve bir anlık sessizlikten sonra, "böylece onu terk etti. Célia da buna dayanamadı. Sonrasını biliyorsun..." diye ekledi.

Christine başıyla onayladı.

"Hıım... Şimdi sıra bende..." dedi. "Boşuna uğraşmışsın, yazık... Ben Léo'yu geçen ay terk etmiştim. Sorsaydın söylerdi sana."

"Yalan söylüyorsun."

"Neden yalan söyleyeyim? Zaten geri adım atmak için biraz geç, öyle değil mi?"

Mila ona şaşırmış bir şekilde baktı. Kuşkusuz Christine'in kendisine yalvarmasını, hayatını bağışlaması için ayaklarına kapanmasını, zırıl zırıl ağlamasını bekliyordu.

"Peki Marcus'u nasıl buldun?"

İki kadın aynı anda, dazlak kafalı, soluk tenli, efemine yüzlü, kısa boylu genç adama yöneldi.

"Marcus'la Moskova'daki bazı 'dostlarım' vasıtasıyla tanıştım. Çok değerli dostlardır... Yıldız Şehir'de bulunduğumuz sırada edindiğim dostluklar. Marcus, onların Fransa'daki bir çeşit 'şubeleri'... Fransa'ya üç yıl önce geldi. Ama Fransızcayı Rusya'da öğrenmiş. Marcus ve arkadaşları, çöp karıştırmakta, bilgi bulmada, insanların evlerine gizlice girmekte, haklarında her türlü

bilgiyi toplamakta, insanları itirafa ikna etmekte, kilitleri veya bilgisayarların güvenlik sistemlerini aşmakta çok başarılıdırlar..."

Tırnağının ucuyla küçük adamın dövmesini okşadı.

"Marcus çok meraklı biri değildir. Soru sormaz. Bu da onun en güzel özelliği. Ücreti dışında tabii... Birkaç dolar veya tek bir doz uyuşturucu için insanları öldürtebileceğin ülkeler var, biliyor musun?"

Christine dışarıda havanın kararmakta olduğunu, sisin dağıldığını fark etti. Cam kapının arkasında koyu yaprakları ve güneşin kırmızı ışığını gördü.

"Marcus ve Cordélia, ne tuhaf bir çift öyle değil mi? Marcus'un anlattığına göre, Cordélia'yı metroda cebinden bir şey aşırırken yakalayınca tanışmış. Cordélia bu küçük adamın zararsız olduğunu düşünmüş olmalı. Aslında planda yoktu ama Cordélia sahtecilik ve alaverede oldukça yetenekli olduğu için, radyonun bir stajyer aradığını duyunca başvurmasını önerdim. Tabii sahte bir özgeçmişle... Senin Guillaumot ayakta uyudu. Ama Cordélia'mızın da insanların zayıf yönlerini bulmakta çok başarılı olduğunu göz ardı etmeyelim. Patronunun iş saatlerinden sonra ofisinde kendisine striptiz yapılmasını sevdiğini biliyor muydun? Erkekler hep aynı..."

"Ben... kendimi iyi hissetmiyorum."

Doğruydu. Christine sanki bir atlı karıncadaymış gibi, odanın yavaş yavaş etrafında dönmeye başladığını hissediyordu. Ayrıca bu ter basması da nereden çıkmıştı?

"Ben... Bana içirdiğiniz neydi?" diye sordu gözlerini kırpıştırarak. "Böyle sıyrılamayacaksınız... Léo'nun şüpheleri var... Ve o polis size kadar ulaşacaktır..."

Mila'nın dudaklarında jilet gibi bir gülümseme oluştu. Usulca konuşmaya başladı.

"Bir günlük yazdım. *Yalan* bir günlük. Yıldız Şehir'de güya olanları anlatan... O zavallı Léo'nun güya bana yaptıkları hakkında..."

Gülümsedi.

"Günlüğü o polise verdim. Hatta şimdi okuyor bile olabilir. Okumasını bitirdiğinde Léo'nun suçlu olduğuna dair şüphesi kalmayacaktır."

"Neden?"

"Çünkü tek başına kaldığında, herkes onu terk ettiğinde, ben hapishanede ziyaretine gideceğim. Onu günbegün yeniden fethedeceğim," dedi Mila yeniden gülümseyerek. Yanında yalnızca benim kaldığımı anlayacak. Aşkımın gücünün, ona olan bağlılığımın, onun için yaptıklarımın farkına varacak... Gözlerini açacak beni eskisi gibi sevecek... İlk zamanlardaki gibi..."

Christine alt dudağını ısırdı. *Tanrım bu kadın manyak. Zincirlenecek deli...* Marcus'a baktı. Son derece umursamazca silahı yanağına doğru tutuyordu. Bunun için para almıştı. Bu ona yetiyordu. Mila önce saatine sonra Marcus'a baktıktan sonra, "Haydi," dedi.

Arkasındaki kalın taş duvardaki, alçak boylu bir ahşap kapıyı açtı. Dışarıda sis neredeyse tamamen dağılmıştı. Yalnızca ağaç gövdelerinin etrafını eşarp gibi saran küçük kümeler vardı. Evden ağaçların başladığı sıraya dek beton bir pergola uzanıyordu. Üzerine kışın etkisiyle kurumuş, grimsi bir asma dolanmıştı. Christine koyu mor renkli akasyaları, sarmaşıkları ve uçuk pembe yılbaşı çiçeklerini gördü. Yosundan yeşile boyanmış taş bir havuz vardı. Aralarında çimler ve dikenler bitmiş, yerlerinden oynayan taşlar ayakkabılarının tabanlarının altında hareket etti.

Marcus Christine'i sırtına dayadığı silahın namlusuyla dürterek, "Yürü..." dedi.

Christine kaskatı kesildi. Üç adım atıp durdu.

"Ne yapacaksınız?"

"Yürü dedim!"

Ormana vardılar. Zar zor seçilebilen bir patikadan ilerlediler. Güneş, tepenin üzerinde, üzerini kafes gibi kapatan dallar ve ağaç dizilerinin ardında batıyordu. Kırmızı, soğuk ve soluk ışınları, kara ağaçların gövdelerini kurumuş kan rengine boyuyordu. Küçük

bir dere, bakır bir heykelcik gibi pırıldıyor, kurumuş yaprakların oluşturduğu kalın, süngerimsi bir halının içinden akıyordu. Havada, toprak ve humus, organik çürüme kokusu vardı.

Christine yüreğinin yerinden fırlayacak gibi attığını, nabzının kontrolden çıktığını hissetti. Gökyüzü kan rengindeydi.

"Yürü."

Yokuşu güçlükle tırmanarak dere boyunca ilerlediler. Marcus öne geçti. Kaçmaya kalksa da fazla uzağa gidemeyeceğini biliyordu. Christine yavaşlayarak, "Kahretsin, başım dönüyor..." dedi.

Yaprakların üzerinde kayıp dizlerinin ve ellerinin üzerine düştü. Kara çamur ve kuru yapraklar avuçlarına yapıştı. Doğruldu, bir an durup dengesini yeniden sağladı ve ellerini sildi. Marcus da durdu, onu bekliyordu. Kadınsı yüzünde hiçbir ifade yoktu. Mila da onun yanına geldi.

"Haydi."

İnceden bir yağmur yağmaya başlamıştı. Küçük, soğuk damlalar Christine'in yüzünü ıslatıyordu.

"Burada mı olacak sonum?" dedi. "Ormanın derinliklerinde..."

Yüreği çılgın gibi atıyordu. Önündeki kel kafalı, dövmeli küçük adam alçak bir dalın altından geçmek için eğildi. Hafif aksanıyla, "Acele et!" dedi. "Yapacak başka işlerimiz var."

Christine'in yanına döndü. Daha hızlı yürümeleri için iki taraftan koluna girdiler.

"Sanırım... kusacağım..."

Ama kusmadı. Hafif yokuş aşağı, ağaçların seyreldiği bir yere indiler. Neredeyse ağaç olmayan bir açıklıktı. Christine yanında bir kürek duran çukuru görünce, aniden tüm gücüyle topuklarını gevşek toprağa saplamaya çalıştı. Çukuru önceden hazırlamışlardı.

"Hayır! Hayır!"

Çırpınıyordu.

Ellerinden kurtulmasına izin verdiler. Marcus silahını doğrulttu.

"Çukura yat."

Çukurun kenarında ulu bir ağaç, bekçi gibi dikiliyordu. Köklerinden bazıları küreğin demiriyle net bir şekilde kesilmişti.

Christine yüzünü onlara döndü.

"Hayır! Durun! Durun!"

Marcus onu itince, geriye düşüp çukura daldı. Aşağı doğru kayıyordu. Boğuluyordu. Neyse ki çukurun tabanındaki toprak gevşekti, yumuşacık bir yatağa uzanır gibi düşmüştü. Gözlerini açtı. Sırtüstü uzanıyordu. Taze harmanlanmış toprak burun deliklerini dolduruyordu. Şiddetlenen yağmur yüzüne düşüyor, gözlerinden, topraklanan saçlarından süzülüyordu. Mila yukarıdan bakarken, "Kadınlar erkeklerden daha iyi katillerdir," dedi. "Daha sofistike yaradılışa sahiptirler, hayal güçleri daha geniştir. Planları daha inceliklidir..."

Marcus, başıyla Christine'i işaret ederek, "Sen yap..." dedi.

Christine çukurun içinden, Marcus'un silahını namlusundan tutarak Mila'ya uzattığını, Mila'nın gözlerinin öfkeyle parladığını gördü.

"Ne? Ne saçmalıyorsun? İşini yap! Sana bunun için para ödüyorum!"

Marcus, "*Niet,*"* dedi. "Tüm hayatımı hapiste geçirme riskini göze alacak kadar değil. *Pojalusta,* lütfen."

Mila, tabancanın kabzasını kavrarken şeytanca kıkırdadı.

"Ben de seni cesur bir şey sanmıştım... Bu mu yani Rus mafyası?"

Marcus doldurușa gelmeksizin bir sigara paketi çıkarıp bir sigara yaktı. Gülümsedi. Christine hafifçe başını çevirdi. Hayal mi görüyordu yoksa küreğin toprağın bağrını net bir şekilde kestiği yerde kurtlar mı oynuyordu? İnce beyaz köklerin altında, yanağının hemen birkaç santimetre uzağında oynaştıklarını görüyordu.

---

* (Rus.) Hayır. (ç. n.)

Marcus, "Sıra sizde *gaspaja** dedi. "İki mermi var. İsraf etmeyin..."

Christine gözlerini kapattı. Hem korku hem de iç sıkıntısıyla titrediğini hissetti. Ter içinde kalmış, tüyleri diken diken olmuş bedeni ürperdi. Çukurun içinden bir hamlede zıplayarak çıkmak, koşarak uzaklaşmak istiyordu. Gözleri kapalı olduğundan Mila'nın mezarın başına doğru ilerlediğini, namluyu kendine doğrulttuğunu görmedi. Ellerinin biraz titrediğini de... nişan aldığını... tetiğe bastığını da görmedi.

Barutun şiddetli patlama sesi ormana yayılıp yankılandı ve tüm kuşları dallarından uçurdu. İki mermi de tam göğsüne isabet etmişti. Bedeni her merminin girişiyle sarsıldı. Hemen sonrasında, yün kazağının üzerinde iki kırmızı çiçek açmıştı. Son bir kez daha sarsıldı ve kasılıp gerildi. Dudaklarından ince bir kan süzüldü...

...iki mermi de kullanılmıştı.

Basit.

Temiz.

Kesin.

Namludan duman tütmeye devam ediyordu. Mila Christine'in bedenine baktı. Gözlerini kocaman açmıştı. Silah elinde şiddetle titriyordu. O zamana dek kimseyi öldürmemişti. Yani en azından kendi elleriyle...

Marcus küreği aldı. Ölünün yüzüne ilk toprağı savururken, "Kulübe hoş geldiniz," dedi.

---

* (Rus.) Hanımefendi. (ç. n.)

KISIM 3

"Biliyorum ki acısına,
Yoktur bir teselli
Ama çocuğun geleceğini
Güvenceye almalı..."

Madam Butterfly

40

Aria da capo*

Bir aydınlık ve soğuk ocak sabahında, Fontaine havuzunda çıplak yüzüyor, Servaz ise onun üzerinden buharlar tüten suyu yaran kaslı sırtını, yuvarlak kalçalarını ve sütun bacaklarını dürbünle izliyordu. Servaz buz gibi aracına geri döndü, dürbünü torpido gözüne yerleştirdi ve aracını usulca çalıştırdı.

Henüz Léonard Fontaine'in karşısına dikilmek için çok erkendi ama er ya da geç yüz yüze geleceklerini biliyordu. Bu kaçınılmazdı. Elinde daha fazla kart olduğunda... Kartları daha güçlü olduğunda...

Christine Steinmeyer neredeydi?

On gündür hiçbir hayat belirtisi göstermemişti. Servaz, sabahın soluk ışıklı erken saatlerinde aracını sürerken, gözlerini kocaman açmış, önünde akıp giden otoyol şeridine, araçlara bakıyordu. Aracının içindeki karanlığı yalnızca sürücü panelinin ışıklarıyla hafifçe deliniyordu. Servaz'ın zihninde ise kör edici aydınlıkta, neon harflerle bir sözcük yanıp sönüyordu; *öldü*. Christine Steinmeyer ölmüştü. Bir yerlere gömülmüştü... Sabah evinden bir daha geri dönmemek üzere çıktığında izlediği yolu tespit edebilmek için her yola başvurulmuş ama bir netice elde edilememişti. O

---

* Johann Sebastian Bach'ın bir eseri. Aynı zamanda Barok dönemde popüler bir arya türüdür. (ç.n.)

günden sonra onu hiç gören olmamıştı. Ne nişanlısı ne annesi ne babası ne Radyo 5'teki eski meslektaşları... Endişe verici bu kayıp gerekçesiyle bir soruşturma da açılmıştı. Corinne Délia ve asıl adı Egor Nemtsow olan Marcus'un uzun uzun ifadeleri alınmış, ancak ikisinin ağzından da bilgi alamamışlardı.

Servaz onların sorgularında bulunamamış olduğuna üzülüyordu. Ancak ayrıntıları Vincent ve Samira'dan, ayrıca kendini suçlu hissettiğinden iş birliği yapma kararı alan Beaulieu'den öğrenmişti.

Servaz gibi Beaulieu de Egor "Marcus" Nemtsov'un Christine'in kaybolmasında parmağı olduğuna kanaat getirmişti. Servaz, Mila'nın kendine teslim ettiği günlüğü, Fontaine'in Célia Jablonka'yla çekilmiş fotoğraflarını, Christine'in anlattıklarını düşündü. Mila-Célia-Christine; vaktiyle astronotun metresi olan üç kadın. Mila'nın anlattıkları insanı kahrediyordu. Günlüğü komodininin üzerine bırakmıştı. Odasına geldiğinden beri Léonard'ın, aradığı adam olduğuna kesin kanaat getirmişti... Christine kaybolmuştu... Ama hiçbir hâkim yeterli kanıt toplanamaması nedeniyle kovuşturma başlatmıyordu. Servaz aynı nokta etrafında dönüp duruyordu. Fontaine'i hata yapmaya zorlamak gerektiğini biliyordu. Ama nasıl? Adam son derece ihtiyatlıydı ve taş gibi sağlamdı.

Mila, okul bahçesinin yüksek çınar ağaçlarının altında, sırtında çantası, arkadaşlarına doğru koşmadan önce kendine son bir işarette bulunan Thomas'yı izleyip aracına geri döndü. Günlerden cumaydı. Cumaları çalışmıyordu. SUV aracını çalıştırdı ve genellikle alışveriş yaptığı hipermarketin yolunu tuttu. Park alanına aracını bırakıp alışveriş arabalarına doğru ilerledi ve bozuk para takarak birini aldı.

Marketin içinde, alışveriş arabasını ittirerek reyonların arasında neredeyse bir saat kadar dolaştı. Acelesi yoktu. Kalabalığın arasından süzüldü, insanları itti, insanlar tarafından itildi, her hafta aynı şeyleri alıyor olsa da alışveriş listesine göz attı. Bu

defalık farklı olarak bir şişe Clos-Vougeot aldı. Ertesi gün pazar kuruluyordu, daha seçkin yiyecekleri o zaman alırdı.

Kuyruğun en kısa olduğu kasanın önünde beklemeye başladı. Önünde on beş kişi kadar vardı. Yavaş yavaş kasaya yaklaşırken, yandaki raflardan bir paket naneli sakız ve bir televizyon programı dergisi aldı.

Kasada, burnuna bir piercing takmış genç bir kadın vardı. Mavi bir tutam saçı alnına düşüyordu. Kibarca onu selamlayıp aldıklarının barkodunu okutmaya koyuldu. Mila da ürünleri diğer taraftan poşetlere doldurmak için güvenlik kapısından geçti. Kulak zarlarını tırmalayan tiz bir sinyal sesi yükseldi. Kasiyer hemen başını çevirip Mila'ya dikkatlice baktı.

"Biraz geri gelir misiniz?" dedi. "Kapıdan bir daha geçin..."

Mila oflayıp bir adım geri attı. Sonra yine bir adım ilerledi. Alarm yine öterek mağazadaki tüm başların o tarafa doğru dönmesine neden oldu. Kasiyer Mila'ya kızgın bakışlarla bakıyordu.

"Geri gelin hanımefendi, geri gelin..." dedi giderek daha gergin bir sesle. "Ceplerinizde bir şey olmadığından emin misiniz?"

Bir suçlama olmasa da bir soru olmaktan öte bir cümleydi... Mila yalnızca kendi bulunduğu kasanın kuyruğunda sabırsızlanma tepkileri vermeye başlayarak bekleyenlerin değil, yan kasayı bekleyenlerin de ona bakmakta olduğunu gördü. Yanakları duyduğu utançla kıpkırmızı olmuştu. Bir elini mantosunun cebine attı. Gerçekten de cebinde bir şey vardı... Parmaklarıyla plastik kutuyu kavrayıp cebinden çıkardı ve baktı... Bir parfümeri hediye kartıydı... Elli beş avro değerinde... Üzerinde öyle yazıyordu... Kasiyerin bakışının iyice sevimsizleştiğini gördü.

"Anlayamıyorum..." dedi.

"Alacak mısınız almayacak mısınız?"

Kırıcı bir ses tonu, sevimsiz bir bakış... Kasiyerin onun hırsız olduğunu düşündüğü açıkça belliydi. Ama kaybedecek zamanı yoktu, onun gibi daha birçokları ile karşılaşmıştı. Mila öfkelenmeye başladığını hissetti. Mila, kasiyere adeta delici bir bakışla

bakarak, kupkuru bir sesle, "Bu kartın cebimde ne aradığını bilmediğimi söylüyorum size..." dedi.

"Tamam. Verin onu bana. Güvenlik kapısından yeniden geçin lütfen..."

Kasiyer "lütfen" sözcüğünü, "illaki lütfedeceksiniz" dercesine söylemişti. Mila öfkesini yutarak hediye kartını kasiyerin gergin eline bıraktı. Bir adım gerileyip sonra yeniden ileri çıktı. Midesi düğümleniyordu.

Alarm yine bağırdı.

Sinirleri gerilmişti. Arkasında bekleyenlerin isyanlarını duydu. Kasiyer, "Yuh artık!" diye haykırdı.

Mila'ya öfkeli bir bakış atıp telefonunu eline aldı ve hızlıca bir şeyler söyledi, ardından tezgâhının üzerinde parmaklarını sabırsızlıkla hareket ettirerek kasalar boyunca uzanan geçiş yoluna doğru bakmaya başladı. Kuyruktakiler artık iyice isyan ediyordu. Mila bazı soruları, verilen cevapları duydu; "Ne oluyor?", "Neden ilerlemiyoruz?", "Hırsız varmış", "Ya işte Fransa'nın hali..." Bir güvenlik görevlisinin hızla yaklaşmakta olduğunu gördü. Uzun boyluydu. Üzerine oturan, antrasit renkte bir takım elbise giymişti. Siyah tenliydi. Mila'yı hızlıca ve profesyonel bir bakışla süzdü. Eğilerek kasiyerin açıklamalarını dinledi. Hepsi de büyük bir dikkatle, velveleye meydan vermeden gerçekleşmişti. Sorunu büyük bir hünerle idare ediyorlardı, böyle durumlara alışkın oldukları belliydi.

Mila'nın bacakları titriyor, başı dönüyordu. Onlarca bakış üzerine dikilmişti.

"Benimle gelir misiniz lütfen..."

"Bakın, ben hiç anlamıyorum..."

"Benimle gelir misiniz lütfen hanımefendi. Olay çıkarmadan, sakince halledelim, olur mu?"

Arkadan gelen başka bir ses, "Ne oluyor?" diye sordu.

Başka bir güvenlik görevlisiydi. Yaşı biraz daha ileriydi. Beyaz tenliydi. Takım elbisesinin içinde biraz tombulcaydı. Buz gibi

bir tipti ama öfkesini belli ediyordu. Sansar bakışlıydı. Fırtınaya maruz kalmış asmayı andıran çukurlu yanakları vardı. İlk gelen güvenlik görevlisi kasiyerin açıklamalarını tekrar ederken, o da sinsi bakışlarla Mila'yı süzüyordu. Kocaman elini Mila'nın koluna koydu. Mila kolunu silkeledi.

"İndir ellerini aşağı!"

"Bak şimdi, mızmızlanmayı kes ve beni takip et, anladın mı? Hele... sakın beni kışkırtma. Zaten canım sıkkın, hıncımı senden alırım."

Otoparkta, Mila titreyen ellerini direksiyonun üzerine koydu. Öfkeden ve utançtan ölüyordu. Penceresiz küçük bir odada, mağaza müdürü tarafından sorguya çekilmişti. Kara listelerinde adının bulunmaması ve "aşırdığı" kartları da iade etmesi nedeniyle bu defalık hakkında şikâyette bulunulmamıştı. "Bana hırsız mı demek istiyorsunuz?" diye tepki vermişti. İki güvenlik görevlisi de oradaydı, üç adamın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetmişti. Çopur suratlı o şişko serseri göz ucuyla göğüslerini dikizlemekten çekinmemişti. Mağaza müdürü aşağılayıcı, tepeden bakan bir tavırla konuşmuştu. Mila'nın içinden ona sıkı bir tokat atmak geçmişti. Birinci güvenlik görevlisi ise olaya kayıtsızdı. Mila mağazaya geri dönüp ateşe verme arzusu duyuyordu. Ya da Marcus'tan o küstah müdür bozuntusunu biraz hırpalamasını isteyebilirdi... Kontağı çalıştırıp aracını park ettiği sıradan yavaşça çıktı. Ani bir korna sesiyle yerinden zıpladı. Düşüncelere daldığından, sağından gelen Prius'a dikkat etmemişti.

Karanlığın içinde bir panjur gıcırdıyordu. Sinir bozucu bir paslı metal gürültüsüydü. Saate baktı; 0.45. İstemeye istemeye yatağından çıkıp aşağı indi. Ev sessizdi ve çok soğuktu. Oysa tüm panjurları kapattığından emindi. Panjuru açılan pencereyi bulması yedi dakikasını aldı; ev çok büyüktü. Salonun panjurlarından biriydi... Rüzgârın hareket ettirdiği birkaç dal, camın üzerinde

gölge oyunları oynuyordu. Pencereyi açtı. Güzel kokulu, ılık bir rüzgâr yüzünü okşadı. Ocak sonu olmasına rağmen, kış sona ermiş gibiydi. Panjuru yakalamak için rüzgârla kısa bir mücadele etmesi gerekti. Panjuru kapattıktan sonra, yatağına geri döndü. Markette olanları düşünüyordu. Kendini aşağılanmış, küçük düşmüş hissediyordu. Öfkeliydi, uyku tutmuyordu. Tam uykuya dalacağı sırada gıcırdama yeniden başladı. Yatağında doğruldu. Sessizdi. Sonra panjur yeniden gıcırdadı. Tiz ve rahatsız edici bir gürültüydü. Endişeye kapıldı. Çıplak ayaklarla aşağı indi ama bu defa yanına komodininin çekmecesinde tuttuğu tabancasını almıştı. *Başka bir pencere...* Panjur, şiddetle esen rüzgârın etkisiyle ekseni üzerinde gidip geliyor, duvara çarpıyordu. Rüzgârlı gecede dışarı doğru sarkarak panjuru yakalayıp kapattı. Yüzü yine ılık bir havayla okşanmıştı. O gece başka gürültü olmadı ama uykuya daldığında saat sabahın üçüydü.

Pazartesi günü başka bir olayla şaşkına döndü. Uzun yıllardır, uydu alanında dünya liderlerinden biri olan Thales Alenia Space için çalışıyordu. Fütürist şirketin merkezi, A64 otoyolu yakınında, Toulouse'un güneybatısında bulunan, Mirail semtinde geniş bir alanı kaplıyordu. Basınla ilişkiler ve iletişimden sorumluydu. İş yerinde herkes dostu sayılmazdı; bazıları onun diplomasiden uzak ve taviz vermeyen katı karakterine tahammül etmekte zorlanıyordu. Yine de sitenin iki bin iki yüz çalışanına ayrılmış, özel park alanında aracının dört lastiğinin dördünü de patlatacak kadar değil...

Evine iki saat gecikmeli döndüğünde hâlâ kendine gelememişti (Thomas'yı okuldan almaya gitmesi için dadıya haber vermesi gerekmişti.) O akşam, Thomas'nın uyku öncesi kitabını okuduktan sonra, biraz sakinleşmek için müzik çalara en sevdiği opera eseri olan Verdi'nin *Don Carlo*'sunu koymuştu. Yine hüsran dolu, imkânsız bir aşk hikâyesi... Operada sevdiği de buydu; kendi yaşamını yansıtıyordu. Hatta tüm yaşamları... Herkes bir şeyler için mücadele etmiyor muydu? Para, iktidar, başarı –hepsi tek bir amaç için– çocukluktan itibaren hep aynı amaç için; sevilmek.

Odanın akustiğin en güzel olduğu yerine yerleştirdiği konforlu koltuğuna oturdu. Bu defa Elipson Planet L hoparlörlerin ses seviyesini sonuna kadar yükselterek evi müzikle inletmesi söz konusu olamazdı. Kulaklarına Bose kulaklıklarını taktı ve uzaktan kumandanın düğmesine bastı.

Gözlerini kapattı. Sakince nefes alıp vermeye çalıştı. İlk notaları duyana dek gözlerini kapalı tuttu... Sonra açtı.

Don Carlo değildi.

Birkaç saniye daha dinledi...

Lucia di Lammermoor!

CD'yi yerleştirirken kutuyu şaşırmış olmalıydı... Yerinden kalkıp CD dolabının raflarına yaklaştı. Donizetti'nin, Lucia'nın kesin olarak aklını yitirdiği trajik operasının kutusunu aradı. İçinde *Don Carlo*'yu bulacağını düşünerek kutuyu açtı. Afalladı. Kutunun içinden *Hoffmann'ın Masalları* CD'si çıkmıştı... Bir şeyler ters gidiyordu. Giderek artan bir iç sıkıntısıyla rastgele bir kutu daha açtı, *Alger'de bir İtalyalı*'nın yerinde *Traviata* vardı. Aynı karışıklık Schönberg'in *Musa ve Harun* kutusu için de geçerliydi... Yerinde *Tannhauser* vardı... *Yürekli Hintliler*'in yerinde *Cavalleria rusticana*... On dakika içinde onlarca CD kutusu yere serilmişti. Bir tek kutunun içinde dahi doğru CD yoktu! Ve *Don Carlo* kayıptı.

Ya aklını kaçırıyordu...

Ya da biri onunla oyun oynuyordu... *Biri evine girmişti...*

Sanki içeri giren kişi hâlâ orada olabilirmiş gibi etrafına bakındı. *Tamam*, diye düşündü. Hipermarkette olanlar, otoparkta lastiklerinin patlatılması, gecenin ortasında kendi kendine açılan panjurlar ve şimdi de bu... Birisi yaptığının aynısını ona yapmaya, o orospunun intikamını almaya çalışıyordu. Tıpkı son bölümde ilk bölümün tekrar edildiği *aria de capo* gibi, Christine Setinmeyer'in çektiklerini ona da çektiriyordu. Thomas... Onu gece lambasını yakarak tek başına bırakmıştı. Her akşam olduğu gibi... Basamakları dörder dörder çıktı. Başını üç yastığın içine gömmüş,

başparmağı ağzında uyuyordu. Başucu lambası, bebek şampuanı kokan odasının karanlığını hafifçe dağıtıyordu. Panjurların kapalı olduğunu kontrol edip oğluna yaklaştı. Pijamasının açıkta bıraktığı omzunu okşadı ve cildinin altındaki narin iskeletini hissetti.

Lambayı söndüreceği sırada, yatak örtüsü üzerinde açık duran kitabı gördü. Thomas'ya kitap okumuştu ama resimli kitabı yerine yerleştirdiğini hatırlıyordu. Kitaba yaklaşıp kapattı. Bir geri çekilme hareketinde bulundu... Thomas'nın kitabı değildi. *Opera ve Kadınların Bozgunu* adlı bir kitaptı. Kitabı tanıdı, kütüphanesindeki aralarında Kobbé, Henry Barraud'nun *Beş Büyük Opera,* Alain Duault'un *Operanın Aşk Sözlüğü* olan, operaya adanmış bir düzine kitaptan biriydi. O kitabı Thomas'nın odasına hiçbir zaman getirmediğinden emindi. Zaten beş yaşında bir çocuğa okunacak türden bir kitap da değildi...

Daha fazla düşünmeksizin, kitabı kütüphanedeki yerine yerleştirmek üzere aşağı inerken, merdivenlerin yukarısında birden donup kaldı. O kitabı birkaç yıl önce okumuştu ama konusunu çok iyi hatırlıyordu. Acılarıyla yıllardır opera tutkunlarını keyiflendiren hüsrana uğramış, kırgın, terk edilmiş, aldatılmış, ezilmiş, katledilmiş, deliliğe veya intihara sürüklenmiş kadınlardan bahsediyordu. Operada tüm kadınlar istisnasız olarak ölüyordu. Operada kadınlar daima bedbahttı. Operada kadınların sonu daima trajikti. İster prenses ister köylü ister anne ister fahişe olsun... Opera onların kaçınılmaz olarak bozguna uğradıkları yerdi. Mila'nın içindeki sıkıntı giderek artıyordu.

O gece, tüm kapıların ve panjurların sürgülü olduklarını kontrol etmek için evi iki defa turladı. Yine de sabaha dek kış rüzgârının penceredeki gürültüsünü dinledi, toplam iki saat uyumuş veya uyumamıştı...

Ertesi gün iş yerini arayarak otuz dokuz derece ateşi olduğunu ve evde kalacağını söyledi. Sonra internet üzerinden alarm şirketlerini araştırmaya koyuldu. Ürünleri, şirketleri, performansları karşılaştırıp telefon görüşmeleri yaptı. Nihayet evin stratejik alanlarına

yerleştirilecek, davetsiz misafirlerin fotoğraflarını çeken hareket dedektörlerinin, yüz on desibel gücünde bir alarmın bulunduğu, içeri girilmesi durumunda özel takip merkezine sinyal gönderen bir sisteme karar verdi. Sinyalin ardından telefonla durum teyidi yapılıyor, cevap veren kişinin güvenlik sorularına doğru cevap verememesi durumunda kapıya bir güvenlik görevlisi gönderiliyor, ayrıca cep telefonuna düzenli aralıklarla uyarı mesajları yollanıyordu. Tereddüde düşmesi durumunda, alarmı aktive edip etmediğini uzaktan bile kontrol edebiliyordu. Tesisi kuracak görevli öğleden sonra geldi. Kısa boylu, kır saçlı bir adamdı, emekliliği gelmiş gibi görünüyordu. Konuşmaları tutarlı, tarzı güven vericiydi. Sistemi rekor bir sürede kurup takip merkezi ve Mila'nın cep telefonuyla kusursuz işlediğini kontrol etti. "Artık rahat bir uyku çekebilirsiniz," dedi ve mavi kamyonetine binip gitti.

Kısa adam haklıydı, o gece melekler gibi uyudu. Hiçbir panjur gıcırdamadı. Ertesi sabah Thomas'yı okula bıraktı ve işe gitti.

Ertesi akşam düğmeye basınca ışık yanmadı. Merdivenin başındaki ampul patlamış olmalıydı. Thomas'ya aşağıda beklemesini söyledi. Kömürlükten bir merdiven ve yeni bir ampul alıp geldi. Merdivene tırmanarak patlayan ampulü yenisiyle değiştirdi. Gerçekten de ışık yandı. Sonra Thomas'ya kitabını okudu (*Yılbaşını Mahvetmeye Çalışan Mızmız*), sonra da uykuya dalan oğlunun üzerini iyice örtüp kapısını kapattı.

Oturma odasına inip müzik çalara *Don Carlo*'yu yerleştirdi. (Bir müzik mağazasına giderek yenisini almıştı. Renata Tebaldi, Carlo Bergonzi ve Dietrich Fischer-Dieskau versiyonu yoktu, bu nedenle Placido Domingo, Monserrat Caballé ve Ruggero Raimondi'ye karar vermek zorunda kalmıştı.) Yatağına gitmeden önce eseri başından sonuna dek dinledi. Haziran ayında, Dimitri Pittas ve Tamar Iveri'yle sahnelenecek *Don Carlo* için Capitole Tiyatrosu'nda yerini ayırtmıştı.

Léo ve o polisi düşünüyordu. Polis ne zaman harekete geçecekti? Léo'yu köşeye sıkıştırmak için daha fazla kanıt bulmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama Mila'nın acelesi yoktu. Her şeyin bir zamanı vardı... Ayrıca Cordélia ve Marcus'la da ilgilenmesi lazımdı. İki şahit olması çok can sıkıcıydı... Bir de bu saldırılara bir karşılık vermenin bir yolunu bulmalıydı... Acaba bu saldırıların arkasında Léo mu vardı? Evet, olabilirdi... Christine'in ondan yardım istediğini biliyordu. İzini kaybettirmek için sakarca çabalar gösterse de Marcus onu otele dek takip etmişti. *Léo muhtemelen Christine'in öldüğünü ve bu ölümün arkasında Mila'nın olduğunu anlamış olmalıydı...* Belki de olayların mantıksal akışını çözmüştü. Mila bu olasılığı düşündü, ölçüp biçti... Kendisinin aleyhinde kullanılabilecek bir şey var mıydı? Yoktu. Aksine her şey Léo'yu işaret ediyordu. Varlığından bihaber olduğu günlüğü de buna dâhildi... Léo hapse girsin veya girmesin, ona aitti. Çocuğunun babasıydı. Eninde sonunda ona dönecekti... Henüz bunun farkında olmasa bile... Gerekirse tüm hayatını bu işe adayacaktı. Tek arzusu buydu; Léo'nun geri dönmesi. Şimdilik, evine çok yaklaşması durumunda polisin onu yakalamasını sağlayacaktı... Böylece olaylarda parmağının olduğuna dair, aleyhine bir delil daha oluşacaktı. Yeniden eski sakinliğine kavuşmuştu. Kaygısı uçup gitmişti. Her şey yerli yerindeydi. Durum kontrolü altındaydı.

Opera eseri, Charles Quint'in mezarının açıldığı, hayaletinin çıkarak Don Carlo'yu beraberinde götürdüğü ("*Oğlum, dünyanın acıları bu yerde de peşimizi bırakmıyor. Yüreğinizin dilediği huzur ancak Tanrı'nın huzurunda var*") beşinci sahneyle sona erdi.

Müzik çaları kapatıp yatağına gitti.

Sabah saat ikiye doğru aniden uyandı. Tuvalete koşarak zor yetişti, içi dışına çıkarcasına kustu. Sifonu çekti. Ciğerleri ıslık çalarak, nihayet zorlukla nefes aldı. Saçları terden alnına yapışmıştı. İkinci bir bulantı dalgası daha geldi. Kekremsi sıvı yeniden tuvaletin içine doğru fışkırdı. Kustu, boğazını temizledi, tükürdü, nefes aldı. Yirmi dakika geçmesine rağmen hâlâ fayansların üzerinde

diz çökmüş vaziyette oturuyordu. Titriyordu. Midesi spazmlarla sarsılıyordu. Acil yardım hattını aramayı düşündü.

Léonard Fontaine, beş yüz metre kadar mesafeye park ettiği Porsche 911'inin içinde oturmuş, gecenin yarısında evin ışıklarından birinin yanıp diğerinin sönüşünü izliyordu. Yalnızca zaman zaman içine çektiği sigarasının alevi yüzünü aydınlatıyordu. Porsche'sini çalıştırdı, söğütlerin arasındaki tali yolu sessizce indi, sonra ağaçlı tünelden ikinci viteste, farlarını yakmaksızın uzaklaştı. Ağaçların dallarının arasından ay ve yıldızlar görülebiliyordu. Rüzgâr bulutları kovalamıştı. Havanın sıcaklığı giderek artıyordu. Yeterince uzaklaştığından emin olduktan sonra farlarını yaktı, yavaşça hızlandı. Altı silindirli efsanesinin motor sesi uzaklardan duyulabilirdi, üstelik diğerlerinden ayırt edilebilecek bir sesti... Mila güvenlik sisteminin onu koruduğunu sanıyorsa, büyük enayilik ediyordu. Bu kablosuz yeni sistemlerin birçoğu son derece zayıftı; sıradan bir dalga bozucu iş görüyordu.

Hayır, tehlike dışarıdan, ensesine yapışan o polisten geliyordu. Muhtemelen Léo'nun onu fark ettiğinden haberi yoktu. Ama sevgili komiser, evinde karşılaştığı kadının Christine'e bahsettiği dedektif olduğundan bihaberdi. Kadın işinde son derece uzman, gözüaçık biriydi. Haftada iki defa evine gelerek Léo'ya durum raporu veriyordu. O tuhaf postacının plakasını almayı da ihmal etmemişti. Daha kurnazca hareket etmek gerekecekti. Polis onu Mila'nın evinin etrafında dolaşırken yakalarsa onun için hiç iyi olmazdı. Zira o polis, Christine'in kaybında onun parmağı olduğuna kanaat getirmiş gibiydi...

41

"Sola, perduta, abbandonata"*

Merdivenin lambası yeniden söndü. Bir yerlerde ampulün yanmasına neden olan bir kısa devre olmalıydı. Ampulü değiştirdi. Ertesi gün başka bir lamba daha yanmadı. Disklerinin bulunduğu çalışma odasının lambası... Sonraki gün yeniden merdivenin lambası... Takip eden günlerde mutfak spotlarından biri.

Öfkeyle eline geçen bir eşyayı fırlatıp kırdı. Elektrikçiyi aradı. Elbette kırk sekiz saatten önce gelmeleri mümkün değildi... Elektrikçi geldiği gün, elektrik düğmelerini, prizleri, elektrikli ocağı ve lambaları uzun uzun inceledi. Her şey normaldi. Mila ters bir söz söyledi, adam ödeme almayı reddedip kapıyı çarparak çıkıp gitti.

Sonraki akşam yine rahatsızlandı. Dolabında ne var ne yok atmaya niyetlendiği sırada Thomas'nın hastalanmadığını fark etti. Akşamları aynı şeyi yiyorlardı. Saat sabahın iki buçuğunda, karnına giren tahammül edilmez kramplarla yatağında iki büklüm olmuştu. Yatağının ucuna bir leğen yerleştirmişti, ona kustu. Odada kekremsi bir koku yükseliyordu ama leğeni boşaltmaya gidecek ne cesareti ne de gücü vardı. O gece çok kötü uyudu. Birkaç saat sonra ne var ne yok çıkarmış olduğu için midesi guruldamaya başladı. Ertesi gün işe son derece bitkin bir halde gitti. Bütün

---

* *Manon Lescaut* (Puccini) eserinde Manon'un aryasıdır. "Tek başına, kaybolmuş, terk edilmiş" anlamına gelir. (ç. n.)

gün zombi gibi dolaştı. Birçok iş arkadaşı, iyi niyetli veya kötücül bir şekilde ona hasta göründüğünü söyledi. Hepsini de tersledi.

Akşam eve geldiğinde alarm sistemini test etti. Alarm anında çalmaya başlamıştı. Kodu girdi. Alarm sustu. Yeniden denedi. Alarm yeniden çaldı. Bir dakika sonra telefon çaldı.

"Merhaba, takip merkezinden arıyorum. Güvenlik sorusuna cevap verebilir misiniz lütfen?"

"Bebek Jane'e ne oldu?" (Cevap en sevdiği filmdi). "Yok bir şey," dedi. Dikkatsizlik ettim..."

"Teşekkürler."

"Yeri gelmişken... Sistemde içeri girildiğine dair bir bilgi var mı?"

"Nasıl yani?"

"Yok, tamam boş verin..."

Lambalar sönmeye, akşamları antiemetik ilaç almasına, internet üzerinden farklı restoranlardan yemek ısmarlamasına rağmen gece kusmaları devam etti. Nihayetinde akşam yemeği yemez oldu.

Bir ışığın düğmesine her basışında yanmıyordu, giderek morali bozuldu. Olan biteni biliyordu, birinin hayatını, onun Célia Jablonka'nın ve Christine Steinmeyer'in hayatını kaosa çevirdiği gibi kaosa çevirmeye karar verdiğini biliyordu. Ama bunu bilmesi hiçbir işe yaramıyordu. Saldırıyı geri püskürtmenin bir yolunu bulmalıydı. Görünüşe bakılırsa biri o evde yokken, güvenlik sistemine rağmen evine girebiliyordu.

Yardım alması gerekiyordu. Ne Marcus ne de Cordélia telefonlarına cevap veriyordu. İkisine de yirmiye yakın mesaj bırakmıştı. Bir cumartesi sabahı Reynerie'ye gitti. 19B'nin kapısını çaldı. Kapıyı tanımadığı genç bir adam açtı.

"Buyurun?"

"Corinne Délia yok mu?"

Adam onu baştan aşağı süzdü.

"Taşındı. Size söylemedi mi?"

"Siz kimsiniz?"
"Yeni kiracıyım. Ya siz?"
Mila oradan ayrıldı.

14 Şubat. Servaz yatağında sıçrayarak uyandı. Rüyasında dünyanın etrafında, yer çekimi olmayan bir boşlukta yüzüyordu. Kollarını ve bacaklarını sakarca hareket ettirerek bir modülden diğerine geçiyordu. Sonra bir kadın, Mila Bolsanski'ye benzemeyen ama Mila Bolsanski olan bir kadın vardı... Onun Mila olduğunu da nasılsa biliyordu ama arkasından koşarak, "Al beni... Becer beni... Hemen şimdi..." gibi sözlerle onu kovalıyordu. Kibarca istemese de reddetse de evliyim dese de erkeklerin de karşı koymaya hakkı olduğunu söylese de ısrar ediyordu. Otuz yıl önce vefat eden annesinin, "Martin, bu kadınla ne yapıyorsun?" demesi ile uyanmıştı. Akşam Mila'nın günlüğünü yeniden okumuştu; rüyasında bir müzik vardı: *opera*.

Uzun süre yatağında oturur vaziyette, annesinin sesinin ve yüzünün hüzünlü etkisi altında kaldı. Nasıl da net, nasıl da canlıydı...

Çocukluğumuz... Yaraları hiç kapanmayan çocukluğumuz... Kim demişti bunu? Yatağından kalktı. Bir duş aldı. Masasının üzerindeki su ısıtıcısıyla ısıttığı suyla bir kahve hazırladı. Karanlığın içinde rüzgâr esiyordu. Gün ışığının penceresine vurmasını bekledi. Bir rüya görmüştü. İçinde müzik vardı. Uykusunda bilinçaltı çalışmıştı... O zamana dek yerine oturmayan parçaları yavaşça yerlerine koymuştu. Sabah 7.15 olduğunda, artık dayanamadı. Bir kahve içmek için salona indi. Salondaki birkaç kişiyi selamladı. Kahvesini yudumlarken bildiklerini, başından beri gözlerinin önünde olan ama görmediklerini düşündü. 7.30'da dinlenme merkezinden ayrıldı. Gün ışığıyla giderek aydınlanan sabahın pusunda daracık yollardan ilerledi.

* * *

Léonard Fontaine suyu neredeyse hiçbir ses çıkarmadan yararak yüzüyordu. Son derece esnek, seri... Âdeta bir olimpiyat yüzücüsü gibi...

Suyun, bir yelkenlinin bordası gibi yüzünden ve sırtından kayıp gittiğini hissediyordu. Tam o sırada havuzun kenarından bir ses duydu.

"Selam."

Léonard Fontaine durdu. Başını sudan çıkarıp başını havuzun kenarında dikilen adama doğru kaldırdı. Kırklı yaşlardaydı, pek formda görünmüyordu. Soluk, huzursuz bir hali vardı. Omuzlarını çökerten bir çeşit bıkkınlık... Adamı tanıdığı halde yine de, "Kimsiniz? Evime girme iznini size kim verdi?" diye sordu.

"Kapıyı çaldım..." diye yalan söyledi Servaz. "Cevap veren olmayınca, ben de... etrafı dolaşayım dedim..."

"Soruma cevap vermediniz..."

Servaz astronotun kaslı omuzlarına ve kollarına baktıktan sonra rozetini çıkardı.

"Komiser Servaz..."

"İzin belgeniz var mı? İnsanların evine rızalarını almadan dalmanızı sağlayan bir belge? Yani etrafta bir çit yok diye..."

Servaz bir elini yukarı kaldırdı.

"Daha iyisi var... Christine Steinmeyer'i kimin öldürdüğünü bildiğimi sanıyorum. Çünkü, elbette ki öldü... Bunu siz de biliyorsunuz. Ama size en azından bir iyi haberim var. Sizin öldürdüğünüzü düşünmüyorum..."

Fontaine ona bir an ne denli üzgün ve çaresiz olduğunu ele veren bir bakışla baktı. Hüzünle başını salladı. Basamaklara dek yüzüp yavaşça sudan çıktı...

"Benimle gelin..."

Verandanın camlı kapısından içeri girdiklerinde, Servaz son gelişinde ona bir kasap tezgâhında serilmiş et parçası gibi bakan o elli kiloluk canavarla, Darkhan'la yaşadığı tecrübeyi hatırlayarak karnında bir sıcaklık hissetti. Köpek asma katın merdiven-

lerinden indi ama Servaz'ı tanımış gibi görünmüyordu. Alnını şefkatle okşayan sahibine yanaştı. Adam, "Git yat..." deyince ikna olan hayvan, köşesine çekilmek üzere yeniden yukarı çıktı. Duvardaki biyoetanol şöminenin üzerindeki televizyonda İngilizce bir haber kanalı açılmıştı. Euronews veya BBC World. Fontaine, yumuşacık olduğu belli olan, yakasında adının ve soyadının ilk harflerinin işli olduğu kırık beyaz bornozunun içinde, Servaz'a oturması için kanepeyi işaret etti. Sonra Amerikan mutfağa yöneldi. Kahve hazır olana, fincanlar içinde önlerine gelene dek tek bir kelime etmediler. Fontaine bir havluyla saçlarını kuruttuktan sonra, sehpanın karşı tarafındaki bir pufa oturdu. Servaz onun sol bacağındaki derin yara izini gördü. Ayak bileğinden dizine dek, otuz santimetre kadar uzanan, baldırını ve kaval kemiğini süsleyen, sertleşmiş diş izleri... Astronot, havlusunu bir kenara bırakıp Servaz'a baktı. Kibrinden ve gücünden eser kalmamış gibiydi. Yalnızca darmadağın olmuş, üzgün bir bakışla bakıyordu.

"Christine'in öldüğünü mü düşünüyorsunuz?"

"Siz de öyle, değil mi?"

Fontaine başını eğdi. Bir an sanki bir şeyler diyecek oldu ama sonra yalnızca başıyla onaylamakla yetindi.

Servaz cebinden günlüğü çıkarıp Fontaine'e doğru itti.

"Bu nedir?"

"Mila Bolsanski'nin günlüğü..."

Fontaine ismi duyunca belli belirsiz bir tepki verdi. Fincanını bıraktı ve günlüğü eline aldı.

Servaz, "Yıldız Şehir'de olan bitene dair iddiaları var... Okuyun..." dedi.

Fontaine şaşkın gözlerle Servaz'a baktıktan sonra itinayla günlüğü açtı ve okumaya başladı. Servaz, onun daha ilk satırlarda kaşlarını çatmaya başladığını gördü. Beş dakika kadar sonra, Léonard polisin orada olduğunu tamamen unutmuş gibiydi, kahvesi soğumuştu. Sayfaları hızlıca okuyor, bazılarını atlıyor, bazıları-

nın üzerinde daha fazla duruyor, önceki sayfalara dönüyordu... Nihayet günlüğü kaparken, "Akıl alır gibi değil..." dedi.

"Nedir akıl alır olmayan?"

"Bu şeyi oturup yazabilmiş olması... Tam bir roman! Mila mesleki kariyerini mahvetti!"

"Anlattığı gibi olmadı mı?"

Fontaine içerlemiş bir şekilde, "Elbette ki olmadı!" dedi.

Servaz, astronotun yüzünde hem öfke hem hayreti gördü.

"Bana kendi versiyonunuzu anlatmaya ne dersiniz?"

Léonard kupkuru bir sesle, "Benim versiyonum değil..." diye düzeltti. "Tek bir versiyon var. Gerçekten olan... Olanların çarpıldığı, yalanların hüküm sürdüğü bir toplumda yaşasak da gerçek gerçektir! Lanet olsun!"

"Sizi dinliyorum..."

"Gayet basit... Size baştan diyeyim... Mila Bolsanski hasta... Başından beri öyleydi..."

"Psikolojik testleri nasıl geçti bilemiyorum... Kafadan rahatsız bazı kişilerin bu testleri geçtikleri söyleniyor... Benim de zaten ne olduğunu anlamam uzun sürdü..."

Boş kahve fincanını bıraktı. Servaz onun solak olduğunu fark etti. Sol elinin yüzük parmağında biraz daha açık renkte, biraz daha dar bir halka izi olduğunu ama alyansın olmadığını gördü. Yedi yıl önce eşinden boşanmış biri olarak, yüzük parmağının ne kadar gereksiz olduğunu düşündü. Fontaine devam etti.

"Olaylardan sonra soruşturma başlatıldı. Mila'nın ergenlikte birden fazla intihar girişiminden sonra bir akıl hastanesinde kaldığı ortaya çıktı. Bir çeşit şizofreniymiş galiba... Her neyse. Ben Mila'yı tanıdığımda, güzel, zeki, hırslı ve son derece çekici bir kadındı... Gün ışığı gibi... Ona âşık olmamak neredeyse imkânsızdı... Sorun o ki... tüm benzerleri gibi.... Mila bir maske takıyordu; tüm o şen, neşeli tavırları bir oyundu, gösterişti... Mila, görünüşünü karşısındaki kişinin görmek istediğine göre ayarlar. Bunda oldukça başarılıdır... Ben onun toplum içindeki hareketlerini gördüğümde

bunun farkına vardım. Karşısındaki kişiye göre çok ustaca tavır değiştiriyordu. Oldukça kendine güvenen, sağlam bir kişiliği varmış gibi görünüyordu. Oysa tam tersiydi... Mila Bolsanski'nin içi boştur... Başkasının şeklini alan bir midye gibidir. Dışarıya aslında arzuladığı kişi imajını verir. Karşısındakinin aradığını bulup verir. Ben olanlardan sonra bu konu üzerine eğildim. Bu konuda çok kitap okudum (Servaz yatağının baş ucunda gördüğü kitabı düşündü). Kim olduğunu, ne olduğunu anlamaya çalıştım. O, ayaklı tuzak denilebilecek, manipülatör adı verilen kişilikte biri. Başlangıçta, neşeli, anlayışlı, dışa dönük, özenli, güler yüzlü ve cömert görünürler... Ufak tefek hediyeler verdikleri de sıkça görülür, bitmek tükenmez iltifatlarda bulunur, en ufak ihtiyacınıza koşarlar... Onları sevecen bulmadan, sevmeden edemezsiniz... Elbette, bu her güler yüzlü ve sempatik insanın manipülatör olduğu anlamına gelmiyor. İlk intibanın daima doğru olduğu ise tam bir saçmalık... İyi manipülatörler, daima iyi intiba bırakırlar. Maskeleri nasıl mı düşer? Zamanla... Yakın çevrelerine, mahrem ortamlarına girdiğinizde, açıkları, yalanları er ya da geç ortaya çıkar. Tabii ortaya çıkmaya başladığında bariz işaretleri göremeyecek kadar körü körüne bağlanmadıysanız..."

Servaz, Fontaine'le göz göze geldi.

"Yine de yanlış anlaşılmasın. Mila muhteşem bir kadındır. Eriştiği seviye için de öyle olması gerekir zaten. Tüm gençliği boyunca başarmak için çalışmış. Mila kaybetmekten nefret eder. Daima sınıf birincisi olmuş. Fakültedeyken, arkadaşları partiler, flörtler, siyaset peşindeyken, o kahve termosu ve ders notlarıyla gecelemiş. Tıp fakültesindeki ilk yılında beş yüz kişi içinden başı çekmiş. Sadece on yedi yaşındaymış! Aynı yıl biriyle nişanlanmış. Bu da onun kişiliğinin başka bir yüzü... Mila Bolsanski yalnızlık fikrinden nefret eder. Sürekli yanında birileri olması gerekir. Ona hayran olan, nasıl üstün olduğunu söyleyecek birileri..."

Fontaine sözlerini yarıda kesti. Servaz her şeyden uzak o büyük evi düşündü. Anlatılanlarla tezat mıydı? Hayır. Çünkü

Thomas vardı... Annesinin diğer herkesten daha aydınlık bir güneş olduğuna inanan, sevimli, sarışın çocuk Thomas... Nihayetinde Mila'nın dilediği gibi yoğurabileceği bir erkekti...

Fontaine devam etti.

"Ancak işte... Bu şampiyon, yarışmalara, sınavlara aşırı kendini kaptırdığından, nişanlısına zaman ayıramadığından, adam çekip gitmiş. Bu, onun ilk başarısızlığı olmuş. O ki her şeyi başarır... Bunu hınç haline getirmiş... Bu konuda da kendimce araştırma yaptım. Ne olmuş dersiniz? Adam çocuk yaşta birine tecavüzden hapse girmiş... Dosyada aleyhine yöneltilen şeyler korkunç ama adam masum olduğunu sonuna dek haykırmış... Ta ki cezaevinde kendini asana dek... Parmaklıkların arkası tecavüzcüler için yeterince acımasız zaten, bir de haksız yere orada olduğunuzu düşünün... Birlikte çekilmiş fotoğraflarını görseniz, kuzu gibi bir adammış... Onun sözünün üstüne söz bile söylemezmiş... Başından beri çiğ çiğ yeneceği belliymiş..."

"Masum olduğuna sizi bu kadar inandıran nedir?"

"Onun hakkında şikâyette bulunan kızın Manş Tüneli kadar uzun sabıka dosyası var... Hırsızlık, dolandırıcılık, gasp, yalan beyan, vergi kaçakçılığı, kişinin zayıflığından istifade etme... Bu şikâyetten sonra hayatı sahtekârlıkla, gaspla, hırsızlıkla dolu... O zamanlar on altı yaşındaymış, henüz sabıkası da yokmuş... Mila onu nasıl buldu bilmem ama iyi para ödemiş olmalı... Belki de ödememiştir... O kız muhtemelen birkaç frank için annesini bile satabilecek biri..."

Servaz ürperdi. Mila Bolsanski'nin hedeflediği Célia Jablonka'yı ve Christine Steinmeyer'i düşündü. Fontaine'in bu tür bilgileri edinebilmek için polis camiasından tanıdıkları olduğunu da anladı.

"Velhasıl... Mila, nişanlıyı cezalandırdıktan sonra yoluna devam etmiş. Başarıya doğru ve görebildiği kadarıyla mutluluğa doğru... Hep en iyi olmak istiyordu. Her yerde. Her zaman. Hatta yatakta bile... Çok fazla kadının yapmayacağı türden şeyler yapıyordu, hoşlandığından değil, erkeklerin bu tür şeyleri sevdiğini

bildiğinden... Yani en azından başlangıçta... Baştan çıkarmaya, ikna etmeye, etkisi altına almaya ihtiyacı olduğunda, hesapsızca çabalar. Sonra kontrolü ele alınca, işin içinden sevgiyi çeker, maskesini yavaş yavaş düşürür... Ben onun azar azar değişmesine şahit oldum. Beni eleştirmekten kendini alamazdı, sürekli aynı eleştirileri önüme koyardı, sinsi imalarda bulunurdu. Hepsi veya neredeyse hepsi, dayanağı olmayan veya çok abartılı eleştirilerdi. Evliliğimi, ailemi de giderek daha fazla kıskanmaya başladı, beni başka metreslerim de olmakla itham etti... Bir aziz gibi davranmadığımı biliyorum... Kadınları seviyorum, bana kendimi iyi hissettiriyorlar. Ama hiçbir zaman birden fazla metresim olmadı. Ve o kadınların hepsini kendimce sevdim... Asla salt cinsellik değildi... Karımla, bana diğerlerini unutturacağını düşündüğüm için evlendim. Ama öyle olmadı. Kısacası, psikolojik olarak benden daha zayıf biri muhtemelen tüm bu hatalardan dolayı kendini sorumlu tutardı, benim yaptığım gibi Mila'da bir sorun olduğunu düşünmek yerine, kendinde nasıl bir sorun olduğunu düşünürdü... Ben kolay etki altında kalan biri değilimdir komiser... Ufak oyunlarının üzerimde etkili olmadığını anlayınca, iyice histerik bir hal aldı. Beni karımı arayıp her şeyi anlatmakla tehdit etti... Yıldız Şehir'e gittiğimizde ilişkimiz ciddi anlamda bozulmuştu. Ayrılmayı giderek daha ciddi düşünür olmuştum ama köşeye sıkışmıştım. Her şeyi Karla'ya anlatarak intikam almasından, ailemi yıkmasından korkuyordum. Sorunu evirip çevirsem de nafile... Bir çıkış yolu bulamıyordum. Beni elinde tutuyordu ve bunun farkındaydı..."

Gözleri dalmıştı. Bir an için, uzayın kahramanı yenik, çaresiz ve diğer tüm insanlar gibi doğduğundan itibaren suçlu bir adam gibi göründü.

"Sonra, orada... Yine heyecan dolu Mila halini alır gibi oldu. Cıvıl cıvıl Mila. Gün ışığı Mila, kendini affettirdi. Hayatında kimseye bana verdiği kadar önem vermediğini, bu nedenle ne yapacağını şaşırdığını söyledi. Bunun gibi daha bir dolu süslü laflar... Bir daha hiç o şekilde davranmayacağını, korkacak bir

şeyim olmadığını, asla ailemi yıkmaya ve beni çocuklarımdan ayırmaya yeltenmeyeceğini söyledi. Yeminler etti... Özrünü kabul ettim. Yeniden ilk tanıştığımız zamanlardaki cazibesine karşı konulamaz, neşe dolu, esprili, kıpır kıpır Mila oldu. Tüm bulutlar dağılmış gibiydi. Ve öyle olduğunda, Mila'ya karşı durmak çok zordur... Onun yeniden, insanı kendine bağlayan, günün her anını aydınlatan, çocuk saflığında muhteşem bir kadın haline geldiğini gördüm. Sanırım aslında o zamanlar tek beklediğim de buydu... Fransa'dayken, stresin, bekleyişin ve belirsizliğin etkisiyle o şekilde davrandığını düşündüm. Aylarca, yıllarca tek bir amaç için, uzaya gitmek için antrenman yapmak ve neticede oraya bir gün gidip gidemeyeceğinizi bilememek zor iştir... Ayrıca onu bir sır olarak saklamak zorunda kalması, herkesin önünde sevdiği adamın koluna girememesi de onun için zor olmalıydı... Ne aptalmışım... Kendimi affettirmek istiyordum, kendimi suçlu hissediyordum... ve aslında, ne düşündüğünüzü biliyorum... Kesinlikle suçluydum. Ayrılacaktım ama daha sonra, daha yumuşak bir şekilde... O zamana dek Yıldız Şehir'deki günleri olabildiğince iyi geçsin, mutlu olsun diye her şeyi yapacaktım. Alçağın biriydim elbette... Kendi kendime yalan söylüyordum, zaman kazanmakla yetiniyordum. Yeniden onun etkisi altına girmiştim. Oysa söylediğim gibi, kolay etkilenen biri değilimdir... İhtiyatlı olmam gerekirdi... Doğum kontrol ilacı aldığını söylüyordu. Sonra bana hamile olduğu haberini verirken, çocuğu doğurmak istediğini söyledi. Tuzağa düşürüldüğümü anladım... Beynime kan sıçradı, ona hakaret ettim. O çocuğu asla kabul etmeyeceğimi, onu hiçbir zaman sevmediğimi, çocuğunu da alıp cehennemin dibine gitmesini söyledim. Aramızda her şeyin sona erdiğini, antrenmanlar dışında yüzünü görmek istemediğimi de söyledim... Kolundan tutup eşyalarıyla birlikte kapı dışarı ettim. Derhal Rus profesörünün yanına koşmuş... Nasıl yapmış bilmiyorum ama, onu gördüğümde yüzünün her yerinde yumruk izleri, morluklar vardı, kaşının biri açılmıştı... Onu dövdüğümü ve üstelik bunu ilk defa da yapmadığımı, şiddet

eğilimli olduğumu, tehditlerde, hakaretlerde bulunduğumu anlatmış. Bunun üzerine yer yerinden oynadı. Bu defa, misyonun da evliliğimin de mahvolduğunu düşündüm. Şans bu ya, misyonun sorumlu kişisi hadiseyi örtbas etmek istedi. Zira çalışmalarımız hayli ilerlemişti... Ayrıca Yıldız Şehir'in itibarına da gölge düşmesi istenmiyordu. Bizi birbirimizden ayırdılar ve çalışmalar önceki gibi devam etti. O gün, roketin fırlatılacağı güne dek ona karşı alttan almam gerektiğini anladım. Yukarıya gidince, diğerleriyle birlikteyken, artık üzerimde etkili olamayacaktı. (Hüzünlü bir sesle ekledi.) İşte bu noktada yanılmışım..."

Aniden, holde büyük bir patırtı koptu, iki çocuk salonun içinden koşarak babalarının kollarına atıldı. Léo da onları gülerek kucakladı.

"Ay ay ay! Fırtına çıktı! Bugün hava durumunda söylemediler oysa! İmdat!"

Çocuklar güldüler ve üçü birlikte pufun üzerinde sarmaş dolaş oldular. Fontaine birden, "Anneniz nerede?" diye sordu.

"Yarın beşte gelecekmiş."

Servaz astronotun yüzünün asıldığını gördü.

"Acelesi mi vardı?"

On iki yaşlarındaki, uzun boylu kız çocuğu, "Hayır. Girmek istemedi," dedi.

Olsa olsa yedi yaşlarındaki erkek çocuğu da, "Neden girmek istemiyor baba?" diye sordu.

"Bilmiyorum Arthur... Bilmiyorum... Kendince nedenleri vardır... Eşyanız var mı?"

Kız salonun girişindeki küçük sırt çantasını gösterdi.

"Eşyalarınızı odanıza çıkarın. Ben beyefendiyle konuşuyorum. Sonra birlikte waffle yaparız. Tamam mı?"

Oğlan, "Harika!" diye haykırdı.

Sonra asma kata doğru dönerek, "Darkhan!" diye seslendi.

Siyah canavar hemen yerinden kalkıp kuyruğunu sallayarak merdivenden indi. Çocuk onu sanki pelüş bir oyuncakmış gibi sarmaladı. Kız, "Bugünkü programımız nedir?" diye sordu.

"Önce güzel bir kahvaltı yaparız. Sonra ata bineriz, sinemaya gideriz... Biraz da alışveriş yaparız. Olur mu tatlım?"

Yeni ergen kızın yüzünde kocaman bir gülümseme oluştu. İki çocuk geldikleri hızda salonu terk ettiler. Servaz, "Pek tatlı, pek uslu görünüyorlar," dedi.

"Öylelerdir..."

"Uzayda, her şey beklediğiniz gibi olmadı mı?"

Astronot düşüncelerini yeniden toparlamak için bir an durakladı.

"Ha evet...." dedi birden sanki bütün bunlara az önceki kadar önem vermiyormuş gibi. Konuşmaya bir an evvel son vermek ve çocuklarının yanına gitmek ister gibiydi. "Yıldız Şehir'de aynı şekilde Sergey'in de beynini yıkadı. Bizden önce uluslararası istasyonda bulunan astronotları manipüle etmeye başladı. Onlarla aramızı açtı. Pavel Koroviev, ben ve Mila, yeni gelen üç astronottuk. Ve istasyonda halihazırda üç kişi vardı; iki Amerikalı ve bir Rus. UUİ, Ruslar, Amerikalılar, Avrupalılar ve Japonlar tarafından inşa edilen modüllerden oluşuyor. Ama o dönemde, Japon laboratuvarı Kibo henüz kurulmamıştı. UUİ, bir denizaltı veya dev bir Lego gibi bölümlerden oluşan, uzayda yüzen, uzun bir tüptür. Rusların bölümü arkadadır. Yine de herkes serbestçe bölmeler arasında geçiş yapabilir. Biz, yani ben, Pavel ve Mila o kısımda uyuyor ve zamanımızın büyük bir bölümünü orada geçiriyorduk. Diğerlerinin bize soğuk davranmaya başlamasıyla bir şeylerin ters gittiğini anlasak da Mila'nın arkamızdan işler çevirdiğinden haberimiz yoktu. Önceleri yemeklerimizi hep birlikte, Unity adı verilen, ön ve arka kısımların birleştiği ünitede yiyorduk. Sonra yavaş yavaş, biz neden olduğunu anlayamadan, eskilerle yeniler arasında gerginlik başladı. Giderek sürtüşmeler yaşanır oldu. Olan bitenin arkasında Mila'nın olduğundan biha-

berdik. Diğerleri ile çok fazla zaman geçiriyordu, hakkımızda atıp tutmuş olmalı. Mila'yı tanırım. Onları ruhları bile duymadan, ustalıkla avucunun içine almış, bizim iki koca pislik olduğumuza ikna etmiştir. Rusların hadiselerden sonra yürüttüğü soruşturmanın raporunu ve UUİ'dekilerin ifadelerini okudum. O üç gerzek hiçbir şeyin farkına varmamış. Sözde Mila'nın ağzını aramışlar ve Mila da onlara istemeye istemeye benim ve Pavel'in onu sürekli olarak aşağıladığımızı, tacizlerde bulunduğumuzu anlatmış. Güya onu diğerlerinden soyutlamaya çalışıyormuşuz, onu sürekli aşağılıyor, küçümsüyor ve hatta uygunsuz hareketlerde bulunuyormuşuz... Bu tür safsatalar işte..." Burada lafına ara verip güldü. "Pavel Koroviev tanıdığım en doğru, en yürekli, en mert adamdır. Onun kadar kadınlara karşı saygılı birini daha tanımadım. O suçlamalardan sonra toparlanamadı..."

Çocukların gittiği yöne doğru baktı. Üst kattan neşeli sesler geliyordu.

"İstasyonda Mila'yla çocuk konusunda bir kez daha konuştuk. Bana kürtaj için çok geç olduğunu söyledi. Daha önce söylediğim gibi, çocuğu asla kabul etmeyeceğimi söyledim. Yalvardı. Aklını kaçırmış gibiydi. O gece bir tecavüz senaryosu oynamış. Diğer tarafa üstü başı yırtık, yüzünde yaralarla gitmiş. Hatta tıbbi incelemelerde... rektumunun içinde lezyonlar saptanmış. Lanet karı! Bunu kendine nasıl yapmış bilmiyorum. Ben onun kafasından zoru olduğundan kuşkulanmaya başlasam da o kadar manyak olabileceğini asla düşünmemiştim... Pavel ve ben uykudayken yapmış olmalı. O olaydan sonra diğerleri öyle bir galeyana geldi ki üçümüzü de dünyaya geri getirmek üzere bir acil durum ekibi gönderildi."

Yerinden kalktı ve mutfağa gidip bir bardak su aldı. Sonra yeniden gelip oturdu. Servaz'a öfkeden daha güçlü bir duyguyla, kinle dolu gözlerle baktı. Bardağı elinde titriyordu.

"Haftalarca kimseyle görüştürülmedik. Nihayetinde soruşturma komisyonu Pavel'in ve benim suçsuz olduğumuza karar verdi. Ama

bu hadiseden sonra, suçlu olsak da olmasak da uzay kariyerimizin mahvolduğunu biliyorduk... Özellikle de benimki... Ne de olsa Mila benim sevgilimdi. Herkes biliyordu. Olanlardan beni sorumlu tuttular... O zamandan beri Uzay Ajansı'nı kokteyllerde temsil ediyorum, bir tür oyuncuyum, vitrin yüzüyüm... Kendi şirketimi kurdum. Ama uzayı özlüyorum. Ah hem de nasıl... Hatta önceleri bir tür depresyona girdim. Eski astronotlarda sıkça görülen bir durumdur. *Uzay özlemi*... Bazıları kendilerini dine verir, bazıları dünyadan elini eteğini çeker, bazıları da teselliyi alkolde bulur. Yukarı bir daha gidemeyeceğini kabullenmek zordur komiser... Hele de bu şekilde sonlanınca..."

Servaz düşünceli bir şekilde başını salladı. Fontaine, "Geldiğinizde, Christine'i kimin öldürdüğünü bildiğinizi söylediniz. Mila'nın öldürdüğünü mü düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Nasıl keşfettiniz?"

Servaz Mila'nın günlüğündeki, uzayda opera dinlediğini yazdığı cümleyi düşündü. Muhtemelen farkında olmadan yazıvermişti. Herkes hata yapardı...

"Opera nedeniyle..."

Fontaine anlamadığını ifade eden bir bakışla baktı.

"Geçen gece opera ile ilgili bir rüya gördüm. Uyandığımda, Mila'nın günlüğünde opera dinlediğini yazdığını hatırladım..."

"Yani, hepsi bu mu? Ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Onu köşeye sıkıştırmayı... Ne kadar zaman alırsa alsın... Evinin içinde ve civarında bir arama yapılması gerek. Ama şimdilik bir hâkimi ikna etmek için yeterli delilim yok..."

Fontaine gözlerini Servaz'ın gözlerine dikti. Hem delip geçen hem de kuşkulu, kafasından geçenleri okumaya çalışan bir bakıştı.

"İhtiyacınız olan delili bende bulacağınızı düşünmenize neden olan nedir?"

Servaz ayağa kalktı. Omuz silkti.

"Siz çevresi geniş bir adamsınız Bay Fontaine. Kurban durumunda olmak, sizin gibi bir adam için uygun olmayan bir rol... Bunu düşünün..."

Şubat ayı yağmurlu, rüzgârlı ve kasvetli geçti. Sabahtan akşama dek, çapraz açıyla düşen, durmak bilmeyen yağmurlar... Gökyüzü hep gri, bulutlu ve yollar hep sular altındaydı... Mila hüznün ve karamsarlığın giderek onu etkisi altına aldığını hissediyordu.

Önceki hafta, evinin saçaklarının altına, dört yanını takip eden, en ufak bir kuşkulu harekette çalışmalarını sağlayan hareket sensörleriyle donatılmış dört güvenlik kamerası kurdurmuştu. Ama kameraların çektiği tek görüntü kendi arabasının gelişi ve gidişiydi. Geceleri mide bulantıları devam ediyordu. Ampuller yine açıklanamaz şekilde patlıyordu.

O sabah tartılmıştı. Beş haftada sekiz kilo vermişti. Artık çok fazla iştahı da yoktu. Uykuya olan ihtiyacı ise giderek artıyordu... Thomas'yla oyun oynarken bile eskiden olduğu gibi neşelenemiyordu. Hüzün, yağmur damlacıkları altında çamurlaşan bir örümcek ağı gibi tenine yapışmıştı. Aynaya baktığında âdeta bir hayalete benzediğini görüyordu; gözlerinin altında koyu mor halkalar, hastalıklı bir bakış, çukurlaşmış yanaklar, çıkık kemikler, altında damarlarının göründüğü bir ten... *Bohemya*'nın son sahnesindeki Mimi'ye benziyordu! Dirseklerinin iç taraflarında, kolunun ön kısımlarında ve bileklerinin çevrelerinde egzama başlamıştı. Tırnaklarını kanatırcasına kemiriyordu. İş yerinde birçok dosyayı mahvetmiş, önemli e-postaları cevaplamayı unutmuştu. Patronundan fırça yemişti... Bazı iş arkadaşlarının intikam sevinciyle gülüştüklerini duymuştu.

O akşam Thomas'yı dadısından aldıktan sonra eve döndüğünde, sadece bol şekerli sıcak bir çay içmekle yetindi. Oğlunun iştahla yemek yiyişini izledi. Thomas, "Neyin var anne?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Üzgün görünüyorsun."

Gözyaşlarını tutmaya çalıştı. Saçlarını düzeltip kendini gülmeye zorladı.

"Hayır tatlım, hiç de üzgün değilim."

Thomas'ya kitabını okudu, uykuya dalmasını bekledi, gece lambasını söndürdü ve bitkin bir halde yatağına gitti. Giderek bir işe yaramadığına ikna olmaya başlıyor olsa da alarm sistemini kontrol etmeyi de ihmal etmedi. Yarım doz uyku ilacı almıştı, hızlıca uykuya daldı.

Alnına bir şeyin çarptığını hissetti. Soğuk bir şey... O soğuk şeyin temasıyla uykusundan uyanmıştı. Karanlıkta gözlerini açtı. Rüya görüp görmediğini düşündü. Ama ıslaklık hissi devam ediyordu. Sonra yine, kirpiklerinin tam üzerinde hafif bir dokunuş oldu. Su damlıyordu...

Kolunu uzattı. El yordamıyla gece lambasının kablosunu buldu, parmaklarıyla anahtarına dek takip ederek anahtara bastı. Işık yandı. Bir elini alnına götürdü, ıslanmıştı. Hatta burnunun üzerinde bir damla kararsız bekliyordu, sonra yoluna karar vererek, sağ yanağının çukuruna doğru süzüldü. Mila başını yukarı kaldırdı, tavandaki rutubet izini gördü. Yüzünü yorganına sildi. Karanlık su lekesi elli santimetre çapa ulaşmıştı bile... Tam ortasındaysa, akmaya hazırlanan koca bir gözyaşı gibi, yeni bir damla sallanıyordu.

Üst kattaki banyo...

Üst katta, içinde eski bir küvet bulunan, kullanılmayan bir banyo vardı. Mila evi satın aldığında, giriş katına yeni ve fonksiyonel bir banyo yaptırmayı tercih etmişti. Yukarıdaki boru sistemi eskiydi. Banyo da seramikleri de ısıtma sistemi de öyleydi...

Savunma silahı...

Komodininin çekmesini açıp silahını aldı. Yatağının kenarına oturdu. Derin bir nefes aldı. Henüz uykusundan uyanamayan beyni (*lanet uyku ilacı*), endişe ve öfke arasında kararsızdı.

Bir sandalyenin üzerinde duran sabahlığını aldı ve geceliğinin üzerine giydi. Thomas'nın odasının önünden geçerek koridorda ilerledi ve merdivene ulaştı.

Lanet yağmur pencereleri yıkamaya devam ediyordu. Işığın düğmesine bastı. Işık yanmadı. *Lanet olsun!* Öfkeden çılgına dönmüştü. Tepedeki pencereden, tabancasının namlusunu merdivenin başına doğru doğrultarak, basamakları ikişer ikişer çıkmasına yetecek ışık geliyordu. Yukarı ulaşınca koridorda, en dip tarafta bulunan banyoya doğru yürüdü. Yalıtım kaplaması yaptırmaya başladığından duvarlar dev bir hayvanın kürkü gibi cam yünüyle kaplıydı. Karanlığın içinde aralık kapıyı itti. Kapı kuru bir gıcırdamayla açıldı...

Işığın düğmesine bastı. *Işık yandı...* İleri doğru bir adım attı.

Soğuk suyun ayak parmaklarının etrafındaki dalgalanmasını hissetti. Yere baktı. Su iki santimetre yüksekliğe ulaşmıştı... Duvarların köşelerine dek uzanan, içinde tuzağa düşmüş türlü türlü böcek kadavralarının bulunduğu bir örümcek ağının içinde hapsolmuş banyo küvetine doğru baktı. Küvet ağzına dek dolmuştu, her tarafından sular akıyordu... Sularla kaplı zeminde ilerledi, yapışkan örümcek ağlarını kenara itti, eski bakır musluğu kapatmak için eğildi. Musluğu uzun süre çevirdi... Biri onu sonuna dek açmıştı...

Arkasını döndü. Birden yüreği hopladı. Aklını kaçırmak üzere olduğunu sandı. Aynı kişi duvara kocaman kırmızı harflerle "GEBERECEKSİN, ADİ OROSPU" yazmıştı.

Kırmızı boya (eğer boyaysa), kalın bir toz katmanıyla kaplanmış beyaz karolar üzerine akıyordu. Diğer duvarlarda yazılar vardı; Orospu, Manyak, Kaçık, Domuz, Kaltak, Nevrotik, Fahişe, Canavar, Sürtük, Aptal, Hasta...

Bu sözcükler onlarca defa tekrarlanmıştı...

Yüzüne bir tokat yemiş gibi hissetti. Nabız atışlarını şakaklarında hissediyordu. Birdenbire vücudunu bir sıcaklık bastı. Kahretsin! Hızla merdivenlere, oradan odasına koştu. Dolabı açtı, bir

bavul çıkardı ve içine giysilerini doldurdu. Banyosuna gitti, eline geçen ne varsa makyaj çantasına doldurdu. Aceleyle Thomas'yı uyandırdı; "Uyan bir tanem. Gidiyoruz." Çocuk gözlerini kırpıştırıyordu. "Ne?" diye sordu. *Buz Çağı 4* posterinin altındaki, komodini üzerinde duran, yüzünde aptal bir gülümseme olan sarı pembe alarmlı saati, sabahın üçünü gösteriyordu.

Çocuk yatağında oturup gözlerini ovuşturdu.

"Gitmemiz gerek. Hemen."

Çocuk yeniden uyumak için yattı. Mila onu omuzundan sarsınca birden doğruldu ve "Ne var yine!" diye bağırdı.

"Özür dilerim biriciğim, ancak derhal gitmemiz gerek... Üstünü giy... Çabuk..."

Mila oğlunun bakışlarından korkmaya başladığını gördü. Annesinin sesinden ürkmüştü. Mila soğukkanlılığını kaybettiğine pişman oldu. Thomas artık endişeyle kapıya doğru bakıyordu.

"Evde biri var anne. Öyle değil mi?"

Mila kaşlarını çatarak oğluna baktı,

"Yok canım. Nereden çıkardın bunu?"

"Çünkü bazen geceleri tuhaf sesler duyuyorum."

Dehşet duygusu dalgalar halinde geldi. İçine korku yerleşti. Zihni rayından çıkmakta olan bir tren gibiydi... Demek öyleydi... *Boktan alarm sistemi!* O kocaman evde, oğluyla bir başına, bir ruh hastasının, bir manyağın merhametine kalmıştı... Manyak olduğunu anlamak için banyoya yazdıklarını okumak yeterliydi... Thomas'nın yorganını kenara itti.

"Haydi! Çabuk! Kalk!"

"Anne ne oluyor? Ne oluyor anne?"

Çocuk dehşet içindeydi. Mila sakinleşmeye, gülümsemeye çalıştı.

"Hiçbir şey... Yağmur yüzünden sel geleceğini söylediler. O yüzden burada kalamayız, anlıyor musun?"

"Bu gece mi anne? Bu gece mi?"

"Hişşt... Korkacak bir şey yok. Biz çoktan evden ayrılmış oluruz meleğim. Ama şimdi vakit kaybetmememiz lazım..."

"Korkuyorum anne..."

Mila oğlunu kucağına alıp sıkıca sarıldı.

"Ben buradayım... Görüyorsun ya, korkacak bir şey yok... Sel tehlikesi geçene dek bir otelde kalacağız, tamam mı? Sonra geri döneriz."

Büyük bir hızla oğlunun kıyafetlerini, çoraplarını ve ayakkabılarını giydirdi. Birlikte oturma odasına indiler. Mila televizyonu açtı ama o saatte hiçbir çocuk programı yoktu. Bir DVD taktı. En sevdiği filmdi. İşe yaraması garantiydi...

"Ben arabayı getireceğim."

Çocuk kanepe üzerine kıvrılmış, ekrana dalmıştı bile. Veya yeniden uykuya dalmak üzereydi... Mila koridorda yağmurluğunu alıp giriş kapısının kilidini açtı. Eşiğin ışığını yaktı. *En azından bu çalışıyor...*

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Etraf kapkaranlıktı ve garaj on metre kadar ilerideydi. Kapısını hiç kapatmazdı. Karanlığın içinde garaja dek koşmak hiç işine gelmiyordu ama başka çaresi yoktu. Derin bir nefes aldı ve çıktı.

Yağmur anında başından aşağı boşaldı, yüzünü yıkadı, ayakkabılarının içine girdi, kulaklarının, yakasının içinden aktı. Metal kapıya vardığında sırılsıklam olmuştu. Kapıyı kendine doğru çektiğinde sürgülü kapıdan paslı bir gürültü çıktı. Yağmurluğunun cebinde SUV'unun anahtarını aradı, buldu. Direksiyonun başına geçti, motoru çalıştırdı, farları yaktı ve birkaç metre ilerledi. Sağanak aracın tavanını âdeta çekiç gibi dövüyordu. Motoru çalışır durumda bırakarak yağmura çıktı, evin kapısına doğru yönelirken, arkasından motorun tekleyerek durduğunu duydu. Paniğe kapıldı. Yeniden direksiyonun başına geçti, kontağı çalıştırdı. Motor çalışmıyordu! Yeniden denedi... Yine olmadı... *Kahretsin!* Ne kadar ısrar etse de motor çalışmak bilmedi. Evde kapana kısılıp kalmışlardı... *Thomas!* Bu manyak belki de hâlâ evin içindeydi! Aracının kapısını

öylesine güçlü bir şekilde itti ki neredeyse yerinden çıkarıyordu. Eve doğru koşup arkasında ıslak izler bırakarak koridoru hızla geçti. Oğlu parmağı ağzında uyuyakalmıştı. Televizyonun canlı ışıkları kapalı göz kapaklarına yansıyordu.

Telefon...

Bu defa yardım çağırması gerekiyordu... O zamana dek polisi evinden, özellikle de evinin arkasındaki koruluktan uzak tutmaya çalışmıştı. Telefona doğru koştu. Ahizeyi eline aldı, sinyal sesi yoktu! *Biri hattı kesmişti...* Cep telefonu! Genellikle cep telefonunu mutfak tezgâhının üzerinde bırakırdı. Ama orada bulamadı. Mutfağın hiçbir yerinde yoktu.

Oda... Komodininin üzerinde bırakmış olmalıydı...

Cep telefonunu ne mutfakta ne yatak odasında ne banyoda ne de evin diğer herhangi bir yerinde bulabilince normal olmayan bir şeyler olduğunu anladı. Gün boyu bulunduğu odaları turladığında, telefonunun *biri* tarafından alınmış olduğundan emin oldu...

O kişi evin içindeydi... Hiç gitmemişti...

Ürperdi. Sıradan bir ürperme değildi bu, tüm vücudu sırtına, ensesine, göğsüne buz değmiş gibi sarsılmıştı. Tek kelimeyle dehşeti yaşıyordu. Belki de çatı arasında saklanıyor, her gün işten ve okuldan gelişlerini duyuyor, uykuya dalıncaya dek konuşmalarını, hareketlerini dinliyordu. Uyuduklarında ise aşağı iniyor, onlara bakıyor, dokunuyor, yemeklerine zehir koyuyor, ona uyuşturucu veriyordu... Avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu ama Thomas'nın dehşete kapılmaması için kendisini tutuyordu. Silahını nereye koymuştu? Odasında yatağın üzerinde buldu ve eline aldı. En üst kata çıkıp çatı arasının kapısını açmayı, merdiveni çekip yukarı tırmanıp bakmayı düşünüyordu. Ama gerçekten de yukarıdaysa ne olacaktı? Delikten yukarı başını uzattığında etkisiz duruma getirilmesi gayet kolay olurdu ve Thomas'yı onunla baş başa bırakma fikriyle aklını kaçıracak gibi oluyordu. Zemin kata indi.

Çok korkuyordu. Uzaya gitmiş, hayatta tüm engelleri aşmış, hep güçlü olmuştu ama şimdi korkudan ödü patlıyordu...

Toparlan! Mücadele et!

Ama uzun zamandır öylesine yorgundu ki... Çok uzun zamandır doğru dürüst yemek yememişti. Geceleri kusmak için uyandığından uykusuzdu... *Thomas! Onun için yapmalısın!* Anne kaplan içgüdüsü kazandı. Oğlunun saçının tek bir teline dahi dokunulmasına izin veremezdi. Oğlunu bir kaplanın yavrularını koruduğu gibi koruyacaktı... Giriş katı, evi çevreleyen yağmurun sesi dışında sessizdi. Korkunç bir sessizlikti bu. Thomas kanepede uyuyordu. Gidip oğlunun kışlık paltosunu, kaşkolünü, bir de şemsiye aldı...

En yakında bulunan Grouardların çiftliğinin bir kilometre kadar uzakta olduğunu düşündü. Yalnızken yürüyerek on dakikada varıyordu. Muhtemelen yağmurun altında ve gecenin içinde, yarı uyuklar haldeki Thomas'yla yirmi dakikasını alacaktı...

Oğlunu usulca uyandırdı.

"Gel tatlım..."

Çocuk bir an için nerede olduğunu bilemedi. Yine, uykuyla ağırlaşmış göz kapaklarını ovuşturdu.

"Sel geliyor, değil mi?"

"Evet. Haydi gidelim..."

Sesine güven verici bir ton vermeye çalışmıştı. Çocuk uslu bir şekilde paltosunu giyip kaşkolünü taktı. Mila şemsiyeden vazgeçti. Oğlunu sırtında taşıyacaktı. Başına kapüşonunu geçirdi. Büyük giriş kapısını sonuna kadar açtı.

"Atla sırtıma..."

Çocuk söz dinledi. Oğlu sırtına sağlam bir şekilde yerleşip kollarını boynuna doladıktan sonra doğruldu. Evin girişindeki basamakları indi, etrafını saran kasvetli, açıklık alanda, karanlık asfalta doğru yürüdü.

"Neden arabaya binmiyoruz anne?"

"Çalışmıyor bir tanem."

"Nereye gidiyoruz anne?"

"Grouardlara."

"Eve dönelim anne. Korkuyorum. Lütfen..."

"Hiişt... Merak etme. On dakikaya kalmaz sıcak, korunaklı bir yerde olacağız."

"Anne..."

Oğlunun kendini tutamayıp sırtında hıçkırıklarla ağlamaya bağladığını hissetti. Kapüşonunun üzerine damlayan yağmuru duyuyordu. Yağmur kendi kulağına ve başına da soğuk ve düşmanca yağıyordu.

"...korkuyorum..."

İçindeki, duymak istemediği ses, *ben de korkuyorum*, diye cevapladı. Aslında sadece korkmuyordu; dehşet içindeydi. Yağmur aniden durdu, başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Ay yüzünü göstermekte gecikmeyecekti, onun bulutların arkasında ilerleyen bulanık silüetini görüyordu. Bakışlarını yeniden yola indirdi, önündeki ağaç tünelini izledi. Her şey sessizdi. Yolun kenarındaki, ağaç gövdelerinin ötesindeki kasaba tamamen karanlığa bürünmüştü. Düz uzanan yolun ortasından yürümeye başladı. Omuzlarının üzerinde titreyen oğlunun ağırlığı nedeniyle, asfalt üzerinde attığı her adımla bedeninde hafif bir sarsıntı oluyordu. O da titriyordu... Hem soğuktan hem de korkudan... Düğümlü kocaman ağaç dalları başlarının üzerinde birbirlerine dolanıyordu. Artık dolunay bulutların ve ağaç dallarının arasından yüzünü göstermiş, gideceği yönü işaret ediyordu. Yanaklarından süzülen yaşları, dudaklarındaki tuzu hissetti. Oğlunun yanında kesinlikle ağlamak istemiyordu. Thomas susuyordu ama Mila onun şiddetle titrediğini hissediyordu.

"Korkuyorum anne... Eve dönelim..."

Kulağının dibinde oğlunun yeniden yalvaran, korku dolu minik sesini duydu... Hiç cevap vermedi. Dişlerini sıktı. Uyuşan parmaklarıyla oğlunun kalçalarını daha sıkı kavramaya çalıştı. Henüz yüz metre kadar yürümüş olmalılardı ama son derece yorgundu. Arkalarında biri olup olmadığını görmek için dönüp bakmaya cesaret edemiyordu. Gözlerini inatla karşısındaki, karanlığın içinde alabildiğine uzanan ağaç tüneline dikmişti. Başka

hiçbir şey düşünmemeye çalışarak yalnızca tünele bakıyordu... Kim olduğunu, ne zaman ve nasıl harekete geçeceğini bilememek, yalnızca devam edeceğinden korkunç bir şekilde emin olmak, gerçek bir kâbustu... Gün gün, gece gece... ta ki... o ana dek devam edecekti.

Ne zamana dek olduğunu iyi biliyordu... Aynısını yapmıştı...

Yürürken gözlerini neredeyse kapamış olduğunun farkına vardı. Uyanmak için başını salladı. Başını önüne eğdi, asfaltı adımlayan spor ayakkabılarının burunlarına bakıyordu. Mekanikleşmiş bir hareketle ilerliyordu. *Ancak bir değişiklik olmuştu...* Asfalt aydınlanmıştı... Sert ve kapkara bir gölgenin eşlik ettiği her taş, her tümsek, her delik, her çatlak bir masa lambasının altındaki alüminyum folyo gibi karı ışıkla parlıyordu...

"ANNE!"

Thomas neredeyse tüm gücüyle bağırmıştı. Mila başını kaldırdı. Dümdüz uzanan yolun diğer ucunda bir çift farla gözleri kamaştı. Tam karşılarında.... üç yüz metre kadar uzakta... bir otomobil vardı. Hareket etmiyordu. Farlar, ağaç tüneli sanki içine projektör yerleştirilmiş bir katedral gibi aydınlatıyordu. Mila aklını kaçırdığını sandı. Farlar söndü. Karanlık geri döndü... Ay ışığı dışında ışık yoktu... Mila rüzgârın sesi dışında hiçbir ses duymuyordu. Kalbinin atışları âdeta göğsünü oyuyor gibiydi. Düşünmeye çalıştı. Ne yapabilirdi? Paniğe kapıldı. Derken farlar yeniden yandı, gözleri kör eden bir aydınlıktı... Çalışan motorun sesini duydu.

"Anne! Anne!"

Sırtındaki Thomas çığlık atmaya başlamıştı. Mila, aşırı basınç altında yıkılan bir hendek gibi beyninin artık dayanamayıp kendini bıraktığını hissetti. Çömeldi, oğlunu yere bıraktı ve onun elini tuttu. Yüzünü evine doğru dönerek, "Koş!" diye bağırdı. "Koş!"

Arkasında otomobilin birinci vitesten ikinci vitese geçtiğini duydu.

42

Final

("Böyledir işte, kötülük yapanı sonu...")

24 Şubat'tan sonraki gün, Servaz, Carmes Meydanı'ndaki bir barda Fontaine'le buluştu. Bu buluşmayı Fontaine teklif etmişti. Servaz'ın yaklaştığını görünce, bira bardağını kenara çekip elini montunun cebine soktu ve "Selam..." dedi.

Nemli masanın üzerinden birtakım fotoğrafları Servaz'ın önüne doğru itti. Servaz, "Sizden istediğim fotoğraflar mı?" diye sordu.

Fontaine gülümseyerek, "Ufacık bir şey..." diye onayladı.

Servaz eğildi. Fotoğraftakini hemen tanımıştı. Mila, Cordélia'nın Reynerie'deki dairesinin bulunduğu binaya girerken... ve de çıkarken fotoğraflanmıştı... Fotoğraflar yakınlaştırıcı kullanılarak, uzaktan çekilmişti. Mila'nın yüzünden keyifsiz olduğu anlaşılıyordu.

"Bunu nereden buldunuz?"

Fontaine gülümsemeye devam ediyordu.

"Siz mi çektiniz?"

Fontaine yeniden gülümsedi ve "Konusu açılmışken, nerede sahi onlar?" diye sordu.

Servaz sorgularcasına onun yüzüne baktı.

"Cordélia ve Marcus mu? Arkalarında hiç iz bırakmadan yok oldular. Bence çoktan yurtdışına çıkmışlardır."

Léo, "Bu kadar zamandan sonra, şimdi Rusya'da bile olabilirler..." dedi.

Marcus'a verdiği yirmi bin avroyu ve Moskova'da birilerini tanıyan tanıdıkları ile telefon görüşmesini düşündü. Bir gün o tip bir telefon konuşmasında bulunacağı aklına dahi gelmezdi. Parayı Lüksemburg'da bir banka hesabına yatırmış, muhatabına uçuş numarasını ve varış saatini bildirmişti... Marcus'un cesedini kimse bulamayacaktı. Cordélia ise şu saatlerde başka bir uçakta olmalıydı...

"Fotoğrafları siz mi çektiniz?"

"Bu çok önemli mi? Değil. Öyle değil mi? Önemli olan, istediğinizi almanız. Yani Mila'nın, polisin, Christine Steinmeyer'in ortadan kaybolması ve belki de öldürülmesi işine karıştığından şiddetle kuşkulandığı Marcus ve Corinne Délia'yla olan bağlantısına dair bir kanıt... Bu kanıt sayesinde, bahsettiğiniz kovuşturma kararını alabilirsiniz sanırım... "

Servaz elinde fotoğraflarla ayağa kalkarken, "Bir gün sizinle oturup etraflıca konuşmamız lazım Léo," dedi.

Léo da, "Ben zaten konuştuğumuzu sanıyordum," diye cevapladı. "Ama ne zaman isterseniz sohbete beklerim komiser. Mesela uzaydan bahsederiz. İlginç bir konudur..."

Servaz gülümsedi. Bu adamı giderek sevmeye başlıyordu. İlk intibanın doğru olduğu saçmalıktan ibaretti.

Mila kapıyı açıp dışarı bir göz attı. Kimse görünmüyordu. Kavaklar arasındaki gri ovanın üzerine kasvetli bir gün doğuyordu. Üzerinde sabahlığı vardı, saçları darmadağındı, yüz çizgileri derinleşmişti. Yeniden içeri girdi. Oyunu kendisinin oynadığı zamanı hatırlıyordu. Sanki üzerinden bir asır geçmiş gibi hissediyordu. Kartlar yeniden dağıtılmıştı... Elindeki kartlar o kadar kısa bir süre içinde nasıl değişebilmişti? Kum saati ne zaman kendi aleyhine olarak ters çevrilmişti?

O gece eve döndüklerinde, kapıya barikat kurmuşlar ve mutfak masasının üzerine silah olarak kullanabilecekleri her şeyi yaymışlardı; bıçaklar, çekiç, şömine maşası, tabanca, büyük bir et çatalı... Thomas onları görerek dehşete kapılmıştı. Gözlerini korkuyla kocaman açıp annesine bakmıştı. Mila ona hafif bir sakinleştirici verip salonun kanepesi üzerinde yeniden uykuya dalana dek kucağında sallamak zorunda kalmıştı. Kendi de cesaret almak için iki kadeh cin tonik içmiş, şafak pencereleri aydınlatana dek uyumamıştı.

Sabah olduğunda, düşüncelerini toparlayamayacak, bir strateji geliştiremeyecek kadar bitkindi. Son saatlerde, son günlerde yaşadıkları sinirlerini son derece yıpratmıştı. Thomas uyumaya devam ediyordu. İkinci kahvesini içti. Oğlu uyanınca, birlikte Grouardlara gidip yardım isteyeceklerdi. Ama tam o sırada gazete dağıtıcısının motosikletini duydu. Kapıya koştu.

"Telefonunuz var mı?" diye sordu. "Telefonum da arabam da çalışmıyor," dedi kapısı açık garajı işaret ederek. "Burada sıkışıp kaldık!"

Genç adam ona telefonunu uzatarak, "Gerçekten büyük aksilik..." dedi.

"Beş dakikanızı rica edebilir miyim? Bir tamirci çağırmam gerek..."

Yeniden dışarı çıktığında, genç adam ona, "Deponuzun kapağını kapamayı mı unuttunuz?" diye sordu.

"Hayır."

"O zaman biri muhtemelen içine şeker veya kum gibi bir şeyler doldurmuş... Böyle bir şaka yapmak için insanın gerizekâlı olması lazım..."

Tamirci de geldiğinde ilk tespiti doğruladı; aracın motoru ölmüştü. Tamircinin arkasından bakarken, aniden kendini büyük bir çaresizlik içinde hissetti. Üzerinde sabahlık, saçı başı darmadağın ve bezgin, zayıf bir halde, evin içinde dolaştı. Ayağındaki terlikleri

acınası bir ekoyla yürüyüşüne eşlik ediyordu. Gücü tükenmiş, sinirleri yıpranmıştı... Thomas'yı o gün biraz uyuması için okula göndermeyecekti. Gelemeyeceğini haber vermek için iş yerini de aramak istedi ama telefonu yoktu. Kahretsin! Küfretti, kendine kızdı. Tamirciyle aynı anda bir de taksi çağırmalıydı! Google'a bağlanmak için bilgisayarını açtı, ama bağlantı yoktu. Elbette... Boktan bağlantı telefon hattı üzerinden sağlanıyordu... Tavana baktı... Biri onun hayatını mahvetmek istiyor ve bunu başarıyordu. Düşündü...

Postacı! Birazdan gelirdi... O sabah, soğuk nedeniyle pazen sabahlığını kemikli bedenine sarmış vaziyette, giderek daha da sabırsızlanarak saatlerce postacının gelişini bekledi. Ya posta yoksa? Ya gelmezse? Grouardlara kadar gidecek gücü artık kendinde bulamıyordu. Onu o halde gördüklerinde ne düşüneceklerdi? Yarın giderdi... Biraz dinlendiğinde... *Olayları akışına bırakmak, havlu atmak, ertesi günü beklemek nasıl da kolaydı...*

"Bugün okula gitmiyor muyum anne?"

"Hayır tatlım. Bugün tatil. Odana gidip oynayabilirsin."

Çocuk annesinin sözünü dinledi. Pencereden yolu gözledi ve nihayet sarı motosiklet göründü... Mila hemen kapıya fırladı ve durumunu açıkladı. İlk olarak iş yerindeki arkadaşı Isabelle'i aradı. Isabelle endişeli bir sesle, "Ne oluyor?" diye sordu.

"Sonra açıklarım."

"Mila, bu ay bu dördüncü oldu! Ayrıca şu iki aksilik de var..."

Isabelle'in neden bahsettiğini biliyordu. Önemli yabancı partnerlerle gerçekleştirilen iki toplantıya, fiziksel olarak tükenmiş ve dosyaya hazırlanmamış halde katıldığından sorun çıkmıştı. Isabelle ısrar etti, "Gelsen iyi edersin... Bu defa hoş görülmeyecektir... inan bana... Yönetim ismini zaten kırmızıyla işaretlemiş durumda..."

Mila bahanelerini sıralayıp telefonu kapattı. Konuşmak için aşırı yorgundu. Sonra bir taksi çağırdı. İlk olarak bir araba kiralayacak ve kendine yeni bir telefon alacaktı. *Bu izolasyona bir son vermesi gerekti...* Telefonunu geri alan postacı, getirdiği postayı

uzattı. Bir yandan da giydiklerine şaşkın bir bakış atmayı ihmal etmemişti.

"Buyurun..."

Mila hafif kapanan gökyüzünün altında ona arkasından baktı. Doğu tarafından bulut kümeleri geliyordu. Ufuk çizgisi boyunca uzanan, uzun, koyu bulutlar... Gökyüzü kara, kurşuni bir renge bürünüyordu. Yaklaşan fırtınayla gerginleşen kargalar havada daireler çiziyordu. Postaların arasında, üzerinde ne gönderici adresi ne de pul olan bir zarf fark etti. *Noel arifesinde bir posta kutusuna bıraktığı zarfa benziyordu...* Titreyen ellerle açtı. Fotoğraflar... Bakınca şoka girdi... *Birisi, eğik, ulu ağacın dibindeki harmanlanmış toprağın fotoğrafını çekmişti...* Üç fotoğraf da neredeyse birbirinin aynıydı; üçü de mezarın fotoğrafıydı.

Alnı boncuk boncuk terledi. Paniğe kapıldı. Koruluğa doğru tepeyi tırmandı. Rüzgâr çıkmak üzereydi. İlk yağmur damlaları düşmeye başlamıştı. Sonra koşarak açıklık alana doğru gitti. Çukuru gizleyen yaprak örtü aynı duruyordu. Hiçbir şeye dokunulmamıştı. Ev tarafından bir korna sesi duyuldu.

Taksi... Çağırdığını unutmuştu!

Yağmur şiddetlenmeye başlarken, aceleyle tepeden aşağı indi. Sabırsızlanan taksicinin yeniden korna çaldığını duydu. Evin çevresinden dolaştı ve sağanağın altında nefes nefese taksinin yanına vardı. Sürücü onun kıyafetine ve haline şaşırmış bir şekilde baktı; üzerinden sular süzülen bir sabahlık, çamur içinde bahçe terlikleri, diken diken olmuş, sırılsıklam saçlar, bezgin ve ürkmüş bakışlar...

"Kusura bakmayın, sizi unutmuşum! Gördüğünüz gibi hazır değilim... Geri dönebilirsiniz..."

"Buraya kadar harcadığım benzin ne olacak?" diye sordu taksici.

Sonra eleştirir bir gözle onu baştan aşağı süzdü ve işaret parmağını şakağının üzerine kabaca götürerek, "Bana kalırsa çok ciddi bir sorununuz var..." diye ekledi.

Mila kıpkırmızı kesilip, "Siz bana ne demek istiyorsunuz? Defolun gidin! Hemen!" dedi.

Sürücü yeniden taksisine binerken, "Manyak karı..." diye homurdandı.

Virajı hızla dönerek Mila'ya doğru çamur sıçrattı. Son kelimeyi söylediğinden emin olmak için de aracının kapısını açıp, "Aptal karı," diye haykırdı. Bu söz Mila'ya halen banyonun duvarlarında duran yazıları hatırlattı.

Gelen postaya göz attı. Faturalar, reklamlar, indirim broşürleri... Gözüne bu defa ASE'den Haute-Garonne Çocukları Koruma Sosyal Merkezi'nden gönderilmiş bir zarf ilişti... Kötücül bir hisse kapılıp zarfı yırtarak açtı. İkiye katlanmış, daktiloyla yazılmış bir mektup çıkardı.

Hanımefendi,

Névac Okulu Müdiresi Valérie Dévignes ve okul öğretmenlerinden Pierre Chabrillac tarafından beş yaşındaki oğlunuz Thomas'ya fiziksel ve ruhsal kötü muamelede bulunduğunuz şüphesiyle tarafımıza ihbarda bulunulmuştur. Oğlunuz birçok defa okula dirseklerinde, dizlerinde ve yüzünde morluklarla gelmiştir (ihbara ek sunulan fotoğraflar ilişiktedir). Bayan Dévignes ve Bay Chabrillac tarafından ayrıca Thomas'nın sık devamsızlıkta bulunduğu, derslere katılımının azaldığı, düşünceli ve hüzünlü olduğu bildirilmiştir. Bir psikolog tarafından dinlenmesini takiben, oğlunuz sizden korktuğunu itiraf etmiştir.

Bunun neticesi olarak, durumun aydınlığa kavuşturulması amacıyla, Haut-Garonne ASE makamı tarafından birçok uzmanın hazır bulunduğu bir komisyon oluşturulmuştur. Önümüzdeki günlerde ifadenize başvurulacaktır. Durumun ciddiyeti göz önünde bulundurularak makamımız

tarafından çocukların korumasıyla görevli hâkim ve savcıya, oğlunuzun güvenli bir ortama alınması için talepte bulunulmuştur. Adli kararın Thomas'nın tarafımıza teslim edilmesi olması durumunda, prosedüre ilişkin tercihinizi bize bildirebilirsiniz. Thomas'nın da görüşü alınacaktır. Yine de bu görüşler, makamımızın çocuğun güvenli bir ortama alınması kararı açısından bir değişikliğe sebep olamayacaktır.

Saygılarımızla...

Mila bir an felce uğradı. Okuduklarına inanamayarak titreyen ellerle tuttuğu mektubu bir daha inceledi. Mektupla birlikte birçok fotoğraf da gönderilmişti; gerçekten de Thomas'nın kollarında, bacaklarında ve yüzünde morluklar görünüyordu. Kahkaha atmayı denedi, ancak kahkahası hıçkırıklara dönüştü. Bu saçmalıktı! Thomas gözü kara bir çocuktu, sakardı, durmadan oraya buraya çarpar, düşerdi... Onu okula bir taraflarını yaralamış, bir yerleri şişmiş halde bıraktığı olmuştu. Ama bu sonuca varılacak kadar da değil!

Başka zaman olsaydı derhal harekete geçer, o aptal müdireyi ve avukatını arardı. Tırnaklarını çıkarır ve acı vermek için vururdu. Tüm bu hakaretlerin hıncını alırdı... Onları yerin dibine sokardı. Oğlunun saçının bir teline dahi zarar verebileceğinin düşünülmesi de ne demek oluyordu! Ama şimdi çok güçsüzdü, zayıftı... Çaresizdi... *Yarın... Bir gün veya iki gün daha bekleyebilirdi... Gücünü yeniden toplayana dek. Öylesine bıkkındı ki...* Mektubu mutfak masasının üzerine bıraktı, bir cin tonik daha aldı, gidip ecza dolabından bir benzodiazepin kutusu çıkardı, bir defada üç tane yuttu...

Servaz aldığı notlara göz gezdirerek, bir dizi telefon görüşmesi gerçekleştiriyordu...

Mila Hélène Bolsanski, 21 Nisan 1977, Paris doğumlu. Konstantin Arkadiyeviç Bolsanski'nin ve Mari Hélène Jauffrey-Bertin'in tek kızı (ikisi de 21 Ağustos 1982 tarihinde bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş). Mila geçici ailelerde kalmış, sonra yatılı olarak yerleştirilmiş. Sınıf öğretmeni Bay Willm'in teşviki sayesinde kısa sürede başarılı bir öğrenci, sınıf birincisi olmuş. Tıp fakültesini bitirmiş, havacılık sektöründe uzman hekim statüsüne erişmiş, bilim alanında doktora yapmış, 2008 yılında Soyuz'la uzaya gönderilen ve Uluslararası Uzay İstasyonu'nda bulunan ikinci kadın olmuş.

1989 yılında, on iki yaşındayken, iki intihar girişimi nedeniyle, iki defa psikiyatri kliniğinde yatmış. (Teşhis: depresyon, ciddi kişilik bozukluğu). Sonrasında ise, psikiyatrik açıdan takip edilmiş ve ilaç terapisi görmüş. Ancak yetişkin olur olmaz, aile büyüklerinin karşı çıkmasına rağmen ilaç tedavisini kesmiş. Başarılı bir eğitim hayatı olmuş. 21 Nisan 1995 tarihinde, on sekizinci yaş gününde, yine yakınlarının karşı çıkmasına rağmen, Régis Escande'yle nişanlanmış. Nişan altı ay sonra bozulmuş. Escande, iki yıl sonra, küçük yaşta birine tecavüzden hüküm giyerek gönderildiği hapishanede intihar etmiş.

2003 yılında Ulusal Uzay Araştırmaları Merkezi tarafından astronot olarak seçilmiş. 2005 yılında Avrupa Uzay Ajansı astronotları arasına kabul edilmiş. Görünüşe bakılırsa ne CNES ne de ESA onun psikiyatri dosyasından haberdar olmuş. Tüm psikolojik testleri başarıyla geçmiş.

20 Kasım 2007 tarihinde Léonard Fontaine'le birlikte Yıldız Şehir'e gönderilmiş.

Mila'nın aleyhinde güçlü bir bilgiye sahip olmasa da bütün bunlar Fontaine'in beyanlarıyla örtüşüyordu... Belli bir sebebi olmamakla birlikte, Mila'nın evi aklından çıkmıyordu. Mutfağa doğru uza-

nan, bir maden galerisi gibi karanlık koridor, önünde yürüyen kadının heybetli silüeti gözlerinin önüne geliyordu. O zamanlar hissetmiş miydi? İçine bir şeyler doğmuş muydu? Hayır, zerre hissetmemişti...

Çalışma masasının üzerine bıraktığı telefonuna baktı. Beaulieu ne halt ediyordu hâlâ? Savcılığı çoktan aramış olması gerekiyordu... Neden bu kadar uzun sürmüştü? Sigara paketi gözüne ilişti. İçinden bir tane aldı, dudaklarına götürdü ama yakmadı. Telefonu titredi...

"Buyurun ben Servaz..."

"Beaulieu ben..."

"Nedir haberler?"

"Bu lanet hâkim dosyaya bulaşmamak, kariyerini korumak için kırk dereden su getiriyor. İşin içinde eski bir astronot, uzaya giden ikinci kadın, tanınmış bir isim var, anlıyorsun ya... Biraz itip kakmam gerekti... Karşılıklı birbirimize dil döktük biraz... Ama tamamdır, aldım izni... Bu defa bizimle gelmek istersin sanırım, öyle değil mi?"

"Mademki teklif ettin..."

Sigarayı avucunun içinde paramparça etti.

Çocuğu.... *Onu kendisinden alacaklardı.* Yabancı birilerine, bir geçici aileye emanet edeceklerdi. O son derece narin, ürkek, kendine inanılmaz bağlı oğlunu... Biricik oğlu ne yapardı? Buna hakları yoktu! Ona kimse dokunamayacaktı! Babası tarafından reddedilmişti, tek ailesi kendisiydi! *Thomas, canım oğlum, aşkım, bunu yapmalarına izin vermeyeceğim...* İkinci veya üçüncü cin toniğini içiyordu. Artık saymayı bırakmıştı. Her defasında cin miktarını biraz daha artırıyordu. Aldığı ilaçlar beynini bulandırıyordu. Toparlanması lazımdı. *Yarın... Yarın daha iyi olacak... Mücadele edecek... Çocuğu için, çocuğu ve kendisi için...* Öylesine bitkin ve yorgundu ki...

Yarın...

Yeniden kusmak için tuvalete koşması gerekti. İğrenç bir safra, cin ve kahve karışımı tuvaletin seramiğine doğru fışkırdı. Hırlayarak nefes alıyordu, şakakları sırılsıklamdı, saçları yapışmıştı, cildinin tüm gözeneklerinden ter fışkırıyordu.

Sessiz adımlarla yukarı kata çıktı, çıplak ayaklarla oğlunun odasına dek yürüdü. Aralık kapıdan içeri göz attı. Thomas yatağının üzerine oturmuş oyun konsolunda oyun oynuyordu. Pürdikkatti ama gevşemiş görünüyordu, gülümsüyordu... Mila gözyaşlarının yanaklarından boşandığını, yüzünü yıkadığını, ağzında bıraktığı tuzlu tadı hissetti. Uzun ve korkutucu bir dakika boyunca, masanın üzerinde duran bıçaklardan birine ve sabahlığının açık bıraktığı bileğine baktı. On iki yaşında, bilekleri sarılmış bir halde, bir ambulansla götürülüşünü hatırladı...

Fırtına olanca şiddetiyle devam ediyordu. Yağmurun kırbaçladığı pencerelerin ardından çakan şimşeklerin kurşuni aydınlığı görülüyordu. Kapı zili çaldı. Mila ürperdi. Hayatını mahveden kişi zaferini ilan etmeye mi gelmişti? Uzun koridor boyunca ilerledi. Kapının arkasındaki ses, "Bayan Bolsanski?" dedi. "Polis. Açın kapıyı!"

Polis... Bu sözcük bedenine bir hançer gibi saplandı. Yavaşça kapıyı açıp yağmurun sesiyle sarmalandı. Burnuna doğru bir polis rozeti tutuldu. Üzerlerinden yağmur sularının süzüldüğü muşamba yağmurluklar içinde, kollarında turuncu bantlar olan çok sayıda polis vardı... Giriş merdiveninin yukarı basamağında kaniş gibi kıvırcık saçlı, burnu akan bir polis gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Sağanağın altında gözlerini kırpıştırarak elini parkasının cebine soktu ve "Hâkim tarafından verilen arama kararımız var," dedi ve başını yağmura doğru kaldırarak, "İzin verirseniz içeri girince göstereyim," diye devam etti.

Mila diğerlerine de göz gezdirdi. Üç erkek, bir kadındı... Aniden gözleri, kollarını iki yana sallamış, biraz kenarda duran polise takıldı. Onu tanımıştı. 117 numaralı odanın anahtarını ve

Uluslararası Uzay İstasyonu'nun fotoğrafını gönderdiği, birçok defa gazete manşetlerinde gördüğü, günlüğünü teslim ettiği polisti. Orada, yağmurun altında, öylece dikiliyordu... Başı açıktı, sessizce kendisine bakıyordu. Göz göze geldiler, bitmek bilmez birkaç saniye öylece bakışlarıyla birbirlerine meydan okudular.

Mila o an kaybettiğini anladı.

Ondan sonra olanları ise ancak kesitler halinde takip edebildi. Bir bilgisayar çıktısı kâğıdın üzerinde, *cinayet masası polis memuru... aşağıda anılan arama iznine binaen...* Mila Bolsanski'nin (adı tükenmez kalemle yazılmıştı) ..... *adresindeki evinde arama yapmak üzere geldik. Kendisine kimliğimizi bildirdik.... sözcükleri, bir kaşe, bir imza...* Başı dönüyordu. Polisler tüm odalara dağıldılar. Eldivenli elleriyle yastıkları kaldırdılar, kitapları, CD kutularını, çekmeceleri, dolapları, kapıları açtılar, çöpleri karıştırdılar... Thomas annesine doğru koşarak, "Anne, kim bunlar?" diye sordu.

Mila onu göğsüne doğru bastırarak, "Bir şey yok tatlım," dedi. "Polis onlar."

"Ne arıyorlar?"

"Gelmelerini ben söyledim... Bize yardım etmek için buradalar..."

Kendini bir ocak akşamında ziyaret eden, günlüğünü teslim ettiği, parmağında oynattığını sandığı adama baktı. Aramaya katılmıyor, izlemekle yetiniyor ve zaman zaman Thomas'ya hüzünle bakıyordu. Mila ona, "Neden anlatmıyorsunuz onlara?" dedi. "Bildiklerinizi, size anlattıklarımı onlara söylesenize..."

Servaz, "Günlükte yazanlar yalan olduğu için..." diye cevapladı.

Mila sendeledi. Çaresizliğe kapıldı. Düşüncelerinin birbirine karıştığını, allak bullak olduğunu hissediyordu. Thomas'ya sıkıca sarıldı, onu anne kucağına bastırdı. Sonra çocuğun yüzünü iki elinin arasına alıp soluk alnından öptü. Sarışın oğlunun güzel gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum. Bunu asla unutma tatlım."

Çocuk sanki birden ailenin şefi durumuna gelmiş, sanki artık annesini o koruyacakmış gibi, "Anne, her şey yolunda..." dedi.

Mila gözleri yaşlarla dolarak, "Evet... Her şey yolunda," diye destekledi.

Düşmekten ve oğlunu da beraberinde düşürmekten korkarak onu hafifçe itti. Çocuk kaygıyla annesine baktı. Yaşına göre son derece olgun bir çocuktu. Yedi veya sekiz yaşlarında bir çocuğun zekâsına ve olgunluğuna sahipti. Şaşırtıcı derecede çirkin yüzlü bir kadın, tam o sırada pergolaya ve koruluğa açılan camlı kapıdan içeri girdi.

"Buraya gelin!" dedi. "Sanırım bir şey buldum!"

Polisler onun peşinden gittiler. Aralarından biri Mila'ya üzerine bir şey alıp kendileriyle gelmesini söyledi. Biri de Thomas'yla birlikte kaldı. Yağmur kapüşonların üzerine çarpıyordu, çamurlaşmış toprak ve yapraklar tabanlara yapışıyordu. Durmak bilmeyen yağmurun ve çamurun içinde, genç kadın polisin ardı sıra tepeyi tırmandılar. Mila hayatının gerilediği, anne karnındaki sıvının huzuruna yeniden kavuştuğu hissine kapılmıştı. Nihayet, huzur... Nereye gittiklerini biliyordu. *Onu bulmuşlardı...*

Genç kadın polis, ulu ağacın dibinde, âdeta çılgın bir akrobat gibi kıvrılarak çömelmişti. Ağacın kökleri arasında, taze harmanlanmış dikdörtgen şekilli toprak parçası daha koyu renkte görünüyordu. Üzerindeki yaprakların bir kısmını mavi eldivenli elleriyle kenara çekmişti. Eldivenleri çamur içindeydi. Kapüşonunun altından, son derece çirkin yüzünü Mila'ya doğru çevirdi. Herkes ona bakıyordu. Mila tüm o bakışlarda aynı sözcüğü okuyordu; *suçlu – suçlu – suçlu*. Kanişe benzeyen polis, "Nedir bu?" diye sordu.

Mila cevaplamadı.

Servaz adındaki polis, ona ifadesiz bir bakışla bakarak diğerlerine, "Kriminal inceleme uzmanlarını çağırın... Savcıya da haber verin," dedi.

Şimşek, çırpınan sac bir levha gibi gürlüyordu. İlk kürek darbesinden önce, beyaz tulumlu teknisyenler eşantiyon tüpleri içine yaprak ve toprak numuneleri doldurdular. Çukurun ebatlarını tespit etmek için mezura yerleştirerek flaşlı fotoğraflarını çektiler. Hızla kararan hava nedeniyle projektörler yerleştirilmişti. Kablolar çamurun içinde yılan gibi sürünüyordu... Şimdi artık tüm gözler, yağmurun dalgalandırdığı çiğ beyaz ışığın altındaki çukurdaydı. *Çukur boştu*... Kriminal inceleme uzmanları burnundan soluyordu. Mavi lateks eldivenlerini şaklatarak çıkardılar. Aralarından biri, "Sağ olun beyler..." dedi. "1 Nisan'a daha bir buçuk ay olduğunu hatırlatırım..."

Polisler birbirlerine bakıyorlardı. Servaz'a doğru döndüler. Beaulieu oradan ayrılırken, "Sıçarım böyle işe!" dedi.

Herkes gitmiş, Beaulieu ve Servaz kalmıştı. Beaulieu aracının direksiyonuna oturup, "Boş bir çukur..." dedi.

Servaz buğulu dikiz aynasından eve bakarken, "Boşuna açılmadı o çukur..." diye cevap verdi.

"Öyle. Ormanın orta yerinde gizlenmiş, gayet de mezara benzeyen bir çukur... Peki neden boş?"

Servaz omuz silkerek, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

Beaulieu evi işaret ederek, "Cevabını illaki biliyordur..." diye akıl yürüttü.

"Konuşmayacaktır."

"Ne yapacağız peki?"

"Bekleyeceğiz."

"Neyi bekleyeceğiz?"

"Alınan numunelerin sonuçlarını. Biraz DNA yeterli olur..."

Mila uyumaya çalıştı, ama başaramadı. Polisler gideli çok oluyordu. Evin etrafındaki fırtına durmamış, aksine şiddetlenmişti. Uyumaya çalışıyor ama başaramıyordu... Ormandaki o mezar nasıl oluyor da boş olabiliyordu? Bunun anlamı neydi? Anlamını

bulmaya çalıştı, ancak düşünceleri karmakarışıktı. *O orospuyu bizzat kendi öldürmüştü, mermilerin şiddetiyle bedeninin sıçradığını, sonra kaskatı kesildiğini, kanın aktığını görmüştü. Marcus onun cesedi üzerine ilk kürek dolusu toprağı atmıştı.* Ardından işi tamamlaması için Marcus'un yanından ayrılmış, evine geri dönmüştü.

Cesedin yerini Marcus mu değiştirmişti? Ne amaçla? Bir gün polis kadına ulaşınca, onun vasıtasıyla bulunabileceğinden mi endişe etmişti? Cevap veremezdi, ortalıkta yoktu. Neredeydi peki? O ve Cordélia, nereye kaybolmuşlardı?

Sessizliği dinledi. Üşüdü, ürperdi, titredi. Yorganının altında büzüşmüş vaziyette, kıpırdamadan kaldı. Beyni uyuşmuştu. Tavan, şimşeklerin stor perdelerin arasından sızan ışığıyla aydınlanıyordu. Ev tam bir sessizliğe bürünmüştü. Sonra aniden onu duydu...

Aşağıdan geliyordu... Merdivenlerden çıkıyor, koridora yayılıyor, odasının aralık duran kapısından içeri giriyordu. Hiç şüphe yoktu. Rüya görmüyordu. *Opera çalıyordu...* Daha ilk notalardan tanıdı; *Madam Butterfly'ın üçüncü sahnesi.* Cio Cio'nun kendini öldürdüğü sahne. Bedeni buz kesti. Giriş katından, Pinkerton ve Sharpless'ın düeti yükseliyordu;

SHARPLESS
O hayırsever kadınla konuş,
Ve onu buraya getir.
Madam Butterfly onu görse de,
Önemi yok.
Hatta daha iyi bile olur
Eğer onu gördüğünde gerçeği anlayacaksa...

PINKERTON
Ama havada ölüm kokusu var...

Pinkerton'ın sesini tanıdı. Orkestra şefi Herbert von Karajan yönetimde, İsveçli tenor Nicolai Gedda ve Butterfly rolünde ise Maria Callas... Kendi disk koleksiyonundandı.

Yatağın içinde doğruldu. Ses, evin karanlıkları içinde çınlayarak dalgalanıyordu. *Thomas... Uyanacak...* Alarmlı saatin kırmızı ışığına baktı, 3.05'ken 3.06 oldu. Yeni bir şimşek ile pencereler inledi. Artık gözlerini karanlığın içinde kocaman açmıştı.

Evet, bir anda, onu görüyorum
Hatamın neden olduklarını
Bu işkencenin beni asla bırakmayacağını
Hissediyorum.

Bu müzik.... Onu her zaman neredeyse ağlatırdı.

Elveda, çiçekli sığınağım, sevgili mekân elveda...

Yorganı üzerinden attı ve yataktan çıkıp sabahlığını giydi. Zihni bomboş, bedeni güçsüzdü. Bir uyurgezer gibi kapıya doğru gidip koridora çıktı. Işığın düğmesine bastı. Yanmadı elbette...

Thomas'nın odasının kapısı kapalıydı.

Üç adımda merdivenin başına vardı. Aşağıda belli belirsiz, boğuk ve uzakta bir aydınlık vardı. Bir yerlerde bir lamba yanıyor olmalıydı. Merdivenin ışığının düğmesini açıp kapattı ama beklediği gibi ışık yanmadı. Bunun üzerine basamakları, çok az ışıkla sayarak indi. Kalbi neredeyse müzikle aynı tempodaydı. Sanki bir tiyatro kulisindeymiş, birazdan sahneye çıkacakmış gibi... Sanki karanlığın içinde yüzlerce bakış üzerine kilitlenmiş gibi... Dikkatli... Zafer elde etmeyi umarak, hüsrana uğramaktan korkarak...

Son basamaklara ulaştığında, Suzuki rolündeki mezzo soprano Lucia Danieli'nin sesi daha güçlü, daha berrak yükseldi,

Bu yaşadığı
Onu çok ağlatacak.

Gözbebekleriyle karanlığı tarıyordu. Işığa doğru döndü. Mutfağın diğer tarafındaki banyoya giden küçük koridordan geliyordu. Mutfaktan geçerken eline bir bıçak aldı. *Tanrım, o müzik!* Nasıl bir güzellik! Nasıl bir hüzün! Nihayet Maria Callas'ın/Butterfly'ın sesi yükseldi.

Suzuki, Suzuki! Neredesin?

Yeni bir şimşek çaktı. *Kulisteki kostüm uzmanı ortalığı birbirine katıyor olmalı...* Mutfağı geçti, koridora ilerledi. Aydınlık büyüdü. Solundaki kapı aralıktı... Yanılmamıştı, ışık oradan geliyordu; banyodan.

O burada, burada! Nereye saklandı?

Kapıyı parmaklarının ucuyla itti. Diğer elinde bıçağı tutuyordu. Ağır, insanın başına vuran bir mum kokusu yükseliyordu. Onlarca mumun ışığı tavanda ve duvarlarda, sanki bir yangın alanı gibi dans ediyordu. Aynı zamanda ölmemiş ölünün yüzünde, kazınmış saçları yeni yeni biten kafatasında da dans ediyordu... Göz bebeklerinde, kapkara bir maskara denizinin ortasında kaybolan, sabit, sakin ve kararlı bakışlarında dans ediyordu. Bir an Mila aklını kaçırmış olduğunu sandı. Madam Butterfly oradaydı! *Cio Cio San.* Siyah kimonosu içinde, beyaz pudralı yüzüyle, iki ince çizgi halini almış gözleri, jilet gibi ince dudaklarıyla, oradaydı!

Ama halüsinasyon dağıldı. Daha berbat bir hal aldı... Bir hayaletti. Dirilen bir ölü... Banyoyu dolduran kalın su buharının içinde puslu bir varlık. Hayaletin üzerinde erkek kıyafetleri vardı. Silahının namlusunu ona doğru çevirmişti. Callas aryasına devam ediyordu.

Bu kadın! Benden ne istiyor?

Tam o sırada Christine, "İyi akşamlar..." dedi.

Mila'nın beyninin içi bomboştu. Thomas'yı düşündü. Bu müzikte nasıl hâlâ uyumaya devam ediyordu?

"Bırak o bıçağı..." dedi Christine. "Çıkar üzerindekileri ve küvete gir."

Reddedebilirdi, direnebilirdi... Ama neye yarayacaktı ki? Müzik, zayıf düşen bedeni, son zamanlardaki sonsuz bıkkınlığı, evin içinde çınlayan son sahne, onu itaat etmeye teşvik ediyordu. İradesi, mücadele etme gücü kalmamıştı. Yalnızca... *yorgundu*... Zaten hayaletin doğrulttuğu namlu da ona başka bir seçenek bırakmıyordu. Bıçağı elinden bıraktı. Sonra üzerindekileri birer birer çıkarıp ayaklarının ucuna bıraktı. Küveti dolduran sıcak sudan yükselerek banyoyu dolduran buhar bedenini sarmaladı. Bedeni anında ter damlacıklarıyla kaplandı. Christine sakin bir şekilde, "Küvete girer misin lütfen..." diye ısrar etti.

Uzun bir süre hareket etmedi. Sonra bir bacağını suyun içine sokmak üzere kaldırdığında, küvetin kenarında, mumların dans eden ışığında pırıldayan uzun bıçaklı büyük bir berber usturasını gördü. Önce bacağını, sonra tüm bedenini sıcak suyun içine soktu. Oturdu. Bir an kendini iyi, rahatlamış, kontrolü elden bırakmakla özgürleşmiş hissetti. Yine anne karnındaki sıvının sıcaklığını duyumsuyordu. Thomas olmasaydı... Aniden, "Oğlum!" diye haykırdı.

"Merak etme. Uyuyor. Ona biz bakacağız..."

"Biz mi?"

Dışarıda Butterfly devam ediyordu:

Her şeyimi almak istiyorlar! Oğlum!

Ah! Talihsiz kadın! Kendi kanından olandan vazgeçmek!

"Yani babası ve ben," dedi Christine. "Léo çocuğuna bakacak. Onu resmen tanıyacak. Yetiştirip, büyütecek. Bana yemin etti.

Thomas ikinizin de soyadını taşıyacak... En iyi okullara gidecek, en iyi eğitimi alacak Mila... Léo ona hiçbir zaman gerçeklerden, olan bitenden, annesinin yaptıklarından bahsetmeyecek. Annesinin bir kaza geçirdiğini söyleyecek. Yemin etti. Ama bir koşulla..."

Mila buhar ve yüzünden süzülen ter damlacıkları nedeniyle gözlerini kırpıştırdı. Hayaletin konuştuklarını dinleyip söylediklerini anlamaya çalıştı. Yavaş yavaş sözcükler bilincine girdi, anlamlarının korkunçluğunun idrakine doğru yol aldı... Mila nihayet, bir kuşunki gibi zayıf bir solukla, "Hangi koşulla?" diye mırıldandı.

Hayaletin bakışları küvetin kenarında duran ustura bıçağına doğru yöneldi. Mila titredi.

"Seni ölürken gördüm," dedi Mila hayalete. "Üzerine ateş ettim."

"Kurusıkı attın..." dedi Christine.

"Ya kan?"

"Kazağımın altına saklanmış basit sinema aksesuarları... İstenen zamanda patlayıveren iki küçük hemoglobin torbası... Bulmak çok kolay. Ben yalnızca atış sırasında kasılma taklidi yaptım ve dilimi kanatana kadar ısırdım..."

"Ya Marcus?"

"Sen eve döner dönmez, bana çukurdan çıkmam için yardım etti," diye cevapladı Christine gülümseyerek. "Sana bana içirmen için getirdiği sözde uyuşturucu da öyle... Eczanelerde bulunan vitamin ampullerinden başka bir şey değildi."

"Nasıl olur?"

"Çünkü Marcus daha fazla para verenle çalışır Mila... Bunu bilmen gerekirdi... Léo ve ben de kumbaralarımızı kırdık. Sen kendin de dedin, 'Marcus pek meraklı değildir. Tek merak ettiği ödenecek paradır...' diye. İtiraf etmeliyim ki onu ikna etmek hiç zor olmadı. Hayat sigortası paramı kullanmak zorunda kalmış olsam dahi... O sabah, Denise imzalı o SMS'i görünce, bir tuzak olduğunu hemen anladım. Léo beni arayıp bir şeyler olacağını

söylemişti. Senden emir alan Marcus'tan almıştı bilgiyi. Her şeyi Marcus organize etti. Ya bunu yapacak ya da hapsi boylayacaktı."

"Nerede şimdi o?"

"Kim? Léo mu? Ondan bu akşam için şu polisi gözetlemesini istedim..."

"Ya Marcus?"

"Korkarım sevgili vatanı Rusya'nın topraklarına gübre olmuştur. Moskova'ya dönüş biletini aldık. Ama ne yazık ki onu orada bekleyen birileri vardı... Hak verirsin ki bana uyuşturucu verip tecavüz etti... Köpeğimin boğazını kesti... Ama neticede, senin emirlerini yerine getiriyordu, öyle değil mi?"

Sessizlik oldu. Mila küvetin kenarında duran bıçağa baktı. Bıçağı alıp hayaleti kesebilirdi. Ama hayaletin ondan daha hızlı olduğunu biliyordu. Léo'yu, oğlunu, ikisini *birlikte, nihayet kavuşmuş* olarak düşündü... Müzik sakinleşiyor, sonra yeniden coşuyordu... Salondaki herkes onun dudaklarına, nefesine kilitlenmişti. Seyircilerin hepsi de trans halindeydi, coşku ve duyguyla dolmuş, büyülenmişti.

Nihayet beklenen müthiş melodi çınladı, *"Con onor muore"... Onurla hayatta kalamayan sen... Onurunla öl...*

Evet. Neden olmasındı ki?

"Yani ampullerin patlaması, bulantılarım, lastiklerimin patlatılması, süpermarkette olanlar... Sen mi yaptın?"

Mila her şeyden öylesine usanmıştı ki...

"Evet."

"Nasıl yaptın?"

Bütün bunlardan öyle yorgundu ki...

"Neyi?"

"Her gece kusuyordum, uyuyamıyordum. Yiyecekleri attım, eczaneden yeni ilaçlar aldım. Thomas'yla aynı şeyi yiyordum. O hastalanmıyordu..."

Hayalet silahının namlusuyla küvetin diğer ucunu gösterdi. Mila gözleri ile takip etti. Önce anlamadı. Sonra birden anladı...

Banyo tuzu... Her akşam banyo yapıyordu. Thomas uyuduktan sonra küveti dolduruyordu. Ama Thomas sadece duş alıyordu. Sonra hayalet bir uzaktan kumanda çıkardı, bir düğmeye basınca müzik kesildi.

"Seni haftalardır takip ediyorum. Günümüzde mağazalarda bulunabilen şeyler inanılır gibi değil... Mutfakta bir mikro kamera, odada bir mikro kamera, banyoda bir mikro kamera ve işte tamam... Muhtemelen alışkanlıklarını senden daha iyi biliyorumdur. Hatta kendinin bile farkında olmadığın küçük tekrarlı hareketlerini... Şu kurdurduğun alarm sistemine gelince, tam bir komedi..." dedi Christine çok cepli pantolonundan üç kısa antenli dikdörtgen bir kutu çıkararak. "Bunun adı dalga bozucu... İnternet üzerinden yüz avro gibi bir paraya bulabiliyorsun. Hırsızların geleceği parlak yani..."

Mila son bir sıçramayla, kinini kusarcasına, "Senin yüzünden oğlumu benden alacaklar," diye haykırdı.

Christine ona baktı. Sosyal merkezden aldığı mektubun sahte olduğunu, kendinin yazdığını söylemedi. Yüzünü Mila'nın yüzüne birkaç santimetre mesafe kalana dek yaklaştırdı.

"İşte bu yüzden oğlunu Léo'nun yetiştirmesine izin vermelisin... Yeterince çene çaldık," dedi ve silahın namlusuyla bıçağı gösterdi. Mila silahın giderek titrediğini ve Christine'in yanaklarından yaşlar süzüldüğünü fark etmedi. "Kendini öldüreceksin... bu gece... Ben de Léo'nun Thomas'yla ilgilenmesini, onu yetiştirmesini... nüfusuna almasını sağlayacağım... Sana söz veriyorum."

Eldivenli elinin tersiyle yüzündeki gözyaşlarını ve teri sildi. Gözleri siyah maskaranın ortasında parlıyordu.

"Reddedersen, hapse gireceksin. Thomas geçici aileye teslim edilecek. Sonra başka bir aileye, daha sonra başka bir aileye verilecek... Hali ne olacak biliyor musun? Bir fikrin var mı? Onun için istediğin bu mu? Karar senin Mila... Yalnızca senin. Şimdi karar vermelisin..."

* * *

"Müziği yeniden açar mısın lütfen?" dedi Mila. Sonunu duymak istiyorum.

Christine uzaktan kumandayı aldı. Müzik kaldığı yerden devam etti; son sahneden. Sesler birbirlerine karışıyor, birbirinin peşi sıra yükseliyordu.

"Mila?"

"Yorgun..."

"Ne?"

"Yorgunum..."

"Bütün bunlardan kurtulabilirsin Mila."

Callas devam etti:

Sen, sen
Taptığım varlık, aşkım, zambak ve gül çiçeğim
Bunu asla bilme ama senin için
Senin saf gözlerin için
Ölüyor Butterfly.

Uzun süre iki kadın sessiz kalıp müziği dinledi. Sonra, Mila aniden bıçağı aldı. Christine tek kelime söylemeden ona baktı. Bıçağın aynı zamanda Mila'nın yüzüne yansıyan ışığı gözlerini aldı.

İyi bak
Unutmamak için
Annenin yüzüne...
İyi bak!
Aşkım benim elveda, elveda!
Benim küçük aşkım!

"Yorgunum... Öyle yorgunum ki..."

"Dinlen o halde Mila."

"Beni sevdi..."

"Biliyorum. Bunu bana söyledi," diye yalan söyledi Christine.

* * *

Mila gülümsedi. Gözleri uzaklara dalarak tek bir net ve yavaş hareketle, ön kolunu, kasını, radyal arterini dirseğinden bileğine dek yardı. Sol koluydu... Sonra bıçağı diğer eline aldı. Sağ kolu... Biraz sakarca... Kan iki gayzer gibi fışkırdı... Suyun içini, fayansları kırmızıya boyadı.

Hızla atan kalbinin her çarpışında yeni bir gür dalga akıyordu. Sonra aniden nabzı yavaşladı. Göğsü boyunca buz kestiğini hissetti. Sanki kışın ortasında bir su birikintisiymiş de hızla donuyormuş gibiydi.

Müzik yükselip zirveye ulaştı. Mila, Pinkerton'ın son haykırışı ile son bir damla gözyaşı döktü;

Butterfly! Butterfly! Butterfly!

Christine son beş dakikayı izlerini silme ve çıkıp gitme hazırlığı ile geçirdi. Pantolonunun ceplerinin birinden Mila'nın cep telefonunu çıkardı ve soğumaya başlamış olan parmaklarının arasına yerleştirdi. 17'yi tuşladı. Karşı taraf cevap verince alçak sesle mırıldandı, "*Yalvarırım... Çabuk gelin... Öleceğim... Oğlum evde yalnız...*"

"Nasıl? Ne dediniz? Hanımefendi? Tekrar eder misiniz?"

Tekrar etti ve telefonu ölünün parmakları arasında, küvetin kenarına bıraktı. Aniden kapıya dönüp ürperdi. Thomas oradaydı. Gözlerini kocaman açmış, kıpırdamadan ona bakıyordu... Christine gözlerini açıp kapayıncaya dek görüntü kayboldu. *Koridorda bir gölge oyunu olmalı...* Banyodan ayrılıp kata çıktı. Islak spor ayakkabılarının üzerine galoş giymişti. Çocuğun odasının kapısını açtı. Başparmağını ağzına sokmuş, uyuduğunu gördü. Aniden midesinin bulandığını hissetti. Sessiz evin içinde giriş katına dek aceleyle inip dışarı çıktı. Dışarının nemli havasını içine çekti. *Kusma sakın... Burada olmaz... Şimdi değil...* Evin kapısını ardına dek

açık bırakarak biraz ileride bıraktığı aracına gitti. Galoşlarını ve ayakkabılarını ancak aracın içine girince çıkardı.

Aracını çalıştırdı, ağaç tünele dek ilerledi ve yol boyunca tırmanarak kavşağa saptı... Yağmur durmuştu. Yırtılan bulutlar arasından ay yüzünü gösteriyordu. Rüzgârlı gecede arabasını bir kenara çekti. Motoru kapattı, farları söndürdü ve dışarı fırladı. Ön tekerin hemen yanında, karanlığın içinde ışıldayan, yağmur suyuyla dolu çukura tüm akşam yemeğini çıkardı.

Uzun bir nefes alıp yüreğini sakinleştirmeye çalıştı. Direksiyonun başına geçti, aracın içinde kıpırdamadan bekledi. Fırtına uzaklaşıyordu. Şimşekler artık gecenin içinde soluk pırıltılardan ibaretti. Gürültüsü uzaklardan geliyordu. Siren seslerinin yaklaştığını duyana dek tam on üç dakika bekledi. Sonra bir jandarma aracının hızla önünden geçtiğini duydu. Farları hızla, ağaçların gözleri arasında yanıp sönerek ağaç tünel içinde ilerledi. Dürbününü alıp aracın tam olarak evin önüne park ettiğini, jandarmaların araçtan inerek içeriye girdiklerini gördü. Üç kişiydiler.

Dürbününü torpido gözüne yerleştirdi ve dikiz aynasına baktı. Tepe lambasının ışığında, bakışları boştu... Göz bebekleri irisini neredeyse kapatmıştı. Kendini tanıyamadı...

Aracının kapısını usulca kapattı, gecenin içinde kayboldu.

EPİLOG

Hayat bir mucizesini daha sunmuştu. Hamileliğinin beşinci ayını dolduruyordu ve karnı giderek belirginleşiyordu. Çocuğunun beyninin ve omuriliğinin artık tamamen oluştuğunu, yetişkinlik hayatının sonuna dek daha fazla tek bir nöron edinemeyeceğini biliyordu. "Ne yapalım Küçük Léo, sahip olduklarınla yetineceksin. Dilerim iyilik için kullanırsın... Sana bu konuda güveniyorum..." Onunla konuşmaya ve henüz bir isimde karar vermemelerine rağmen ona Léo adıyla seslenmeyi seviyordu. Babası Mathis veya Louis istiyordu. O bunu henüz bilmese de Christine adının Léo olmasına karar vermişti ve öyle olacaktı.

Açık cam kapıya doğru baktı. Güneş doğalı bir saatten kısa bir süre olmuştu ama hava sıcaktı. Acıkmıştı. Aslında kurt gibi açtı... Sürekli bir şeyler yeme arzusu duyuyordu. Eksiksiz bir sabah kahvaltısı; mısır gevreği, kahve, meyve suyu, haşlanmış yumurta, tereyağlı ekmek dilimleri, reçel, tereyağı... Ağzının suları akıyordu. Gülümsedi. Kendini çok iyi hissediyordu. İlk aylardaki bulantı ve halsizlik şikayetleri kaybolmuştu. Tam formundaydı.

Léo kıpırdanıp gözlerini açtı.

"Ne kadar erkencisin?"

Christine'e baktı. Sonra, neredeyse her sabah yaptığı gibi, bakışları hemen karnına yöneldi. Elini çocuğunun üzerine koyarak, "Günaydın Mathis..." dedi.

"Léo..."

"Merhaba Louis..."

"Léo..."

"Kıpırdamıyor."

"Çok uyuyor. Normal."

Léo Christine'e baktı. Bakışları bu kez farklıydı...

"Öyleyse, bir şeyler yapsak fark etmeyecektir..." dedi ve Christine'in karşılık vermemesi üzerine, "Çok güzelsin, biliyor musun? Hamilelik sana yakışıyor," diye ekledi.

"Hiştt..."

Öpüşüp birbirlerini okşadılar. Odanın içi yaz güneşi ve vücutlarının ısılarıyla ısındı. Christine giderek daha fazla terlediğini fark etti. Léo onun kulağına, "Thomas daha uyanmaz. Karla da çocukları dokuzdan önce getirmez," diye fısıldadı. "Bol bol vaktimiz var..."

"Hişşt..."

Christine güldü. Saat sabahın altısıydı. Komodine doğru eğilip çekmeceden bir prezervatif aldı. Kendini bunun ne anlama geldiğini unutmaya zorladı. Marcus o gece yalan söylememişti. Bu dünyadan ayrılmadan önce ona, kanına bir hatıra bırakmıştı. *Seropozitifti*... Tedavi bir işe yaramamıştı. Sonsuza dek korunarak ilişki kurmaya mahkûmlardı. Léo ondan bir çocuk istediğini söylediğinde uzun süre tereddüt etmişti. Araştırmalardan, HIV virüsünün anneden çocuğa geçme riskinin sıkı tıbbi takiple ve annenin hamileliğinin ikinci üç aylık döneminden itibaren bir antiretroviral kombinasyon tedavisi alması durumunda çok düşük bir orana indirgendiğini (%1'den az) öğrendi.

Ve Léo'da hastalık olmaması nedeniyle, "eski moda döllenme" yöntemine başvurmuşlardı. Doğurganlık tanrısı çabalarının karşılığını verinceye dek tekrarlamak zorunda kaldıkları o küçük ritüeli yüzünü buruşturarak hatırlıyordu. Sabahları uyanınca ateşini ölçüyordu, günü geldiğinde ise, sperm öldürücü özellikte olma-

yan bir prezervatifin içinden Léo'nun spermini alıp ucunda iğne olmayan bir şırıngaya dolduruyorlardı, sonra da Léo tohumunu Christine'in vajinasının içine püskürtüyordu. Neyse ki üçüncü denemede başarmışlardı... Daha tedbirli olmak açısından, sezaryenle doğum yapacaktı. Ayrıca çocuğunu emzirmesinin yasak olduğunu biliyordu.

Açık camlı kapının önünde seviştiler. Evin yakınındaki patikadan geçen herhangi biri onları görebilirdi ama bu, onların umurunda değildi. Christine, parmaklarını saçlarının arasına saplayarak kendini ona bıraktı. Léo onun belinin altına bir yastık yerleştirdi ve çok yavaş, çok nazikçe hareket etti... Tıpkı hiç bitmeyecek gibi uzayan o yaz gibi... Christine, Küçük Léo'nun olanları, annesinin ve babasının arzusunun ve korkusunun, umudunun ve endişesinin, aşkının füzyonunu hissedip hissetmeyeceğini düşündü. Evet, çünkü birbirlerini hiç olmadığı kadar seviyorlardı. Aylarca herkesten kaçarak yaşadığı, Léo'nun onu herkesten, çocuklarından bile sakladığı aylar, birlikte aldıkları riskler, paylaştıkları sır ve Thomas'nın varlığı, ilişkilerini tahmin edebileceklerinden de fazla sağlamlaştırmıştı. Ve Christine değişmişti. Yaşadıklarından sonra bambaşka biri olmuştu. Bunun farkındaydı. Hatta bazen, Léo'nun bu yeni Christine'e âşık olduğunu bilmek yüreğini daraltıyordu. Léo dirseğinin üzerinde doğruldu ve, "Benimle evlenir misin?" dedi

"Ne?"

"İyi duydun."

"Daha yeni boşandın, yeniden evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

Léo güldü.

"Ne düşündüğünü biliyorum..." dedi gülmeyi bırakarak, sonra neredeyse komik, ciddi bir ifade takındı. "Genellikle erkekler önceleri sadık, sonraları değildir... Ben sondan başladım..."

"O ne demek?"

"Mantıksal olarak sana sadık kalacağımı düşünebilirsin."

"Mantıksal olarak mı?"

"Yüzde doksan sekiz ihtimalle diyelim, olur mu?"

"Ya yüzde iki gerçekleşirse ne olacak?"

"Sana asla yalan söylemeyeceğime, hiçbir şey gizlemeyeceğime söz veriyorum."

"İyi bir başlangıç, ancak yeterli olacağını sanmıyorum. Kabul etmelisin ki, bu biraz alışılmadık bir evlenme teklifi..."

"Alışıldık teklif için, bir mali müşavir bulmalıydın kendine... Ayrıca evet demek zorunda değilsin..."

"Ben de öyle düşünüyorum."

"Hayır mı yani?"

"Evet. Ama evet demek zorunda olmadığım için evet..."

Servaz o sabah da her sabah olduğu gibi müzikle uyandı. Mahler elbette... *Das Klagende lied.* İlk liedin adı "*Waldmarchen*"di*. Servaz da bildiği bir hikâyeyi düşünerek gülümsedi. O da ormanda geçiyordu... Müzik yükseldi. Kızının hediyesiydi. Şimdi artık okyanusun diğer tarafında, karibuların, gri sincapların ve Chantecler tavuklarının arasında yaşayan kızı...

Bir polis sireni, bir motosiklet gürültüsü duydu ve etrafına bakındığında nihayetinde odasını tanımadan önce bir an nerede olduğunu bilemedi. Kendi odasındaydı. Evindeki odasında. Yatağında doğruldu, gerindi ve bir işi, kendini bekleyen bir ofisi olduğunu hatırladı. Duş aldı, giyindi ve şekersiz bir kahve içti, on beş dakika sonra polis merkezinin yolunu tutmuştu bile.

Metronun yürüyen merdivenlerinden çıktı, yarım daire şekilli girişi olan ve her baktığında ne anlama geldiğini düşündüğü dikdörtgen fresklerle süslü, tuğla cepheli yüksek binanın önündeki meydandan geçti. Güneş, Midi Kanalı boyunca uzanan tozlu yapraklar ve fosforlu spor kıyafetleri içinde, kulaklıklarında kulaklıklarla koşuya çıkmış insanlar üzerinde pırıldıyordu. Polis memurları bisikletlerini demir parmaklıklara zincirliyor, basamakları tırmanarak döner kapının içinde kayboluyorlardı. Kanal

* (Alm.) Orman Efsanesi. (ç. n.)

boyunca, geceleri biraz uzakta bekleyen fahişeler uyumak üzere yerlerinden ayrılmıştı. Belediye görevlileri çalılıklar arasında sürünen prezervatifleri, hatta bazen şırıngaları topluyordu. Torbacılar kazançlarını saymakla meşguldü. Banliyölerdeki gözcüler uykularından uyanıyordu. Bu şehrin partisyonu, günlük operasıydı; otomobillerin ve otobüslerin korosu, trafiğin yoğun olduğu saatlerin aryası, aşırı kolay kazanılan paranın temposu, işlenen suçların nakaratıydı. Servaz kendini şaşırtıcı bir şekilde iyi hissediyordu. Bu müziği ezbere biliyordu. Onun şehri, onun müziğiydi. Her notasını tanıyordu...

Dosya masasında onu bekliyordu.

Hızlıca okudu. Sonra park alanına gidip hizmet aracını aldı. Kuzeybatı yolundan Toulouse'dan çıktı. Tali yollardan bir saatten biraz daha kısa süre araç kullandı. Modern ev yine oradaydı. Havuzuyla, beyaz bariyerleri ve ahırı ile vadinin içinde duruyordu.

Aracını çimenlerin üzerine, Porsche 911'in yakınına park etti. Christine elinde bir kâseyle eşikte göründü. Üzerinde bir kot pantolon, kapüşonlu bir üst ve düz tabanlı tenis ayakkabıları vardı. Servaz ona baktı. Saçlarını erkek çocuğu gibi kısacık kestirmişti, makyaj yapmamıştı. Dar kalçaları ve bir yetmiş boyu da eklenince, giderek yuvarlaklaşan karnından hamile olduğuna kuşku olmasa da erkeksi bir görünüşü vardı. Yüzü ışıl ışıldı. Bir kadın kendinden, cazibesinden ve gücünden ne kadar emin olabilirse o kadar emindi. Christine ona, "Bir kahveye ne dersiniz?" diye seslendi.

Servaz gülümseyerek ilerledi. Birlikte eve girdiler. Léo ve Thomas havuzda oynuyorlardı. Servaz onları camlı kapıdan gördü. Çocuğun berrak kahkahaları ve babasının ona doğru sıçrattığı su sesleri içeriye dek geliyordu.

"İstediğiniz şeyi buldum..." dedi.

Christine kahve makinesine yönelmişti, sırtı Servaz'a dönüktü. Servaz onun omuzlarının kaskatı kesildiğini hissetti. Christine yüzünü dönmeden önce bir an tereddüt etti. Servaz dosyayı mutfak tezgâhına doğru iterek, "Haklıymışsınız..." dedi.

Aniden ortaya çıktığı o nisan gününü anımsadı. Kendisine telefon etmiş, "Ben geri geldim," demekle yetinmişti. Şehir merkezinde bir kafede buluşmuşlardı. Servaz ona onca zamandır nerede olduğunu sorunca, kaçtığını, bütün olanlardan kaçma, yalnız kalma ihtiyacı duyduğunu, çok seyahat ettiğini anlatmıştı ama Servaz yutmamıştı... Zaten bunun bir anlamı yoktu. İntihardı. Dosya kapanmıştı... Yine de Christine'e dalgın gözlerle bakarak, "Acaba o gece 17'yi arayan sesle Mila Bolsanski'nin sesini karşılaştırmanın bir yolunu bulabilir miyiz..." demişti.

Christine hiç şaşırmış görünmemişti.

"Cinayet olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Servaz başını sallamıştı.

"Adlı tıp uzmanı kesin emin. Kollarını kendi kesmiş. Ama tanınmak istemeyen biri onu orada o halde bulmuş ve sanki Mila'ymış gibi polise haber vermiş olabilir... Çocuk nedeniyle yani... O arama olmasaydı çocuğun hali kim bilir ne olurdu... Bunu yapan illaki bir kadın olmalı..."

Servaz bir an onu bakışlarıyla süzmüştü ama Christine duygularını bastırmayı iyi öğrenmişti.

Dosyayı biraz daha itti.

"Ablanızın kremasyon işlemlerinden önce bir otopsi gerçekleştirilmiş. Haklısınız, hamileymiş. İntiharıyla bağlantısı olsa da bir cinayet söz konusu olmadığından, çocuğun babasının kim olduğunu öğrenmeye çalışan olmamış. Ayrıca o dönemde DNA analizleri yaygın değildi. Cenin de anneyle birlikte yakılmış..."

"Kremasyon talebi kimden gelmiş biliyor muyuz?"

"Evet."

Servaz dosyadan bir kâğıt çıkardı.

"Bu da dosyadaydı."

Kâğıt bir kremasyon izniydi. Christine kâğıdı okudu.

"*Cenaze işlemleri açısından karar sahibi kişinin talebi dikkate alınarak,*

Toulouse Asliye Hukuk Mahkemesi Cumhuriyet Savcısı'nın kararına binaen,

Merhumenin kremasyon işleminin gerçekleştirilmesine izin verilmiştir."

Yazının altındaki iki ismi tekrar okudu; babası ve on iki yaşındayken saldırdığı aile hekimi.

"Teşekkür ederim."

Servaz Christine'in önüne başka bir kâğıt daha ittirdi.

"Bir şey daha var..." dedi. "Mila Bolsanski'nin evinde olanlarla ilgili. Buyurun... Okuyun. Sonra da imha edin. Başka bir sureti yok..."

"Nedir bu?"

"Okuyun..."

Christine eğilip okudu. Servaz onun okurken giderek gerildiğini, sonra şaşkın bakışlarını ona çevirdiğini gördü.

"Bunu neden bana veriyorsunuz?"

"Çünkü ne anlama geldiğini bilmiyorum...Ve zaten bu dosya kapandı."

Christine gözlerini Servaz'a dikti ve ikinci bir defa, "Teşekkür ederim..." dedi.

Servaz omuz silkti ve ayrılmak üzere arkasını döndü. Christine'in elinde tuttuğu kâğıt, polis raporuydu. Mila Bolsanski'nin evinin arkasındaki çukurda iki DNA tespit edilmişti. Birincisi Marcus'a aitti, ikincisi ise Christine Steinmeyer'e...

Servaz kapıdan çıkacakken arkasına döndü ve "Ya köpeğiniz..." diye sordu. "Onu ne yaptınız?"

Christine gülümsedi.

"Léo ve ben, onu sizin söylediğiniz yere gömdük. Haklıymışsınız. Çok güzel bir yer..."

Servaz çevre yolundaydı. Trafiğin sıkışacağı anonsu yapılmıştı ama bulunduğu yerde trafik henüz akıcıydı. Aniden acil durum şeridine

geçerek durdu, nefesi tıkanmıştı. Arkasındaki öfkeli sürücülerin kornalarını duymadı, kudurmuş haldeki yüzlerini görmedi bile... Önünde uzanan şerit boyunca yol kenarındaki bankete bakıyordu. Ağzı açık kalmıştı, yüreği şiddetle çarpıyordu...

İki DNA...

Bu mümkün olabilir miydi? Gözleri boşluğa dalmıştı. Kendine gülümsediğini görüyordu. Boşluğa bakıyor ama onu görüyordu.

Sanki film aniden geri sarılmış gibiydi. Bu mümkün olabilir miydi? Ah, Tanrım! Ya doğruysa!

Hayatında hiç dua etmemişti. Ama o an dua etti...

Gaz pedalını ayağının altında ezerek hızla çevre yoluna geri dönerken dua etti. Ani hızlanmasına, sonrasında son derece mantıksız bir umuda doğru araçların arasından zikzaklar yapmasına eşlik eden selektörlerin, küfürlerin ortasında dua etti...

Polis Merkezi'nin avlusuna aracı park etti ve çılgın gibi adli tıp laboratuvarının binasına doğru koştu. Sanki hayatı söz konusuymuşçasına bir hızla kapıyı iterek içeri girdi, afallayan bir memura çarparak geçti ve derhal biyolojik inceleme departmanına yöneldi.

Departmanın yöneticisi olan uzman Catherine Larchet oradaydı. Birkaç ay önce, Marianne'ın kalbinin acilen analiz edilmesini ondan istemişti. Catherine, bu analizin Servaz için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden, işlemi on iki saat gibi rekor bir sürede gerçekleştirmişti. Korkunç gerçeği açıkladığında Servaz'ın yıkıldığını, bir masayı kaldırıp devirdiğini, acıyla bağırdığını görmüştü. Servaz'ın kaleye doğru ilerleyen bir rugby oyuncusu gibi üzerine doğru koştuğunu görünce, "Martin?" dedi.

Servaz nefes nefese konuşmaya başladı, "DNA..."

Catherine hangi DNA'dan bahsettiğini derhal anlamıştı. Yüzü ciddileşti. Servaz'ın hikâyesi, dinlenme merkezinde kaldığı, depresyona girdiği kulağına dek gelmişti.

"Martin..."

Servaz başını salladı.

"Merak etme. İyiyim.... DNA... Örneği nereden almıştın?"

"Ne?"

"Analiz için kullandığın DNA?"

Catherine'in yüzü öfkeyle kızardı.

"Sen benim mesleki yetkinliğimi mi sorguluyorsun?"

Servaz elleriyle hayır işareti yaptıktan sonra Japon selamı verirmiş gibi eğildi.

"Catherine, sen tanıdığım en başarılı adli tıp uzmanısın! Benim tek bilmek istediğim, soy bağı incelemesi yaptın. Üst soy alt soy. Öyle değil mi?"

"Evet. Sen DNA'yı oğlu Hugo'nun DNA'sıyla karşılaştırmamı istemiştin. Marianne'ın kanıydı o Martin... Zerre kuşku yok. Mitokondri DNA'sı anneden çocuğuna hiç bozulmadan aktarılır. Tüm insanlar mitokondrilerini yalnızca annelerinden alırlar."

İsviçrelinin en sevdiği polise gönderdiği şeytani hediye olan, Marianne'ın pıhtılaşmış kanının içinde yüzen kalbi Servaz'ın gözlerinin önünde canlandı.

"Kan dedin değil mi?"

"Evet. Kan dedim... Elbette ki kan... Kan ve sperm DNA açısından en zengin unsurlardır. En küçük damlası bile seksen bin akyuvar içerir. Hepsi de çekirdek içinde komple bir DNA zincirine sahiptir... Ayrıca, hatırlatırım... Son derece acele ediyor, sonucu bir an evvel öğrenmek istiyordun. Biz de şıringayla kalbin içinden kan alımı gerçekleştirdik. Hızlı sonuç elde etmenin en iyi yolu buydu. Başka türlü olması düşünülemezdi..."

Servaz kendi kalbinin yerinden fırlayacak gibi olduğunu hissetti.

"Daha kapsamlı bir analiz yapmadınız mı?"

Kadın yeniden kızardı. Servaz'a sorgular bir bakışla baktı.

"Neden yapalım? Sonuç pozitifti zaten..."

"Kalp hâlâ sizde mi?"

"Elbette. Halen açık olan bir dosyada delil niteliği taşıyor. Adli Tıp Enstitüsü'nde muhafaza ediliyor. Martin, dinle beni, artık..."

Adli Tıp Enstitüsü Toulouse'un güneyinde, Rangueil Üniversite Hastanesi bünyesinde bulunuyordu. Servaz, Catherine'in sözünü

kesti ve "Yeni bir analiz yapar mısın? Bu defa kalbin hücrelerini kullanarak?" diye sordu.

Catherine, Servaz'ı süzdü.

"Sen ciddi misin?" Servaz onun düşündüğünü gördü. "Farklı olduğuna inanıyor olamazsın... Ah, vay canına! Eğer doğruysa, bu bir ilk olacaktır. Eğer öyleyse, adli tıp dergilerinde kapak haberi olacaktır..."

Derhal masasına koştu, telefonu eline aldı ve Servaz'a bakarak, "Derhal arıyorum onları..." dedi.

Denise balkonun loş ışığında gülümsüyordu. Aşağıdaki sahnede soprano Natalie Dessay veda aryasını söylüyordu. Natalie Dessay, kariyerine yirmi beş yıl önce yine o sahnede başlamıştı; Toulouse'daki Capitole Tiyatrosu'nda. O akşam son sahne alışıydı; Massenet'in Manon'u rolündeydi.

Denise elini karnına götürdü. Beş aylık hamileydi... O ay onların seyahat ayıydı. Ertesi gün, Tayland için yola çıkacaklardı. Evli olmasalar da bir çeşit balayıydı. Yanında oturan Gérald'a baktı. Nihayetinde ona sahip olmuştu. *Yalnızca ona aitti...* Onu daha ilk gördüğünde istemişti. Ve bir şeyi istediğinde alırdı...

Gérald'a baktı... Gözlüklerine sahnenin ışıkları yansıyordu, ciddi, pürdikkat kesilmiş bir ifadesi vardı. Şimdi Denise, onun bu kadar çabaya değip değmediğini düşünüyordu. Belki de onu gözünde biraz fazla büyütmüştü... Christine onu elinde tutmak için mücadele ettikçe, savaşı kazanmak için tüm gücünü seferber etmişti. Ama şimdi istediğini elde etmişti ve savaş bitmişti. Artık onun için yarışacağı biri yoktu, artık istediğinden emin de değildi... Gérald iyi bir baba, iyi bir eş olacaktı. Bundan hiç kuşkusu yoktu... Ama tam olarak hayal ettiği bir birliktelik değildi. İlk olarak yatakta, *hep planlıydı*... Yeni stajyer çocuk Yannis gibi değildi. Yannis bir Doğu prensi gibi koyu tenli, uzun kirpikliydi, bembeyaz dişleri, korsanları andıran bir gülümsemesi vardı. Yani kadınları büyüleyen bir fiziğe sahipti...Onun yatakta bir Spider-

man ve Jack Sparrow karışımı olduğuna bahse girerdi. Kadınlar böyle şeyleri hissederdi...

Ama karnında Gérald'ın çocuğu vardı. Onu seviyordu. Evet, onu elbette ki seviyordu... Bütün bunları boşa yapmamıştı. Ancak genç Yannis'in kendisine nasıl baktığını, kendiyle mümkün olduğunca sık baş başa kalmak için çaba sarf ettiğini, mahcup eden iltifatlarda bulunduğunu görüyordu... Oysa kolay kolay mahcup olmazdı... Operaya konsantre olmaya çalıştı ama olamadı... Yannis, vücudu, yırtık kot pantolonları, bronzlaşmış, dövmeli teniyle aklından çıkmıyordu. Evet, anne olacaktı. Gérald'ın çocuğunu bekliyordu. İstediğini almıştı, öyle değil mi? Gerisini artık zamanı gelince düşünecekti. Tayland tatili ertesi gün başlayacak ve bir ay sürecekti. Tatilden dönmek için sabırsızlanmaya başlamıştı bile...

Cordélia, kendisini öncelikli check-in sırasına alan, Anton'un yumuşacık *Mei-Tai* askı içinde uyuduğunu görerek gülümseyen hostese pasaportunu ve biletini uzattı. Kırmızı tekerlekli kabin valizini arkasında sürükleyerek körüğün içinden uçağa doğru ilerledi, uçağın girişinde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beklemekte olan hostesi görmezden geldi ve uçağın orta kesimindeki koltuğuna ilerledi. 29 D. Koridor tarafı, acil durum çıkışına ve tuvaletlere yakın olan koltuk. Klostrofobisi vardı. Birkaç santimetre önünde bir koltuk sırtlığı, kucağında bebeğiyle birlikte, uzun bedenini iki kişinin ortasına veya cama doğru sığıştırmaya çalışmak istemiyordu. Stresli ve heyecanlıydı. Her uçağa binişinde böyle hissederdi. On dokuz yıllık yaşamında uçağa yalnızca üç defa binmişti. On beş dakikadan kısa bir süre içinde Moskova'yı ardında bırakacaktı. Uçaktan indiklerinde onları karşılayan, Marcus'u ortadan kaldıran kişiler gideceği yere karar vermişlerdi. O ve çocuğu için bilet parasını ödemiş, hatta ona yepyeni valizler almışlardı. Gerekli tüm resmî belgeleri de teslim etmişlerdi. Tek bir koşulla; çok uzaklara gitmeliydi... Anton'un babasının öldüğünü biliyordu. Marcus ona kendisi gibi adamların ecelleriyle

ölmediklerini defalarca tekrarlamış, böyle bir olasılığa onu hazırlamış olsa da hiç bilmediği bir ülkede, işsiz güçsüz, cebinde yalnızca on beş bin avro ile, genç bir anne olarak yeni bir hayata başlayacak olmak moralini bozuyordu.

Ama o güçlü biriydi. Henüz son sözünü söylememişti... Moskova'dayken piercinglerini çıkarmıştı, valizine sakladığı yirmi bin avronun çeyreğini çok fazla görünür olan bazı dövmelerini lazerle sildirmek için harcamıştı. Yalnızca siyah olanları sildirebilmişti, renkli, neredeyse silinmez olan dövmeler kalmıştı. Nikouline Sirki'nin yakınındaki Tsvetnoy Central Market'ten sade ama asil görünümlü kıyafetler almıştı (o gün üzerinde gri bir döpiyes vardı). Business sınıfı yolcu ve lüks otel müşterisi kriterlerine uygun bir saç modeli ve makyaj tarzını benimsemişti. Cüzdanı dolgun yolunacak bir kaz bulabilmesi için, kuşkusuz business kısmında uçmayı tercih ederdi... Paralı bir kart zamparayı ekonomik kısımda yakalaması zordu... Ayrılmadan önce gideceği ülkenin elçiliğinden gerekli belgeleri almıştı. Uçak daha kalkmadan bu belgeleri incelemişti. Hali vakti yerinde bir müşteri kitlesine dadı, temizlikçi hizmeti tedarik eden şirketlerin listeleri vardı. Valizinde ayrıca tamamıyla sahte referanslar ve bir özgeçmiş bulunuyordu. Başkalarının evinde uzun süre temizlik yapma veya onların sümüklü çocuklarıyla ilgilenme niyetinde değildi. Ama daha parlak bir geleceğe açılan bir kapıydı bu... Bir, iki kaz bulsa yeterdi... Ensesini koltuğa dayadı, gözlerini yumdu, uçağın reaktörlerinin itiş gücünü göğsünde hissetti. Hayat ona merhametli davranmamıştı, onun da başkalarına merhametli davranması için bir neden yoktu...

Guy Steinmeyer, yüz bin avroluk ekolojik spor arabası Fisher Karma'dan inerken gülümsüyordu. O gün Toulouse sokaklarında dolaşmıştı ve üç kişi onu tanıyarak imza istemişti. "Bay Dorian" diye seslenmişlerdi elbette... Zaten Steinmeyer diye seslenselerdi, kendi soyadını hatırlamazdı. Öylesine uzun zamandır Guy Dorian'dı ki... Fransız radyo ve televizyonunun öncülerinden biri

olarak sayılan, televizyonculuk konusundaki ansiklopedilerde, belgesellerde geçen soyadı da bu değil miydi zaten? Altın çağın isimlerinden...

Çim biçme makinesinin üzerinde bahçesinin çimlerini biçen komşusunu uzaktan selamladı ve Amerikan tarzı, bir çubuk üzerine yerleştirilmiş, silindir şekilli posta kutusunu açtı. Muhteşem evinin on metre kadar uzağında, Toulouse Golf Kulübü bulunuyordu. Ev, golf sahasının dokuzuncu kesimine karşılık geliyordu. Gelen postayı kutudan çıkardı. Üzerinde ne adres ne de isim yazan, kahverengi bir zarf dikkatini çekti. İçindeki kâğıdı çıkarıp katını açtı. Bir gazeteden kesilerek yapıştırılan harflerle yazılmıştı...

İntihar edeceksin... Henüz bunu bilmiyorsun ama edeceksin...

Gönderenin adı yoktu.

Adli tıp laboratuvarının biyoloji departmanının şefi olan Catherine Larchet, sonucu bildirmek üzere bizzat geldi. Telefon etmedi, doğrudan Servaz'ın ofisine gitti. Servaz odasında değildi. Catherine her yerde onu aradı ve nihayet Espérandieu'nün odasında buldu. Servaz, Espérandieu'nün omuzundan bir ekrana doğru eğilmişti. Catherine onu şiddetle dürttü. Servaz arkasını döndü ve Catherine daha tek sözcük demeden anladı.

"Onun kalbi değildi. O değildi..."

Servaz'ın ağzı açık kalmıştı. Haklıydı... Catherine, "Haklısın," dedi. "Kan onun kanı ama kalp başka bir kadına ait... Hatta Marianne'ın kanının içine enjekte edildiğini gösteren, minicik bir delik var..."

Servaz uzun süre afallamış vaziyette, donup kaldı. Ne yapacağını ne diyeceğini, nasıl tepki vereceğini bilemiyordu. Göğsünde neşeye, rahatlamaya benzemeyen bir şeylerin kabarmakta olduğunu hissetti. Belki de içine umut doluyordu... Küçücük ama gerçek bir umut...

"Hirtmann, iğrenç pislik..."

Hızla odadan çıktı, asansörlere koşup holü geçti, sıcak ve aydınlık yaz güneşinin ışığına çıktı. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kanal boyunca, tozlu ağaçların gölgesinden yürümeye koyuldu. Gayriihtiyari eli cebindeki sigara paketine gitti. Paketi çıkarıp içinden bir dal çekti. Dudaklarına götürdü ve bu defa yaktı.

Zehir ciğerlerine doğru büyük bir keyifle, yavaşça indi. Umudun da öldürücü bir zehir olduğunun bilincindeydi.

Ona o paketi göndereni düşündü... Wargnier Enstitüsü'nün eski sakinlerinden, eski İsviçre savcısı... "Kendini göstermiyor ama bir yerlerde... Belki binlerce kilometre uzakta, belki de çok yakında. Ama kesin olan bir şey var Martin... Sen aklından bir an bile çıkmıyorsun. Kusursuzca kılık değiştirmiş durumda. Merhamet nedir bilmiyor, ama kendince sevmeyi biliyor... *Seni seviyor.* Öyle olmasaydı gerçek kalbi gönderirdi. Bu hediye, bu adak... bir davetti."

Etrafında olup bitenleri görmeksizin yürüyordu. Güneş ışığı ve gölgeler yüzünden kayıp geçiyordu. Alnı ter içindeydi, ağzı kupkuruydu, beyni âdeta yanıyordu...

"İstenmeyen bir büyük kardeş gibi. Habil ile Kabil'in Kabil'i... Korkunç şeyler yaptı ve Marianne'ı elinde tutuyor... Çünkü Marianne yaşıyor. Hayatta olduğunu biliyorsun. Bir gün, bir sabah uyandığında, posta kutunda başka bir ipucu bulacaksın... Sana huzur vermeyecek. Marianne seni bekliyor çünkü senden başka kimsesi yok. Yedi milyar insan arasından onu kurtarabilecek tek kişi sensin..."

Bir bisiklet ziliyle düşüncelerinden sıyrıldı. Yaprakların arasından ışıl ışıl gökyüzüne duygu dolu bir ifadeyle baktı, maharetli bir şekilde yanından geçmeye çalışan bisikletliyi az kalsın düşürüyordu. Bulvardan tüten sıcak dalgaları hissetti, motor seslerini duydu... Yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. Hayat bir kez daha mucizesini sunmuştu. Marianne...